

Gal. 9. H. f.
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΠΤΑ.

K
XENOPHONTIS

DE

CYRI EXPEDITIONE

LIBRI SEPTEM.

Græca recognovit, cum Codicibus MSis & omnibus ferè libris editis contulit, plurimis in locis emendavit, Versionem Latinam reformavit, Observationibus suis, Tabula Geographica & Indice Geographico auxit & illustravit; Notas H. STEPHANI, LEUNCLAVII, Æ. PORTI & MURETI recensitas & castigatas, & Variantium Lectionum delectum, adjunxit

THOMAS HUTCHINSON.

EDITIO SECUNDA.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO,

Impensis Jac. Fletcher Bibliopolæ.

MDCCXLV.

Imprimatur:

GUIL. HOLMES

VICE-CAN. OXON.

Feb. 28. 1734.

P R E F A T I O.

CUM Hutchinsoniana Cyropædiæ Editio minori formâ recusa fuerit, ut, decreſcente Molè & pretio Tironibus commodior & parabilior eſſet, idem quoque in Academiâ præſtare viſum eſt. Prodit igitur liber, alteri penè gemellus, Ornamentis plerique Spoſiatus. Id eo factum eſt Conſilio, ut ſuum pretium etiamnum conſtaret Editioni in 4to, quam Vir clariff. & de Republicâ literariâ optimè meritus, non parvo Acumine, & ſummo Labore ac Induſtriâ, Impenſique ſat magnis, accuratiſſimam & elegantiffimam concinnavit; reliqua Xenophontis Opera mox editurus, modò non deſunt Fautores, quos illum, in iis quæ jam edidit, non adeò multos inveniffe comperimus. Sed hæc obiter. Hoc verò Bibliopola Inſtitutum eò gratius fore veriſimile eſt, quòd vix, ac ne vix quidem, proſtet venalis ille Liber in 8vo, ſi Oxoniensem excipias Editionem per Wells, cujus tamen rarò Tomus aliquis, ſeorſim, abſque reliquis, emi poteſt. Utilitatem verò ſummoperè augent Cura, quas Vir in Literis Græcis verſatiſſimus Textui impendit, & Nota magnâ ex parte Critica, cum parallelorum in eodem vel in aliis Scriptoribus, præſertim Sacris, occurrentium Locorum Obſervationibus conjuncta: Quæ quidem, licet doctioribus valdè grata & utilia, Adoleſcentium tamen uſui maxime accommodata ſunt. De ipſius Incepti utilitate, id monere non erit forſan à propoſito alienum, quòd cùm Xenophontis Scripta, propter Styli Puritatem, Apêλειαν & Elegantiam, Adoleſcentium, qui ultra prima Græcæ Linguae Rudimenta progredi cupiunt, manibus terenda eſſe conſtet, vix tamen ullum aliud huic ſit anteferendum. Ipſa Κίος Παιδεία, quantumvis laudabilis & laudata, huic fini non tam benè inſervire videtur, quàm Αράβας; non pauca enim illic contineri fatendum eſt, quæ Juveni Linguam Græcam ediſcenti, necdum Rebus Moralibus, Politicis & ſimilibus aſſueto, ¹ tædium pariant. Hic verò Tra-

¹ Ea videtur fuiſſe Cauſa, cur Lugd. Bat. Anno 1647, primus, ſecundus & octavus Liber Cyropædiæ exciperentur & ſeorſim excuderentur, in uſum Scholarum.

P R Æ F A T I O.

Ætatis, cum totus fermè sit *Historicus*, & *Eventuum inusitato- rum* varietate spectabilis, *Adolescentium Animos* suaviter allicit & detinet, dum ex præcedentibus sequentia cognoscendi *Deside- rium* excitet, non nisi totius *Historia* lectione explendum.

De hujusce Editionis *Laudibus*, si cum *Hutchinsonianâ* in 4to comparetur, silendum est. Si unquam, hic certè, *Transcri- ptum*, quo tot scateat *Mendis*, tali *Autographo* multò inferius est. Sed cum hac invitis, ignorantibus, & circa *Negotia* alia occupatis exciderint, veniam æquus dabit *Lector*. Multa verò hic desiderabuntur, ob rationes jam allatas omissa; Imprimis *Dissertatio* in *Operis* limine posita, in quâ optimè defferitur de *Κόπος Αραβίας* Auctore; & de toto, quod *Græci* confecerunt, *Itinere*; Cujus vicem malè supplebit partim ex illâ, partim ex aliis consarcinatus *Index Geographicus*, cum quibusdam *Ob- servationibus* hic subnectendis.

Ut *Occasio Αραβίας*, totaque *Narratio* meliùs intelligatur, quædam præmittere opera pretium erit. *Cyrus*, cum non ampliùs sexdecim annis natus esset, à *Patre Dario Notho* in *Asiam* minorem missus erat, ut *maritimis omnibus* cum *Imperio* præesset. Hic in quibusdam juveniliter & petulanter, ut usu venire solet, se gessit. *Consobrinos* suos, *Autoboesacem* & *Mitræum*, *Sororis Patris* sui filios, interemit, quòd *Honorem* apud *Persas* *Regi* soli debitum non exhibuissent, scilicet manus intra *Manicam* continendo obvolutas, ad occursum ejus. *Darius*, hoc audito, *Cyrum* arcessivit, valetudinem adversam prætexens. Hic *Mater Cyri Parysatis*, cui carior erat, quàm natu major *Articas* seu *Artaxerxes*, omnem lapidem movit, omnes *Artes*, quibus valdè pollebat, adhibuit, ut *Regni hæres* designaretur. *Pater*, etiamnum privatus, *Artaxerxem* genuerat; *Cyrus* verò in purpurâ, quod dicunt, natus erat. Hinc sperabat *Parysatis*, *Regem Exemplum Darii Hytaspis* secuturum, qui eâ de *Causâ* *Xerxem* *Artabano* fratri *Ætate* majori prætulerat. Sed falsa fuit *Spes* illa, & *Rex moriens* *Cyro* tantum confirmavit *Satrapiam* quam jam obtinebat. Mox, in ipsâ novi *Regis* *Inauguratione*, accusatus tanquam illi *vitam* eripere per *Insidias* conaretur, vix *Matris Lachrymis* & *Precibus* capitale *Supplicium* effugit. Quæ deinceps even- runt, *Xenophon* satis fusè persequitur. Manifestum est au- tem,

P R Æ F A T I O.

tem, quod præsertim Lacedæmoniorum, qui ejus Auxilio Athenienses vicerant & debellarant, gratiâ confusus, & Græcorum mercenariorum, quos undique conquirebat, Virtute fretus, Inceptum tam arduum aggressus est. Græcorum enim Fama, ob eximiam in Re militari Peritiam & Fortitudinem, tunc, & à multis retrò annis, apud Barbaros vigeat. Auxerant hanc multa Res in longo Bello vixdum finito præclarissimè gesta. Hinc in opinionem facilè inductus est, quod si idoneum ex illâ Gente sibi compararet Exercitum, numerus Barbarorum Virtute Græcorum haud agrè superari posset. Atque equidem, quantum conjici potest, Voti compos fuisset, ni Temeritas, aut forsan ultrix Nemesis, illum inter pugnandum, in perniciem suam egisset.

Nomen Loci in quo pugna commissa est, tacet Xenophon; at Plutarchus Cynaxa vocat, locum in Assyriâ, quem 500 Stadiis à Babylone abesse dicit. Xenophon verò ¹ *ἔπειτα δὲ τῆς μόχης ἐλέγοντο εἶναι εἰς Βαβυλῶνα, οὗτοι ἐξήκοντα καὶ πενήκοντες*. Cum igitur tanta esset Discrepantia, Jac. Cappellus hic pro eis Βαβυλῶνα, legendum esse putavit eis Σῦρα. ² Certè propior vero est Plutarchus, quàm Xenophon, qualis hoc in loco ab Exemplaribus exhibetur. Nisi fortè cum Clariss. R. Forstero ³ supponatur, quod Xenophon hic tantum refert sermonem quem à Barbaris acceperat, quorum intererat Græcos ab Expeditionibus in Babylonem suscipiendis in futurum deterrere, longinquitatem & Difficultates Itineris hyperbolicè adaugendo. ⁴ Dubia alia, quæ ad Græcorum Iter spectant, hic recensere & perpendere non vacat; Nonnulla satis feliciter, pro Rei Naturâ, expedit supra laudatus Forsterus; Reliqua verò forsan sunt deplorata.

Antequam ad aliud properem, pauca de Tissapherne & de Thimbrone dicenda sunt ex Xenoph. Hellen. hausta. Mor-

¹ Pag. 123. ² Vide *Spelmanni* Notam in locum; *Spelmanni* fidi, ni fallor, & elegantis Interpretis, qui Versioni suæ *Anglicæ* notas lectu dignissimas subjecit. ³ Vide eruditissimam Dissertationem Geographicam, secundo Tomo *Anglicæ* versionis nuperæ præfixam. ⁴ Qui plura volet, præsertim Historica, consulat *Xenophontis Hellenica* (cujus pars quondam fuisse dicitur *Ἀσίδωνος*) *Plutarch. in Artax. Diodor. Sic. Diogen. Laërt. in Xenoph. Justinum* &c.

P R Æ F A T I O.

tuo Cyro, Tissaphernes, qui strenuam, in illo Bello navasse operam Regi videbatur, Satrapiâ illius ornatus est. Cùm verò Græcis Civitatibus Ionix jam immineret, hæ Libertati suæ prospicientes, & veriti ne pœnas luerent, quòd Cyri partes amplexi essent, Lacedæmoniorum tum Græciæ Principum Opem implorârunt. In Asiam igitur missus est adversus Tissaphernem Thimbro, quocum Copias conjunxerunt Cyriani milites. Hic, partim propter Militum Licentiam, partim culpâ suâ, vix quidquam memoratu dignum egit. Successor ejus Dercyllidas, solertior fuit & aliquantò felicior. Sed Agesilaus tandem in Asiam transiens, Xenophonte & Cyrianis militibus sub illo merentibus, Tissaphernem variis Cladibus affecit, imò & pralio vicit. Idcirco apud Artaxerxem accusatus ob Res malè gestas, capite truncatus est. Talem Exitum benè meruit scelerata illius in Græcos Duces perfidia.

Sed jam ad Chronologiam Αναστάσεως properandum est. Atque hic etiam multa occurrunt Difficultates, & varia afferuntur Sententiæ. Inter omnes quidem convenit, quòd Græci re-duces fuerunt Olympiadis 95ta Anno primo, Archonte Athenis Lachete (Anno ante Æram X^{nam} 400.) quo anno mortuus est Socrates. Id etiam Marmora Arundeliana confirmant. At de tempore Ascensûs non ita constat.

¹ Probabile est quòd Diodor. Sic. cùm legisset in fine Αναστάσεως, Χρόνος πλῆθος ὃ Αναστάσεως καὶ Καταστάσεως, ἐνισχυτὸς καὶ πλείους μῆν-
ων, exindè putavit quòd Ascensus necessariò fuit anno prae-
cedente, nimirum Olympiadis 94ta Anno 4to, Archonte Athe-
nis Exæneto, quem Xenænetum vocat Laërtius. Hunc se-
quuti sunt Usserius, Petavius & alii. Dodwellus verò, in
Chronologîâ Xenophonteâ, licèt in cæteris non dissentiat, In-
tervallum tamen illud quindecim Mensium nimis breve esse me-
ritò existimans, 16 numerari debere existimat; & ut Difficul-
tates solvat, multas adhibet Hypotheses, quas consulet Lector,
si vacat.

Clariss. verò & Solertis Ingenii vir antè dictus in Disserta-
tione suâ, supponit Erroris Causam fuisse jam allata Xeno-
phontis Verba, cùm malè intelligerentur; nam referenda esse

¹ Vide Forsteri Diss. suprâ laudatam, quam ἡγεμὴν πῶτα hic sequimur.

P R Æ F A T I O.

censet ad Græcorum Adventum ad Cotyora, quo ex loco navigare Græciam versùs cœperunt, & maximam reliqui Itineris partem navibus absolverunt. Id autem sequentibus Argumentis probat. Tempus Itineris à Sardibus ad locum pugnae notatum si quis numeret, sex (& non plures nec pauciores) Menses inveniet. His si addas Iter ab Epheso (à quâ calculum inchoat Xenophon) ad Sardes, & Moram illuc in apparatu, cum temporis Intervallis quibusdam in Narratione non notatis, septimus procul dubio proveniet Mensis. Jam¹ à loco Pugnae ad Cotyora, Xenophon 8 statuit Menses. Tota igitur temporis summa, ab Epheso ad Cotyora, 15 dabit Menses.

Id etiam hoc modo confirmari potest. Ab Epheso ad locum pugnae statuuntur² 1650 Stadia. Et à loco pugnae ad Cotyora sunt 18600 Stadia, quemadmodum numerus Parasangarum illuc³ allatus requirit, & clariss. Hutchinsonus, in Dissertat. MSS. Eton. & Reg. Paris. secutus legit. Fiet igitur numerus 34650 Stad. quod jure contendit Hutchinsonus legendum esse in fine Operis, ubi latet Mendum, & Difficultates vix ullo alio modo conciliari possunt. Taceo hic Navarchos Samium, Anaxibium & Polum, qui ante Græcorum Conjunctionem cum Thimbrone, sibi invicem successerunt; cum tamen Lacedæmoniorum Navarchia, si non biennis, saltem annua fuerit.

Postea Græci substiterunt Cotyoris per 45 dies,⁴ Seuthi militarunt per duos Menses.⁵ Et multa antè & post gesserunt, quæ omnia simul sumpta plus quàm 10 Menses requirere videntur. Hinc Expeditio, à Discessu ab Epheso ad Conjunctionem cum Thimbrone (quæ facta est anno 1mo Olympiadis 95ta) viginti quinque circiter Menses contineat.

¹ Pag. 379. ² Pag. 123. ³ Vide eandem pag. ⁴ Pag. 379.
⁵ Pag. 542.

P R Æ F A T I O.

Calculus autem ille sic ponatur.

	Menses
Ab <i>Epheso</i> ad <i>Cynaxa</i> , Locum Pugnae	7.
A <i>Cynaxis</i> ad <i>Cotyora</i>	8.
Ab Adventu ad <i>Cotyora</i> ad Conjunctionem cum <i>Seuthe</i> (æquabili Computatione)	6.
<i>Seuthe</i> militant <i>Græci</i>	2.
A Discessu à <i>Seuthe</i> ad Conjunctionem Copiarum cum <i>Thimbone</i> , lapsos fuisse probabile est	2.
	25.

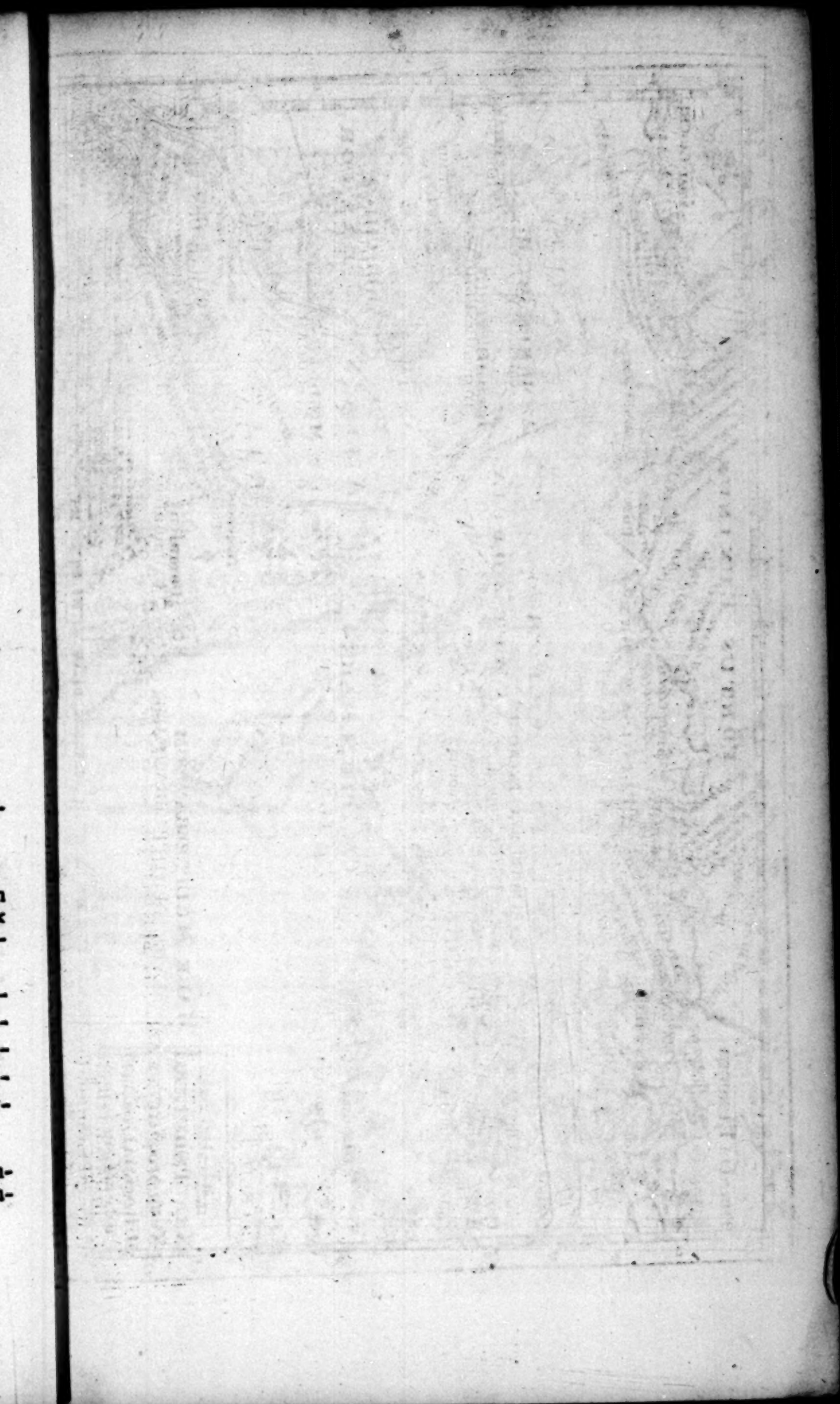
Si probabilis hac Hypothesis admittatur; atque etiam consideretur quod mediâ Hyeme, ¹ ex. gr. Decembri & Januario, sub *Seuthe* merebant *Græci*, hinc retrò supputando, forsan

Calculus sic rectè instituatur.

	Vere Anni 3 ^{ti} Olympiadis 94 ^{te} Archontæ <i>Athenis</i> <i>Micione</i> ,
<i>Xenophon</i> <i>Epheso</i> proficiscitur, <i>Cyrus</i> Copias <i>Sardibus</i> recenset, & Iter auspicator,	Circa Initium Martii Mensis.
Pugna ad <i>Cynaxa</i> commissa est,	Anno 4 ^{to} Olympiadis 4 ^{te} , ² Archontæ <i>Xenete</i> , Circa finem Septembris.
Iter per Nives <i>Armenia</i> fecerunt <i>Græci</i>	Circa Initium Januarii.
<i>Trapezuntem</i> pervenerunt	Circa finem Februarii.
<i>Cotyora</i> attigerunt	Circa Initium Junii.
<i>Cotyoris</i> profecti sunt	Anno primo Olymp. 94 ^{te} , Archontæ <i>Lachete</i> . Circa finem Julii.
A <i>Seuthe</i> conducti sunt	Circa Initium Decembris.
Et tandem cum <i>Thimbronis</i> Copiis aggregati sunt	Circa Martium sequentem; eodem Anno, scil. Biennio circiter, ex quo <i>Epheso</i> profectus est <i>Xenophon</i> .

Hæc, acutissimi Viri Hypothesis (ad quam eruendam & confirmandam utilissima fuerunt Clariss. Hutchinisoni Cura & felices Conjecturae) est, ni fallor, valdè verisimilis, & ad *Xenophon*is illustrationem multum conducit. Idcirco illam huic Editioni præmittere visum est, donec melior (si tamen melior excogitari possit) afferatur.

¹ Pag. 542. ² Annus *Atticorum*, ab Archontibus denominatus, incipiebat primo Novilunio post Solstitium æstivum, circa 15^{tum} Mensis Junii.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥΡΟΥ ἸΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Α'.

ΔΑΡΕΙΟΥ καὶ Παρυσάτιδος γίγονται ὡς αἶδες δύο·
πρεσβύτερος μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κύρος. Ἐπεὶ
δὲ ἦοθεν Δαρεῖος, καὶ ὑπώπνευε τελευτῇν ὧς βίῃ, ἐβό-
λετο τῶν παίδεσσι ἀμφοτέρω παρεῖναι. Ο μὲν οὖν πρεσβύτερος παρὰν

DARIUS & Parysatidis duo fuere filii; quorum natu major
Artaxerxes, minor Cyrus erat. Cum autem ægrotar-
et Darius, & vitæ finem instare suspicaretur, filium
utrumque adesse voluit. Ac major quidem natu fortè tunc

Ι ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ &c.] Expe-
ditionis, quâ de his in libris agi-
tur, Historia Græcè inscribitur Ἀνά-
βασις, propterea quòd Cyrus urbem
versus, Artaxerxis regiâ nobilem,
atque aded superiores Asiæ partes,
dirigebat iter. Nam primùm Græ-
corum moris erat de urbibus qua-
rumlibet regionum illustrissimis ita
loqui, quasi perinde sibi atque ho-
nore eminent: unde, eò qui pro-
ficiuntur, ἀναβαίνειν dicantur. Ar-
rian. in *Epictet.* l. 3. c. 7. de Româ
verba faciens, εὐδὲς, inquit, πολὺν
ἀναβαίνειν. Eadem ferè de causâ,
Scriptor modò laudatus, Xenophontei
argumenti stiliq; æmulus, libros sep-
tem, quos de rebus gestis Alexandri
composuit, eundem, quo Cyri hæc
Historia gaudet, titulum præferre voluit.
Motus itidem Hierosolymam versus,
ex Hebræo pariter ac Græco idio-
mate, passim apud Sacros utrius-
que Instrumenti auctores verbo,
cui *adscendendi* notio subjecta est,
exprimitur: partim, quòd Hiero-
solyma Judaicarum princeps esset
urbium; partim, quòd reverà in

eam, utpote altiori, montano sci-
licet, loco sitam, adscenderent ho-
mines. Deinde, Veteres superiores
aliâ, aliâ inferiorem agnoscunt
Asiam. Herodotus l. 1. c. 177. Ion-
niam, Cariam, Lyciam, matitimas o-
ras, vocat τὰ ἑστὴν ἡ Ἀσία: interior
verò seu Mediterranea, τὰ ἀπὸ αὐ-
τῆς. Istæ, nimirum, provinciæ æ-
què ac iis vicinæ aliæ, ubi Cyrus
exercitum in expeditionem coëgit,
fluviorum ostiis in mare tum Æ-
gæum tum Mediterraneum decur-
rentium adsitæ, inferiores jure no-
minantur: & maritimæ atque oc-
cidentalis hujusce Asiæ partis in-
colæ à Nostro Histor. Græc. l. 1. p.
p. 256. edit. Steph. οἱ ἑστὴν dicun-
tur. Contrà, superiores eæ adpel-
lantur provinciæ, quæ à fluviorum
fontibus, ex altioribus locis exi-
lientibus, propiùs absunt, uti re-
ctè ad Pompon. Mel. lib. 1. c. 3. ob-
servavit doctif. Is. Vossius. Hinc or-
ta forsan memorata priùs Asiæ di-
visio; cujus in superiori parte eum
regiæ Persicæ statuerentur, rex il-
le magnus idcirco dicitur ὁ ἀνω βα-
σιλεὺς infra l. 7. sub init. qui ad
eum

ἐτύγχανε Κύρον ἢ ἡ μεταπίμπειο δὲ τὸ δέχῃς, ἥς αὐτὸν ² σα-
τραπὴν ἐποίησε. Ἐσρατηγὸν ἢ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς
³ Κασωλὸν πεδὶον ἀθροίζονται. Αναβαίνει δὲ ὁ Κύρος, λαβὼν
⁴ Τιοσαφέρην ὡς φίλον· καὶ τὴν ἑλλήνων ἢ ἔχων ὀπλίτας ἀνέβη
τριακοσίς, ἄρχοντα ἢ αὐτῶν Ξενίαν Παρράσιον.

aderat; Cyrus arcessebat à principatu, cuius eum satrapen fe-
cerat; sed & præfectum eum designaverat omnium, quicun-
que ad Castoli planitiem congregari solent. Itaque Cyrus ad-
scendit, Tissapherne tanquam amico sibi adjuncto; cum tre-
centis etiam gravis armaturæ militibus Græcis, quibus Xenias
Parrhasius præerat.

eum pergit, ὡς παραύλαξ, uti mox
legitur, live ἀποβαίνει, uti passim;
& hæc ipsa ἀποβαίνει, ἢ αὐτὸν ἰδὲ 1. 3.
sub init. ab Ἀττιανὸς exp. Alex. 1. 1.
c. 12. ἀποβαίνει. Qui verò à regiis sedi-
bus maritimas versùs oras progre-
diuntur, eorum iter ubique ferè
nuncupari solet ἀποβαίνει: unde
apud Nostrum in vitâ Ἀγέλης. haud
longè ab initio, ἀποβαίνει audit ἐπι-
τάλμα, quod à rege ad Tissapher-
nem missum erat.

² Διὰ τοῦτο &c.] Omissâ præfan-
di ratione solenni, medias in res
properat Auctor: cuius ad imita-
tionem quæ ab argumento statim
incipiunt Historiæ, ἀποβαίνει οὐκ ὀνόματι
vocantur à Luciano p. 358. edit.
Buardi. Perfectionem autem pri-
mæ huiusce sententiæ more rheto-
rico intuetur atque laudat Demetr.
Phalar. in princip. libel. καὶ ἐξ ἑμῶν
Cæteràm, de Dario hoc & Parysa-
tide videlicet regum Persicorum se-
riem chronologicam, huic quam
Historiæ præmissam invenies.

³ Πᾶσι δὲ, &c.] Numerum
Plutarchus in vitâ Ἀποβαίνει p. 1012.
T. 1. auget duobus aliis, Ostone
scilicet & Oxathre. Ἀποβαίνει (sic
enim apud Plutarch. & alibi scribi
solet) hic, cognomento Ἀποβαίνει,

Ἀποβαίνει ἀποβαίνει οὐκ ὀνόματι, ibidem in-
quit Auctor laudatus. Videlicet Cæ-
sar Persic. p. 650. & 687. edit. Gro-
nov.

¹ Μεταπίμπειο δὲ &c.] Aristides
(cui adstipulatur MS. Eton.) de diff.
simpl. p. 681. edit. Ald. legit μετα-
πίμπειο, eaque de scripturâ sic
commentatur, καὶ ἡ δὲ ἑρμηνεία παρα-
λαβὴ, τὸ ἀποβαίνει ἐστίν. Τὸ δὲ παραλαβὴ
ὅς ἐστι τὸ ἀποβαίνει ἐξ ἑρμηνείας. Οἷον, Κύ-
ρος ἢ μεταπίμπειο δὲ τὸ δέχῃς. ἐστὶ δὲ
μεταπίμπειο. Οὗτος δὲ μεταπλάττει
τὴν ἀποβαίνει ἐποιεῖται. Δεῖ δὲ ποθ' ὅμως
ἀποβαίνει τὴν μεταπλάττει ὡς μεταπλάττει
— καὶ ἐστὶ μεταπλάττει ὡς τὸ μετα-
πλάττει.

² Σατραπὴν ἐποίησε &c.] Rem ean-
dem narrant Diodor. Sic. 1. 14. p.
244. edit. Rhodom. Plutarch. loco
jam citato: Noster Hist. Græc. p.
256. De prioris vocis origine vi-
de Indic. vocab. Persic. Cyrop. no-
stræ adjectum.

³ Εἰς Κασωλὸν πεδὶον &c.] Quo de
loco vide Indic. Geograph.

⁴ Τιοσαφέρην] Hic ille est, quem
Thucydides 1. 8. sub init. vocat σα-
τραπὴν τὴν ἑλλήνων, & sæpè ibidem me-
morat. Videlicet etiam Nostrum
Hist. Græc. 1. 1. Diodor. Sic. 1. 14. &
Justin. 1. 5.

Επειδὴ δὲ ἐπιλεύησε Δαρῖος, κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν
 Ἀρταξέρξης, Τιγαφέρνης διαβάλλει τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφόν,
 ὡς ὁπλιτεύοι αὐτῷ. ὃν πείθειται καὶ συλλαμβάνει Κύρον,
 ὡς δοποκτινῶν· ἢ τὴν μήτηρ, ἐξαίτησιν αὐτὸν, ἀποπέμψαι πάλιν
 ἐπὶ τὴν δόχην. ὃν ὡς ἀπῆλθε κινδυνεύσας καὶ ἀπαιμαδεύς,
 βασιλεύς ὅπως μήποτε ἐπὶ ἔσται ὅτι τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἢ δύνηται,
 βασιλεύσῃ ἀντ' ὁκείνην. ³ Παρύσατις μὲν δὲ τὴν μήτηρ ὑπῆρχε
 τῷ Κύρῳ, φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὴν βασιλεύοντα Ἀρταξέρ-
 ξην. ὅστις δ' ἀφικνεῖτο τῷ βασιλεῶς πρὸς αὐτὸν, πάντας
 ἔτιω Δραπθεῖς ἀνεπέμπετο, ὡς αὐτῷ μᾶλλον φίλος εἶναι, ἢ
 βασιλεῖ. Καὶ τὴν περὶ αὐτῷ τὴν βαρβάρων ἐπιμελεῖτο, ὡς πολε-
 μέν τε ἱκανοὶ εἴησαν, καὶ εὐνοικῶς ἔχοιεν αὐτῷ. Τὴν δὲ ἑλληνικὴν
 δύναμιν ἡθροίζεν, ὡς μάλιστα ἐδύνατο ὁπικρυπτόμενος, ὅπως
 ὅσα παρασκευάζονται τοῖς λαοῖς βασιλεῖα. ὅτε ἔν ἐπιείτῳ τὴν συλ-
 λογὴν, ⁴ ὅποιους εἶχε φύλακας ἐν τῇ πόλει, παρήγγειλε τοῖς
 φρουράρχοις ἐκάστους λαμβάνειν ἀνδρας Πελοποννησίους, ὅτι

Posteaquam Darius vivendi finem fecit, & Artaxerxes regno
 potitus est, Tissaphernes Cyrum apud fratrem criminatur, quasi
 illi insidiaretur. Credit ille, & Cyrum interficiendi consilio
 comprehendit: sed mater eum, precibus suis condonatum,
 ad principatum remittit. Is ubi periculo objectus & affectus
 ignominia discessit, consilia inquit quo pacto in potestate fratris
 esse defineret, atque etiam, si fieri posset, ejus loco regno po-
 tiretur. Et Parysatis quidem mater à Cyri partibus stetit, quip-
 pe quæ magis hunc, quàm Artaxerxem regem, diligeret. Ipse
 autem, si quis ad se à rege veniret, eos omnes sic affectos re-
 mittebat, ut sibi magis, quàm regi, essent amici. Præterea
 curabat ut barbari, quos habebat secum, & ad gerendum bel-
 lum idonei & benevolo essent erga ipsum animo. Græcas co-
 pias, quàm poterat occultissimè, cogeabat, ut regem impara-
 tissimum offenderet. Quoties igitur delectum ageret eorum
 militum præfidiariorum, quoscumque in urbibus habebat, toties
 singulis eorum præfectis mandabat, ut Peloponnesios quàm

¹ ὅς ἐπιεύησεν αὐτῷ.] Confer. *Plutarch.* loco supra citato.

² Ἀντ' ὁκείνην.] Ità Matt. II, 22.
 — ἢ τὴν ἀρχαίαν βασιλείαν — ἀπὸ Ἡρώ-
 δου &c.

³ Παρύσατις μὲν δὲ &c.] *Plutar-*

chus, in vitâ Artox. ἢ δὲ μήτηρ
 (Παρύσατις) ὑπῆρχε μᾶλλον τῷ Κυ-
 ρῷ φιλοῦσα, καὶ βαρβαρῶν βασιλείαν
 ὁκείνην.

⁴ ὅποιους εἶχε &c.] *Manvilt Mura-*
reus ὅποιους εἶχε φύλακας.

πλείους, ἢ βελτίους, ὥς Ὀπίβαλέωντος Τισσαφέρνους ἢ πό-
λει. Καὶ γὰρ ἦσαν Ἰωνικαὶ πόλεις Τισσαφέρνους τὸ ἀρχαῖον,
ἡ βασιλείᾳ δεδομῆναι τότε δ' ἀπέστησαν πρὸς Κύρον πάντες,
παλιν² Μιλήτω. Ἐν Μιλήτῳ δὲ ὁ Τισσαφέρνης προαιετόωδους
πρὸς αὐτὰ πάντα βολύβοις, δόσσηναι πρὸς Κύρον, τὰς μὲν
ἐπέκλειον, οὗν δὲ ἐξέβαλεν. Ὁ δὲ Κύρος ὑπολαβὼν τὰς φεύ-
γοντας, συλλέξας στρατόμα, ἐπολιόρκει Μίλητον καὶ κατὰ
γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ ἐπειρᾶτο κατὰγειν οὗν ἐκπε-
πτακότας. Αὕτη οὖν ἄλλη³ ἐξέφρασις ἦν αὐτῷ τοῦ ἀθροίζεν
στράτομα. Πρὸς ἣ βασιλείᾳ πέμπων, ἡγεῖα, ἀδελφὸς ὢν αὐ-
τῷ, δόσσηναι οἱ πάντες τὰς πόλεις μᾶλλον, ἢ Τισσαφέρνην ἄρ-
χεῖν αὐτῶν· καὶ ἡ μήτηρ συνέπεισεν αὐτὸς πάντας, ὥς βασι-
λεὺς τῷ πρὸς ἑαυτὸν Ὀπίβαλῆς οὐκ ἡδ' ἄνετο, Τισσαφέρνης δὲ

plurimos optimosque compararent, quasi Tissaphernes urbi-
bus insidiaretur. Nam urbes Ionicae fuerant illae quidem prius
Tissapherni à rege traditae; sed hoc tempore omnes, praeter
Miletum, ad Cyrum defecerant. Cum enim Tissaphernes Mi-
leti praesensisset, Milesios eadem ad Cyrum deficiendi consilia
agitare, partim eos occiderat, partim eiecerat. Cyrus autem
in exilium actos cum excepisset, exercitu comparato, terram
marique Miletum obsidebat, & exules reducere conabatur.
Hoc utique erat ei alterum militis cogendi praetextum. Mit-
tebat & ad regem, atque orabat, ut ipsi potius, qui frater ejus
esset, quam Tissapherni, tradere in eas urbes imperium vel-
let: quâ in re mater etiam eum adjuvabat; itaque accidit, ut
rex insidias sibi strui non animadverteret, sed existimaret Cy-

1 *Ἐκ βασιλείας &c.*] Eodem mo-
do loquitur Evangelista Joh. VI.
65. — *ὡς μὲν ἡ διδωμένη αὐτῷ ἐν τῷ
πατρὶς μου.* Et Noster Cyrip. l. 8.
639. *ὡς βασιλείας ἀπὸ κρηταιστίς.*

2 *Μιλήτω*] Quam urbem quon-
dam Ioniae totius belli pacisque ar-
tibus principem fuisse tradit Pom-
pon. Mela l. 1. c. 17.

3 *Πρόφρασις*] Est, Phavorino inter-
prete, ἡ ἐκ ἀληθείας ἢ ἐκ ψευδῆς αἰτία.
Hoc verò loco non quamlibet cau-
sam, sed simulatam potius (qualis
Livio est titulus l. 37. c. 54. Sueto-

nio praetextum de Jul. Caf. c. 30.)
quàm veram denotat: nam Cyro
copias colligendi causa proprie di-
cta, ultionis erat & regni fraterni
cupido. Caeterum, inter ἀρχαίς, αἰ-
τίας & ἐξέφρασις belli adcurate, h. e.
more suo, distinguit Polybius l. 3.
p. 162. edit. Paris. Cujus cum ora-
tio sit paulò longior, quàm ut huc
commode transcribi possit, ad lo-
cum indicatum lectores relegamus.
Thucydides quoque discrimen posuit
inter ἐξέφρασις & τὸ ἀληθές, l. 6. sub
init. Hermocraes. orat.

καὶ ἀντισπασίων, ἔρχεται πρὸς τὴν Κύρον, καὶ αἰτῆται αὐτὸν εἰς διαλίξας ξένας, καὶ τεμῶν μίλων μισθόν, ὡς ἔτα' ὡς ἡρόδοτος ἂν τῶν ἀντισπασίων. Ο δὲ Κύρῳ δίδωσιν αὐτῷ εἰς πτερυγχιλίους, καὶ ἔξ μίλων μισθόν· καὶ δῆται αὐτὸς μὴ² πρόθεν καταλύσαι πρὸς τὴν ἀντισπασίαν, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλευσάται. Οὕτω δὲ αὐτὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐλάνθανεν αὐτῷ πρεφόμενον στρατόμα. Πρόξενον δὲ τὴν Βοιωτίαν, φίλον ὄντα αὐτῷ, ἐκέλευσε λαβόντα ἄνδρας ὅτιπλείστους ὡς ἔχρησθαι ὡς Πηϊσιδᾶς βουλόμενος στρατεύεσθαι, ὡς πρᾶγματα παρεχόντων Πεισιδῶν τῇ ἑαυτῆς χώρᾳ. Σοφάνει-

versariā premeretur, ad Cyrum venit, externósque milites ab eo circiter bis mille, cum trium mensium stipendio petit, quod se hoc pacto superiorem contrariis partibus fore confideret. Cyrus ei ad quatuor millia concedit, & in sex menses stipendium; simul eum rogat, nè prius cum adversariæ factionis hominibus transigeret, quam secum consilia communicasset. Atque hoc modo clam in Thessaliā quoque exercitus ei alebatur. Etiam Proxenum Bœotium, ei amicum, cum quanto posset maximo militum numero venire iussit, quasi vellet adversus Pisidas, ut qui agrum ipsius infestarent, exercitum ducere. Sophane-

λαι: Hefychius: ξένος — ἀπὸ ξένου φίλου. Vox iterum, paucis interjectis, sensu occurrit alio; quem Scholiastes item modò laudatus agnoscit ad lib. 2. Οἱ ξένοι, οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. ξένος γὰρ ἐκάλουν τὸς μισθοφόρους. Vide quæ notavimus Cyrip. p. 431.

1 Πρεφόμενος αὐτῷ] Rectius nos πρεφόμενος scripturos arbitratur Leutschius. Sed nil mutandum: nam particula αὐτῷ aoristo solet vim futuri in sensu potenciali tribuere. Demosth. adv. Mæd. p. 609. edit. Francof. — ἐπὶ τὴν τολοπὴν, τὸ δὲ καὶ αὐτὸ λαμβάνει, ἢ ἐπὶ τῇ αὐτῇ, διδόναι, μὴτοι αὐτῷ αὐτὸν ἡρώδοτος; ubi γένεσθαι αὐτῷ pro ἡρώδοτος dixit. Sic & Isocras. in Areopag. p. 210. edit. Wolf. ἐπὶ τῇ αὐτῇ γὰρ τῇ αὐτῇ αὐτὸν μὴτοι γένεσθαι καὶ τὸ μισθόντων καὶ δόντων δόματα.

πῃ, &c. adhibet ἡρώδοτος pro γένεσθαι.

2 Μὴ πρόθεν καταλύσαι] Post hoc verbum nonnunquam subintelligendum est πόλεμος, aut aliud huic adfines nomen. Noster Hef. Gr. l. 6. p. 345. — ἡμᾶς δὲ καὶ — ὅταν ὁ γένεσθαι. (πόλεμος) καταλύσῃ ἢ δυνατὴν πύξῃ. Hoc tamen loco pro συνεκλήσει (quod mox eadem de re adhibetur) Xenophon, vel alio cognatæ significationis verbo, καταλύσαι posuit. Pari ratione πολέμου καταλύσεις apud Nostrum, loco proximè citatò, paucis interjectis, vocatur διαλύσις. Herodotus l. 8. c. 140. ἀλλὰ καταλύσας, imò redire in amicitiam, ut rectè ex MS. restituitur; cuius sedem καταλύσας, expositionis gratiā primò additum, in quibusdam codd. occupaverat.

τὸν δὲ τὸ Στυμφάλιον, καὶ Σωκράτην τὸν Ἀχαιοῦν, ζῆντες ὄντας καὶ τέττας, ἐκέλευσεν ἄνδρας λαβόντας ἐλθεῖν ὀππλείστας, ὡς πολεμήσαν Τισσαφέρνην σὺν τοῖς Φυράσι τῶν Μιλησίων. Καὶ ἐπείκιν οὕτως ἔπει.

Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει αὐτῷ ἤδη ἰπεύεσθαι ἄνω, τὴν μὲν πρὸ φασιν ἐπιείτω, ὡς Πεισίδας βουλόμην ἐκβαλεῖν παντάπασιν ἐκ τῆς χώρας· καὶ ἀθροίζει ὡς ὅτι τούτους τό, τι βαρβαρικὸν καὶ τὸ ἑλλήνικόν ἐνταῦθα στρατόμα· καὶ παραγγέλλει τῷ τε Κλεάρχῳ λαβόντι ἥκειν ὅσον ἦν αὐτῷ στρατόμα· καὶ τῷ Ἀρσιππῳ, συναλλαγήντι πρὸς τὰς οἰκας, δαπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στρατόμα· καὶ Ξενίᾳ τῷ Ἀρκადί, ὃς αὐτῷ πρὸς εἰσῆκει τὸ ἐν ταῖς πόλεσι ξενικόν, ἥκειν παρήγγειλε, λαβόντα ὅν ἄνδρας, πλὴν ὅποσοι ἱκανοὶ εἴησαν τὰς ἀκροπόλεις φυλάττειν. Ἐκάλεσε δὲ καὶ ὅν Μίλητην πολιορκουῦντας, καὶ τοὺς Φυράδας ἐκέλευσε σὺν αὐτῷ

tum quoque Stymphalium, & Socratem Achæum, ejus itidem qui fuerant hospites, cum quantâ maximâ possent manu venire jussit, quasi cum Milesiis exulibus Tissaphernem oppugnare vellet. Ac hi quidem itâ faciebant.

Cum autem in superiorem *Asiam* ei movere visum esset, causam belli eam præ se ferebat, quasi Pisidas vellet omnino ex regione sua ejicere: atque tanquam adversus hos pugnaturus tum barbaricas tum Græcas/huc copias cogit: Clearchôque denuntiat, ut cum exercitu, quem haberet, ad se veniret; & Aristippo ut, compositione cum civibus initâ, copias, quas habebat, mitteret: Xeniaz item Arcadi, qui præerat copiis exteris, quæ in civitatibus alebat, imperat ut ad se cum suis veniret, relictis tantum iis, qui tuendis arcibus satis essent. Arcessivit & illos, qui Miletum obsidebant, ipsosque exules Milesios secum in aciem ex-

1 Πελοπόννησος ἄνω] A maritimis, nimirum, atque adeo depressioribus locis, in Asia Mediterranea. Vide quæ notavimus p. 1.

2 Ἐνταῦθα] Phœnorum: καὶ τῇ ἐὸ τῶν, καὶ τῇ ἐὸ τῶν σημαντικῶν δηλοῖ.

3 Συναλλαγήντι πρὸς &c.] Vide modò notata ad ἐκβαλεῖν, p. præced.

4 Ἐπειὶ] I. e. μεθοδεύσας στρατόμαχον: Passim enim Græci dicunt πεζικόν, ἱππικόν, ναυτικόν, ἑλκτικόν, Περσικόν &c. subaudiendum lecto-ribus relinquentes στρατόμαχον vel πλῆθος. Noster Κύρ. παρδ. p. 72. ἱππικόν δὲ σὺν, ὡς ἐκείνῃ &c. *Max. Tyr.* Dissert. 30. p. 314. edit. Casp. — καὶ τὸν ἵον ἀφίστην ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν.

στρατιύεσθαι· ὁ υποχόμενος αὐτοῖς, εἰ καλῶς καὶ ἀπεράξειεν ἐφ'
 ἃ ἐστρατεύετο, μὴ πρὸς αὐτὸν παύσαιτο, πρὶν αὐτὰς καὶ ἀγέοι οἱ
 καθεῖ. Οἱ ᾗ ἡδέως ἐπείθοντο. (Ἰππικιστὴν γὰρ αὐτῷ) καὶ λαβόντες
 τὰ ὄπλα, πρὸς ἡσάν εἰς Σάρδεας. Ξενίας μὲν δὲ οὗτο ὅτι
 πόλεων λαβὼν παρεγέρτο εἰς Σάρδεας, ὁπλίτας εἰς πετρακι-
 χλίους. Προξένος ᾗ παρὴν ἔχων ὁπλίτας μὲν εἰς πεντακισίους
 καὶ χιλίους, γυμνήτας ᾗ πεντακισίους. Σοφαινέτος ᾗ ὁ Στυμφά-
 λιος, ὁπλίτας ἔχων χιλίους. Σωκράτης δὲ ὁ Ἀχαιοὺς, ὁπλί-
 τας ἔχων ὡς πεντακισίους. Πασίων δὲ ὁ Μεγαρεὺς εἰς ἑπτα-
 κισίους ἔχων ἀνδρας παρεγέρτο. ἦν δὲ καὶ ἕτος καὶ ὁ Σωκρά-
 τής τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατιομένων. Οὗτοι μὲν εἰς Σάρδεας
 αὐτῷ ἀφίκοντο. Τισσαφέρνης δὲ κατανοήσας ταῦτα, καὶ μεί-
 ζονα ἡγήσάμενος εἶναι, ἢ ὡς Ἰππὶ Πεισίδας, τὴν παρακλόνην,

ire jussit; pollicitus se, si bellum, quod tunc suscipiebat, ex
 sententiā conficeret, non prius conquieturum, quā eos do-
 mum reduxisset. Parebant illi perlibenter; (quippe qui Cy-
 ro fidem haberent) ac sumptis armis Sardes accesserunt. Ac
 Xenias quidem cum iis qui ex urbibus colligebantur, quatuor
 ferè *peditum* gravis armaturæ millibus, Sardes venit: Proxe-
 nus cum gravis armaturæ militibus mille quingentis, & quin-
 gentis levis armaturæ aderat: Sophænetus Stymphalius, cum
 gravis armaturæ mille: Socrates Achæus, cum gravis armaturæ
 circiter quingentis: Pasion Megarensis cum septingentis ferè
 venit: erat autem hic cum Socrate de illorum numero, qui
 Miletum oppugnabant. Hi quidem Sardes ad eum veniebant.
 Hæc Tissaphernes cum animadvertisset, adparatūque mayo-
 rem arbitratus esset, quā qui adversus Pisidas *institueretur*, quā

1 *Υποχόμενος αὐτοῖς &c.*] Quod
 spectant quæ legimus sub finem
 hujus libri: Τοῖς γὰρ ἐπεὶ Τισσαφίρ-
 νης ἐπαλάσσει, πῶς αὖ πάλαι ἐκείνῃ
 Κύρου ἔλατο ἐπὶ Τισσαφίρην, πλὴν
 Μιλήσιον· ὅτι δὲ, ὅτι οὐκ ἔστι τὸς
 φάσιντες ὅτι αὐτῶν, ἐφύοντο αὐτῶν. Καὶ
 γὰρ ἔργον ἐπιδείκνυται &c.

2 *Παρεγέρτο &c.*] Veniendi signi-
 ficationem hic obtinet: ideoque
Millium prolegom. N.T. p. 21. S.
 Joanni dicam solocisimi temerè

impingentem, quod c. 6. v. 25. di-
 xerat — πῶς αὖτε γένοιται; meritò
 castigat Cl. Blackwallus Class. fac.
 p. 1. c. 2. §. 8.

3 *Ὀπλίτας*] Phæverinus: Ὀπλί-
 — τῶν πεζικῶν εἰς τὴν μάχην διατάσσεται.
 Βαρύπτερον, uti Suidas, ὁπλίτης καὶ γυμ-
 νῶν. Videtis Indicem vocab. milit.
 Cyrop. nostræ adjectum. His op-
 ponuntur (quod ad armaturam at-
 tinet) οἱ γυμνήται.

ἐπρεῦς) ¹ ὡς βασιλέα ἢ ἐδύνατο τάχιστα, ἰππέας ἔχων ὡς πενταχθίσας. Καὶ βασιλεὺς μὲν δὴ ἐπεὶ ἤκαστε ὧδε Τισσαφέρνης τὴν Κύρον σὺλον, ἀντιπαρεσκόλλετο.

Κύρος δὲ ² ἔχων οὓς εἶπον, ὥρματα δὲ Σάρδεων καὶ ἔξελαινε διὰ τῆς Λυδίας, ³ σταθμούς τρεῖς, ὡδασίγγας ἑκοσι καὶ δύο, ὅτι τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Τὰς τὰ εὖρος δύο ⁴ πλεθρα· μέφυρα δὲ ἐπὶν ἐξ ἀγμῶν πλοίοις ἐπτά. Τούτων διὰ τῆς, ἔξελαινε διὰ φρυγίας σταθμόν ἕνα, ὡδασίγγας ὀκτώ, εἰς Κολοσσας, πόλιν ⁵ αἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Ἐνταῦθα ἔμεινεν ἡμέρας ἐπτά· καὶ ἤκει Μένων ὁ Θεσσαλός, ἔχων ὀπλίτας χιλίους, καὶ ⁶ πελταστὰς πεντακοσίους, Δόλοπας καὶ Αἰνιᾶνας καὶ Ολυθίους. Ἐντεύθεν ἔξε-

celerrimè poterat, cum quingentis equitibus, ad regem contendit. Ac rex quidem ubi de exercitu Cyri à Tissapherne certior factus fuit, & ipse ad bellum sese parabat.

Cyrus autem cum iis quas dixi copiis, Sardibus movit; & per Lydiam tertiis castris, parasangas viginti duas ad Mæandrum fluvium progreditur. Hujus latitudo duum erat plethorum; & in eo pons erat septem navigiis constructus. Hunc cum trajecisset, per Phrygiam castris unis, parasangis octo confectis, Colossas venit, urbem incolis frequentem, opulentam & magnam. Hic dies septem cum substitisset, Menon Thessalus cum mille gravis armaturæ peditibus venit, peltastis item quingentis, Dolopibus, & Ænianensibus, & Olynthiis. Inde ca-

1 Ὡς βασιλέα &c.] Atticè usurpatur ὡς loco τῷ ὧδε. Noster Κύρ. Παιδ. p. 9. ὁπόταν βύλη αἰσινῶν ὡς ἐμὲ. atque alibi sæpè. Ælian. H. V. l. 2. c. 8. ἵνα αὐτὸς πορεύσῃ ὡς αὐτόν. Idem. l. 12. c. 1. — ὅτως ἐκαστὸν ὡς αὐτὸν παραίται αὐτήν.

2 Ἐχων ὅς εἶπον] MS. Eton ὅς εἶπον. Steph. ὅς εἶπον, qui tamen in ἄλλοις. ὅς εἶπον, vel ὅς εἶπον se male profitetur.

3 Σταθμούς &c.] Vide Indicem vocab. ad mens. spectantium: & de parasangis in Κύρ. Παιδ. not. p. 161. & Indic. voc. Persic.

4 Πλεθρα] Vide notata ad Κύρ.

Παιδ. p. 522.

5 Οἰκουμένη] I. e. quæ habitabatur. Videtur tamen non simpliciter debere accipi; sed pro eâ, quæ habitatoribus frequentatur, i. e. incolarum frequentiam habet. Nisi forte οἰκουμένη dicitur simpliciter ad differentiam τῆς ἐρήμου. Hæc Stephanus margini versionis Amasæi adscripsit, quibus addo, apud Xenophontem ipsum sibi οἰκουμένην & ἐρήμην opponi, Κύρ. Π. l. 4. p. 281. οἰκουμένη γὰρ χεῖρα ποταμῷ ἄλυσαν καὶ ἔρημος δὲ ἀγρότερος ἔστιν, &c.

6 Πελταστὰς] Vide Indic. vocab. milit. suprâ memoratum.

λαυρήν καθήμενους τρεῖς, παρασάγγας ἔκχον, εἰς Κελαινάς, ἥ φρυγίας πόλιν οἰκισμένην, μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ἐνταῦθα Κύρου βασιλεία ἦν, καὶ ὡρσάδευστος μέγας ἀρχέων θηρίων πλήρης, ἀ ἐκείνος ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππων, ὅποτε γυμνάσῃ βέλτοιο ἑαυτὸν τε ἔ στυ ἵππους. Διὰ μέσθ' ἣ τῆ ὡρσάδευστος ῥεῖ ὁ Μαίανδρος ποταμός· αἱ ἣ πηγαὶ αὐτῆς εἰσὶν ἐκ τῆ βασιλείων· ῥεῖ δὲ καὶ Ἀἰαί τῆ Κελαινῶν πόλεως. Ἐστὶ ἣ καὶ ὁ μέγας βασιλέως βασιλεία ἐν Κελαιναῖς ἐρυμνὰ, ἥτις τῆ πηγῆς τῆ Μαρσύης ποταμῆς, ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει· ῥεῖ ἣ καὶ ὅπως Ἀἰαί τῆ πόλεως, καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον· τοῦ δὲ Μαρσύης τὸ εὖρος ἔκχουσι καὶ πέντε ποδῶν. Ἐνταῦθα λέγει Ἀπόλλων ἐκδείσαντα Μαρσύαν, νικήσας ἐρίζον-

Aris tertiis, parafrangas viginti pergit Celænas, urbem Phrygiæ, frequentem incolis, magnam & opulentam. Erat hinc Cyro regia, & ingens hortus, refertus feris belluis, quas ipse venabat equo venabatur, quoties seipsum & equos exercere vellet. Per medium hortum Mæander fluvius labitur, cujus fontes ex ipsâ regiâ oriuntur; atque fluit etiam per Celænas urbem. Est & magni regis munita Celænis regia, ad Marsyæ fluminis fontes, sub arce: labitur hic quoque per urbem, & in Mæandrum influit: Marsyæ autem latitudo est quinque ac viginti pedum. Hic Apollo dicitur pellem detraxisse Marsyæ, cum eum vicisset

1 Παρσάδευστος &c.] Vide quæ notavimus Κύρ. παιδ. p. 29. & Indic. voc. Persic.

2 Μεγάλη βασιλεία] Suidas: Μεγάλη βασιλεία, ὁ τῶν Περσῶν ἄρχ' ὅτι πολλοὶ δουλοῦντο καὶ τῇ Περσικῇ τοῖς δὲ ἄλλοις ἐπικρατοῦν καὶ τῶν ἀρχαίων ἐπικρατοῦν, οἷον, Λακεδαιμονίων, Μακεδόνων. Quem ad locum vide quæ notavit Cl. Kusterus. Audi præterea Aristid. in Romæ encom. p. 202. edit. Oxon. Τῦτο μὲν δὴ τὴν Περσῶν ἀρχὴν περιγράφει, ἣ πάλιν ποτὶ αὐτοῖς ἔλασεν ἐπικρατοῦν (non ἐπικρατοῦν, ut pessimè ibi operarum haud dubiè vitio scribitur) καὶ μέγας ποταμὸς τὸ ἵππων καὶ κύνων τὸ ἔχον αὐτὴν βασιλείαν. Inde joci occasionem Agesilaus arripuisse dicitur apud Plu-

tarcho. apophthegm. p. 190. Εἰδομένην δὲ αὐτῶν τὴν Περσῶν βασιλείαν Μέγας ὡρσάδευστος· τίς ἐκείνης, εἴποι, ἐμὸς μεῖζων, εἰ μὴ διακρίσιμος καὶ σφαιροειδής;

3 Καὶ ἐμβάλλει &c.] Amnem illum eleganter admodum, filioque Poëtico magis quàm Historico descripsit Q. Curtius l. 3. c. 1. Cæterum, de ἐρυμνῶσι Μαρσύης Μæandrique videtis Strab. l. 12. p. 832 & 866. & quæ ibi notavit doctiss. Casaubonus, edit. Amstel.

4 Ἐνταῦθα λέγειται &c.] Periodum hanc in exemplum παραδειγματικῆς rhetoricæ adducit Anonym. ad ἐπιτομὴν. cujus & figuræ mentionem facit Quint. Instit. Orat. l. 9. c. 2. Ἐπειὰ μὲν ταῦτα, inquit Livius l. 38.

c. 13.

ταῖς οἰσὶν σοφίας, καὶ τὸ δέσμα κρεμάται ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅθεν αἱ πηγαὶ διὰ τῆς τοῦ ποταμοῦ καλεῖται Μαρσύας. ² Ἐνταῦθα Ξέρξης, ὅτε ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἡγήθεῖς τῇ μάχῃ ἀπεχώρει,

secum de peritiâ certantem, ac in antro pellem suspendisse, unde fluminis sunt fontes: eâque de causâ flumen Marfyas adpellatur. Hoc loco Xerxes, cum pugnâ victus è Græciâ discederet,

c. 13. Celenis Marfiam cum Apolline tibiatarum cantu certasse. Fabulam autem hanc decantatam legere est apud Apollod. bibl. l. i. c. 4. ubi Marfyæ detractam pellem in patulâ pino suspensam, ipsûmque in flumen sui nominis ab Apolline conversum esse tradit. Unde Ovid. Fast. l. 6. v. 703 & seq. de Marfya, ejûsque, quam Minerva abjecerat, tibiâ:

Inveniam Satyrus primùm miratur;
at usum

Nescit: & inflatam sensus habere
sonum.

Et modò dimittit digitos, modò concipis auras;

Jamque inter Nymphas arte superbus eras.

Provocat & Phæbum: Phæbo superante, perpendis;

Casa recesserunt à cute membra sua.

Herodot. l. 7. c. 26. ἐν τῇ (sc. Celænis) καὶ ὁ Ἑλλήνων Μαρσύας ἀπὸς ἐν τῇ πόλει ἀνακρίματα. ubi lepide satis interpres ἀπὸς vertit, pellis in utrem formata. Atqui vox ista notat etiam ipsam pellem. Aristoph. n. φ. v. 441. — ἀπὸς ἵππων, dici tradit Scholiast. ἀπὸ ἑ, τὸ σῶμα εὐδύσκει. quocum consentit etiam Phavorinus ad v. Vide sis Pausan. l. i. p. 56. l. 10. p. 873. edit. Kuhn. & Photii biblioth. p. 477.

[1 Σοφίας] Suidas: Σοφίας καὶ οὐκ ἀπαιτῶν μὲν, καὶ ἢ τῆς, καὶ τῆς φρενὸς, καὶ ἰατρικῆς, ἢ τῆς. Eustat.

thius ad Homer. Il. 6. p. 1023. Οἱ γὰρ παλαιοὶ σοφὸς ἐκάλεον ἀπαιτῶν τὸν στήθεα. Act VII. 22. simpliciter σοφία pro omni scientiâ liberali ponitur, dum de Mose istic dicitur, πῶς σοφία &c. Poëtas σοφὸς dici constat ex Pindari enarratore ad Isthm. 5. v. 36. & Anacreontis odis 53. in Ros.

Ροδῶντος δὲ Καίφροδος

Παρά τῶν σοφῶν (h. e. ποιητῶν) καὶ λείπει.

Hoc autem loco Xenophonteo σοφία musicæ peritiâ denotat: nec mirum, cum (auctore Cicerone Tuscul. disput. l. 2.) summam eruditionem Græci suam censebant in nervorum volucribus cantibus. Igitur & Epaminondas — Themistoclesque — cum in epulis recensares lyram, habitus est indolentior. Idem (Orat. l. 3. c. 44.) scribit, Musici, qui erant quondam iidem poëtae. Quintil. Institut. Orat. l. 1. c. 10. Quis ignorat muscen — tantum jam illis antiquis temporibus non studiū modò, verum etiam venerationis habuisse, ut iidem musci, & vates & sapientes judicarentur: Et mox infra; Timagenes auctor est, omnium in literis studiorum antiquissimam muscen extitisse. Cui consentit Max. Tyr. dissert. 21. p. 214. edit. Caus. Vide sis etiam Athen. deipn. lib. 14. c. 4 & 5. & Sext. Empir. lib. 6. pag. 356 & seq. edit. Fabric.

[2 Ἐνταῦθα Ξέρξης &c.] De quo videndi Herodot. l. 8. c. 17 & seq. Diodor. Sic. l. 11.

λέγεται οικοδομήσθαι ταῦτά τε τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κελαινῶν
ἁκρόπολιν. Ἐνταῦθα ἔμεινε Κύρος ἡμέρας τριάκοντα· καὶ ἦκε
Κλέαρχος ὁ Λακεδαιμόνιος, Φυγοῖς, ἔχων ὀπλίτας χίλις, &
πελταςαῖς Θράκας ὀκτακισίας, καὶ πολλὰς Κρήτας Διακισίους.
Ἄμα δὲ καὶ Σοφίας παρὴν ὁ Συρακῆσιος, ἔχων ὀπλίτας χί-
λιν, καὶ Σοφᾶνετος ὁ Ἀρκάς, ἔχων ὀπλίτας χίλις. Ἐνταῦ-
θα Κύρος ἐξέτασιν καὶ δριμύτην τῇ ἑλλείων ἐποίησεν ἐν τῷ πύργῳ,
καὶ ἐθύοντο οἱ ἀμπαγῆες, ὀπλίται μὲν μύριοι καὶ χίλιοι,
πυλῆται δὲ ἀμφὶ τοῦ διχίλις.

Ἐνταῦθεν ἐξελαύνει παρθένους δύο, παρασιγγάτας δέκα, εἰς
Πέλτας, πόλιν εἰκοθυμῆν. Ἐνταῦθα ἔμεινε ἡμέρας τρεῖς·
ἐν αὐτῇ ξενίας ὁ Ἀρκᾶς τὰ Λύκαια ἐθύσε, καὶ ἀγῶνα ἐθήκε·
τὰ δὲ ἀθλα ἦσαν, ὀλεγχίδες χρυσαῖ· ἐθεώρει δὲ τὸν ἀγῶ-

regiam hanc & Celænarum arcem condidisse dicitur. Cyrus
hic triginta dies mansit; intra quos Clearchus Lacedæmonius,
exul, cum peditibus mille gravis armaturæ, & octingentis pel-
tastis Thracibus, ducentisque sagittariis Cretensibus ad eum ve-
nit. Eodem etiam tempore Sofias aderat Syracusanus cum
mille gravis armaturæ militibus; & Sophænetus Arcas, cum
eodem numero ejusdem armaturæ militum. Hic Cyrus Græ-
cos in horto milites recensuit eorumque numerum iniit, atque
in universum armaturæ gravis militum undecim millia, pelta-
starum duo ferè millia fuerunt.

Inde castris alteris, parasangas decem progreditur, ad Peltas,
oppidum incolis frequens. Ibi diès tres commoratus est; quibus
Arcas ille Xenias Lupercalia institutis sacrificiis & ludis cele-
bravit; victoribus præmia erant aureæ strigiles: ludos etiam Cy-

1 Ἀμα δὲ καὶ Σοφίας &c.] MS. E-
ton. hic multa turbat, a cæteris
libris dissentiens. Ejus lectioni,
qualiscunque est, in Addendis lo-
cum tribuendum curabimus.

2 Τὰ Λύκαια ἐθύσε.] Phavorinus:
Λύκαια ἀθλα ἐν Ἀργεΐδι τειλεῖται,
ἀνακείδρα τῶ Λυκαίου Διὸς. Vide Pau-
san. l. 8. p. 678 & seq. & Archæol.
Græc. l. 2. c. 20. De ipsâ phrasi sic
Aristides περὶ φιλοφ. λόγ. p. 679. edit.
venit. Πάνυ δὲ τὸ καυοπεπὶς ἐῖδεν
πρὸς οὐρανῷ, τὰ Λύκαια ἐθύον. Τῷ δὲ

ὀνόματι τῇ ἐρετῇ ἢ τῷ κίρηται ὡς αὐτὸ
τῷ ἡομένῳ, εἰπὼν τὸ γινόμενον καὶ τὸ ἐν
τῷ γένει, καὶ δι' ὃ γένεται. Οὕτως μὲν γὰρ
ἐν Λυκαίοις οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῷ γένει δὲ τῷ
Λύκαια, τὸ καυοπεπὶς. Atqui el-
liptica est locutio, & cum Λύκαια
intelligere oportet ἡμέρας, ὡς παρ-
σιμ cum χρυσήναια, τὰ χρυσήναια, καὶ
κεπήναια &c. Deficit idem nomen
post ἡμέρας Rom. 3. 25.

3 Ὀλεγχίδες χρυσαῖ.] Solent con-
jungī λίχνυτοι καὶ ὀλεγχίδες. quia pari-
ter usu veniebant in balneis: Vi-

de

να καὶ Κύρου. Ἐντεῦθεν ἔξελαύνει στρατὸς δύο, παρασάγγας δώδεκα, ¹ εἰς Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν οἰκισμένην, ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ χώρας. Ἐντεῦθεν ἔξελαύνει στρατοὺς τρεῖς, ὠδρασίγγας τεράκοντα, εἰς Καύστρου πεδίον, πόλιν οἰκουμένην. Ἐνταῦθα ἔμεινεν ἡμέρας πέντε· καὶ τοῖς στρατιώταις ἀφείλετο μισθός, πλεον ἢ τριῶν μιλῶν· καὶ πολλάκις ἰόντες ἴππὶ τοῖς θύρας ἀπήτουν. Ὁ δὲ ἐλπίδας λέγων διῆγε· καὶ δῆλος ἦν ἀνιώμενος· ἔτι γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπον, ἔχοντα μὴ δοποδιδόνα. ² Ἐνταῦθα ἀφικνεῖται Ἐπόαζα, ³ ἡ Συεννέσιος γυνὴ τοῦ Κιλικῶν βασιλέως, παρὰ Κύρον· καὶ ἔλεγεν Κύρῳ δοῦναι χρεῖματα πολλά. Τῇ δὲ στρατὸς τίτι ἀπέδωκε Κύρος μισθὸν τετάρτων μιλῶν. Εἶχε δὲ ἡ Κίλισσα καὶ Φύλακας πρὸς αὐτὴν Κίλικας καὶ Ασπενδῖας· ἔλεγεν δὲ Κύρον καὶ ⁴ συγγίνεσθαι τῇ Κιλίᾳ.

rus ipse spectabat. Hinc pergit alteris castris, parasangas duodecim, ad forum Ceramorum, urbem incolis frequentem, ultimam terræ Mysiæ. Inde castris tribus, triginta parasangas, ad Caystri campum, urbem incolis frequentem, progreditur. Hic dies quinque commoratus est: atque ibi tum militibus trimestre stipendium, & eo majus, debitum erat; iique adeo ad portas sæpe venientes, id exigebant. Is autem, non nisi spem usque proposuit, atque palam erat eum dolore adfici: nec enim erat ex Cyri moribus, cum haberet stipendia, non dare. Ibi tum Epyaxa, Syennesis Cilicum regis uxor, ad Cyrum venit; & magnam huic pecuniam dedisse ferebatur. Itaque tunc exercitui Cyrus mercedem quatuor mensium persolvit. Habebat Cilicensis hæc & circa se satellites Cilices & Aspendios; ac cum eâ Cyrus etiam consueſſe dicebatur,

de *Ælii*. H. V. l. 12. c. 39. & *J. Poll.* l. 3. p. 421. *Phavorinus*: Στλιγίδες, (repono, ελεγγίδες) τὰ τετρακκοντα, οἷς ἐν τοῖς βαλάνοις τριτοῦ μοῦ τὸ ῥῆμα ἐκτίθειται. *Suidas*: τῇ ελεγγίδι ἔστι πρὸς τὸ ἀφείλεται μόνον χρῆσταιτο αἱ περὶ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὁδὸν ἀρῖστα. Vide *J. Poll.* l. 3. p. 349. l. 7. p. 816. & l. 10. p. 1220.

1 *Eis Keramion &c.*] Quo de si-

mul & Caystro mox sequenti vide *Indic. Geograph.*

2 *Epouza*] Vide p. 7. not. 2.

3 *Syennesis &c.*] De quo videtur *Diodor. Sic.* l. 14. p. 250.

4 *Syngina*] Legitur etiam *συγγίνας*, quo tempore modo usus erat *Noster*: καὶ ἐλέγετο Κύρῳ δοῦναι &c. *Isidorus* (p. 10) *syn-*

Ενπύθεν ἐξελαίνει σαθρούς δύο, παρασίγγας δέκα, εἰς
 1 Θύμβρον, πόλιν οἰκισμένην. Ενπαῦται ἢ ὡς αὐτὸν κρήνη
 ἢ Μίδας καλεῖται, ὃς Φρυγῶν βασιλέως. 2 ἐφ' ἣ λέγεται Μί-
 δας τὸ Σάτυρον θηρεύσαι, οἶνον κεραίτας 3 αὐτήν. Ενπύθεν ἐξε-
 λαίνει σαθρούς δύο, παρασίγγας δέκα, εἰς Τυριαῖον, πόλιν οἰ-
 κισμένην· ἐνταῦθα ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς. Καὶ λέγει δειθλύαι
 ἢ Κίλισσα Κύρου ὅτι δειθλύαι τὸ σπέρμα αὐτῆς· βελόμην
 ἢ ὅτι δειθλύαι, ἐξέτασεν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ, τὴν ἑλλένων καὶ τὴν
 βαρβάρων. Εκέλευσε δὲ αὐτὴν ἑλλένων, ὡς νόμος αὐτοῖς, εἰς
 μάχην ἔτι περὶ δειθλύαι καὶ σῆναι, σωτῆσαι ὃν ἑκάστον αὐτῶν
 ποδῶν. Επαύχθησαν ἔτι 4 ὅτι περὶ τῶν βαρβάρων· εἶχε ὃ τὸ μὲν δεξιὸν Μέ-
 νων καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· τὸ δὲ εὐώνυμον, Κλέαρχος καὶ οἱ ὁκέωντες.

Inde castris alteris, parasangas decem progreditur, ad Thym-
 brium, urbem incolis frequentem. Hic propter viam fons e-
 rat, qui Midæ Phrygum regis fons dicebatur; ad quem Midas
 Satyrum illum venatus esse fertur, cum fontem vino miscuisset.
 Hinc castris alteris, parasangas decem pergit ad frequens op-
 pidum Tyriæum; quo loco triduum mansit. Ac regina Cili-
 censis Cyrum rogasse dicitur, ut sibi exercitum ostenderet:
 cum itaque vellet ostendere, tam Græcorum quàm barbaro-
 rum in campo recensum agebat. Græcis autem mandabat, ut,
 sicut iis mos erat, ad pugnam instructi starent, ac suos quisque
 disponderet. Itaque in quaternos dispositi sunt: & dextrum qui-
 dem Menon cum suis obtinebat; lævum, cum suis Clearchus:

1 Θύμβρον] Jam notavimus Κόρ.
 Π. p. 435. miram in urbis hujusce
 (si modò eadem utrobique sit in-
 telligenda) nomine lectionum di-
 versitatem. Stephanus Byz. Θύμβρον
 πόλιν Ἀσίας, τῇ Πακτωλῷ συνιούσῃ.
 Unde forsàn pro τῇ κρήνῃ Συρίας, le-
 ctionem libri Budensis, τῇ κρήνῃ Ἀ-
 σίας, loco Κόρ. Π. jam citato, re-
 posuerit aliquis.

2 ἐφ' ἣ λέγεται &c.] Pausanias l.
 τ. p. 12. — καὶ ἡ κρήνη Μίδας καλεῖται
 ἐν ταύτῃ οἶνον κεραίτας Μίδας φασίν,
 ἐπὶ τῇ θήρῃ ὃς Σειλλεύος. Maximus
 autem (ut idem auctor est p. 54.)
 natu Satyros, Silenos nuncupant.

Vide *Ælii*. H. V. l. 3. c. 18 quæque
 ibi notantur; & in primis, ὃς παῖς
Is. Casauboni de Satyr. Poës. l. 1. c. 2.

3 αὐτήν.] In quibusdam libris
 scribitur αὐτὴν: quos perperam se-
 quutus est Anonymus ὡς ἐν τῷ ποτῷ. cum
 pronomen hoc ad κρήνην referen-
 dum sit. Sic enim Pausan. loc. cit.
 ἡ κρήνη Μίδας καλεῖται· ταύτην &c.
Philostr. l. 6. c. 27. — κρήνη, τῇ ὡσπερ
 αὐτῇ ὡς τῇ βασιλείᾳ, κεραίτας οἶνον,
 ἐπιπρῆκεν αὐτῇ τὸ Σάτυρον. *Max. Tyr.*
 dissert. 30. sub init. — λαμβάνει τὸ
 Σάτυρον — κεραίτας οἶνον κρήνην.

4 ἐπὶ περὶ τῶν βαρβάρων &c.] Noster Κύρ.
 Π. p. 593. dixit ἐπὶ περὶ τῶν βαρβάρων.

τὸ δὲ μέσον, οἱ ἄλλοι στρατηγοί. Εθεώρει ἔν ὁ Κύρῳ τῶν
 μὲν τὰς βαρβάρους, (οἱ δὲ παρήλυνον πεταγμένοι κατ' ἰλας
 καὶ κατὰ τάξεις) εἶπε δὲ ὅτ' Ἑλλήνας, παρελαύνων ἐφ' ἄρ-
 ματῶν, καὶ ἡ Κίλισσα ἑφ' ἄρμαμαξής. Εἶχον δὲ πάντες
 κροῖνη χαλκᾶ, ἑλκῶνας φοινικᾶς, καὶ κνημίδας, καὶ πύ-
 λαις ἀσπίδας ἑκκεκαταρμύνας. Επεὶ ὅτε πάντας παρήλασε, εἶπας
 τὸ ἄρμα πρὸ τῆς φάλαγγος μέσης, πέμψας Πίγρητα τὸν ἑρμῆ-
 να παρὰ τὰς στρατῶν τῶν Ἑλλήνων ἐκέλευσε περβαλέσθαι τὰ
 ὅπλα, καὶ ὑπὸ τῶν ὅλων τὴν φάλαγγα. Οἱ δὲ ταῦτα περ-
 πόν τῶν στρατιώταις καὶ ἐπεὶ ἐσάλπιγγε, περβαλλόμενοι τὰ
 ὅπλα ἐπήεσαν. Εκ δὲ τούτου θάττον περσιόντων σὺν κροῖνῃ,

in medio cæteri duces erant. Cyrus primum barbaros specta-
 bat, (qui in turmas & cohortes instructi progrediebantur) de-
 inde Græcos, ipse curru prætervehens, Cilissa verò harmama-
 xâ. Habebant autem omnes æreas galeas, & tunicas puni-
 ceas, & ocreas, & scuta deterfa. Cum prætervectus omnes
 esset, currum ante phalangem mediam sistit, ac Pigrete inter-
 prete ad Græcorum duces misso mandat, ut arma objicerent,
 totâque phalangem promoverent. Illi militibus hæc denun-
 tiabant; atque ubi classicum cecinisset, armis objectis proce-
 debant. Deinde celerius iis cum clamore progredientibus,

1 Κατ' ἰλας καὶ &c.] Turmam i-
 stam equestrem, quam ἰλαν vocant,
 πρῶτος εἶπεν, inquit *Ælianus* *Tact.*
c. 43. ἰλαί οἱ Θισσαλὸς, ὅστις καὶ ἰλα εἶ-
 ὃν ὁμοίως αὐτῷ κέκληται. Ad figu-
 ram quod attinet, est ea tam ῥο-
 βοειδὴς quàm ἐπιρομῆς: cum ovi fe-
 rē nonnunquam figuram referat,
 nonnunquam altitudinem ad lon-
 gitudinem duplam habeat, *Æli.* *c.*
44. A *Suidâ* verb & *Phavorino*, nullâ
 certæ figuræ mentione factâ, ἰλα
 dicitur σύνθεσις συνγραφῇ. πύλαις ὅλ-
 κῃς. *Lexic. G. L. vetus:* ὅλη,
 (sic enim aliquando scribitur) glo-
 βαι, (forf. globus) acies, ala, cohors.
 Hanc scripturam, in deducendâ
 vocis origine, sequitur *Phavori-
 nu.* Τάξις quid sit, docebit *Index*

vocab. milit. Κύρ. Π. nostræ adjectus.

2 Εφ' ἄρμαμαξής] Vide quæ no-
 tavimus Κύρ. Π. I. 3. p. 172.

3 Κροῖνη χαλκᾶ, &c.] Vide quæ
 notavimus Κύρ. Π. I. 7. p. 471. & p.
 462. I. ult. not. 4.

4 ἑκκεκαταρμύνας] MS. Eton. ἑ-
 κεκαταρμύνας. Quam forsan lectio-
 nem induxit librarius aliquis, cu-
 jus animo obversata sunt armorum
permutata, à *Plutar.* in *Lucul.* p. 510.
J. Casf. B. G. l. 2, c. 21. aliisque,
 quos citat *Lips.* in *Anal.* ad milit.
Rom. l. 3. dial. 2. memorata.

5 Πρὸ τῆς φάλαγγος μέσης] Vo-
 cem ultimam omnino delendam
 censet *Muretus*: cujus sententiam
 comprobant MS. Eton. & edit.
Ald.

δοτὶ δ' αὐτομάτῃ δρόμος ἐφύετο τοῖς στρατιώταις ὅππῃ τις σκή-
νας. Τῶν δ' βαρβάρων φόβος πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ ἡ πὶ Κί-
λισσα ἔφυγεν ἐκ τ' ἀρμαμαξίης· καὶ οἱ ἐκ τ' ἀγορᾶς, καταλι-
πόντες τὰ ὄνια, ἔφύγον· οἱ δ' Ἕλληνες σὺν γέλωτι ὅππῃ τις
σκήνας ἦλθον. Ἡ δ' Κίλισσα ἰδὼσα τ' λαμπρότητα καὶ τ' πί-
ξιν δ' ἐρατεύματος, ἐθαύμαζε. Κύρος δ' ἦδη, τ' ἐκ τ' Ἑλλή-
νων εἰς αὐτὴν βαρβάρους φόβον ἰδὼν.

Εὐπύθην ἐξελαύνει σαθμούς τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσιν, εἰς
Ἰκόνιον, τῆς Φρυγίας πόλιν ἐσχάτην. Εὐταῦτα ἔμεινε τρεῖς ἡ-
μέρας. Εὐπύθην ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας, σαθμούς πέν-
τε, παρασάγγας τετράκοντα. Ταύτην τὴν χώραν ἐπέτρεψε
Δαρπύσῃ τοῖς Ἕλλησιν, ὡς πολεμίαν οὔσαν. Εὐπύθην ὁ Κύ-
ρος τὴν Κίλισσαν εἰς Κιλικίαν δισπέρμπει, τὴν ταχίστην ὁδὸν·
καὶ συνέπεμψεν αὐτῇ στρατιώτας, ὅδς Μένων εἶχε, καὶ αὐτὸν
Μένωνα τὸν Θεσσαλόν. Κύρῳ δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξελαύνει
διὰ Καππαδοκίας, σαθμούς πένταρας, παρασάγγας εἴκοσι καὶ

ultrò milites ad tabernacula cursu se conferebant. Barbaris
autem cum multis aliis metus injectus erat, tum Cilissa ex har-
mamaxa fugiebat; & turba forensis, relictis rebus venalibus,
fugam itidem capiebat; at Græci cum risu ad tabernacula se
recepere. Cilissa splendorem atque ordinem, quem viderat,
exercitus admirabatur. Cyrus verò lætatus est, cum barbaris
metum à Græcis injectum cerneret.

Inde castris tribus, viginti parasangas, ad Iconium, ultimam
Phrygiæ urbem, progreditur. Hic triduum commoratus est.
Inde per Lycaoniam castris quinque, triginta parasangas pro-
greditur. Hanc regionem Græcis diripiendam concessit, quod
hostilis esset. Hinc Cyrus in Ciliciam viâ brevissimâ Cilissam
dimittit; atque milites, quos Menon habuit, ipsumque aded Me-
nona Thessalum, unâ cum eâ misit. Cum cæteris per Cappa-
dociam castris quatuor, viginti & quinque parasangas Cyrus

[Παρασάγγας τετράκοντα] Edit.
Flor. & MS. Eton. perperam ex-
hibent παρασάγγας τρεῖς: neque
enim hæc lectio in cæteris libris
invenit locum, & palam propor-
tionem, quam Noster σαθμούς inter
& παρασάγγας servare solet, repug-

nat. Nam modò dixerat, σαθμούς
τρεῖς, παρασάγγας εἴκοσι, & dicet sta-
tim, σαθμούς πένταρας, παρασάγγας
εἴκοσι καὶ πέντε. In quibus locis, a-
liisque quamplurimis, eandem fere
re proportionem esse videmus.

2
Cili-
dicu-
men-
rali-
nem-
quin-
Ciri-

πάντι, πρὸς Δάναν, πόλιν οἰκουμένην, μεγάλην καὶ εὐδαί-
μονα. Ἐνταῦθα ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς· ἐν αἷς Κύρος ἀπέκτι-
νεν ἄνδρα Πέρσῃν, Μεγαφέρνην, ¹ Φοινικιστὴν βασίλειον, καὶ ἑ-
πρόν τινα τῶν ὑπαρχῶν διωάσῃν, αἰτιασάμενος ὁπλολεύσειν
αὐτῷ. Ἐνταῦθεν ἐπειρῶντο εἰσβάλλειν εἰς τὴν Κιλικίαν· ² ἡ δὲ
εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἀμαχίτης, ὀρθία ἰσχυρῶς, καὶ ἀμήχανος εἰς-
ελθεῖν στραπύματι, εἴ τις ἐκώλυνεν. Ἐλέγετο δὲ καὶ Σύννε-
σιν εἶναι ὅτι τῶν ἄκρων, φυλάττεντα τὴν εἰσβολήν· δι' ὃ ἔ-
μεινεν ἡμέραν ἐν τῷ πεδίῳ. ³ Τῇ δ' ὑστέρᾳ ἤκεν ἄγγελος
λέγων, ὅτι λελοιπῶς εἴη Σύννεσις τὰ ἄκρα, ἐπεὶ ᾔσθετο τό-
τι Μένωνος ⁴ στρατόμαχον ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη ⁴ εἴτω τῶν ὀρίων,

progređitur ad Danam, urbem incolis frequentem, amplam &
opulentam. Hic tres mansit dies; in quibus hominem Persam,
Megaphernem, regium purpuræ tinctorē, & alium quendam
qui principem inter præfectos locum tenebat, caufatus eos sibi
insidiari, interfecit. Hinc in Ciliciam irrumpere conabantur:
verum quā irrumpendum erat, via plaustro tantum capiēdo fuit
apta, præceps admodum, & quam exercitus intrare non posset,
si quis prohiberet. Quin & Syennesis aditum summis in jugis
custodire ferebatur: quare in planitie diē unum substitit. Postri-
diē nuntius venit, qui reliquisse juga Syennesium dicebat, postea-
quā animadvertisset Menonis copias intra montes in Ciliciā

¹ Φοινικιστὴν βασίλειον] Persicorum
regum purpuræ frequens est apud
Historicos mentio: cui parandæ
crebras idoneasque occasiones præ-
buit maritima Phœnicum ora, ubi
murices legebantur purpuræque,
quarum flos tingendis vestibus
maximè expetitus erat. Vide Dis-
sert. II. p. 50. Κύρ. Π. nostræ præ-
missam, & Cod. Theod. lib. 10.
tit. 20. de *Murilegulis*.

² ἡ δ' εἰσβολὴ &c.] Aditus, quo
Ciliciam intramus, *Pylas* incolæ
dicunt; artissimas fauces, muni-
menta quæ manu ponimus, natu-
rali situ imitante. Ab hoc regio-
nem, quæ *Castra Cyri* adpellatur,
quinquaginta stadia abfuisse tradit
Curtius; quàmque nomen à Cyro

maiore traxisse idem malè somnia-
vit auctor l. 3. c. 4. Rectius *Stria-
nus* l. 2. c. 4. qui *Castra Cyri* locum
adpellatum ait, non à Cyro, qui
adversus Cræsum; sed à Cyro, qui
adversus fratrem Artaxerxem exer-
citus duxit. Cæterum, verba hæc
Xenophontea citat *Suidas* ad v. Α-
μείνων. quod non animadvertit
Cl. *Kusterus*.

³ Τῇ δ' ὑστέρᾳ] *Leuticius* autē
que scribunt τῇ ὑστέρᾳ, particulā
δὲ prorsus omittit; quam *Stephanus*,
locutionis consuetissimæ memor,
rectè retinuit.

⁴ Εἴσω τῶν ὀρίων.] *Intra* vel *citra*
&c. scil. respectu Tarſi; ubi Syen-
nelis regia.

καὶ ὅτι τελέρεις ἤκουε ¹ ὠρεπλεύσας δὲ τὸ Ἰωνίαις εἰς Κιλικίαν
² Ταμὸν ἔχοντα, τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτὸς Κύρου. Κύρος ἦ
 ἀνέβη Ἰπὶ τὰ ὄρη, ἐδενὸς κωλύοντος, καὶ ³ εἶλε τὰς σκηνας, καὶ
 ἐφύλαττον οἱ Κιλικες. Εὐτυῆεν ἦ κατεβάνεν ⁴ εἰς πεδῖον μέ-
 γα, καλὸν καὶ Ἰπὶ ῥυτον, ἐ δένδρων παντοδαπῶν ἔμπλεον καὶ
 ἀμπελων· πολὺ ἦ ⁵ σήσμιμον καὶ μελίνην ἐ κέγγρον καὶ πυρὸς
 καὶ κελύδαις φέροι. ὄρος δὲ αὐτὸ ὠρεῖχρ' ὄχυρον, καὶ ὑψηλὸν
 πάντη ⁶ ἐκ θαλάττης εἰς θαλάτταν.

esse, ac audisset Tamon cum Lacedæmoniorum & ipsius Cyri
 triremibus in Ciliciam ex Ioniâ navigare. Cyrus, nemine pro-
 hibente, in montes adscendit, cepitque tabernacula, ubi Ci-
 lices custodiam *aditus* egerant. Inde magnam in planitiem de-
 scendit, *εἰς*que amœnam & irriguam, omnis generis arbori-
 bus ac vitibus plenam: sesami etiam & panici & milli & tri-
 tici & hordei feracem. Hanc mons undique munitus & ar-
 duus à mari ad mare amplectitur.

¹ Περικλεύσας] *Ammonius* de si-
 mil. & diff. Πλὴν ἐστὶ, τὸ κατ' ὄψιν
 ὡλεῖν. Ἀποπλεῖν, τὸ ἐκ τῆς πλῆ-
 πείρας. Παραπλεῖν, τὸ τῆς πλῆ-
 πείρας διέρχουσαν. Περικλεῖν, τὸ ἐπὶ
 αὐτῆς ἀναρριπνῆσαι. ὡλεῖν τὸ αὐτὸν τῆς πλῆ-
 πείρας ἀναρριπνῆσαι. *Scholiasia* in Thucyd. l. 7. ferè me-
 dio: τὸ ὠρεπλεῖν, ἐπὶ τῇ ὑπερυψία
 ἀναρριπνῆσαι, οἱ ἡγεμόνες ἐ ἀναρριπνῆ-
 σαι ἐπὶ τῇ ὑπερυψία τὴν πλῆ-
 πείραν αὐτὴν τῆς πλῆ-
 πείρας. Quam adpositè ad ra-
 tionem itineris, ab Ioniâ in Ci-
 liciam per mare instituti, verbum
 ὠρεπλεῖν adhibuit Noster, ex ta-
 bulæ Geographicæ conspectu pa-
 rebat.

² Ταμὸν] Sic scripsi, adficienti-
 te *Dierhamo*; ut sit à nominativo
 Ταμῶν, quem paulò post inventuri
 sumus. Vulgò in penultimam re-
 trahitur accentus.

³ Καὶ εἰς &c.] Verbum hoc,
 pro εἰς, quod antehac legebatur,
 reposui ex conjecturâ *Nawei*. Quid
 enim (ut ille, var. lect. l. 15. c. 10.)
 attinuit dicere Cyrum, superatis

montibus, vidisse castra, quæ Ci-
 licum fuerant? Certè enim ita ne-
 cesse fuit, nisi aut cæcus fuisset,
 aut clausisset oculos.

⁴ Πεδῖον μέγα, &c.] *Q. Curt.* l. 3.
 c. 4. *Campestris eadem* (Cilicia) quæ
 vergit ad mare, planitiem ejus evadit
 distinguuntibus rivis: *Pyramus* & *Cy-
 nus* (de quo mox) inclini amnes
 flunt. *Cynus* non spatio aquarum,
 sed liquore memorabilis: quippe tam
 trutin &c.

⁵ Καὶ σήσμιμον &c.] De quibus
 plantis *Theophrast.* H. P. l. 3. c. 1. 4.
 8. c. 1 & 3. *Σπείμιμον, κέγγρον & μελίν-
 ην* (quæ apud eum atque *Theophras-
 tum* etiam *ἰλύμιον* venit nomine) vi-
 res enumerat *Dioscorides* l. 2. c. 119,
 120, 121.

⁶ Ἐκ θαλάττης εἰς θαλάτταν] Ad-
 positè ad locum explanandum *Q.
 Curt.* loc. modò cit. — *perpetuo* jo-
 go montis asperi ac praecepti Cilicia in-
 cluditur: quod cum à mari surgat, vol-
 uti finit quodam flexuque curvatum,
 rursus altero cornu in diversam finem
 excurrit.

Καταβάς δὲ διὰ τέταρτον πηδῆς, ἤλασε σαθρὰς πύσας-
ρας, ὠδυσάνας πέντε καὶ ἕκαστην εἰς ἹΤαρσὺς, πόλιν τῆς Κι-
λικίας μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ἐνταῦθα ἦσαν τὰ Συεννέσιον
Βασιλεία, τῆς Κιλικίων βασιλείας· διὰ μέσης δὲ τῆς πόλεως
ῥεῖ πῶμος, Κύδνος ὄνομα, εὖρος δύο πλέθρων. Ταύτην τὴν πό-
λιν ἡ ἐξέλιπον οἱ ἐνοικῶντες, καὶ Συεννέσιος, εἰς χωρίον ἔχυρον
ἦν τὰ ὄρη· πλὴν οἱ τὰ καπηλεῖα ἔχοντες· ἔμειναν ἡ καὶ οἱ

Cum descendisset per istam planitiem, quatuor castris, para-
fangas quinque & viginti progressus est ad Tarsum, amplam
Ciliciæ opulentamque urbem. Hic regia Syennesis Cilicum
regis erat: ac per urbem mediam labitur fluvius, cui nomen
Cydnus, duum plethrorum latitudine. Hæc incolæ, unà cum
Syennesi, desertâ, munitum ad locum in montes fugerunt: ex-
ceptis iis, qui cauponas tenebant: manserunt illi quoque qui

1 Ταρσὺς πόλιν &c.] MS. Eton. Ταρσὺν. quo numero utuntur etiam Strabo l. 14. p. 990. & Arrianus l. 2. c. 4. alique. At Hesychius & Philostr. de vitâ Apoll. l. 1. c. 7. & l. 6. c. 34. numerum multitudinis adhibent; quem & Noster singulari in exprimendis aliarum urbium nominibus anteferre solet. Cæterum Apostolus etiam urbem hanc dicit οὗτος ἄστυς Act. XXI. 39. Mediam Cydnus amnis, ut paulò post Noster, interfluit, ait Curtius l. 3. c. 1. Quocum concinit Dionys. v. 868. Nec aliter Strabo & Arrianus, locis cit.

2 Εξέλιπον οἱ &c.] Locum integritati sic restituendum putat Lempsius: ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικῶντες καὶ Συεννέσιος, εἰς χωρίον ἔχυρον φερόντες ἐπὶ τὰ &c. Stephanus quoque post ἐπὶ τὰ ὄρη deesse videtur ἐλθόντες aut καπηλεοφύλακτες, aut tale quid: nec aliam tolerandæ lectionis vulgatæ adferri posse rationem existimat, quàm si ταύτην ἐξέλιπον εἰς χωρίον. dicamus posse resolvi in ταύτην ἐκλιπόντες ἔφυγον εἰς χωρίον. Ipse verò nullum planè additamen-

tum temerè loco huic inferendum censuerim. Licet enim Steph. ad ellipsin Attic. referri posse locutionem neget; velim tamen participium ἐπιόντες subintelligi ante εἰς χωρίον &c. Atticorum quippe moris est, ut verbum ἀπέρχω live participium ejus omittant ante præpositionem, motum ad locum live ex loco significantem: ut apud Lucian. de Gymnas. p. 792. edit. Bourdel. τὸ πλὴν μοι ἀφαιεῖν οἰκῶντες ἰδὲς — plene, οἰκῶντες ἀπέρχονται. Similiter in Bis accusat. p. 748. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κένυγμα, scil. ἀπέρχω. Sic & Theocritus idyl. β'. v. 80.

Ὡς δὲ τὸ γυμνασίον καλὸν πρὶν ἄρτι λιπῶσι.

Ut à gymnasio relicto pulchro labore. Ubi, ex mente Scholasticæ, cum δὲ τὸ γυμνασίον subintelligendum est ἐλθόντες. Hierodoius autem de fugâ huic, quam describit Xenophon, non ablimili plenè sic l. 6. c. 33. — ἐπὶ ὑπέρμασιν ἐπιπλέοντας τὰς Φαι-
νικας, ἀλλ' οἰκοντο δὲ λιπόντες τὴν σφί-
την, ἔστω εἰς τὸ ἔλθαι πρὶν.

ὧρά τ' ἰαλατῆαν οἰκῆντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἰοσόις. Επύαχα
 ἥ, ἡ Συέννεσιος γυνή, πρῶτερα Κύρω πέντε ἡμέρας, εἰς Ταρσὺς
 ἀφίκετο· ἐν ᾗ τῇ ὑπερβολῇ τ' ὁρῶν τ' εἰς τὸ πεδίον, δύο ἰλό-
 χροι τῶ Μένωνος στρατεύματος ἀπώλοντο· οἱ μὲν ἔφασαν ἀρπύ-
 ζοντας τι κατακρηπῆναι ὑπὸ τῷ Κιλίκων· οἱ δὲ, ὑπληφθέντας,
 καὶ ἔδωκαμένους εὐρεῖν τὸ ἄλλο στραῦμα, ἔδωκε τὰς ὁδοὺς, εἶ-
 τε πλανωμένους δαπαλέσθαι· ἦσαν δὲ ἕτοι ἐκατὸν ὀπλίται. Οἱ
 δ' ἄλλοι ἐπειδὴ ἦσαν, τὴν τε πόλιν αὐτῷ Ταρσὺς διήρπασαν,
 ἀπὸ τοῦ ὀλεθροῦ τῶ συραίνων ὀρμηξόμοιοι, καὶ τὴν βασιλείαν
 ταύτην ἐν αὐτῇ. Κύρω δὲ, ἐπεὶ εἰσηλασεν εἰς τὴν πόλιν, μετε-
 πέμπειτο Συέννεσιν πρὸς ἑαυτὸν· ² ὁ δὲ ἔπειτα πρῶτον ἔδωκε
 κρεῖττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἔφη, οὔτε τότε Κύρω ἰέναι
 ἤθελε, πρὶν ἢ γυνὴ αὐτὸν ἔπειτε, καὶ πείσεις ἔλαβε. Μετὰ
 δὲ ταῦτα ἐπεὶ συνερχόντο ἀλλήλοις, Συέννεσις μὲν Κύρω ἔδω-
 κε χρήματα πολλὰ εἰς τὴν στρατίαν, Κύρος δ' ἐκείνῳ δῶρα,
 ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῦσι τίμια, ³ ἵππον χρυσοχάλινον,

propter mare in Solis & Issō habitabant. At Epyaxa, Syenne-
 sis uxor, quinque ante Cyrum diebus Tarsum venerat: in trans-
 eundis autem montibus ad planitiem tendentibus, duo de Me-
 nonis exercitu manipuli periēre: quos aiebant alii quādam in
 direptione à Cilicibus fuisse cæsos; alii, relictos à tergo, cum
 neque copias cæteras, neque vias reperire possent, sic deinde
 palantes periisse: erant hi gravis armaturæ milites centum.
 Reliqui posteaquam eὐ venēre, Tarsum urbem diripuerunt, irā
 propter commilitonum cladem accensi, ac ipsam, quæ in eā
 erat, regiam. Cyrus, ubi in urbem invecus est, Syennesim
 ad se arcessebat; at ille nec ullius antehac se potentioris in ma-
 nus venisse dixit, nec ad Cyrum tunc ire voluit, priusquām ei
 persuasisset uxor, & fidem ab Cyro accepisset. Post hæc con-
 gressi cum essent, Syennesis Cyro ingentem pro exercitu pecu-
 niam donat, & Cyrus illi vicissim ea munera, quæ apud reges
 in pretio esse solent, nimirum frenis aureis insignem equum,

¹ Λόχοι] Vide Indic. vocab. mi-
 lit. antehac memoratum.

² Ο ἥτις ἔπειτα &c.] Vide sis
 Diodor. Sic. p. 250 & seq.

³ ἵππον χρυσοχάλινον, &c.] Vi-
 de Κύρ. Παιδ. p. 20, & 578. ex quo

postremo loco libet hæc adduce-
 re: Τίνας δὲ δῶρα χρυσοχάλινον ἵππον
 ἵππον τῷ βασιλεῖ, ψίδια καὶ σπινθὴ καὶ
 ἵπποι χρυσοχάλινοι; ἔτι δὲ ἐξιστοῦσιν
 ταῦτα ἔχειν ὅτι μὴ βασιλεὺς δῶ. Κα-
 τέρημι defunt hæc verba καὶ ψίδια
 καὶ

καὶ σπερτίον χρυσῶν, καὶ ψέλλια, ἔ' ακινάκην χρυσῶν, καὶ σολήν
Περσικήν, ἔ' τὴν χώραν μηκέτι ἀρπαζέσθαι· τὰ δ' ἡρπασμῶνα
ἀνδράποδα, ἣν πρὸς ἐντυχάνωσιν, ἀπολαμβάνειν.

Ενταῦθ' ἔμεινε Κύρος καὶ ἡ στρατιὰ ἡμέρας ἑκάσθιν· οἱ γὰρ στρα-
τιῶται ἐκ ἐφάσκειν ἰέναι ἔ' παύσω· ὑπώπιδον γὰρ ἦδη δὴ βα-
σιλέα ἰέναι, μισθωθῆναι δ' οὐκ ἔ' δὴ τῷ τῷ ἐφάσαν. Πρῶτος
δὲ Κλέαρχος οὗτος αὐτὰ στρατιῶταις ἐβιάζετο ἰέναι· οἱ δὲ αὐ-
τὸν τι ἐβαλλον, καὶ τὰ ὑποζύγια τὰ ἐκείνους, ἐπεὶ ἤρξατο παύε-
σθαι. Κλέαρχος δ' ὅτε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τῷ μὴ κατὰ περὶ

& torquem auream, & armillas, & acinacem aureum, & sto-
lam Perficam, & non ampliùs agrum direptum iri : directa ve-
rò mancipia, sicubi occurrerent, recepturum.

Hic Cyrus cum exercitu dies viginti substitit ; propterea
quoddam milites ulterius se perrecturos negarent : jam enim sus-
picabantur contra regem iter agi ; in hoc verò stipendio se
conductos negabant. Clearchus primus suos ad pergendum
vi cogere volebat : at illi tum in ipsum, cum jam procedere
inciperet, tum in ipsius jumenta, lapides conjecerunt. Et
tunc quidem parùm abfuit, quin lapidibus obrueretur Clear-

καὶ ακινάκην χρυσῶν in MSto Eton.
edit. Ald. & Demetrio Phaler. pag.
86. quæ tamen ex veterum libro-
rum consensu (addo ipse, ex con-
suetâ eorum apud Nostrum con-
junctione) inserta hic esse testatur
Stephanus.

1 Καὶ τὴν χώραν μηκέτι &c.] For-
mæ orationis subito variatæ pas-
sim occurrunt exempla. Sic No-
ster Κύρ. Παιδ. p. 285. ὅψον δὲ μὴ
πίμπηται, μηδὲ πίει. Vide sis etiam
notata p. 542. Libet hic adduce-
re, quæ Demetrius Phalerensis (sive is,
cui nomen illius tribuitur) p. 86.
libel. περὶ Εὐμην. de venustate ex
ordine natâ scripsit. Τὸ, inquit,
αὐτὸ πρῶτον μὲν πηλὸν, ἢ μίσην, ἀχαι-
ρίστηται· ἐπὶ δ' ἔ' τίλως, χαλεπὸν· οἷον ὡς
ὁ Ξενοφῶν φησὶ ἐπὶ τῷ Κύρῳ, Δίδωσι δ'
αὐτῷ καὶ δῶρα, ἵππους καὶ σολῆν καὶ σπερτίον.
καὶ τὴν χώραν μηκέτι ἀρπαζέσθαι· οὐ γὰρ
τόστις τὸ μὲν πελοποννησίων ἐπὶ τὴν χώραν

ποιῶν, τὸ τὴν χώραν μηκέτι ἀρπαζέσθαι,
ἀλλὰ τὸ ξῆναι ἔ' δῶρα καὶ τὴν ἰδιότητα. Αἰ-
πος δ' ὁ τίπος ἔ' χαλεπὸς· ὡς γὰρ πρῶτον
ἐπὶ χεῖρ, ἀχαιρίστηται ἢ· οἷον, ὅτι διδωσὶ
αὐτῷ δῶρα, τὴν τι χώραν μηκέτι ἀρπα-
ζέσθαι, καὶ ἵππους, καὶ σολῆν, καὶ σπερτίον.
Νῦν δ' ὡς περὶ τὰ ἐπισημῶνα δῶρα, πε-
λοποννησίων ἐπὶ τὴν χώραν καὶ ξῆναι ἔ'
ὡς ἀπαιτῶν συνήκται ἡ χάρις.

2 Ἐπὶ τῷ &c.] Pronomen hoc
minùs adcuratè ad βασιλέα referri
solet : nam cum ἐπὶ conjunctum
denotat sapissimè causam, ut lo-
quuntur, finalem. Phavorinus : Ἐ-
πὶ, ἀπὸ τῆς συντάξεως, αἰτιαλογῶσα τὸ
ἔ' ἵνα. Quare post τῷ subintel-
ligas velim αἰτίαν. quod in multis
aliis locutionibus passim deficit.
Exemplis rei notæ adferendis tem-
pero.

3 Αὐτὸν τι ἰσχυροί,] Αἰθῶν scil. si-
ve πύργος, uti ex verbo ἰσχυροί
ἵππων mox sequenti constat.

ἴσταν· ὕστερον δὲ, ἐπεὶ ἔγνω ὅτι ἐδιωθήσεται βιάσασθαι, συνή-
γαγεν ἐκκλησίαν τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν· καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυε
πολὺν χρόνον ἐς ὧς· (οἱ δὲ ὁρῶντες ἐθαύμαζον καὶ ἐσιώπων)
οὕτως ἔλεξε τοιαῦτα·

“Ἄνδρες στρατιῶται, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς
“παρῶσι πρᾶγμασιν. Εμοὶ γὰρ Κύρος ξένος ἐγλύετο, καὶ με φεύ-
“γοντα ἐκ τῆς πατρίδος, τί τι ἄλλα ἐτίμησε, καὶ μυρίας ἔδω-
“κε δαρεαίους· οὓς ἐγὼ λαβὼν, ὅσα εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην
“ἐμοί, ἃ ἄλλ’ οὐδὲ καθηδυνάμην, ἀλλ’ εἰς ὑμᾶς ἔδωκάν μου.
“Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τὰς Θράκας ἐπολέμησε, καὶ ὑπὲρ τῆς
“Ἑλλάδος ἐπυρρῆσθαι μετ’ ὑμῶν, ἐκ τῆς Χερρόνησου αὐτοὺς
“ἐξελαίμων, βελομήδης ἀφαιρέσθαι ὅτ’ ἐνοικῶντας Ἕλληνας
“τὴν γῆν. Ἐπειδὴ ἦ Κύρος ἐκάλεθ’, λαβὼν ὑμᾶς ἐπαρόμεν,
“ἵνα, εἰ τι δεοίτο, ἀφελοίην αὐτὸν, ἀνθ’ ὧν εὖ ἔπαθον ὑπὲρ
“ἐκείνου. Ἐπεὶ ἦ ὑμεῖς ἐβέλειδε συμπορεύεσθαι, ἀνάγκη δὲ
“μοι ἢ ὑμᾶς προσδόντα τῇ Κύρῳ φιλίᾳ χρῆσθαι, ἢ πρὸς ἐκεῖ-

chus: tandem, cū vi se nihil perfecturum animadverteret,
milites suos ad concionem vocat; ac primū diū lacrimis ei
manantibus stetit; (quod illi cū cernerent, taciti mirabantur)
deinde in hunc modum est loquutus:

“Nē vobis mirum sit, milites, me ex præsenti rerum statu
“molestiā addici. Cyrus enim hospitii jus mecum iniit, meque
“exulantem à patriā cū aliis ornavit honoribus, tum darico-
“rum decem milibus donavit: quos posteaquā accepī, non
“in commodum meum verti, nec per voluptatem & luxum
“absumpsi, sed in vos expendi. Ac primū quidem Thraci-
“bus bellum intuli, & vobiscum eos, Græciæ causā susceptā,
“sum ultus; ἐ Chersoneso eos expellens, cū Græcis colonis
“agrum istum eripere vellent. Posteaquā autem Cyrus me
“arcessivit, adsumptis vobis ad eum profectus sum; ut pro ip-
“sius in me beneficiis ei, si usus ita posceret, commodarem.
“Jam verò cum vos hoc mecum iter suscipere non velitis, ac
“me necesse sit vel vobis desertis amicitia Cyri uti, vel ad il-

1 Ἄνδρες στρατιῶται, &c.] Dionys.
Halic. in Attic Rhetor. pag. 85. Ο ἢ
Κλισάρχῃ· εἰ τις στρατιώταις δημηγορεῖ,
ὁπότε μὲν πρῶτον τοῖς στρατιώταις
παύσας, εἰ ἢ λόγῳ καταπαύσας τὰ
ἀναγκαῖα ἔπειτα μύθη, μὲν μὲν δὲ ὁ.

μύθη φέρεται. Καὶ γὰρ οὕτως &c. Vi-
de II. s. v. 433 & seq.

2 Δαρεαίους.] Vide p. 5. not. 2.

3 Ἀλλ’ ἐγὼ.] Sine auxesi adhibuit
etiam Luc. c. XXIII. v. 15.

"τον ψευδόμενον μεθ' ὑμῶν εἶναι· εἰ μὲν δὴ δίκαια ποιήσω,
 "ὅτε οὐδ' αὖτε αἰρήσεσθαι δι' ὑμᾶς, καὶ σὺν ὑμῖν, ὅ, τι ἂν δέη,
 "πείσεσθαι. Καὶ ἔπει' ἔρεϊ ἔδεις, ὡς ἐγὼ Ἕλληνας ἀγαγὼν εἰς
 "τοὺς βαρβάρους, προσδὲς τὰς Ἑλλήνας, τ' τ' βαρβάρων φι-
 "λίαν εἰλόμην. Ἀλλὰ ἐπεὶ ὑμεῖς ἐμοὶ ὅτε ἐθέλετε πείθεσθαι,
 "ἔδ' ἐπεσθαι, ἐγὼ σὺν ὑμῖν ἐφομην, καὶ ὅ, τι ἂν δέη, πείσε-
 "σθαι. Νομίζω γὰρ ὑμᾶς ἐμοὶ εἶναι πατρίδα, καὶ φίλους, καὶ
 "συμμάχους, καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν εἶναι ἡμίος, ὅπως εἰάν ὦ ὑ-
 "μῶν δι' ἐρημιαίς, ὅτε ἂν ἱκανὸς εἶναι οἶμαι, ἔτ' ἂν φίλου
 "ὠφελῶμαι, ἔτ' ἂν ἐχθρὸν ἀλεξήσομαι. Ὡς ἐμὲ ἔν ἰόντος ὅπη
 "ἂν καὶ ὑμεῖς, ἔτω τ' γνώμην ἔχετε." Ταῦτα εἰπὼν οἱ ἱε-
 "ρωῶτα οἱ τε οὐτ' ἐκείνους, ἔτι οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἀκούσαντες, ὅτι καὶ
 "Φαίη ὧδε βασιλεία πορεύεσθαι, ἐπήνεσαν. ὧδε δ' ἱερεῖς καὶ
 "Πασιάνους πλείους ἢ διαχίλιοι, λαβόντες τὰ ὅπλα ἔτι τὰ σκευο-
 "φόρα, ἐστρατοπεδεύοντο ὧδε Κλεάρχῳ.

"lum mentitum vobiscum esse; *tametsi* haud scio, an justè fa-
 "cturus sim, *πέμνε*, vos tandem tamen præferam, & vobis-
 "cum, quidquid opus erit, feram. Nec unquam dicturus est
 "quisquam me, posteaquàm Græcos ad barbaros duxerim,
 "desertis Græcis barbarorum amicitiam amplexum esse. Sed
 "quoniam vos neque mihi parere, neque *me* sequi velitis, se-
 "quar ego vos, ac quidquid opus erit, feram. Quippe vos
 "ego mihi patriam, vos amicos, vos socios esse arbitror, vo-
 "biscum etiam, ubicunque fuero, honoratum me fore: à vo-
 "bis si destitutus sim, nec ad commodi quidquam amico adfo-
 "rendum, nec ad hostem propulsandum idoneum me fore pu-
 "to. Quamobrem eâ vos esse in sententiâ debetis, iturum
 "me, quocunque vos *perrexeritis*." Hæc ille dixit: quæ cum
 & ipsius & cæteri milites audivissent, laudârunt *id* quod dice-
 ret, adversus regem se non proficisci: & à Xenîâ *quidem* Pa-
 sionéque plures duobus millibus, sumptis armis ac impedimen-
 tis, in Clearchi castra transferunt.

1 Οὐτ' ἰὼν ἔτι MS. Eton. ἀν' ὧ:
 quomodo legit & *ἀν' ὧ*. Verùm
 rectè observat *Stephani* alibi quo-
 que ἰὼν sic usurpatum inveniri. Sic
 Matth. VII. 19. Marc. IV. 23. VI.
 10, 22, 23. XIV. 14. Et similiter
 αἱ ἑξ.

2 Καὶ τὴν ἀνελπίστην,] Dicitur ἐλ-
 ληνικῶς, εἰς τὴν τάλι ὅπως ἐστὶν
 supplemento, quale præbet *Herodias-
 tus* l. 8. c. 1. τὴν δὲ ἀνελπίστην πάλιν
 ἀπὸ τῆς τὴν ἐξ ὧν — Vide notata
 ad K. II. nostræ p. 460.

Kŭros δὲ τούτοις δότοράν τε καὶ λυπούμενος, μεταπέμπετο τὸν Κλέαρχον· ὁ δ' ἰέναι μὲν σὺν ἤθελε, λάθρα ᾧ τῶν στρατιωτῶν πέμπων αὐτῷ ἄγγελον, ἔλεγε θάρρειν, ὡς κατασησομένων τούτων εἰς τὸ δέον· μεταπέμπεσθαι δ' ἐκέλευεν αὐτόν· αὐτὸς δὲ σὺν ἔφη ἰέναι. Μετὰ δὲ ταῦτα συναγαγὼν πρὸς αὐτῶν στρατιώτας, καὶ ὅτ' ἐπ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν ἀλλῶν τὸν βελομήδην, ἔλεξε τοιαῦτα·

“Ἄνδρες στρατιώται, ² τὰ μὲν δὴ Κύρος δηλονότι ἔως ἔχει πρὸς ἡμᾶς, ὥσπερ τὰ ἡμέτερα πρὸς ἐκείνους· οὐτε γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ ἐκείνους στρατιώται, (ἐπεὶ γὰρ ἐ συνεπόμεθα αὐτῷ) ἔτι ἐκείνους ἡμῖν ἐπὶ μισθοδοτίας. Οἱ μὲν γὰρ ἀδικεῖσθαι νομίζουσιν ὑφ' ἡμῶν, οἶδα· ὥστε καὶ μετὰ πεμπομένου αὐτοῦ, σὺν ἐθέλω ³ ἐλθεῖν, τὸ μὲν μέγιστον, αἰχμυρόμενος, ὅτι συννοῶ εἰ μαν-

Cyrus ob hæc inops confilii & mœstus, Clearchum arceffebat: is iturum se quidem negabat, sed clam tamen militibus misso ad ipsum nuntio, bono ut esset animo, hortabatur; nam fore ut hæc ita, uti expediat, componantur: se verò iterum arcessere iussit; quo factò, ipse venturum se iterum negat. Post hæc contractis ad concionem militibus tam suis, quàm qui ad ipsum se contulerant, atque etiam ex aliis, cuicunque liberet, huiusmodi orationem habuit:

“Eodem omnino, milites, se modo erga nos Cyri res habent, quo nostræ erga illum; nam neque nos ampliùs ejus sumus milites, (cùm ipsum non sequamur) neque nobis ille stipendium numerat. Scio equidem illum existimare, à nobis se injuriâ adfici; aded ut, tametsi me arceffat, ire tamen ad eum nolum; maximè, quia pudet me mihimet esse consciùm, illum à

¹ Τὸν ἐπὶ τῶν ἀλλῶν &c.] Scil. à Xenia & Pasione.

² Τὰ μὲν τῷ Κύρῳ &c.] Supple, ἀνάγκη, quod deest etiam, 1 Tim. IV. 15. Heb. II. 17. & alibi passim, tam apud sacros quàm profanos auctores. Hæc autem eò redit Clearchi sententia: Sublatâ jam militum suorum cum Cyro necessitudine, spem quoque officiorum mutuorum utrinque simul evanuisse. Locum hunc liberius paulò vertit Amaseus: hoc nempe modo: Jam milites, nihil

plus herculâ nos à Cyro, quàm illum à nobis, expectare equum est. Cujus se movere vestigiis religioni habuisse videtur Lencleavius, his usus Latinis. Ea nos, mei milites, polliceri nobis de Cyro jam debemus, quæ sibi de nobis ipse pollicetur.

³ Ἐλθεῖν, τὸ μὲν &c.] Lege quæ de hoc verbo notavimus K. Π. p. 420. MS. Eton. & editi quidam libri perperam exhibent — ἐλθεῖν, ὅτι τὸ μὲν &c.

“ τῷ πάντῃ ἐψευδμένος αὐτόν· ἔπειτα ἢ καὶ δεδιώς, μὴ λα-
 “ βῶν με, δίκην Ἰππιδῆ ὧν νομίζῃ ὑπ’ ἐμῶν ἡδικοῦσθαι. Εμοὶ ἔν
 “ δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι ἡμῖν καθεύδειν, ἐδὲ ἀμελεῖν ἡμῶν αὐ-
 “ τῶν, ἀλλὰ βεβλῦεσθαι ὅ, τι χρὴ ποιεῖν ἐκ τῶντων. Καὶ ἔπειτα
 “ μνύμεν αὐτὸν, σκεπτόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὅπως ἀσφαλέςατα
 “ μνύωμεν· εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπίεναί, ὅπως ἀσφαλέςατα ἀπίω-
 “ μεν, καὶ ὅπως τὰ Ἰππιδῆα ἔχομεν· ἀντὶ γὰρ τῶντων, ἔτε
 “ στρατηγὸς οὔτε ἰδιώτης ὀφελος ἔδεν. Ὁ δὲ ἀνὴρ πολλοῦ μὲν
 “ ἄξιος φίλος, ὃ ἂν φίλος ἢ χαλεπώτατος δι’ ἐχθρὸς,

“ me omnino deceptum esse: deinde metuo, nè si me compre-
 “ henderit, ob ea poenam *mibi* irroget, quæ à me per injuriam
 “ existimat in se commissa. Quamobrem nobis minimè dor-
 “ miendi tempus esse arbitror, neque nos ipsos negligendi, sed
 “ deliberandi quid deinceps *nobis* sit agendum. Ac siye tandem
 “ manebimus, considerandum existimo, quo pacto tutissimè
 “ mansuri simus; siye discedendum videtur, quo pacto minimo
 “ cum periculo discesserimus, quòque pacto nobis commeatus
 “ suppetant: nam absque his *sit*, nec imperatoris nec privati
 “ *militis* usus fuerit ullus. Et *Cyrus* quidem amicus est magni
 “ faciendus *ei*, cui sit amicus; gravissimus autem *ei* inimicus,

1 Πάντῃ ἐψευδμένος αὐτόν·] P. 22.
 dixerat ὥστε οὐκ εἶναι ψευδόμενον —
 Et in ejusmodi quidem structuræ
 varietate mirificè ludunt auctores
 Attici. Ante πάντῃ supprimitur hic
 κατὰ, uti & 1 Cor. X. 33. & alibi sæ-
 pissimè.

2 Εἴτε μένομεν] Præsens futuri
 temporis hic locum occupat; ea-
 démque occurrit enallage Joh.
 XVI. 16. Μικροί, καὶ ἐξαρρήναι με, pro
 θαρσύνοντάς με: & mox ibidem legitur
 ὑπάγω pro ὑπάξω. Euripides itidem
 eâ usus est Hec. v. 161 & seq.

Ποίω, ἢ τινάτω ἢ κρίνω,

Στείρω; ποῖ δι’ ἤσαν;

3 Καὶ ὅπως τὰ Ἰππιδῆα ἔχομεν· ἀντὶ
 &c.] Vide K. Π. p. 76 & 442.

4 Ὁ δὲ ἀνὴρ] Pronominis hic vi-
 cem eleganter explet ἀνὴρ: uti &
 apud *Æli*. H. V. l. 3. c. 19. Αὐτὸς ἔν

ὁρῶν ὁ Πλάτων, & προσέειπε τῷ ἀνδρῷ. Et
 l. 3. c. 22. Ηδίστης ἔν ἐπὶ τῇ ἑσπέρῃ
 (*Æneæ*, quem modò memoraverat)
 εὐσεβέως οἱ Ἕλληες — Similiter apud
 Latinos *Vir* adhiberi solet *Virg.*
 ecl. 6. v. 66.

Utque viro Phæbi chorus adstarexe-
 rit omnis.

ubi viro ponitur pro ei, Gallo pu-
 ta, cujus paulò antè meminerat.
 Idem *Æn*. l. 4. v. 3. Multa viri vir-
 tus — scil. *Æneæ*, de quo suprà
 paulò sermo fuerat.

5 Εχθρὸς, ὃ ἂν πολέμιος ἢ.] Pha-
 νορίστι: Πολέμιος, ὁ ἀπ’ ἀλλοτρίας χεί-
 ρας ἐχθρὸς. Εχθρὸς δὲ, ὁ διὰ τῆς αὐτῆς
 πᾶς ἐν πολέμιος ἐχθρὸς, ὃ μὴ πᾶς ἐχ-
 θρὸς καὶ πολέμιος. Καὶ πολέμιος, ὁ κατὰ
 τὴν πόλεμον ἐναντίος. Sic enim locum
 distinguendum & emendandum
 duxi: cùm prius in edit. saltem

“ὡς ἂν πολέμιος ᾖ. Ἐπὶ ᾗ δύνανται ἔχει καὶ πτεζὴν καὶ ἵππικὴν καὶ
 “ναυτικὴν, ἣν πάντες ὁμοίως ὁρῶμεν τε ἔπισητάμεθα· ἔτι δὲ
 “δὲ πόρρω δοκῶμεν μοι αὐτὰ καθεζέσθαι· ὥστε ὥρα λέγειν ὅ, τι
 “πῶς γινώσκῃ ἀρετὴν εἶναι.” Ταῦτ’ εἰπὼν, ἐπαύσατο.

Ἐκ δὲ τούτων ἀνίσταντο, οἱ μὲν, ὅτι τοῦ αὐτομάτου λέγοντες
 ἂ ἐγίνωσκον· οἱ δὲ, καὶ ὑπὸ ἐκείνῃ ἐγκέλευσσι, Ἰππιδεικνύν-
 τες οἷα εἴη ἀπείρα, ἀνευ τῆς Κύρου γνώμης, καὶ μέλειν ἔτι ἀπέ-
 ναι. Εἰς δὲ δὴ εἶπε, παρρησιάζομαι ἀπεῦθεν ὡς τάχιστα πο-
 ρεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ² στρατηγὸς μὲν εἰσεῖναι ἄλλως ὡς τά-
 χιστα, εἰ μὴ βούλεται Κλέαρχος ἀπαγεῖν· τὰ δὲ Ἰππιδεῖα
 ἀγορεύεσθαι, (ἡ ³ δὲ ἀγορὴ ἦν ἐν τῷ βαρβαρικῷ στρατεύ-
 ματι) καὶ συσκέδάζεσθαι· ἐλθόντας δὲ Κύρον αἰτεῖν ὡλοῖσθαι

“cui sit hostis. Præterea copias & pedestres & equestres &
 “navales habet, quas nos omnes pariter & videmus & novi-
 “mus: nam non longè mihi ab ipso videmur confidere: qua-
 “propter tempus est indicandi, quod quisque factu optimum
 “esse statuit.” Hæc loquutus, finem discendi fecit.

Deinceps surgebant alii quidem, suâ sponte quæ sentirent
 exposituri; alii, illius etiam iussu, quàm foret difficile, præter
 Cyri voluntatem, vel manere vel abire demonstrabant. Unus
 porro, se properare simulans in Græciam quamprimùm profi-
 cisci, dixit, alios quamprimùm deligendos esse duces, si Clearchus
 ipsos abducere nollet: commeatum emendum esse, (erat
 autem barbarorum in exercitu rerum venalium forum) ac vasa
 colligenda: eundem etiam nonnullis à Cyro qui peterent navi-

Basil. punctum post πᾶς ἐχθρὸς πο-
 neretur, & καὶ πολέμιος semel tan-
 tùm legeretur. Eodem interpre-
 te, Ἐχθρὸς est πρὸς φίλον, ὁ πρὸς φίλον
 ὢν, καὶ ὑπερὸν κραταιὸς ἐστὶν ἐχθρὸς. Πολέ-
 μιός ἐστιν ἀπὸ φίλου, ὁ μὲν ὅπλα καὶ χαρὰν. *Mos-*
chorinus in libello Περὶ χερσῶν: Ἐχ-
 θρὸς, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ πολέμιος δὲ,
 ὁ ἀπ’ ἀλλοτρίας γῆς.

1 Ὡς ὥρα λέγειν] Eleganter, at-
 que ex Atticorum consuetudine,
 post ὥρα supprimitur verbum sub-
 stantivum. Plenè diceretur ὥρα ἂν
 εἴη: uti Noster K. Π. p. 191. Ὡς
 εἴη, συσκέδάζεσθαι ὑμῖν εἴη.

2 Στρατηγὸς μὲν εἰσεῖναι &c.] Ante
 εἰσεῖναι & cæteros, qui statim se-
 quuntur, infinitivos requiri vide-
 tur διῖν: ut ferè solet, cum præ-
 cedant verba λέγειν, δεικνύναι & simi-
 lia. Ità K. Π. p. 213. Ἡμῖν γὰρ δεῖν
 πᾶσι — μὴ — τότε μάχεσθαι, μολὶς ἐν
 τῇ φιλικῇ κοίτην ἡμῶς ὑπομένειν,
 ἀλλ’ ἵστασθαι &c. Act. XV. 24. λέγοντες τι-
 ἐπιμένειν καὶ τηρεῖν τὸ νόμον — scil.
 διῖν. Plenè *Ælian.* H. V. l. 3. c. 12.
Λακιδαιμονίῳ ᾧ ἐστὶν αὐτὴ ἡ φωνή, ἐρῶν
 διῖν λέγουσι.

3 Ἡ δὲ ἀγορὴ ἦν &c.] Vide quæ
 notavimus K. Π. p. 167.

ὥς ἀποπλέοιεν· εἰάν δ' ἐμὴ διδῶ ταῦτα, ἡγεμόνα ¹ αἰτεῖν Κῦρον, ὅστις ὡς διὰ Φιλίας τὴν χώραν ἀπάξει. εἰάν ᾧ μηδὲ ἡγεμόνα διδῶ, στυγερὰ τῆς παχίστης πέμψαι δὲ καὶ προκαταληψομένους πρὸς ἄκρα, ὅπως μὴ ² φθάσωσι μήτε ὁ Κῦρος μήτε οἱ Κίλικες καταλαβόντες· ὧν πολλὰς καὶ πολλὰ χρήματα ἔχομεν ἡρπάζοντες. Οὗτος μὲν δὴ τοιαῦτα εἶπε· μετὰ ᾧ τῶτον Κλέαρχος εἶπε ³ πρὸς αὐτόν.

⁴ Ὡς μὲν στρατηγήσονται ἐμὲ ταύτην τὴν στρατηγίαν, μηδεὶς ὑμῶν λεγέτω· (πολλὰ γὰρ ἐνορῶ, δι' αὐτὸ ἐμοὶ τοῦτο οὐ

gia, quibus aveherentur: quod si ea non daret, petendum à Cyro ducem esse, qui per pacatam utique regionem eos abduceret: quod si ne ducem quidem daret, quamprimum instruendam esse aciem; ac mittendos, qui montium vertex antecaperent, ut nec Cyrus his occupandis nec Cilices nos antevertant; quorum multos & multa bona prædati possideamus. Huiusmodi illæ verba fecit: post quem Clearchus tantum dixit:

Nemo vestrum dicat fore, ut ipse munus hoc imperatorium suscipiam; (nam multa video, quamobrem id per me fieri non

¹ Αἰτεῖν Κῦρον] Simpliciter hoc loco & stili Xenophontei perspicuitatem, præ quarum studio vocem repetit ultimam, agnoscere debemus. Nec aliā de causā vocem eandem pag. 17. iteratam videre est. Pari modo *Cæsar*, σαφηνείας etiam studio insignis, nomen proprium repetit B. G. l. 5. c. 3.

² Μὴ φθάσωσι] MS. Eton. & editi quidam libri dant βλάβῃσι. omnino malé. Locutio, quam representamus, Nostro familiaris est. K. Π. p. 178. *ὡς οὐκ ἔστιν ἐλθόν* &c. & p. 194. *ὡς γὰρ φθάσωσι ἄνθρωποι*, — eamque confirmat verbum *προκαταλαμβάνειν*, mox eadem de re adhibitum; necnon ejus participium, quod modò præcesserat.

³ Εἶπε πρὸς αὐτόν.] *Suidas*: *Πρὸς αὐτόν*, ἀπὸ τῆς αὐτοῦ. *Sophocles* in *Ajace* v. 441: *Καὶ τὴν πρὸς αὐτόν γ' ἐκτίστω δακρῶν*,

Εἰ ζῶν &c.

Ubi *Scholias* *πρὸς αὐτόν* eodem, quo *Suidas*, modo exponit. *Herodotus* l. 4. c. 197. similiter *πρὸς αὐτόν* adhibet: *πρὸς αὐτόν* ἐπ' ἔχον ἐπεῖν &c. ubi legitur etiam *πρὸς αὐτόν* δὲ &c. Forfan post *πρὸς αὐτόν* intelligendum est *μόνον*, cujus frequens est ellipsis: *Ælian.* l. 4. c. 9. H. V. *Αὐτὸς γὰρ μόνον* τῷτο ἐμφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι &c. i. e. *Hocce* verò unum &c. Plenius idem. l. 3. c. 17. *Ὁ αὐτὸς τῷτο μόνον τὴν ἀλάστον ἀναστὰς ἡρώδης*, &c. In aliis etiam locutionibus vox eadem deest: *Rom.* IV. 9. *Ὁ μακαριστὸς ὅς ἐστι ἐπὶ τὴν εὐετομένην*, ubi requiritur *μόνον*. *Philip.* II. 4. *Μὴ τὰ ἑαυτῶν* &c. pro *Μὴ μόνον* &c.

⁴ Στρατηγήσονται — στρατηγίαν] Eadem verbi cum nomine cognato constructio reperitur *Matth.* II. 10. VII. 26. XIII. 14.

ποιητέον) ¹ ὥς δὲ τῷ ἀνδρὶ, ὃν ἂν ἔλθοι, πείσμων ἢ δυνα-
τὸν μάλιστα· ἵνα εἰδῆτε, ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἴπισταμαι, ὥς τις
καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων. Μετὰ δὲ πῦτον ἄλλος ἀνέ-
στη, Ἰπιδεικνὺς μὲν τὴν εὐθυσίαν τῆς τὰς πλοῖα αἰτεῖν κελεύον-
τος, ὥσπερ πάλιν ² Σόλον Κύρου μὴ ποιεῖν μύρου· Ἰπιδεικνὺς
δὲ ὥς εὐστῆς εἴη, ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τούτου, ³ ὃ λυμαινό-
μεθα τὴν ⁴ περὶ τῶν ἡγεμόνων πιστεύομεν, ὃ ἂν
Κύρος δῶ, τί καλύψει καὶ τὰ ἄλλα ἡμῖν κελεύειν Κύρον περὶ κα-
ταλαμβάνειν; Εγὼ γὰρ ὁκνοῖν μὲν ἂν εἰς τὰς πλοῖα ἐμβαί-
νειν, ἃ ἡμῖν δοίη, μὴ ἡμᾶς ⁵ αὐταῖς τῇ τρημέρῃ καταδύσῃ.

debeat) sed ut ei, quemcunque delegeritis, pro viribus obtem-
perem: ut sciatis me alterius etiam imperio parendi esse peri-
tum, ut quis maximè mortalium alius. Post hunc surrexit alius,
qui partim ejus stoliditatem commonstrabat, qui ad naves pe-
tendas hortatus fuerat, quasi verò Cyrus expeditionem posthac
non erat suscepturus: partim commonstrabat quàm stultum es-
set, ducem ab eo petere, cujus institutum labefactamus. Quòd
si quam duci, quem nobis Cyrus dederit, fidem habebimus,
quid vetat quo minùs etiam vertices Cyrum nobis occupare
jubeamus? Equidem naves conscendere, quas ille nobis de-
derit, formidaverim, nè cum ipsis nos triremibus demergat:

¹ Ὡς δὲ τῷ — πείσμων] *Μιναίος*
legit *πεισόμενος*. quo meliùs, opi-
nor, posterius hoc sententiæ mem-
brum priori respondeat. Sed No-
stro familiaris est subita structuræ
mutatio. Vide quæ hæc de re no-
tavimus p. 21. Et vulgatam le-
ctionem, quam libri omnes, quos
quidem vidi, tuentur, commodè
satis retineas licèt, modò locutio-
nem hanc ellipticam esse statuas,
hæc ratione supplendam — πείσο-
μαι ἢ δυνατὸν μάλιστα, ὥς λέγει· vel
ὥς τὴν γνώμην ἔχει· ut idem *Clear-
chus* plenè p. 23. dixerat: Ὡς ἰμὲν
ἂν ἴοιτο ὅτι ἂν καὶ ὑμεῖς, ὥς τὴν γνώ-
μην ἔχει.

² Σόλον — ποιῶν] *Phavorinus*:
Στολος, ἢ Ἀλφ. θαλάσσης πορεία, (quo
sensu hic loci venit) καὶ τὸ τῶν ἡμῶν

πλοῖον. Καὶ ἢ Ἀλφ. γῆς πορεία, ἢ αὐ-
τῇ ἢ στρατιά. quo modo accipitur su-
prà p. 9. & K. Π. p. 178. Cæterùm,
pro *ποιῶν* *Μιναίος* *ποιῶν* reponendum putat: quâ nihil opus
esse mutatione docebunt quæ su-
prà paulò notavimus ad verbum
μείνομεν p. 25.

³ Λυμαίνεσθαι &c.] Ad rectam
ab obliquâ jam, more suo, trans-
it orationem. Vide sis quæ hæc de
re notavimus K. Π. p. 56.

⁴ Τὴν περὶ τῶν ἡγεμόνων] Inter *περὶ τῶν ἡγεμόνων* & *ἐν-
τὴν* ita distinguunt *Smidas* & *Phavo-
rinus*, ut illa sit, ἢ περὶ τὸ τέλος τεί-
νεται ἐπίργεια· hoc, τὸ τέλος. Hic
certè rem (non gestam, sed) geren-
dam denotat.

⁵ Αὐταῖς ταῖς τρημέραις καταδύσῃ.]
Ante αὐταῖς &c. deest præpos. σύν,
qualem

φοβοίμην δι' ἂν τῷ ἡγεμόνι, ᾧ ἂν δοίη, ἔπειθαι, μὴ ἡμᾶς ἀράγοι, ὅθεν οὐχ οἷόν τε ἔσαι ἐξελθεῖν· βουλοίμην δι' ἂν, ἀκοντῶ ἀπὼν Κύρου, λαθὼν αὐτὸν ἀπελθεῖν· ὃ οὐ δυνατὸν ἔστιν. Ἀλλ' ἐγὼ γε φημὶ ταῦτα μὲν φλυαρίας εἶναι· δοκεῖ δέ μοι, ἄνδρας ἐλθόντας πρὸς Κύρον, οἵτινες Ὀπιτήδαιοι, σὺν Κλεάρχῳ, ἐρωτᾶν ἔκεινον, τί βέλεται ἡμῖν χρησάσθαι· καὶ μὲν ἡ ¹ πρῶτος παροπλησία οἷα περ καὶ πρῶτον ἐχρήτο τοῖς ² ξένοις, ἔπειθαι καὶ ἡμᾶς, καὶ μὴ κακίους εἶναι τῶν πρῶτον τούτῳ ³ συναναδάντων· εἰ δὲ μείζων ἡ πρῶτος τῆς πρῶτον ⁴ φαίνεται, καὶ Ὀπιπινωπέρα καὶ Ὀπικινδιω-

ducem quoque, quem ille dederit, sequi metuerim, nè nos educat, unde non sit exeundi facultas: velim autem, invito Cyro abeunte me, clam eum discedere; quod fieri nequit. Sed has equidem nugas esse censeo: quin potius arbitror, debere homines idoneos unà cum Clearcho Cyrum convenire, qui de ipso quærant, quam ad rem nostrâ uti velit operâ: ac si res ejusmodi ferè sit, ad quam militum conductitiorum antehac usus est operâ, sequi nos etiam debere existimo, nec iis ignaviores esse, qui prius iter hoc cum ipso susceperunt: sin res major quàm prior illa, graviorisque tum laboris tum periculi

qualem eam pati ellipsin K. Π. p. 38. notavimus. Ea autem est hujusce sententiæ membri ratio, ut ipsi Cyro tribuerit, eo quod jubente fieri potuerit. Nec insolens est hoc loquendi genus. *Ælian.* H. V. l. 14. c. 49. Philippus, inquit, Aphonetum ἐμψίζωσεν, i. e. flagris cædi jussit. Sic Lucas *Act.* XVI. 23. de magistratibus Philippen- sium dicit, Πολλὰς τε ἐπιτίμεις αὐτοῖς πλεηρὰς, ἰσχυρὰς εἰς φυλακὴν, &c. Et Paulus de iisdem v. 37. ait, Δείραντες ἡμᾶς — ἰσχυρὰς εἰς φυλακὴν, &c. Prius verò v. 22. magistratus isti dicuntur καλεῖσθαι ῥαδιζοῦν. Iisdem utique quibus jussa, & ipsæ tribuuntur *actiones*. Sed & in bello (ut rectè Cl. Perizonius ad *Ælian.* locum proxime citatum obser- vavit) nihil frequentius, quàm ut

ipse dux facere dicatur, quod jubet fieri. Sallustius *Catil.* c. 60. *Peterej subâ signum dat.* Et *Jugurth.* c. 26. *Jugurtha — omnes puberes — interfecit*, i. e. interfici jussit. Ubi vide quæ notavit Cl. *Cortius*.

1 *Ερωτᾶν* &c.] Supple *δὲ*. uti suprâ notavimus p. 26. n. 2.

2 *Πρῶτος*] Vide ad hanc vocem notata p. præced.

3 *Ξένοις*,] Varias vocis hujus significationes suprâ jam adduximus p. 5.

4 *Συναναδάντων*.] Notionem simplici verbo subjiciendam, unde & hujus compositi sensum in promptu sit elicere, ineunte libro explicavimus.

5 *Φαίνεται*,] Hujus verbi vim expositam videre est K. Π. p. 6.

τίρα, ἀξίον ἢ πείσανται ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντα² πρὸς Φιλίαν ἀφίεναι· ἔγω γὰρ καὶ ἐπόμενοι ἂν φίλοι αὐτῷ ἔσμεν, ὡς πρὸς φίλους ἐποίμεθα, καὶ ἀπόντες, ἀσφαλῶς ἂν ἀπιοίμεν· ὅ, τι δὲ ἂν πρὸς ταῦτα λέγῃ, ἀπαγγέλλαι δεῦρο· ἡμᾶς δὲ ἀκέσσαντας πρὸς ταῦτα βεβλῆναι. Εδοξε δὲ ταῦτα.

Καὶ ἄνδρας ἐλόμβησι σὺν Κλεάρχῳ πέμπουσιν, οἱ ἡρώτων Κύρον τὰ δόξαντα τῇ στρατιᾷ. Ο δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι ἀκχοὶ Ἀβροχόμαν, ἐχθρὸν ἄνδρα, ὅτι τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ εἶναι, ἀπέχοντα δώδεκα σταθμούς· πρὸς τὸν ἔν ἐφη βεβλῆναι ἐλθεῖν· καὶ μὲν ἡ ἐκεί, τὴν δὲ δικὴν ἐφη χρῆσθαι ἐπιθεῖναι αὐτῷ· ἦν δὲ Φεύγη, ἡμεῖς ἐκεί πρὸς ταῦτα βεβλῆσθαι. Ἀκχοίσι δὲ ταῦτα οἱ αἰρετοὶ, ἀναγγέλλασιν τοῖς στρατιώταις· τοῖς δὲ ὑποψία μὲν ἦν,

videatur, petant oportet isti, ut vel nos suam in sententiam pertractos secum ducat, vel ipse nostram in sententiam adductus in regionem pacatam nos dimittat; sic enim fiet ut siue sequamur ipsum, amicis & alacribus animis sequuturi simus, siue discedamus, tutò simus discessuri: quidquid ad hæc dixerit, huc renuntient legati; nos verò ubi audierimus, nostra ad id consilia adcommodemus. Hæc comprobata est sententia:

Atque lectos adeò homines cum Clearcho mittunt, qui Cyrum de iis, quæ decreverat exercitus, interrogabant. Respondens ille, audire se, hostem suum, Abrocomam ad fluvium Euphratem esse, & duodecim castrorum spatium abesse: adversus hunc utique velle se proficisci aiebat; ac si quidem fuerit illic, pœnas ei imponere se cupere: sin fugam ceperit, nos illic his de rebus consultabimus. Hæc cum audissent delecti illi, militibus renuntiant: his verò inerat suspicio, Cy-

τ Αξίον πείσανται &c.] In MS. Eton. & editis quibusdam libris legitur, ἢ πεισθέντας ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντας πρὸς &c. At in veteribus aliis (uti testatur *Sierhanus*) ea compareret lectio, quam, ab ipso Leontide quoque comprobata, sequimur. Ait autem *Sierhanus* se male πεισθέντας, sed præfixâ negativâ particulâ μή. Verum ex lectione receptâ sensus satis concinnus exoritur.

2 Πρὸς Φιλίαν &c.] Dicitur ἰδμεν

πικρῶς pro πρὸς χώραν Φιλίαν: quod substantivum suprâ paulo p. 27. additur: ὅτις ὡς ἀπὸ Φιλίας τῆς χώρας ἀπαῖξιν. Eadem occurrit ellipsis Luc. I. 39, 65. XVII. 24. ὡς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως οὗ τῆς ὑμετέρας πόλεως, ubi in τῇ πόλει, deest χώρας, ut in τῇ πόλει, χώρας. Vide sis K. Paus. pag. 16. not. 2.

3 ἡμεῖς ἐκεί &c.] De formæ hanc orationis mutatione lege notata p. 28. n. 3.

ὅτι ἄγχι πρὸς βασιλέα, ὅμως δὲ ἐδόκει ἐπιδαμ. ¹ Προσιπτεῖσιν
 ἢ μισθὸν ὁ Κύρῳ ὑποχρεῖται ἡμιόλιον πᾶσι ² δώσειν οὐ πλεον
 περὶν ἔφερον, ἀντὶ δαρεῖα καὶ τρία ἡμιδαρεῖα ³ τοῦ μίλωνος τῷ
 στρατιώτῃ· ὅτι δὲ ἵπτι βασιλέα ἄγει, ἐδ' ἐνταῦθα ἤκειεν ἐδεῖς,
⁴ ἐν γὰρ τῷ φανερώ.

Ενταῦθεν ἐξελαύνει σαθμῆς δύο, ὠρεοσύγας δέκα, ἵπτι τῷ
⁵ Σάρων ποταμὸν, ὃ ἦν τὸ εὖρος τρεῖς πλεθρα. Εἰσεῖθεν ἐξελαύνει

rum adversus regem ducere, illum sequendum tamen decerne-
 bant. Cumque mercedem poscerent ampliolem, Cyrus se si-
 pendii, quod prius ferebant, sesquiplum omnibus daturum pol-
 licetur, nimirum pro darico tres dimidiatos daricos singulis in
 mensem militibus: quod autem ipsos adversus regem duceret,
 nè quidem ibi quisquam, propalam saltem, audivit.

Hinc castris alteris, decem parasangas, ad Sarum flumen
 pergit, cujus est trium plethrorum latitudo. Indè castris u-

1 Προσιπτεῖσιν] Verbi significatio-
 nem auget præpositio; nec imme-
 ritò: cum ea, Phavorino interpre-
 te, interdum posita sit ἀντὶ τῷ πλείον,
 πλεονόπερον. Eandem vim obtinet
 K. Π. p. 198. ὅτι καὶ πλεονόπερον
 ἀπὸ τῆς χάριτος &c.

2 Δώσειν ἢ &c.] Pro οὐκ εἰς μισθόν,
 &c. quâ de ellipsi vide notata in
 Addendis ad K. Π. p. 2. l. 8.

3 Τῷ μίλωνος τῷ στρατιώτῃ] Duplex
 hic ellipsis notanda venit: priori,
 in τῷ μίλωνος, adde ἄλλοι: posteriori,
 in τῷ στρατιώτῃ, ἐκείνῳ. Aristoph. in
 Pluto v. 98. similiter ellipticè di-
 xit,

Πολλὲ γὰρ αὐτὸς ἐκ ἐωρεμένης χροῖας.
 quod ejusdem Fabulæ v. 1046.
 plenè:

Εοικε ἄλλοι πολλῇ χροῖας οὐ ἐωρεμένης.
 Ælian. H. V. l. 9. c. 13. καὶ ἡμέραν
 pro καὶ ἐκείνην ἡμέραν. Nostri in-
 tra plenè: ὃ δὲ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος
 δώσειν μισθόν &c.

4 Ενταῦθα ἤκειεν — ἐν γὰρ &c.] Pha-
 vorinus: Ενταῦθα, ἀντὶ τῆς χροῖας ἐπὶ τῇ
 ἀσπίδι τῷ πτό. Vide quæ ex eodem

Auctore hoc de adverbio adduxi-
 mus p. 7. Cæterum MS. Eton. dat
 ἐν τῷ πτό φανερώ. Sed rectè se ha-
 bet vulgata lectio; quæ ad Thu-
 cydidæam illam l. 2. haud ità lon-
 gè ab initio, proximè accedit ἐν
 τῷ ἐμφανέει, quam Scholiasta exponit
 φανερώ.

5 Ἐπὶ τῷ Σάρων] In editis libris,
 quos vidi, omnibus, legitur Φάρον:
 in MS. Eton. Σάρων. Ipse Σάρων, ve-
 terum Geographorum auctoritate
 nixus, restitui. Ptolemæus inter Cyd-
 num & Pyramum eodem, quem
 Noster sequutus est, ordine, ponit
 Σάρων, l. 5. c. 8. Strabo l. 12. p. 809.
 Διὰ μὲν ἔν τῃ πόλει ταύτης (cui Coma-
 ne nomen inditum esse tradit) ὁ
 Σάρος ἢ ποταμὸς, καὶ ἄλλοι τῶν σιναγ-
 κίων τῶν ταύρων ἀπὸ τῆς αὐτῆς
 Κιλικίας πόλεως, ὃ τὸ ἐπὶ ταύρων πύλα-
 γος. Proximo deinde loco Pyra-
 mum idem memorat. Sarum po-
 nit etiam inter amnes Ciliciæ Pli-
 nius l. 5. c. 27. & Stephanus ad v.
 Ἀδανὰ, Nostro Δάνα p. 17. Cujus
 de situ Procopius l. 5. Edific. c. 5.
 Ἀδαν

σταθμὸν ἓνα, παρασούγας πέντε, ὅπῃ τὸ Πύραμον ποταμὸν, ὃ τὸ
εὖρος στάδιον. Ἐντεῦθεν ἐξελαινὴ σταθμὸς δύο, παρασούγας πεν-
τεκαίδεκα, ¹ εἰς Ἰωδὲς, τὴν Κιλικίας ἐσχάτην πόλιν, ὅπῃ τῇ θη-
λάτῃ, ² οἰκωμένην, μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. Ἐνταῦθα ἔμεινεν
ἡμέρας τρεῖς· καὶ Κύρω παρῆσαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες τριάκον-
τα καὶ πέντε, καὶ ὅπῃ ταύταις ναύαρχος Πυθαγόρας Λακεδαιμό-
νιος. ³ Ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Ταμὼς Αἰγύπτιος ἐξ Εφέσου, ἔχων
ναῦς ἑτέρας Κύρω πέντε ὧς ἕκαστην αἷς ἐπολιόρχη Μίλητον, ⁴ ὅτε

his, parasangas quinque progreditur, ad Pyramum fluvium,
cujus aequat latitudo stadium. Inde castris secundis, parasan-
gas quindecim progreditur, ad Iffon, urbem Ciliciæ extre-
mam, ad mare sitam, frequentem incolis, amplam & opulen-
tam. Hic dies tres mansit; quibus ad Cyrum ex Peloponne-
so triginta quinque venere naves, quarum erat navarchus Py-
thagoras Lacedæmonius. Dux earum inde usque ab Ephe-
so Tamos erat Ægyptius, qui naves etiam alias Cyri viginti
quinque habebat; quibus Miletum obsederat, quod utroque ea

Ἀδανα πόλις· ἥς δὲ εἰς τὴν πόλιν ἀνίσχον-
τα ἡλίου ποταμὸς φέρεται, Σάρος ὄνομα,
ὅα τὴν ἐν Ἀρρηνίοις ὄρεσιν καπνὸν &c. Ex
distandi more forsan, in libris ma-
nu exaratis, primò manavit error;
cùm ex soni vicinitate librarii ψ
pro σ scriberent: tandem autem
ψ in φ obscuro literarum discri-
mine decepti mutarunt, illorum
qui deinceps versarunt aut tran-
scripserunt exemplaria. Cæterùm,
flumen illud Pharium, cujus in his
terris, de quibus agitur, haud us-
quam, opinor, fontes cursumve re-
perire potuerint, editores Xeno-
phontei fictis (pro eximiâ scilicet
eorum pernecitate) transiêre pedi-
bus.

¹ Εἰς Ἰωδὲς, τῆς &c.] Oppidum
hoc cæteris fere omnibus, Græcè
scribentibus, Ἰωδὲς dictum: vide
tamen quæ scripta sunt p. 19. n. 1.
necnon Indicem Geographicum. Cæ-
terùm, locutioni, ἐπὶ τῇ θηλάτῃ,
deest κειμένην, quod addit Dio-

dor. Sic. l. 14. p. 251. καὶ περιγυ-
ρῇ τῆς πόλιν Ἰωδὲς, ἐπὶ θηλάτῃς μὲν
κειμένην.

² Οἰκωμένην, μεγάλην &c.] Hæc
passim iterat eodem ferè modo,
quo Herodot. nomina πολλὰ καὶ μέ-
γας: e. g. l. 4. c. 109. — ἐπὶ λίμνῃ
μεγάλῃ τῇ καὶ πολλῇ, &c. l. 7. c. 9.
ἀλλὰ τὴν ἰθὺσαν πολλὰ καὶ μεγάλην, — &
c. 18. ἰδὼν ἡδὴ πολλὰ καὶ μεγάλα πι-
στῆσαι πρὸς ἡμᾶς &c. l. 8. c. 144. πολ-
λά τῃ γῇ καὶ μεγάλαι ἐπὶ τῇ &c. Quod
autem, Xenophonte Auctore, πό-
λις ista εὐδαίμων erat &c. id verò
negant Strabo & Mela: quâ de
summos inter homines dissensio-
ne agimus in Indice modò adpel-
lato.

³ Ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν &c.] Lege Dio-
dor. Sic. l. 14. p. 250.

⁴ Φίλη ἦν, καὶ συνεπολέμει] Quæ
hic copulantur verba, sibi diversa
vindican nomina: prius scil. ἦν
respicit Μίλητον, posterius Ταμὼς
peripde atque apud Lucam IX. 39.
καὶ

Τισσαφέρην φίλη ἦν, καὶ συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν. Παρὴν ὃ ἔχεισσοφος ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ τῶν νεῶν, μετὰ πεμπτῶς ὑπὸ Κύρῳ, ἐπὶ αἰχμασίαις ἔχων ὀπλίτας, ὧν ἐστρατήγη παρὰ Κύρῳ. Αἱ ὃ νῆες ὤρμαζαν ὡς καὶ τὸ Κύρος σκηνήν. Ἐνταῦθα καὶ οἱ παρ' Ἀβροκόμα μυριοφόροι Ἕλληνες δοποσάντες ἦλθον ὡς καὶ Κύρον, τετρακόσιοι ὀπλίται, καὶ συνεστρατεύοντο ἐπὶ Βασιλέα.

Ἐνταῦθεν ἐξελαυνεὶ σαθμὸν ἕνα, ὡς ἀποσάγγας πέντε, ἡ δὲ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας. Ἦσαν δὲ ταῦτα δύο τείχη· καὶ τὸ μὲν ἔσωθεν, πρὸς τῆς Κιλικίας, Συέννεσις εἶχε καὶ Κιλικίων φυλακή· τὸ δὲ ἔξω, τὸ πρὸς τῆς Συρίας, Βασιλέως ἐλέγετο φυλακὴ φυλάττειν. Διὰ μέσου δὲ τούτων ῥεῖ ποταμὸς, ὃ Κέρσος ὄνομα, εὐρύς τε πλέθρου. Ἀπαν δὲ τὸ μέσον τῶν τειχῶν, ἦσαν τρεῖς οἶοι τρεῖς· καὶ παρελθεῖν οὐκ ἦν

Tissapherni faverat, & adversus hunc cum Cyro bellum gesserat. Aderat item *iii.* in navibus Cherisophus Lacedæmonius, à Cyro accersitus, cum septingentis gravis armaturæ militibus, quorum apud Cyrum dux erat. Ac naves *quidem* propter Cyri tentorium adpulerunt. Hoc loco etiam stipendiarii Græci, quadringenti gravis armaturæ, qui apud Abrocomam *militabant*, ad Cyrum transierunt, & unà *cum eo* in expeditionem adversus regem profecti sunt.

Hinc castris unis, parafangas quinque progreditur, ad portas Ciliciæ Syriæque. Erant hæ duo castella; ac *horum* quidem citerius, in Ciliciam obversum, Syennesis & Cilicum præsidium tenebat; ulterius, in Syriam obversum, dicebatur regis præsidium custodire. Medio inter hoc loco fluit amnis, cui nomen Cersus, latitudine plethri. Totum verò *spatium* inter castella medium, trium erat stadiorum; nec id vi transire

καὶ ἰδιότητος κατέχει, καὶ ἀναφέρεται αὐτόν, illud ad puerum, hoc ad dæmonium refertur.

1 Ἐπὶ πύλαις τῆς &c.] Sunt hæ inferiores maritimæque *pylae*, ab Amanicis sive superioribus diversæ, de quibus plura in *Indice Geograph.*

2 Κέρσος — εὐρύς τε πλέθρου.] MS. Eton. εὐρύς ἢ πλέθρου: cum autem neque aliis in libris compareat ἢ,

& alibi passim supprimi soleat, omitterendum hic quoque censuimus: Editio *Stephan.* exhibet πλείους: quæ ut ut defendi possit lectio, tamen sæpius genitivo utitur Xenophon. Sic paulo pōst — ἐπὶ τῇ Χάλεϊ ποταμῷ, ὅπου τὸ εὐρύς πλείους. &c., ἐπὶ τῇς πηγῆς τοῦ Δαρειδοῦς ποταμοῦ, ὃ τὸ εὐρύς πλείους. De flumine isto videndum in *Indice Geograph.*

βία· ¹ ἦν γὰρ ἡ παράδος σπη, ἔ τὰ τείχη εἰς τὴν Ἰαλιάσαν κα-
θήκοντα, ὑπερθεῖν ἣ ἦσαν ² πέτρας ἡλίβατοι· ἐπὶ ἣ τοῖς τείχε-
σιν ἀμφοτέροις ἐφεισήμεσαν πύλαι. Ταύτης ἕνεκα τῆς παρόδου
Κῦρος τὰς ναῦς μετεπέμψατο, ὅπως ὀπλίτας ἀποδιδάσειεν
ἔσω καὶ ἔξω τῶν πυλῶν, καὶ βιασόμενοι τὰς πολεμίους παρέλθοιεν,
³ εἰ φυλάττειεν ὅτι καὶ Συρίας πύλαις· ὅπερ ὤετο ποιήσειν τὴν
Ἀβροχόμαν ὁ Κῦρος, ἔχοντα πολὺν θράσος. Ἀβροχόμας ἣ ⁴ ἐ-
πὶ τῷ ἐπιήσειτο, ἀλλ' ἐπεὶ ἤκουε Κῦρον ἐν Κιλικίᾳ ὄντα, ἀνα-
στρέψας ἐκ Φοινίκης ὡς βασιλέα ἀπήλαυνεν, ἔχων, ὡς εἰσ-
ηγετο, ⁵ τελαγχόντα μυριάδας στρατίας.

Εντυθεν ἐξελαύνει διὰ Συρίας σταθμὸν ἕνα, παρασύγας πέν-

licebat: nam transitus angustus erat, ac muri ad mare pertinebant, saxaque desuper erant inaccessibleia: juxta verò castellum utrumque portæ adstitērunt illæ. Hujusce causæ transitus naves Cyrus accersivit, quod gravis armaturæ milites citra portas ultrâque trajiceret, atque ii, hostibus vi submotis, transire possent, si quis fortè ad portas Syriacas præsidium agita- rent; quod quidem Abrocomam, qui magnas haberet copias, facturum existimabat Cyrus. At hoc non fecit Abrocomas, sed quod Cyrum in Ciliciâ esse audierat, relictâ Phœniciâ ad regem, cum trecentis, uti ferebatur, hominum millibus perrexerit.

Indè per Syriam unis castris, parasangas quinque progredi-

¹ Ἡν γὰρ ἡ παράδος σπη &c.] Dio-
dorus Sic. simili modo aditus illos
in Ciliciam, suprâ p. 17. memora-
tos, describit l. 14. p. 250. αὐτὴ δ'
(sc. τῆς Κιλικίας ἀσφάλῃ) ἐστὶ σπη καὶ
παρασύγας, ἐπὶ σταθμὸν μὲν εἰσὶ
παρασύγας, πλεονάζει δ' αὐτῆς ἐστὶν ἐξ
ἀμφοτέρων καὶ ὑπερβολὴν ἔχει μεγάλην
καὶ δύσπρὸς διὰ τὸ δὴ ὅτι ἐστὶν ἐξ ἀντι-
στρέψας τείχη καθίσταται μέχρι τῆς ὁδοῦ
καὶ ἡ ἐκδομήσεται πύλαι.

² Πέτρας ἡλίβατοι.] Elucet in his
ingenii vigor, simplex ultra dicen-
di genus adsurgens. Vide sis quæ
de stilo Xenophonteo dicta sunt
Dissert. 1. K. Π. præmissæ p. 10.

³ Εἰ φυλάττειν ἐπὶ &c.] Quippe

suprà paulò p. 33. dixerat, — τὸ πρὸ
τῆς Συρίας (sc. πύλης) βασιλείας ἐλίσσεται
φυλακὴ φυλάττειν.

⁴ Ἐπιήσειτο,] MS. Eton. ἐποιή-
σιν, haud ita accuratè: nam verba
ποιεῖν & ποιῆσαι non temerè poni
confundive solent veteres apud
scriptores; cum prius ad alterum
plerumque referatur, non ad ip-
sum (ut ita dicam) facientem: at
posterius, ad ipsum facientem. Qua-
re vox media rectè hoc loco signi-
ficat, sibi sive commodo suo facere.

⁵ Τελαγχόντα μυριάδας.] Ità MS.
Eton. atque libri typis impressi,
At Απασαυς legit ὅτις μυριάδας.

τι, εἰς Μυριάνδρον, πόλιν οἰκισμένην ὑπὸ Φοινίκων, ¹ ἐν τῇ θαλάττῃ ἐμπορίον δ' ἦν τὸ χωρίον, καὶ ὥρμην αὐτῇσι ὀλκάδες πολλάι. Ἐνταῦθ' ἤμειναν ἡμέρας ἐπτά· ² καὶ Ξενίας ὁ Ἀρκὰς στρατηγός, ὃς Πασίων ὁ Μεγαρεὺς, ἐμβάντες εἰς πλοῖον, καὶ τὰ πλεῖστα ἄρτια ἐνέμενοι, ἀπέπλευσαν, ὡς μέντοι πλεῖστοις ³ ἐδόκει, φιλοτιμηθέντες ὅτι τὰς στρατιώτας αὐτῶν ὡς Κλέαρχον ἀπελθόντας, ὡς ἀπόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν, καὶ ὡς βασιλέα, εἶα Κύρου τὸν Κλέαρχον ἔχειν. Ἐπεὶ δὲ ἔν ⁴ ἦσαν

tur, ad Myriandrum, urbem à Phoenicibus habitatam, prope mare sitam: locus autem emporium erat, atque illic multæ naves onerariæ stationem habebant. Hic dies septem mansit: & Xenias dux ille Arcadicus cum Pasione Megarensi, conscensâ navi, & in eam maximi pretii rebus impositis, solverunt; æmulatione ducti, quemadmodum plerisque videbatur, quodd milites suos, qui ad Clearchum se contulerant, quasi qui iam essent in Græciam redituri, ac non adversus regem perrecturi, Clearchum habere sinebat Cyrus. Itaque cum ex conspectu se sub-

1 *Ἐν τῇ θαλάττῃ*] MS. Eton. ἐπὶ τῇ θαλάττῃ, uti suprâ p. 32. de Issò legitur. Sed, ut ne memorem præpositiones istas haud raro invicem esse permutatas, si quid inter eas ponendum fuerit discriminis, cō certè potiori jure locum hunc sibi vindicare videatur; cūm urbs illa cō Ἰστικῷ κέλευθῳ, uti *Agathem*. l. i. c. 4. sita sit. Hic itidem ἰδὲντι partic. κεκμήνην, de quo suprâ p. 32. not 1.

2 *Καὶ Ξενίας ὁ &c.*] Vide suprâ p. 23.

3 *Ἐδόκει, φιλοτιμηθέντες &c.*] *Μιμενός* legit — ἰδὲντι, φίλοις θυμηθέντες: sed minimè rejicienda videtur lectio vulgata; cūm φιλοτιμῶν, ut *emulari*, tam in malam, quàm in bonam partem accipiat. *Æmulatio autem* (verba sunt *Cicer. Tusc. Disput. l. 4. c. 8.*) dupliciter illa quidem dicitur, ut & in laude, & in vitio nomen hoc sit: nam & imitatio virtutis æmulatio dicitur —

& est æmulatio ægritudo, si eo, quod concupierit, alius potiatur, ipse carreat. Itaque rectè, opinor, dicit Noster, homines istos præ ægritudine ex ingratâ suorum apud Clearchum commoratione susceptâ, φιλοτιμηθέντες Cyrum deseruisse.

4 *Ἦσαν ἀφανῆς.*] Locutio huic omnino similis occurrit *Luc. XXIV. 31.* καὶ αὐτὸς ἀφανὸς ἔχθους ἀπ' αὐτῶν. Unde falsò à Pontificiis colligitur, Christum corpus suum ibi tum planè invisibile reddidisse, Turpissimum autem sive malitiæ sive inscitæ specimen edunt fidei quidam Christianæ oppugnatores, qui somniant innuuntque subinde, spectrum nescio quod induxisse Lucam, non de vero Christi corpore loquutum esse. Quamobrem enim Xenias & Pasione ἀφανῆς tandem esse dicuntur? Idem certè, quòd usque eò discesserant, ut (non oculos prorsus fallerent, sed) à Cyro suisque non amplius cerne-

αφανείς, ¹ διήλθεν ὁ λόγος, ὅτι διώκει αὐτὰς Κύρος ² τριή-
ρεσι· καὶ οἱ μὲν εὐχοντο ὡς δολίχας ὄντας αὐτὰς ληφθῆναι·
οἱ δὲ ³ ὥκτερον εἰ ἀλώσιντο.

Κύρος δὲ συγκαλέσας τοὺς στρατηγούς, εἶπεν, ⁴ “Απο-
“λελοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων· ἀλλ’ εὖ γε μὲντοι
“Πητιάδῳ πειν, ὅτι οὐδὲ ⁵ ἀπαδεδεράμασιν, (οἶδα γὰρ ὅπη

duxissent, incessit rumor, Cyrum eos triremibus persequutu-
rum: & nonnulli quidem optabant ut, quia fraude malā egis-
sent, caperentur; alii eorum sortem miserari, si caperentur,
parati fuerint.

Cyrus autem, convocatis ducibus, ait; “Deseruere nos Xenias
“& Pasion; verum certò sciant, nec clam se aufugisse, (novi e-

cernerentur. Similiter Christum
Evangelista dicit ἄφατος γινώσκειν,
(non respectu sui, quasi talis jam
factus esset, ut cerni non posset,
sed) respectu discipulorum, quòd
ἀπ’ αὐτῶν, ubi è loco, in quo ver-
fabantur, se subduxisset, cerni de-
fineret. Quidquid enim cernere
definimus, etiamsi tale non sit, ut
cerni nequeat, ἄφατος rectè vocatur.

¹ Διήλθεν ὁ λόγος.] Ipsa phrasi u-
titur Lucas c. 5. v. 15. Διήλθετο δὲ
μῦθος ὁ λόγος &c.

² Τριήρεσι.] Supple, ναυσί. quod
nomen passim etiam deest in διή-
ρης, πωτηρης, ἐξήρης &c. quam ellip-
sin imitatos esse Latinos nemo li-
teris imbutus ignorat.

³ Οἱ δ’ ὥκτερον εἰ ἀλώσιντο.] Hæc
Ἀπολλωνίους non sine verborum am-
bage sic vertit: alii nō caperentur vi-
uentes, eorum vicem dolebant. Haud
longè aliter Leunclavius exposuit:
alii, nō caperentur, ex commiseratione
metuebant. Est sanè locutio minùs
consueta; quippe quæ rem seu af-
fectum animi, à conditione incer-
tā pendentem, tanquam jam per-
ceptum exprimat. Existimaverim
equidem post ὥκτερον subintelli-
gendum esse particulam ὅτι, quæ

voluntatis ei sensum cum futuri
significatione largiri possit. Loca,
in quibus eadem desideratur par-
ticula, quo futuri pariter signifi-
cationem verbum induat sive par-
ticip. suppeditant Demosth. Olyn.

¹ ἰσίου καὶ πολλὸν πεπαιστωμένον νῦν ἐξέρ-
μεται τῷ Φιλίππῳ, ubi ὡ in edit.
Franc. 1604. p. 2. ante ἐξέρμεται
tandem reponitur. Xen. K. Π. l. 6.
p. 439 ἄλλος δὲ μερόντιται, ὡς ἄμενον
μερομένης ὑπὲρ σφῶν, ἢ αὐτοί· ubi
μερομένης legitur pro μερομένης ὡν,
vel μερομένης.

⁴ Απολελοίπασιν ἡμῶς &c.] Mo-
net Stephanus, esse qui interrogati-
ve legenda hæc putent: Απολελοί-
πασιν ἡμῶς Ξενίας καὶ Πασίων;

⁵ Απαδεδεράμασιν. &c.] Appositè
Ammonius: Αποδράναι καὶ Αποφύγειν
ἀφαιρεῖ. Αποδράναι ἢ γὰρ τὸ ἀναχω-
ρεῖσθαι πρὸς τὸν εὐδαίμονα ὅπου ἐστὶν Απο-
φύγειν δὲ, τὸ μὴ διώκεσθαι ἐπιληφθῆναι.
Λίγαι δὲ Ξενοφῶν τὴν ἀφαιρεῖν ἐπὶ τῇ Α-
ναδρασὶ. Οὐτὶς ἀπαδεδεράμασιν (οἶδα γὰρ
ὅπου ἔχοντα) ἔτι ἀποφύγειν. Re-
pone, ὅπη (vel ὅποι) εἰχοντα, & ἀπο-
ποφύγειν. Phavorinus: Αποδράναι
ἐστὶ, τὸ ἀναχωρεῖσθαι πρὸς τὸν εὐδαίμονα ὅπου
ἐστὶν Αποφύγειν, τὸ ἀναχωρεῖσθαι
πρὸς τὸν μὴ διώκεσθαι ὅπου ἐστὶν ἐπιληφθῆναι.

“εἶχοντα) ἔτι δόποτι φεύσασιν, ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥς ἐλεῖν
 “τὸ ἐκείνων πλοῖον. Ἀλλὰ μὰ τοῦ θεοῦ οὐκ ἔγωγε αὐτὸς
 “διώξω· οὐδὲ ἐρεῖ οὐδὲ ὡς ἐγὼ, ἕως μὲν ἂν παρῇ¹ τις,
 “*χρῶμαι*· ἐπειδὴν δὲ ἀπέναι βέληται, συλλαβὼν καὶ αὐ-
 “τὸς κακῶς ποιῶ, καὶ τὰ χρεῖματα δόπουλῶ. Ἀλλὰ² ἰόν-
 “των ἂν, εἰδότες ὅτι κακίους εἰσὶ περὶ ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς πρὸς
 “ἐκείνους. Καὶ τοὶ ἔχω γε αὐτῶν καὶ τέκνα καὶ γυναῖκας,

“nim quod abeunt) nec effugisse; nam triremes habeo, atque
 “adeo ipsorum capere possum navigium. Sed ipsos ego profecto
 “non persequar; neque quisquam dicturus est, me aliquorum
 “uti, dum adsint, operâ; posteaquàm abire voluerint, compre-
 “henso eos & lædere, & fortunas eorum spoliando adimere.
 “Abeant verò, ac se sciant iniquiores in nos, quàm nos in ipsos
 “esse. Atque ipsorum equidem & liberos & uxores Trallibus

1 Τίς, *χρῶμαι* — καὶ αὐτὸς &c.] Xenophontem scripsisse αὐτὸν, vel αὐτὸς subjunxisse, quasi παρῇ τις sint ἰσοδυνάμει vocibus παρῶσι πνίς, censet Stephanus. Nullâ certe mutatione opus est: nam licet συλλαβῶν φανῶς ista se habeat structura, tamen ἀσπλοικίως, Atticorum utique more, adhibetur. Similiter numerus numero non redditur apud Sophocl. in *Antig.* v. 718. & seq.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μένος δακνέ,

ἢ γλῶσσαν, ἢ οὐκ ἀλλοτὴν ἢ ψυχὴν, ἔχει,

Ὅστις διαπτοχρίτης, ὡφθησεν κινεῖ.

Ad quem locum Scholiastes hæc tantum: μετίση δὲ ἐνικῶ δριδμῶς ἔσσης, ὡς πληθυντικὴν τὸ ἔστι. Idem in *Ajac.* v. 736. & seq.

— καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ

Τὸν ἔμμαντος καὶ πικρὰ λούτῃ κρατῇ

Σύναιμω δόπηλαυντες, —

ubi Schol. Ἀπικρὸν ἔστι, τὸ ἐπιφέρειν ἐνικρὸς πληθυντικῇ, καὶ ἀνὰ πάλιν ὡς καὶ νῦν, Οὗτος ἐστὶν ὁ ἐν ἡμῶν σινάμω αὐτὸν δόπηλαυντες. Quinetiam Noster, eadem de re verba faciens, à singulari ad pluralem transit, à plu-

rali ad singularem mox rediturus, K. Π. p. 94. & seq. Πρὸς δὲ αὐτὸν λαλῶν, ὅτι μὲν ἐν σκοτὶ ἵμεται, τὴν δὲ ἡμέραν δόπηδράσκει, κινῶς ἵππερις, αὐτῇ δὲ οὐ μὴ αὐτὸν ἀνύερατον. Ὅτι δὲ ταχὺ ἵππερις, ἵππερις εὐρηθῇ, ἀλλὰ οὐκ ἐνικρὸς ἐπὶ πικρὰ δριδμῶς ὡς τὸ ἐνικρὸς αἰρεῖν. Εἰ γὰρ καὶ ταχὺς δόπηδρῶν, &c. Conf. K. Π. p. 7. ἢ δὲ τις &c. 1 Tim. II. 15. & Galat. VI. 1.

2 ἰόντων ἂν,] Pro quibus, teste Stephano, legitur ἰόντων. imperitè, opinor. Nam verbum illud more Attico definit. Similiter apud Thucyd. I. 8. haud longè ab initio, ponitur κωλύονται pro κωλύονται, apud Sophocl. in *Aj.* v. 672. σωζονται pro σωζήονται. Fatetur autem Stephanus ἰόντων non malè scribi; sed αὐτὸν malè subjungi existimat. Sed quamvis hæc alias sæpè abundet particula, hic tamen ea adeo non vel delenda vel supervacanea videtur, ut vim verbo potentialem cum indignatione quâdam conjunctam, me quidem iudice, conciliet.

“ἐν Τράλλεσι Φρυγούμενα· ἀλλ’ οὐδὲ τῶν περήσονται· ἀλλ’ ἀπολήφονται, τῆς παρ’ αὐτὸν ἑνεκα περὶ ἐμὲ δόξης.” Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἶπεν· οἱ δ’ ἑλλήνες, εἴ τις καὶ ἀθυρότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν, ἀκούσαντες τὴν Κύρου δόξην, ἡδίων καὶ πλεονόμωτον συνεπείρουντο.

Μετὰ δὲ ταῦτα Κύρος ἐξελαύνει στρατὸν πόντου, πρὸς αὐτὸν εἰσέρχεται, ὅππῃ τὸν Χάλλον ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος πλεονόμωτον, ὅλην δ’ ἰχθύων μεγάλων καὶ πρᾶγων, οὗς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον, καὶ ἀδικεῖν ἐκείνους εἶον, οὐδὲ τὰς περιετρεφάς. Αἱ δὲ κώμη, ἐν αἷς ἐπικλύων, Παρυσατίδος ἦσαν, ² εἰς

“præsidio septos habeo: verum hæc his quidem erunt orbat; sed propter virtutem erga me pristinam recipient.” Et hæc ille quidem dixit: at Græci, si quis eorum erat animo minùs etiam ad expeditionem alacri, perspectâ ex iis quæ audiverant virtute Cyri, libentiùs & alacriùs cum eo proficiscebantur.

Post hæc Cyrus castris quartis, parasangas viginti progreditur, ad Chalum fluvium, plethrum latitudine æquantem; magnis mansuetisque piscibus refertum, quos Syri deos existimabant, neque ut quisquam læderet eos sinebant, neque columbas. Vici autem, in quibus castra metabantur, Parysatidis erant, in

1 Πλήρη δ’ ἰχθύων — ἄς &c.] Syros piscibus columbisque tanquam sacris abstinuisse, ex multiplici veterum testimonio constat. Lucianus de Dea Syria, p. 1061. ἰχθύων ἀφ’ ὧν ἰσχυρὸν νομίζουσιν, καὶ ἔστιν ἰχθύων ψαύων καὶ ὁρίσας τὰς μὲν αἰῶνας σπένονται, πρὸς αὐτὴν δὲ μόνον ἢ σπένονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδὺ ἰσχύ. Τὰ δὲ γυνώσκοντες δικαίως αὐτοῖς πρὸς αὐτὴν Δικαιοσύνης καὶ Σιμωσύνης εἶπεν· τὸ μὲν, ὅτι Δικαιοσύνη καὶ Σιμωσύνη ἰχθύων εἶναι· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σιμωσύνης τίλος ἐκ αὐτῆς ἀπικέτω. Clemens Alexand. in Protrept. p. 35. ed. Oxon. Οὐδὲ γὰρ τὴν Φοινίκην Σύρον κατοικούντων, (ἐκλήσκειν) αἱ οἱ μὲν τὰς αὐτῆς, οἱ δὲ τὰς ἰχθύων ἐκείνους αὐτῶν, ὡς ἡλεῖται τὴν Δία. Vide sis etiam Diodor. Sic. l. 2. p. 207. Philon. apud Euseb. l. 8. Prepar. Evangel. prope finem: Hyginus fab. 197. Plin. nat.

in capite de Rheâ. Sextum Empir. l. 3. c. 24. Pyrrhon. Hypotyph. Pharis etiam pisces, qui sacri habebantur, extitisse testatur Pausanias in Achaic. p. 579. edit. Lips.

2 Eis ζῶντι δίδωμεν] Hactenus legebatur, ἄς ζῶντι δίδωμεν, i. e. ad viam sumptus adtribuit. Ego verò haud cunctanter amplexus sum emendationem, quam subacta Astureti & Jungermanni pepererunt ingenia. Notus quippe mos Persarum regum, plures (Ciceronis l. 3. in Verrem c. 23. sunt verba) uxores habere: his autem uxoribus civitates adtribuere, hoc modo: Hæc civitas mulieri redimiculum præbeat, hæc in collum, hæc in crines. Hujus moris meminit & Plato in Alcib. l. p. 123. Επεὶ ποτ’ ἐγὼ ἤκουσα ἀνδρὸς ἀχαιοῦ, τὸ ἀνατίθησθαι παρὰ βασιλέα, ἄς

ζώνην δεδομένην. Εντεῦθεν ἐξελαύνῃ σταθμὸς πέντε, παρασάγγας τριάκοντα, ἐπὶ τὰς πηγὰς Ἐδαράδακος ποταμοῦ, ἢ τὸ εὐρὸς πλεθρὺ. Ενταῦθα ἦσαν τὸ Βελέσιος βασιλεία, τῇ Συρίας ἀρχάντος, καὶ ὡραίοις πάνυ μέγας καὶ καλὸς, ἔχων πάντας, ὅσοι ὦρα φύοι. ²Κῦρος δὲ αὐτὸν ἐξέκοψε, καὶ τὴν βασιλείαν κατέκαυσεν. Εντεῦθεν ἐξελαύνῃ σταθμὸς τρεῖς, παρασάγγας πεν-
 πικαῖδεκα, ὅπῃ τῇ Εὐφράτῃ ποταμὸν, ὄντα τὸ εὐρὸς πεντακταδίων. Ἐ πόλις αὐτῇ οἰκεῖτο, μεγάλη καὶ εὐδαίμων, Θάψα-
 κος ὀνόματι. Ενταῦθα ἔμειναν ἡμέρας πέντε· καὶ Κῦρος μετα-
 πεμφάμενος τὰς στρατὰς τῶν Ἑλλήνων, ἔλεγε ὅτι ἡ ὁδὸς
 ἔσπιτο πρὸς βασιλεῖα μέγαν, εἰς Βαβυλῶνα· καὶ κελεύει αὐτὰς

cingulum donati: Hinc castris quintis, parasangas triginta, ad Daradacis fluvii fontes pergit, cujus erat unius plethri latitudo. Hic Belesis erat regia, qui Syriae cum imperio praefuerat, & magnus admodum elegansque hortus, omnia qui continebat, quaecunque anni tempora proferunt: hunc Cyrus excidit, & regiam concremavit. Inde castris tertiis, parasangas quindecim, ad Euphratem fluvium, cujus erat quatuor stadiorum latitudo, procedit: atque ibi urbs culta erat, locuples & ampla, nomine Thapsacus. Hic dies quinque morati sunt: & Cyrus arceffitis Graecorum ducibus, iter ipsis fore adversum magnum regem, ad Babylonem, aiebat; eosque militibus haec

ὅς ἐφ' ἡ παραλθεῖν χώραν πάντα ποταμὸν καὶ ἀρχὴν, ἐν γὰρ ἡμερησίᾳ ὁδῷ, ἢ καλεῖται τὰς ἡμερησίας ζώνην τὴν βασιλείας γυναικός. Herodotus lib. 2. c. 98. Τῷ τῷ δὲ ἢ μὲν Ἀρβυδά, ἡ ὅση λογιμὴ πόλις, εἰς ὑποδήματα ἐξαιρετὸς δίδεται ἔτι αἰεὶ βασιλεύοντες Αἰγύπτῃ τῇ γυναικί. Τῷ τῷ ὅ γινεται ἐξ ὅσων ὑπὸ Πέρσῃσι ἐστὶ Αἰγύπτῳ. Eundem illustrant morem quae de Themistocle, sub finem vitae, tradit C. Nepos: Domicilium Magnesiae sibi constituit. Namque hanc urbem ei rex (Artaxerxes) donaverat, his usus verbis: quae ei pascua praeberet — Lampasium, unde vinum sumeret: Myusiam, ex qua obsonium haberet. Nec aliter Atheniensis de pan. l. 1. c. 23. Θεμιστοκλῆς ὑπὸ βασιλείᾳ ἔλασεν ὁδὸν τὴν Λάμψακον εἰς οἶον, Μαγνη-

σίαν δὲ εἰς ἄρτον, Μυῦνται δὲ εἰς ἄλκον, Παραλῶν δὲ καὶ τὴν Παλασσηῖον εἰς στραμὴν καὶ ἱματισμὸν.

1 ὦρα] Scil. ἔτος. Μῆτις Ἀσικ. ὦρα ἔτος Ἀπικῶς· καὶ ὁ ἔτος, Ἑλλαντικῶς. Phavorinus: ὦρα, ἢ ἔτος· ἔτος τῶν ποσάων τμημάτων ἔτος· οἶον ἱερὸς, ἴερὸς, καὶ τὸ λαμπρὸν.

2 Κῦρος δ' αὐτὸν ἐξέκοψε.] Vide quae paulò supra diximus p. 28. n. 5.

3 Ὀδὸς &c.] Metonymicè pro ipsa sumitur profectio. Similiter apud Aelian. H. V. lib. 14. c. 33. — ἀντιπρόδρομος (scil. Diogenes) αὐτοῦ (Platonis) τὴν εἰς Σικελίαν ὁδόν. Conf. Matt. X. 10. Marc. II. 23. VI. 8. Luc. II. 44. & alibi passim. Caterum de nomine μέγας regi isti tributo vide dicta p. 10. n. 2.

λέγειν ταῦτα τοῖς στρατιώταις, καὶ ἀναπεῖθεν ἔπειτα. Οἱ ᾗ
 ποιήσαντες ἐκκλησίαν, ἀπήγγελλον ταῦτα· οἱ ᾗ στρατιῶται ἐχα-
 λείπαινον τοῖς στρατηγοῖς, καὶ ἔφασαν αὐτοῖς πάλαι ταῦτα εἰδό-
 τας κρύπτειν· ὃ οὐκ ἔφασαν ἵεναί, ἀν μὴ τις αὐτοῖς χρήματα
 δίδῃ, ὥσπερ καὶ τοῖς προτέροις μὲν Κύρος ἀναβᾷσι ὡς τὸν
 πατέρα τοῦ Κύρου· καὶ ταῦτα, οὐκ ὅτι μάχην ἰόντων, ἀλλὰ
 καλῶντος τῷ πατρὸς Κύρου. ² Ταῦτα οἱ στρατηγοὶ ἀπήγγελλον·
 ὃ δὲ ἔπαυσετο ἀνδρὶ ἐκάστῳ δώσειν πέντε ³ δέγγυριον μνᾶς,
 ἑπὶ εἰς Βαβυλῶνα ἤκωσι, καὶ τὴν μιοδὸν ἐντελῇ, μέχρις ἂν
 καθίστηται ⁴ οὗτοῦ Ἑλλήνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν. Τὸ μὲν δὲ πολὺ

dicere, atque uti sequerentur, persuadere jubet. Illi, con-
 cione advocatâ, hæc renuntiabant: ac milites ducibus suc-
 censebant, & aiebant hæc ipsos dudum perspecta habuisse at-
 que occultasse; negabantque adeo progressuros se, nisi quis
 ipsis pecuniam dederit, quemadmodum Græcis *data fuisset* il-
 lis, qui cum Cyro prius ad patrem ejus iter fecerant: præfer-
 tim, cum ad pugnam illi non exissent, sed patre Cyrum ar-
 cessente. Hæc Cyro renuntiant duces: atque ille cuique se mi-
 liti daturum minas argenti quinque pollicitus est, ubi *primum*
 Babylonem venissent, & stipendium integrum *tamdiu*, donec
 Græcos rursus in Ioniam reduxisset. Et hæc quidem ratione

¹ Τοῖς προτέροις μὲν &c.] Lege
 p. 2. & de nomine proprio, in eo-
 dem sententiæ membro bis posi-
 to, p. 27. n. 1.

² Ταῦτα οἱ στρατηγοὶ ἀπήγγελλον.]
 Desunt hæc omnia in edit. Ald.
 At MS. Eton. post στρατηγοὶ exhibet
 etiam Κύρος. Nos editiones Stephan.
 & Lennæus. sequuti sumus.

³ Ἀργυρεῖον μνᾶς.] Adi Indic. voca-
 bul. ad mensuras &c. spectantium.

⁴ Τὸς Ἑλλήνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν.]
 In hanc utique regionem, urbi-
 bus duodecim (de quibus Noster
 supra p. 4.) distinctam, deducta
 fuerat ab Androclo Græcorum co-
 lonia, auctore Strabone sub init. l.
 14.

⁵ Πολὺ τῷ Ἑλληνικῷ] Plenè scri-
 pseris, τὸ μὲν δὲ πολὺ μέρος τῷ Ἑλληνικῷ

στρατιώματι &c. Vocem ultimam ad-
 dit Noster p. 7. & alibi sæpè. Vi-
 de sis etiam p. 7. n. 4. Illud au-
 tem μέρος passim elegantiz gratiâ
 solet omitti. Homer. II. IX. v. 612.

Ἰσὺν ἑμὶ βουσίλοισι, καὶ ἡμῖν μείζον
 πμῆς.

Luc. XI. 39. Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι
 τὸ ἐξώθη ἔποτιζέτε καὶ &c. scil. μέρος.
 Sed exemplis parci, ut in re mi-
 nimè obscurâ, commodum est.
 Cæterum emphasim quandam ab
 articulo τὸ in adjunct. πολὺ deriva-
 tam haud temerè quisquam, mo-
 dō nè sit οὐ τῶν πολλῶν, opinor,
 negaverit: adeo ut Noster adhi-
 buisse dicatur τὸ πολὺ scil. στρατιώ-
 ματι, eodem ferè modo, quo Salu-
 stius, exercitum plerumque, ju-
 gur. c. 54.

τῆ Ἑλληνικοῦ ἔγως ἐπέειδη. Μένων δὲ, πρὶν δῆλον εἶναι τί ποιήσουσιν οἱ ἄλλοι στρατιῶται, πότερον ἔψονται Κύρῳ, ἢ οὐ, σιωπέεζε τὸ αὐτοῦ στρατόμα χωρὶς τῶν ἄλλων, καὶ ἔλεξε τάδε·

“ Ἄνδρες, ἐὰν ἐμοὶ πεποιθῆτε, ἔτε κινδυνεύοντες, ἔτε πο-
 “ νήσαντες, τῶν ἄλλων πλεον προτιμήσεσθε στρατιωτῶν ὑπὸ
 “ Κύρου. Τί οὖν κελεύω ποιῆσθαι; Νῦν δεῖται Κύρος ἐπεῖδαι
 “ τὰς Ἑλλήνας ὑπὲρ βασιλείας· ἐγὼ ἔν φημι ἡμᾶς χρῆναι δια-
 “ βῦσαι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, πρὶν δῆλον εἶναι, ὅ, τι οἱ
 “ ἄλλοι Ἕλληνες ἀποκρινουῦνται Κύρῳ. Ἦν μὲν γὰρ ψηφίσαν-
 “ ται ἐπεῖδαι, ὑμεῖς δόξετε αἱτιοὶ εἶναι, ἄρξαντες τῆ Διχαΐ-
 “ νειν, καὶ ὡς προσηγορεύεται ὑμῖν ἔστι χάριν εἶσθαι Κύρῳ, ὅ
 “ ἀποδώσῃ. (Ἰπείσεται δὲ εἰ τις καὶ ἄλλος) ἦν δ’ ἀποψηφί-
 “ σθαι) οἱ ἄλλοι, ἅπμην μὲν πάντες εἰς τὰμπαιλιν· ὑμῖν δ’
 “ ὡς μόνοις περὶ πολέμοις, περὶ πόλεως χρῆσθαι καὶ εἰς Φρέσια
 “ καὶ εἰς λοχαγίας· καὶ ἄλλῃς οὕτινος ἂν δέησθε, οἶδα ὅτι ὡς

bona exercitūs Græci pars, ut sequeretur, erat adducta. At Me-
 non, priusquàm constaret quid milites cæteri facturi essent, se-
 quuturine Cyrum, an non, copias suas seorsum à cæteris co-
 egit, & hanc orationem habuit :

“ Si mihi parueritis, milites, sine periculo, sine labore vestro
 “ majorem, quàm cæteri milites, honorem à Cyro conseque-
 “ mini. Quid ergo faciendum censeo? Rogat nunc Cyrus, ut
 “ adversus regem se Græci sequantur: ego verò debere nos aio
 “ Euphratem fluvium trajicere, priusquàm quid reliqui Græci
 “ Cyro responsuri sint, constet. Nam si sequendum esse decre-
 “ verint, vos totius rei auctores exstitisse videbimini, à quibus
 “ trajiciendi factum fuerit initium; atque adeò gratiam vobis,
 “ ut gratificandi sibi studiosissimis, habebit Cyrus, ac referet :
 “ (quod quidem, si quisquam alius, ipse certe facere novit) sin
 “ cæteri secus statuerint, universi quidem domum revertemur;
 “ at vobis, ut qui soli dicto fitis audientes, tanquam fidissimis
 “ utetur & ad præsidia & ad præfecturas cohortium; ac quid-
 “ quid aliud fuerit, quod requiretis, scio vos ab Cyro, ut vobis

Ἰ Ἀπμην] Verbum εἶμι potissi-
 mum, cum suo compositorum co-
 mitatu, ex iis esse, in quibus præ-
 sentis temporis pro futuro usus

conspicitur, rectè notavit H. Ste-
 phanus in appendice ad Scripta de
 Dial. Attic. p. 138. Vide scripta
 K. II. p. 210. n. 2.

“ὦ φίλοι πύζεσθε Κύρον.” Ἀκούσαντες ταῦτα, ἐπαίθοντο, καὶ δέβησαν πρὶν τοῦ ἄλλους ἀποκρίνασθαι. Κύρου δὲ ἐπεὶ ἔοιδετο ἀλαβερήσας, ἤδη τε καὶ τῷ στρατεύματι πέμψας ὁ Γλοῦν, εἶπεν· “Εγὼ μὲν, ὦ ἄνδρες, ἤδη ὑμᾶς ἐπαινῶ· ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήτει· ἢ μήκετι με Κύρον νομίζετε.” Οἱ μὲν δὲ στρατιῶται, ἐν ἐλπίσι μεγάλας ὄντες, εὐχοντο αὐτὸν εὐτυχῆσαι· Μένωνι δὲ καὶ δῶρα ἐλέγετο πέμψαι ὁ μεγαλοπρεπῆ. Ταῦτα δὲ ποιήσας δέβαινε· σιωπῆτε δὴ καὶ τὸ ἄλλο στρατόμα αὐτῷ ἅπαν· καὶ τῶν ἀλαβαίνοντων τὸν ποταμὸν οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μαδῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ. Οἱ δὲ θαψακλεοὶ ἔλεγον, ἐπὶ οὐ πῶπιθ’ οὗτος ὁ ποταμὸς ἀλαβὰς ἤνοιτο περὶ, εἰ

“amico, impetraturos.” Hæc cùm illi audissent, obtemperabant, ac prius, quàm alii responderent, trajiciebant. Cyrus autem ubi hos trajecisse animadverteret, lætatus est, ac statim ad eas copias Glun misit, qui hæc diceret: “Equidem, viri, vos jam laudo: verùm ut vos etiam me laudetis, mihi curæ erit; aut Cyrum me non ampliùs existimate.” Et milites quidem, magnâ spe conceptâ, felices ei captorum exitus precabantur: Menoni etiam magnifica munera misisse ferebatur. His peractis, & ipse transmittibat; & reliquæ simul eum sequebantur copię omnes; ac nemo ex iis, qui annum trajiciebant, supra mamillas eo madefactus fuit. Thapsaceni verò aiebant, nunquam id flumen pedibus transmissum fuisse, præ-

1 φίλου] Ante nomen hoc ommissa videtur præpositio ὑπὸ: quam Scriptores haud rarò usurpant elliptin. Aristoph. νφ. v. 1083.

Τί δὴτ’ ἴσῃς, ἢ τῷτο νικηθῆς ἱμῶ; Ubi Scholiasta sic: δύο ποταμοὶ ἐλαλείψουσ’ ἀπὲρ τῷ, ὅς τῷτο νικηθῆς ὑπὸ ἱμῶ. Homer. II. β’. v. 415.

— πρὸς τὴν δὲ πύρρην δῆϊον θύρετρα.

Hesych. Πύρρην δῆϊον, plenè exponit, ὑπὸ τῷ πύρρην τῷ πολυμικῷ. Sic Lucæ VIII. 20. supplenda locutio illa elliptica: Καὶ ἐπηγάγη αὐτὰς, λεγόντων· i. e. ὑπὸ πᾶσι λεγόντων. Hujus forsan ἐλαλείψουσ’ ignorantia φίλος

pro φίλου in MStum Eton. induxit.

2 Γλῶν] A MSto Eton. abest: quod rectè tamen præstant alii libri. Variis autem modis nomen illud scriptum offendimus: apud Polyæn. l. 7. c. 20. legitur Γλῶς: apud Diodor. Sic. l. 15. p. 329. plus vice simplici Γλῶν, ubi scribendum Γλῶς, vel Γλῶς, ad Æneam rectè notavit doctif. Causabonus: cujus vide sis etiam Animadv. in Athen. l. 6. p. 450.

3 Μεγαλοπρεπῆ.] MS. Eton. & edit. Ald. habent μεγαλοπρεπῆς. minùs rectè.

μὴ τότε, ἡ ἀλλὰ πλοίοις· ἃ τότε Ἀβροκόμας παρὼν κατέκαυσεν, ἵνα μὴ Κύρος διαβῇ. ² Εἰδοὶ δὲ θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρήσας τὸν ποταμὸν Κύρῳ, ὡς βασιλεύσιν.

Ενταῦθεν ἐξελαύνει διὰ τὴν Συρίαν, σαθμῶς ἐννέα, παρασιγγαίους πεντήκοντα, καὶ ἀφικνῶν πρὸς τὸν Ἀραξὴν ποταμὸν. Ἐνταῦθα ἦσαν κῶμαι πολλαί, μεσὰ σίτῃ καὶ οἴνῳ. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, ἃ ἐπιστάσαντο. Ενταῦθεν ἐξελαύνει ³ διὰ τὴν Ἀραβίαν, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων, σαθμῶς ἐρήμους πέντε, παρασιγγαίους τριάκοντα ἃ πέντε. Ἐν τῇ τῷ τῷ ἦν ἡ γῆ ⁴ πεδῖον, ἅπαν ὁμαλὸν ὡς γάλακτα, ἀψινθίς ἡ πλῆρες· εἰ δὲ τι ἄλλο ἐνὶ ὕλης ἢ καλάμῳ, ἅπαντα ⁵ ἦσαν εὐώδη.

terquam hoc tempore, sed navigiis tantum: quæ tunc Abrocomas ipse præcedens exusserat, nè Cyrus trajiceret. Illud utique divinitus accidisse visum est, & flumen Cyro planè quasi regnaturo cessasse.

Hinc per Syriam progreditur castris novem, parasangas quinquaginta, & ad Araxem fluvium perveniunt. Hic vici erant multi, frumento & vino referti. Triduum ibidem manserunt, & commeatum comparabant. Indè per Arabiam, cùm Euphratem haberet ad dextram, castris quinque in solitudine positis, parasangas triginta quinque progreditur. Hoc loco regio campestris erat, tota maris instar æquabilis, absinthio plena: si quid aliud in eâ inerat vel fruticis vel arundinis, ea verò universa instar

1 Ἀλλὰ πλοίοις.] Ante πλοίοις deest μέγαν, cujus & ellipsin videre est apud Longin. sect. 35. Οὐ γὰρ μεγίστοι τῶν χρητῶν, ἀλλὰ καὶ &c. pro μέγαν μεγίστοι &c. Vide exempla jam prolata p. 27. n. 3.

2 Εἰδοὶ δὲ θεῖον &c.] Ponte quidem junctum hunc amnem Darium posthac Alexandrὺνque trajecisse narrant Historici. De Syriâ (scil. Mesopotamiæ parte) & Araxe illo mox sequenti vide Indicem Geograph.

3 Διὰ τὴν Ἀραβίαν.] Quâ de vide sis Indicem modò adpellatum.

4 Πεδῖον, ἅπαν ὁμαλὸν &c.] Mesopotamiæ campos sæpiùs memorat Q. Curtius, l. 3. c. 2, & 8. l. 4.

c. 9. Jure autem optimo æquatam regionis hujus planitiem mari adsimulavit; quippe quod ipsum Æquor adpellatum sit, quod æquatam est & planum, auctoribus Varrone de L. L. l. 6. c. 2. & Nonio ad v. Æquor. Ἀψινθίου autem Theophrastus l. 4. c. 6. cō τοῖς ἀρετῶν reperiri tradit. Sed in aliis atque aliis plagis varia crescunt ejusdem plantæ genera; quæ Plinius enumerat l. 37. c. 7.

5 Ἦσαν εὐώδη &c.] Eandem forsitan, ac Noster, Arabiam voluit Q. Curtius, l. 5. c. 1. quam regionem vocat odorum fertilitate nobilem. Theophrastus etiam l. 4. c. 6. de locis, ubi plantæ odoratæ nascantur, scribit ab-

ὡσπερ ἀρώματα· ἡ δὲ ἄνδρον δ' ἐδὲν ἐνῆν. Θηρία γ', παλαιοὶ μὲν οἱ
ἄγριοι ὄνοι, ἔκ δὲ ὀλίγα γ' ἐρθεῖσι αἱ μεγάλα· ἐνῆν γ' ἔτι ὡτίδες

aromatum erant fragrantia: arbor certè in ea inerat nulla. Verùm feræ inerant, silvestres quidem afini quamplurimi, ac struthiocameli non pauci: inerant etiam otides &

abundè venire τὰ ὄνιμα ὡς Αἰγύπτου καὶ Συρίας καὶ &c. quem vide sis ad l. 9. c. 7.

1 Δένδρον] Rerum sibi tractandarum quatuor has potissimum species enumerat Theophrastus l. 1. c. 5. δένδρον, γαίμωνες, φρύγαναι, πῶα: quarum primam his verbis describit. Δένδρον ἐστὶ τὸ δένδρον μὲν ὡς ἔστι, πολὺ κλάδων, ὅσον τὸν, ὅσον τὸν ἀπὸ λυγρῶν. Vox ὄλη apud Xenoph. Oecon. p. 501-2. edit. Steph. complectitur (ut cæteras alibi species) τὰ φρύγαναι καὶ τὰ πῶα. Hic autem illa præcipuè denotare videtur, simul & τὰ γαίμωνες, scil. frutices; quorum inter aquaticum genus, arundines principatum tenere dicit Plinius l. 16. c. 36.

2 Οἱ ἄγριοι ὄνοι,] Desertis hoc animal gaudere locis, Sacra subinde docet Scriptura. Hinc ab Osee בורר i. e. solitarium dicitur VIII. 9. Conf. Job. XXIV. 5. Jer. II. 14. Jes. XXXII. 14. ubi cùm prædicitur fore, ut Jerusalem fiat gaudium onagrorum, idem est, ac si vastanda dicatur, & in desertum redigenda. Sic & de Nebucadnesare legitur, Dan. V. 21. cum onagris fuit habitatio ejus, i. e. in locis ab hominum consortio remotissimis; interprete eruditiss. Bocharto. Quod autem Noster mox de istius animalis velocitate tradit, id verò multiplici auctorum testimonio confirmatur. Oppianus Κυνηγ. l. 3. v. 184. & seq. onagrum describit πρῶτον, ἀλλοπύδην, καὶ περὶ ὧν ὁρᾷται ὅσον γένος. Alian. de Anim. l. 14.

c. 10. Οἱ (scil. ἄγριοι) Μαυρίστοι ὡς αἰσιν ὁρᾷται, περὶ γὰρ τὴν αἰσιν ὁρᾷται εἶσιν ὁρᾷται, ἢ ὡς, καὶ τὴν Δία, αἰσιν πρὸς ἐμὸν εἶναι, ἢ περὶ αὐτὸν ὁρᾷται. Porro (ut monuit vir summus, modò laudatus) ex celeritate cursus factum videtur ὄνιμα, quod pro onagro Hebraei & Arabes usurpant. Quippe ὄνιμα, vel ὄνιμα, Syris currere est. Cæterum de carne hujusce feræ Nostro adsentitur Plinius l. 8. c. 44. Nam pullis eorum, (onagrorum) inquit, ceu præstantibus sapore, Africa gloriatur.

3 Οὐκ ὀλίγα γὰρ δὲ ἐρθεῖσι &c.] In quibusdam exemplaribus perperam scribitur ὀλίγα. Hebræis aves istæ sunt ὄνιμα, בנות, Jes. XIII. 21. filiae ululæ, ut pessimè quidam Interpretes verterunt. Interp. LXX quidem, ad Jes. locum modò citatum, habent σκῆναι, licet aliàs passim & rectius reddiderint ἐρθεῖσι vel ἐρθεῖσι. Clar. Fuller. Msc. S. l. 6. c. 7. Interpretibus iis Lexicographisque, qui per ὄνιμα בנות intelligunt ululas, noctuas, bubones patrocinatus est: sed Bochartus, multis probat Hieroz. l. 2. c. 14. verbis istis in SS. designari struthiones faminas, aves eremicolas, in aridis locis, qualia describit Xenophon, versantes. Porro per Arabem, de quo loquitur Jes. cap. dicto, v. 20. rectè intellexeris Scenitas illos, per deserta & inculta loca vagabundos. Sed de hac avi mox iterum.

4 ὡτίδες καὶ δορυγίδες.] De prioribus paulò infra. Δορυγίδες autem a videndo, seu clariùs prospiciendo, nominantur.

καὶ δορκάδες· ταῦτα δὲ τὰ θηρία οἱ ἵπποις ἐδίωκον ἐνίοτε. Καὶ οἱ μὲν ὄνοι, ἐπεὶ τις διώκει, προδραμόντες ἄνεισθήκεσαν· (πολὺ γὰρ τὸ ἵππου θάπτεον ἔτρεχον) καὶ πάλιν ἐπεὶ παλαιάζοι ὁ ἵππος, ταῦτα ἐποίει· ὥστε οὐκ ἦν λαβεῖν, εἰ μὴ Διαιτῶντες οἱ ἵπποις θηρῶεν Διαιδεχόμενοι τοῖς ἵπποις. Τὰ δὲ κρέα τῶν ἀλισκομένων ἦν ὡρεπλήσια τοῖς ἐλαφείοις, ἀπαλώτερα δέ. Στρεφθὲν δὲ οὐδεὶς ἐλάβεν· οἱ δὲ διώξαντες τῶν ἵππων ταχὺ ἐπαύοντο· πολὺ γὰρ ἀπέπληα δοποφεύγουσι, ² τοῖς μὲν ποσὶ δρόμου,

dorcades: atque has feras equites nonnunquam insequabantur. Et asini quidem isti, cum quis eas insequeretur, præcurrebant ac deinde restitabant: (quippe multò velocius equo currebant) ac rursus ubi adpropinquaret equus, eadem facitabant: adeo ut nulla esset eos capiendi ratio, nisi per intervalla collocati equites venarentur, alii alios recentibus equis excipientes. Erant autem eorum, qui capiebantur, carnes cervinis quidem similes, sed aliquantò teneriores. At struthiocamelum nemo cepit; eamque avem ex equitibus qui insequabantur, citò desierunt: nam fugiendo longè avolabat, pedibus quidem cursu,

men auctore Etymologo, sortiuntur: Δορκὰς παρὰ τὸ δερκῶν, τὸ βλέπειν — ἐξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον, καὶ εὐδόμενον. Cui accedit Phavorinus. Hoc de animali copiosè adcuratèque, suo scilicet more, tractat doctiss. Bocharius l. 3. c. 25. operis sæpius laudati.

I Ανεισθήκεσαν.] Stephanus aut ἵσταται, aut ἵσταται (quod MS. Eton. exhibet) scribendum putat. Ipse verò libentius reposuerim ἰφισθήκεσαν, quo verbo rem ferè eandem Noster in Κιωνητ. exprimit. Τὰ μὲν εὐναῖα ὁ λαγὺς ποιεῖται (sic enim ex emendatione Leunclavianā legērīm) ἰφιστήμωροι, τὰ δὲ ἀρομαῖα πείχων. edit. Steph p. 572. & infra paulo p. 573. Προλαμύκοντες (leporēs) δὲ τὰς κυνας, ἰφίστανται, καὶ &c. Sed quo minùs hæc probetur emendatio, impedient forsan Suidas & Phavorinus, qui pariter ἀνίστη, ἀπὸ τῆς ἰφίστη poni statuunt. Quorum, hæc sal-

tem in re, haud multum apud me valet auctoritas; cum nullum ad istam interpretationem munientem exemplum adduxerint.

2 Τοῖς μὲν ποσὶ δρόμου, ταῖς &c.] Egregie locus hic illustrando commati 18. cap. XXXIX libri Job inservire possit. De cursu autem volatūve σπεῖων, inter se unā & mente & voce penè consentiunt auctores. Diodor. Sic. Arabiæ feris adnumeratam hanc avem describit l. 2. p. 133. edit. Rhodom. atque iterum, l. 3. p. 162. unde pauca libet (cum omnia huc adduci nec fas nec opus sit) pro re delibare: τῶτα (ὁρῶν γλῶσσαν) πίπτεται μὲν μετὰ τὸν ἐξ ὀνόματος. Ἀλλὰ τὸ βαλεῖται· πείχεται δὲ πάντων ὠκυπῆτων, μικρὸν ἄκροισι τῖς ποσὶ τῇ γῆς ἐπιψαύων· μέγισται δὲ ὅταν κατ' ἀνέμους προὐς ἐξαιρή τὰς σπέρυγας ὑπεξέρχεται· ἵππεροι πρὸς ταῦς ἵπποδρομῶντες. Aelian. de Anim. l. 2. c. 27. — Δεῖ δὲ ἄκιστος (ἡ σπεῖος) εἶ τὰς παρὰ τὴν πλάγαν ἐκστέρων

ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασαι, ὥσπερ ἰσὶω χρωμύνη. ¹ Τὰς δὲ ὠπιδας, ² ἂν τις ταχὺ ἀνίστη, ἔτι λαμβάνειν· πέποιται γὰρ βρα-

alis verò sublata, tanquam velo usa. Oidas autem, si quis celeriter fuscitet, licet capere: nam breve *ad intervallum* vo-

τίρας πτέρυγας ἀπλοῖ, καὶ ἐμπύπτω τὸ πνύμα χαλαροῖ, δίκην ἰσίου, αὐταῖς. Eundem vide sis l. 4. c. 37. & Plin. H.N. l. 10. c. 1. qui & equitis eam (ut Noster modò suprà) celeritatem vincere tradit: quod idem, ex benigniori orientalis ingenii venâ, Jobus, loc. cit. elegantissimè deridere dixit. Testimoniorum licèt jam abundè sit, mihi tamen temperare nequeo, quominùs, *Clau- dianus* quæ de struthiocamelo cecinit, adferam:

Vasta velus Lybiæ venantium vocibus ales

Cùm premitur, calidas cursu trans-
mittit arenas,

Inque modum veli sinuatis flamine
pennis

Pulverulenta volat —

in Eutrop. l. 2. v. 3 10. & seq.

En *corsum* & *volatum* aliti huic tributum! quippe animal est (ut Diodori verbis l. 2. p. 133. utar) χροστίον ἄμα καὶ πτηνόν: lucem hæc locutioni Xenophontæ, ἀπίπτει δὲ πνύμα, σὺ, fœnerant aded, ut adcuratam simul & concinnam eam ostendant.

¹ Τὰς δὲ ὠπιδας, &c.] *Athenæus* l. 9. c. 10. adlatis his de *oide* verbis, ait: ἀληθῆ λέγουσιν οἱ τὸ *Ξενοφῶντι* ὁ Πλάτωνος ἐστὶ τὸ ὠπιδας. Idem, loco cit. *otos* (de quibus *Plin.* l. 10. c. 23.) & *oidas* malè inter se confundit. Cur autem brevis sint & tardi volatùs, causam adfert *Ælian.* l. 5. c. 24. — βαρεῖαί τε εἰσι, καὶ σαρκαῖν ὄγκον ἔχουσιν. Atque eadem de causâ *Tarde* *Plinio* l. 10. c. 22. videntur dictæ: Proximè eis

(scil. *Tetraonum* generi) sunt, quas *Hispania* aves tardas adpellat, *Græcia* *oidas*, damnatas in cibis. Ultima verò verba suspicionem inferunt, *tardam* & *oida* perperam pro avi eadem accipi solere. Vide sis notas & emendat. Cl. *Harduini* ad loc. *Plinii* modò cit. Attamen forsàn dixerit aliquis, alium aliῖ populo cibum in deliciis esse: ejusdemque adeò generis animantes, sub diversis cœli plagis repertas, hic grati, illic ingrati esse saporis. Cæterùm, pro ὠπιδας apud *Athen.* loc. cit. legitur ὠπιδας.

² ἂν τις ταχὺ ἀνίστη,] “Præteriti imperfecti (verba sunt *Stephani*) “tertia persona est ἀνίστη, quæ nullo modo convenit: neque ἂν potentialis particula aptè illi loco “adjungi potest. At si ἂν sumamus pro ἰάν (ut certè sumi debet) tunc novè hæc particula indicativo modo jungetur, pro. εἰ. “Sed etiamsi demus potuisse dici “ἰάν ἀνίστη, pro εἰ ἀνίστη, non ἔστι, “sed ἦ sequi debuisse manifestum “est. Quæ omnia incommoda vitare poterit, qui mutato tantùm “accentu, ἀνίστη legat in subjunctivo modo.” Hæc ille: cujus equidem sententiæ tantâ diligentia exposita libens accesserim, ni ea omnia quæ dicit incommoda, nulla esse putarem. Quippe ἂν si modo interdum indicativo jungi, docebunt, exemplis adlatis, vulgares etiam Grammatici: quod autem ad ἔστι attinet, ipse *Stephanus* ostendit in *Append.* ad scripta de *Dial.* *Atticâ*, præsens pro præterito

χὺν, ὥσπερ πέρδικας, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι. Τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἤδιστα ἦν.

Πορθόμενοι δὲ διὰ πάσης τῆς χώρας ἀφικνουῦνται ¹ ἐπὶ τὸν Μασκᾶν ποταμὸν, τὸ εὐχρηστὸν πλεθραῖον. Ἐνταῦθα ἦν ² πόλις ἐρήμη, μεγάλη, ὄνομα δὲ αὐτῇ Κορσωτή· περιεῖρετο δὲ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, ³ καὶ ἐπισπίσαντο τὸ σφάλμα. Ἐνταῦθεν ἐξελαύνει σαθμοὺς ἐρήμους τρεισκαίδεκα, παρασάγγας ἐνεγκονταί, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων, καὶ ἀφικνεῖται ⁴ ἐπὶ Πύλας. Ἐν πύτοις τοῖς σαθμοῖς πολλὰ τῶν ὑπογίων ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ λιμοῦ· οὐ γὰρ ἦν χορτίζον, οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν, ἀλλὰ ψιλή ἦν ἅπασα ἡ χώρα· οἱ δὲ

lant, tanquam perdices, & citò fatiscunt. Carnes harum erant suavissimæ.

Facto per hanc regionem itinere, Mascam fluvium perveniunt, cujus erat *πλῆθρι* latitudo. Hic urbs erat deserta, ampla, cui nomen Coriote; quæque Mascâ erat undique circumflua. Manserunt hoc loco triduum, & cibaria parabat exercitus. Hinc castris decimis tertiis apud loca deserta *positis*, parasangas nonaginta progreditur, Euphratem fluvium ad dextram habens, & ad Pylas *Arabie* pervenit. In his stationibus multa jumenta fame peribant: nam neque pabulum hic erat, neque ulla præterea arbor, sed regio universa nuda erat: incolæ

terito imperfecto nonnunquam poni, exemplis ex Thucyd. citatis: quibus vir doctus hæc rectè subjungit: Sic solent in narrationibus præsentis sui tempore, aut saltem verba præsentis temporis admiscere, tanquam de re, quæ eo ipso tempore geratur, loquentes. Quod si cui magis adriserit lectio, quam Stephanus recipiendam censet, suo, per me licet, ingenio fruatur.

1 *Ἐπὶ τῷ Μασκᾶν*] Quo de fluvio consule *Indic. Geograph.* de plethri mensurâ diximus K. Π. p. 522.

2 *Πόλις ἐρήμη,*] Vide sis p. 9. n. 5.

3 *Καὶ ἐπισπίσαντο* &c.] Liberiùs

sanè, atque minùs adcuratè, hæc Leunclavius vertit: & exercitui frumentatione prospiciebatur; quasi passivo non medio sensu poneretur verbum *ἐπισπίσαντο*. Suprà paulò p. 45. dixit noster: *Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, & ἐπισπίσαντο*, scil. οἱ στραῖται. Scholiasta ad Thucyd. l. 6. ferè extremum, *ἐπισπίνουσαι, τὰ μὲν τὸ φαγεῖν, λαοῖς π εἰς ἵππων τρεφόν.*

4 *Ἐπὶ Πύλας*] De quibus adeundus est *Index Geograph.*

5 *Οὐδὲ ἄλλο δένδρον*] Dicit ἄλλο, quasi priùs *δένδρον* π memorâisset. Similiter adhibet ἄλλο K. Π. p. 345. & ἄλλοι, p. 200.

ὄνοικωῦτες, ¹ ὄνους ἀλέτας περὶ τὸν ποταμὸν ὀρύττοντες καὶ
 ποιοῦντες, εἰς Βαβυλῶνα ἦγον καὶ ἐπώλουν, καὶ ἀνταγορά-
 ζοντες οἷον ἐζών. ² Τὸ δὲ σράτωμα ὃ οἱ ἐπίλιπε, καὶ
 πρῆσθαι οὐκ ἔν, εἰ μὴ ἐν τῇ Λυδία ἀγορᾷ, ³ ἐν τῷ Κύ-
 ρου βαρβαρικῷ, ⁴ τὴν καπὶθην ⁵ ἀλεύρων ἢ ἀλφίτων, πετ-
 τάρων σίγλων. Ὁ δὲ σίγλῳ διώαται ἐπὶ τὸ ὄβολους καὶ ἡ-
 μιόβολιον Ἀττικῶς· ἡ δὲ καπὶθην δύο χοίνικας Ἀττικῶς ἐχώ-

verò lapides molares propter fluvium effodere solebant & for-
 mare, quos deinde Babylonem vectos vendebant, atque emto
 vicissim frumento vitam sustinebant. Jam verò frumentum
 milites defecerat, neque coëmendi ejus facultas erat reliqua,
 nisi in foro Lydio, illorum in agmine barbarorum, qui Cyrum
 sequebantur, farinae nimirum triticeæ vel hordeaceæ capitham,
 siglis quatuor. Siglus autem septem Atticos obolos & dimi-
 dium alterius valet; ac duos choenices Atticos capitha contine-

I Οὗτος ἀλέτας &c.] Hesychio in-
 terprete, ὄνος est, ὁ ἀνώτερος λίθος τῆς
 μύλης. Apud Evangel. Marci, c. IX.
 v. 42. est λίθος μολικῆς: Matthæi,
 c. XVIII. v. 6. μύλος ὀνικός: simili-
 ter Lucæ XVII. 2. locutione de-
 sumptâ ex vetusto more asinos ad
 circummagendas molâs adhibendi.
 Molæ autem asinaria quæ dicun-
 tur, Catonis c. 10. de R. R. majores
 erant; minores trusatiles A.
 Gell. l. 3. c. 3. quæ ab hominibus
 versabantur. Vide sis quæ viri eru-
 diti notârunt ad Jul. Poll. l. 7. c. 4.
 Post ὄνος MS. Eton. & exemplaria
 quædam, quorum meminit Stepha-
 nus, habent ὅς ἡμεῖς μύλης, οἱ δ' Ἀτ-
 τικῶν μύλης, πρὸς τὸ πρῶτον &c. Sed
 quin ex scholio verba hæc irrepse-
 rint, minimè tam mihi quàm Ste-
 phano dubium est. Cæterùm ad
 ποιῶντες, quod statim sequitur, ex
 Phavorino notandum, ποιῶν λίανδ
 ἐπὶ τῷ ποιηκῶν, πεκτοικῆς scilicet ἐν
 τῷ τοῦτον.

2 Τὸ ὃ σράτωμα ὃ οἱ ἐπίλιπε,]
 Id omne, nimirum, quod modo

ἐπιστήσαντο.

3 Εἰ τῷ Κύρῳ βαρβαρικῷ] Scil.
 στρατιώται, ut supra p. 26. vel στρα-
 τῶν, uti mox postea: quâ de ellipfi
 agitur p. 7. n. 4.

4 Τὴν καπὶθην] Hæc de mensurâ,
 cæterisque sive ponderibus sive
 mensuris, quæ sequuntur, consû-
 lendus est Index iis explicandis de-
 stinatus.

5 Ἀλεύρων ἢ ἀλφίτων,] Muretus
 ἀλεύρων ἢ delenda censet; eaque
 interpretes neglexisse videntur. At
 Muretus idem, parum sibi constans,
 has easdem voces conjungendas au-
 tumat ad K II. l. 5. p. 329. ubi vide
 scripta n. 5. Cum autem vulgata
 scriptura codicum auctoritate ni-
 tatur, minimè rejicienda videtur.
 Hesychius: Ἀλεύρων κρείως, τὸ πρὸς
 οἷον, ἀλφίτων δὲ τὸ τῶν κρείων: cui
 accedit Phavorinus. Voces illas
 distinguit etiam Jul. Poll. l. 7. c. 3.
 Τῇ ὃ δῶτον πῶλον ἀνέκει ἀλεύρα, ἀλ-
 φίτων, &c. Sed panis venâivici con-
 tinet jarinæ, &c.

ρει. Κρέα ἔν ἐοδίοντες οἱ σπατιῶν διεγίγνοντο. ¹ Ἦν δὲ τέτων
 τ' σαθμῶν, ἔς πᾶν μακρὸς ἤλαυνεν, ὅποτε ἢ πρὸς ὕδωρ βύ-
 λοιτο ² ἀπεπέσται ἢ πρὸς ³ χιλόν. Καὶ δὴ ποτε γενοχωρίας ἔ-
 πηλὲ Φανένιος τ' ἀμάξαις δυαπορεύετο, ἐπέση ὁ Κύρος σὺν πῖς
 πρὸ αὐτὴν δρίσις καὶ εὐδαιμονεστέσις, καὶ ἔταξε Γλῶν καὶ Πίρη-
 τα, λαβόντας ἑ βαρβαρικῶν σπατῶν ⁴ συνεκδιβάλλειν τὰς ἀμάξας.

bat. Quamobrem carnes comedendo vitam sustentabant mili-
 tes. Et ex his *quidem* stationibus erant, in quas per longa ad-
 modum movebat spatia, quoties vel ad aquam vel ad pabulum
 iter peragere volebat. Quin & aliquando *itineris* angustiiis lu-
 τόque objectis, plaustriis haud sine difficultate perviis, Cyrus
 cum præstantissimis & fortunatissimis *iis*, quos circa se *habe-*
bat, substitit; ac Glun Pigretémque, adsumptis barbarorum co-
 piis, conjunctis viribus plaustra *ex locis difficilibus* educere jussit.

1 Ἦν δὲ &c.] Deficit hic vox π-
 νις, ut πῖς apud K. Π. p. 390. E-
 jusdem ferè ἐκείνης vidēte est ex-
 empla Lucæ XXI. 16. Apocal. II.
 10. Act. XXI. 16. Σωτῆρ δὲ καὶ τ'
 μαθητῶν scil. πῖς &c. Vide etiam
 Joan. VI. 39. XVI. 17. Deinde ἦν
 ponitur pro ἡσιν. Similiter apud
 Aristoph. Λυσιστ. v. 1262.

Ἦν γὰρ τῶνδρις ὅσα ἐλάσσας

Τῶς ψάμματος τοὶ Πέρσαι.

Bisetus: Ἦν γὰρ τῶνδρις.

Ἦσιν γὰρ τοὶ ἄνδρες, ἦσαν οἱ ἄνδρες, οἱ
 &c. Σημειώσται δὲ τὸ ἦν, ἀπὸ τῆς ἡσιν
 κατὰ συνηγόρησιν εἰρηόδου. Sophocl. Τραχ.
 v. 529.

Ἦν ὁ ἀμφίπλεκτοι

Κλίμακας: ἦν &c.

Schol. ἦν, ἀπὸ τῆς ὑπὸ ἡσιν. Cum his
 consentit etiam Moschorinus.

2 Διωπελίσται,] Eodem hic sensu
 adhibetur verbum compositum;
 quo simplex πελῶ, apud Thucyd. l. 4.
 ferè medio: Καὶ πᾶν τὴν μὲν τῇ ἡμέρᾳ,
 καὶ ἐκ τῆς Μελιτιάς ἀφώρμωσεν, ἐς Φάρσα-
 λόν τι ἐπίλυσεν καὶ &c. i. e. Eodem die,
 quo Melitiā discesserat, Pharsalum per-
 venit, &c. Idem est verborum ἀνίσιν
 & ἀφώρμωσεν usus apud Polyb. uti ad

Matth. X. 23. adnotavit Clar. Ra-
 phelius. Utrumque verbum, πελῶν
 scil. & ἀνίσιν, eodem sensu usurpat
 Thucyd. l. 2. prope fin. In iis au-
 tem omnibus deficere videtur ac-
 cusat. ὁδόν. Itaque verba Evangeli-
 stæ loc. cit. πελῶντι τῶς πόλεως re-
 solvi possint in πελῶντι τὴν εἰς τῶς
 πόλεως ὁδόν. Adpositè verò, nec sine
 emphasi quādam, Noster verbum
 adhibere compositum videtur, cum
 de eo loquitur, qui strenuè adeò
 continuabat iter, ut non prius
 quiescendum statueret, quàm ad
 loca reficiendo exercitui opportu-
 na perveniret.

3 Πρὸς χιλόν.] Hesychius: Χιλὸς,
 ἢ τροφή, καὶ χάρτης τῆς βοσκομένης. Mo-
 schorus: Χιλὸς, ἢ τροφή τῆς βοσκομένης
 ζώον. Hoc modo Phavorinus expo-
 nit χιλῶν: & Hesych. χαλῶν, πα-
 χυνῶν, σπινθῶν. Apud illam au-
 tem reposuerim χιλὸς, apud huic
 χαλῶν.

4 Λαβόντας τῶν βαρβαρικῶν — συνε-
 κδιβάλλειν &c.] Scil. μέρος π. Vide
 supra p. 40. n. 5. significanter au-
 tem adeò atque ornatè, variatè
 subinde elocutione, dixit συνεκδι-
 βάλλειν.

Ἐπεὶ ὃ ἐδόκην αὐτῷ ἀκολαίως ποιεῖν, ὥσπερ ὀργῇ ἐκέλευσε τὰς
 πρὸ αὐτὸν Πέρσας τοῦ κρατίστου, συνεπιπαύσασθαι τὰς ἀμάζας.
 Ἐνθα δὲ μέρος τι τῆς εὐταξίας ἦν θεάσασθαι. εἰς τὴν γὰρ
 τοῦ πορφυρέου κἀνδύς, ὅπως ἕκαστος ἔτυχεν ἐσηκῶς, ἵεντο,
 ὥσπερ ἂν δράμοι τὶς πρὸ νίκης, καὶ μάλα κατὰ πρῶτον γη-
 λόφος ἔχοντες τάχως τε τοῦ πολυτελεῖς χιτῶνας, καὶ τὰς πι-
 κίλας ἀναξυρίδας ἐνιοὶ καὶ σπείλεις πρὸ τῷ τραχήλῳ, ἔ-
 ψέλλιντο ἢ τῶν χειρῶν εὐθὺς ὃ σὺν τέτοις εἰσπηδήσαντες εἰς
 τὸν πηλόν, θάψον ἢ ὡς τις ἂν ᾔετο, μετῴρους ἐξεκρίμινον τὰς
 ἀμάζας. Τὸ δὲ σύμπαν, δῆλος ἦν κύρῳ παυέδων πᾶσαν
 τὴν ὁδόν, καὶ ἐ διατρέγων, ὅπως μὴ ἐπιστισμὸς ἕνεκα, ἢ τινὸς

Cum autem illi hoc tardè ei facere viderentur, quasi indigna-
 bundus præstantissimos, qui circa ipsum erant, Persas operis u-
 nà positis plaustra celeriter expedire iussit. Hic verò studii or-
 dinis conservandi specimen quoddam videre erat. Nam pur-
 pureis abjectis candyis, eo quo quisque loco fortè stabat, quem-
 admodum de victoriâ quispiam curreret, per collem admodum
 etiam præcipitem impetu ferebantur; cum magni pretii tuni-
 cas haberent, & subligacula variis *distincta* coloribus; nonnulli
 etiam torques circa collum, & circum manus armillas: attam-
 en cum his statim ubi in lutum insiliissent, citiùs opinione
 cujusquam, plaustra in sublime sublata exportârunt. Ad sum-
 mam, planè constitit Cyrum iter totum accelerare, neque us-
 quam cunctari, nisi frumentationis vel alterius necessariæ rei

ᾧ ἐκεῖ, συνεπιπαύσασθαι, μετῴρους ἐξεκρί-
 μινον &c. ut nihil suprà. Vide sis
Longin. de *Sublim.* sect. 30.

1 Τῆς εὐταξίας] Vocis hujus sig-
 nificationem ex iis, quæ de ver-
 bo ἀπαυτῶν notavimus K. Π. p. 563.
 petere licet.

2 Πορφυρῆς κἀνδύς,] Vide K. Π.
 p. 19. & *Indicem* voc. Persic. ei ad-
 jectum; & quæ dicta sunt *Histor.*
 hujus p. 17. n. 1.

3 ἵεντο, ὥσπερ &c.] Verborum
 tam delectum quàm ordinem ad
 rem, quâ de agitur, feliciter de-
 pingendam mirificè adcommoda-
 vit auctor. Currendi certamina,

gymnicis in Græcorum ludis ce-
 lebria, eum respexisse, nullus licet
 monuerim, animadvertet lector.

4 Ἀναξυρίδας.] Lege scripta K. Π.
 p. 595. n. 3.

5 Ἐπὶ τῶν χειρῶν] K. Π. p. 19. πρὸς
 ταῖς χειρῶν. Sed solent auctores
 (verba ferè sunt *Eustath.* ad II. α'.
 p. 47.) ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς δυνάμεις καὶ
 τοῖς πλεθυσματικαῖς.

6 Καὶ ἐ διατρέγων,] Scilicet τῶν
 χειρῶν. Similiter, K. Π. p. 231. — ἵλα-
 ζαν ὅτι ἐξαμφοτέρωθεν διατρέγων, καὶ οὕτως
 ἄλλαν ὡς &c. Ejusdem nominis, cre-
 bas sanè ellipses passivi, genitivus plu-
 ralis paulò post deest in ἀπὸ ταχέως,

ἀλλ' ἀναγκαίου ἐκαθέζετο νομίζων, ὅτω μὲν ἂν ταῦτον ἔλθοι, ποσὺ τῷ ἀπαρσκαδαστέρῳ βασιλεῖ ἰμαχεΐδῃ ὅτω δὲ χολαιότερον, ποσὺ τῷ πλεόν βασιλεῖ σωμαγείρεδῃ γράτδῃμα. Καὶ συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νῦν ἡ βασιλείᾳ δέχῃ² πλῆθει μὲν χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ ἔσσι, τῷ δὲ μήκει τ' ὁδῶν, καὶ τῷ διεσπάρταί τας δυνάμεις, ἀοθενῆς, εἴ τις ἀλγὰ ταχέων τ' πόλεμον ποιοῖτο.

¹ Πέραν ᾧ ἔ' Εὐφράτης, κατὰ τὰς ἐρήμους ἐκθμῆς, ἦν πόλις εὐδαίμων ἔ' μεγάλη, ὄνομα ᾧ Καρμάνδη· ἐκ ταύτης οἱ στρα-

causâ alicubi consideret: quippe existimabat, tantò se imparatiore cum rege dimicaturum, quantò celerius *ipse* accesserit; quantò autem tardius, tantò majores regi copias coactum iri. Et intelligere fanè potuit, quicumque *rem* attentius consideraret, regis imperium regionis quidem *amplitudine* hominûmque multitudine firmum esse, verum ob itinerum longitudinem, & quia copiae *hinc inde* distractæ sint, *idem* imbecillum esse, si quis celeriter bellum gerat.

Ultra Euphratem, exadversus stationes *illas* desertas, erat urbs opulenta magnâque, *cui* nomen Carmanda: ex hac mi-

¹ Μαχεΐδῃ.] MS. Eton. συμμαχεΐδῃ. Libri quidam editi, μεγάλης· quo nimirum verbum hoc illi σωμαγείρεδῃ, mox sequenti, tempore conveniret. Sed praesens temporis futuri significationem, Atticos apud Scriptores, interdum habere, notius est, opinor, quàm ut exemplis probari oporteat: quæ tamen si quis requirat, adeat velim *H. Stephani* Append. ad Scripta de Dial. Atticâ. Apud hunc Nostrum paulò infra lecturi sumus — ἡ ᾧ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς πύξεις τῶν Ἑλλήνων ἰλάντων καὶ ἀλασπέντων. ubi ἰλάντων Atticè scribitur pro ἰλασόντων, ut participiis his inter se conveniat.

² Πλῆθει μὲν χώρας &c.] *Aristot.* *Metaphys.* I. 5. c. 13. Λέγεται ᾧ πλῆθος μὲν, τὸ διαιρετὸν δυνάμει εἰς μὴ συνελθὲν μέγας δὲ, τὸ ὅς συνελθὲν. Sed ad

ἀκρίβειαν amussimve philosophicam, auctores politioris elegantiae studiosi suam exigui orationem minime patiuntur. De quantitate (uti loquuntur) continuâ, successivâ, πλῆθος Noster adhibuit etiam hujus historiae extremo. Vocis quoque μέγας vicem explet apud *Demosth.* in Philip. orat. 4. init. p. 96. Ἡ μὲν ἔν ἀσπίλῃ, καὶ πλεονεξία, ἡ πρὸς πάντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρεῖται, ποσὺ τῷ πλῆθος, ὅσην ἀκρίβειαν.

³ Πέραν ᾧ τῷ Εὐφράτι &c.] *Diodor.* Sic I. 2. p. 99. Μεγάλοι δ' ὄντες (scil. Euphrates & Tigris) καὶ συγχὴν χώρας ἔχοντες ἔ' ἀλασπεδοῦντο, πολλὰς ἀφορμὰς παρέχοντες ταῖς ἐμπειρικῇ χρωμένοις ἐργασίαι. Διὸ καὶ συμβαίνει τὰς παραποταμίους πόλεις πλῆθος ὑπάρχειν ἐμπορίων εὐδαιμόνιαν, καὶ μεγάλα συμβαλλομένην πρὸς τὴν τ' Βαβυλωνίας ἐπιφάνειαν.

πῶτα¹ ἡγόραζον τὰ Ἰππιδεῖα, ² σχεδίας διαβαίνοντες ὧδε·
³ Διφθέρας, αἵ εἶχον σεράτματα, Ἰπὶμπλασαν χόρτα κέφρα,
 εἴτα σονῆγον καὶ συνέσσων, ὥς μὴ ἀπλεῶν ⁴ τὴν κάρφης τὸ ὕδωρ·
 Ἰπὶ τέτων διεβαινον, καὶ ἐλάμβανον τὰ Ἰππιδεῖα, οἶνον τε ἐκ
⁵ τῆς βαλάνης πεποιημένον τὸ δὲ ποτὶς Φοίνικας, καὶ σίτον μελίνης·

lites commeatum pretio comparabant, dum ratibus operâ tumultuariâ confectis in hunc modum trajiciebant: Pelles eas, quas pro tegumentis habebant, levi sceno implebant: deinde coarctabant constringebantque *suturis*, nè festucas aqua tangeret: his trajiciebant, commeatúmque comportabant, *videlicet* vinum ex palmarum glandibus factum, & panici frumentum:

¹ ἡγόραζον] *Thomas Magister*: ὠ-
 τισμαὶ καὶ δὲ ἡ ἀγορά. Gramma-
 tici nempe verbum ἀγοράζω pro ἐ-
 ἀγορά ἀγορεύειν potissimum poni
 existimant. Itá fere *Scholiasia* ad
Aristoph. *Ιππ.* v. 1370. *Αχαρν.* v.
 920. ubi Ἀπικῶς isto venire sensu
 scribit. Idem alibi similiter. Sed
 ipse poeta Comicus *Πλατ.* v. 985.

Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγορεύειν χιτῶνιν
 ἐκίλευσαν αὐτ., &c.

ostendit Atticæ Musæ minimè alienam esse verbi significationem, ei quam tribuit hoc loco Xenophoni. Hæc ferè de significatione v. ἀγορεύειν ex priscis Græcorum monumentis haurire est. Quid verò illo homine facias, qui in senso æque in criticam atque religionem animo, ad sacros codices protervâ manu temerandos adgressus, verbum illud concionari potiùs, quàm emere vertendum statuit? Is quidem fuerit necesse est,

ὅς ἐστι ἐνυθίζων οἶδεν, ἔπει (prò dolor) δὲ δύνειται.

atque dignus sanè, qui ἐπὶ ταῖς ἀγορεύσεσιν concionetur. Macste itaque esto famâ, quam tibi jure pepere-
 runt egregia illa inscitix impudentixque specimina, perinde bonis literis, judicio sanæ mentis hominum, ac doctrinæ Evangeli-

cæ contraria. Te certe incolumi, noménque tuum prostitute, Tolandos, Collinos, cæterósque gregis increduli duces, ætas hæc minimè desiderabit.

² Σχεδίας] Scil, ναυσι, ratibus, seu alio quodam instrumentorum genere, usum navium præbente. *Hesychius*: Σχεδία, μικρά ναῦς. & paulò post, ἔτι λεγεται καὶ ἡ ἐκαστὴ πεποιημένη ναῦς. Similiter *Suidas*. Et *Eustathius* ad *Hom.* *Il.* i. p. 516. Σχεδία, inquit, ἡ δὲ ὀλίγη συμπαγίστη ναῦς. Et nimirum χεῖρ³ adjectivum, denotans tumultuarium opus, seu quid subitò factum ex materiâ, quæ χεῖρ³ seu ad manus est.

³ Διφθέρας, αἵ εἶχον &c.] Simili ad trajiciendum Hydaspem adparatu usum esse Alexandrum tradit *Arrianus* l. 5. *exped.* c. 12. Αὐτὸς δὲ (Ἀλέξανδρος) — ἄρην ἐπὶ τῇ νῆσιν καὶ τὴν ἀκρὴν, ἐνθα ἀγχοῦται αὐτῷ ἢ ἐγ-
 νωσμένον. Καὶ ἐνταῦθα ἐπληρύντο τῆς νυκτὸς αἱ διφθέραι τὴν κάρφης ἐν πολλῷ ἤδη περιλυγμέναι, καὶ κατεβράκυντο ἐς ἀκρίειαν.

⁴ Τῆς κάρφης] *Phavorinus*: Κάρφης, ὁ ξηρὸς καὶ κῆφος χόρτος. Similiter *Suidas*: utroque, opinor, locum hunc Xenophontis respiciente.

⁵ Ἐκ τῆς βαλάνης &c.] *Etymol. M.* Βάλας, ὁ τῶν θρύων καρπός. Plenius
 &

τοῦτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλεῖστον. Ἀμφιλεζάντων δὲ τι ἐν-
ταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου, ὁ
Κλεάρχος κέρως ἀδικεῖν τὸν τῶ Μένωνος, ἡ πλεονεξία ἐνέβα-
λεν· ὁ δ' ἐλθὼν πρὸς τὸ ἑαυτῶν στρατόμα, ἔλεγεν· ἀκούον-
τες δ' οἱ στρατιῶται, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἰσχυρῶς τῷ
Κλεάρχῳ. Τῇ δ' αὐτῇ ἡμέρᾳ Κλεάρχος ἐλθὼν ἵππιν διὰ-
βαινόντων ποταμοῦ, καὶ ἐκεῖ καὶ σκεψάμενος τὴν ἀγορὰν, ἀφιπ-
πεύει ἵππιν τὴν αὐτῶν σκηνὴν διὰ τῶ Μένωνος στρατεύματος, σὺν
ὀλίγοις τοῖς πρὸς αὐτὸν· (Κῦρος δ' ἔπειθε ἦκεν, ἀλλ' ἐπὶ πρὸς-
ἤλαυνε) τῇ δὲ Μένωνος στρατιωτῶν ζύλα χιζὼν τις, ὡς εἶδε τὸν
Κλεάρχον διελάνοντα, ἵησι τῇ ἀξίνῃ· ἔπειθε μὲν αὐτῶν ἡμαρ-
την ἄλλος τῷ λίθῳ, καὶ ἄλλος εἶπε πολλοὶ, κραυγῆς γενομένης.

nam hujus in eâ regione maxima erat copia. Cæterum ortâ
inter Menonis & Clearchi milites aliquâ hoc loco controver-
siâ, Clearchus postquam Menonis militem injuriæ illatæ reum
statuisset, plagas ei injecit: is ad exercitum suum reversus, rem
exponit; quâ milites auditâ molestè ferebant, & Clearcho
graviter irascebantur. Eodem die Clearchus cùm ad trajectum
fluminis accessisset, atque rerum venalium forum ibidem in-
spexisset, ad tabernaculum suum per Menonis castra cum pau-
cis circa se equo revehitur: (Cyrus autem nondum venerat,
sed adhuc erat in itinere) quidam verò è Menonis militibus,
ligna qui scindebat, ut Clearchum exercitum perequitantem vi-
dit, securi jactâ petiit eum: & ab eo quidem hic aberrat; verùm
alius lapide, itémque alius: deinde multi, clamore excitato.

& adcuratius Phavorinus: Βάλανοι, καὶ τῶ δρυὼν ὁ κρεπὶς, & ὁ τῶ φοινίκων. 3. Poll. l. i. c. 12. Ο ὁ κρεπὶς, (ἢ φοινίκων) ὁ μὲν τῶ ἄρμενος, ψῆν ὁ τῶ ἡλείας, βάλανοι. Cæterum, ex palmis etiam Plinius l. 13. c. 4. in Oriente vîna expressa tradit. In orbe Orientali Babyloniz Arabizque palmas præcipuam obtinere nobilitatem docebit Diodor. Sic. l. 2. p. 136. Vide sis K. Π. p. 522. n. 1.

1 Πληγὰς ἐνέβαλεν.] Lege scripta p. 28. n. 5.

2 Τοῖς πρὸς αὐτὸν.] Scil. amicis, familiaribus, comitibus: quos istâ pe-

riphrafi creberrimè designant auctores. Vide suprâ p. 49. Eandem & Latini locutionem imitantur. Cornel. Nep. in Eumene c. 10. Sed non passi sunt hi, qui circa erant; scilicet Antigoni comites sive familiares. Terent. Eumuchi A. 3. Sc. 5. v. 33. — pauca, quæ circum illam essent, &c. Similiter Historici passim. Cicero etiam Græcè dicit οἱ πρὸς αὐτὸν, de Cæsaris stipatoribus; Ep. 52. ad Attic. l. 13.

3 Διελάνοντι.] Pro quo Suidas ad v. 149 legit πρὸς αὐτὸν. Fugit autem, ut alia multa, locus hic Cl. editorem Xenophontæus.

Ο ἣ καὶ φεύγει εἰς τὸ ἐαυτοῦ στρατεύμα, καὶ εὐθὺς ἑ παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα· καὶ τὰς μὲν ὀπλίτας ἐκέλευεν αὐτῷ μέναι, τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ γόνατα θέναι· αὐτὸς ἣ λαβὼν τὰς θώρακας καὶ τὰς ἰππείας, οἱ ἦσαν αὐτῷ ἐν τῷ στρατεύματι πολλοὶς ἢ πεπαιργμένοι, (τέρτων δὲ οἱ πολλοὶ θώρακες) ἤλαυνεν ὅτι οὐ μὲνων, ὥστε ἐκείνους ἐκπεπληχθαι καὶ αὐτὸν μένων, καὶ τρέχεν ὅτι τὰ ὅπλα. Οἱ δὲ καὶ ἔστασαν ² διστροῦντες τῷ περάγματι. ³ Ο δὲ Πρόξενος (ἔτυχε γὰρ ὕστερον περσιῶν, καὶ ταῖς αὐτῷ ἐπομύνη τῶν ὀπλιτῶν) εὐθὺς οὖν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων, ⁴ ἔθετο τὰ ὅπλα, καὶ εἶπεν τῷ Κλεάρχῳ, μὴ

At ille ad ipsius copias fugâ pervenit, ac ut statim ad arma concurrant, suis edixit; & gravis quidem armaturæ milites istic manere iussit, scutis ad genua positis: ipse, adsumptis Thracibus & equitibus, ex quibus in exercitu erant ei plures quadraginta, (horum autem plurimi Thraces erant) sic adversus Menonis milites provectus est, ut illi & Menon ipse timore perculsi essent, & ad arma concurrerent. Stabant verò nonnulli, incerti prorsus quid agerent. Proxenus autem (nam fortè tandem accessit, gravisque eum armaturæ militum acies sequuta est) suos statim in medium inter utrosque spatium ducens, armis ritè dispositis constitit, & Clearchum rogabat, nè

1 Παραγγέλλει εἰς &c.] Quidquid præcipiant imperatores, brevi complectantur oportet, monente cum re ipsâ, tum artis tacticæ peritiâ; uti docent *Arrian. Tact. p. 73.* edit. *Blanc. & Ælian. c. 53.*

2 Απορῶντες τῷ περάγματι.] Nomen hoc, cum articulo suo, in MS. Eton. atque edit. Ald. deest: quibus tamen libri alii hunc rectè locum tribuere. Est quippe familiaris auctoribus locutio. Noster supra pag. 24. Κύρος ἣ τῷ τῷ διστροῦντι καὶ &c. *Plutarch. Eρωτ. διηγ. p. 772.* sub init. Απορῶν δὲ τῷ περάγματι ὁ Θιοφάνης. —

3 Ο δὲ πρὸξενος — εὐθὺς ὦν &c.] Epanalepsi subservit hæc partic. uti & Marc. III. 31. Luc. XIX. 12. Joh. VI. 24.

4 ἔθετο τὰ ὅπλα.] Ab *Amaseo* pessimè acceptus est hic locus. Græca quæ adduximus, cætera ut omittamus, Latinis his rependit, in medios scuta projici jubet. At *Leunclavius*, verborum, quam vulgârunt *Lexicographi*, interpretationem secutus, vertit, arma deponere: rectè quidem, si κατέθετο legisset. Aliud verò hic sonant πῆλα τὰ ὅπλα, nempe *armatus consistere, armis instrui*, &c. Hanc phraseos vim tandem intellexit *Leunclavius*; quippe qui paulò infra, τῷ τῷ διστροῦντι τὰ ὅπλα πρὸς τὴν αὐτοῦ σκηνὴν, reddidit, qui cum armis tabernaculum suum circumfisterent: & lib. 7. sub init. θίεσι τὰ ὅπλα, *armati consistite*; & *innox*, πῆλα τὰ ὅπλα, in armis suos constituere. Scholiastæ *Thucyd.* verba huc

πειναι ταῦτα. Ο δὲ ἐχαλέπαινε, ὅτι αὐτὸς ὀλίγα δέχοιεντο καὶ ἀλευαῖναι, πρῶτος λέγει τὸ αὐτὸ πάθος· ἐκέλευε τε αὐτὸν ἐκ τῶν μέσων ἐξίταξαι. Εν τῷ τῷ ᾧ, ἵ ἐπεὶ ἦκε Κύρος καὶ ἐπύθετο τὸ πρῶτον, εὐθὺς ἔλαβε τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ² σὺν τοῖς παροῦσι τῶν Περσῶν, ἦκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον, καὶ λέ-

hæc faceret. At ferebat ille graviter, quodd cum parum abfuiſſet quin lapidibus obrueretur, leniter ipſius de caſu loqueretur: eumque adeo de medio excedere jubebat. Interea, cum veniſſet Cyrus, ac rem intellexiſſet, mox ſumpſit in manus arma, & cum iis qui aderant Perſis in medium invectus eſt, & hujus-

huc optimè quadrare videntur: is autem, i. e. ineunte, γέμροι τὰ ὅπλα poni dicit ἀπὸ τοῦ, περὶ γέμροι ἰαυτοῖς. Ομηρῶς, Σάκι' ὤμοισιν ἦντο. ἀνέστητο γὰρ τὸ, μεταξὺ πολέμιων ὄντας, μὴ ἀφεικῆσθαι τὰ ὅπλα. τῷ δὲ εἶπεν, ὅπ ἐν τῇ ὁδῷ τυχὸν ἰσάμενοι αὐτὰ, ὡς εἴ τις τὴν πολέμιον ἤλθον, εὐδὺς αὐτοῖς. Jam verò Menon licet Clearchusque nullo Proxenum odio proſequerentur, infestis tamen animis inter ſe jam jam concurrunt; id-eoque neutiquam arma erant ei depoſhenda, qui ſe utriuſque temeritati interpoſuerat. Idem Scholiaſta l. 8. haud ita longè à fine, γέμροι τὰ ὅπλα, exponit, ὁπλιδιστί. Similiter Suidas, γέμρος τὰ ὅπλα, inquit, ἀπὸ τῷ ἀφεικῆσθαι, καὶ ὁπλιστῆρος. Harpocration eadem iſdem verbis explicat: ubi vide quæ Cl. H. Valeſius notavit. Elian. H. V. l. 3. c. 43. Κροτωνιάταις γὰρ ἐναντίον ὅπλα γέμροι, (Sybaritæ) ἀνίσταται ὑπὸ ἐκείνῳ ἐχθρόντο — i. e. Cum enim adverſum Crotoniatas arma cepiſſent, &c. Diodor. Sic. l. 12. p. 116. Καὶ τὸ πλεθὺς (Megarenſium) ἀρσενικὸν καὶ τὴν ἀνδρῶν, καὶ τὸ μὴ συμμάχων τῶν Ἀθηναίων, τῶν δὲ βοηθῶν τῶν Λακιδαιμόνιοις, εὐκρυξί περὶ αὐτῶν, τὴν βολομένην πρὸς τὰ ὅπλα μὲν Ἀθηναίων ἐμισγάντων, ſcil. adverſus Lacedæmonios arma (deponere nemo certè di-

xerit, ſed) capere, parata conſociare cum Athenienſibus &c. Heſychius; θίω, εὐκρυξίω, i. e. parato, adparato. Idem: πρὶντο, παρεκδύζοντο. Phavorinus: πρὶντες, παρεκδύζοντες. Eadem de vi locutionis hujusce teſtimonium poſtremo dicat Demoftheneſ, καὶ Μειδίῳ, p. 626. οὐ μόνον δὲ ταῦτ' ὑπῆρχον αὐτῶν (Alcibiadi) ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῷ δήμῳ γέμρος τὰ ὅπλα, δις μὲν ἐν Σάμῳ, τρίτον δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, τῶν &c. i. e. — ſed et ipſe pro populo ſumptis armis, bis &c. Alias autem ejuſdem phraſeos ſignificationes, ſuis quamque locis evolvens.

1 Επεὶ ἦκε Κύρος &c.] MS. Eton. ἵπχει καὶ Κύρος καὶ — εὐθὺς δὲ &c. cui lectionem vulgatam, cæterorum librorum auctoritate munitam, anteferendam cenſui. En verò Cyrus ipſum, qui, ſapientem uti decet, omnia prius, quàm arma, experiri ſolebat: quodque potiſſimum jubente, Clearchum Menonemque dicto fore audientes credi par eſt, armis ſe prius inſtruentem, quam tantas componere lites adgreditur! Quà igitur fiducia id inermis auſus eſſet ſibi Proxenus promittere, quod nonniſi ſumptis armis effici poſſe putavit Cyrus?

2 Σὺν τοῖς παρῶν τῶν Περσῶν] Ità repoſui ex conjecturâ. Libri editi, quos

γὰρ ὦδε· “Κλέαρχε καὶ Πρόξενε, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ παρόντες ΕΛ-
 “ λῆνες, σὺν ἴτε ὃ, τι ποιεῖτε. Εἰ γάρ τινα ἀλλήλοις μάχην
 “ σιμώσετε, νομίζετε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ τε κατακεχέφε-
 “ ᾶται, καὶ ὑμᾶς ἔτι πολὺ ἐμὸς ὕστερον· κακῶς γὰρ τῶν ἡμετέρων
 “ ἐχόντων, πάντες οὗτοι, οὓς ὁράτε, βάρβαροι πολεμιώτεροι
 “ ἡμῖν ἔσονται τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων.” Ἀκουσας ταῦτα ὁ
 Κλέαρχος, ¹ ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο καὶ παυσάμενος ἀμφοτέροι,
² κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα.

modi quædam dicit: “Nescitis *plane* quid agatis, Clearche
 “ Proxénéque, ac Græci cæteri qui adestis. Nam si quam in-
 “ ter vos pugnam conseretis, existimate & me hoc ipso die,
 “ & vos non multò pòst, ad internecionem cæsum iri: nam si
 “ res nostræ malè se habeant, hī omnes, quos videtis, barba-
 “ ri nobis infestiores erunt, quàm ii qui à rege *stant*.” Hæc
 cùm audisset Clearchus, ad se rediit; & ambo, factò irascen-
 di fine, arma suo loco posuerunt.

quos vidi, omnes exhibent *σὺν*
τοῖς παρόσι τοῖς ἑλλήνων. MS. Eton.
 pro *ἑλλήνων* illo dat nihili verbum
πιστῶν. Stephanus, Leunclavius, &c.
 insulsæ isti librorum hætenus vul-
 gatorum lectioni cùm in textu
 Græco, tum in versionibus obse-
 cuti sunt. Haud ità *Μινεῖς*; qui
 locum minùs sanum esse suspica-
 tus, ordine vocum mutato, legit
σὺν τοῖς ἑλλήνοις καὶ παρόντων. Sed
 quantò aptior nostra fuerit emen-
 datio, quàmque facile *περὶ* in
ἑλλήνων, seu alterum illud verbi
 portentum degeneraverit, nihil at-
 tinet notare. Persas autem Cy-
 rum sibi itineris comites adscivisse,
 suprà videre est p. 49. & alibi
 sæpè.

1 *Εἰ ἐαυτῷ ἐγένετο*.] Jam utique
 resederat effrenus ille animi im-
 petus, quo in prælium ruerat &
 ultionem. Eam quoque lætitiæ,
 ex inopinatâ liberatione perceptæ,
 fuisse vim, ut Apostolum mente
 serè alienatum reddiderit, Histo-

ria nos sacra docet, Aët. XII. 11.
 ubi Petrus tandem dicitur *ῥηόμενος*
ἐν ἑαυτῷ.

2 *Κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα*.]
 Hoc quidem loco haud ità malè
 se habet versio Leunclaviana phra-
 seos suprà modò excussæ: ideo ta-
 men notanda venit, quòd καὶ *χώραν*
 prorsùs omiserit: nam pro Græcis
 adlatis tantùm exhibet, *arma de-*
ponebant. Pluribus sanè, at ineptis,
 vertit *Amasæus*: utraque pars *armis*
positis ad suas se cohortes recepit. Illi,
 verborum utpote tenuitate labo-
 ranti, supplemento opus esse, hu-
 jus ornamenta ambitiosa censui
 recidenda. Κατὰ χώραν hîc, opi-
 nor, valet καὶ *τῇ οἰκίᾳ τῆς*, i. e.
proprio sive *suo ordine*, & loco, ubi
 arma iter facientium, nec jam ho-
 stium impetum expectantium, dis-
 poni par est: σὺν ἐν *χώρα* γ', ἐν ἣ
ἔτυχεν, (utī Noster in *Οἰκισμῷ*. lo-
 qui solet) ἀλλ' ἐν *ἑστῇ*, nullo
scil. ab hostibus imminente peri-
 culo, *διωτῆς* *μὴν*. Notandum verò
 illud

Εντεῦθεν περιόντων, ἐφαίνετο ἵχνη ἵππων ἐ κούρας· εἰκά-
ζετο ὅτι εἶναι ὁ στίβος ὡς διχαλίω ἵππων. Οὗτοι περιόντες ἐ-
καιον καὶ χιλόν, καὶ εἴ τι ἄλλο χρήσιμον ἦν. Ορόντας δὲ ² Πέρσης
ἀνὴρ, γένε τι προσήκων βασιλεῖ, καὶ ³ τὰ πολεμικὰ λεγόμενες ἐν
ταῖς δρίσσις Περσῶν, ἐπιβλεύει Κύρω, ἐπεὶ ὤρατο πολεμήσας.
Καταλλαγεὶς ὅτι ἔτος Κύρω, εἶπεν, εἰ αὐτῷ δοίη ἵππιας χιλίας,
ὅτι τὰς προκατακαίωνας ἵππιας ἢ κατακαίνοι ἀν' ἐνεδρεύσας, ἢ
ζώντας πολλὰς αὐτῶν ἔλοι, ἐκωλύσειε τὰ καίειν ἐπύοντας, καὶ

Indè cùm procederent, equorum vestigia stercúsque compa-
rebant: ex quibus conjecturam facientibus iter equorum pedi-
bus circiter bis mille tritum esse visum est. Hi dum præibant,
& pabulum, & si quid aliud erat, usui quod foret, exurebant.
Orontas autem Persa, qui genere regem adtingebat, & ad res
bellicas quod attinet in principibus Persarum ferebatur, Cyro
parat insidias, ei etiam antea bellum molitus. Verùm is Cy-
ro reconciliatus, aiebat, si mille sibi traderet equites, aut
structis insidiis equites illos incendiis præoccupata omnia perva-
stantes se interempturum, aut multos ex iis vivos capturum,
ac prohibiturum ne invadendo reliqua incenderent, facturúm-

illud πωστέμφοι dici ἰλαπτικῶς pro
πωστέμφοι τ' ὀργῆς. Plenè Herodian.
l. 7. c. 27. — τ' τι ὀργῆς ὁ δῆμος ἰππώ-
ματα, &c. cuius vice nominis parti-
cipio usus est Noster K. Π. p. 494.
— οἱ Χαλδαῖοι ἰδεοῦσι τι καὶ ἰκτέδου
πώστωμα ὀργῆς ἰμφοι.

1 Ο πῶμα] Amaseo est globus:
legit itaque, opinor, σῖφος. Leun-
clavius leviter adeò locum attigit,
ut vocis σῖφος vix & nè vix quidem
ullum reliquerit vestigium. Hesych.
Σπίφος, σῖφος, ὀδός. καὶ ἡ τῷ ἵχνος ζή-
τησις. Etymol. M. auctori itidem est
ὀδός· origine ductà tam apud eum
quàm Phavorinum ἀπὸ τῷ σῖφω, vel
σῖφω, τὸ ἀειπατῶ. Hoc loco deno-
tat ὀδόν, uti Noster paulò infra, τῷ
σωμῶν, iter pedum signis impressum
&c.

2 Πέρσης ἀνὴρ,] Similiter pro-
prium nomen cum voce ἀνὴρ con-

jungitur Act. VIII. 27. ἀνὴρ Αἰθίοψ.
ad quem locum Interpretes qui-
dam lectores sedulo monent de
Hebræâ phraseos origine: quam
tamen Græcis usitatam esse, æquè
atque Noster, docet Herodot. l. 9.
c. 114. Οἰόσαζος ἀνὴρ Πέρσης, ὅς &c.
Quin & eandem agnoscunt Latini:
Cesar l. 1. B. G. c. 31. Haru-
dum millia hominum &c. Similiter
A. Gellius in argum. l. 8. c. 13.
homines Afri &c.

3 Καὶ τὰ πολεμικὰ] Sic legen-
dum olim viderunt Stephanus &
Muretus, non πολέμια, quod hac-
tenus locum hunc, repugnante
sententiâ, occupaverat. Natum es-
se errorem ex πολυμῶντος, parvo
quod intervallo præcedit, cum Ste-
phano existimaverim. Eandem ve-
rò vocem restitui ex MS. Bodl.
K. Π. p. 219.

ποιήσειεν ὥς μὴ ποτε διώσασθαι αὐτὰς, ἰδόντας τὸ Κύρω τρεά-
πυμα, βασιλεῖ διαγίλαι. Τῷ ᾧ Κύρω ἀκέσαντε ταῦτα ἐδό-
κει ὠφέλιμα εἶναι· καὶ ἐκέλευεν αὐτὸν λαμβάνειν μέρος παρ'
ἐκάστῃ τῇ ἡμερίῳ.

Ὁ δὲ Ορόντας, νομίσας ἐποίμεας αὐτῷ εἶναι τὰς ἵππιας, χεά-
φει ἐπιστολὴν παρὰ βασιλέα, ὅτι ἦτοι ἔχων ἵππιας ὡς ἂν δύ-
νηται πλείους· ἡ δὲ φράσκει τοῖς ἐαυτοῦ ἵππευσιν ἐκέλευεν, ὡς
φίλιον αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. Ἐπὶ δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ τὸ πρῶτον
φιλίας ὑπομνήματα ἐ πίστεως. Ταύτην δὲ ἐπιστολὴν δίδωσι πι-
στῷ ἀνδρὶ, ὡς ᾤετο· ὁ δὲ λαβὼν, Κύρω δέκνυσιν. Αναγνὼς δὲ
αὐτὴν Κύρος, συλλαμβάνει Ὁρόντην, καὶ συγκαλεῖ εἰς τὴν αὐτῆς
σκληρὴν Περσῶν τὰς ἀρίστους τὸ πρῶτον αὐτὸν ἐπὶ καὶ τὰς τῶν Ελ-
λήνων στρατηγὰς ἐκέλευεν ὀπλίτας ἀγαγεῖν, τὰς δὲ ἡγεῖται

que adeo nē ii unquam, Cyri ubi exercitum conspexissent, re-
gi id renuntiare possent. Hæc cū audisset Cyrus, visa ei sunt
e re suā futura: atque adeo iussit eum à singulis ducibus copia-
rum partem accipere.

Orontas autem, ratus equites sibi paratos esse, ad regem scri-
bit epistolam, venturum se cum equitibus quān possēt plurimis:
at suis dici curaret equitibus hortatus est, ut se tanquam ami-
cum exciperent. Eadem in epistolā quædam inerant, quæ pristi-
næ amicitiae fideique memoriam renovarent. Hanc homini,
quemadmodum ipse existimabat, fideli tradit epistolam: quam
ut acceperat is, Cyro ostendit. Cyrus autem eam cū legisset,
comprehendit Orontam, & ad tabernaculum suum Persarum
circa se principes septem convocat; iussitque, Græcorum du-
ces gravis armaturæ milites adducerent, hique suum ut circa

1 ΑΛΛΑ] Hoc loco οὐκ ἀντίκειται
πιν, Scholiasta uti Thucyd. ad l. 8.
prope finem loquitur, ista particu-
la, sed παρακαλεστικὴν est. Cujus
eadem est potestas apud Aristoph.
neph. v. 367.

Ἐπορεύετο δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀλλὰ
μυήματα λαμβάνει,

Τῶν δὲ.

Levia sunt hæc: neque tamen abs-
re fuerit eò nonnunquam deveni-
re, ut vocularum huiusmodi vires
res indicemus: Eodem serè modo

accipitur ἀλλὰ Marc. IX. 22. & iu-
men apud Terent. Andr. act. 5. sc. 3.
v. 23.

2 Ορόντην,] De nominis huius
terminatione variant subinde Xe-
nophontis exempla typis impressa.
Eandem discrepantiam in nomini-
bus Hysiasas & Anasas apud K. Π.
animadvertere est. MS. Eton. dat
ubique Ορόντης. quod notasse sat
est.

3 Θιάς καὶ ὅπλα] Conf. dicta p.
54. n. 4.

τὰ ὅπλα παρὰ τὴν αὐτὴν σκηνήν. Οἱ ᾗ ταῦτα ἐποίησαν, ἀγαγόν-
τες ὡς τριγυλίας ὀπλίτας. Κλέαρχον δὲ ὃς ἔστω παρεκάλεσε
σύμβουλον, ὅς γε καὶ αὐτῷ ἔτι τοῖς ἄλλοις ἐδόκει περὶ μεθυσθῆναι
μάλιστα τῶν Ἑλλήνων. Ἐπεὶ δ' ἐξῆλθεν, ἐξηγήσατο τοῖς φίλοις τὴν
κρίσιν τῶν Ὀρόντων, ὡς ἐγένετο· καὶ γὰρ ἀπόρητον ἦν. Ἐφη δὲ Κύ-
ρον ἄρχειν τῶν λόγων ὧδε·

“Παρεκάλεσα ὑμᾶς, ἄνδρες φίλοι, ὅπως σὺν ὑμῖν βου-
“λασθῶμεν ὅ, τι δικαιότατον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἄν-
“θρώπων, τὸ τοῦ πατρὸς περὶ Ὀρόντων ἵστασθαι. Τῶτον γάρ
“πρῶτον μὲν ὁ ἐμὸς πατήρ ἐδωκεν ὑπῆκουσιν ἐμοὶ εἶναι· ἐπεὶ δὲ
“παχθεὶς, ὡς ἔφη αὐτὸς, ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν ἔπος ἐπολεμη-
“σεν ἐμοὶ, ἔχων τὸ ἐν Σάρδεσιν ἀκρόπολιν, καὶ ἐγὼ αὐτὸν προσ-
“πολεμῶν ἐποίησα, ὥστε δόξαι τούτῳ πρὸς ἐμὲ πολέμου
“παύσασθαι, καὶ δεξιὰν ἔλαβον καὶ ἔδωκα.” Μετὰ ταῦτα,
ἔφη, ὦ Ὀρόντα, ἔστιν ὅ, τι σε ἡδίκησεν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι
ἔ. Πάλιν ὁ Κύρος ἠρώτα· Οὐκ οὖν ὑστερον, ὡς αὐτὸς σὺ ὁμολο-

tabernaculum armati confisterent. Hæc illi faciebant, addu-
ctis tribus circiter militum gravis armaturæ millibus. Clearchum etiam intro vocatum in consilium adhibebat, quippe qui
tum ipsi tum cæteris Græcos longè dignitate videretur ante-
cellere. Cùmque ille de tabernaculo exiisset, quo pacto de
Orontâ iudicium factum fuisset, amicis narrabat; neque enim
referre non licebat. Aiebat autem Cyrus in hunc modum
dicere orsum esse:

“Advocavi huc vos, amici, ut consilia vobiscum conferendo,
“quod & ad deos & ad homines fuerit æquissimum, id de hoc
“Orontâ faciam. Hunc primùm pater meus meo sub imperio
“esse voluit: posteaquam verò fratris mei jussu, quemadmo-
“dum ipse ait, bellum hic mihi fecerat, apud Sardes cùm te-
“neret arcem, atque ego bello eum persequendo effeceram,
“ut sibi à bello in me intento desistendum putaret, tum deni-
“que dextram & dedi & accepi.” Post hæc, ait, Num quid
est, iniquè quod in te, Oronta, feci? Non est, respondit is.
Rursus interrogabat Cyrus; Ergo deinceps, uti tute ipse fate-

1 Τούτῳ.] Phavorinus: Οὐτῷ,
αὐτῷ, τοῦτο, — Νόστον τὸν πα-
τριωτικὸν τοῦ 1, ἀπὸ πλείων δὲ
ἐστίν.

2 Τῷ τῷ γδ] Vide notata K. Π.
p. 222.

3 Καὶ δεξιὰν ἔλαβον &c.] Lege
scripta K. Π. p. 252. n. 2.

γῆς, οὐδὲ ἔτι ἐμοὶ ἀδικούμεν, ὅπως εἰς Μυσοὺς, κα-
κῶς ἐπίεις τὴν ἐμὴν χώραν ὅ, τι ἐδύω; ΕΦη ὁ Ορόντης.
Οὐκ οὖν, ἔφη ὁ Κῦρος, ὅπότ' αὖ ἔγνως τὴν σεαυτοῦ δυνάμιν,
ἐλθὼν ἐπὶ τῷ Ἀρτίμιδος βασιλεῖ, ² μεταμελεῖσθαι σοὶ ἔφη-
σθα, καὶ πείσεις ἐμὲ, πιστὴν πάλιν ἔδωκάς μοι, καὶ ἔλαβες παρ'

ris, nec à me læsus, *nonne* factâ ad Myfos defectione, agrum
meum, quacunque ratione poteras, infestâsti? Aiebat Orontes.
Ergo, Cyrus inquit, cùm rursus vires tuas agnosceres, *nonne* ad
Dianæ aram profectus, *tui* te facinoris poenituisset dixisti, mihî-
que ut crederem adducto fidem, *quam* & à me accepisti, dedisti

I *Ἐπὶ τῇ &c.*] Opinor, *Ephesiorum*: cujus & templi & cultus apud τὰς ἰσθ' passim decantata est celebritas. Ad aras & tutelæ & fidei firmandæ causâ, concursus olim erat. Tradit quidem *Thucydides* l. 4. haud ita longè à fine, τῶν ἀκροῦσιν ἀμαρτημάτων καὶ φυγῇ εἶναι τὰς βωμους. At non huiusmodi tantum peccatorum reis perfugium præbebant. Tiberio certè impetrante, *Crebrescebat* (inquit *Tacitus* *annal.* l. 3. c. 60.) *Græcas per urbes* licentia atque impunitas asyla statuendi: complebantur templa pessimis servitorum: eodem subsidio obærat adversum crediores; suspectique capitalium criminum receptabantur. ubi vide sis quæ notavit *Lipsius*, ejusdemque notas ad *Nep.* in vitâ *Pausaniæ* c. 4. necnon quæ collegit *Dempsterus* ad *Rosini* *antiq. Rom.* c. 13. l. 1. De asylis in Republ. Hebræâ sapientissimè institutis adeundi sunt Interpretes ad *Num.* XXXV. 6. Moris autem fuisse eorum, qui daturi fidem essent atque accepturi, sese ad aras conferre, passim docent auctores. *Nepos* in vitâ *Hannib.* c. 2. *Faciam* (inquit *Hamilcar*, filium adlocutus) *si fidem mihi, quam postulo, dederis, simulque ad aram adduxit, apud quam sacrificare instituerat, eamque, ceteris rectoris, tenentem, jurare*

jussit, nunquam &c. *Conf. Liv.* l. 35. c. 19. & *Val. Maxim.* l. 9. c. 3. Persas sanè veteres diis suis nullas posuisse aras testatur *Herodotus* l. 1. c. 131. Idem etiam l. 8. c. 109. & *Diodor. Sic.* l. 11. p. 13. Deum templa ruinis & ignibus à Dario prius, deinde à Xerxe deleta fuisse tradunt. His accedit ferè *Strabo* l. 14. p. 941. qui omnia à Xerxe incensa esse templa, πλὴν τῆς ἐν Ἐφέσῳ, ait. Huic Deliam etiam addit Scholiasta *Aristoph.* ad *eq.* v. 409. causâ, quamobrem utrique pepercere barbari, expositâ, — τῇ Δῆλῳ καὶ τῇ Ἐφέσῳ οὐ διελευμέναντο. ὁ μὲν γὰρ ἦλκε Ἀπόλλων ἐνὶ ὀνόματι. ἡ δὲ Ἀρτίμις σιλήνη. Persis autem & Solem & Lunam numina fuisse, narrat *Herodotus* l. 1. c. 131. Cùm verò τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν, sive occidentales ejus maritimæque partes, Cyro fuissent à patre adtributa, ipseque aded Orontas hujus imperio subjiceretur; haud inirum, si Dianæ Ephesiæ, cujus maximè inclitum erat fanum, honorem uterque habuerat.

2 *Μεταμελεῖσθαι σοὶ*] Ità rescribendum curavi, ex conjecturis *Stephani*, *Leunclavii* & *Murei*. Prius legebatur *μεταμελεῖσθαι σοὶ*: quod ferri non potest, nisi vel posueris, ὅτι ante verbum, vel σοὶ imputaveris in *μυθ.*

ἐμῶν; Καὶ ταῦθ' ὁμολόγησεν ὁ Ορόντης. Τί ἔστιν, ἔφη ὁ Κύρος, ἀδικηθεὶς ὑπὸ ἐμῶν, νῦν ἵπτερόν τι σπινθύνω μοι φανερὸς γέγονας; Εἰπόντος ὃν ὁ Ορόντης ὅτι ἐδὲν ἀδικηθεὶς, ἠρώτησεν ὁ Κύρος αὐτόν, ὁμολογεῖς ἔτι πάλιν ἐμὲ ἀδικεῖν εἶναι; Ἡ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη ὁ Ορόντης. Ἐκ τούτου πάλιν ἠρώτησεν ὁ Κύρος, Ἐπὶ οὖν ἂν γένοιτο τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πολέμιος, ἐμοὶ δὲ καὶ φίλος καὶ πρὸς; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐδ' εἰ γένοιμην, ὦ Κύρε, σὶ γὰρ ἂν ἐπὶ πᾶσι δόξαιμι.

Πρὸς ταῦτα ὁ Κύρος εἶπε τοῖς παρῶσιν. Ὁ μὲν ἀνὴρ τοιαῦτα μὲν πεποίηκε, ταῦτα δὲ λέγει ὑμῶν ὃν οὐ πρῶτος, ὦ Κλέαρχε, ἀποφῆναι γνώμην, ὃν πᾶσι δοκεῖ. Κλέαρχος δὲ εἶπε τάδε· Συμβάλλω ἐγὼ τῷ ἀνδρὶ τῶν ἐκποδῶν ποιεῖσθαι ὡς τάχιστα· ὡς μηκέτι δεοὶ τῶν φυλάττεισθαι, ἀλλὰ χολὴ ἡμῖν, ὅτι κατὰ τῶν εἶναι,

rursus? Hæc quoque fassus est Orontes. Quânam igitur, ait Cyrus, à me adfectus injuriâ, tertium modò insidias mihi struere manifestò deprehensus es? Cùm nullà se adfectum injuriâ diceret Orontes, Cyrus eum interrogavit, Ergone te fateris in me injurium esse? Id quidem certè necesse est, ait Orontes. Deinde Cyrus rursum interrogavit, Etiâmnè ergo fratri meo fueris hostis, mihi verò amicus & fidus? Tametsi maxime fuerim, respondit is, tibi tamen, Cyre, non ampliùs unquam videbor fidus.

Ad hæc verba, Cyrus iis, qui aderant, dicit; Iste talia fecit, talia profert: vestrum verò tu primus, Clearnche, tuam sententiam, tibi quidquid videtur, exponito. Et Clearnchus hæc dixit; Equidem auctor sum, ut vir hic quamprimum è medio tollatur; nè posthac necesse sit ab eo nobis cavere; sed otium nobis sit, quod ad hunc attinet, in eos, qui amici nobis

1 Τότερον] Hoc ex genere τῶν διηρημένων est; quibus adnumerare licet κατωπίερας supra p. 5. De vocibus istiusmodi, vide, si libet, K. Π. p. 474. n. 2. Similiter ἐκποδῶν paulò post adverbiali formâ scribitur.

2 Τὸ καὶ τῶν εἶναι, &c.] Abundat hic εἶναι, Thucyd. l. 2. prope finem, τὸ ἵνα ὅσον ἐν ἐλάττω ἐκὼν εἶναι ποιήσονται, &c. ubi Schol. τὸ εἶναι περιττὸν, Ἀπικῶς. Idem ad ἐπὶ σφῶν;

εἶναι, l. 4. haud longè ab init. eadem repetit. Similiter Noster K. Π. p. 127. οὐδὲ μὴν φίλοις γε, ἐδὲ ξίνοις ἐκὼν εἶναι μέγαλα περιττὰ. Cæterum, post ἐφίλοις, εἶναι repeti debere putat Leunclavius: cui quidem haud invitè accederem, ni verbum illud sæpissimè per ellipsin omitti vidissem. Lege scripta p. 26. n. 1. Notandum etiam est MS. Eton. post καὶ habere ἢ, quod, si in ἢ vel ἢν mutaveris, ferri possit: pro τῶν

τὰς ἐθέλοντας φίλους τέχνας εὖ ποιεῖν. Ταύτην δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη
καὶ τὰς ἄλλας προσέειπε. Μετὰ ταῦτα κελεύοντος Κύρου ἐλά-
βοντο τῆς ζώνης τὸν Ορόντην, Ἰππὶ θανάτῳ, ἅπαντες ἀναστάν-
τες, καὶ οἱ συγγενεῖς· εἶτα δὲ ἐξήγον αὐτὸν οἷς προσεπαύχθη. Ε-
πεὶ δὲ εἶδον αὐτὸν οἷον περὶ πρὸς αὐτὸν προσεκκινῶν, καὶ τότε προσ-
εκκίνησαν, καίπερ εἰδότες ὅτι Ἰππὶ θανάτῳ ἄγοιτο. Επεὶ δὲ

esse volunt, beneficia conferendi. Huic autem sententiæ Clearchus aiebat & cæteros calculum adjecisse. Post hæc surgentes universi, in his etiam istius propinqui, Cyro jubente, zonâ Orontam, in necis ei mox inferendæ indicium, prehenderunt: deinde quibus id negotii datum erat, eum educebant. Quem cum viderent ii, qui prius eum venerabantur, etiam tunc venerati sunt, tametsi eum ad mortem duci intelligerent. Cum autem

τὰς ἐθέλοντας Μυρτίου legit τὰς ἐθέλον-
τας: cui accedit Sierph. qui & ἡ post
χολῇ addendum putat, & διη pro
δὲ reponendum.

1 Ταύτην τῇ γνώμῃ — προσέειπε.]
Scil. τὴν ψῆφον. quæ desunt itidem
in Sophocl. Philoct. sub fin. Καὶ γὰρ
γνώμη ταύτη πῆμα. Lucian. in his
accu. p. 753. Προσέειπε δὲ τὸν εἰσὶν πᾶσι
καὶ τῇ Μιδῇ πῆμα. Idem in Piscat.
p. 208. οὐ προσέειπε τὴν σταντῆς —
scil. ψῆφον. Eadem occurrit ellipsis
Lucæ XXIII. 51. Οὐτὸς γὰρ ἡ συγ-
γραπτομένη τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει
αὐτῶν. Respicit autem sententiam
ferendi rationem, usu quæ vigeat
in primis apud Athenienses; qui-
bus

Mos erat antiquus, nōvis autēque
lapillis,

His damnare reos, illis absolvere
culprā.

Ovid. Met. l. 15. v. 41, 42.

2 Εὐάντο τῆς ζώνης &c.] Moris
fuisse Persarum, ut qui capite dam-
nati essent, zonâ prehensi ad sup-
plicium traderentur, testatur aper-
tè Diodor. etiam Sic. l. 17. p. 510.
Τὸ δὲ θυμὸν τὸ συμφέρον ἀφαιρουμένην, ὃ

μὲν Δαρῖος, ἐπιλαβόμενος τὴν Χερ-
σίου ζώνης, καὶ τὸν τῶν Περσῶν νόμον,
προσέειπε τοῖς ὑπηρέταις, καὶ προσέειπε
ἀποκτεῖναι. Cæterum, ἐπὶ θανάτῳ,
elliptica videtur esse locutio, in
hunc ferè modum supplenda, δια-
τεκμηρίοι δὲ ἐπὶ θανάτῳ διατεκμη-
ρίοι: nisi forsan subintelligendum
fuerit tantum ἀπαχθῆσθαι vel
ἀχθῆσθαι. quæ cum ἐπὶ θανάτῳ
conjugi solent.

3 Οἷον περὶ πρὸς αὐτὸν προσεκκινῶν.] Con-
sule, si libet, K. Π. p. 284. n. 2.
& p. 596. n. 4.

4 Επὶ θανάτῳ &c.] Intelliguntur
hæ sæpè voces in verbis ἀπαχθῆναι &
ἀπὸ θανάτου. Act. XII. 19. Ἡρώδης δὲ
ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὗραν, ἀναγί-
ρας τὰς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι,
scil. εἰς θάνατον, vel ἐπὶ θανάτῳ. Sic
ἀπηγγέλλον absolutely dicitur, pro ἀπηγ-
γέλλον εἰς φυλακὴν, apud Laert. l. 8.
segm. 85. Latinos etiam ducere eo-
dem adhibere sensu diligenter do-
cuit Buchnerus ad Plin. epist. de
Christianis l. 10. Plenè, uti No-
ster, loquitur Ælian. H. V. l. 1. c.
30. ἰδὼν δὲ πρῶτον ἀγρομέδους πᾶσι ἐπὶ
θανάτῳ, —

εἰς τὴν Ἀρταπάτα σκηνὴν εἰσῆχθη, ὃ πιστοτάτῃ τῇ Κύρῳ ὁ σκηπτεῖ-
χων, μὲν πάντα ἔτε ζῶντα ὀρόντην, ἔτε πεθνεῶντα ἔδειξεν πώ-
ποτε εἶδεν, ἔδ' ὅπως ἀπέθανεν ἔδειξεν εἰδὼς ἔλεγεν· εἰκαζον δ'
ἄλλοι ἄλλως· τίφος δ' ἔδειξεν πώποτε αὐτῷ ἐφάνη.

Εντεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τὴν Βαβυλωνίαν στρατὸς τρεῖς, πα-
ρασαύγας δώδεκα. Εν δὲ τῷ τρίτῳ στρατῷ Κύρου ἔξετα-
σιν ποιῆται τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων ² ἐν τῷ πεδίῳ,
πρὸ μέσας νύκτας· (εἰδοὺς γὰρ εἰς τὴν Ἰππύσου ἐὼς ἦεν βα-
σιλέα σὺν τῷ στρατεύματι μαχόμενον) καὶ ἐκέλευε Κλέαρ-
χον μὲν τῷ δεξιῷ κέρως ἡγεῖσθαι, Μένωνα δὲ τὸν Θετταλὸν, ὃ
εὐνόμενος· αὐτὸς δὲ αὐτοῦ διέταττε. Μετὰ δὲ τὴν ἔξετα-
σιν, ἅμα τῇ Ἰππούσῃ ἡμέρᾳ αὐτόμολοι παρὰ μεγάλου βασι-
λέως ἦγοντες ἀπήγγελλον Κύρῳ περὶ τῆς βασιλείας στρατίας.
Κύρος δὲ συγκαλέσας τοὺς στρατηγοὺς καὶ λοχαγοὺς τῶν Ἑλλήνων,
συνεβόλῃς τότε, πῶς ἂν τὴν μάχην ποιοῖτο· ³ καὶ αὐτὸς παρήγει

introducitur in Artapatæ, de Cyri sceptruchis fidelissimi, taber-
naculum fuisset, nemo qui id cognōrat, quo pacto interiisset
referebat; alii aliter suspicabantur: at sepulchrum ejus nullum
unquam adparuit.

Indè per Babyloniam castris tribus, parasangas duodecim
progreditur. Cùmque tertia metatus esset castra, Græcorum
& barbarorum in planitie recensum agit, sub noctem mediam;
(existimabat enim regem mane insequente prælii ineundi cau-
sâ cum copiis adfuturum) & Clearchum quidem cornu dex-
trum ducere jubebat; Menonem Thessalum, sinistrum: suos
struebat ipse. Recensu peracto, ut primùm dies insequens il-
luxit, aderant magno à rege transfugæ, qui de exercitu regis
Cyro nuntium adferebant. Cyrus convocatis Græcorum du-
cibus cohortiùmque præfectis, quo pacto pugnam faceret, ibi
tum consultabat; atque ipse, quo eorum confirmaret animos,

1 Σκηπτεύων,] Vide sis K. Π. p. 509. n. 3.

2 Εν τῷ πεδίῳ,] Babylonii, nimirum, in camporum patentium æquoribus habitant, auctore Cicer. Divin. l. i. c. 42. Conf. scripta p. 43. n. 4.

3 Καὶ αὐτὸς παρήγει] Ità MS. Edit. & edit. Ald. In aliis legitur καὶ αὐτὸς παρήγει &c. Stephanus exhibet

καὶ αὐτὸς παρήγει &c. margini tamen αὐτὸς adscribendum curavit: à quâ scripturâ si discedendum fuerit, αὐτὸς potius quàm αὐτὸς reposuerim. Solet enim παρήγει cum dativo personæ construi: K. Π. p. 221. Εγὼ δὲ ὑμῖν μὲν παραστῶν ὁποῖος &c. cum accus. rei: Thucyd. lib. i. de Pericle orationem habituro, — λί-
γαι,

θάρρυνόν τιάδε· “Ω ἄνδρες Ἕλληες, οὐκ ἀνθρώπων ἀπο-
 “ρών βαρβάρων συμμάχους ὑμᾶς ἄγω, ἀλλὰ νομίζων ¹ ἀ-
 “μείνονας καὶ κρείττους πολλῶν βαρβάρων ὑμᾶς εἶναι, διὰ
 “τοῦτο προσέλαβον. ² Ὅπως οὖν ἔσεσθε ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἐ-
 “λευθερίας ἧς κέκτησθε, καὶ ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαι-
 “μονίζω. Εὖ γὰρ ἴστε, ³ ὅτι τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἂν ἂν-
 “τι ὧν ἔχω πάντων καὶ ἄλλων πολλαπλασίων. Ὅπως δὲ
 “εἰδῆτε εἰς οἷον ἔρχεσθε ἀγῶνα, ἐγὼ ὑμᾶς διδάσκω. Τὸ μὲν
 “πληθύνει, πολὺ, καὶ πολλῇ κραυγῇ θπίασιν· ἂν δὲ ταῦ-
 “τα ἀνάγκη, τᾶλλα καὶ αἰσχυόμεσθαι μοι δοκῶ οἷους ἡμῶν

hujusmodi adhortatione usus est: “Ego vos, Græci, non quidd
 “barbarorum mihi deesset copia, socios belli duco, sed quodd po-
 “tiores præstantioresque multis vos barbaris existimarem, id-
 “circo adsumpsi. Quamobrem date, quæso, operam, ut vos eos
 “præstetis, qui libertate, quam obtinetis, & cujus gratiâ vos
 “equidem beatos arbitror, digni sitis. Certò enim sciatis velim,
 “me libertatem rebus, quas possideo, universis multoque etiam
 “majoribus aliis anteferre. Verùm ut intelligatis quale vobis in
 “certamen sit veniendum, eâ de re vos ego docebo. Multitudo
 “quidem hostium magna est, magnoque cum clamore adversarios
 “invadunt: ea si sustinueritis, quod ad cætera me pudet etiam

γένει ἐπὶ ὁμοῦ δυνάτωτος, παρὴν
 τοιαύτη — cum utroque simul, istâ
 finitâ jam oratione, Οἱ δ' Ἀθηναῖοι
 νομίσαντες ἄριστα σφίσι παραίνειν αὐ-
 τόν, —

1 Ἀμείνονας καὶ κρείττους &c.] Scho-
 lia ad Aristot. Plut. v. 25. σιῶ-
 ης, inquit, Ἀθηναῖοι παραδέχονται πθί-
 νου καὶ ἰσοδυναμίου. Noster duas
 istas voces ἐκ παραδόχου composi-
 tas adhibuisse videtur, ut ex ge-
 minatis verbis Græci se summum
 apud Cyrum obtinere locum om-
 ninò planè intelligerent.

2 Ὅπως οὖν ἔσεσθε &c.] Attica est
 ellipsis, νομίζων ἔξωθι (uti loquitur
 Scholi. in Aristot. Plut. v. 469.)
 ὁ σκοπιῶν, ἐπιμαλίσθαι, vel alio quo-
 dam his adfini verbo. Vide K. Π.
 p. 32, 245, 337, 374.

3 Ὅτι τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην &c.]
 Hunc nempe ipsum, frater licet
 fuerit Persarum regis, mox postea
 δῦλον vocatum invenies. Tale au-
 tem illud Agefilai dictum Histor.
 Gr. l. 4. haud longè ab init. Καί
 τινι ἐλευθερίαν εἶναι, ἐγὼ οἶμαι ἀντιζη-
 τῶν πάντων χρημάτων. Pro πολλα-
 πλασίον, quod statim sequitur, in
 MSto Eton. necnon edit. Ald. &
 Flor. legitur παραπλησίον: quâ qui-
 dem lectione vulgatam esse aptio-
 rem Stephanus rectè censuit. No-
 ster K. Π. p. 72. — ἀνδ' ἧς, εὖ οἶσθ'
 ὅτι, πολλαπλασίον αὐτῶν οὐκ ἂν διέξαι-
 Ἀμα/εum etiam lectionem rece-
 ptam in codicibus veteribus in-
 venisse constat; nam locum ver-
 tit, — omnia, ac si ea longè essent am-
 pliora —

“γνώσθε τὰς ἐν τῇ χώρῃ ὄντας ἰσχυροὺς ἄνδρας. ὧν ἢ ἀνδρῶν
 “ὄντων, καὶ εὐπλόμων γενομένων, ἐγὼ ὑμῶν τῷ μὲν οἰκαδὲ βε-
 “λόμενον ἀπέναυ τοῖς οἴκοι ζήλωτον ποιήσω ἀπελθεῖν· πολλὰς
 “δ’ οἶμαι ποιήσιν τὰ παρ’ ἐμοὶ αἰρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκων.”

Εὐταῦθα Γαυλίτης παρὼν, Φυρῆς Σάμιος, πιστὸς δὲ Κύρῳ,
 ἔπει· “Καὶ μὲν, ὦ Κύρε, λέγουσι πῶς ὅτι πολλὰ ὑποχρῆν νῦν,
 “διὰ τὸ ἐν ποίετῳ εἶναι ἔκινδυνος ἔκπροσόντος· ἀνδρῶν δ’ εὖ γή-
 “παι τι, καὶ μεμνημένοι σε· ἐνιοὶ ἢ, καὶ εἰς μέμνοί τε ἐβέλοιο,
 “δυνατάων ἀνδοδουῶν, ὅσοι ὑποχρῆν.” Αἰσχυρῶς ταῦτα ἔλε-
 “ξεν ὁ Κύρῳ. “Ἀλλ’ ἐστὶ μὲν ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, ἢ δόξα ἢ πα-
 “τρία, πρὸς μὲν τὴν μεσημβρίαν, μέχρις οὗ ἀπὸ καύματος καὶ
 “διώοντα οἰκεῖν οἱ ἄνθρωποι· πρὸς δὲ ἄρκτον, μέχρις οὗτοι

“dicere, quales nostros hanc in terrâ homines cognituri estis.
 “Vos verò qui viri estis, si animosos etiam vosmet præbueri-
 “tis, faciam ego ut vestrum quicumque domum abire volue-
 “rit, iis qui domi sint suspiciendus discedat; ut verò multi re-
 “bus domesticis apud me capiendâ anteposituri sint, effecturum
 “me arbitror.”

Hic cum adesset Gaulites, Samius exul, Cyrus fidus; “At-
 “qui, Cyre, ait, quidam te multa dicunt hoc tempore polliceri,
 “quodd tali sis in periculo jam imminente: sed si res feliciter
 “evenerit, promissorum te non fore memorem. Nonnulli etiam
 “aiunt, nec si & memineris & velis, posse te tribuere, quæ pol-
 “licearis.” Hæc Cyrus cum audisset; “At certè nobis est, in-
 “quit, paternum regnum, viri, in meridiem quâ spectat, ad ea
 “pertinens loca, in quibus propter calorem homines habitare
 “nequeunt; quâ in septentriones, ad ea, in quibus propter

1 Ἀνθρώπους. ὧν δὲ ἀνδρῶν &c.]
 Ultima vox primæ illi opponitur
 apud Philostr. l. i. c. 16. — φήσας,
 ὅτι ἀνθρώπων ἰαυτῶν δέιν, ἀλλὰ ἀνδρῶν,
 i. e. non multitudine, sed viris sibi opus
 esse. Sed ἀνδρῶν passim esse ἀνδρῶν,
 ἀνδρῶν, seu ἀνδρῶν ἔχει φρονήματα,
 eandemque vir apud Latinos po-
 testatem habere, notissimum est.

2 Μέμνοιο] Vel deducendus hic
 optativus à verbo parum usitato
 μεμνομαι, vel reponendum μεμνη-
 Νoster K. Π. p. 67. adhibet μεμνη-

τα, tanquam à μεμνόμεναι-ῶμαι. Εν-
 stathius ad Hom. II. ψ. p. 1305. ver-
 bum μεμνῶντο ait ἢ ἀπὸ τῶ μεμνῶντο
 γίνοσθαι κατ’ ἐκτασιν τῶ ὅ — ἢ ἀπὸ τῶ με-
 μνῶντο ἰπποκρίτους τῶ ἱ.

3 Ἡ δόξα ἢ πατρία, &c.] Pro
 consuetudine principum Orienta-
 lium, qui de ditione suâ magni-
 ficè loqui solebant, dicit hæc Cy-
 rus. Conf. 2 Ephem. c. XXXVI. v.
 23. & Dan. IV. i. & Dissertat. I.
 quam K. Π. præmisimus, p. 36. ex-
 tremam.

“Αἱ χειμῶνα· τὰ δὲ ἐν μέσῳ τῶν ἅπαντα ἑσπερίων·
 “σιν οἱ τῶν ἐμῶν ἀδελφοῦ φίλοι. Ἦν δὲ ἡμεῖς νικήσωμεν, ὑ-
 “μᾶς δὲ οὐδὲν ἡμετέρους φίλους πύτων ἐγκρατεῖς ποιεῖται.
 “Ὡς τὸ τῶν δέδοικα, μὴ οὐκ ἔχω ὅ, πὶ δὴ ἐκάστῳ τῶν φί-
 “λων, ἂν εὖ γίνηται, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἔχω ἱκανούς, οἷς δῶ.
 “Τῶν δὲ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς φανὸν ἐκάστῳ χρεῖαν δώτω.”
 Οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες, αὐτοὶ πῃ ἦσαν πολὺ προθυμότεροι,
 καὶ πῶς ἄλλοις ἐξηγγέλλον. Εἰσέειπεν δὲ περὶ αὐτὸν οἱ τε στρα-
 τηγοὶ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινες, ἀξιουῦντες εἰδέναι τί σφι-
 σον ἔσται, εἰάν κρατήσωσιν. Ο δὲ, ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώ-
 μην, ἀπέπεμπε. ³ Παρεκελεύοντο δ’ αὐτῷ πάντες, ὅστις περ διε-

“*hyemem nemo habitat: quæ in medio horum jacent omnia fra-*
 “*tris mei amici satraparum cum titulo & potestate obtinent.*
 “*Quod si nos vicerimus, ut vos amici nostri his potiamini, ef-*
 “*ficiam æquum est. Itaque non id metuo, nè non quod sin-*
 “*gulis dem amicis, si quidem res bene gesta fuerit, habeam;*
 “*sed nè non satis multos habiturus sim, quibus dem. Vobis*
 “*certè Græcis coronam etiam singulis auream dabo.”* Hoc
 cùm audissent *præfecti*, & ipsi multò alacriores erant, & aliis
eadem renuntiant. Porro ingressi sunt ad ipsum tam duces quàm
 de Græcis cæteris quidam, qui scire cuperent quid habituri es-
 sent, si vincerent. *Hos* ille, expletis omnium animis, dimitte-
 bat. Hortabantur autem eum omnes, quicunque *cum ipso* col-

1 Σατραπίωνται αἱ] Vide sis p. 2.
 η. 2.

2 Ὑμῶν ἢ ἢ &c.] Adi Κ Π. p. 204.
 η. 2. Confer Diodor. Sic. l. 14. p. 252.

3 Παρεκελεύοντο δ’ αὐτῷ &c.] Ο-
 novander Στρατηγ. c. 33. Μαχίοντα
 δὲ, inquit, ὁ στρατηγὸς αὐτὸς ἐπὶ τῇ
 ἡγεσίᾳ, ἢ μὴ ταλμαρῶνται, ἢ καὶ τὸ
 παρατάσσοντα ἐπὶ τῇ πολέμῳ ἐπὶ
 χεῖρας ἵσταται. Καὶ γὰρ ὁ καὶ τῶν ἀν-
 τιστρατηγῶν ἀντίον ἀνταρῶνται, το-
 σούτων οὐδὲν ἀφελόντων δυνάμει ὁρῶν-
 ται μαχημένοι, ὅσην δυνάμειν βλάψαι.
 Στρατηγὸς γὰρ γνῶμη πλεονέχων, κ. τ. λ.
 Πολύβιος l. 2. c. 2. Κλέαρχος Κύριος
 συνῶλον αὐτὸν μὴ καὶ καὶ καὶ καὶ
 ἰσορροπία καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ

δὲ, πάντας δυνάμειν τοὺς καὶ αὐτῶν.
 Et duci quidem capitis discrimen
 temerè neutiquam adeundum es-
 se, passim docent Auctores: haud
 quisquam enim est omnium tam ig-
 narus rerum, tam rudis in republicâ,
 tam nihil unquam nec de sua, nec de
 communi salute cogitans, qui non in-
 telligat, imperatoris salute contineri
 suam, & ex unius ejus viâ pendere
 omnium; uti Cicero fere pro Mar-
 cello c. 7. Vidit id sanè Perdiccas apud
 Curt. l. 10. c. 6. Illud scire do-
 betis, ait, militarem sine duce turbam
 corpus esse sine spiritum. Vide sis quæ
 Craterus apud eundem dicit l. 9.
 c. 6. & de Cassare Livon. l. 5. v.
 685 & seq.

λέγοντο, μὴ μάχεσθαι, ἀλλ' ὅπως ἐαυτῶν τήνῃεσθαι. Ἐν τῷ καιρῷ τῷτῳ Κλέαρχος ὧδέ πως ἤρετο Κύρον·¹ Οἶσι γάρ σοι, ὦ Κύρε, μαχεῖσθαι τὸ ἀδελφόν; Νῆ Δί', ἔφη ὁ Κύρος, εἰπὲρ γε Δαρείου καὶ Παρυστίπιδος ἐστὶ² παῖς, καὶ ἐμὸς ἀδελφός, οὐκ ἀμαχεῖ πάντα ἐγὼ λήψομαι.

Ἐνταῦθα δὴ ἐν τῇ ἑξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγλύετο τῷ μὲν Ἑλλήνων³ ἅπασιν μυρία καὶ τετρακισία· πελτασταὶ δὲ διαχίλιοι καὶ τετρακισιοί· τῷ δὲ Κύρου βαρβάρων δέκα μυριάδες, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα ἀμφὶ τὰ ἑκκοσι. Τῶν δὲ πολεμίων ἐλέγοντο εἶναι ἑκατὸν ἑξήκοντι μυριάδες, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα Διακισία.⁴ Ἄλλοι δὲ ἦσαν ἑξακισχίλιοι ἵππεῖς, ὧν Ἀρταγέρσης ἤρχεν· ἔπειτα δὲ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως τεταγμένοι ἦσαν. Τῷ δὲ βασιλέως στρα-

loquerentur, nè præliaretur ipse, sed à tergo suorum subsisteret. Atque hoc ipso tempore Clearchus ita ferè Cyrus interroga-
bat: Existimásne, Cyre, fratrem tuum prælio tecum decertatu-
rum? Ità profectò, inquit Cyrus, siquidem Darii & Parysatidis
filius est, & frater meus, non sine prælio hæc ego consequar.

Ibi verò cùm armis instruerentur, censébantur Græcorum,
qui scutati erant, decem millia quadringenti; peltastræ bis mil-
le quadringenti: barbarorum qui Cyro aderant centena millia,
atque currus falcati circiter viginti. Hostium ferebantur esse
duodecies centena millia, & currus falcati ducenti. Erant præ-
tereà equitum millia sex, quibus Artagerfes præerat: hi verò
ante regem ipsum erant dispositi. Regii exercitûs imperato-

1 Οἶσι γδ &c.] De potestate hu-
jus particulæ vide K. Π. p. 74.

2 Παῖς,] Moschopolus: λέγεται
παῖς καὶ ὁ υἱός. Vide K. Π. p. 19. n.
1. Hesych. Παῖς, πῦς ὁ φύσει υἱός ὢν
πῦς.

3 Λογίς] Pro ἀσπιδοφόροι &c. ut
ἵπποι apud Herodot. l. 7. c. 100. &
alibi passim pro ἵπποις. Pausan. l.
8. c. 51. ἵπποις δὲ καὶ πέλταις ἦσαν &c.
pro πελτασταῖς. Noster Histor. Gr. l.
2. prope fin. καὶ ἐγένετο βασιλεὺς οὗτος
ἐλευσίων ἢ ἐπὶ ποταμῷ ἀσπίδων. Si-
militer abstractum pro concreto etiam
Latinos apud auctores sæpissimè
legitur. Adi Sallust. Catil. c. 14.

Cesar. de B. G. l. 7. c. 78. & quæ
ibi notârunt viri eruditi. Eidem
Græcanicæ generi elegantix ad-
scribenda sunt ἡγεμονίαι pro οἱ ἡγε-
μοντες Matt. XXIV. 45. Φῶς pro φω-
τισμένοι Eph. V. 8. & ἀπειρημένοι pro
ἀπειρημένοι Gal. II. 9. Eph. II. 11.
Phil. III. 3. & alibi sæpè.

4 Ἀρματα δρεπανηφόρα] Adi K. Π.
p. 419, & 492.

5 Ἄλλοι δὲ ἦσαν &c.] Utitur voce
ἄλλοι, licet equitum hoc loco non
anteà meminisset: quâ de loquen-
di ratione vide p. 47. n. 5. Sic vo-
ce cæteras usus est Cæs. de B. C. l. 3.
c. 32.

πύματος ἦσαν ἄρχοντες, καὶ στρατηγοὶ, καὶ ἡγμόνες τίτῃρες, τριάκοντα μυριάδων ἑκάστος, Αβροκόμας, Τισσαφέρνης, Γωβρύας, Αρβάκης. Τῶν δὲ παρεζέοντο ¹ ἐν τῇ μάχῃ ἐνεήκοντα μυριάδες, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα ἑκατὸν καὶ πενήκοντα. Αβροκόμας γὰρ ὑπέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε, ² ἐκ Φοινίκης ἐλαύνων. Ταῦτα δὲ ἤγγελλον ³ πρὸς Κύρον οἱ αὐτομολήσαντες ἐκ τῶν πολεμίων παρὰ μεγάλου βασιλέως πρὸ τῆς μάχης· καὶ μετὰ τὴν μάχην οἱ ὑπερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων, ταῦτα ἤγγελλον. Ἐντεῦθεν δὲ Κύρῳ ἐξελαίνει σαθρὸν ἕνα, ὠδισαύγγας τρεῖς, ⁴ σωτταγυδρῶ τῷ στρατῷ μάλι πάντι, καὶ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ τῷ βαρβαρικῷ· ὥτετο γὰρ

res & præfecti & duces quatuor erant, quorum unusquisque trecenta millia ducebat, Abrocomas, Tissaphernes, Gobryas, Arbaces. Verum ex his tantum noningenta millia, & currus falcati centum quinquaginta, prælio interfuerunt: nam Abrocomas post quintum diem quam pugna commissa fuerat, ex Phœniciâ demum venit. Hæc Cyro nuntiabant ex hostibus ii, qui à rege magno ante prælium transfugerant: & post prælium qui de hostium numero deinceps capti fuerunt, eadem nuntiabant. Hinc Cyrus castris unis, parafangas tres progreditur, copiis universis, tum Græcis tum barbaris, instructis: nam hoc

1 Εἰ τῇ μάχῃ ἐνεήκοντα &c.] Deest hic *μορον*: cuius de ellipti vide sis p. 43. n. 1. De numero copiarum conveniunt Nostri & Plutarchi verba, p. 1014. non item Diodori Sic. l. 14. p. 252. qui Ephorum secutus auctorem, Artaxerxem habuisse tradit, στρατῶας σὺν ἱππῶσιν ὅσα ἐλάττω τριάκοντα μυριάδων.

2 Ἐκ Φοινίκης ἐλαύνων] Vide sis p. 34.

3 Πρὸς Κύρον] Rectius hæc, opinor, construuntur cum οἱ αὐτομολήσαντες, quam cum ἤγγελλον, quod cum suis compositis casui personæ dativo sæpius jungi solet. Sic in Oecopont. πρὸς μὲν Κύρον ὑδὲς λέγεται αὐτομολήσαντες πρὸς τὴν βασιλίαν, πρὸς δὲ τὴν βασιλίαν, πολεμὶ μιν ἐλάττω πρὸς Κύρον. Lege & p. 63. lin. 12. Dicitur

autem plenè οἱ αὐτομολήσαντες ἐκ τῶν πολεμίων, pro casu genitivo sine præpositione; uti mox postea ellipticè scribitur, οἱ — τῶν πολεμίων; suprâ p. 55. σὺν τῷ παρῶσι τῶν Περσῶν: & in Agesil. haud longè ab init. Λακιδαιμονίῳ οἱ παρῶσι. Ceterum, pro τῷτε illo statim secuturo Μιριεὺς legit τῷτε.

4 Σωτταγυδρῶ τῷ στρατῷ μάλι] In his intellige præpositionem σὺν, sicuti in illis etiam Hiff. Gr. l. 3. p. 287. ferè extr. Περιμένει δὲ τῷ σιαντῷ — Confer Matt. VIII. 1. Marc. V. 2. Hæc autem omnia tibi exempla sistunt casus, ut vulgò vocant, ablativi absolute positi. Plura qui desiderat, adeat Budæi Comment L. G. p. 989.

ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ μαχεῖσθαι βασιλέα· κατὰ γὰρ μέσον τ' ἐαυτὸν
 τῆτον τὰφρος ἦν ὀρυκτὴ, βαθεῖα, τὸ μὲν εὖρος ὀργυαὶ πέντε,
 τὸ δὲ βάθος ὀργυαὶ πρῆς. Παρεπίτατο δὲ ἡ τὰφρος ἀνω Διὰ δ'
 πεδὶς Ἰππὶ δώδεκα ὠρεασάγγας, μέχρι τοῦ² Μηδίας τείχους.
³ Ἐνθα δὲ εἰσὶν αἱ διώρυχες ἀπὸ τῆς Τίγρητος ποταμοῦ ῥέουσαι·
 εἰς δὲ πῆλαιες, τὸ μὲν εὖρος πλεθριαῖαι, βαθεῖαι δὲ ἰσχυρῶς, ἔ
⁴ πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς σιταγωγὰς· εἰσβάλλουσι δὲ εἰς τὸν Εὐ-
 φράτην, διαλείπουσι δὲ ἐκάστη παρασάγγην, γέφυραι δὲ ἔπεισιν.

Ἦν δὲ παρ' αὐτὸν τ' Εὐφράτην πύροδος γενὴ μεταξὺ δὲ ποτα-

die regem praelium commissurum existimabat; medio enim hoc diei itinere fossa ducta erat, alta, latitudine quinque orgyarum, altitudine trium. Hæc autem per planitiem sursum versus ad parasangas duodecim, usque ad Mediæ murum, fossa erat porrecta. Hoc loco sunt alvei à Tigri fluvio fluentes; sunt autem numero quatuor, latitudine plethri, profundi admodum, atque navigia in eis frumentaria ferri solent: iidem in Euphratem influunt, & inter se parasangæ intervallo distant, pontesque sunt iis inditi.

Propter ipsum autem Euphratem transitus erat angustus in-

1 Τὸ μὲν εὖρος ὀργυαὶ &c.] Vide sis p. 33. n. 2. *Plutarch.* aliter: καὶ γὰρ τὰφρος εὖρος ὀργυῶν δέκα, καὶ βάθος ἴσον, &c. pag. 1014.

2 Μηδίας τείχος.] Quo de muro Noster infrà l. 2. ubi in quibusdam libris legitur Μηδίας. Ità *Plutarchus*: *Diodorus* Sic. alique *Μηδίας*. Sed in nominum propriorum scripturâ passim variare solent exempla.

3 Ἐνθα δὲ εἰσὶν αἱ διώρυχες &c.] Ità MS. Eton. *Stephan.* & *Ald.* editiones; in quibus tamen omnibus perperam legitur Πίγρητος pro Τίγρητι. *Leunclav.* autem alique articulum ante διώρυχες malè omiserunt. Hujusmodi quidem διώρυχες postulabat τὸς Ἰνδούς (*Strabonis* verba sunt) ἱμνωτος ὡς ἡ χεῖρα καὶ καυματοῖ. Vide sis *Strabon.* l. 16. pag. 1075.

4 Καὶ πλοῖα πλεῖ &c.] *Ammonius* Νῆες Πλοῖα διαφέρει — τὰ μὲν γὰρ εἰσι στρογγύλα, αἱ δὲ καπῆρες καὶ στροπαπῆς. *Scholias* *Thucyd.* lib. 2. haud longè à fine, ταῦς στρογγύλῃ ἐστὶ ἱμνωτος, ἀλλὰ τὰ πολυμικρὰ μακρότερα εἰσι. *Hierodotus* etiam inter ταῦς & πλοῖα discrimen ejusmodi ponere videtur, l. 6. c. 48. — καλῶς γὰρ τὰς μακρὰς ἐκ πικρυγὰς πλοῖα ποιεῖται. & l. 7. c. 1. πολλὰ γὰρ τὰ πλοῖα ἐκ πικρυγῶν ἐκτίθενται ἢ ἀπὸ τῶν παρῆεν καὶ νῆες τε ἐκ πικρυγῶν, καὶ οἶτοι, καὶ πλοῖα. Exemplum huc facientia ex *Thucydide* adferunt *Lexicographi*. Cæterum, pro vulgatâ lectione *Μινωίτις* reponit — ἰσχυρῶς, ὡς καὶ πλοῖα πλεῖ &c. In istis verbis διώρυχες navigia ferri posse ex *Strabone*, loco modò cit. colligere est: sed de his plura in *Indice Geograph.*

νος, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι βασιλεὺς ¹ ἔμαχῆται δέκα ἡμερῶν. Κύρῳ δ' εἶπεν, Οὐκ ἄρα ἐπὶ μαχῆται, εἰ μὴ ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις μαχῆται· εἰ δ' ἀληθεύσης ὑπάρχῃς μοι δέκα τάλαντα. Τεῦτο τὸ χρυσίον τότε ² ἀπέδωκεν, ἐπεὶ παρῆλθον αἱ δέκα ἡμέραι. ³ Ἐπεὶ δ' ἔπρὶ τῇ πέτρῳ οὐκ ἐκώλυε βασιλεὺς τὸ Κύρῳ στρατόμαζα διαβαίνειν, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τὴν μαχῆσθαι· ὥστε τῇ ὑστεραίᾳ Κύρῳ ἐπαυετο ἡμελημῶως μάχων. Τῇ δὲ τρίτῃ ἔπρὶ τοῦ ἄρματος κατήλυες τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, καὶ ὀλίγας ἐν ταῖς ἔχων περὶ

tis, dixisset ipsi, regem diebus decem *proximis* praelium non commissurum: cui responderat Cyrus, Non certè posthac praelium commissurus est, istis si diebus non praeliabitur: quodd si verum dixeris, decem tibi talenta polliceor. Aurum hoc ei tunc tradidit, cùm dies illi decem præterissent. Ubi verò juxta fossam rex Cyri copias transitu non prohiberet, visum est Cyro cæterisque *eum* pugnandi consilium abjecisse: itaque postero die Cyrus negligentius proficiscebatur. Die tertio & in curru sedens iter faciebat, & paucos tantùm ante se instructos

dationem hanc nonnihil confirmant *Philost.* verba in notâ præcedente citata; egregiè verò locus ille Xenophontεύς, hujus Hist. l. 5. ubi in ejusdem rei narratione, de ipso Xenophonte dicitur: Καὶ ἐπὶ ταύτῃς ἦντο, πρὶν τοῖς ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, Σιλαῖον προσηκόντως τὸ Κύρῳ μίσθῳ ὑπάρχειν, τὸ Ἀμορνακίαν. Οὗ Σιλαῖος — ἐβόλετο ἐπιτρέψαι αἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφικέσθαι ὥς γὰρ παρὰ Κυρου ἔλατο προσηκόντως διακούς, ὅτι τὰς δέκα ἡμέρας ἡλίσχοντο ἡμέρας Κύρῳ διαστῆναι. Imperatoris autem esse hostiarum exta inspicere, tradit *Orosius*: Μὲν δὲ αἱ ποταμῶν ἐξαρῶν τὸ στρατόμαζα — καὶ αὐτῶν ἡμερῶν. Cæterum, ex his locis constat, tria daricorum millia, & decem talenta inter se paria esse: quâ de re consule Indic. vocibus *mens.* & *pond.* explicandis destinatum.

I Οὐ μαχῆται δέκα ἡμερῶν] Ellipticè dicitur pro *ἀπὸ δέκα* &c.

2 *Απιδώσει,*] *Moschopolis*: Δίδωται (scil. præpos. *ἀπὸ* in compositione) ἐπὶ τοῦ *ἀπιδώσει* χρεῖος — εἶον, *Αποδίδωμαι*, i. e. *tantum debitu reddo, persolvo*. Præmium autem hoc reddere, promisso tenebatur Cyrus. Plenè dixit, nec minùs eleganter, *Æschines* *Socras*. Καὶ μὴ περὶ τοῦ αἰσίου ἀποδιδῶν τὸ ζῆλον, αἰσίου λογίης ἢ φρενὸς ἐπιπλοῦντος ἀποδοῦναι τοῦ μὴ εἶναι, τὸ δ' αὖτε, *σοφίας* δὲ ἀμφο.

Dialog. 3. sect. 9.

3 Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ &c.] Ità MS. Eton. edit. *Ald.* & *S Steph.* cùm in *Leunclavianâ* atque aliâ, ad ejus exemplar expressâ, legitur tantùm Ἐπεὶ τῇ πέτρῳ &c. & perperam vertitur: Rex ubi Cyri copias fossam trajecit non &c. At neque ille fossam trajecit, sed τὴν ποταμῶν, μεταξὺ τῶν ποταμῶν καὶ τῆς πέτρας, & Græca ἐπὶ τῇ πέτρῳ istam versionem plane respuunt.

αὐτῶν¹ τὸ ἥ πολὺ αὐτῷ ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο, ἔτ' ὅπλων τοῖς στρατιώταις πολλὰ ἐπὶ ἀμαζῶν ἔ' ὑποζυγίων ἦγετο.

Καὶ ἤδη τι ἦν² ἀμφὶ ἀγορὰν πλῆθυσαν, καὶ πλεσίον ἦν³ ὁ στρατός, ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν, ἡνίκα Παταγύας ἀνὴρ Πέρσης, τ' ἀμφὶ Κύρον⁴ πιστῶν, προφαίνει⁵) ἐλαίωνων κατὰ κράτος ἰδρῆντι τῷ ἵππῳ⁶ καὶ εὐθύς πᾶσιν, οἷς ἐνετύγχανεν, ἐβόα καὶ βαρβαρικῶς ἔ' Ἑλληνικῶς, ὅτι βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται, ὡς εἰς μάχην παρεσκευασμένος. Ἐνθα δ' ἡ

habebat; plerumque verò exercitus ejus acie perturbatâ procedebat, ac militum arma magnâ ex parte in plaustris & jumentis vehebantur.

Jâmq̃ue adẽd id temporis erat, quo frequens hominibus forum esse solet, & in propinquo erat mansio, ubi castris metat̃is subsistere volebat, cùm Patagyas Persa, unus ex fidis Cyri familiaribus, advehi totis viribus equo sudante prospicitur; statimque omnibus, in quos incideret, clamabat tum barbaricis tum Græcis vocibus, regem magno cum exercitu adventare, tanquam ad prælium committendum paratum. Ibi tum

¹ Τὸ ἥ πολὺ &c.] Vide p. 40. n. 5. & Onofandr. στρατ. c. 6.

² Ἀμφὶ ἀγορὰν πλῆθυσαν.] Tempore scil. medio ferè inter mane & meridiem. Facto quodam, dum arma capiunt, intervallo, legimus, Καὶ ἤδη τι ἦν μῖστοι ἡμίραι. Dio Chrysost. orat. sec. de Gloria, p. 614. edit. Morel. divisio in quinque partes diei spatio, ὅθι πλῆθυσαν ἀγορὰν ponit inter ὥρῃ & πῆς μεσημέρας. Vide sis quæ Cl. Suidæ editor notavit ad Ἀγορὰς ὥραν. Tempus autem illud Herodoto est ἀγορῆς πλῆθυσαν, l. 7. c. 223.

³ Ὁ στρατός, ἔνθα &c.] Nomen illud hic propriè sonat, Mansio, Stationis: de quo pluribus agitur in Indice sæpiùs adpellato. Ælian H. V. l. 1. c. 32. Καὶ σὺ δὲ μοι (scil. Ἀρταξέρξης τῷ ἱππευτικῷ Μνήμονι, Cyrique adẽd hujusce fratri) παραλόντι εἰς τὴν στρατῶν, è regionum, opinor, istorum numero, de quibus co-

piose Herodotus l. 5. c. 52 & seq.

⁴ Τῶν ἀμφὶ Κύροι πιστῶν.] Ita MS. Eton. atque libri editi melioris notæ omnes. Sed cùm Stephanianæ & Leunclav. editionum margines pro πιστῶν exhiberent πιστῆς, tandem inventus est, qui hanc scripturam, alteri immeritò prælatam, in textum recepit. Vulgata certè lectio ellipseos sese ope usitatissimæ tuetur. Deficit enim hic vocula τίς, ut sæpè. Vide scripta p. 49. n. 1.

⁵ Ἐνθα δὲ πολλὸς πέρσης &c.] Plutarch. in vitâ Artax. pag. 1014. τὸς πολέμους, (Cyrum cum suis) ἀσυντάκτους καὶ ἀσέπλους (uti Noster supra paulò, τῶν ὅπλων τίς στρατιώτης &c.) ἀφ' οὗ τὸ θάρρειν καὶ κρατεροῦν, ὁδοποροῦντας ἐξέπληξε καὶ συνεπύραξε (Artaxerxes) ὥς σὺν θυροῖς καὶ βοῇ πολλῇ μέγας εἰς τὴν πύλιν κρούσας εἶεν τὸν Κύρον.

πολύς ταραχος ἐγένετο· αὐτίκα γὰρ ἐδόκην οἱ Ἕλληνες, ἃ πάν-
τες ἦ, ἀπείκοις ὁφίσιν ἐπιπτεῖσθαι. Καὶ Κύρος τε καὶ ἀπηθήσας
ἐκ τῆς ἀρραπῆς τὸ θώρακα ἐνέδυ, ἃ ἀναβάς ἦτι τὸ ἵππον, τὰ
παλὰ εἰς χεῖρας ἔλαβε, τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγελλεν ἐξο-
πλίζεσθαι, ἃ καθίστασθαι εἰς τὸ εὐλὴ παῖν ἕκαστον. Ἐνθα δὲ οὖν
πολλὴ ἀνὰ δὴ καθίσταντο, Κλέαρχος μὲν ἃ τὰ δεξιὰ τῆς κέρατος
ἔχων, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ, Πρόξενος δὲ ἐχόμενος· οἱ δὲ
ἄλλοι μὲν τῶν. ἃ Μένων ἦ, καὶ τὸ κράτεμα, τὸ εὐώνυμον κέρατος
ἔχε τῆς Ἑλληνικῆς. ἃ Τῆς ἦ βαρβαρικῆς, ἵππεῖς μὲν Παφλαγόνες
εἰς χεῖρας ὡς Κλέαρχον ἔτασαν ἐν τῷ δεξιῷ, ἃ τὴν Ἑλληνι-
κὸν πελάστικον· ἐν ἣ τῷ εὐώνυμῳ, Ἀριαῖός τε ὁ Κύρος ὑπαρχος.

magnus factus est tumultus: existimabant enim Græci, *tate-
rique adeo* omnes, fore *statim*, ut in ipsos inordinatos irrueret.
Atque Cyrus etiam e curru cum defiliisset, lorica induit, e-
quodque consensu in manus palta sumpsit, cæterisque denun-
tiabat omnibus, ut armis sese instruerent, & suo quisque in acie
loco consisteret. Ibi tum magno studio constiterunt, Clearcho
quidem, cui Proxenus erat proximus, cornu dextrum ob-
tinente, propter Euphratem fluvium; ac post hunc *stabant* cæ-
teri: Menon, suo cum agmine, lævum Græcarum copiarum
cornu tenebat. De barbaricis, equites ad mille Paphlagonες
juxta Clearchum in cornu dextro steterunt, & Græci qui peltis
uti consueverunt: in cornu sinistro tum Ariæus Cyri præfectus,

1 Καὶ πάντες δὲ,] Vide notata
X. Π. p. 82.

2 Τὰ δεξιὰ τῆς κέρατος] Paulò in-
frà est τὸ δεξιὸν κέρατος.

3 Μένων δὲ, καὶ τὸ &c.] Ità editio-
nès Stephan. & Leunclav. quibus ad-
stipulatur versio Gallica, de quâ
postea. In Ald. quidem edit. le-
gitur Μένων δὲ τὸ &c. omissâ con-
junctionis particulâ: unde Cl.
Arnaud conquerendi occasionem
adripuit, nullum his bonum inesse sen-
sum, neque ea inter se coherere. Me-
rito quidem, sublatâ copulâ; quam
tamen in editione, quâ ipse usus
est, inventam immeritò dissimulat:
quâque in locum sibi debitum ad-

missâ, sic satis constabit sensus,
cohærebit oratio. Illi verò *dubium*
non est, quin Xenoph. scripserit, Μί-
νων δὲ τὸ κράτεμα τῶν κέρατος
ἔχε τῆς Ἑλληνικῆς. credat, qui velit;
non ego. Noster de eodem præ-
fecto suprà p. 14. Μένων καὶ οἱ οὗτοι αὐ-
τῶν — p. 16. ἃ οὐκ ἔστιν αὐτῶν κρά-
τεμα, ὅς Μένων ἔχε, καὶ αὐτὸν Μένων
— quos postea vocat ejusdem
κράτεμα, p. 17. ἃ οὐκ ἔστιν αὐτῶν τῶν
Μένωνος κράτεμα — p. 20. δύο λόγοι τῶν
Μένωνος κράτεμα —

4 Τῆς ἦ βαρβαρικῆς,] Supple, ὅς ἦ
τῆς βαρβαρικῆς κράτεμα. Vide pag.
7. n. 4. & p. 68. n. 3.

καὶ τὸ ἄλλο βαρβαρικόν. Κύρῳ δὲ, καὶ ἵππεις ἑκατόν τρις ἑκατόσιοι, κατὰ τὸ μέσον, ὠπλισμένοι θώραξι μεγάλοις, καὶ παραμηρδίοις, καὶ κράνεσι πάντες, πλὴν Κύρου. ² Κύρος δὲ, ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν μάχην καθίστατο. Λέγεται δὲ καὶ οὗ ἄλλης Περσας ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ Δρακινδιωμέναι. ³ Οἱ δὲ ἵπποι ἅπαν-

tum reliquæ barbarorum copiæ. Cyrus ac sexcenti cum eo equites medium tenebant, magnis muniti loricis, & femorum tegumentis, & galeis omnes, præter Cyrum: ac Cyrus nudo capite pugnam expectans constitit. Fertur etiam alios Persas capitibus nudis aleam prælii subire. Habebant autem equi om-

I Μὴτ' αὐτῷ ἑκατόσιοι, κατὰ τὸ μέσον, ὠπλισμένοι] Itā locum supple-
dum censui: cum prius legeretur
— ἑκατόσιοι ὠπλισμένοι &c. omīssis
prorsus κατὰ τὸ μέσον: quæ qui-
dem huic inferenda loco putavit
olim Lennæus; nullā tamen
conjecturæ suæ muniendæ idoneā
satis ratione adlatā. At vetusta
Versio Gallica, quæ præfert no-
men Pyrami de Candole, cuiusque
mira est Græcum erga exemplar
fidelitas, voces, quas recepimus,
exprimit: easdem quoque reci-
piendi consilio favet omnino Dio-
dor. Sic. quippe qui de re eadem
scripserit hæc: Αὐτὸ δὲ Κύρῳ ἐπι-
τακτο ἑκατόσιον τὴν φάλαγγα, τὴν &c.
Idem paulo infra de Artaxerxe ver-
ba faciens, καὶ δὲ τὸ μέσον, ait, αὐ-
τὸς ἐπὶ τῇ — & mox de utroque
duce — Κατὰ δὲ μέσον τὴν τάξιν ἐτυ-
χε μὴ ἀμφοτέρως τὴν αὐτῇ βασιλείᾳ
ἀρχιστρατῆρος περὶ τὴν αὐτῇ. Porro, cum
vocibus, κατὰ τὸ μέσον, intelligen-
dum est ἐπὶ τῇ τάξει, vel ὑποκείμενῳ ex
præcedentibus δὲ τῷ ὅτι τὸν repeten-
dum: nisi quis pro καὶ μέσον, repo-
nere malit τὸ μέσον ἔχον. Sic loqui
amat Noster. Infra paulo: συνε-
στρατεύοντο ἔχον (Cyrus) τὴν τῶν οὖν
ἰαυτῶν ἑκατόσιον ἵππων τάξιν, ἵππων

λεῖτο ὁ, π ποιήσθ βασιλεύς· καὶ ὁ δὲ ἦδεν
αὐτὸν, ὅτι μέσον ἔχει τῇ Περσικῇ στρα-
τιῇ. Καὶ πάντες δὲ οἱ τῶν βαρ-
βάρων ἀρχεῖς μέσον ἔχοντες τὸ αὐτῶν
&c. Similiter K. Π. p. 261. αὐτὸς
(Cyrus maj.) ὅτι τὸ μέσον οὖν τοῖς Περ-
σῶν &c. ubi vide quæ notavimus.

² Κύρῳ δὲ ψιλῇ &c.] Adjecti-
vum hoc non capitis ornamentum
omne, sed καὶ τὸν tantum, sive bel-
lica ejus tegumenta, Cyro Persis-
que denegat: indicatque adeo do-
mi militiæque capita ipsorum pi-
leis pariter, seu tiaris, non item
galeis, fuisse obiecta. Herodot. l. 5.
c. 49. ἀναστρέφοντες δὲ ἔχοντες (Persæ)
ἔχοντες εἰς τὰς μάχας, καὶ κυρτοῖς
ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι. Sitabo quoque l.
15. p. 1067. eorum armaturam de-
scribens, αὐτῶν τῇ κεφαλῇ πύλον αὐ-
γῆν eos habuisse tradit. Ex Plu-
tarcho etiam, in vitâ Artax. p. 1016.
Cyrum hunc, tiarâ capiti prius im-
positâ, pugnam iniisse constat:
nam, λαμπρῶν δὲ τῇ κεφαλῇ, in-
quit, ἡ παρὰ τῷ Κύρῳ — Alias au-
tem de καὶ τὸν eorum καὶ τῶν legi-
mus apud Herodot. l. 7. c. 84. &
Xenoph. K. Π. p. 471.

³ Οἱ δὲ ἵπποι ἅπαντες &c.] Vide
K. Π. p. 472. 462. atque ibi no-
tata.

τες, οἱ μὲν Κύρος, ἔχον καὶ προμετωπίδια ἔ προσερνίδα· ἔχον
 ἢ καὶ μαχαίρας οἱ ἵππεις Ἑλληνικάς.

Καὶ ἤδη τε ἦν μέσσην ἡμέραν, καὶ οὐπω καταφανείς ἦσαν
 οἱ πολέμιοι· ἠνίκα δὲ ¹ δέλη ἐξήμετο, ἐφάνη κονιορτός ὡς-
 περ νεφέλη λευκή, ² χρόνῳ δὲ οὐ συχνῶ ὕστερον, ὥσπερ με-
 λανία τις ἐν τῷ πεδίῳ ³ Ἐπιπολύ. Ὅτε δὲ ⁴ ἐγγύτερον ἐγί-
 γνοντο, τάχα δὴ καὶ ⁵ χαλκός τις ἤσπραπτε, καὶ αἱ λόγχαί,

nes, Cyro qui aderant, frontium pectorumque munimenta;
 gladios etiam Græcos habebant equites.

Et jam meridies erat, nec hostes adhuc conspiciebantur: ve-
 rum ubi postmeridianum tempus adpetiisset, pulvis visus est,
 tanquam nubes albicans, & haud longo post tempore, tan-
 quam nigror quidam per campum latè diffusus. Cum vero pro-
 prius accessissent, statim & æreum quiddam fulgebat, & hastæ

1 Δέλη] Thomas Magister: Δεί-
 λης ἰάας, καὶ δέλης μισημορίας, ἔ δέ-
 λης ὀφίας, Ἀπικί· τὸ δὲ, ἀπὶ τῷ δέ-
 λης ὀφίας, δέλης μόνον λέγεται ἀπλῶς
 Ἑλληνιστῶν. Ità Phavorinius etiam. Μα-
 τρις Αἰνίς. Δείλης πρῶτος, τὸ μὲν ἔκταν
 ὥραν δέλης ὀφίας, πρὸς ἑσπέραν. Κατ'
 ἰδίαν ἢ δέλης ἢ λέγεται οἱ Ἀπικί· λέ-
 γεται μόνον δέλης καὶ ἑσπέρῳ παρὰ τοῖς
 Ἑλλήσι: scil. ἀπὶ τῷ δέλης ὀφίας, ut
 ille suprâ. Dicendum itaque vi-
 detur, vocem δέλη, hoc quæ lo-
 co adhibetur ἀπλῶς, denotare δέ-
 λην πρῶτον, i. e. tempus pomeridianum,
 quod incipit statim ab inclinatione solis
 primâ in vespertinam a meridie. Lexi-
 con Gr. Lat. vetus: δέλης, meridiæ,
 scil. inclinante; cui statim ibidem
 opponitur δέλη ὥς ἑσπέρῳ, cre-
 pusculum. Hesych. Δέλη ὀφία, ἡ ὥς ἑ-
 σπέρῳ ἡλίου· Δέλη ὥς ἑσπέρῳ, ἡ μετ' ἑσ-
 πέρῳ ὥρα. Ità ferè Suidas, qui in ex-
 emplum locum hunc Xenophon-
 tis adduxit; ubi minùs recte Cl.
 editor δέλη exposuit vespertinum
 tempus. Rectè atque ordine μίση
 hæc ἡμέρας disposuit 7. Pollux l. 1. c.
 7. segm. 68. — ἡλίου ὑπὲρ κεφαλῆς
 ἱστῆμένου, κλίνασθαι εἰς τὴν μισημορίαν

τῷ θεῷ, δέλης, δέλης ὀφίας — Dio
 Chrysost. loc. paulò suprâ cit. divi-
 sione diei factâ, primo loco me-
 morat ὥς ἑσπέρῳ, 2. πλὴν ὥρας ἑσπέρῳ,
 3. τῆς μισημορίας, 4. δέλην, 5. ἑσπέρῳ.
 Atque ista sanè divisio ad
 Xenophontis narrationem hanc,
 quæ primùm ἑσπέρῳ πλὴν ὥρας, de-
 inde, μέσσην ἡμέραν, & paulò post δέ-
 λην exhibet, optimè convenit.

2 Χρόνῳ δὲ οὐ συχνῶ &c.] Sic ex
 conjecturâ reposui. Priùs legebatur
 χρόνῳ ἢ συχνῶ. Sed vergente jam (ut
 rectè observavit Leunclavius) ad ve-
 speram die, magnum tempus haud
 poterat locum habere. Huic emen-
 dationi adstipulatur etiam Versio
 Gallica vetus, quam suprâ laudavi-
 mus; habet enim p̄uis en un instant &c.

3 Ἐπιπολύ.] Quod plenè & di-
 vilius scripseris ἐπὶ πολὺ ἀξίωμα:
 hæc enim vox sæpè ἰδεῖται in Ἑλλή-
 νῳ, πολὺ &c. Thucydides lib. 2. haud
 ità longè à fine, — καὶ ἐπιδιόξω ἐπὶ
 πολὺ. Ubi Scholiasta: ἐπὶ πολὺ. διὰ
 σημεῖον, δηλονότι.

4 Ἐγγύτερον ἐγίγοντο.] Vide sis quæ
 notavimus p. 8. ad v. περιχόοντο.

5 Χαλκός τις &c.] Adi p. 15. n. 3.

καὶ αἱ τάξεις καταφανεῖς ἐγίνοντο. Καὶ ἦσαν ¹ ἱππεῖς μὲν
 λακκοθώρακες ὑπὸ τοῦ εὐανύμου τῶν πολεμίων. (Τισσαφέρ-
 νης ἐλέγχο τῶν ἄρχων) ἐχόμενοι ² τῶν, πρὸφόροι ἐχό-
 μοι δὲ ὀπλίται ³ σὺν ποδηρεσὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. (Αἰγύπ-
 τιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο εἶναι) ἄλλοι δὲ ἱππεῖς, ἄλλοι τοξόται.
⁴ Πάντες δὲ οὗτοι κατὰ ἔθνη, ⁵ ἐν πλαισίῳ πλῆρει ἀνθρώ-
 πων ἕκαστον ἔθνος ἐπορεύετο. ⁶ Πρὸ δ' αὐτῶν, ἄρματα διελεί-
 ποντα συχρὸν ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δρεπανηφόρα λεγόμενα. ⁷ εἶχον

& ordines jam conspiciebantur. Et equites quidem lævo in
 hostium cornu loricis erant albis induti: (quibus Tissaphernes
 præesse dicebatur) his proximi erant scuta qui gestabant Per-
 fica: quos proximè secuti sunt gravis armaturæ milites cum scu-
 tis ligneis ad pedes usque pertinentibus: (hi ferebantur esse
 Ægyptii) deinceps alii equites, alii sagittarii. Atque hi omnes
 cum per gentes disponentur, agmine quadrato, eoque viris ple-
 no, gens quæque incedebat. Ante hos agebantur currus, lon-
 go inter se spatio distantes, qui falcati adpellabantur: falces

¹ ἱππεῖς μὲν λακκοθώρακες] Ejus-
 modi forsan induti thoracibus,
 quales descripsimus K. Π. p. 463.
 D. I.

² Σὺν ποδηρεσὶ &c.] Vide Κύρ.
 Παιδ. pag. 486.

³ Πάντες δὲ οὗτοι κατὰ ἔθνη, &c.]
 Hæc non minùs, quàm ἕκαστον ἔθνος,
 quæ statim sequuntur, ad verbum
 ἐπορεύετο referenda sunt. Eadem
 fere structurâ usus est Apostolus
 Gal. VI. 1. — ὅμοις οἱ πνευματικοὶ κατ-
 ἀρτίζονται τὸν τοιαῦτον — σκοπῶν σιαντὸν,
 μη &c. Apud Nostrium itidem Ελ-
 λην. I. 4. haud longè ab init. ἥπερ
 πῖμποι nomen plurativum πόλις
 statim excipiunt: ἀλλὰ περὶ ἑκάστης τοῦ
 πόλις, ἥπερ ἕκαστος ἐστὶν ἑνὶ πῖμποι.
 Q. Curt. I. 4. c. 12. sic fere de exer-
 citu Darii: Pedites his plurium gen-
 tium non mixtas, sed suæ quisque na-
 tionis junxerant copias.

⁴ Εἰς πλαισίῳ] Scholiastes & Thucyd.
 I. 6. fere medium: Εἰς πλαισίῳ, ἐν
 πεταχίῳ χήματι. Hesych. Πλαίσιοι,

ἢ ἐν πεταχίῳ τῷ γραπῶν τῷ. Vi-
 de sis Indic. Tacit. K. Π. adjectum.

⁵ Πρὸ δ' αὐτῶν, ἄρματα &c.] Dio-
 dor. Sic. I. 14. p. 253. Ἀρταξέρξης δὲ
 σὺν μὲν τῷ φάλαγγος πύσιν ἐστὶν ἄρμα-
 τα δρεπανηφόρα. Plutarch. p. 1014.
 Εὐ δὲ καὶ τῷ τῷ Εὐκλείδης ἱππεῖς δρεπα-
 νηφόροι τῷ ῥωμαλιώτατα σὺν τῷ ἑαυτῷ
 φάλαγγος, ὡς περὶ ἐν χερσὶ ἡλίου, δια-
 κρύβονται τὰς πύσιν βίαι τῇ ἐπιστάσει.
 Vide suprâ p. 67. n. 4. Suidas lo-
 cum hunc Xenophontem citat ad
 v. Συχρὸν, quam ἀντὶ τῷ πολὺ poni
 ait.

⁶ Εἶχον ⁷ τὰ δρεπανα &c.] Liber
 hæc ex Curtianâ, I. 4. c. 15. prælii
 ad Arbela descriptione adducere:
 Ipse (Darius) ante se falcatos currus
 habebat: quos signo dato universos in
 hostem effudit; ruebant laxatis habenis
 aurigæ, quò plures non satis proviso
 impetu obierent. Alios ergo hastæ
 multum ultra remones eminentes; alios
 ab utroque latere demissæ falces lacera-
 vere. Vide sis eundem Auctorem
 I. 4.

ἣ τὰ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον δόποντα μύα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακέπτεν ὅτῳ ἐνίσχυοιεν. ² Ἡ ἣ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλώντων καὶ ἀλκοψόντων. ³ Ὁ μάλιστα Κύρος εἶπεν, ὅτι καλέσεις παρεκελεύετο τοῖς Ἑλλήσι τὴν κραυγὴν τῶν βαρβάρων ἀναρχέσθαι, ἐφεύδῃ πῦρ. ⁴ ὃ γὰρ κραυγῇ, ἀλλὰ σιγῇ ὡς ἀνυσὼν, καὶ ἡσυχῇ, ἐν

hi habebant ab axibus in obliquum porrectas, & sub fellis in terram spectantes, ut in quamcunque rem incidissent, eam discinderent. Erat autem hoc ipsis consilium, ut currus istos in ordines Græcorum agerent eosque aded dirimerent. Verum in eo Cyrus quod dixerat, cum Græcos advocatos adhortaretur, ut barbarorum clamorem sustinerent, falsus est: non enim cum clamore, sed quanto maximè silentio poterant, & sedatè, π-

l. 4. c. 9. ubi de istiusmodi curribus agitur. Cæterum pro ἀξόνων, in edit. Flor. & MSto Eton. perperam legitur ἀξίωνων.

Ι Ὑπὸ τοῖς δίφροις] Phavorinus: Δίφρος, τόπος τῆς ἀρματιᾶς. λέγεται δὲ δίφρος, ὡς οἰοῦν διφρος, (in quo nempe duo illi, παρακείμετοι καὶ ἕνωτοι sedebant) καὶ στροπὴ καὶ συγκροπὴ, δίφρος. ἀπ' αὐτῶν δὲ, ὡς καιρωτίτερον, μίρεαι. καὶ τὸ ὅλον ἄρμα δίφρος ἐλέγχετο. Ità ferè Eustathius Erymol. m. alii. Vide K. Π. p 417 & seq.

2 Ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς &c.] Lege modò ex Plutarcho adlata. De metris (ut dicitur) Phaleri Erym. sect. 104. Πολλὰ γὰρ δὲ καὶ τὸ πλάγιον μείζον τῷ εὐθείῳ. οἷον, Ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλούντων (re-pone, ἐλούντων) καὶ ἀλκοψόντων. ἀπὸ τῆς, διανοῆς ἐλάσσει καὶ ἀλκοψύει. In libris quibusdam ἐλούντων & ἀλκοψόντων, in aliis ἐλόντων καὶ ἀλκοψύοντων, leguntur. Sed ἀλκοψόντων tam Phaleri quàm Plutarchi, loco paulò suprà cit. exemplarium auctoritate confirmatur: & ἐλούντων eleganter pro ἐλασσίνων adhibetur. Thomas Magister: Ἐλῶν καὶ ἐλῶ, ἀπὸ τῆς ἐλῶντος Ἑλλήνων λέγονται. οἱ δὲ Ἀπ-

καὶ, ἀπὸ τῆς ἐλάσσει. Aristophan ἐν Νεφέλαις v. 123. Ἀλλ' ἐλῶ σ' εἰς κρη-
νης ἐκ τῆς οἰκίας. ità ferè & v. 800. utrobique pro ἐλῶντος. Maris Asiæ. Ἐλῶ, Ἀπικῶς. ἐλῶντος, Ἑλλήνων. Noster in re structurâque adeò simili utitur verbo ἐμπαλύνται K. Π. 419 Idem ejusdem Hist. p. 438. δρέπανα πρὸς σιδηρὰ ἐπὶ τοῖς ἀξόνις προσ-
κρούσσει, ὡς ἐλόντες καὶ ἕτοιμοι &c. Quod verò ad loquendi rationem adtinet, Ἡ ἣ γνώμη ἦν, ὡς &c. geminam ferè reperire est K. Π. p 74. Ὡς οὖν ἐμῷ, ἔφη, μηδὲ ποτε ἀμελήσονται τῷ τῷ &c. ἕτοιμοι ἔχοντες τὴν γνώμην. Adis hujus voluminis p. 51. n. 1. Porro, præsens atque futurum tempus de re eadem adhibentur Apocal. II 5.

3 Ὁ μάλιστα Κύρος εἶπεν, &c.] Vide suprà p. 64.

4 Οὐ γὰρ κραυγῇ, ἀλλὰ &c.] Plutarchus, loco sæpè cit. ἐπὶ σιγῇ καὶ χιθὼν ἵππων (Artaxerxes) ἡνῶμα ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσι τὴν εὐταξίαν παραίχετο, κραυγαῖς ἀπάκτας, καὶ σκιρτήματα, καὶ πολλὰ παρεχόμενοι αὐτῶν καὶ ἀλκασσόμενοι ἐν πλείοι τοσούτοις προσδεχομένοι.

5 Ὡς ἀνυσὼν.] In editis plerisque libris legitur ὡς ἀν οἷον in MSto Eton. ἀν ἰσθί: quæ depravata esse liquet.

ἴσῳ καὶ βραδείῳς προσήσαν. ¹ Καὶ ἐν τούτῳ Κύρῳ παρε-
 λαύων αὐτὸς σὺν Πίγρητι τῷ ἐρμηνεῖ, καὶ ἄλλοις τρισὶν ἢ
 πέτταροι, τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα, ἄγειν τὸ στρατόμα κατὰ μέ-
 σον τῶν πολεμίων, ὅτι ἐκεῖ βασιλεὺς εἴη· καὶ τῆς, εἶφη,
 νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν ² πεποίηται. Ὁρῶν δὲ ὁ Κλεάρχῳ τὸ
 μέσον σίφῳ, καὶ ἀκούων Κύρου ἔξω ὄντα τοῦ Ἑλληνικοῦ εὐω-
 νύμου βασιλέα, (ποσὺν γὰρ πλῆθει περὶν βασιλεὺς, ὥς τε
 μέσον τὸ ἑαυτῷ ἔχων, τῷ Κύρου εὐωνύμου ἔξω ἦν) ³ ἀλλ' ὅμως

quabiliter & lentè ad praelium accedebant. Atque ibi tum Cy-
 rus ipse cum Pigrete interprete, aliisque tribus aut quatuor,
 prætervectus equo, Clearcho clamore significabat, ut adversus
 mediam hostium aciem copias suas duceret, quod istic rex ef-
 fet: & hanc si vicerimus, inquit, omnia nobis confecta fuerint.
 Clearchus tametsi medium illum videret globum, ac de Cyro
 audiret, regem ultra Græcorum cornu lævum esse, (nam tantâ
 rex hominum multitudine abundabat, ut suorum quamvis me-
 diam obtineret aciem, Cyri tamen ultra cornu lævum esset) non

liquet. Scriptura verò, quam re-
 posuimus, sensum huic loco aptis-
 simum fundit; valet enim κατὰ τὸ
 δυνάμει, vel κατὰ δυνάμει: nec novo
 adhibetur exemplo. Plutarch. in
 vitâ Lycurgi p. 57. ἐπιθύμησεν, ὡς ἀνυ-
 σὴν ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀθανάτων αὐτῇ
 (τῇ νομοθεσίᾳ) δαπανεῖν, καὶ &c.
 Porro, de hac lectione restituendâ
 consentiunt Stephanus & Muretus.

¹ Καὶ ἐν τούτῳ] Scil. χρόνῳ, vel
 καίρῳ, ut mox postea integrè lo-
 quitur. Hujus forsan ellipseos,
 usitatissimæ quidem, exemplum
 extat Act. XXIV. 16.

² Πιεποίηται.] Perfectum hîc vi-
 cem futuri temporis ἰμφοτικῶς ob-
 tinet, summamque adeò rei futu-
 ræ, quasi jam factæ, certitudinem
 indicat.

³ Ἀλλ' ὅμως ὁ Κλεάρχος &c.] Ser-
 monem sic instituerat Xenophon,
 ut eum absque nomine hoc pro-
 prio absolutum dare potuerit. Sed
 mentione regiarum copiarum in-

terpositâ, tandem eum ut resu-
 mat, idem præfecti nomen repe-
 tit. Similiter K. Π. p. 19, 20. de
 Cyro scribit — ὁρῶν δὲ αὐτὸν (Astya-
 gem) κεκοσμημένον &c. deinde, fa-
 ctâ quâdam orationis digressionē,
 pergit — ἰδὼν δὲ τὸ κράτος &c. ite-
 rato perinde ibi participio, atque
 hoc loco Clearchi nomine. Non
 est itaque, cur quis eandem pro-
 nominis repetendî veniam Evan-
 gelistæ negaverit, Act. VII. 35. Τῷ
 τοι τὸ Μωϋσῃ ἐν ἡρώσῳ το, εἰποῖς, Τίς
 σὲ κατέστη ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τῷτο
 ὁ Θεὸς &c. Vide sis etiam insignem
 pronominis ἐγὼ repetitionem K. Π.
 p. 122. Εγὼ δὲ, ὡς — ἔγω δὲ καὶ ἐγὼ,
 &c. Cæterum, Clearcho vitio ver-
 tit Plutarchus, p. 1015. quod dicto
 audiens Cyro non esset: cuius au-
 ctoris sententiæ suam temerè op-
 ponentem Ablativum merito ca-
 stigat Cl. Dacierius in notis Versioni
 suæ Gallicæ ad dictum Plutarchi
 locum adjectis,

ὁ Κλέαρχος οὐκ ἤθελεν δώσειν αὐτῷ διὰ τὸ πταμῆ τὸ δεξιὸν κέρας, φοβούμενος μὴ κυκλωθεὶς ἐκπύρωται· τῷ δὲ Κύρῳ ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχοι.

Καὶ ὅν τῷ τῷ καιρῷ τὸ μὲν βαρβαρικὸν πρᾶγμα ὁμαλῶς προήει· τὸ δ' Ἑλληνικόν, ἃτ' ἐπὶ ὅν τῷ αὐτῷ μῦθος, συνεπύθητο ἐκ τῶ ἐπὶ περσιόντων. Καὶ ὁ Κύρος παρελαύνων ἔπει-
 νυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι, καλεθεῖτο ἐκατέρως ἀπὸθεν, τὰς
 τε πολεμίας ἀποδλέπων, τὰς τε φιλίας. ἰδὼν ᾗ αὐτὸν διὰ
 τοῦ Ἑλληνικοῦ Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, ἵππελάσας ὡς σιμωαν-
 τήσῃ, ἤρετο εἴ τι ὠδυσσέλλοι· ὁ δ' Ἰππύσας εἶπε, καὶ λέγειν
 ὁκέλευε πάντων, ὅτι καὶ ἰσχυρὰ καὶ σφάγια καλὰ εἴη. Ταῦτα

tamen volebat Clearchus cornu dextrum à flumine abstrahere, quippe qui metueret ne utrâque ex parte circumdaretur: Cyrus verò respondebat, curæ sibi futurum, ut res præclare gereretur.

Atque eo tempore exercitus barbaricus æquabiliter procedebat: Græcus, utpote qui in eodem adhuc loco stetit, ex iis qui subinde accedebant, instruebatur. Et Cyrus equo provectus non prorsus ipsum juxta exercitum, utrosque eminus spectabat, conversis tum in hostiles tum in copias sociales oculis. Eum verò de Græcorum exercitu Xenophon Atheniensis ubi vidisset, equo nonnihil incitato ut ei occurreret, num aliquid imperaret, quærebat: qui cum substitisset aiebat, quod & omnibus dici curaret jussit, exta & hostias pulchra ostentare. Hæc

1 Ατ' ἴπ &c.] Plerique libri typis impressi exhibent ὅτ' ἴπ, quarum prior vocola in MSto Eton. omnino deest: sed licet sensus non postulet, ut quid inter Ἑλλήνων & ἴπ legatur, tamen levi mutatione ἄπ pro ὅτ reponendum cum Stephano censuerim. Cæterum, pro μῖνος, quod mox sequitur, Μινεῖος legit ἱερὸς. Sed retinenda est vulgata lectio, & cum αὐτῷ intelligenda vox τίπῃ, sæpissimè κατ' ἑλληνισμὸν omissa.

2 Οὐ πᾶν πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι] Opinor, suo: cujus cum è medio provectus esset, non juxta

cornu alterutrum statim substitit; sed eum petivit locum, ubi ex intervallo tam suas quàm hostiles copias conspiceret.

3 Ἱππύσας] Glossar. Græco-lat. vetus: Ἱππύσιον, Subago, subagito: ut eum denotet, qui sensim furtimque equum agigaret. Hic tamen ἵππερὶ quandam diminutionis vim verbo suo addere videtur.

4 Τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ σφάγια] Eustath. ad Hom. Il. κ'. 788. ἱσχυρὰ, τὰ ἰσχυρὰ μῆρα. & ad Il. ω'. p. 1346. ἱσχυρὰ, τὰ σπλάγχνα. quo forsitan sensu vox hic accipienda est; ut ἱσχυρὰ καὶ denotent lætas divinationum conjectu-

ras

οὐ λέγων, Θούριος ἤκουσε ἀπὸ τῶν τάξεων ἰόντων, καὶ ἤρετό τις ὁ Θούριος. Ο δὲ Ξενοφῶν εἶπεν, ὅτι τὸ σῶνμα παρέρχετο δεύτερον ἤδη. Καὶ ὅς ἐθαύμασε, τίς ὠδῶν γέλλει, καὶ ἤρετο ὁ, πὶ καὶ εἴη τὸ σῶνμα. Ο δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ΖΕΥΣ ΣΩΤΗΡ καὶ ΝΙΚΗ. Ο δὲ Κύριος ἀκούσας, Ἀλλὰ δέχομαι π, εἶφη, καὶ πῦρ ἔσω. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν ἀπήλαυνε καὶ οὐκ ἐπὶ τρία ἢ τέτταρα στάδια ἀπειχέτην τῶν Φάλαγγε ἀπ' ἀλλήλων, ἡνίκα ἐπαυάνιζόν τε οἱ Ἕλληνες καὶ ἤρχοντο ἀντίοι ἵεναι τοῖς πολεμίοις. Ὡς δὲ προσβουδῶν

proferens, tumultum ordines pervagari audiit, & quis esset ille tumultus, quæsit. Aiebat Xenophon, tesseram vice jam alterâ per aciem ire. Et miratus est is, quis eam dari jufferat, interrogavitque adeo quænam sit tessera. Respondit ille, JUPITER SERVATOR & VICTORIA. Quod ubi Cyrus audisset, Accipio, inquit, atque hæc esto. Hæc loquutus, suum in locum revectus est: nec jam tria quatuorve stadia phalanges ab se invicem distabant, cum Græci pæanem cantabant, & adversus hostes ire incipiebant. Cùmque, progredientibus iis,

ras ab extis præcipuè factas; σφάγια verò etiam omina respiciat à variis hostiæ jam casuræ motibus capta. Vide doctiss. Poueri Archæol. Gr. l. 2. c. 14. Sin autem ἱερὰ malis sacra, quam primam sibi vindicaret significationem, reddere, Virgiliana hæc cum Xenophontéis istis conferre juvabit:

— dum sacra secundus haruspex
Nunciet, ac lucos voces hostia pin-
guis in altos.

Æn. l. 11. v. 739 & seq.

1 Ο Θούριος. Ο δὲ Ξενοφῶν] In MSto Eton. post Θούριος additur ἡ: in aliis quibusdam vet. teste Stephano, εἴη: quod cùm verbum sæpissimè per ellipsin omitti soleat, huic etiam loco, nec injuria, desit. Caterùm, pro Ξενοφῶν in iisdem libris legitur Κλέμενος.

2 Τὸ σῶνμα. Ο δὲ — ἐπὶ ΖΕΥΣ &c.] Vide sis K. Π. p. 232. n. 1. &

p. 475. In MSto Eton. & edit. Ald. pro ο, π καὶ εἴη — legitur ο, π εἴη fine καί. Sed immeritò omissa fuit hæc particula; quippe quæ Atticos apud scriptores sæpè περιλαβεῖ. Æschin. dial. 11. 12. καλῶς δὲ οὐ ποιεῖ παρανοῶν. Ælian. Hist. V. l. 1. c. 16. καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Απολλοδωρὸς ἔτω δὲ λέγει, — Noster Hist. Gr. l. 2. ferè medio, τῷτοι π ποτι καὶ καλίσου καί. In iisdem libris deest etiam π post δέχομαι, quod ex auctorum itidem usu retinendum est.

3 Οὐκ ἐπ] Conjunctim hæc vulgò scribuntur, iisque adeo adnumeranda sunt, de quibus dictum est p. 61. n. 1.

4 Επαυάνιζον] Scholiastes ad Thucyd. lib. 1. δύο παύσεις ἔδωκε ἡ μάχη, ὅθεν οἱ Ἕλληνες, ὡς μὲν τῷ πολέμῳ, τῷ Ἀρεῖ μὲν δὲ τῷ πολέμῳ, τῷ Ἀπολλωνί. Adi K. Π. p. 482.

¹ ἔξεκύμαινέ τι τ' φάλαγξος, τὸ ἐπιλατόμῳ ἤρξατο ² δρόμῳ
θεῖν· ³ καὶ ἅμα ἐφθέγγαντο πάντες, οἷόν περ τῷ Εὐαλιῷ ἐλελί-
ζουσι, ἔ πάντες ᾗ ἔθεον. λέγουσι δέ τινες, ὡς ⁴ καὶ τ' ἀσπίσι πρὸς
τὰ δόρατα ἐδάπη, φόβον ποιῶντες τοῖς ἵπποις. ⁵ Πρὶν ᾗ τῷ ζευ-

pars quædam phalangis fluctuum instar sese proueretur, ea
à tergo quæ relicta erat, citato cursu ad illam tendere cœ-
pit; simulque, quemadmodum *Euryalio* ἱλαίου canere solent,
omnes conclamârunt, cucurrerunt omnes. Nonnulli aiunt,
eos etiam scutis ad hastas adlisis sonitum excivisse, quo ter-
rorem equis incuterent. Priusquàm verò sagitta utrolibet ad-

I Εξεκύμαινέ τι τ' &c.] Magnifi-
cè hoc Noster; translatione per-
movendis animis, signandis re-
bus, ac sub oculos subiiciendis ad-
hibitâ. Vide *Quintil.* l. 8. c. 6. *De-*
metrius Phaler. sect. 85. improbato
Poëtâ iudicio, quòd rem magnam
tenui detereret metaphorâ, cum
moto tonitru *cælion tubâ canere* di-
ceret, *Επίρω ὦν*, inquit, *ἐπποῖσωμεν*
μεταφορᾶν, μικρότερος αἰτίῳ χοροδῶν
μῦθον ἢ μεγάλους. Δεῖ γὰρ εἰ τ' μεζέ-
ουσι μεταφέρειν εἰς τὸ μικρὸν, ἢ τὸ εἰσ-
πίον· οἷον ὡς ὁ Ξενοφῶν φησιν, Ἐπεὶ ᾗ
παραδρομήν ἐξεκύμαινέ τι τ' φάλαγξος —
τῇ γὰρ τ' πᾶσις παρατρέσσει ὀκκυμαι-
νύσθῃ θάλασσαν ὀκκυσι, καὶ ὠρεωνόμασι.
Εἰ δὲ τις μεταβάλλον ἔποιε ἐφάλαγγξ-
ουσι τὴν θάλασσαν, τῆς μὲν οὐδὲ οἰ-
κίως μετίσθ, πάντα ᾗ πάντως μικρο-
πρεπῆς. Porro, apud *Arrian.* l. 2.
c. 10. stili *Xenophonte*i æmulum,
legimus *κυμῆται τ' φάλαγξος*. Ean-
dem & Latinis scriptoribus fami-
liarem esse metaphoram, nemini
paùlo humaniori ignotum est.

2 Δρόμῳ θεῖν,] Ità Noster post-
hac plus vice simplici. *Mat.* XIII.
14. *Αὐτῇ ἀκύσσει, καὶ &c.* & XV. 4.
Ἰνιάτω πλάττω. Itaque frustra
sunt *Gatakerus* alisque, quibus lo-
cutiones has Evangelistæ ex He-
bræo fonte derivare visum est. Si-
mili prorsus modo *Aristoph.* in *A-*

vib. v. 205. — *θεῖσινται δρόμῳ.* Et
Dionys. Hal. Antiq. Rom. l. XI. c.
11. *μηδὲ ὄψει διωκόμενοι ἰδεῖν &c.*

3 Καὶ ἅμα ἐφθέγγαντο πάντες, οἷον-
περ &c.] Vide *K. Π.* p. 195. n. 2.
& p. 428. n. 2. & p. 234. Quibus
adde, si libet, quæ *Cælius* l. 4. c.
12. prope fin. de Macedonibus *Per-*
sifque in prælium ruentibus tradit.
Cæterum, ἱλαίζειν est *proferre ἐπι-*
φώνημα illud seu ἐπιφθῆγμα πολέμ-
ιου, quod dicitur ἱλαίου. *Demetr.*
Phaler. sect. 98. ait, *Ξενοφῶν ᾗ Ἡλί-*
λις φησιν ὁ στρατηγός· τὴν ᾗ ἱλαίου ἀνα-
βόησεν, ὥν ἀντίῃ στρατηγός συνεχῶς, παρα-
ποιήσας ὀνόματι. Lege eundem sect.
94 & seq. *ὡς μεζαλοσπικίας εἰ τ'*
πτερυγίαν ὀνομάσαν· & Quintil. In-
stit. Orat. l. 8. c. 6. p. 520 & seq.

4 ὡς καὶ τοῖς ἀσπίσι &c.] Rem
eandem Noster aliâ orationis ex-
pressit formâ l. 4. ferè medio, οἱ ᾗ
κρίματα — πῶς ἀσπίδας ὡς πῶς δὲρα-
τι ἔκρυπτο. Paulò aliter *Arrian.* l.
1. c. 6. Οἱ ᾗ (Alexander) καὶ ἐπυλα-
λάσας οὐκίλασι τοῖς Μακεδόνας, & τοῖς
Ἰσχυροῖς ἀντίῃ ὡς πῶς ἀσπίδας: ubi
vide sis auctorum verba, morem
quæ eundem designant, à *Cl. Gron-*
ovio adducta: necnon quæ no-
tavit doctif. *Spanhemius* ad *Callim.*
hymn. in *Del.* v. 136.

5 Πρὶν ᾗ τῷ ζεύει ἐκπαῖδα.] Scil.
ὡς seu eis αὐτῶν, vel αὐτῶν: uti
L Noster

μα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίνουσιν οἱ βάρβαροι τοῖς ἵπποις καὶ Φεύγουσι. Καὶ ἐνταῦθα δὴ ἐδίδωκον μὲν ἡ κατὰ κράτος οἱ Ἕλληνες, ἐβόων ἢ ἀλλήλοις, μὴ θεῖν δρόμῳ, ἀλλ' ἐν τάξει ἐπεσθαι. Τὰ δὲ ἄρματα ἐφέρετο τὰ μὲν δι' αὐτῶν τῶν πολεμίων, τὰ δὲ καὶ ² διὰ τῶν Ἑλλήνων, κενὰ ἡνιόχων. ³ Οἱ δὲ, ἐπεὶ περὶδοιεν, ἴσαντο· ⁴ ἔστι δὲ ὅς τις καὶ κατελήφθη, ὥς-

sequeretur, barbari inclinatis equis fugiunt. Atque ibi tum Græci totis viribus insequabantur, aliique aliis clamabant, nè cursu in hostes citato tenderent, sed ordine servato sequerentur. Currus autem partim per hostes ipsos, partim per Græcos, aurigis vacui ferebantur. Quos cum ex his quidam præviderant, subsistebant; fuit etiam qui deprehensus erat, tan-

Noster Hist. Gr. l. 2. ἡμῖς δὲ ἰς τὸ κράτος καὶ δέξασθαι ἀφίπντες, καὶ ἀκούειν, καὶ πύξαι, ἐξέμεναι τι αὐτῶν, καὶ &c. & alibi. Herodotus l. 4. c. 139. — λέγει δὲ ὅτι τοῦτομα ἐξικνεῖται: quo in loco, sicut & in Thucydideo illo l. 4. ὑπὸ τῷ τοῦτοματι ἐστὶν ἡ λέξις &c. vox τοῦτομα denotat (non sagitta jaculum, sed) ipsam sagittam. Thomas Magister: Τοῦτομα ἢ μέγιστον ἢ μέγιστον, ἀλλὰ ἐστὶν τὸ τοῦτο, i. e. πύξαι τὴν τοῦτομα σελήνην & in primis, τὸ τοῦτομα. In istis verò locutionibus, ἐπὶ τὴν γῆμας τοῦτομα, &, ἐς τοῦτομα ἀφικνεῖσθαι, nomen hoc pro icli jaculo ponere solet Xenophon.

1 Κατὰ κράτος] In libris nonnullis scribitur κατὰ κράτος: quod & apud alios auctores, sive manu scriptos, sive typis impressos, passim fieri solet. Voces alias, in quibus eandem videre est scripturæ varietatem, jam supra notavimus p. 61. atque alibi.

2 Διὰ τῶν Ἑλλήνων] Sic rescribendum vidit olim Muretus. Vulgò legitur δι' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων: sed αὐτῶν ab iis quæ modò præcesserant, δι' αὐτῶν τῶν πολεμίων, ad Græcos etiam male transivit.

3 Οἱ δὲ.] i. e. πύξαι, uti & supra p. 56. Οἱ ἢ καὶ ἵππους &c. Lucian. & Timone, prope ab init. Οἱ ἢ καὶ αὐτοὶ σὺν τοῖς χείρεσι &c. Ad quem locum hæc Scholiastæ verba in Exercit. suis Philol. adduxit Cl. Lamb. Bos. Ομοῖα ἢ σπυρίδες ταύτην τῇ οὐ τῇ ἱππῶν ἰσχυρίαις Ματθαίου συγγραφή, τῇ, Οἱ ἢ ἰδιώταις. ἀπὸ τοῦ τῶν πύξαι, τὸ οἱ ἢ πύξαι. Matt. XXVIII. 17. Καὶ ἰδόντες αὐτοὺς, ἐκδοκύνουσιν αὐτοῖς οἱ ἢ ἰδιώταις. Imperitè itaque ac temerè Beza hic legendum censuit ἐκδοκύνουσιν: quod ei scilicet οἱ δι' τοῦ πύξαι rarum videbatur; cùm contrà atque ille, auctores inter Græcos principes ita loqui soleant.

4 ἔστι δὲ ὅς τις] Mat. Devotius in libel. de L. G. partic. c. 41. ita scripsit: "Verbum ἐστὶν, in numero multitudinis, articulo etiam "relativo plurali præponitur, & "ἀποσπαστικῶς itidem nomen efficit. Nam ὅστις οὗ, pro πύξαι, i. e. "nonnulli, accipitur. In singulari "verò numero, non nisi negativā "præcedente invenitur: ἐκ ἐστὶν ὅς, "pro ἐστὶν, & οὐκ ἐστὶν ὅς &c." Sed in eo falli accuratissimum cæteròquin Grammaticum, phrasis hæc Xenophontea docet.

περ ¹ ἐν ἱπποδρόμῳ, ἐκπλαγείς· ² καὶ οὐδὲν μῦθος· ἔδὲ τῶ-
τον παθεῖν ἔφασαν· οὐδὲ ἄλλος δὲ τῶν ἐκκλήων ἐν ταύτῃ τῇ
μάχῃ ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδὲν, πλὴν ὅτι τῷ εὐωνύμῳ περὶ Ἀθηναί-
τις ἐλέγετο.

Κῦρος δ' ἐ, ὁρῶν τὰς Ἑλλήνας νικῶντας ³ τὸ καθ' αὐτὰς καὶ
διώκοντας, ἡδόμενος ⁴ ἐ προσκυνέμενος ἤδη ὡς βασιλεὺς ὑπὸ

quam in equestri curriculo, obstupefactus; & nè hunc quidem quidquam *mali* passum esse prodidère *nonnulli*: nec alius *quisquam* Græcorum hâc in pugnâ quidquam passus est, nisi quòd ad *latus lævum* sagittâ quidam percussus dicebatur.

Cyrus autem, cū Græcos hostium agmen sibi objectum vincere & insequi cerneret, lætitiā adfectus & veneratiōne licet jam ab iis, qui circa ipsum erant, tanquam rex ex-

Ι Εἰ ἰπποδρόμῳ,] *Hesychius*, ἰπποδρόμος, ἀπὸ Ἀφῶντος Θεοῦ. ἀρῶμι-
νος: eadem sunt & *Phavorini* ver-
ba. De loco autem ipso, in quo
cursu equestri certatum est, vocem
usurpant auctores.

2 Καὶ ἔδιν ῥήτορι ἐδὲ &c.] Sic supra p. 63. & alibi sæpè voculas Noster negativas iterat. Eodem Atticorum exemplo scribit *Demos* *sthenes* in *Midiam* orat. p. 633. Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἐδιδὼς ἔπειτα τῷ τῶν ἐδὲ ἐν ὑμῖν πῶποτ' εἶπεν. *Æschin* dialog. 2. *sec.* II. — οἷς μήτ' ἂν πῶσαι διωαιατοῦ τις μηδὲν ἢ παρόντων, μήτ' ἂν ὠφελή-θῃη μηδὲν ἀπ' αὐτῶν. Similiter au-ctores sacri, quod quid ἐμφατικωτέρως negarent, ingeminatas id genus particulas adhibuère. Marc. XIV. 25. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔτι ἔ μὴ πῶς ἐκ &c. Luc. XXIII. 53. — καὶ ἔρχεται αὐτὸ ἐν μηνύματι λαζάρου, ἔ ἐκ ἣν ἐδίδου ἐδεῖς κείνου. Heb. XIII. 5. Οὐ μὴ σε ἀνῶ, ἐδ' ἔ μὴ σε ἐγκαταλίπω. De quo commate vide quæ nota-vit doctif. *Blackwallus* in *Clafs.* *Sacr.* parte sec. cap. 2.

3 Νικῶντας τὸ κατ' αὐτὸς] Scil.
βαρύνειν, vel τὸ βαρύνειν κίεας seu

sisse. Eadem constructione dicitur καὶ τὰς ἀντιπάλους, apud Aristoph. βατράχ. v. 1059. Idem in oratione soluta: Καὶ Τιμοφίῳ μὲν, ᾧ Ἀθηνῶσι, νικῶντι Λακεδαιμονίους — Dinarch. in orat. contra Demosth. p. 91. edit. Steph. Noster paulò infra: νικᾷ τὰς πρὸ βασιλείας &c. Porro, τὸ κατ' αὐτὰς similiter adhibuit Thucyd. l. 1. ferè med. Καὶ αὐτὸ μὲν τὸ ὁ Ἀρσένιος κίρας, καὶ ὅσοι ἐπὶ ἐκείνου ἦσαν — ἐπείψαντο τὸ κατ' αὐτὰς, καὶ ἐπέκλῃσι διώκοντες ἐπιπολὺ. i. e. Ac ipsum quidem Aristei cornu, & quoti-quoti — circum ipsum erant, hostium cornu sibi oppositum in fugam vertebant, &c. Diodor. Sic. his ipsis de Græcis scribit p. 253. εὐθὺς περὶ ψάμμοι τὰς κατ' αὐτὰς — i. e. agmen sibi adversum. Verba autem Xenophonis Amaseus sic vertit: Cyrus cum Græcos ex sua aciei parte vincentes cerneret &c. nec multò aliter Leianelavius, cujus ita se habet versio: Cyrus, cum Græcos à parte sua victores evasisse cerneret &c.

4 Καὶ ἐπεὶ οὕτως ἐστὶν &c.] Vide
his K. Π. p. 284. n. 2. & p. 396.
n. 4.

τ' ἀμφ' αὐτὸν, ἔδ' ὡς ἐξήχθη διώκεν. ¹ ἀλλὰ συνεσπειραμένην ἔχων τ' τ' σὺν ἑαυτῷ ἑκατοσίων ἱππέων τάξιν, ἐπιμελεῖτο ὁ, τι ποιήσει βασιλεύς. ² Καὶ γὰρ ἤδει αὐτὸν, ὅτι μέσον ἔχοι τ' Περσικῆ στρατεύματος. ³ Καὶ πάντες ἃ οἱ τ' βαρβάρων ἀρχοὶς μέσον ἔχοντες τὸ αὐτῶν ἡγουῦτο, ⁴ νομίζοντες οὕτως ἐν ἀσφαλεστάτῳ εἶναι, ἢν ἡ ἰσχύς αὐτῶν ἐκατέρωθεν ἦ, καὶ εἴ τι πῶρα γέλοιαι χρῆζοιεν, ἡμίται ἐν χρόνῳ αἰσθάνεσθαι τὸ στρατόμα. Καὶ βασιλεὺς δὴ τότε μέσον ἔχων τῆς ἑαυτοῦ στρατίας, ὁμῶς

ceptus esset, tamen nè sic quidem ad insequendum concitatus erat; sed cum sexcentorum, quos secum habebat, equitum turmâ conglobatâ, quid rex facturus esset studiose observabat. Nôrat enim, eum mediam exercitûs Persici aciem obtinere. Quin etiam omnes barbarorum principes medium suos inter ordines locum tenentes, ducis exequabantur officia; quodd existimarent, ita se in tutissimo esse, si vires ipsorum utrinque collocatæ sint, & si quid imperatum vellent, exercitum id tempore dimidio breviori animadversurum. Et rex quidem eo tempore quanquam aciem exercitûs sui mediam obtineret, ta-

1 Συνεσπειραμένη &c.] Suidas: Συνεσπειραμένοι συσκευασμένοι εἰς στρατίαν. De eo omni dicitur, quod in orbem convolvitur. Servius ad Virg. Æn. l. 2. v. 217. Proprie, inquit, spiræ sunt volubilitas funium. Inde & postiora serpentium spiræ dicuntur, quæ sic involvuntur in gyrum, ut funes. Phavorinus: Σπειράει, ἢ τ' ὀφθαλμοῖς συστρεφί. & paulò post — συνάγει, πλῆθος στρατομάχων: atque ita ferè Suidas & Hesychius. Josephus de B. J. l. 4. c. 4. sect. 6. de Idumæorum commento contra tempestatem verba faciens, συναστρέφει, ait, πῶς σύμμαχοι ἀπὸ ἑλπίδων ἀντιτάσσονται, &c. Nec eundem verbi conspiro sensum respuit Latinitas, si modò libris MSS. quos adpellat Cl. Davisius ad Cæs. de B. C. l. 3. c. 46. fides sit habenda: in eis enim, pro vulgatâ scripturâ conspirati, legitur conspiciati.

2 Καὶ γὰρ ἤδει αὐτὸν, ὅτι &c.] Eadem mox infra utitur locutione Atticâ — πᾶντοι μὲν ἐπιδείξειν αὐτὸν, ὅτι &c. Similiter loquuti sunt auctores sacri: Marc. I. 24. Οἱ δὲ αὖτις εἶ, ὁ &c. Joh. XI. 31. Οἱ ἂν ἰουδαῖοι — ἰδόντες τὴν Μαρίαν, ὅτι παχέως ἀνίστη &c.

3 Καὶ πάντες ἃ οἱ τ' βαρβάρων &c.] Vide p. 74. n. 1.

4 Νομίζοντες ὕτως ἐν &c.] Locum hunc Xenophontæum respicit, opinor, Arrianus de exp. Alex. l. 2. c. 8. ubi cum tradiderat Darium mediam aciem tenuisse, subjicit: καὶ τ' ἔτι τῆς πλείους ταύτης Ξενοφὸν ὁ πρὸ Γρύλλου ἀναγίγνωσκει. Vide Nostrium etiam K. Π. p. 627. Cæterum in MSto Eton. legitur & inter ὕτως & ἐν; & pro ἡμίται ἐν χρόνῳ, idem liber exhibet ἡμίται ἀνὰ χρόνον. Sed nil mutandum.

ἔγω ἐγέρετο τῷ Κύρου εὐωνύμῳ κέρατῳ. Ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς αὐτῷ ἐμάχετο ὥς τῷ ἐναντίου, ἡ δὲ τοῖς αὐτῷ πεταγμένοις ἐμπροσθεν, ἐπέκαμπεν ὥς εἰς κύκλωσιν. Ἐνθα δὴ Κύρῳ δέσας, μὴ ὅπουθεν γρόμνος κατακῆψῃ τὸ ἐλλεικτὸν, ἐλαυνέει ἀντίῳ· καὶ ἐμβαλὼν ὁ σὺν τοῖς ἑξακισίοις, νικᾷ τὰς πρὸ βασιλείας πεταγμένους, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψε τὰς ἑξακιχλίδας· καὶ ἀποκτείναν λέγεται αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ Ἀρταγέρσην τὸν ἀρχοντα αὐτῶν.

Ὡς δὲ ἡ τροπὴ ἐγέρετο, διασπείρονται καὶ οἱ Κύρου ἑξακισίοι, εἰς τὸ διώκειν ὁρμήσαντες· ὡς πλὴν πάντων ὀλίγοι ἀμφὺ αὐτὸν κατελείφθησαν, σχεδὸν οἱ ὁμοτράπεζοι καλούμενοι. Σὺν τούτοις δὲ ὢν, καθορᾷ βασιλέα καὶ τὸ ἀμφὺ ἐκείνον

men ultra Cyri cornu lævum erat. Cùm autem nemo in ipsum ex adverso pugnaret, nec in eos qui ante ipsum dispositi fuerunt, inflexione tanquam ad *hostes* circumveniendos uti cœpit. Ibi verò Cyrus veritus, nè posteaquam à tergo foret, Græcorum concideret exercitum, adversus provehitur; atque factò cum sexcentis illis impetu, vincit eos qui ante regem erant dispositi, & illos sex mille *equites* in fugam vertit: *quoniam* & ipse manu suâ Artagersem eorum præfectum interfecisse dicitur.

Ut autem fuga facta est, Cyri etiam illi *equites* sexcenti, ad insequendum impetu invec̃ti, dissipantur: veruntamen pauci admodum circa ipsum reliqui fuere, ferè qui mensæ participes dicebantur. Hos cùm apud se haberet, regem *equitum*que circa il-

1 Οὐδὲ τοῖς αὐτῷ &c.] Edit. Steph. pravam hanc loci distinctionem, ἡ δὲ τοῖς αὐτῷ πεταγμένοις ἐμπροσθεν ἐπέκαμπεν ὥς εἰς κύκλωσιν, ἐνθα δὴ &c. exhibet: Ald. pravitate tam lectionis quàm distinctionis (ut a libi sæpè) laborat: sic enim sese dat — ὥς ὁ τοῖς αὐτῷ πεταγμένοις, ἐμπροσθεν &c.

2 Σὺν τοῖς ἑξακισίοις.] Quorum suprâ modo meminerat p. 74.

3 Τὰς ἑξακιχλίδας.] De quibus mentio facta est p. 67.

4 Καὶ ἀποκτείναν λέγεται &c.] Plutarchus p. 1015. Ἀποκτείναντες ὁ δὲ ἱπ-

τοι ὁ Ἀρταγέρσης, βαλὼν ὁ Κύρος ἵππον, καὶ διήλυσεν πρὸς τὴν κλειδίαν ἡ δὲ ἑξακίχλη τὴν αἰχμὴν. Τὸν μὲν ὁ Ἀρταγέρσης ἀποκτείνει ὑπὸ Κύρου, χιλιὲς ἄπειρος ὁ μολογῶσι.

5 Πλὴν &c.] Lexicon Gr. L. vetus: Πλὴν, *verum*; cùm nimirum absolute effertur, valet ὅμως. Moschorinus: Πλὴν, πρὸς μὲν τοῖς ἑξακισίοις, ὥς ὁ γρόμνος ἀεὶ λέγεται· πρὸς δὲ τοῖς Ἀπικίοις, ὥς ὁ τὴν ἡγεμονίαν ὡτῶσι καὶ ἀπὸ ὅμως. Hoc ferè modo accipitur ista particula Matt. XVIII. 7. XXVI. 39. Philip. IV. 14. Vide K. Π. p. 484. n. 3.

¹ σίφος· ἔ εὐθὺς ἐκ ² ἠνέχετο, ἀλλ' εἰπὼν, ὁρῶ τ' ἄνδρα, ³ ἔ-
πε ἐπ' αὐτὸν· ἔ παῖς κατὰ τὸ σέρνον, ἔ πρῶσκέ διὰ τ' θώρα-
κος, ὡς φησὶ ⁴ Κτησίας ὁ ἰατρός, καὶ ἰᾶσθαι αὐτὸς τὸ τραῦμά
φησι. Παίοντα δ' αὐτὸν ⁵ ἀκοντίζει τις παλτῶ ὑπὸ τὸν ὀφ-
θαλμὸν βιαίως· ⁶ καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ

lum globum conspicit; statimque se non continuit, quin cum
dixisset, Video hominem, in ipsum impetu rueret; atque ad-
eò pectus ei ferit, & per loricam vulnus infligit, uti Ctesias
tradit medicus, qui se etiam vulnus illud curasse narrat. Cy-
rum, verò eum dum ferit, palto quidam acriter vibrato sub
oculum percutit: atque ibi tum & rege & Cyro inter se di-

¹ Σίφος] Vox est nonnunquam
etiam *ἑλαιωαμμένη*: quod monuif-
se sat est.

² ἠνέχετο] Valet pro ἀνέχε ἑα-
ντί. Idem verbi medii usus, tum
apud auctores passim, tum apud
Matt. XXVII. 5. καὶ ἀπληθύν ἀπήγα-
γε: quod phrasi, quā *Lucianus* in
Τοχαρί p. 618. utitur, exprefferis
istā, ἀπήγαγε αὐτοί.

³ ἔπε ἐπ' αὐτὸν &c.] Verbo eo-
dem ἑμφατικῶς ad impetum & ardo-
rem animi exprimendum jam su-
prā adhibuit p. 50. *Diodor. Sic.* l.
14. p. 254. & *Plutarch.* p. 1016.
Artaxerxem à Cyro primū in ter-
ram dejectum fuisse tradunt.

⁴ Κτησίας ὁ &c.] Excerptas quas-
dam ex *Ctesiae* scriptis historias ser-
vavit *Photius*; quas videre est hu-
jus apud *Biblioth.* p. 107 & seq. e-
dit. Rothom. 1653. Ibidem legas
licet varia variorum auctorum de
Cnidio illo testimonia: quibus
addas *Plin.* N. H. l. 2. c. 106. &
Suid. ad v. De medicis exercituum
itinerā comitantibus, vide K. II.
p. 77.

⁵ ἀκοντίζει τις &c.] *Diodorus* et-
iam *Sic.* loco cit. Cyrum ὑπὸ πνέ-
τῃ τυχόντων Περσῶν πληγέντα tradit.
Plutarch. ex *Dione*, cum regis ipsius
manu seu (ut alii) à Care quo-

dam; ex *Ctesia*, à Caunio quodam
dam (quod eodem ferè recidit)
percutsum cecidisse refert.

⁶ Καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι &c.] Itā
locum distinxit *Stephanus*. In alio-
rum editionibus *συγμῇ* plena (quā
dicitur) perperam, opinor, ad ἐκα-
τέρου ponitur. Ceterum, casus no-
minativus more Attico hic abso-
lutè videtur adhibitus, pro μαχο-
μένοι & βασιλεὺς καὶ Κύρος, καὶ τῶν &c.
Euripid. itidem *Phæniss.* v. 292.

Μίλων δὲ πίμπει μὲ Οἰδίπῳ κλεινὸς
ζόντι·

Μαοτιῶνα σιμῶν, —

Εν τῷ δὲ ἐπιστάτῳ Ἀργαῖοι πόλιν.
Ubi Scholiastes Σολοινοφάνης, αἰτ,
τῷ τῷ ἐστίν. Εἰδὲ γὰρ εἰπεῖν, Μίλωντι
πίμπει &c. Frustrā verò sunt in-
terpretes *Euripidis*, qui hanc lo-
quendi rationem ex Hebræo fon-
te fluxisse putarunt. Hujusmodi
enim anacolutha sunt apud ele-
gantissimos auctores usitata. *Thu-
cyl.* l. 6. in orat. Nicia: πολλὴ γὰρ
ἔστι (sc. στρατιὰ) οὐ πείσης ἔχει πόλεως
ὑποδίνεσθαι: pro πολλῆς γὰρ ἔστι, uti
notat Scholiastes. *Ælian.* H. V. l.
7. c. 1. Αφικομένη δὲ (Semiramis)
πρὸς τὴν Ἀσσυρίαν βασιλείαν, κλητὴ καὶ
κλειὸς τῷ ὄρει, ὅθεν ἐντυχὼν τῇ ἀσσυρίᾳ,
ἠερόθη αὐτῇ. h. e. cum venisset &c.
Idem l. 10. c. 18. βυκολῶν δὲ καὶ τῆς
Σικι-

Κῦρος, καὶ οἱ ἀμφ' αὐτοὺς ὑπὲρ ἑκατέρω, ὅποσοι μὲν τῶν ἀμ-
φι βασιλέα ἀπέθανον, Κτησίας λέγει· (ἰ παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν)
Κῦρος δὲ, αὐτὸς τε ἀπέθανε, καὶ ὀκτὼ ² οἱ ἄριστοι τῶν περὶ
αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ. ³ Ἀρταπάτης δὲ, ὁ πρῶτος αὐτῷ τῷ
σκηπτύχῳ θανάτῳ, λέγεται, ἐπειδὴ εἶδε πεπληγὸτα Κῦρον,
καταπηδήσας διπλὸν ἵππῳ, πεποιθεῖν αὐτῷ. Καὶ οἱ μὲν Φα-
σι βασιλέα κελεύσασθαι ἐπισφάζαι αὐτὸν Κῦρος· οἱ δὲ, ἐαυ-
τὸν ἑπισφάζαι, πασάμηνον τὸν ἀκινάκην· εἶχε γὰρ χρυσῶν.
Καὶ σπρίον ᾧ ἐφόρει, καὶ ψέλλια, καὶ τὰ ἄλλα, ⁴ ὥστε οἱ ἄρι-

micantibus, & utriusque pro utroque stipatoribus, quot ex iis
qui circa regem erant perierint, refert Ctesias: (nam apud il-
lum tunc temporis erat) Cyrus & ipse mortem occubuit, & su-
per ipsum octo ex stipatoribus ejus jacuere præstantissimi. Ar-
tapatēs autem, fidelissimus ei inter sceptuchos minister, post-
eaquam Cyrum cecidisse vidit, ab equo cum defiliisset, super
eum procubuisse fertur. Et nonnulli tradunt regem cuidam
præcepisse, hunc uti super Cyrum jugularet; alii, seipsum eum
jugulasse, stricto acinace; acinacem enim aureum habebat. Quin
& torquem gestabat, & armillas, & alia, quemadmodum Per-

Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτῷ &c.
h. e. βυκροῦν &c. l. 13. c. 46.
Ἰστῖοι ᾧ οὐκ αἶς, ναυίας ἡρόδωτος, &c.
Ροῖον. l. 1. c. 18. Οἱ πολέμοι τε λό-
γον εἰδότες, κοινὸν αὐτοῖς ἢ παρὰ φί-
λων &c. pro τῷ πολέμῳ εἰδότες &c.
Idem l. 2. c. 2. Οἱ ᾧ αὐτῷ τὸ μῖνον
πῶς οὐκ, ὁπότε, &c. pro τῶν δὲ οὐ-
κ &c. Vide & K. Π. p. 45. lin.
penult.

1 Παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν] Diodoro Sic.
l. 2. p. 118. auctore, Ctesias, ἡρό-
δωτος αἰχμηστῶν, ἀπὸ τῆς ἱστορίας
ἐπιστήμης ἀναλήφθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

2 Καὶ ὀκτὼ οἱ ἄριστοι τῶν &c.] Vide
K. Π. p. 241. n. 1. & 242. n. 2. De
Xenophontea prælii hujus exposi-
tione sic Plutarchus, p. 1014. Τὴν ᾧ
μείζονα ἐκείνῳ πολλῶν καὶ ἀπληρώτων,
ἐπιστήμης ᾧ μισοῦντι δεικνύοντες ὅφει,
καὶ τοῖς πρῶτοις, ὅς οὐ γὰρ ἡμι-
κῶς ἀλλὰ γνομένους, ἐφίτατον αὐτὸν τὸν

ἀπλοῦν τὸν πᾶσι καὶ συγκινωδόν-
τα, ἀπὸ τῆς ἐκείνῳ ὅτι ἐστὶν ἡ-
στῶν ἐπὶ τῇ αἰσθησίν, πλὴν ὅσα τῷ ἀξίῳ
λόγῳ &c.

3 Ἀρταπάτης ᾧ &c.] Vide K. Π.
p. 509. De Charo sic ferè Q. Curt.
l. 8. c. 9. Quem (sc. amicum, cui
nomen Alexander) ut Charus jacen-
tem conspexit, ruere in hostem omnium
præter ultionem immemor capis; mul-
tisque hastis, quosdam gladio interemit.
Sed cum tot unam intesserent manus,
super amici corpus procubuit exanimis.

4 ὥστε οἱ ἄριστοι τῶν &c.] Vide
suprà p. 50. & 21. unde liquet,
summo illum in honore habitum
esse, cui hujusmodi ornamenta re-
gis munere gestare licebat. Vide
& K. Π. p. 19. 463. 578. & secun-
da, quam ei præmissimus, Dissert.
p. 51.

σοι τῶν Περσῶν ἐπιτίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου ἡ δὲ εὐνοίαν τε καὶ πιστότητα.

Κῦρος μὲν ἔν ἔτῳς ἑτελεύτησεν, ἀνὴρ ὢν Περσῶν, τῷ μεταὶ
 3 Κῦρον τῷ ἀρχαῖον γενομένων, βασιλικῶτάτος τε καὶ ἀρχεῖν ἀξιώ-
 πετος, ὡς ὧδε πάντων ὁμολογεῖται τῷ Κῦρι δοκύντων ἐν πεί-
 ρα γενέσθαι. Πρῶτον μὲν γὰρ πᾶσι ἐν ὧν, ὅτι ἐκπαιδεύετο καὶ σὺν τῷ
 ἀδελφῷ ἔσσι τοῖς ἄλλοις παισὶ, πάντων πάντων κράτιστος ἐνομίζετο.
 4 Πάντες γὰρ οἱ τῷ δαίμονος Περσῶν παῖδες ἐν τῷ βασιλείᾳ θύ-

farum præstantissimi solent: honore enim à Cyro ornatus erat, tum propter benevolentiam tum fidem.

Et sic quidem Cyrus finivit, qui vir inter Persas, ex consensu omnium ejus qui consuetudine usi fuissent, post Cyrum illum priscum ortos, maximè regiâ fuit indole ac imperio dignissimus. Primum enim cum puer adhuc esset, unâque cum fratre cæterisque pueris institueretur, omnium in omnibus præstantissimus habebatur. Nam omnes primorum Persarum filii regis ad por-

1 Δι' εὐνοίαν τε καὶ &c.] Servi erga dominum benevolentiam iisdem verbis designat *Lucianus* in *Bis Accus.* p. 75 i. quâ de virtute Socratem cum *Ischomacho* egregiè differentem inducit *Xenophon* in *Oeconomico*. ferè medio. Vide & *K. Π.* p. 182. Meritò itaque *Apostolus* εὐνοίαν *Eph. VI. 7.* in servorum numerat officii.

2 Ἐτελεύτησεν,] Τελούταιν proprie sonat finire, ad finem perducere. Usus est hic itaque *Noster*, & *K. Π.* p. 658. 659. ellipsi (quam vulgaris recepit usus) accusativi βίον: cujus & exemplum videre est *Luc. VII. 2.* Eandem locutionem imitatur *Tacitus* *Annal. I. 6. c. 50.* Sic *Tiberius* *finivit, obituro &c.* Plenè dixit *Enripid.* *Hec. v. 417.* — ποῖ τελευτήσου βίον; Et *Isocrat.* in *Panegyri.* p. 72. edit. Steph. Cum casu genitivo legitur etiam apud *Nostrium K. Π.* p. 655. ἐκπαιδὲν τῷ ἀνθρώπινῳ βίῳ τελευτήσου: quod κατ' ἐξοχὴν dictum videtur, & hoc ferè modo supple-

dum: ἐκπαιδὲν τὰ λοιπὸν τῷ &c.

3 Μεταὶ τῷ Κῦρον τὸν &c.] Cujus mirificam virtutis indolem adfatum *Noster* in *K. Π.* depinxit.

4 Κῦρι &c.] Vide p. 27. n. 1. de nominis proprii repetitione: quâ *Cicero* usus est de *Nat. D. I. 3. c. 34.* qui cùm — in sanum venisset *Jovis Olympii*, amicum ei detraxit amicum, — quo *Jovem* ornârat — *Synonymus Gelo.* De verbo δακύν vide notata ad *K. Π.* p. 6. *Theon. Magister:* Πείρει, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐμπειρία, ἡ ἡμετέρα καὶ ἀπείρατος. Porro, ἐν τῷ ἔργῳ γίνασθαι, i. e. in opere versari, apud *Æschin.* *dial. 3. sect. 13.* pariter atque ut hoc loco dicitur ἐν πείρᾳ γίνασθαι, i. e. esse participem, frui usu alicujus; atque indè quali sit ingenio præditus, perspicere. Infra *I. 2.* prope fin. rem eandem *Noster* aliâ orationis expressit formâ: Κλέαρχος, ὁμολογούμενος ὅτι πάντων τῷ ἐμπειρίᾳ αὐτῷ ἡσυχαιότερος.

5 Πάντες γὰρ οἱ τῷ &c.] In iis nimirum *Fori* liberalis ἀρχαίος, de quibus

3.
 4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.
 28.
 29.
 30.
 31.
 32.
 33.
 34.
 35.
 36.
 37.
 38.
 39.
 40.
 41.
 42.
 43.
 44.
 45.
 46.
 47.
 48.
 49.
 50.
 51.
 52.
 53.
 54.
 55.
 56.
 57.
 58.
 59.
 60.
 61.
 62.
 63.
 64.
 65.
 66.
 67.
 68.
 69.
 70.
 71.
 72.
 73.
 74.
 75.
 76.
 77.
 78.
 79.
 80.
 81.
 82.
 83.
 84.
 85.
 86.
 87.
 88.
 89.
 90.
 91.
 92.
 93.
 94.
 95.
 96.
 97.
 98.
 99.
 100.

pa
tis
za
am
app
eiv
Jed
+ E

ras
itia
cta
diu
ris
ex
ii,
quo
den

qui
p. 4
p. 6
p. 5
dis
Gra
suer
equi
vatic
mod

Leg
sera
3
ni si
"ti
"su
"m
"e
"a
"ri

ραις παιδεύον· ἐνθα πολλὴν μὲν ἰσωφροσύνην καταμάτῃσι ἄν-
 τισ, αἰχρὸν δὲ οὐδὲν ἔτε ἀκῆσαι ἔτ' ἰδεῖν ἐστὶ. ² Θιῶνται δὲ οἱ
 παῖδες ἔτις τιμωμύνης ὑπὸ βασιλείως καὶ ἀκῆσαι, καὶ ἄλλας
 ἀτιμαζομύνης· ὥς· εὐθὺς παῖδες ὄντες μανθάνουσιν ἄρχεν τι ἔ-
 ἄρχεσθαι. Ἐνθα Κύρος εὐμαθῆσάτος μὲν πρῶτον τῇ ἡλικίᾳ ἐδόκει
 εἶναι, τοῖς τε πρεσβυτέροις καὶ τῇ ἐαυτοῦ ὑποδεεσέρων μᾶλλον πεί-
 θεσθαι· ἐπιτα· ἢ Φιλιππότατος, ἔτις ἵπποις ἄριστα ³ χρῆσθαι.
⁴ Ἐκείνον δὲ αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοῖς ἡλικίᾳ τε

tas educantur; ubi multam animadvertere possit aliquis mode-
 stiam, turpe verò quidquam nec audire est nec videre. Spe-
 ctant autem pueri tum eos, qui honore à rege ornantur & au-
 diunt, tum alios qui ignominia notantur: adeò ut statim à pue-
 ris & imperare discant & parere. Hic Cyrus primùm visus est
 ex æqualibus maximè docilis, & senibus obedientior quàm vel
 ii, qui ordine fortunæque quàm ipse erant inferiores: deinde e-
 quorum studiosissimus, equisque uti quàm optimè visus est. Ii-
 dem eum etiam res ad bellum spectantes, sagittas emittendi ar-

quibus consulenda est *Dissertatio* II.
 p. 45. K. Π. præmissa. Noster K. Π.
 p. 665, Ἀλλὰ τι καὶ τοῖς παῖδας τὸ μὲν
 παιδευομένῃ ἐπὶ ταῖς θύραις, ἐπὶ ἀλγυμί-
 νῃ — Conf. p. 561. & 636. Vide
 sis etiam *Dissertat.* modò adpellatæ
 p. 50.

¹ Ἰσωφροσύνη &c.] Cicero in Tusc.
 disp. l. 3. cap. 8. — temperant, quem
 Græci σωφρονα adpellant, eamque vir-
 tutem σωφροσύνη vocant, quam soleo
 equidem tum temperantiam, tum mode-
 rationem, adpellare, nonnunquam etiam
 modestiam. Adi K. Π. p. 566, 567.

² Θιῶνται δὲ οἱ παῖδες καὶ τὸς &c.]
 Lege K. Π. p. 556. & 666. & *Dis-
 sertat.* II. K. Π. præmissæ p. 45.

³ Χρῆσθαι.] “Post χρῆσθαι, (Stepha-
 ni sunt verba) “videtur deesse par-
 ticipium aliquod, videlicet ἐπι-
 στήμιος, aut ἐπιμαρμής, aut hujus-
 “modi quoddam. Nisi fortè ἀ-
 “εἰς mutandum putet aliquis in
 “ἀεῖς: cui tamen vix adstipula-
 “ri ausim. Sed & subaudiendum

“esse ex præced. verbum ἰδῆσαι di-
 “cere quis possit.” Hæc ille. Imò
 verò luce clarius est λατὶ τῷ χρῆσθαι re-
 peti debere verbum ἰδῆσαι: atque
 adeò vacillatione istâ haud opus
 erat. Rectè autem scribitur ἀεῖς, quod
 hic sumitur adverbialiter; uti passim fit in multis nominibus
 adjectivis, in numero plurali, ge-
 nere neutro positis.

⁴ Ἐκεῖνος &c.] Scil. ἄνθρωποι, Κύ-
 ρῳ nimirum ἐὼ πείρει γινώσκοντες, uti
 Noster suprâ paulò. Idem supple-
 mentum postulat Evangelistarum
 oratio. Mat. IX. 17. Οὐδὲ βάλλουσι
 &c. Luc. XII. 48. καὶ ὃ περιήγαγον &c.
 Ἀλιαν. H. V. l. 3. c. 8. Πολλοὶς γὰρ
 οἱ τὴν ἐξουσίαν ἔχοντες &c. scil. ἄν-
 θρωποι. Eadem de ellipti vide sis
 Cl. Periz. ad Sanct. Min. l. 4. c. 4:
 Cæterum, in τῇ ἐκ τῇ πόλεως ἔργῳ,
 intelligendum est ἐκείνῳ, vel a-
 liud quoddam hujusmodi partici-
 pium. Plenè dixit *Æschin.* dial. 2.
 sect. 2. Ἐπὶ δὲ πολλὰ τὰ ἐς πλεονέκ-
 τισιν

καὶ ἀκοντίσεως, φιλομαγέστηον εἶναι, ἔμελετῆρότατον. Ἐπεὶ ᾧ τῇ ¹ ἡλικίᾳ ἔπρεπε, καὶ ² φιλοθηρότατος ἦν, καὶ πρὸς τὰ θηρία μύθοι φιλοκινδυνώτατος. Καὶ ἄρκιον ποτὲ ³ ὀπιφερομένην εὖ ἔτρεπεν, ἀλλὰ συμπτῶν καταπαάδῃ διὰ τὸ τῷ ἵππῳ ⁴ καὶ τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ πῶς ὠτειλὰς φανεραῖς εἶχε, τέλος ᾧ κατέκτανε· καὶ τὸ πρῶτον μύθοι βοηθούντα πολλοῖς μακαρίζον εἶναι ἐποίησεν.

tem jaculaque intorquendi cupidissimum esse discendi, & exercitationum istiusmodi tolerantissimum judicabant. Cum verò ejus id ætati conveniret, & venandi studiosissimus erat, & promptissimus ad subeunda in feris invadendis pericula. Etiam ursam aliquando irruentem non extimuit, sed cum eâ congressus ab equo detractus est; & ea quidem passus est vulnera, quorum cicatrices habebat manifestas, tandem verò feram occidebat: atque ut illum, qui tum ei primus opem tulit, beatum prædicarent multi certè fecit.

ἔπαθεν — i. e. *Insuper etiam alia ad di-
vitiarum pertinentia* —

1 Τῇ ἡλικίᾳ &c.] Vocis hujus potestas ad quamvis sanè pertinet ætatem; at ætatem peculiari quâdam ratione juvenilem denotat. *Phavorinus*: ἡλικία, ἀπὸ τῆς εὐ ἡλικίᾳ. (repono, ἀπὸ τῆς οἰ εὐ ἡλικίᾳ) οἱ νέοι. *Suidas*: ἡλικία τὸ πῶλαι, ἀπὸ τῆς οἰ εὐ ἡλικίᾳ, οἱ νέοι. *Harpocration*: ἡλικία, ἀπὸ τῆς ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι. Legenda hæc & distinguenda ad eum modum, quem in repræsentandis *Phavorini* verbis tenuimus. Dicuntur autem εἶναι εὐ ἡλικίᾳ, & οἱ εὐ τῇ ἡλικίᾳ juvenes, qui firmatâ jam ætate florent. *Thucyd.* l. 7. haud procul sine ἡλικίας μάλιστα, i. e. *Scholias*te mōnente, νέωτος: quem apud auctorem haud pauca hujusmodi exempla reperire licet.

2 Φιλοθηρότατος ἦν,] Nimirum venandi studium erat οὐ τὸ εἰς τὸ πῶλαι ἔργον. Vide sis *K. Π.* p. 13, 14, & quæ notavimus ad p. 567.

3 ὀπιφερομένην &c.] Pari sensu atque elegantiâ Noster adhibet

ὀπιφερομένην *K. Π.* p. 39. καὶ οἱ εἰδὼς ἐν τῷ εὐαριστοῦ κείνοι ὀπιφερομένοι, — utroque participio ex vi vocis mediæ propriè *se infrenantem* sonante. Cæterum, verbo τρεῖς inest quædam etiam fugiendi significatio. *Hesych.* Τρεῖς, φυγεῖν, φοβηθῆναι. Τρίσινταν, φοβηθέντων ἢ ἀπὸ δόλου φυγεῖν. *Suidas*: Τρεῖς, ἀπὸ τῆς φυγῆς, φοβηθείς, δειλιώτης.

4 Καὶ τὰ μὲν ἔπαθεν, &c.] Scil. τραύματα. *Phavorinus*: ὠτειλὴ, κύριος μὲν τραῦμα, τὸ ἐκ τῆς ὠτειλῆς — διαφέρει ἡ ἄλλῃς ὠτειλῇ, ὅτι ὠτειλὴ μὲν, αὐτὸ τὸ τραῦμα· ἄλλῃ δὲ, τέλος ἢ τέλος θανάτου τῆς ὠτειλῆς τῆς τραύματος. Similiter *Ammonius*: ὠτειλὴ καὶ οὐλὴ ἀφορίζει· ὠτειλὴ μὲν γὰρ εἰς τὸ σῶσθαι τραῦμα, πρὸς τὸ ἐπὶ αὐτῷ. Οὐλὴ δὲ, ἢ ὑγίαινη σαρξ ἐν τραύματος παλαιῷ. Sensum tamen posteriorem hunc voci ὠτειλὴ tribuit hoc loco *Xenophon*. Sic *Plutarchus* *Quæst. Rom.* p. 276. Ad quæstionem Διὰ τί τὸς περὶ γάλακτος ἀρχον, ἔτος ἢ εὐ ἰμερία τῷ τοῦ τοῦ ἀρχοντος; — respondet, ὅτι τὸς ἀξίως ἀρχον, ἢ γένον, ἢ δὲ λείπον.

Ἐπεὶ ᾧ κατηπίμψθη ὑπὸ ᾧ πατρὸς σαυράτης Λυδίας π. Ἐ
φρυγίας τ' μεγάλης, καὶ Καππαδοκίας, στρατηγὸς ᾧ καὶ πάντων
ἀπεδείχθη, οἷς καθήκει εἰς Κασσωλὴ πεδῖον ἀθροίζεσθαι, πρῶ-
τον μὲν ἐπέδειξεν αὐτὸν, ὅτι ὡεὶ πολλοὺς ποιοῖτο, εἴ τω ἀπεί-
σεται, καὶ εἴ τω συνθεῖτο, καὶ εἴ τω ὑπάχοιτό τι, μηδὲν ψεύδεσθαι.
καὶ ᾧ ἔν ἐπίστευον μὲν αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι, ἐπίστευον
δ' οἱ ἄνδρες· καὶ εἴ τις πλέμιος ἐγένετο, ἀπεισασμένους Κύρου ἐπίστευε
μηδὲν αὖν παρὰ τὰς ἁπαντὰς παθεῖν. τοιγαρὲν ἐπεὶ τισα-
φέρνηι ἐπολέμησεν, ἅπαντα αἱ πόλεις ἐκῆσαν Κύρον εἰλόντο ἀντὶ
τισαφέρνηος, πολλὰν Μιλησίων· ἔπειτα ᾧ, ὅτι ἐκ ἡμέτερος τὸς φεύ-
γοντας προσέειπε, ἐφοβήντο αὐτόν. καὶ ᾧ ἔργῳ ἐπέδεικνυε, καὶ ἔ-
λεγεν, ὅτι οὐκ ἂν ποτε ὡσείητο, ἐπεὶ ἅπασιν αὐτοῖς φίλος ἐγέ-

Posteaquam autem à patre Lydiæ, Phrygiæ magnæ & Capadociæ satrapa *constitutus*, ac eo deductus est; & eorum etiam omnium, quorum ad officium pertinebat in Castoli planitiem convenire, designatus est præfectus, primum demonstravit, plurimi se facere, si *quis esset fortè* quocum foedus iniisset, si *quid* cum aliquo constituisset, si cui aliquid pollicitus esset, fraude malâ nihil agere. Itaque ergo civitates ipsi commissæ, fidem *ipsi* habebant, habebant & *ipsi* viri fidem: & si quis extitisset hostis, foedus ubi Cyrus *cum eo* pactus esset, nihil præter pacta passurum se confidit. Quapropter posteaquam bellum adversus Tissaphernem movisset, civitates omnes, præter Milesios, ultro Tissapherni Cyrum prætulerunt; hi verò, quod exules deferere noleret, eum metuebant. Etenim tum reapse, tum verbis declaravit, nunquam se *eos* destitutum, posteaquam amicus iis exti-

χρήματα, οὐδὲ Νέξαις, ἀλλὰ τραύματα
 καὶ ὠτειλαῖς ἔχουσιν. Hesych. Ωτειλαί,
 τραύματος, ἔλαι.

I Επεὶ δὲ κατεπίμφοθ] Vide supra p. 2.

2. *Επιδείξιν αὐτὸν, ὅτι &c.*] Vide scripta p. 84. n. 2.

3 Εἶτα ἀκούσασθε, ἐάν τις συζητῇ,]
 Ἀποστόλε Ἀντων. Σπουδαί @ Σιωπή-
 καὶ Ἀφάρτος Σπουδαί μὴ γὰρ, ὡς εἰ
 πολέμου σιωπῇσινται ὡς ἀλλήλους, ὡς
 ἀναγνώσονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον
 πτωχὸν ἢ πλούσιον μὴ πολυμήσσει, μηδ' ἀδι-

κήσεται ἀλλήλους. Συντίθενται δὲ ἐκείνων
καὶ φίλοις ὡς ἀλλήλους, καὶ τὸ πᾶσι
παύσις ὡς τῇ, ὅρα καὶ γίνεται πολέμῳ.
Suidas : Σπίδωμος — τὸ φιλεῖν, ὅ-
τε καὶ ἐκάλει τις ἐπὶ τῷ πολέμῳ συμ-
βάσει.

4 Σπονδίας] Suidas : Σπονδῆ, οἶνον
ἐκχυτοῖς ἐπὶ πηλῇ τῷ δαυμένον· ἢ φιλιφ.
nimirum, propterea quodd libatio-
nibus utebantur ii, qui amicitiam
inter se & fœdera pangebant.

5 Πᾶσαι αἱ πόλεις &c.] Vide supra p. 4. & 8.

νετο, ἔδ' εἰ ἐπὶ μὲν μέγας γένοιντο, ἐπὶ ᾧ καὶ κάκιον πράττειαν. Φανερός δ' ἦν, καὶ εἰ τις ἀρχὴν ἢ κακὸν ποιήσκειν αὐτὸν, νικᾶν πειρώμενος. Ἐν εὐχὴν δὲ πινες αὐτῷ ἐξέφερον, ὥς εὐχοίτο τοσούτον χρόνον ζῆν, ἔς τε νικῶν καὶ οὐδ' εὖ καὶ τὰς κακῶς ποιούσας ἀλεξόμενον. Καὶ γὰρ ἔνθα πλείους δὴ αὐτῷ ἐνὶ γὰ ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐπιθύμησαν καὶ χρήματα, ἔτι πόλεις, καὶ τὰ ἐαυτῶν σώματα ³ παρέδωκεν.

Οὐ μὲν δὲ οὐδὲ τοῦτ' ἂν τις ἔποιε, ὥς οὐδ' κακούργους καὶ ἀδίκους εἰς καταγελᾶν, ἀλλ' ἀφειδέσεται πάντων ἐπιμαρτυρεῖτο. ⁴ Πολλάκις δ' ἦν ἰδεῖν ὡς πρὸς τὰς σειβομύθιας ὁδοὺς, καὶ πόδων

tisset, nè si pauciores quidem etiam forent, & verò etiam fortunâ magis adversâ uterentur. Præterea palam ad superandos eos adnitebatur, quicumque ipsum *vel* beneficiis adfecissent vel injuriis: nonnulli etiam votum ejus extulerunt, optare se ut tamdiu viveret, donec & eos qui benè, & qui malè de ipso meriti essent, vicem *cujusque* meritis rependendo vinceret. Itaque ergò uni huic ex omnibus ætatis nostræ hominibus plurimi & opes, & urbes, & corpora sua in fidem tradere cupiebant.

Neque hoc quidem dixerit quisquam, quòd improbos ac sceleratos *sibi* illudere sineret, sed in eos severissimè animadvertit. Ac sæpenuerò tritis in viis cernere erat homines pe-

1 Αλεξόμενος.] Hesych. Αλεξομα, ἀμυνόμενος, βοηθῶν. Αλεξομα, βοηθία, καὶ ἀντίποινα. Ità Phavorinus etiam. Suidas: Αλεξόμενος ἀμυνόμενος. τὸ κακῶν ἀρξάμενος. Subjicit hæc tandem: Εὐχέτο ᾧ ὁ Κύριος τοσούτοις ὑπὲρ ζῆν, ἔς τε νικῶν καὶ τὰς κακῶς ποιούσας ἀλεξόμενον. Quæ cum ex hoc loco Xenophonteo deprompta sint, ad ejus exemplar exigi debent & restitui.

2 Αὐτῷ ἐνὶ γὰ ἀνδρὶ.] Ità rectè legit Stephanus; cum alii exhibent αὐτῶν. quod in αὐτῷ mutandum monuit etiam Muretus. Porro, de phrasi ἐνὶ γὰ ἀνδρὶ, Nostro perquam familiari, diximus K. Π. p. 582. n. 2. Similiter scribit Thucyd. l. 1. fere medio: — καὶ ὅχλοι, ὅσοι ἐκ τῶν ἄλλων ἐνὶ γὰ χερσὶν Εὐκλείῃ ἐστὶ. j. e. ὅ

hominum multitudine, quanta quidem in nullo alio, uno dumtaxat, est Græciæ loco.

3 Προῖαξ.] Hesych. Προῖαξ, προσδύναμις. quâ notione verbum illud paulò suprâ — ὅτι οὐκ ἦν εἰς τὰς φύλας προσδύναμις, — adhibuit Xenophon. Hic autem valet, tradere in potestatem, permittere arbitrio &c. Sic K. Π. p. 332. — διὰ ᾧ τὸ μνηστὴρ αὐτοῖς ἡμετέροις προσδύναμις μὴτε χρήματα πολλὰ, μὴτε &c.

4 Πολλάκις δ' ἦν ἰδεῖν &c.) Istiusmodi nimirum supplicii eos, morte quos haud statim multandos censuerant, Persæ coercere solebant. Q. Curt. l. 5. c. 5. Jamque haud procul urbe (Persepoli) erant, cum miserabile agmen, inter pauca for-

tinua

καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν γερομύτους ἀνθρώπους· ὥς ἐν τῇ
 τοῦ Κύρου δόλῃ ἐχέτο, καὶ ἑλλένι καὶ βαρβάρῳ μηδὲν ἀδι-
 κνωπὶ ἀδεῶς πορεύεσθαι, ὅποι τις ἤθελεν, ἔχοντι ὁ, πὶ παρὰ
 τοῖς. Τοὺς μύτοιγε ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον ὁμολόγητο Δια-
 φερόντως τιμᾶν. Καὶ πρῶτον μὲν ἦν αὐτῷ πόλεμος πρὸς
 Πεισίδας καὶ Μυσοὺς· στρατόμηνον οὖν καὶ αὐτὸς εἰς πύ-
 τας τὰς χώρας, οὓς ἐώρα ἰδέλοντας κινδυνεύειν, τούτους
 καὶ ἄρχοντας ἐποίει ἥς κατεστέφειτο χώρας, καὶ ἄλλοις δώ-
 ροις ἐτίμα· ὥς φαίνεσθαι τὰς μὲν ἀγαθοὺς, εὐδαιμονεστέρας,
 τοὺς δὲ κακούς, δόλους τῶν ἀγίων εἶναι. Τοιγαρὶν πολ-
 λὴ ἦν ἡ ἀφθονία τῶν ἐδελόντων κινδυνεύειν, ὅπως τις οἴοιτο Κύ-
 ρον αἰσθῆσθαι.

dibus, manibus, oculis privatos: aded ut *is in locis* Cyrus ubi
 imperaret, *cuius* tam Græco quàm barbaro iniqui nihil pa-
 tranti securè liceret iter facere, quocunque vellet *eorum* ali-
 quis, *cum* quidquid tandem *ipsi* commodum esset haberet. Bel-
 licà quidem certè virtute præditos eximiis *omnium* consensu
 honoribus ornabat. Ac primùm contra Pisidas & Myfos bel-
 lum gessit: & cùm ipse quidem exercitum in expeditionem
 adversus regiones istas educeret, quos ultro se in belli offerre
 discrimina videbat, eos cùm agri, quem suam in ditionem re-
 degerat, præfectos constituerebat, tum aliis ornabat præmiis:
 aded ut viri fortes palàm essent beatissimi, ignavi verò digni,
 qui his fervirent, haberentur. Quapropter magna erat illorum
 copia, qui discrimina adire vellent, ubi quis animadversurum
 id Cyrum arbitraretur.

*sume exempla memorandum, regi (A-
 lexandro) occurrat. Captivi erant
 Græci ad quatuor millia fere, quos Per-
 se vario suppliciorum modo adfecerat:*
*alios pedibus, quosdam manibus, auri-
 busque amputatis, inustisque barbara-
 rum literarum notis, in longum sui lu-
 dibrium reservaverant. Similiter Dio-
 dor. Sic. de Græcis istis Alexandro
 obviam venientibus, l. 17. p. 542.
 ἀπὸ τῆς αὐτῆς — ἡρωτικῶς μένοι
 πάντες, οἱ μὲν χεῖρας, οἱ δὲ πόδας, οἱ δὲ
 ὅτι καὶ ῥίνας. Justin. l. 11. c. 14. Am-*

*mian. Marcel. l. 27. c. 12. & l. 30.
 c. 3.*

1 Βήλοντας] Editio Steph. exhi-
 bet ἰθελόντας, &c. Vide quæ de eâ-
 dem scripturâ diximus p. 61. n. 2.
 Hic certè vulgata rectè se habet le-
 ctio, cùm mox sequatur τῶν ἰθελόν-
 των &c.

2 Αφθονία τῶν &c.] In vet. qui-
 busdam libris legitur ἀφθονία ἔτων &c.
 &c. Sed pro ἔτων libens reposue-
 rim αὐτῶν. quod MS. Eton. præ-
 fert.

¹ Εἰς γεμὴν δικαιοσύνην, εἴ τις αὐτῇ φανερὸς γήοιτο ² Ἰππιδάικνουδαι βουλόμεν, ³ πᾶσι πάντες ἐπιείτο ⁴ τύπτει πλεονεκτήματα ποιεῖν τῶν ἐν τῇ ἀδίκῃ φιλοκερδοῦντων. Καὶ γὰρ οὐν ἀλλὰ τε πολλὰ δίκαιως αὐτῷ ⁵ διεχειρίζετο, καὶ στρατεύματι ἀληθινῷ ἐχρήσατο. Καὶ γὰρ στρατηγὸς καὶ λοχαγὸς

Quod verò ad justitiam attinet, si quem suæ factis probandæ palam cupidum animadverteret, ipsi antiquissimum erat illos locupletiores reddere iis, qui ex injustitiâ lucrum avidè captarent. Itaque cùm alia multa justè ab ipso administrabantur, tum exercitum habebat verum. Etenim duces & cohortium præfecti

¹ Εἰς γεμὴν δικαιοσύνην,] Locutio videtur elliptica, hunc in modum supplenda: Τὸ γεμὴν εἰς δικαιοσύνην ἦεν, vel αἰῆκος, &c. Similia ferè extat ellipsis Luc. XIV. 28. — τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν; & 32. τὰ πρὸς ἐνδύην. scil. αἰῆκοντα. Vide Budæi Comm. L. Gr. p. 553, 1040. Confer quæ paulò suprâ notavi ad phrasin ἥ εἰς τὸν πόλεμον, scil. ἦσαν vel αἰῆκοντων: uti plenè scripsit Dionys. Hal. A. R. l. 5. sect. 69.

² Ἰππιδάικνουδαι βουλόμεν,] Scil. τὴν ἑαυτῷ δικαιοσύνην. Absolutè etiam, seu potius ellipticè dixit Ælian. H. V. l. 9. c. 36. Ψάλτης Αἰγυπτίου ἐπιδικάζειτο. scil. τὴν τέχνην. uti planè loquutus est idem l. 2. c. 27. Confer Theophrast. περὶ αἰσθ. sub fin. necnon Budæi Comm. L. G. p. 683.

³ Τύπτει] Suprà modò à plurativo ad singularem numerum transierat oratio: ἀφθονία ἔχοντες κινδυνεύουσιν, ὅς τις &c. jam verò vice versâ singularem excipit numerus pluralivus. Vide omnino p. 37. n. 1.

⁴ Διεχειρίζετο,] Hesych. Διαχειρίζεται, φονεύει: Sic & Phavorinus: quorum apud utrumque Διαχειρίζεται exponitur διοικῶ: at verbum hoc παρρησιαστικῶς eo sensu sumptum non agnoscunt. Conjunxit etiam Διαχειρίζομαι & Διαχειρίζομαι J. Poll. l. 5.

segm. 156. tanquam eadem potestate prædita; eo saltè discrimine intellecto, quod media inter & activa verba observandum est. Hic verò loci διεχειρίζετο passivè accipiendum videtur: nisi quis sensum ei vocis mediæ reciproci tribuere malit, atque aded αὐτῇ redundare censeat.

⁵ Καὶ στρατεύματι ἀληθινῷ] De eo sæpè sumitur ἀληθινῷ, nomini suo quod respondet, & reverà tale est, quale dici solet: opponiturque fictitio, sive ei, quod speciem tantum rei habet. Sic Ælian. H. V. l. 2. c. 3. ἀληθινὸν ἵππον opponit τῷ ἐν τῇ αἰσθ. Eodem sensu adhibetur apud Lucian. in Lucio p. 649, 651. Pari modo Θεὸς dicitur ἀληθινός 1 Thess. I. 9. atque aded opponitur τοῖς μὴ φύσει θεοῖς, sive τοῖς εἰδώλοις, i. e. diis Ethnicorum fictitiis. Ità Christus, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς ἕως τῶν αἰώνων, dicitur ὁ ἀληθινός Θεός, 1 Joh. V. 20. ubi ὁ ἀληθινός Θεός opponitur τοῖς εἰδώλοις v. 21. memoratis. Confer Joh. XVII. 3. Similiter ἀρχηγὸς ἕως ἡμερῶν, ὁ εὐλογητὸς, Joh. I. 9. adpellatur τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, tanquam qui verè talis sit; quisque aded inter alios omnes, id quibus aliquando nominis contigerit, unus supra contentionis modum emineat.

οὐ χρημάτων ἕνεκα πρὸς ἐκείνον ἐπλάσων, ἀλλ' ἐπεὶ ἐγνω-
σαν κερδαλεώτερον εἶναι Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν, ἢ τὸ κα-
τὰ μίαν κέρδι. Ἀλλὰ μὲν ¹ εἴ τις γέ τι αὐτῷ πρὸς ἀ-
ξάντι καλῶς ὑπαγρεθήσειεν, ² οὐδενὶ πώποτε ἀχάριστον εἶα-
σε τίλῃ προθυμίαν. Τοιγαρὺν κρείπσοι δὴ ὑπαγρέται παν-
τὸς ἔργου Κύρῳ ἐλέχθησαν γνέσθαι. Εἰ δέ τινα ὁρώη δεινὸν ὄν-
τα οἰκονόμον ἐκ τῶ δικαίου, καὶ ³ κατασκοπεύοντά τε ἧς ἀρχὸς
χώρου, καὶ ⁴ προσόδους ποιῶντα, ⁵ οὐδένα ἂν πώποτε ἀφείλετο,

non pecuniæ causâ ad illum navigabant, sed quoddam esse fructuo-
sius existimarent, Cyro dicto rectè audientes esse, quàm men-
struum lucrum. At si quis certè quidem ipsi, cùm quid impe-
râisset, pulchrè navâisset operam, nullius unquam animi alacritatē
munere carere patiebatur. Quapropter in rebus omni-
bus Cyro qui aderant administri, præstantissimi sanè fuisse per-
hibentur. Quoddam si quem justâ ratione rem familiarem admini-
strandam peritum esse, ac eam cui præesset regionem instruere ac
reditus facere videret, *fortunas* huic neutiquam adimere voluit,

¹ Εἴ τις γέ τι &c.] Ità ex MSto
Eton. adfentiente *Æ. Porro*, resti-
tuimus locum, qui antehac, in e-
ditis libris, quos vidi, omnibus,
præferabat εἴ τις γέ τοι &c. Fatē-
dum tamen est vocolæ π ellipsin
fatis esse usitatam.

² Οὐδενὶ &c.] Hanc scripturam
exhibent MS. Eton. atque edit.
Ald. & Steph. In aliis perperam le-
gitur ὁδὸν πώποτε &c.

³ Κατασκοπεύοντα] *Tho. Magister*,
Κατασκοπεύω, τὸ ἐργάζομαι: quod
κατ' ἐξοχὴν sonat τὸ γεωργικῶς ποιεῖ-
σθαι, interprete *Eustathio* sub fin. II.
ζ'. cui fidem facit auctorum con-
sensus. Hic, opinor, denotat par-
tim adparatum οὐδὲν παντοίαν, οἷς
γῆ τε ἐργάζεται, καὶ κρηκοὶ συγκομιζον-
ται, uti loquitur *Dionys. Hal. A.R.*
I. 8. sect. 87. partim ejusmodi re-
rum omnium dispositionem, quæ
ad commodum regionis esset ido-
nea.

⁴ Προσόδους ποιῶντα,] *Alii* scil.

sive in usum (non *sumo*, sed) *εἰς*,
cui ὑπόδωμος erat; tanquam τῶν
προσόδων ἀποδεκτή, uti noster ait
Κ. Π. p. 557. non κύριος: de quo
si verba fierent, legeremus, opi-
nor, προσόδους ποιησάμενον. Vide su-
prà p. 31. n. 1. Eodem ferè modo
Latini scriptores verbum *facio* ad-
hibent, quo Noster hic loci ποιῶ.
Vide *Nep.* in vitâ *Chabr.* sect. 2.
Eund. in *Epamin.* sect. 3. & *Horat.*
I. Ep. I. v. 65.

⁵ Οὐδένα ἂν πώποτε ἀφείλετο,] *Scil.*
παύτη τὴν χώραν: quâ constructione
usus est Noster Κ. Π. p. 309. τὸ μὲ-
νον μοι καὶ φίλοι παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυ-
χήν. *Tho. Magister*: Αφαιρῶμαι συν-
τίσεται δὲ ῥησιμῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ
δὲ αἰτιατικῆς εἰς ῥησιμῆς, & δὲ αἰτια-
τικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ δὲ δὲ αἰτιατικῆς εἰς
αἰτιατικὴν. Cæterum, pro ἀφείλετο,
quod hætenus legebatur, libens
admonitu tum loci ex Κ. Π. mo-
dò adlati, tum *Æ. Porri*; ἀφείλετο
repositui.

¹ ἀλλὰ ἔτι πλείω προσεδίδε· ὥς τε καὶ ἡδέως ² ἐπόναν, καὶ θαρραλέως ἐκτῶντο, καὶ ἂν πέπατο αὐτοῖς, ἤκιστα Κύρον ἐκρυπτεν· οὐ γὰρ φθονῶν τοῖς φανερώς παλατῶσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρησάμεν τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. φίλος γὰρ μὴν ὅσας ποιήσασθαι, καὶ εὖνας γνοίη ὄντας, καὶ ἱκανὸς κρίνειε συνεργούς εἶναι ὅ, τι τυγχάνει βουλόμενος κατεργάζεσθαι, ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γινέσθαι θεραπεύειν. ³ Καὶ γὰρ αὐτὸ πῦτον, οὐπὲρ αὐτοῖς ἐνεκα φίλων ᾤετο δεῖσθαι, ὥς συνεργούς ἔχοι, καὶ αὐτὸς ἐπερχάτο συνεργῶν τοῖς φίλοις κράτιστος εἶναι τούτοις, ὅπου ἔκαστον αἰσθάνοιτο ὀφεισόμενον.

sed etiam plura tribuebat; aded ut illi & libenter labores perferrent, & fidenter bona compararent, & quæ quispiam possideret, ea Cyrum minimè celaret: nec enim iis, qui palam opulenti erant, invidere videbatur, sed illorum uti pecuniis conari, qui eas occultarent. Amicos quidem certè quoscumque sibi adjungeret, ac benevolos esse animadverteret, judicaretque idoneos esse ad id, quidquid tandem esset, quod confici vellet, adiutores, obsequiis omnes consentiunt eum demerendi fuisse peritissimum. Etenim quod ad hoc ipsum attinet, cujus gratiâ ipse amicis sibi opus esse existimabat, nimirum ut ad res gerendas adiutores haberet, etiam ipse conabatur amicis egregius esse ad id omne adiutor, quidquid tandem cupere quemque persentisceret.

1. Ἀλλὰ καὶ πλείω &c.] De eodem Noster in Oeconom. λέγειται ὅτι καὶ Κύριος ποιεῖ, — εἰπὼν τοῖς ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ κατεκλυμένοις· ὅτι αὐτοῖς ἀνὸς δικαίως τὴν ἀμφοτέρων οἰκίαν λαμβάνοι, (scil. ἔτι πλείω ἀγαθῶν, καὶ ἔτι κατεκλυμένοις ὄντων τοῖς χείρας ἀγροῦν.) κατεκλυμένοις τὴν γὰρ ἀγροῦ εἶναι ἔφη χεῖρας, καὶ ἀρῶν τοῖς κατεκλυμένοις. Hic non sine emphasi dicitur πλείω προσεδίδε. Schol. in Aristoph. ἐκπ. v. 37. πλεονάζουσιν καὶ ἰδαιόμενοι ταῖς προσήταις Ἀπικρί. Confer quæ suprà notavimus p. 31. ad v. προσετίθει. At verò ἐμφατικῶς τὴν præpositionis redundantiam videre est 1 Thess. III. 10. νυκτὸς ἐν ἡμέρας ὑπὲρ πάντων διόδοι &c. i.e. vehementissimè, etiam atque etiam, maxime &c.

2. Ἐπόναν, &c.] De subitâ nu-

meri mutatione, vide suprà p. 94. n. 3.

3. Καὶ γὰρ αὐτὸ τῦτον.] Hæc ipsa formula est elliptica, quâ sacri scripti utuntur auctores; quæque non-nihil interpretibus eorum negotii facessivit. En exempla! Matt. XII. 36. λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀγροῦ, ὃ ἐὰν λαλήσῃσιν οἱ ἀνθρώποι, ἀποδώσεται ἐφ' αὐτῷ λόγῳ &c. ubi cum casu quarto intelligas oportet præpos. καὶ, locumque aded vertas: Dico vobis, ad omne verbum oris vestri quod attinet, &c. 1 Cor. X. 16. τὸν ἄρτον, ὃν κλῶμεν, ἐξ ἡμετέρας &c. ad raptem quod attinet, &c. 2 Pet. I. 5. Καὶ αὐτὸ τῦτον ὃ συνεδρὸν πάντων πνευματικῶν, &c. Adde huc Matt. XXI. 42. Joh. VI. 39. Act. X. 36. Eph. IV. 15.

Δῶρα δὲ πλεῖστα μὲν, οἷμα, ¹ ἃς γε ἀνὴρ ὦν, ἐλάμβανε
² διὰ πολλὰ πῦρτα ἣ δὴ πάντα μάλιστα τοῖς φίλοις ³ ἐδίδου,
 πρὸς τὸ τρέπον ἐκάστου σκοπῶν, καὶ ὅπου μάλιστα ὁρᾷ ἕκαστον
 δεόμενον. Καὶ ὅσα τῷ σώματι αὐτῷ χόσμοι πίμπι τίς, ἢ ὡς
⁴ εἰς πόλεμον, ἢ ὡς εἰς καλλωπισμὸν, καὶ ὡς πύτων λέγειν
 αὐτὸν ἔφασκεν, ὅτι τὸ μὲν ἑαυτῷ σῶμα οὐκ ἂν διώκετο τέττοις
 πῦσι χοσμηθῆναι, ⁵ φίλος δὲ καλῶς κεχοσμημένους, μέγι-
 στον χόσμεν ἀνδρὶ νομίζοι. ⁶ Καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα νικᾶν τὸς
 φίλος εὖ ποιούτω, ἐδὲν θαυμαστὸν, ἐπειδὴ γε καὶ διωατώ-
 πρὸς ἦν· τὸ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ φεικῆναι τῶ φίλων, καὶ τῷ προ-
 θυμείδῃ χαρίζεσθαι, ταῦτα μᾶλλον ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαθὰ εἶ-
 ναι. Κύρος γὰρ ⁷ ἐπέμπε βικυὸς οἶνα ἡμιδεῖς πολλάκις, ὅπο-

Muneribus plurimis, opinor equidem, unus ipse multas ob
 causas cumulatus est: ea verò omnia potissimum amicis, confi-
 derato cujusque ingenio, & quò quemque maximè videret ege-
 re, largiebatur. Ac de iis etiam, quæcunque ei ad ornatum
 corporis ipsius mitteret aliquis, vel ad bellum idonea, vel ad
 cultum splendidiorem, dicere *solitum* tradunt, non posse suum
 corpus omnibus his ornari, sed amicos præclare ornatos se ma-
 ximo homini ornamento ducere. Et magnis quidem benefi-
 ciis quòd amicos vinceret, nihil mirum erat, cùm esset sanè
 potentior: at quòd curâ gratificandique *ipsis* studio superabat
 amicos, hæc verò mihi quidem potiùs admiranda videntur.
 Nam ad eos sæpè Cyrus doliola vini semiplena mittebat, quo-

1 Εἰς γε ἀνὴρ ὦν,] Vide suprà p.
 92. n. 2.

2 Διὰ πολλὰ] Scil. αἶψα. quod
 deest etiam nomen Act. IV. 21.
 — μηδὲν ἐυρίσκοντες (scil. αἶψοι) τὸ
 &c. Confer Luc. XXIII. 14.

3 Εδίδου,] Muneribus legit διεδίδου.
 quod monuisse sat erit.

4 Εἰς πόλεμον, ἢ &c.] Scil. ἦκεν
 vel ἀπῆκεν. Vide sis p. 94. n. 1.

5 Φίλος ἣ καλῶς &c.] Vide scri-
 pta ad K Π. p. 584. n. 3. Cæterum,
 pro κοσμηθῆναι MS. Eton. dat κο-
 σμήσαι; rectè, opinor; nisi malis
 αὐτῷ in αὐτῷ cum Stephanò mu-
 tare.

6 Καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα &c.] Quod
 idem immutatâ paulùm phrasi de
 Cyro maj. Noster enuntiavit K. Π.
 p. 581. Καὶ τὰ μὲν δὴ μεγάλα δώρων
 ὑπερβαλεῖν, πλεονάζειν ὄντα, οὐ θου-
 μάζειν· τῇ δὲ ἡγεμονίᾳ ἐ τῇ ἐπιμελείᾳ
 τῶ φίλων βασιλευσὶν φεικῆναι, τῷτο
 ἀξιολογώμενον.

7 Ἐπέμπε βικυὸς &c.] Eâ nimi-
 rum de causâ, quam expressit K. Π.
 p. 574. ὡς ὑπερπλεονάζειν ἀνθρώποις. πρὸς
 ἀλλήλους ἐδὲν ἰσὺ δὲ τῶ αὐτῆς διακρίσεως
 ἐπιχειροῦντες, ἢ οἷον καὶ ποτὶν μετέ-
 δωκε. Vide sis Dissertat. II. K. Π.
 præmissam p. 50. & auctoribus ibi
 citatis adde Heraclidis frag. quod

N

apud

τε πάνυ ἡδυν λάβοι, λέγων ὅτι οὐπω δὴ ¹ πολλοῦ χρόνου
τούτου ἡδίοι οἶναι Ἰππύχοι ² τούτῳ οὖν σοι ἐπιμψε, καὶ δεῖ-
ταί σου τούτον ἔκπειν τήμερον σὺν οἷς μάλιστα φιλεῖς. Πολ-
λάκις δὲ χλιῶας ἡμιθρώτους ἐπιμπε, καὶ ἄρτων ἡμίσεα, καὶ
ἄλλα τοιαῦτα, ³ Ἰππλέγεν κελεύων τὸν Φέροντα, Τύτοις ἡδὴ
Κύρος· βυλεται οὖν καὶ σὲ τῶτων ⁴ γεύσασθαι. Οὗτος δὲ χιλὸς

ties suave admodum nactus esset, dicens se jam à longo tem-
pore vinum suavius non adeptum esse: quamobrem illud tibi
Cyrus misit, téque rogat ut illud hodiè cum iis quos maxime
diligis ebibas. Sæpenuerò semesos etiam anseres mittebat,
& partes panum dimidias, & hujus generis alia, cùm addere
juberet eum, hæc qui ferret, Cyrus his delectatus est; qua-
propter te quoque vult hæc gustare. Ubi pabuli admodum

apud Athen. l. 4. c. 10. extat. De
mensurâ βικῶν consule *Indicem*. Βι-
κῆς autem interdum etiam παραζυ-
τοῦται.

1 Ποῦν χρόνῳ] Scil. ἀπὸ πολλοῦ
&c. Vide suprâ p. 31. n. 3.

2 Τύτῳ ὅτι σοι ἐπιμψε, &c.] De
transitu ab obliquâ rectam in ora-
tionem vide suprâ p. 28. n. 3. Ve-
rùm hoc loco egregiâ notandum
venit ellipseos exemplum: nam
post ἐπιμψε requiritur ἴφη vel ἴλα-
ρον ὁ φέρον, seu aliud quoddam e-
jusmodi supplementum. Non est
itaque cur quisquam solæcismo-
rum aut linguæ Hellenisticæ som-
niet ineptias, cùm in N. T. textu
duæ pluresve voces omissæ videan-
tur. Haud aliam enim ad sensûs
ἐπιπλάσας opem scriptorum sacro-
rum oratio poscit, quàm & Græ-
corum ἢ ἔξω præstantissima exem-
plaria. Luc. IX. 13. legitur, Δότι
αὐτοῖς ἡμεῖς φάγομεν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ
ἔστι ἡμῖν πλῆθος ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο
ὀχλῶνες, εἰ μὴ τι παραθήντες ἡμεῖς ἀγα-
ράσωμεν &c. scil. ἢ δυνάμεθα π αὐτοῖς
διδόναι, εἰ μὴ &c. Joh. I. 8. Οὐκ ἦν
ἐκεῖν· τί φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ πε-
ρὶ τοῦ φωτός, scil. εἰς τὸ χρῆσθαι ἡλίου,

utî plenè loquitur c. XII. v. 46.

1 Joh. II. 19. Εἰς ἡμῶν ἐξῆλθεν, ἀλλ'
οὐκ ἔγνω ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἔγνω ἐξ ἡμῶν,
μνησθήσεσθαι αὐτὸν μετ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φα-
ρισαιοῖται, ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν,
scil. ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθεν. Marc. XIV. 49.
— καὶ ἐκ ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Αλλ' ἵνα πλα-
ραστήσῃ αὐτὸν γραφαί. supple ex Matt.
XXVI. 56. Αλλὰ τὴν δὲ ἄλῃν γέγονεν,
ἵνα &c. 1 Tim. I. 3. καὶ οὕτως παρακα-
λεῖσθαι σε ἐκδομῆσαι τὸν Εφῆσον — ἵνα
παραγγέλλῃς ποτὶ μὴ ἐπιπορεύεσθαι
μετὰ τοῦ Εφῆσου μύθους &c. supple, ὅ-
τι καὶ τὸν παρακαλεῖ.

3 Επιλέγεν] *Munus* nimirum,
quod poteris, verbis quasi ornare; utî
Comicus. Eodem verbo compo-
situs usus est ad rem eandem expri-
mendā K. Π. p. 23. Εἰπωῦν δὴ τὸ
Κῆρον — ἀφ' οὗ δὲ τῶν αὐτῶν τῶν πεί-
πων ἡγορητοῦν ἐπιλέγονται &c. Εἰ-
dem operâ monet hic locus, mi-
nimè contemnendam esse *Mureti*
conjecturam de reponendo διδίδε
pro ἰδίδε.

4 Γεύσασθαι] Profanos apud Græ-
ciâ scriptores γεύσασθαι significare ci-
bium capere, vesci, non gustare tan-
tùm, jam olim viri eruditi ad Aët.
X. 10. XX. 11. adnotârunt. Ban-
dem

ἁπάντιος πάνυ εἴη, αὐτὸς δ' ἐδύνατο ὡς θεοσκευάσασθαι. Διὰ τὴν πολλὰς ἔχειν ὑπηρέτας, ἔτι δὲ ἐπιμέλειαν, διαπέμπων ἐκέλευε τὰς φίλας τοῖς τὰ ἐαυτῶν σώματι ἄλυσιν ἵπποις ἐμβάλλειν τῶν τ' ἡλόν, ὥς μὴ πινῶντες τὰς ἐαυτῶν φίλας ἀγῶσιν. Εἰ δ' ἡ δὴ ποτε περὶ οἶτο, ἔτι πλείους μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τὰς φίλας ἐσπυδασι λογιέτο, ὥς δηλοῖ ἕς τιμα. ὥς ἐγὼ γε, ἐξ ὧν ἀκῶ, ἐδένα κρίνω ὑπὸ πλεόνων πεφιλῆσθαι, ἔτι Ἑλλήνων ἔτι βαρβάρων. Τεκμήριον δ' ἔστι τὰς ἔτι δ' ἐξ ὧν ἔτι Κύρου, δὲ ἄλλοι ὄντες, ἐδεῖς ἀπ' αὐτοῦ πρὸς βασιλέα. ἔτι πλεον ὀρόντας

exiguum esset, quod ipse tamen comparare posset, utpote qui multos habebat ministros, cuique id curæ erat, dimittebat qui hortarentur amicos, ut equis, ipsorum qui vehebant corpora, pabulum objicerent, nè illi amicos suos fame confecti veherent. Quod si aliquando iter faceret, ac complures se spectaturi essent, arcessitis amicis gravibus de rebus sermonem habebat, ut quos honore dignaretur significaret: aded ut neminem equidem, siue Græcorum siue barbarorum, de quibus fando accepi, à pluribus amatum fuisse iudico. Hujus rei hoc quoque argumentum est: quod à Cyro, alieno qui imperio subiectus erat, ad regem nemo defecerit; unum extra Orontam id qui facere cona-

dem vim hic etiam verbum istud obtinere videtur: cum vix consentaneum sit, qui tanta misit fercula, qui vinum opotum voluit, eum suis illa degustanda solum, non item comedenda, dedisse. Falsus est itaque *Vossius*, qui ad Act. X. 10. phrasin se Hebraicam deprehendisse putavit.

1 Σπάντιος πάνυ εἴη] Ità edit. Steph. & *Leumclav*. Sed lectionem longè aliam exhibent MS. Eton. & edit. *Ald.* ὅπου δ' ἡλὸς σπάντιος δυνάτης εἴη, &c. Unde Cl. *Arnau*d Xenophonem scripsisse autumat σπάντιος δυνάτης. δυνάτης, inquit, significat valde, idemque valet quod πάνυ. Vellem exempla protulisset. *Hesych.* quidem δυνάτης exponit ἰσχυρῶς, γενναίως, ἀσφαλῶς. Idem adverbium *J. Poll.* l. 4. segm. 24. iis adnume-

rat, quæ de rhetore adhiberi debent. Originem lectionis MS. Eton. & edit. *Ald.* neque fas neque tanti est hariolando indagare: ea tamen, quin corrupta sit, & quam recepimus, sincera, vix dubito. Voces easdem conjunxit Noster K. Π, p. 21. καὶ ἰδὲν ἵπποις πάνυ σπάντιος ἦν.

2 Πρὸς μὲν Κύρου &c.] Eadem tam de Cyro quàm de Artaxerxe tradit Noster in *Oeconom.* Cæterum, de voce δῦλος, quam de Cyro adhibet, vide scripta p. 40. Dissertat. II. quam nostra præfert. K. Π.

3 Πλεον ὀρόντας] Vide p. 57 & seq. & p. 85. n. 5. Porro ἕως satis commodè ad regem refertur: atque aded nullum hic extat nominativum absoluti exemplum, ut aliquando cum *Raphelio* ad Luc. XXI. 6. putat veram.

ἐπεχώρησεν· (καὶ οὗτος δὲ, ὃν ὥστε πιστὸν οἱ εἶναι, ταχὺ αὐ-
τὸν εὖρε Κύρῳ φιλαίτερον, ἢ ἑαυτῷ) ὥστ' αὖτε βασιλέως πολ-
λοὶ πρὸς Κύρον ἀπῆλθον, ἐπεὶ πολέμιοι ἀλλήλοις ἐγόνοντο· καὶ
οὗτοι μὲν οἱ, οἱ μάλιστα ὑπὸ αὐτῷ ἀγαπώμενοι, νομίζοντες,
ὡς Κύρῳ ὄντι ἀγαθοί, ἀξιοτέρως ἀν' αὐτοῦ τυγχάνειν, ἢ
ὡς βασιλεῖ. Μείζων δὲ τεκμήριον καὶ τὸ ἐν τῇ πελοπόνησιν τοῦ
βίῃ αὐτοῦ γρόμιον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν ἀγαθὸς, καὶ κρῖναι ὁρ-
θῶς ἐδύνατο τὰς πρὸς καὶ εὐνας καὶ βεβαίους. Ἀποθνή-
σκοντες γὰρ αὐτῷ, πάντες οἱ παρ' αὐτὸν φίλοι καὶ συμπαίοντες
μαχομένοι ἀπέθανον ὑπὲρ Κύρου, πλὴν Ἀρτιάου· οὗτος δὲ π-
ταγμένος ἐτύχαιεν ὅτι τῷ εὐνύμῳ τῷ ἱπποκυβέτου ἀρχῶν· ὥς
δ' ἤσθετο Κύρον πεπτακτά, ἐφυγεν ἔχων καὶ τὸ σφαιρόμα-
κρον, οὗ ἡγήετο.

² Ἐνταῦθα δὲ Κύρος ἀπολέμενος ἡ κεφαλὴ ἐκ χειρὸς ἡ δεξιᾶς. Βα-

tus est: (sed & ipse rex, quem sibi fidelem esse existimabat, eum protinus Cyro, quàm sibi, amiciores reperit) à rege ve-
rò multi ad Cyrum transierunt, posteaquam hostili alter in al-
terum animo esse cœpit; & quidem ii, qui maximè illi in amo-
re erant, futurum existimantes ut apud Cyrum, si strenuos se-
se præberent, honorem *virtutis suæ* digniorem, quàm apud re-
gem, consequerentur. Magnum & illud argumentum, quod
in fine vitæ ipsi accidit, tum ipsum fuisse bonum, tum rectè
feligere potuisse fideles, benevolos, constantes. Nam cùm vi-
tam amitteret, omnes apud eum amici & mensæ participes pro
Cyro pugnantes mortem oppetierunt, *unum* extra Ariæum: is
in lævo fortè *aciei cornu* constitutus erat *copiarum* equestrium
præfectus; ut autem cecidisse Cyrum intellexerat, fugam cum
exercitu, cui præerat, toto capeffebat.

Ibi tum Cyri caput manúsque dextra abscissa est. Rex

1 Ἀποθνήσκοντες γὰρ &c.] Noster
in Oeconom. Εὖ γὰρ ἐν τούτῳ ἡγῶμαι μέ-
ζον τεκμήριον ἀγαθότητος ὄντος εἶναι, ὅτι αὐ-
τὸς ἐκόντως ἱπποκύβητου, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς πα-
ραμένειν ἠθέλησεν. Εὖ γὰρ (Cyro) καὶ
οἱ φίλοι ζῶντι τε συνεμάχοντο, καὶ ἀπο-
θνήσκοντι συνακίβητοι πάντες ὡς εἰς τὴν νε-
κρὸν μαχομένοι, πλὴν γὰρ Ἀρτιάου· Ἀ-
ρτιάος δ' ἵππῳ ἐκ τῷ εὐνύμῳ κίρῳ τι-
πηγμῖν. Vide sis K Π. p 484.

Hic Diodoro Sic. l. 14. p. 254. est
Ἀρτιάος. Ubi ex Xenophonte &
Plutarcho libens reposuerim Ἀ-
ρτιάος.

2 Ἐνταῦθα γὰρ Κύρος ἀπολέμενος &c.]
A Mesabate, regis eunucho, atque
ex lege quâdam Persarum; aucto-
re Plutarcho p. 1019 & 1017. Cæ-
terum, ἡγεῖται iste, uti Noster lib.
2. extr. ait, κλέψας ἰδὼς εἶναι.

σιλεύς δὲ, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, διώκων εἰσπύπτεν εἰς τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον· καὶ οἱ μὲν μετὰ Ἀρκαίᾳ σκέπῃ ἴστανται, ἀλλὰ Φεύγουσι Διὰ τοῦ αὐτῶν στρατοπέδου εἰς τὴν ἑσθμὸν, ἔνθεν ὤρμηστο· (τίτῃρες δὲ ἐλέγοντο ὡς ἀσπίγγαι τῆς ὁδοῦ εἶναι) βασιλεὺς δὲ, ἔοι σὺν αὐτῷ, τίς τε ἄλλα πολλὰ Διερπάζουσι, καὶ τὴν Φωκαΐδα τὴν Κύρη παλλακίδα, τὴν σφὴν καὶ καλὴν λεγομένην εἶναι, λαμβάνει. Ἡ δὲ Μιλησία ἡ νεώτερα, ληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀμφὶ βασιλέα, ἐκφεύγει γυμνὴ πρὸς τῶν Ἑλλάνων, οἱ ἔτυχον ἐν τοῖς σκόλοφόροις ὅπλα ἔχοντες· καὶ ἀνπιταχθέντες, πολλοὺς μὲν τῶν Διερπαζόντων ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ καὶ αὐτῶν ἀπέθανον· οὐ μὲν ἐφυγόν γε, ἀλλὰ καὶ ταύτην

cum suis hostes dum persequitur, in castra incidit Cyriana: nec jam quidem amplius Aræi subsistunt copiae, sed per castra sua stationem ad illam, unde paulo ante discesserant, fugiunt: (quatuor autem itineris spatium parasangas longum esse ferebatur) rex, & qui cum eo erant, tum alia multa diripiunt, tum etiam Cyri concubinam patriâ Phocæensem, quæ sapiens & elegans adpellabatur, ille capit. At Milesia natu minor altera, ab iis qui circa regem erant capta, nuda effugit ad Græcos, qui armati apud impedimenta fortè steterunt: quique cum acie instructâ restitissent, multos interfecerunt ex iis qui castra diripiebant, atque de ipsorum etiam numero nonnulli interiêre: neque tamen fugæ se dederunt, sed & mulierem istam

1 Στιθμόν, ἔστιν ὠρμῶτο·] Sic ex conjecturâ rescripti. MS. Eton. ἔστιν ὠρμῶτο. cum editi libri, quos vidi, omnes exhibeant ἐν τῷ ὠρμηστο. Conjecere tamen viri docti lectionem alii aliam huc revocandam esse; Stephanus, ἐξ ἑ ὠρμῶτο, vel ἔστιν ὠρμηστο: Leuncl. ἔστιν ὠρμῶτο: Muretus ἐν τῷ ὠρμῶ. Exemplum ἔστιν significantis unde, quoniam quidem nobis invidere Lexicographi, unum alterumve proferre libet. Herodotus. l. 2. c. 142. καὶ ἔστιν οὗ ἀποτίλλαι, (fol) ἐν τῷ οὗ δις καὶ ἀδύναται. Noster utramque vocem conjungit Hist. Gr. l. 6. ferè medio, ἔστιν τοῦ ὅπλα καὶ χύμα, ἔστιν ὠρμηστο — Idem infra — ἐπὶ αὐτοῖς ἔστιν &c.

2 Καὶ τὴν Φωκαΐδα τὴν &c.] De quâ, nomine Aspasia, Ælian. V.H. l. 12. c. 1. copiosè, & narrationi Xenophontæ convenienter. Cui addendus est Plutarchus p. 1024.

3 Πρὸς τῶν Ἑλλάνων,] Muretus legendum monet πρὸς τὴν ἑ Ἑλλάνων, ut intelligas στιθμόν: eundem accusativum ex præcedentibus δὲ τῷ ἑ καὶ repetendum, & pro τῶν substituendum τὴν, censuit etiam Stephanus. Ex mente Porri subauditur τὸ στρατόπεδον. Intelligas velim suo cum articulo στιθμόν: nisi malis τὸ στίον seu τὸ στίονος, quæ passim deficere solent.

4 Οἱ δὲ] Vide suprâ p. 82. n. 3.

ἔσωσαν, καὶ πᾶλλα ¹ ὅσαι ἐντὸς αὐτῶν, καὶ χρήματα καὶ ἀν-
 θρωποι, ἐξήγοντο, πάντα ² ἔσωσαν. Ἐνταῦθα διέσχον ἀλλήλων
 βασιλεὺς τε καὶ οἱ Ἕλληες ὡς τριάκοντα στάδια, οἱ μὲν διώ-
 κοντες ὅντι καὶ ἑαυτοὺς, ³ ὡς πάντας νικῶντες. ⁴ οἱ δὲ ἀρ-
 πάζοντες, ὡς ἤδη πάντες νικῶντες. Ὡς δὲ ἤρσαντο οἱ μὲν
 Ἕλληες, ὅτι βασιλεὺς σὺν στρατεύματι ἐν τοῖς σκιδνοφόροις

salvam præstabant, ac alia quæcunque intus habebant, tum fa-
 cultates tum homines, omnia conservabant. Ibi rex atque Græ-
 ci inter se stadia circiter triginta distabant, cum hi oppositos si-
 bi *hostes* insequerentur, quasi qui universos vicissent; illi *ὀβνία*
quæque raperent, quasi jam universi victoriam essent adepti.
 Verum ubi Græci regem cum exercitu esse apud impedimenta

1 Ὅσαι ἐντὸς αὐτῶν, &c.] Prono-
 men hoc, *ἡμῶν* ἰμῶν, ab *ὅσαι*, non
 ἐντὸς, pendet; quod & alibi sæpè
 sine casu ponitur: atque adeò sen-
 tentia plenè prolata sic se habue-
 rit, *ὅσαι ἐντὸς τῶν ἰδίων αὐτῶν κτήσεων*
 &c. Itaque non adsentior viris
 eruditis, qui alteram illam con-
 structionem amplexi, similiter hic
 ἐντὸς αὐτῶν dici, atque Luc. XVII.
 21. ἐντὸς ὑμῶν, i. e. inter vel apud
 vos, existimârunt. Porro, cum ἐν-
 τὸς intelligendum videtur ἢ *κρατῆ-
 ρίδι* vel *τῷ στρατῷ*, pro *ὅ* τῷ *κρατῆ-
 ρίδι* &c. adeò ut locutionem e-
 vangelistæ atque ἐντὸς, cum nomi-
 ne per ellipsin suppresso, rite, opi-
 nor, contenderis.

2 Ἐσωσαν.] Ipsum hoc jam mo-
 dò præcessit verbum; cuius tamen
 non est cur quisquam repetitionem
 gravetur. Eodem, quod ad com-
 positionis rationem attinet, ex-
 emplo scripsit Noster K. Π. p. 93.
Καὶ σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μεσηγῆς τῶν ἰσθμῶν
καὶ ἀνδρῶν εὐδαίμωνι, πολλοὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς
πολεμικαῖς μεσσηγῆς τῶν κατὰ μεσηγῆς
εὐδαίμωνι. Et p. 150. *καὶ τῷ δουτί-
 ρι αἰελοῦσι τρωτὶ τῷτοι παραγγέλλαι,*
*καὶ ἀλφειοὺς πάντα ἔτα παραδιδόναι αἰε-
 λουσι.* Plura id genus exempla

concessit Cl. *Worke* in *Tullian.*
Leſt. ubi luculenter ostendit, ex
 iteratis in eadem sententiâ verbis,
 alterum immeritò delendum cen-
 suisse de Cicerone exteroquin op-
 timè meritis editores. Similiter
 1 Cor. I. 18. verbum *is*, & vers.
 27. *ἐξελίξασθε* bis poni videre est.

3 Ὡς πάντας &c.] Incunte libro
 secundo legitur, — *ἐλθόντες οἱ Ἕλλη-
 ες οἰκουμενιστῶν, αἰσχροὶ πάντα νικῶν.*
 Unde hoc etiam loco πάντας νικῶν-
 tes legi rectè posse coniecit *Stepha-*
nu. Sed & πάντας, quod libri om-
 nes repræsentant, commodè reti-
 neri posse nemo negaverit.

4 Οἱ δὲ ἀρπάζοντες,] Scil. βασιλεὺς
 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ut suprâ modò: vel
 ut mox infrâ loquitur, βασιλεὺς σὺν
 στρατεύματι. Participium autem il-
 lud plurativum ad ea, quæ cum
 voce βασιλεὺς sunt intelligenda, re-
 fertur: nec alia videtur structuræ
 ratio 1 Tim. II. 15. ubi nomini
 singulari *γυνὴ*, verba itidem pri-
 mô ipsi numero congruentia, dis-
 crepans deinde *μῦθος* subiungi,
 videre est. Statuamus itaque o-
 portet, posterius hoc verbum *πί-
 στες γυναικῶν*, sub *γυνὴ* voce *τοκμή-
 ναι*, respicere.

ἔειπεν, βασιλεὺς δ' αὖ ἤκουσεν Τισσαφέρην, ὅτι οἱ Ἕλληες νικῶντες
τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ εἰς τὸ πρόσωτον οἰχοίντο διώκοντες, ἐν αὐτῷ
δὲ βασιλεὺς μὲν ἀθροίζει τὰς ἑαυτοῦ, καὶ συντάττει· ὁ δὲ
Κλέαρχος ἐδουλεύετο, Πρόξενον καλέσας, (πλησιαίτης γὰρ ἦν)
εἰ πέμποιεν πινας, ἢ πάντες ἴοιεν ὅτι τὸ στρατόπεδον ἀρῆξοντες.

Εν τούτῳ βασιλεὺς πάλιν δὴλ^{ος} ἦν περὶ αὐτῶν, ὡς ἐδόκει,
ὅπως. Καὶ οἱ μὲν Ἕλληες ² συσραφέντες ³ παρὰ τὸν Κλέαρχον
ὡς ³ ταύτῃ περὶ αὐτοὺς καὶ δεινότεροι· ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτῃ μὲν
οὐκ ἤγνων, ἢ ὅτι παρῆλθεν ἔξω τῆς εὐωνύμης κέραι^{ος}, ταύτῃ καὶ
ἀπήγαγεν, ἀναλαβὼν καὶ οὐκ ἐν τῇ μάχῃ πρὸς τὰς Ἕλληας
αὐτομολήσαντας, καὶ Τισσαφέρην, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ. Ο γὰρ

cognōrunt, & rex de Tissapherne audierat, Græcos aciem si-
bi oppositam vicisse, ac eam insequendi causā ulterius progredi,
tum verò suos rex colligit instruitque: Clearchus autem,
vocato ad se Proxeno, (nam ei proximus erat) utrū quosdam
mitterent, deliberabat, an omnes potius ad castra defendenda
pergerent.

Interea rex iterū palām accedebat, uti videbatur, à tergo.
Ac Græci quidem conglobati, ut hāc parte, quā facturus impe-
tum videbatur, ipsum adirent exciperentque, sese comparant:
at rex suos eā non ducebat, sed quā lævum ultra cornu pro-
cesserat, eā etiam abduxit, receptis ad se iis, qui ad Græcos
in prælio transfugerant, & cum suis etiam Tissapherne. Nam

1 Βασιλεὺς] Jam tertium in eā-
dem hāc periodo occurrit. Quo
moniti exemplo modestiam dis-
cant fastidiosi isti dictionis, quā
Evangelistæ usi sunt & Apostoli:
nec aurículas sequantur adeo, ut
durum nescio quid absonūve in
oratione N. T. sacrā passim sese
audire somnient. Cæterum, pro
τὸ κατ' ἑαυτοὺς Steph. legendum cen-
set, τὸ κατ' &c. Sed utroque mo-
do suprā locutus est Noster: vide
p. 83. Cum articulo neutro βασι-
λεὺς ritè intelligas, βασιλεὺς cum
masculino.

2 Συσραφέντες] Et, Hesychio in-
terprete, συναλθύντες. Phavorinus:

συρίφοντες οἱ στρατῶται, ἰσχυρῶς ὑπὸ
τῷ πλεονασμῷ συναλθύντες αὐτοῖς πειρα-
ζόμενοι ἐρίφοντες. De militibus dici-
tur, qui sese colligunt conglobant-
que ad impressionem validius fa-
ciendam; metaphorā ab animalibus
ductā, quæ ad pugnam sese
dum parant, συρίφοντες. 7. Poll. l.
5. segm. 168. Συρίφοντες, συναλθύντες,
συναρπάσσοντες, συναρπάζοντες,
tanquam synonyma recenset. At-
que ita quidem primum illud ver-
bum exponere solet Scholiastes Thu-
cydideus.

3 Ταύτῃ] Supple μολί: quod
mox iterum ac tertium intelligen-
dum est nomen, nisi malis id.

Τισσαφέρνης ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ ἐκ ἔφουγεν, ἀλλὰ δῆλασθαι καὶ παρὰ τὸ πῶμα μὲν τὰς Ἑλλήνας πελταστὰς· διελαύνων δὲ καὶ ἔκτανε μὲν ἑτέρας, διαστάντες δὲ οἱ Ἕλληνες ἔπαιον καὶ ἠκόντιζον αὐτούς. Ἐπιδένης δὲ Ἀμφιπολίτης ἦρχε τῶν πελταστῶν, καὶ ἐλέγχετο Φρόνιμος γυνάξ. Οὗτος Τισσαφέρνης ὡς μείον ἔχων ἀπηλλοτριεῖσθαι εἰς τὸ στρατόπεδον ἀφικόμενος τῶν Ἑλλήνων, ἐκεῖ σιωπηλῶς βασιλεῖ, καὶ ὁμοῦ δὲ πάλιν συνταξάμενοι ἐπορεύοντο. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον κατὰ τὸ εὐώνυμον τῶν Ἑλλήνων κέρασ, ἔδεισαν οἱ Ἕλληνες μὴ προσέχουσιν πρὸς τὸ κέρασ, καὶ ἀντιπύζαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς διακρίψαν· καὶ ἐδόκει αὐτοῖς ἀναπύσσειν τὸ κέρασ, καὶ ποιήσασθαι ὅπως τὸ πῶμα. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβλαύοντο, καὶ δὲ βασιλεὺς παραμεψάμενος εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα, κατέστηεν ἐναντίαν

Tissaphernes primo in congressu non fugerat, sed ad flumen ipsum cum equitatu penetrarat adversus Græcos peltastas: eò dum perequitabat, neminem quidem interfecit, verùm Græci datâ hinc illinc viâ consistentes ejus cædebant copias & jaculis feriebant. Peltastarum præfectus erat Episthenes Amphipolitanus, vir, uti ferebatur, prudens. Itaque Tissaphernes ut inferior discessit; cùmque Græcorum ad castra pervenisset, in regem ibi fortè incidit, atque aded simul utriusque instructâ rursus acie illinc proficiscebantur. Ac ubi ad lævum Græcorum cornu adfuissent, verebantur Græci nè cornu invaderent, atque ipsos utrinque circumveniundo hinc inde cæderent; quare visum est ipsis ita cornu explicare, ut à tergo flumen haberent. Hoc dum illi capiunt consilii, rex continuò phalangis formâ in eandem, quam priùs habuit, per-

1 Αὐτός.] Scil. Tissaphernem καὶ τὰς οὐκ αὐτὰς, quæ ex præcedentibus repetenda sunt. Vide scripta p. 37. n. 1. & p. 94. n. 1.

2 Διακρίψαν· καὶ &c.] MS. Eton. κατακρίψαν· recte, opinor. Nam crebrius Noster sensu loco huic congruenti verbum hoc adhibet. Suprà p. 56. νομίζοντι ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ἐμὴν τι κατακρίψασθαι, &c. p. 85. Ἐθνη δὲ Κύρου δέοντες μὴ ὀπίσθιν ἰσχυμένους κατακρίψῃ τὸ &c. Porro, & quæ proximè sequitur particula, hic valet itaque, igitur, quare: quomodo

verti debet Act. VII. 34. X. 5. XIII. 11. XXII. 16 Sic infra paulò Noster: Καὶ ὁ Λύκιος ἤλασθαι &c.

3 Ποιήσασθαι] Lege n. 4. p. 34.

4 Ἐν ᾧ δὲ &c.] Scil. ἔσθιν. Sic Joh. V. 7. ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι &c. Vide p. 78. n. 1.

5 Καὶ δὲ] Μιανίμιν legit ἡδὲ. Sed nil mutandum. Phavorinus: Καὶ δὲ, ἐπὶ τῷ ἡδὲ. Similiter Hesychius. Sic Aristoph. in Pluto v. 227. Καὶ δὲ βαδίζω.

6 Παραμεψάμενος &c.] Æquè ac κατέστηεν, respicit τὴν φάλαγγα. Eandem

ἡ Φάλαγξ, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μαχηόμενος συνήει. Ὡς ἡ εἰ-
 δον οἱ Ἕλληες ἐγγὺς πρὸς ὄντας καὶ παρατεταγμένους, αὐτοὶς
 παλαιανισίνης ἐπήεσαν πολὺ ἐν προθυμότερον, ἢ τοπρόθεν. Οἱ
 δ' αὖ βαρβαροὶ οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' ἐκ παλαιοῦ, ἢ τοπρόθεν,
 ἔφευγον· οἱ δ' ἐπιδίωκον μέχρι κώμης τινός· ἐνταῦθα δ' ἔστησαν
 οἱ Ἕλληνες· ὑπὲρ γὰρ τῆς κώμης ἡ γήλοφος ἦν, ἐφ' ἧς ἀνεγράφησαν
 οἱ ἀμφὶ βασιλεῖα· περὶ μὲν ἐκεῖ, τῇ ἡ ἱππέων ὁ λόφος ἐνεπλή-
 ρηθη· ὥστε τὸ ποιεῖμενον μὴ γινώσκειν. Καὶ τὸ βασιλεῖον ση-

mutatâ, eam, uti primùm ad pugnam conferendam accesserat,
 exadversum hostem constituit. Cum autem Græci eos & in pro-
 pinquo & instructos esse cernerent, rursum præna ubi cecine-
 rant, multò etiam alacrius, quàm antea, eos invadebant. Ho-
 rum barbari non excipiebant impetum, sed effusius, quàm an-
 tea, fugam capiebant: quos Græci ad vicum quendam perfe-
 quuntur; ubi demùm sublisunt: nam supra vicum collis quidam
 erat, in quo se convertebant ii, qui circa regem erant; in qui-
 bus pedites quidem non erant, sed equitibus impletus erat col-
 lis; aded ut quid ageretur haud scire esset. Signum etiam re-

dem infra paulò structurâ utitur:
 Ο ἢ Κλίαςτος οὐκ αἰτιόσαζεν ἐπὶ τῷ λό-
 φῳ, ἀλλ' ὑπὸ αὐτῷ εἴστας τὸ τοῦτο δὲ
 μῆ, ubi vox postrema refertur &
 ad αἰτιόσαζεν & ad εἴστας.

1 Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μαχηόμενος &c.]
 Leunclavius sic locum distinguit &
 legendum censet, τὴν Φάλαγξ, ὡς
 πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ μαχηόμενος &c. at-
 que aded vertit, — ad pristinam for-
 matam — reducens phalange adversus con-
 sistit, jamque pugnaturus accessit. Sed
 auctoris ille mentem non adsecu-
 tus est: quæ tamen ex vulgatâ le-
 ctione atque interpunctione spon-
 te exoritur.

2 ὄντας ἐ παρατεταγμένους,] Scil.
 regem suâ cum phalange. Consule
 p. præced. n. 1.

3 Παλαιανισίνης] Lege n. 4. p.
 80.

4 Τοπρόθεν] Vide p. 61. n. 1.

5 Αὐ] Phavorinus: Αὐ, πάλιν, αὐ-
 τῶν. Ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν πλοίων μὲν

αὐτοφύρουσιν· ὡς πολλαχῶς ἐπὶ τοῦτο πα-
 ρεῖ Αἰσχυρίαν.

6 Γήλοφος] Pro quo innox λόφος
 plus vice simplici usurpatur. Mo-
 schopolus: Λόφος, πᾶν τὸ ἀνίστημι, καὶ
 ἐξίχθιν. Phavorinus: Λόφος, τὸ ἀνι-
 σταναι αὐτὸν, ἐ καὶ ἀνίστημι. Ab
 utroque Γήλοφος exponitur, ὁ ἐν ψα-
 λὸς τοῦτο. Minus generale poste-
 rius est nomen, quippe quod τὸ
 ὄντως præcipuè denotat ἀνίστημι:
 cum illud ex Moschopoli interpreta-
 tione rectè intellexeris. Utamque
 vocem pariter adhibuit Arrian. l.
 1. c. 6.

7 Ὡς τὸ ποιεῖμενον μὴ γινώσκειν.]
 Supple τὸς Ἕλληας, ex orationis
 serie.

8 Καὶ τὸ βασιλεῖον σημείον &c.]
 Noster K. II. p. 472. ἡ δ' αὐτὴ (Cy-
 ro) τὸ σημείον, αὐτὸς χρυσὸς ἐπὶ δρυ-
 τοῦ μακρῷ ἀνατιθεόμενος. ubi vide no-
 tata. Insignis est M9ti Eton. glos-
 sa hæc: ἡ δὲ αὐτὴ ἐπὶ πύλῃ
 ἰσχυρίαν

μείον ὄραν ἔφασκεν, αἰτόν τινα χρυσὸν ὅππῃ πέλτης, ὅππῃ ἕως ἀναπταμένον.

Ἐπεὶ ὃ καὶ ὅντα ὦντα ἐχώρουν οἱ Ἕλληες, λείπασιν δὲ καὶ τὸν λόφον οἱ ἱππεῖς· ὃ μὲντοι ἐπὶ ἀθρόοι, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλοθεν ἐφίλοῦτο δὲ ὁ λόφος τῶν ἱππέων· τέλος δὲ καὶ πάντες ἀπεχώρησαν. Οὗν Κλέαρχος οὐκ ἀνεβίβαζεν ὅππῃ τὸν λόφον, ἀλλ' ὑπὸ αὐτὸν σήσας τὸ σφάδμα, πέμπει Λύκιον τὸν Συρακούσιον καὶ ἄλλεν ὅππῃ τὸν λόφον, καὶ κελεύει καταδόντας τὰ ὑπὲρ τοῦ λόφου, πῆσιν ἀπαγγεῖλαι. Καὶ ὁ Λύκιος ἤλασε, καὶ ἰδὼν ἀπαγγέλλει ὅτι φεύγουν ἀνὰ κράτος. ³ Σχεδὸν δὲ ὅτε ταῦτα

gium videre se dicebant, auream quandam aquilam in peltâ, super hastâ extensam.

Cum autem Græci huc etiam tenderent, deferunt quoque collem equites; non sanè copiis jam confertis, sed alii ex aliâ parte: nudabaturque aded equitatu collis; tandem etiam omnes discessere. Clearchus quidem non continuo copias in collem promovit, sed iis sub ipso collocatis, Lycium Syracusanum cum alio quodam mittit, atque imperat, ut speculati quæ essent in colle, quomodo se habeant ipsi renuntiarent. Itaque Lycius in eum adequitavit, & cum omnia vidisset, fugere hostes totis viribus renuntiat. Jamque aded, cum hæc gere-

ἐπιπείθοιτο ἑαυτοῖς, ἡ πέλτη δὲ ἐξ ὧν τε ἐπὶ κεῖται. Thom. Magister: Πέλτη, ἡ ἀσπίς ἢ ἴσον ἐντὶ χρυσῷ. quocum consentit Ammonius.

1 Ἐπὶ χρυσῷ &c.] Reposui ex conjecturâ: cum prius alii libri ἐπὶ χρυσοῦ, alii ἐπὶ χρύσειον exhiberent. Lennæus ἐπὶ πέλτης in ἐπὶ πελτῷ mutanda, & ἐπὶ χρύσειον tanquam scholion delenda, vel in marginem rejicienda censuit. Lene magis, nec leve forsan, est quod adhibui remedium. Peltæ, opinor, imposita erat aquila, cui veluti pedibus insisteret: deinde ipsa cum insigni regio palta hastæ, in quâ sublimis gestaretur, erat adfixa. Suidas: χρυσὸν δερμάτιον, ἀσπίς, καὶ τὸ πέλαιον δερν. Ἀρριανός. Τα σημεῖα δὲ ἐπιπείθου ἑαυτοῖς, ἑαυτοῖς βασιλικοῖς, σίμματα

τα, πάλιν χρυσῷ, ἀναπταμένα ἐπὶ χρυσῷ ἡγευρωμένα. J. Poll. l. i. seg. 136. simul enumerat Λόγην, χρυσῷ (repono χρυσῷ, quam & emendationem postulat Ammonius ad v.) χρύμαξ, ἀσπίς — δερν. Phavorinus: χρυσῷ, ἀσπίς. χρυσῷ, τὸ δερν ἐπὶ πέλτῃ. Λάμπροισι ποτὶ αὐτὸ μέγιστον ἀπλῶς ἐπὶ δερν. Ex his constat locutiones, αὐτὸς ἐπὶ δερντος apud K. Π. loco cit. & αὐτὸς ἐπὶ χρυσῷ ἀναπταμένος apud hunc locum, inter se optimè convenire, atque aded eadem de re satis esse commodè adhibitas.

2 Ἐπὶ χρυσῷ] Vide p. 7. n. 2.

3 Σχεδὸν δὲ ὅτε ταῦτα ἦν, καὶ &c.] Similiter loquutus est Hist. Gr. l. 6. sub init. Σχεδὸν δὲ αὖτε τῷτοι τὸν χρυσόν καὶ ὃν ὁ ὁμήλιος ἀφικνῶται &c.

Utrobi-

ἦν, καὶ ἥλιος ἐδύετο. Ἐνταῦθα δὲ ἔστησαν οἱ Ἕλληες, ¹ καὶ
 θέρμιοι τὰ ὅπλα ἀνεπαύοντο· καὶ ἅμα μὲν ἐθαύμαζον, ὅτι
 οὐδαμῶς Κύρος φαίνοιτο, οὐδ' ἄλλος ἀπ' αὐτῶν οὐδεὶς παρ-
 ἦει· οὐ γὰρ ἤδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα, ἀλλ' εἰκάζον ἢ διώκοντα
 οἰχεσθαι, ἢ καταληφόμενον τι ² περὶ ἡλακέναι· καὶ αὐτοὶ ἐ-
 βουλεύοντο, εἰ αὐτὸς μέιναντες τὰ σκυοφύρα ἐνταῦθα ἀγά-
 γοιντο, ἢ ἀπίοιεν ὅτι τὸ στρατόπεδον. Ἐδοξεν ἔν αὐτοῖς ἀπιέ-
 ναι· καὶ ἀφικνουῦνται ἀμφὶ ³ δόρυπτον ὅτι πᾶς σκηνάς. Ταύ-
 τῃς μὲν τῆς ἡμέρας τοῦτο τὸ τέλος ἐγένετο. Καταλαμβα-
 νοῦσι δὲ τῶν τε ἄλλων χρημάτων τὰ πλεῖστα διηρπασμένα,

rentur, sol propemodum occidebat. Atque hic Græci substite-
 runt, & sub armis conquiescebant: simul mirabantur, Cyrum
 nusquam adparuisse, nec alium ab ipso quenquam adfuisse; ne-
 que enim mortuum eum esse nōrant, sed vel insequendis *hosti-*
buss intentum abiisse, vel ad occupandum aliquid provectum esse
 conjiciebant: ipsique *aded* consultabant, num illic commorati
 impedimenta eō adducerent, an ad castra discederent. Iphis
 tandem visum est discedere; atque *aded* sub cœnæ tempus ad
 tentoria perveniunt. Et hic quidem hujus fuit diei finis. Of-
 fendunt autem cū alias fortunas maximā ex parte direptas,

Utrobique verò redundat καὶ, per-
 inde atque Luc II. 21. Καὶ ὅτι ἐπλή-
 ῳσαι ἡμέρας ὁκτὼ ἔπειτα μὲν τὸ πα-
 ρόν, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα &c. ubi καὶ
 posteriore loco imperitè prorsus in
 quibusdam MSS. omittitur. Op-
 timè Phavorinus: Καὶ, ὁ συνόρισμος
 αὐτοῦ πρὸς τοῖς Ἀττικῶς, καὶ τὰς
 μυρία περὶ αὐτῶν ἐστὶν ἐνρίν.

1 Καὶ θέρμιοι τὰ &c.] Hæc J. Ce-
 sari ferè verbis, quæ l. i. B. C. c.
 42. extant, reddidi: neque enim
 Græcos vel arma deposuisse, vel po-
 suisse castra, existimandum est; cū
 eos mox hinc in castra cessisse le-
 gamus. Vide p. 54. n. 4.

2 Περὶ ἡλακέναι] Sic rescriben-
 dum pro περὶ ἡλακέναι, quod hac-
 tenus locum hunc occuparat, Ste-
 phanus, Leunclavius, Muretus unā vo-
 ce censuerunt. Similiter K. II p.

123. reposuimus περὶ ἡλακέναι pro περὶ ἡ-
 λακέναι p. 159. περὶ ἡλακέναι pro περὶ ἡ-
 λακέναι: p. 169. περὶ ἡλακέναι pro
 περὶ ἡλακέναι.

3 Δόρυπτον] Itā in editis, quos
 vidi, omnibus scribitur. Hesych.
 Δόρυπτος, ὅρα τὴν δειπνῶν. Similiter
 Suidas. Paulò aliter Phavorinus, Δο-
 ρυπτός, δειπνῶν ὅρα. J. Poll. l. 6. segm.
 102. — Δόρυπτος, ἢ ὡς Ζενοφῶν, Δόρυ-
 πτος: ubi tamen rectè monuerunt
 Cl. editores scribi etiam Δόρυπτος,
 Δόρυπτος, & Δόρυπτος, quibus ex MSto
 Eton. addo & Δόρυπτος. Etymol. m.
 Δόρυπτος, ἢ τὴν δειπνῶν ὅρα. Apud A-
 ristoph. Vesp. v. 103. ἐξυπνῶν scribi-
 tur Δόρυπτος: quomodo & apud A-
 then. l. i. c. 9. Eustathius ad Odyf.
 π'. p. 1791. per ἡ scribit; rectè, o-
 pinor; cū sit Δόρυπτος & Δόρυπ-
 τος, à Δόρυπτος.

καὶ εἴ τι σιτίον ἢ ποτὸν ἦν· καὶ τὰς ἀμάζας μετὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου, ἃς παρεσκεύαζατο Κύρος, ἵνα εἴ ποτε σφοδρὰ λάβοι τὸ στρατόπεδον ἐνδεῖα, ἀξιδιδοίη τοῖς Ἕλλησιν· (ἦσαν δὲ αὐταί, ὡς ἐλέγοντο, πετραχόσαι ἀμάζαι) καὶ ταύτας τότε οἱ σὺν βασιλεῖ διήρπασαν· ὥστε ἄδειπνοι ἦσαν εἰ πωλεῖσι τῶν Ἑλλήνων· ἦσαν ὃ ἑ ἀνάρησι· πρὶν γὰρ δὴ καταλῦσαι τὸ στραπυμα πρὸς ἄριστον, βασιλεὺς ἐφάνη. Ταύτην μὲν ἐν τῇ νύκτι οὕτω διεγύοντο.

tum quidquid potulentum esculentumve fuerat; & plaustra farinā vinoque referta, quæ Cyrus sibi paraverat, ut si quando gravis exercitum incesset inopia, Græcis ea distribueret: (plaustra ipsa numero fuisse dicuntur quadringenta) hæc verò etiam regis tum diripere copiæ; aded ut maxima Græcorum pars cœnâ careret; cùm nē pransi quidem fuissent: nam priusquam ad prandium in castra diverteret exercitus, rex adparuit. Atque hanc quidem noctem sic exegerunt.

1 Τὸ στρατόπεδον] MS. Eton. habet σφοδρὰ τὸ στρατόπεδον λάβοιτο ἐνδεῖα. Sed στρατόπεδον sine dubio ex glossâ huc irrepsit. Cæteri vulgatae lectionem rectè tuentur. Phavorinus adpositè: Στρατόπεδον, κορυφῆς, ὅθεν ἀγγεῖοι ὁ στρατός — λίγεται δὲ στρατόπεδον, καὶ αὐτὸ τὸ στρατόπεδον: quocum consentiunt Suidas & Scholiasta Thucyd. ad l. I. Noster Hist. Gr. l. I. ferè medio: — δὴ παύσασθαι τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου, i. e. — copias à Byzantio abstraherent. Simi-

liter Thucyd. l. 4. sub fin. ὅπερ φιλεῖ μεγάλη στρατόπεδον σιφῶς (reposuerim, ἀσπιφῶς i. e. ἀδύλας, ἀπὸ αἰτίας, ut ibi Schol.) ἐκπλήρου, i. e. quod solet magnos exercitus &c.

2 Ἀδείπνοι] Et ἀνάρησι dicuntur, ut Latine incænes sive incænatæ & impransi. De temporibus δείπνου & ἀρίστου sic Athen. l. I. c. 10. Ἀριστὶ μὲν ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῇ ἰσχυρῶς λαμβανόμενον. δείπνον ὃ μισήμωρον, ὃ ἡμεῖς ἀριστὶν ὀνόμαζον, τὸ ἑσπερινόν. Lege tamen quæ scriptissimus K. Π. p. 146. n. 1.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Β΄.

Ως μὲν οὖν ἡ Θροιάδη Κύρῳ τὸ ἑλληνικόν, ὁπότε δὴ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην ἐστρατεύετο, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγέρετο, καὶ ὡς Κύρῳ ἐτελεύτησε, καὶ ὡς δὴ τὸ στρατόπεδον ἐλθόντες οἱ Ἕλληνες ἐκοιμήθησαν, οἱ οὖν πάντες νικᾶν, καὶ Κύρον ζῆν, ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται. Ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ σιωελθόντες οἱ στρατηγοὶ ἐθαύμαζον, ὅτι Κύρος ἔτε ἄλλον πέμποι σημανέντα ὅ, τι χρὴ ποιεῖν, ἔτ' αὐτὸς φαίνοιο. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς, συσκαδασαμένοις ἃ εἶχον, καὶ ἔξοπλισμένοις, περιέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ὡς Κύρῳ συμμίσξαιαν. Ἡδὴ δὲ ἐν ὁρμῇ ὄντων,

ET quemadmodum quidem Græcæ Cyro copiae coactæ fuere, quo tempore adversus fratrem Artaxerxem expeditionem suscepit, & quæcunque inter adscensum gesta fuerunt, quo pacto pugna fuit commissa, quâ ratione Cyrus occubuit, quomodo Græci ad castra sua profecti quieti se dederunt, quod vicisse se omni ex parte existimarent, Cyrûmque adeò superstitem esse, superiore libro expositum est. Cum verò primâ luce convenissent duces, mirabantur quodd Cyrus nec alium quenquam mitteret, qui quid agendum esset significaret, nec ipse adpareret. Iis itaque tandem visum est, vasis quæ ipsis reliqua erant collectis, armisque sumptis, ulterius procedere, ut Cyro sese conjungerent. Et cum jam in ipso essent egressu,

1 Ως μὲν οὖν &c.] Ab hujusmodi quâdam rerum, prius quas exposuerat, ἀνακιφαλαίῳ, librorum ferè insequentium duxit exordia.

2 Εἰς τῇ ἀνόδῳ] *Hesychius*: Ἀνοδος, ἀνάστασις. Similiter *Phavorinus*. Vide quæ notavimus p. 1.

3 Εὐκοιμήθησαν, &c.] *Hesych.* & *Phavorin.* Κοιμήθητι, κατεκλιθήτι, ἢ κατὰ τὴν ὑπόστασιν. Itaque à notione

verbo ἀνιπαύοντο subjectâ pag. 107. haud longè discedit. Vide pag. 102.

4 Ως Κύρῳ &c.] MS. Eton. ἔως. Sed librarius glossam haud dubiè pro verâ lectione amplexus est. *Phavorinus*: Ως, πολέσμενον ἐκέρημεν ἔστιν ἔτι γὰρ παρεπὸ λῆς, ἢ ὁρμῶσιν λαμβάνεται καὶ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, ἢ ἀπὸ τῆς ἔως —

ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντι ἦλθε ἱ Προκλῆς, ὁ Τεϋθρανίας ἀρχὼν ἡ γε-
γονώς, ἀπὸ ἡ Δαμαράτου τοῦ Λάκωνος, καὶ Γλοῦς ὁ ἡ Ταμῶ.

sub ipsum solis ortum venit Procles Teuthraniae praefectus, qui
à Damarato Lacedaemonio genus ducebat, & Tami filius Glus.

1 Προκλῆς, ὁ &c.] Hujus memi-
nit iterum Noster l. 2. & sub finem
l. 7. & *Hist. Gr.* l. 3. ineunte; ubi
ei Eurysthenem adjungit. Hos au-
tem simul memoratos passim apud
auctores videre est. Adi sis *Herodot.*
l. 4. c. 147. *Pausan.* lib. 3. c. 1. *Sira-
bon.* l. 8. sub fin. *C. Nep.* in vitâ
Agésil. Sed alios atque Nostrum
tam hoc in loco quam Historiâ
Græcâ, illos voluisse, ipsa tempo-
rum ratio demonstrat. Ex eâdem
omnes tamen, Demarati scil. fami-
liâ oriundos, collata ostendunt
Herodoti loca l. 6. c. 65. & l. 8. c.
131. inde liberis eâdem de stirpe
creatis eadem, uti fit, obtigisse no-
mina consentaneum est. Minimè
verò dissimulanda est suspicio, Προ-
κλῆς in plerisque circumferri libris
pro Πατροκλῆς, atque hoc adeò no-
men hunc etiam in locum restitui
debere. Suspicionem istam *Suide*
& *Platonis* arguent testimonia: quo-
rum prior in v. *Λυκῶν*, inquit,
Σπαρτιάτης Πατροκλῆς δῶπλον: hic,
l. 3. de legibus — *Λακεδαιμόνιος δὲ*
Πατροκλῆς & *Εὐρυθένης*. Ex *παχυρρα-
φίας* studio natus videtur error;
cùm in MSS. veterum monumentis
passim istiusmodi scripturæ com-
pendia reperiuntur, e. g. *αὐτός* pro
αὐτῶν, *αἴτις* pro *πατέρις*. quidni
igitur & *προκλῆς* pro *πατροκλῆς*, scri-
bi posset? Vide sis tamen quæ *Cl.*
Davisius notavit ad *Cicer.* de *Divin.*
l. 2. c. 43.

2 Γεγονώς.] Huic temporis præ-
teriti participio tribuenda est præ-
sentis significatio: cujus itidem
vicem aoristum explet p. 39 ubi

de Belesi dicitur — *Ἐ Συρίας ἀρχαν-
τος*, licet is jam tum Syriæ præf-
set; ut ex fine libri 7. constat. Hu-
jusmodi temporum permutationis
passim exstant exempla. *Æschin.*
Socrat. dial. 3. sect. 9. καὶ ἐπιμείνη
τις, παρέλυσεν, (ἡ φύσις) ἠλωήσατο,
παρήρρωσεν, i. e. & si quis cunctatus
fueris, paralyti adficii eum natura, &c.
Sic scriptores sacri: *Matt.* XXIII. 2.
Ἐπὶ τῇ Μουσίᾳ καὶ θύρᾳς ἐκάθισαν οἱ &c.
Joh. XV. 6. Ἐὰν μὴ περ μένη ἐν ἐμοί,
ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλήμα, καὶ ἐξεργηθή.
Jac. I. 11. Ἀντίτοις γὰρ ὁ ἡλῖος σὺν τῇ
κρίσει, & ἐξήραν τὸ χόρτον, &c. Huc
adde *Matth.* III. 17. Οὗτός ἐστι ὁ ἀγα-
πητός, ἐν ᾧ εὐδόκησεν. Sic & præteri-
tum pro præsentī adhibet *Isocrates*
initio orat. ad *Demonic.* πολλὸν ἡ μα-
ρίστην ἀλφειὴν ἀλίσφασι ἐν ταῖς &c.
pro λαμβάνουσι &c. Istiusmodi scri-
ptores etiam Latini enallagen imi-
tantur. *Virg.* *Æneid.* l. 6. v. 78 &
seq.

— magnum si pectore possis

Excussisse denum —

ubi *Servius* hæc: *Excussisse* pro *excu-
tere*: est autem *Attica* figura, quæ noi-
ui non convenit. At eâ usos esse *Ci-
ceronem* & *Senecam* pluribus ostendit
Cl. Wopkens *Lect. Tull.* l. 3. c. 1.

3 Ἀπὸ Δαμαράτου &c.] De quo
consulenda sunt auctorum loca, in
notâ præcedente citata; in quibus
scribi solet *Δαμαράτος* & *Δαμαρῆτος*:
quæ scripturæ varietas aliî atque
aliî dialecto forsan tribuenda est.
Stephano *Δαμαράτος* Laconicum est,
ut *δάμος* pro *δήμος*.

4 Γλῆς ὁ Ταμῶ.] Vide sis p. 42.
n. 2. *Stephano* monente, Ταμῶ pro
Ταμῶν,

Οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κύρος μὲν ¹ πέθνηκεν, Αρτιάος ᾧ πεφυγὼς, ἐκ τῷ σαθμῷ εἴη μὲν τῶν ἄλλων βαρβάρων, ² ὅθεν τῇ περτέρῳ ὠρμῶντο· καὶ λέγοι ὅτι ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν περιμένειεν αὐτοὺς, εἰ μέλλοιεν ἔλθαι· τῇ δὲ ἄλλῃ ἀπύεσθαι φαίη ἵπτι Ἰωνίας, ὅθεν περ ἦλθε. ³ Ταῦτα ἀκούσαντας οἱ στρατηγοί, καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληες, βαρέως ἔφερον. Κλέαρχος ᾧ παῖς εἶπεν, Ἀλλ' ⁴ ὠφέλε μὲν Κύρῳ ζῆν· ἐπεὶ δὲ τετελεύτηκεν, ἀπαγγέλλετε Αρτιάῳ ὅτι ἡμεῖς γε νικῶμεν βασιλεῖα, καὶ, ὡς ὁρᾷς, οὐδεὶς ἡμῖν ἐπὶ μάχεται· καὶ εἰ μὴ ὑμεῖς ἦλθετε, ἐπορεύομεθα αὐτῷ

Narrabant hi, Cyrum mortuum esse, Ariæum verò, fugæ qui se dedisset, eâ esse in statione cum reliquis barbaris, unde pridie discessissent; & dicere *hunc*, velle se diem istum eos expectare, si venturi essent; altero in Ioniam abire, unde venisset. Hæc cum duces audissent, Græcique aded cæteri, graviter ferebant. Clearchus autem hæc dixit, Utinam Cyrus viveret; verum quandoquidem mortem obiit, renunciate Ariæo nos quidem vicisse regem, neminemque, uti videtis, amplius adversus nos pugnare; quod nisi vos venissetis, adversus

Ταμὸν, hactenus vulgato, rescripsi; ut sit à nominativo Ταμὸς, quem suprâ legimus p. 32. Vide etiam p. 18. n. 2. Cæterum, cum articulo intelligendus est ἡς: quod de re omnes apud auctores pervulgatâ monuisse sat est.

[1 Τίθνηται,] *Ἀπύεσθαι* καὶ τίθνηται διαφέρει· Ἀπύεσθαι μὲν οὖν, τίθνηται δὲ πάλαι. Sic suprâ Noster p. 87. usus est priore, de Cyro cæterisque, qui jam tum occiderant, verba faciens.

[2 ὅθεν τῇ περτέρῃ &c.] *Hesych.* ὅθεν, ὅθεν. Ex hoc loco constat, recte reponi potuisse p. 101. vel ὅθεν ὠρμῶντο ex MSto Eton. vel ὅθεν &c. ut hic scribitur. In περτέρῃ, ut passim apud scriptores tam sacros quàm profanos deest ἡμέρα: sed ab exemplis rei notissimæ me continet.

[3 Ταῦτα ἀκούσαντες &c.] Edit.

Sieph. & Ald. Ταῦτα ἀκούσαντες &c. *Leimcl.* Ταῦτα πτωχονόμοι &c. Nos ex MSto Eton. ἀκούσαντες restitui-mus. Sic Noster suprâ p. 30. ἀκούσαντες δὲ ταῦτα εἰ &c. p. 38. οἱ δὲ Ἕλληες, — ἀκούσαντες τῇ &c. pag. 42. ἀκούσαντες ταῦτα, ἐπείγοντο &c. p. 66. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες &c. & alibi passim. In eodem MSto post Ἕλληες legitur πτωχονόμοι, quod tanquam supervacaneum, undecunque demum natum sit, omisimus.

[4 ὠφίλει] *Etyim. m.* ὠφίλει, ὡς μὲν ἐστὶ κατὰ πάντας ἀρίθμους φερόμενοι· χάριται καὶ μίτρα εἰς μικρὸν· scil. ὠφίλει vel ὠφίλει. Idem mox deinde, καὶ οὐκ ἐστὶν ὁ λόγος, ὅτι τὸ ὠφίλει ἀδύνατοι ἐσσι, καὶ ἀπαρμόφεται σωπύσσει, καὶ οὐκ ἄλλα πρὶ ἐγκλίσει. Σημαίνει δὲ, ἐστὶν εὐχὴ σημαντικὴ καὶ ῥήμα.

ἐπὶ βασιλείᾳ. Επαγγελλόμεθα ἢ Ἀριαίῳ, εἰάν ἐνθάδε ἔλθῃ, εἰς
τὸν θρόνον τὸ βασιλεῖον αὐτὸν καθίσαι· ἢ γὰρ μάχην νικῶντων
καὶ τὸ ἀρχειν ἐστὶ. Ταῦτ' εἰπὼν δόποσέλλει οὗτος ἀγγέλῃς, ἔσιν
αὐτοῖς Χερσίσοφον τὸν Λάκωνα, ἔσιν Μένωνα τὸν Θετταλόν· καὶ
γὰρ αὐτὸς ὁ Μένων ἐδούλετο· ἦν γὰρ φίλος καὶ ἑξένος Ἀριαίῳ.
Οἱ μὲν ὥχοντο, Κλέαρχος ἢ παρῆλθε. Τὸ ἢ στρατόμα ἐπο-
ρεύετο οἶτον, ὅπως ἐδούλωτο, ἐκ τῶν ὑποζυγίων, καὶ πτόντες
τὰς βῆς καὶ ὄνους· ξύλοις δ' ἐξέρωντο, μικρὸν περὶόντες δὲ τοῦ
φάλαγγος, οὗ ἡ μάχη ἐγίνετο, τοῖς τε οἰσιῖς, πολλοῖς οὖσιν,
(ἔς ἡνάγκαζον οἱ Ἕλληες ἐκβάλλειν τὰς αὐτομελῆτας παρὰ
βασιλείας) καὶ τοῖς γέροισι, ἔταῖς ξυλίναις ἀσπίσι ταῖς Αἰγυ-

regem perrexissemus. Ariæo verò pollicemur, huc si venerit,
nos ipsum regio in folio collocaturos: eorum enim, qui præ-
lio vincunt, etiam imperare est. Cum hæc dixisset, nuntios,
unâque cum iis Cherisophum Lacedæmonium, & Menonem
Theffalum, remisit: nam Meno ipse sic volebat; quippe qui
amicus erat & hospes Ariæi. Hi quidem discessere, atque ibi
Clearchus reditum eorum expectabat. Cæterum exercitus ci-
bum sibi, ut poterat, ex jumentis, boves ac asinos cæden-
do, parabat: progressisque paulum ab acie, prælium ubi com-
missum fuerat, pro lignis utebantur sagittis, quarum magna
erat copia, (quas eos, à rege qui transfugerant, projicere co-
ëgerant Græci) scutis item Persicis, & ligneis scutis Egyptia-

1 Τῶν γὰρ μάχην νικῶντων &c.] Vi-
ctoriâ utique parari omnia, passim
dictitant auctores.

2 Ζένος] Vide sis p. 5. n. 3. Pro
οἱ μὲν ὥχοντο, Μινωεύς legit καὶ οἱ μὲν
&c. Sed suprâ modò sic sermo in-
coceptus est: Οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κύρῳ
&c.

3 Κόπτοντες &c.] Respicit σπάτι-
μα: quâ de structurâ vide suprâ p.
102. n. 4. & si libet, exempla huc
facientia, quæ apud scriptores La-
tinos notavit & congescit ad Sal-
lust. Catil. c. 23. n. 6. Cl. Cortius.

4 Οὓς ἡνάγκαζον οἱ Ἕλληες &c.]
Quæ sic Amasæus: quæ iis qui à re-
ge perfugerant Græci adimebant. Ver-

sionem hanc Stephanus præfert: quæ
Græci eos qui à rege perfugerant evul-
lere cogeant. Haud aliter Lennæ-
vius reddit: coactis iis, qui à rege per-
fugerant, ut eas evellerent. Sed ne-
que hæc versio cum præcedentibus
convenit; quippe paulò antè di-
xerat Noster, p. 103. regem ad se
perfugas recepisse; proinde Græ-
cis ii non jam amplius aderant:
& verbum ἐκβάλλειν commodè no-
tionem, ei quam tribuimus, repræ-
sentare potest. Sic Ælian. eo usus
est V. H. l. 6. c. 14. τὸ ἢ αὐτοὺς κατ-
έχευεν, ὡς καὶ ἐνὶ πολέμῳ τὰς αἰχμὰς,
i. e. meum autem iis eos cepit, ut ha-
stas abjicerent.

πίαις· πολλάι γ' ἔχ' πέλται, ἔ' ἀμαζαὶ ἦσαν φέροντες ἔρημοι·
οἷς πᾶσι χρωμένοι, κρέα ἔψαντες ἡδιστον ἐκείνην τ' ἡμέραν.

Καὶ ἤδη τε ἦν ὡεὶ πληθυσαν ἀγορὰν, καὶ ἔρχοντο παρὰ βα-
σιλέως καὶ Τιτασφέρνης κήρυκες, οἱ μὲν ἄλλοι, βάρβαροι· ἦν γ' ἡ
αὐτῶν φαλινός εἰς Ἑλλήν, ὃς ἐτύγχανε ὡς Τιτασφέρνης ὦν,
καὶ ἐντίμως ἔχων· καὶ γὰρ προσεπιεῖτο ἐπισήμων εἶναι τ' ὡεὶ τὰς
παῖδας τε ἔ' ὀπλομαχίαν. Οὗτοι γ' προσελθόντες, καὶ καλέ-
σαντες τὰς τ' Ἑλλήνων ἀρχοντας, λέγουσιν ὅτι βασιλεὺς κελεύει
οὗτον Ἑλληνας, ἐπεὶ νικῶν τυγχάνει, καὶ Κύρον ἀπέκτονε, ὡς α-

cis: multæ erant & peltæ, & plaustra vacua, quibus usi om-
nibus, elixas carnes illo die comedebant.

Jámque aded id temporis erat, quo frequens hominibus forum
esse solet, cum à rege ac Tissapherne veniunt caduceatores,
alii quidem barbari; unus ex iis Græcus erat Phalinus nomine,
qui tunc fortè apud Tissaphernem erat, & quidem in honore;
quippe qui earum rerum simulabat peritiam, ad aciem struen-
dam quæ spectarent & ad artem armis depugnandi. Hi cum
accessissent, Græcorumque præfectos vocassent, jubere aiunt
regem, Græcos, cum ipse vicisset, & Cyrum interfecisset, tra-

1 Ἀμαζαὶ ἦσαν φέροντες &c.] Ul-
timum verbum delendum putavit
Muretus. Sed ex omnium libro-
rum consensu retinendum potius
id, atque locutio, ἀμαζαὶ φέροντες
ἔρημοι, sic ferè exponenda videtur:
ἀμαζαὶ five τ' σκλάβων, (quæ nimi-
rum βασιλεὺς ἔ' οἱ σὺν αὐτῷ διήρπυσαν)
five τ' ὑποζυγίαν σκλάβοφόρων ἔρημοι,
quibus modò cælis vitam susten-
tabant Græci.

2 Περί πληθυσαν ἀγορῶν.] Vide
p. 72. n. 2.

3 Ὀπλομαχίαν.] Leunclav. intel-
ligit gladiatoriam scil. artem vel rem:
quâ de, ut apud Romanos cele-
brata, copiose Lipsius in *serm. Sa-
turnal.* sæpiùs tamen dici solet μο-
νομαχία: quin & μονομαχίας ἀγῶνις,
ac ὀπλομαχικὴ ἀγῶνις à Græcis hi-
storix Romanæ scriptoribus sub-
inde memorantur. Lexicon Gr.

Lat. vetus: Μονομάχος, Gladiator,
Glossar. vet. Rudis, Ράδος ἢ τ' ἐπι-
στατῶν μονομάχων. Xenophontis au-
tem ætate ὀπλομάχης adpellatos
fuisse, qui veris armis certare dis-
cebant, aut alios ipsi docebant,
ex Platone in *Lachete* p. 179 & seq.
edit Steph. colligere est. Priusquam
verò juventus τὸ τ' ὀπλομαχίας μα-
θημα, seu ἐν ὀπλοῖς μάχης (ut lo-
quitur ibidem Plato) probè quen-
dam apud ejus ἐπισήμωνα didicerat,
ἐσφαλερωμένοις (quæ Nostro dicuntur
in libello ὡεὶ ἱππικῆς haud procul
à fine) ἀκροῖς i. e. pilis sphaeræ in-
modum, nè frangere possent, retusis,
non veris armis, se exercebat. Ho-
rum ὀπλομαχίαν meminit etiam No-
ster in *Λακιδαιμ.* πολίτ. non longè
à fine; ubi id nominis iis etiam
contigisse videtur, qui παμπύξιοι Græ-
cis propriè dicuntur.

δόντας τὰ ὅπλα, ἰόντας ἑπὶ τὰς βασιλείας θύρας, εὐρίσκεσθαι
 ἦν τι δύνων] ἀρχόν. Ταῦτα μὲν εἶπον οἱ βασιλείας κήρυκες· οἱ
 ἡ Ἕλληες βαρέως μὲν ἤκουσαν· ὁμῶς δὲ Κλέαρχος² τοσῦτον
 εἶπεν, ὅτι ἂν τῶν νικούντων εἴη τὰ ὅπλα ᾧ δίδοναι· ἀλλ', εἴφη,
 ὑμεῖς μὲν, ὡς ἄνδρες στρατηγοὶ, τέτοις ἀπικρίνασθε ὅ, τι κάλλι-
 ζόντες ἔαριον ἔχετε· ἐγὼ ἡ αὐτίκα ἤζω. Εκάλεσε γάρ τις αὐ-
 τὸν τῶν ὑπηρετῶν, ὅπως ἴδοι τὰ ἱερὰ ἐξηρημύειν· ἔτυχεν γὰρ θυό-
 μῳ. Εἵη δὲ ἀπικρίνατο Κλεάνωρ μὲν ὁ Ἀρκάς, πρὸς βου-
 τας ὦν, ὅτι παρῶν ἂν δαπαράνοινεν, ἢ τὰ ὅπλα ᾧ δίδοιεν.
 Πρόξενος δὲ ὁ Θηβαῖος, ἀλλ' ἐγὼ, εἴφη, ὡς Φαλῖνε, θαυμάζω
 πότερα ὡς κρατῶν βασιλεὺς αὐτῷ τὰ ὅπλα, ἢ ὡς διὰ Φι-
 λῖαν καὶ δῶρα. Εἰ μὲν γάρ ὡς κρατῶν, τί δὲ αὐτὸν αἰτεῖν,
 ἀλλ' οὐ λαβεῖν ἐλθόντα; εἰ δὲ πείσους βούλεται λαβεῖν, λε-
 γέτω τί ἔσται τοῖς στραπώταις, ἐὰν αὐτῷ ταῦτα χαρίσωνται.
 Πρὸς ταῦτα Φαλῖν¹ εἶπε· Βασιλεὺς νικᾷν ἡγεῖται, ἐπεὶ Κῦ-
 ρον ἀπέκτονε. Τίς γὰρ αὐτῷ ἐστίν, ὅστις ἀρχῆς ἀντιπείσεται; Νο-
 μίζει δὲ καὶ ὑμᾶς αὐτῷ εἶναι, ἔχων ἐν μίσει τῇ αὐτοῦ χώρᾳ,

ditis armis, regis ad portas proficisci, & si quid commodi pos-
 sint impetrare. Hæc regis aiebant caduceatores: quæ *tametsi*
 audita graviter Græci ferebant, Clearchus tamen id unum re-
 spondit, non esse illorum, qui vicissent, arma tradere; ve-
 rum vos duces, ait, iis respondete quidquid honestissimum op-
 timumque *responsu* habetis; ego mox revertar. Nam ex mi-
 nistris quidam eum arcessiverat, ut exta *jam* exemta inspice-
 ret; quod *id* fortè temporis rem sacram faceret. Ibi Cleanor
 Arcas, natu maximus *omnium*, respondit prius se morituros,
 quàm arma traderent: Proxenus verò Thebanus, Equidem,
 miror, inquit, Phaline, utrùm tanquam victor arma rex postu-
 let, an amicitie ac munerum nomine. Nam si *ea*, ut qui vi-
 cerit, *postulat*, quid opus est postulare, quin potiùs *huc* veniat
 capiatque? sin *id* velit, ut *ea* persuadendo consequatur, dicat
 quid habituri sint milites, hæc si ei gratificati fuerint. Ad
 hæc Phalinus; Rex, inquit, vicisse se arbitratur, quia Cyrum
 occidit. Quis enim est, imperium qui sibi vindicet? Vos et-
 iam suos esse existimat, quippe quos in mediâ ipsius regione,

¹ Ἐπὶ τῆς βασιλείας θύρας,] Vide
 suprà p. 88.

² Τοσῦτον εἶπεν] Lege n. 3. p.
 27.

καὶ ἰ ποταμῶν ἐντὸς ἀδιαβάτων· καὶ πολλῆς ἀνθρώπων ἐφ' ὑμᾶς δυνάμενος ἀραγεῖν, ὅσον, ἐδ' ² εἰ παρέχοι ὑμῖν, δύναιτο· ἂν δόσκειναι.

Μετὰ τῶν Ξενοφῶν Ἀθηναῖος εἶπε· ὦ Φαλίνε, νῦν, ὡς σὺ ὁρᾷς, ἡμῖν ἐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἀραθόν, εἰ μὴ ὅπλα καὶ δρετὴ. Καὶ ὅπλα μὲν ἔν ἔχοντες, οἴομεθα ἂν καὶ τῇ δρετῇ χρῆσθαι· ὡς δ' ὄντες δ' ἂν ταῦτα, καὶ τ' σώμάτων σερηθῆναι. Μὴ ἔν οἷς τὰ μόνα ἡμῖν ἀραγεῖ ὄντα ἡμᾶς ὡς δ' ὄσκειν· ἀλλὰ σὺν τέτοις ³ ἐπεὶ τ' ὑμετέρων ἀραθῶν μαχεύμεθα. Ἀκούεις ἧ ταῦτα ὁ Φαλίνος ἐγέλασε, ⁴ εἶπεν, Ἀλλὰ φιλοσόφῳ μὲν εἰσικας, ⁵ ὦ νεανί-

intrâque flumina vix superanda tenet; & adversus vos hominum multitudinem ducere potest, quantam, ne si data equidem vobis fuerit facultas, perimere possitis.

Post deinde Xenophon Atheniensis, Nobis jam, inquit, Phaline, nihil aliud boni est, ceu vides, nisi arma & virtus. Et arma quidem certè quamdiu habemus, virtutem nobis esse usui posse putamus: ea si tradiderimus, fore etiam uti corporibus simus privati *suspicamur*. Nè igitur existimato quæ sola nobis reliqua sunt, ea nos bona tradituros: sed his de bonis etiam vestris pugnabimus. Hæc cum audisset Phalinus, risit, Et tu quidem, ait, philosophi speciem præ te fers, adole-

1 Ποταμῶν ἐντὸς &c.] Non in ipsis intus alveis inclusos, sed in locis, flumina quæ ferè cingerent. Eadem est ἐντὸς vis apud Luc. XVII. 21. ubi ἐντὸς ὑμῶν perperam vertitur *intus vos*, seu in *interiore vestrum parte*, i. e. animo: cum Christus hic doceat Judæos, ad ipsos regnum Dei adventasse, seu inter ipsos ortum esse, per Evangelii scil. poenitentiaque adeò, hominibus gratiam divinam conciliaturæ, prædicationem.

2 Εἰ παρέχοι] MS. Eton. εἰ παρέχοι: ut sit locutio elliptica, quæ *ταυτὸς* in supplementum postulat. Mihi placet vulgata lectio, sive ἐπεὶ ὅσον *ταυτὸς* sit (uti dicunt) *παρέχοι*, sive ad regem referatur.

3 Περὶ τ' ὑμετέρων &c.] Ità MS.

Eton. cui Versio vetus Gallica adstipulatur. Vulgò legitur *ἐπεὶ τῶν ὑμετέρων*. At hæc scriptura neque cum præcedentibus cohæret istis — *τὰ μόνα ἡμῖν ἀραγεῖ ὄντα* — unde liquet, nulla Græcis, de quibus armis contenderent, reliqua fuisse bona; & ei, quam restituiamus, Phalini favent, quæ mox sequuntur, verba — *εἰ οἷς ἂν τὴν ὑμετέραν δρετὴν ἀραγεῖν καὶ τὴν βασιλείαν δυνάμεσθαι*. *Μικροῖς* legendum censuit *ἐπεὶ τῶν ὑμετέρων συμμάχων*. Perperam.

4 ὦ νεανίας,] Inter septem illas, quas præscripsit Hippocrates, *νεανίας*, quartum tenet locum *νεανίος*; cujus ad τὰ πρεσβύτερα ἐπὶ τῇ ἐπίσταντι *ἀναστρέφειν* statuit. *Phanorionis*: *Νεανίσκος*, δὲ ἐπὶ τῇ ἀριστοτελεῖ ἐπὶ τῇ τελευτῇ *ἐπιπλοῦν*, ἢ *πλοῦν*.

ΚΥΤΘ

σκε, ἢ λέγεις ὅκ' ἀχάριται· ἴδι μύθοι ἀνόητος ὢν, εἰ οἷός
 ἂν τὴν ὑμετέραν ἀρετὴν πείθειν τῆς βασιλείας δυνάμεως.
 Ἄλλως δὲ τίνες ἔφασαν λέγειν ἱππομαλακίζουδης, ὡς καὶ
 Κύρῳ πιστοὶ γίνονται, καὶ βασιλεῖ γ' ἂν πολλὰ ἄξιον γινώσκωνται, εἰ
 βέλοισι φίλῳ θημέδα· καὶ εἰ τί τι ἄλλο βούλεται τηρεῖν,
 εἴτ' ἐπ' Αἴγυπτον στρατεύειν, συγκαταστρέφονται ἂν αὐτῷ. Ἐν
 τούτῳ καὶ Κλέαρχος ἦκε, καὶ ἠρώτησεν εἰ ἤδη διασκευασμένοι
 εἶεν. Φαλῖν δ' ἱππολαβὼν εἶπεν· Οὔτι μὲν, ὦ Κλέαρχε,
 ἄλλος ἄλλα λέγει· σὺ δ' ἡμῖν εἰπὲ, τί λέγεις. Ο δ' εἶπεν,
 Εγώ σε, ὦ Φαλίνε, ἄσμενον ἑώρακα, οἷμα δὲ καὶ οἱ ἄλλοι

scens, & non injucunda profers: verum te stultum esse sciro,
 si virtutem vestram regis viribus superiorem fore arbitraris.
 Alios autem nonnullos fuisse ferebatur, qui animis nonnihil rem-
 missi, Cyro fidos se fuisse dicerent, atque etiam regi magno
 commodo futuros, si amicus *ipsis* esse vellet: atque sive ad aliud
 aliquid *ipsorum* uti operâ, sive expeditionem adversus Ægy-
 tum suscipere vellet, ad eam unâ cum ipso subigendam se fore
 paratos. Interea venit Clearchus, & num jam respondissent,
 quaesivit. *Cujus* cum sermonem excepisset Phalinus; Horum,
 inquit, alius aliud, Clearche, profert: tu verò quid jubeas, ex-
 ponito. Et ille, Ego te libens, ait, Phaline, vidi, atque hi iti-

πρὸς τοὺς. Conf. Laërt. in v. Pythag.
 l. 8. segm. 10. Et sanè Xenophon-
 tem annos supra quadraginta na-
 tum tunc temporis fuisse, ex iis,
 quæ in Dissert. I. K. Π. præmissâ
 p. 3 & seq. differuimus, satis liqui-
 dè constat. Vide quæ ibi hoc de
 loco protulimus. Vocem etiam
adolescens in majorem, quàm ter-
 mini vulgò positi volunt, ætatem,
 Scriptores apud Latinos, cadere
 ostendit doctiss. Corniur ad Sallust.
 Catil. c. 38. n. 1. Quadragena-
 rius certè apud Nepot. in vitâ Anti-
 ci c. 8. audit *adolescens*.

1 Οἷός ἂν τὴν — πείθειν &c.]
 Lege p. 6. n. 1.

2 ἱππομαλακίζουδης,] Moschoru-
 lus: H ὑπὸ δημοῖς ἐν ταῖς συμμίξεις

ποτὶ μὲν λάλημα — ποτὶ δ' ἐλάττωσιν —
 ποτὶ δὲ μεταίωτα. Vide sis p. 79.
 n. 3.

3 Εἰ τί τι ἄλλο &c.] Ante τὴν in-
 tellige præpos. πρὸς, vel ἄς: quæ
 passim reticere solent. Sic 2 Pet.
 III. 12. Προσδοκῶντες καὶ ἀντιδόντας
 τὴν παρουσίαν τοῦ &c. i.e. πρὸς τὴν παρου-
 σίαν.

4 Εἰπὲ, τί λέγεις.] Verbum λέγω
 valet hic præcipio, jubeo: quam ei
 notionem tribuit Demost. adv. Pha-
 nipp. p. 1024 & 1025. Aristoph. in
 Pluro v. 58. Ælian. H. V. l. 12. c.
 49. οἱ συστῆκοντες ἤρουν, εἰ τι λέγοι
 πρὸς τὸν — i.e. num quid mandaret
 &c. Et sic profani passim. Vide
 Luc. V. 24. VI. 27. VII. 14. Rom.
 III. 19. VII. 7.

πάντες οὗτοι· σύ πε γὰρ Ἑλλῶ εἶ, καὶ ἡμεῖς, τοσούτοι ὄντες
¹ ὅσους σὺ ὀρέῃς· ἐν ταούτοις δὲ ὄντες πρῶτα, ² συμβου-
 λευόμεθα σοι, τί χρὴ ποιεῖν περὶ ὧν λέγεις. Σὺ οὖν, πρὸς
 θεῶν, συμβούλευσον ἡμῖν ὅ, τι σοι δοκεῖ κάλλιστον καὶ ἄριστον
 εἶναι, καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσῃ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ³ ἀναλεγο-
 μένον, ὅτι φαλὶν ὅτι ποτὲ πεμφθεὶς πρὸς βασιλέως κελεύ-
 σων ὅτῃ Ἑλλῶας τὰ ὅπλα ⁴ παραδούω, ⁵ συμβουλεύο-

dem, opinor, omnes: nam & tu Græcus es, & nos, qui tot
 numero sumus, quot ipse vides; in tali autem rerum nostrarum
 statu, te consulimus quid in iis faciendum sit, de quibus
 dicis. Quamobrem, per deos, id nobis consilii dato, quod tibi
 pulcherrimum esse optimūque videtur, & quod postero tem-
 pore commemoratum tibi honorem adferet, Phalinum scilicet à
 rege missum olim, ut Græcos arma tradere juberet, cum con-

1 Οὗς σὺ ὀρέῃς· ἐν &c.] Sic ferè
 locum distinxerunt edit. Steph. &
 Ald. At Leimcl. minùs rectè — ὅ-
 σους σὺ ὀρέῃς, ἐν ταούτοις &c.

2 Συμβουλευόμεθα σοι,] Phavori-
 nus: Συμβουλευὼν ἐπικρητικῶς, ἀντὶ ὅς ἐστις
 συμβουλήν τῷ δὲ καὶ ἡγεμενῶν· συμβουλευό-
 μεθα ᾧ κυρητικῶς, ἀντὶ ὅς συμβούλου χρό-
 νου. Eadem est & Tho. Magistri ex-
 positio, auctorum usu abunde con-
 firmata. Porro notandum est συμ-
 βουλευάδ, pro naturâ quorundam
 mediæ vocis verborum, actionem
 passioni admistam significare, ac
 propriè reddi, curare sibi consilium
 dari.

3 ἀναλεγόμενον,] Passivâ signifi-
 catione Xenophontem participium
 hoc pro ἀναγνωσκόμενον adhibuisse
 censet Budæus Comm. L.G. p.663.
 & vertit, olim cum legatur. Mihi qui-
 dem videtur istis impersonalium
 adnumerandum participiis, quæ
 absolute poni solent; ac deducen-
 dum ab ἀνὰ, in compositione repe-
 titionem sen iterationem significante,
 & λέγοντι, dici. Sententiæ huic fa-
 vent, quæ mox sequuntur — Οἶδα
 δὲ ὅτι ἀνάγκη λέγοντι ὅτι τῇ &c. Lexi-

cographi sanè ἀναλίσκω & ἀναλίσκωμαι
 originem à λίσσω & λίσσωμαι signif.
 colligo, deligor &c. duxisse vulgò sta-
 tuerunt. Verùm eorum in The-
 sauris haud pauca Xenophontis ver-
 ba minimè reperiri, reperta qua-
 dam perperam exponi, (quod in
 tantorum operum structurâ veniâ
 omnino, reprehensione nequa-
 quam, dignum est) tum sparsim
 intercisèque opellæ in hujusce no-
 stræ decursu, tum ordine perpetuo
 cumulatèque olim forsan, osten-
 demus.

4 Παραδούω,] Sic ex MSto E-
 ton. rescripti. Vulgatam lectio-
 nem, πρὸς δούω, meritò Stephanus
 etiam improbavit; cum illo, quod
 reposui, composito passim ad rem,
 quâ de agitur, exprimendam usus
 sit Noster.

5 Συμβουλευόμενος &c.] MS. Eton.
 & edit. Ald. habent συμβουλεύόμε-
 νος, quod & Amaseus suis in codi-
 cibus invenit. Rectè, opinor, huic
 alterum illud participium prætu-
 lerunt Stephanus & Leimclavius: quos
 tamen veram loco sanitatem non
 reddidisse puto. Ipse pro συμβου-
 λόμενος

μυροῦ συνεβόλουν αὐτοῖς ταῖς. Οἶδα δὲ ὅτι ἀνάγκη λέ-
γεσθαι ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὃ ἂν συμβουλευέσθης. ¹ Ο δὲ Κλέαρχος
ταῦτα ὑπέστη, βουλόμην καὶ αὐτὸν τὸν παρὰ βασιλέως
πρεσβεύοντα συμβεβηέναι μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα, ὅπως εὐ-
έλπιδες μᾶλλον οἱ Ἕλληνες εἴεν. ² Φαλῖν δ' ὑποσέφας,
παρὰ τὴν δόξαν αὐτῷ εἶπεν ὥδε·

Εγὼ, εἰ μὲν ³ τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἐστὶ σωτη-

fuleretur ipsis hoc consilii dedisse. Scis autem necessariò futu-
rum ut ejus, tu quod dederis, consilii in Græciâ mentio fiat.
Clearchus autem hæc subjiciebat, quia volebat ut etiam ipse,
qui legatus à rege venerat, hoc ipsis consilii daret, nè arma
traderent, ut spem Græci meliorem conciperent. At Phalinus
reversus, præter ejus opinionem ita dixit:

Ego, si vel una quidem spes de mille vobis est, fore vos sal-

λομόμηνος conjicio legendum συμ-
βουλόμηνος (scil. αὐτῷ) συνεβόλουν
&c. uti supra modò dixerat συμ-
βουλόμηνός σου &c. Eandem verbo-
rum structuram sequitur *Ælian. H.*
V. l. 8. c. 1. καὶ ἐμοὶ μὲν συμβεβηέναι τῷ
το, ἐγὼ δὲ τῷ συμβεβηέναι μοι, scil.
συμβεβηέναι — i. e. atque illa (de vo-
ce genii Socratici loquitur) mihi
quidem hoc suadet, ego verò illi qui me
consultis, scil. suadeo.

¹ Ο δὲ Κλέαρχος ταῦτα &c.] Apud
Suidam ad *v. ὑπέστη*, quod ἀπὸ τοῦ
ὑπέστηται poni ait, Xenophontis lo-
cum hunc sic exaratum videre est:
Ο δὲ Κλέαρχος ταῦθ' ὑπέστη, βουλόμην
καὶ αὐτὸν τὴν βασιλῆα πρεσβεύοντα συμβε-
βηέναι μὴ παραδόναι τὰ ὅπλα, & con-
versum: Clearchus autem hæc sugge-
rebat, quòd vellet regem quoque suis
suadere per legatos, nè arma traderent.
Nec mirum, Cl. *Suide* editores ex
Græcis non bonis Latina fecisse
non bona. Utraque sic emenda-
veris, ut textus Xenophontæus ver-
siòque ipsi subjecta docent. Mo-
nuit etiam hæc doctif. Lamb. Bos
in *Animad. ad Suidam*.

² Φαλῖνος δὲ ὑποσέφας, &c.] Xe-
nophontem putat *Leimelauius* ple-
nius sic scripsisse: Φαλῖνος δὲ μετα-
στὰς καὶ ὑποσέφας, i. e. Phalinus seces-
sit ex reuersus est: ut infra, μετὰ τῶν
τοῖς οἱ Ἕλλησι πρεσβεύοντο — Idem, si
Noster hoc modo non scripsit, ita
ejus supplenda censet verba. Huic
equidem libens accesserim, nisi
fortè alia, quàm quæ vulgò adfer-
tur, τῷ ὑποσέφαι interpretatio e-
ruenda sit. *J. Poll.* hæc τῇ ἀπείτῃ
recenset συνώνυμα: ἐξαπείτη, στροφή,
ὑποστροφή — πλάσμα &c. & τῇ ἀπει-
τῇ, ἐξαπατῇ, στροφή, ὑποστροφή —
πλάσμα &c. Hinc *strophæ* Lati-
nis est tergiversatio dolosa. Vi-
dendum itaque num ὑποσέφας re-
ctè reddi possit, cùm rem dolosè ani-
mo versas.

³ Τῶν μυρίων &c.] *Moschopolus*:
Μορία πρὸς παροξύνει, καὶ δὲ καὶ χιλιά-
δες. Μορία δὲ παροξύνει, καὶ πρὸς
καὶ ἀπερίσμητα. Et sic fere *Phavori-
nus*, *Ammonius*, & *Etymol. m.* Apud
Latinos etiam mille, centum,
sexcenta pro numeris infinitis poni
vulgò notum est.

ναὶ πολεμῆντας βασιλεῖ, συμβαλεύω μὴ παραδιδόναι τὰ ὅπλα·
 1 εἰ μὲντοι μηδεμία σωτηρία ἐστὶν ἐλπίς ἀκροῦ βασιλέως, συμ-
 βαλεύω 2 σῶζεσθ' ὅπῃ δυνατόν. Κλέαρχος ὃ πρὸς ταῦτα εἶπεν,
 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις· 3 παρ' ἡμῶν ὃ ἀπάγγελτε ταῦτα,
 ὅτι ἡμεῖς οἴομεθα, εἰ μὲν δέοι βασιλεῖ φίλος εἶναι, πλείονος ἂν
 ἄξιοι εἶναι φίλοι, ἔχοντες τὰ ὅπλα, ἢ ὠρυσκόντες ἄλλω· εἰ ὃ
 δέοι πολεμεῖν, ἀμεινον ἂν πολεμεῖν ἔχοντες τὰ ὅπλα, ἢ ἄλλω
 ὠρυσκόντες. Ο ὃ Φαλῖνος εἶπε, Ταῦτα μὲν δὴ ἀπαγγελέμεν·
 ἀλλὰ καὶ ταῦδε ὑμῖν ἐκέλευσεν εἰπεῖν βασιλεὺς, ὅτι μένεσσι μὲν ὑμῖν
 αὐτοῖς, ἀπονδαί εἴσιν, περιῖσσι ὃ καὶ ἀπίσσι, πόλεμος. Εἶπατε
 ἂν ἔπειτα τέττα, πότρα 4 μενεῖτε ἔπειτα εἴσιν, ἢ ὡς πλέμω
 ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελέω. Κλέαρχος δ' ἔλεξεν, Ἀπάγγελλε
 ποῖνυν ἔπειτα τέττων, ὅτι καὶ ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ, ὥστε βασιλεῖ.

vos si bellum regi faciatis, hoc confilii do, nè tradatis arma :
 sin rege invito nulla vobis reliqua spes est salutis, salutem am-
 plectendam esse, quâ licet ratione, moneo. Ad ea Clear-
 chus, Dicis tu quidem hæc, inquit : verum à nobis hæc renun-
 tiato, existimare nos, si regi amicos esse oporteat, utiliores nos
 ipsi fore amicos, arma cum teneamus, alteri quàm si tradideri-
 mus : sin bellum fuerit gerendum, meliùs bellaturos arma si ha-
 beamus, quàm si aliis tradiderimus. Et Phalinus, Hæc quidem,
 ait, renuntiabimus : sed & ista vobis ut diceremus præcepit
 rex, manentibus hîc vobis fœdus, progredientibus ac disce-
 dentibus bellum *propositum* esse. Igitur de hoc etiam dicite,
 num manebitis & fœdera *inter nos facienda* sunt, an bellum
 esse à vobis renuntiavero. Et Clearchus, De his verò etiam,
 renuntiato, inquit, nobis quoque eadem, quæ regi, videri.

1 Εἰ μὲντοι μηδεμία &c.] Hanc
 revocavi scripturam, præeunte Μη-
 νεῖο ; cùm μηδεμίαν hætenus lege-
 retur. Rectiùs autem μηδεμία ἐλ-
 πὶς opponitur iis, quæ modò præ-
 cesserant 2 μελέων &c. Cæterùm
 MS. Eton. dat εἰ δὲ π, quæ in ἐπ
 mutata probaverim.

2 Σῶζεσθαι] Ex vi vocis medix,
 saluti propriæ prospicere, curare sibi sa-
 lutem dari. Lege scripta p. 94. n. 4.

3 Παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελτε &c.]
 Confer Diodor. Sic. l. 14. p. 255.

4 Μενεῖτε καὶ ἀπονδαί εἴσιν,] Simili-
 ter utroque simul tempore usus est
 Joan. in Apocal. II. 5. ἵρχομαι — ἐ-
 κέλευσεν — vide suprâ p. 25. n. 2. 51.
 n. 1. & Matt. XXV. 14. Nec ean-
 dem Latini respuunt structuram :
 Sallust. in Catil. c. 58. p. 371. edit.
 Cortii, Sin metu cesserimus, eadem il-
 la adversa sunt. Ubi vide quæ vir
 doctif. notavit.

5 Ταῦτα] Hanc scripturam ex-
 hibet edit. Steph. quam & infra
 paulò, Κλέαρχος ὃ ταῦτα &c. sequu-
 ti

Τί ἔν ταῦτ' ἐστίν; ἔφη ὁ Φαλῖν^Θ. Ἀπεκρίνατο Κλέαρχος, Ἦν μὲν μύθωμεν, σπονδαί· ἀπῆσι ἧ καὶ παροῖσι, πόλεμος. Ο δὲ πάλιν ἠρώτησε, Σπονδαίς ἢ πόλεμον ἀπαγγελῶ; Κλέαρχος δὲ ταῦτ' αὖτις πάλιν ἀπεκρίνατο, Σπονδαί μὲν μύθωμεν, ἀπῶσι δὲ ἢ παροῖσι πόλεμος^Θ. Ο, τι δὲ ποιήσῃ, οὐ διεσήμενε. ¹ Φαλῖν^Θ μὲν δὴ ὥχετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.

Οἱ δὲ ὧρα Ἀριαίς ἦκον, ² Προκλῆς ὁ Χερίσσοφος· (Μένων ἧ αὐτὸ ἔμενε παρὰ Ἀριαίῳ) ἔπει δ' ἔλθον, ὅτε πολλὰς Φαίη Ἀριαίος εἶναι Πέρσας ἑαυτῷ βελτίους, ἔς ὅσον ἂν ἀναγκάσθαι αὐτὸν βασιλεύοντος. ³ ἀλλ' εἰ βέλεσθε στωαπέναί, ἦκειν ἤδη κελεύει τ' ὑκλῖς· εἰ ἧ μὴ, αὐτοὺς πρῶτον ⁴ ἀπῆναι Φησί. Ο ἧ Κλέαρχος εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε πρῶτον ποιῶν, ἂν μὲν ἤκωμεν, ὥσπερ λέγεις· εἰ ἧ μὴ, πρῶτον ποῖν ἂν τι ὑμῖν οἴησθε μάλιστα συμφέρον. Ο, τι ἧ ποιήσῃ, ἔδ' ἐγὼ εἶπε. Μετὰ ἧ ταῦτα, ἤδη ἡλίκ δύνοντος, συγκαλέσας ὅν σφραττηγὰς καὶ λοχαγούς, ἔλεξε τοιαῦτα·

Quæ tandem hæc sunt? inquit Phalinus. Si manserimus, respondit Clearchus, fœdera; at discedentibus ac progredientibus bellum fore. Et ille iterum quæsit, Fœderane an bellum renuntiabo? Clearchus rursùm hæc respondit, Fœdera quidem manentibus, discedentibus autem vel progredientibus bellum esto. Quid autem ipse facturus esset, non significabat. Et Phalinus quidem cum suis abibat.

Procles verò & Cherisophus ab Ariæo redierunt: (Menon ibi apud Ariæum mansit) hi referebant, dixisse Ariæum multos esse Persas *dignitate* se præstantiores, qui laturos non sint ut rerum ipse potiatur: verùm si vultis cum eo discedere, noctu jam venire nos jubet; sin minùs, *postero* se mane discessurum ait. Et Clearchus, Enimverò sic faciendum est, inquit, si *ad ipsum* venerimus, quemadmodùm dicitis: sin minùs, *id* facite, quod vobis maxime profuturum existimetis. Ipse quid facturus esset, nè his quidem indicabat. Post hæc, sole jam occidente, convocatis ducibus ac cohortium præfectis, hujusmodi quædam dixit:

ti sumus. Aliæ minùs rectè ταῦτα, utrobique.

¹ Φαλῖνος] Quod aliter alii nomen expressere. MS. Eton. & edit. Ald. Φαλῖνος. Diodor. Sic. Φάλλω^Θ. Plutarch. Φαῦλ^Θ.

² Προκλῆς καὶ &c.] Vide supra p. 110. n. 1.

³ Αἱ δ' ἐβέλειον &c.] Lege n. 3. p. 28.

⁴ Ἀπῆναι] Adi p. 41. n. 1.

Εμοί, ὡς ἄνδρες, ¹ θυομένης ἵναί τι βασιλέα, ² ὅς ἐξίγητο πρὸς ἱερά. Καὶ εὐχόμενος ἄρα ὅς ἐξίγητο. Ὡς γὰρ ἐγὼ νῦν παυθάνομαι, ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βασιλέως ὁ Τίγρης ποταμός ἐστι ναυσίπορος, ὃν ὅς ἐν διωαίματι ἄνευ πλοίων διελθῆναι· πλοῖα δὲ ἡμεῖς ὅς ἔχομεν. Οὐ μὲν δὴ αὐτὰς γε μένειν οἷόν τε· τὰ γὰρ ἑπὶ τῇδε ὅς ἐστιν. ³ ἵναί τι δὲ ὡς οὗτοῦ Κύρου Φίλεις, πάντῃ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερά ἦν. Ὡς οὖν ἡμεῖς ποσὶν ἀπὸντας δειπνῆν, ὅ, τι τις ἔχει ἐπειδὴ δὲ ⁴ σημήνη

Sacram mihi rem facienti, viri, adversus regem proficiscendi causā, non *lata* fuerunt exta. Et meritò quidem *lata* non fuerunt. Nam ut ego jam intelligo, medio regem inter & nos loco Tigris fluvijs est navigabilis, quem sine navigijs transire non poterimus: at nos navigia non habemus. Atque hìc quidem fieri non potest ut maneamus; quippe defunt commeatus: cæterum de profectioe ad amicos Cyri, læta admodum exta nobis erant. Quamobrem sic faciendum est: abeuntibus coenandum, quod cuique suppetit: *deinde* cùm *sollemne* quiescendi fig-

1 Θυομένης ἵναί τι] *Antimonius*: Θύονται, οἱ δὲ ἀπὸ ἀλλήλων μνηστέοντες. Vide suprà p. 70. Locutio autem ista hoc modo supplenda est, θυομένης ἐπὶ τῇ ἵναί τι &c. *Arrian.* l. 7. c. 18. — ἵναί τι δὲ τὸ Περσέως πρὸς τὸν μὲν ἐπὶ τῇ Ἡφαιστίῳ — & mox infra — αὐτὸς δὲ ἵναί τι τὸ Περσέως ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρῳ — Idem l. 4. c. 4. Θυομένης δὲ ἐπὶ τῇ ἀφ' ὧν &c. *Noster* K. Π. p. 447. ἵναί τι δὲ ἵναί τι ἐπὶ τῇ ἡμῇ.

2 ὅς ἐξίγητο πρὸς ἱερά.] Opponuntur hæc mox sequentibus illis, καλὰ πρὸς ἱερά ἦν: ut alibi quoque illis, πρὸς ἱερά ἀπαλειφύτο. *Noster* *Hist. Gr.* l. 3. haud longè ab init. Επεὶ δὲ θυομένης αὐτὸς ὅς ἐξίγητο πρὸς ἱερά τῇ ποσὶν, τῇ ὑπερβαίῃ πάλιν ἵναί τι ὡς δὲ ἐπὶ ταύτῃ ἀπαλειφύτο, πάλιν &c. Idem K. Π. p. 215 & seq. — ἵναί τι, ποσὶν ἢ Διὶ &c. Επεὶ δὲ ἀπαλειφύτο τι &c. *Arrian.* l. 4. c. 4. Θυομένης δὲ ἐπὶ τῇ ἀφ' ὧν, πρὸς ἱερά ἐκ ἐξίγητο. Vide suprà p. 79. Huic itaque locutioni, ὅς ἐξίγητο πρὸς ἱερά,

supplemento ὡς καλὰ, vel καλῶς ἔχοντα (ut *Noster* K. Π. p. 447.) opus esse puto: nisi fortè in verbo ἵναί τι vis quædam ab eruditis parum hæcenus animadversa lateat. Suspicioni huic locum Phayorini dedit, τὸ ἵναί τι per ἀπὸ τῆς ἐξίγητο, auctoritas. *Tho.* etiam *Magister*: Γενόμενος, οὐ μόνον τὸ ὡς ἐξίγητο, ἀλλὰ & τὸ ἀπὸ τῆς ἐξίγητο. Sed hæc de re alibi forsan iterum.

3 ἵναί τι δὲ &c.] Lege modò scripta n. 1.

4 Σημήνη &c.] Scil. σάλπηκτος. Neque enim huic supplemento à τῇ κίοντι reclamatum est; cùm veterum tubæ ex bubulo cornu fierent, teste *Varrone* L. L. 4, 24. Σάλπηκτος autem erat, instrumento sonoro signa dare & profectioe & præparationis ad pugnam. Id forsan discriminis inter σάλπηκτος & κίοντα statuendum est, quod scriptores passim agnoscunt Latini: cùm cornua ex ære recurvo, ex re-

τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκαλίσαι· ἐπειδὴ δὲ τὸ δευ-
τερον, ἀνατίθειαι ὅτι τὰ ὑποζύγια· ¹ ὅτι δὲ τῷ τρίτῳ, ἐ-
πιθεῖ τῷ ἡγεμῶνι, τὰ μὲν ὑποζύγια ἔχοντες ² πρὸ τοῦ πο-
ταμοῦ, τὰ δὲ ὅπλα ἔξω. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατηγοὶ καὶ
οἱ λοχαγοὶ ἀπῆλθον, καὶ ἐπείουσιν οὕτω· ³ καὶ τὸ λοιπὸν ὃ μὲν
ἦρχεν, οἱ δὲ ἐπείθοντο, εὐχὰς ἐλόμην, ἀλλ' ὁρῶντες, ὅτι μόνος
ἐφρόνει οἷα δεῖ τὸν ἄρχοντα, οἱ δὲ ἄλλοι ἄπειροι ἦσαν. ⁴ Αἰ-
θμὸς δὲ τ' ὁδῶν, ἣν ἦλθον· ἐξ Εφέου τ' Ἰωνίας μέχρι τ' μα-

num cornu datum fuerit, vasa colligite: cū *signum* alterum
datum fuerit, jumentis ea imponite: ad *signum* tertium, ducen-
tem sic sequimini, ut secundum fluvium jumenta sint, extrā ar-
mati. Quæ cū duces ac præfecti cohortium audiissent abie-
runt, ac irā fecerunt: atque posthac imperium is obtinebat,
parebant illi, non quod eum ad hoc delegissent, sed quia vide-
rent solum sic sapere, ut principem in exercitu virum oporteat,
cū alii nullum rerum usum haberent. Itineris autem, quod
ab Epheso Ioniz oppido ad prælii locum confecerant, mensura

ἔσσι τὰς factas fuisse narrent. Vi-
de Senec. Oedip. v. 733. Ovid. Me-
tam. l. i. v. 98. Juven. Sat. 2. v.
118. Et Lips. de Mil. Rom. l. 4.
dial. 10.

1 *Ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ*] Scil. σημείῳ.
Structuræ varietatem passim sequi-
tur Xenophon. Paulò supra: ἢ μὴ
μνησθῶμεν, ἀπαύσαι δὲ τῷ ἐπὶ τῷ
πόλεμος. Vide sis alia exempla p.
21. n. 1. Ter autem sonuit sig-
num, ut ritè omnia atque ordine
fierent. Similiter Polybius l. 6. p.
484. de profectioe Romanorum
è castris sermonem instituens, tria
memorat signa, & suam cuique sig-
no tribuit actionem. Verba sunt:
Ὅταν τὸ πρῶτον σημεῖον, καὶ αὐτοὶ τοὺς
οὐλῶντες, καὶ συνεπείουσι τὰ φορτία πάντες
— ὅταν δὲ τὸ δεύτερον, ἀναπύσαι τὰ
αὐτοφύεα τοῖς ὑποζυγίοις. Ἐπει δὲ τὸ
τρίτον σημεῖον, ἀναπύσαι δὲ τοὺς ἀρ-
τας, καὶ καὶ τὴν ἄλῃ παρεμύχλην.

2 *Πρὸ τ' ἐπὶ τῷ μῶ, καὶ δὲ &c.*] MS.
Eton, πρὸ τῷ &c. quæ quamvis to-

lerari possit lectio, vulgatam tamen
non est cur asperneris. Cæterum,
τὰ ὅπλα denotant τὰς ὀπλίτας, ut
suprà p. 67. ἀπὸς ponitur pro ἀπὸ
ἀφ' ὧν, ubi vide scripta n. 3. Eo-
dem sensu adhibet ὅπλα l. 3.

3 *Καὶ τὸ λοιπὸν*] *Phasovin*. Λοι-
πὸν, ἐπὶ ἡμέρῃς — (quæ formā rectius
scriberetur τολοπὸν) ἀπὸ τῷ, ἀπὸ τοῦ
ἡν, ἔστι τὸ τῷ ἀπὸ τῷ: & hoc qui-
dem sensu integra foret locutio,
ὡς τὸ λοιπὸν τῷ ἡν, vel τῷ τῷ &c.

4 *Αἰθμὸς δὲ τῶν &c.*] Similiter
sub. fin. Histor. hujus: Αἰθμὸς συμ-
πύσης τ' ὁδῶν &c. *Phasovin*. Αἰθμὸς
σημείων γωνιστῶν τῶν πόνων τῶν ὑποκαμμένων.
Vide p. 51. n. 2. In hac autem lo-
cutione rationem iter castris, para-
fangis stadiisque metiendi respicit.

5 *Ἐξ Εφέου τ' Ἰωνίας*] Supple πό-
λεως, quod deest etiam Act. XXII.
3. & cum μέχρι τ' μέχρις & ἀπὸ τῶν
μέχρις mox sequentis, intellige
ἡν vel τῶν, quæ omnia passim
deficere solent.

χης, σκευμοὶ τρεῖς καὶ ἐνεήκοντα, ὡς ῥησὶ γὰρ πέντε καὶ τριά-
κοντα ἔ πεντακῆσοι, σκευδοὶ πεντήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύ-
ριοι· ὁπότε δὲ τῆς μάχης ἐλέγοντο εἶναι εἰς Βαβυλωνά, σκευδοὶ
ἐξήκοντα καὶ τρισχίλιοι.

Εὐτεῦθεν δὴ, ἐπεὶ σκότος ἐγένετο, Μιλτοκύθης μὲν ὁ Θραῦξ,
ἔχων τὸς τε ἵππεας τὸς μετ' ἑαυτοῦ εἰς ποταράχοντα, καὶ τῶν
πυλῶν Θρακῶν ὡς τελακισίους, ἡτομόλησε πρὸς βασιλέα.
Κλέαρχος δὲ τοῖς ἄλλοις ἡγεῖτο, κατὰ τὰ παρηγελημένα, οἱ
δὲ εἶποντο· καὶ ἀφικνουῦνται εἰς τὴν πρῶτον σκευδὸν ὡς ῥα Α-
ρειαῖον καὶ τὴν ἐκείνης στρατιάν, ἀμφὶ μέσας νύκτας· καὶ ἐν ταύ-
τῃ θύμενοι τὰ ὄπλα, συνῆλθον οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ τῶν Ελ-
λήνων ὡς ῥα Αρειαῖον καὶ ὤμωσαν οἷτε Ἕλληνας καὶ Αρειαῖος, καὶ
τὸν συν' αὐτῷ οἱ κρατίστοι, μήτε πρὸς ὅσῃ ἀλλήλους, σύμμαχοι
τε ἔσονται· οἱ δὲ βάρβαροι πρὸς ὅσῃ μισοῦν, καὶ ἡγήσονται ἀδόλως.
Ταῦτα δὲ ὤμωσαν, σφάζαντες κάπρον, ἔ τὰυρον καὶ λύκον,

*haec est, castra nonaginta tria, parasangæ quingentæ triginta
quinque, stadia fedecies mille & quinquaginta: à pugnae verò
loco ad Babylonem usque dicebantur esse tria millia stadiorum
& sexaginta.*

Indè, tenebrae cum *obductae* essent, Miltocythes Thrax cum
equitibus, ipse quibus praerat, ferè quadraginta, & trecentis
circiter peditibus Thraciis, ad regem perfugit. Cæteris se du-
cem praestabat Clearchus, quemadmodum convenerat, ac se-
quebantur; perveniuntque *adèd* ad prima castra prope Ariæum
ejusque exercitum, mediâ ferè nocte: cumque arma ordine
disposuissent, Græcorum duces & praefecti cohortium apud
Ariæum convenère; & tam Græci quàm Ariæus, cum *aliis*
apud hunc *dignitate* praestantissimis, jurejurando firmabant, ne-
que prodituros se mutuo, & societatem *fide* culturos: barba-
ri præterea jurejurando adfirmabant, sine fraude se itineris du-
ces futuros. In hæc autem *sic* jurârunt, *ut* apro, tauro, lupo,

1 Καὶ ἐν ταύτῃ ἡμέρῃ &c.] Eo-
dem sensu infra paulò dicit, εἰς ταύ-
την τὴν ὥραν ἦσαν, & alibi sæpè. Vi-
de p. 54. n. 4. & p. 56. n. 2.

2 Σφάζαντες κάπρον, καὶ &c.] In
peragendis foederibus, ac sancien-
dâ publicè privatimque amicitîâ,
multas apud gentes effusum fuisse

five ipsorum in societatem coëun-
tium, five animalium sanguinem,
tam ex historiâ passim antiquâ,
quàm ex phrasibus *ferire, icere, per-
cutere facinus, ὄρκιον τίμωρον* &c. con-
stat. Morem autem in vase, quo
sanguis fuerat exceptus, ensen,
lanceam &c. tingendi apud Scy-
thiæ

ἔκρεμόν, ¹ εἰς ἀσπίδα βάπτοντες οἱ μὲν Ἕλληες ξίφος, οἱ δὲ
 βάρβαροι λόγχην. Ἐπεὶ ᾗ πὰ πρὸς ἐγένετο, εἶπεν ὁ Κλέαρχος,
 Ἀγε δὴ, ὦ Ἀριαῖε, ἐπεὶ περ ὁ αὐτὸς ἡμῖν ² σῶλος ἐστὶ καὶ ὑμῖν,
³ εἴπε τίνα γνώμην ἔχεις πρὸς τὴν πορείαν; πότερον ⁴ ἀπόμεν ἢν περ
 ἤλθομεν, ἢ ἄλλην τινὰ ἐννεονηκέαν δοκῆς ὁδὸν κρεῖττω; Ο δ'
 εἶπεν, Ἦν μὲν ἤλθομεν ἀπὸντες, πάντες ἂν ὑπὸ λιμῷ ἀπολοί-
 μεθα· ὑπάρχει γὰρ νῦν ἡμῖν εὐδὲν τῶν σπασσέντων. Ἐπὶ αὐτῇ
 δεκά τῶν στρατιῶν τῶν ἐν σπασσέντων οὐδὲ δέυρο ἰόντες ἐκ τῆς χώ-
 ρας οὐδὲν ⁶ ἔχομεν λαμβάνειν· ἐνθα δὲ εἴπῃ ἦν, ἡμεῖς Δα-

ariete mactatis, Græci gladium, barbari hastam in scutum in-
 tingerent. Posteaquam data erat *utrinque* fides, Clearchus
 ait, Age verò, Ariæ, quandoquidem nobis eadem & vobis
 est expeditio, dicito tua quæ sit de itinere sententia: eadême-
 ne, quâ venimus, nobis abeundum sit viâ, an aliam animad-
 vertisse tibi potiozem videris? Et ille, Si viâ, quâ venimus,
 abierimus, omnes fame peribimus: jam nobis enim nulli sup-
 petunt commeatus. Nam denis septenis castris proximis his-
 ce, nè *tum* quidem cùm huc pergeremus, ex *ipsâ* quidquam
 regione capere potuimus: & si quid istic fuit, nos cùm per

thiæ populos obtinuisse tradit He-
 rodotus l. 4. c. 70. Ορκια δὲ, inquit,
 ποιῶνται Σκύθαι ὅδε — εἰς κύλιον με-
 γάλῃ περιμήνῃ οἶσι ἰγχείας, αἶμα
 συμμίγνυσιν — καὶ ἵπποι ἀποβάψαντες
 εἰς τὴν κύλιον ἀκινάκῃ, καὶ οἰσὲς, καὶ σά-
 ρακα, καὶ ἀκόντιοι — Quem ferè lo-
 cum expressit Mela l. 2. c. 1. ubi
 vide quæ notavit Is. Vossius. Αφ'
 ἧ γὰρ, (inquit Toxarès de more
 firmandæ apud Scythas amicitiae
Lucian pag. 630.) ἰντὸς αἶμα καὶ τὸς
 δακτύλους, ἰσταλάζωμεν τὸ αἶμα εἰς κύλι-
 ον, ἔτι καὶ ἄλλα βάψαντες, αἶμα &c.
 Confule *Archæol. Gr.* l. 2. c. 6.

1 Εἰς ἀσπίδα &c.] Sanguini scil.
 excipiendo adhibitum. Cæterum
 nonnihil sollicitus est *Ablancortius*,
 unde aprum tam opportunnè lu-
 pumque capere potuerint. Fru-
 strâ; nam neque feræ illic, neque
 viri captandis iis idonei decrant.

2 Σῶλος] Respice p. 28. n. 2.

3 Εἴπῃ] Edit. *Leunclav.* perpe-
 ram exhibet εἴπῃ. Ipsa modi ratio,
 ut ὁξυτόντος scribatur, postulat. Sic
 suprâ p. 116. σὺ δὲ ἡμῖν εἴπῃ, π &c.
 Leve hoc; atque ideò tantum no-
 tatum, quodd seriò *Leunclavianus*
 hunc errorem castigat *Portius*, &
 editor quidam Xenophontæus fi-
 delissimè servavit.

4 Απόμεν &c.] Vide p. 41. n. 1.
 Cæterum, ἢν περ ἤλθομεν dicitur ἐλ-
 λειπνῶς pro καὶ ἢ &c. scil. ὁδὸν,
 uti mox iterum.

5 Ἐννεονηκέαν δοκῆς] Lege, si tan-
 ti, quæ notavimus ad K. Π. p. 1.
 in *Addend.*

+ 6 Εἴχομεν λαμβάνειν] *Phavorin.* Ε-
 χον, τὸ δύναμαι, ἀπαρμυράτω. Sic *Æ-*
schin. dial. 1. sect. 2. Τύττον εἰ ἐχόντα
 ἔχομεν διδάσκαλοι εἰπῶν; Οὐκ ἔχομεν,
 &c. Similiter alibi sæpè.

+ Plato, *Eu. Hy. d. em.* p. 526.

πορεύομενοι κατεδ' απανήσομεν. Νῦν δ' ὅππῃ νοῦμεν πορεύεσθαι
 ἡ μακροτέρην μὲν, τῇ δ' ὅππῃ τηδ' εἰων ἐκ ἀπορήσομεν. Πορεύεσθαι
 δ' ἡμῖν οὕτ' πρῶτας σάθμας ὥς ἂν διωώμεθα μακροτάτας,
 ἵνα ὥς πλεῖστον ² ἀποπαυαδῶμεν τῇ βασιλικῇ στρατεύματι· ἢ
 γὰρ ἅπασι δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπάρχωμεν, ἐκεῖ μὴ δύνῃ-
 ται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν. Ολίγω μὲν γὰρ στρατεύματι ἔ-
 πολμήσθ' ἐφέπειτα· πολὺν δ' ἔχων ³ στόλον, ἔδυνήσετ' ταχὺ πο-
 ρεύεσθαι· ἴσως ἢ καὶ τῇ ὅππῃ τηδ' εἰων ὁπαιεῖ. Ταύτην, ἔφη, γνώ-
 μην ἔχω.

Ἦν δ' αὖτε ⁴ ἡ στρατηγία ἔδεν ἄλλο δυναμὴν, ἢ ὁποδρά-
 ναι, ἢ ἀποφυγεῖν· ἢ δὲ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον. Ἐπεὶ γὰρ
 ἡμέρα ἐγένετο, ἐπορεύοντο ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν ἥλιον, λογιζο-

*eam proficisceremur penitus absumpsimus. Jam verò cogita-
 mus viâ longiore quidem illâ proficisci, sed in quâ commeatûs
 non indigebimus. Ac primis quidem castris quàm longissimè
 poterimus nobis proficiscendum est; ut quàm maximè regiis à
 copiis abstrahamur: nam si bidui semel aut tridui itinere ab
 ipsis abfuerimus, rex non jam ampliùs adsequi nos poterit.
 Parvis enim cum copiis insequi non audebit; & magnum si
 ducat exercitum, celeriter progredi non poterit; atque forsan
 etiam commeatum inopiâ premetur. Hæc mea, inquit, sen-
 tentia est.*

Cæterùm hoc de ducendo exercitu consilium ad nihil a-
 liud quàm ad recessum vel fugam accommodatum erat: ve-
 rùm fortuna meliùs ducis est officio functa. Nam ubi dies
 illuxit, sic iter faciebant, ut solem haberent ad dextram, cùm

1 Μακροτέρην] Supple κατ' ὁδόν, uti suprâ modo.

2 Αποπαυαδῶμεν] De profectio-
 ne loquitur, quam maturari stu-
 det. Falluntur itaque interpretes
 ad Luc. XXII. 41. qui ex verbo
 ἀπαιαῶμεν colligi posse putant, Je-
 sum à discipulis invitum discessisse.

3 Στόλον.] Vide p. 28. n. 2.

4 Ἡ στρατηγία &c.] Sive est τὸ
 ἀξίωμα, i. e. dignitas imperatoria: &
 sic ferè cæteri Lexicographi. Ama-
 sæus vertit *consilium*: sed ejus ad
 versionis marginem rectè & huic

loco convenienter notat Stephanus,
 vocem στρατηγία non significare simpli-
 citer consilium, sed ducis vel imperatoris
 consilium de re aliquâ, ad ejus artem
 pertinente. Porro, τὸ δυναμὴν sen-
 sum istum rectè tribueris, quem
 δυνάστην apud Aristoph. in Pluto v.
 843. postulat.

ΚΑΡ. Τὸ τριῶντοι ἢ πὶ δύνανται—;
 i. e. — quid vult sibi? Hesych. Δύνα-
 σται, ἴλεον.

5 Αποδράναι ἢ ἀποφυγεῖν.] Lege
 de his verbis notata p. 36.

ῥῆμοι ἦσαν ἅμα ἡλίῳ διώοντι εἰς κόμας τῆς ¹ Βαβυλωνίας
χωράς· καὶ ² τῷτο μὲν οὐκ ἐφύοθησαν. Ἐπὶ δὲ ἀμφὶ ³ δέ-
λῃν ἔδοξαν πολεμίους ὄραν ἱππέας· ⁴ καὶ τῶν τε Ἑλλήνων οἱ
μὴ ἔτυχον ἐν ταῖς τάξεσιν ὄντες, εἰς τὰς τάξεις ἔθεον, καὶ Ἀ-
ριαῖοι (ἐτόγγχανε γὰρ ἐφ' ἀμάξης ποροδόμῳ, διότι ἐπέ-
τρωτο) καταβάς ἐθωρακίζετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. ⁵ Ἐν ᾧ δὲ
ὠπλίζοντο, ἦγον λέγοντες οἱ περὶ μὲν φέντες σκοποὶ, ὅτι οὐχ
ἱππεῖς εἰσιν, ἀλλὰ ὑποζύγια νέμοιτο. Καὶ εὐθὺς ἔγνωσαν πάν-
τες, ὅτι ἐγγὺς που ἐστρατοπεδεύετο βασιλεύς· καὶ γὰρ καὶ κα-
πνὸς ἐφαίνετο ἐν κόμαις οὐ πρὸς ὥ. Κλέαρχος δὲ ὅτι μὲν
οὗτο πολεμίους οὐκ ⁶ ἦγεν· (ἦδει γὰρ καὶ ἀπειρηκτάς οὗτο
στραπώτας, καὶ ἀσίτας ὄντας· ἦδε δὲ ⁷ καὶ ὁψὲ ἦν) οὐ μύθοι

existimarent sole jam occidente ad vicos agri Babylonici se per-
venturos: in quo fanè haudquaquam falsi sunt. Verùm inclina-
to in vesperam die, hostilem sibi videre visi sunt equitatum:
quare tum Græci, qui fortè ordines non servârant, ad ordines
currebant, tum Ariæus (quippe curru fortè faciebat iter, pro-
pterea quod vulneratus esset) de eo cùm descendisset, thoracem
induit, quod & sui fecerunt. Interea dùm armis illi se induerent,
speculatores præmissi redeunt, ac non equites istos esse nun-
tiant, sed jumenta pastum quærentia. Itaque statim animad-
vertebant omnes, regem alicubi in propinquo habere castra:
nam & fumus haud procul in vicis conspiciebatur. At Clearchus
in hostes non duxit; (nôrat enim & fatigatos esse milites,
& jejunio laborare: quin & serum jam diei erat) neque tamen

¹ Βαβυλωνίας χωράς] Plenè dixit, cùm priùs p. 63. tantùm ² Βαβυλωνίας, ellipticè.

² Καὶ τῷτο μὲν &c.] Quà de elipfi vide p. 25. n. 1.

³ Δείλῳ] Scil. περὶ αὐτόν: infra paulò venit ὁψι, deinde σίτις. Lege scripta p. 75. n. 1.

⁴ Καὶ] Consule p. 104. n. 2.

⁵ Ἐν ᾧ] Adi p. 104. n. 4.

⁶ ἦγεν· (ἦδει γὰρ ἀπειρηκτάς &c.)] Leonclav. reddit, quod nôrat milites tantùm non animos despondisse. Sed ἀπειρηκτῶς sonat defatigatus. Sic Noëter K. Π. p. 643. καὶ παραλαμῶσιν

τὸς ἀπειρηκτάς ἵππους καὶ ἀνθρώπους, i.e. defatigatos equos &c. Et in Κωνσ. ferè medio λαγὼ ἀπειρηκτῶ, scil. cursu defatigatum videre est. Cæterum, pro ἦεν in MS. Eton. & edit. Ald. est ἦτο. Hinc forsan suum ἵλασι confecit Cl. Arnaud. Atqui nihil vulgato ἦεν rectius. Sic supra p. 103. ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτην μὲν οὐκ ἦεν. mox εὐθύως ἦεν, & alibi persæpè.

⁷ Καὶ ὁψὲ ἦν] Dixit ἰλαστικῶς, ut serum Latini. In Κωνσ. ferè medio integrè legitur, καὶ ὁψὲ ἦν καὶ ἡμῖς.

αὐδ' ἀπέκλινε, φυλαττόμενον μὴ δοκίῃ φεύγειν· ἀλλ' εὐ-
θύωρον ἄγων, ἅμα τῷ ἡλίῳ δυομήνῳ εἰς τὰς ἐγγυτάτας κώ-
μας τοῦ πρώτους ἔχων¹ κατεσκήνωσεν, ἐξ ὧν διήρπαστο ὑπὸ τῆς
βασιλικῆς στρατεύματος καὶ αὐτὰ τὰ λοιπὰ τῶν οἰκιῶν ξύλα. Οἱ
μὲν οὖν πρώτοι ὁμοίῳ τρόπῳ πρὶν ἐστρατοπεδεύοντο, οἱ δ' ὕστε-
ροι² σκοταῖοι περισσόντες, ὥς ἐτύγχανον ἕκαστοι ἡυλίζοντο, ἔ-
κρουγὴν πολλὰ ἐπείουν καλοῦντες ἀλλήλους, ὥς καὶ τοῦ
πολεμίου ἀκούειν· ὥς³ οἱ μὲν ἐγγύταται τῶν πολεμίων καὶ
ἐφυγον ἐκ τῶν⁴ σκηνωμάτων. Δῆλον δὲ τοῦτο τῇ ὑστερίᾳ
ἐγένετο· οὔτε γὰρ ὑποζύγιον ἐπὶ οὐδὲν ἐφάνη, οὔτε στρατόπε-

via declinavit, cum caveret, nè fugere videretur: sed recto
ducens tramite, sole jam occidente, cum iis qui primi erant,
tabernacula proximis collocavit in vicis, è quibus à regiis co-
piis directa erant etiam ipsa ædium ligna. Ac primi quidem
tali quodam modo castra sunt metati, posteriores quia tenebris
jam terre inductis accesserant, quò fortè quilibet loco erat, cu-
babant; ac mutuò se adpellando magnum excitârunt clamō-
rem, quem & hostes audiêrunt: quo factum est, ut hostium
proximi è tentoriis etiam fugerent. Postridie facilè hoc intel-
lectum est: nam neque jumentum adparuit ullum, neque ca-

1 Εὐθύωρον &c.] Suidas: Εὐθύωρον.
(scribitur enim & εὐθύτως) ἀπὸ τοῦ
κιντ' εὐθείων· ὅπως Ἀθησῶν καὶ Ξενοφῶν.
Harpocration: (ex quo sua Suidas)
Εὐθύωρον, τὸ κατ' εὐθείαν. Ἀθησῶν ἐσ-
τὶ τοῦ ὅπως Νικηλίου. Τὸ ὅμοιον καὶ παρὰ
Ξενοφῶντα ἐστὶ δότις Ἀναβάσεως.

2 Κατεσκήνωσεν.] Leunclaus. minùs
accuratè vertit, castra locat. Ver-
bum quidem simplex, ipsùmque
adeò compositum, nonnunquam
notionem istam repræsentare vi-
debimus infrâ. Propriè tamen σκη-
νῶ ἐστὶ ὅπως κατὰ οἰκιστὴν ποιεῖται, ἢ
ἀπλῶς οἰκῶ. Hic commemorationem
significat, licèt non prorsùs ca-
strensem, militum tamen in vicis,
in quos nocte jam admonente di-
verterant; ideòque castrensi simi-
lem: id quod his Xenophon ver-
bis innuere videtur, Οἱ μὲν ὅτι σκῶνται

ὁμοίῳ τρόπῳ πρὶν ἐστρατοπεδεύοντο, &c.

3 Σκοταῖοι περισσόντες.] Suidas: Σκο-
ταῖος ἡλθιν· ἀπὸ τῆς, ἐπὶ σκοτίας ὄψεως.
Deinde loci hujus verba citat, eâ-
dem (σκοταῖοι scil. non σκοταῖοι)
servatâ scripturâ.

4 Ὡς ἐτύγχανον &c.] Nullo certo
ordine, ut quisque roinis, quem quis-
que nactus est loco, pernoctabant.
Phavorin. Αὐλίζονται, κατεσκευασμένοι, φυ-
λάττεται, περιμενέμενοι, κρυμμένοι. Αὐ-
λιζόμενοι ἀπὸ τῆς κρυμμένοι.

5 Οἱ μὲν ἐγγύταται τῶν &c.] Vide
pag. 68. n. 3.

6 Σκηνομήτων.] Fallitur omni-
no Tho. Magister, qui σκηνώματα &
σκηνοῦ, ὧς, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ μόνον
reperiri putaverit. Utrâque eum
oberrâsse voce docet tam nominis
quàm verbi κατεσκήνωσεν lin. 3. usu
Xenophon.

ἄνθρωποι ἤσαν ἅμα ἡλίου διώοντι εἰς κώμας τῆς ¹ Βαβυλωνίας
χωράς· καὶ ² τὸν μὲν οὐκ ἐψεύδοθησαν. Ἐπὶ δὲ ἀμφὶ ³ δέ-
λῃν ἔδοξαν πολεμίους ὁρᾶν ἱππέας· ⁴ καὶ τῶν τε Ἑλλήνων οἱ
μὴ ἔτυχον ἐν ταῖς τάξεσιν ὄντες, εἰς τὰς τάξεις ἔθεον, καὶ Ἀ-
ριαῖοι (ἐτόνχανε γὰρ ἐφ' ἀμάξης ποροδόμῳ, διότι ἐπέ-
τρωτο) καταβάς ἐθωρακίζετο, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. ⁵ Ἐν ᾧ δὲ
ὠπλίζοντο, ἤκον λέγοντες οἱ προπεμφθέντες σκοποὶ, ὅτι οὐχ
ἱππεῖς εἰσιν, ἀλλὰ ὑποζύγια νέμοιτο. Καὶ εὐθὺς ἔγνωσαν πάν-
τες, ὅτι ἐγγὺς που ἐστρατοπεδεύετο βασιλεύς· καὶ γὰρ καὶ κα-
πνὸς ἐφαίνετο ἐν κώμας οὐ πρὸς ὠ. Κλέαρχος δὲ ὅτι μὲν
οὗ πολεμίους οὐκ ἦγεν (ἦδει γὰρ καὶ ἀπειρηκτάς οὗ
στρατιώτας, καὶ ἀσίτας ὄντας· ἦδε δὲ ⁷ καὶ ὁψὲ ἦν) οὐ μόντοι

existimarent sole jam occidente ad vicos agri Babylonici se per-
venturos: in quo sanè haudquaquam falsi sunt. Verùm inclina-
to in vesperam die, hostilem sibi videre visi sunt equitatum:
quare tum Græci, qui fortè ordines non servarant, ad ordines
currebant, tum Ariæus (quippe curru fortè faciebat iter, pro-
pterea quod vulneratus esset) de eo cùm descendisset, thoracem
induit, quod & sui fecerunt. Interea dùm armis illi se induerent,
speculatores præmissi redeunt, ac non equites istos esse nun-
tiant, sed jumenta pastum quærentia. Itaque statim animad-
vertebant omnes, regem alicubi in propinquo habere castra:
nam & fumus haud procul in vicis conspiciebatur. At Clea-
rchus in hostes non duxit; (nōrat enim & fatigatos esse milites,
& jejuniō laborare: quin & serum jam diei erat) neque tamen

¹ Βαβυλωνίας χωράς.] Plenè di-
xit, cùm priùs p. 63. tantum ² Βαβυλωνίας, ellipticè.

² Καὶ τὸν μὲν &c.] Quà de el-
lipsi vide p. 25. n. 1.

³ Δείλῳ.] Scil. περὶ αὐτῶν: infra
pauld venit ὁψι, deinde σίτις. Le-
ge scripta p. 75. n. 1.

⁴ Καὶ.] Consule p. 104. n. 2.

⁵ Ἐν ᾧ.] Adi p. 104. n. 4.

⁶ Ἦγεν. (ἦδη γὰρ ἀπειρηκτάς &c.)]
Lunclau. reddit, quod nōrat milites
tantum non animos despondisse. Sed
ἀπειρηκτῶς sonat defatigatus. Sic No-
ker K. Π. p. 643. καὶ παραλαμῶσιν

τὰς ἀπειρηκτάς ἱππας καὶ ἀνδράπας,
i.e. defatigatos equos &c. Et in Κυνηγ.
ferè medio λαγῶ ἀπειρηκτῶς, scil.
cursu defatigatum videre est. Cate-
rùm, pro ἦσαν in MS. Eton. & edit.
Ald. est ἦσαν. Hinc forsan suum
ἔλασιν confecit Cl. Annaud. Atqui
nihil vulgato ἦσαν rectius. Sic su-
prà p. 103. ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτην μὲν οὕτως
ἦσαν. mox εὐθύμερον ἦσαν, & alibi per-
sæpè.

⁷ Καὶ ὁψὲ ἦν.] Dixit ἰλαστικῶς,
ut serum Latini. In Κυνηγ. ferè
medio integrè legitur, καὶ ὁψὲ ἦδη
ἡμέρας,

οὐδ' ἀπέκλινε, φυλαττόμεν¹ μὴ δοκίῃ φεύγειν· ἀλλ' εὐ-
θύωρον ἄγων, ἅμα τῷ ἡλίῳ δυομύῳ εἰς τὰς ἐγγυτάτας κώ-
μας ἐὼς πρώτας ἔχων² κατεσκήνωσεν, ἐξ ὧν διήρπαστο ὑπὸ τῆς
βασιλικῆς στρατεύματος καὶ αὐτὰ καὶ δὸς τῶν οἰκιῶν ξύλα. Οἱ
μὲν οὖν πρῶτοι ὁμοίῳ τρόπῳ πνὶ ἐστρατοπεδεύοντο, οἱ δ' ὕπε-
ροι³ σκοταῖοι προσιόντες, ὥς ἐτύγχανον ἕκαστοι ἡυλίζοντο, ἐ-
κρυγὴν πολλὰ ἐπίουον καλοῦντες ἀλλήλους, ὥς καὶ ἐὼς
πολεμίους ἀκούειν· ὥς⁴ οἱ μὲν ἐγγύταται τῶν πολεμίων καὶ
ἐφυγον ὥς τῶν⁵ σκληρωμάτων. Δῆλον δὲ τοῦτο τῇ ὑπεραία
ἐγένετο· οὔτε γὰρ ὑποζύγιον ἐπὶ οὐδὲν ἐφάνη, οὔτε στρατόπε-

via declinavit, cum caveret, ne fugere videretur: sed recto
ducens tramite, sole jam occidente, cum iis qui primi erant,
tabernacula proximis collocavit in vicis, è quibus à regiis co-
piis direpta erant etiam ipsa ædium ligna. Ac primi quidem
tali quodam modo castra sunt metati, posteriores quia tenebris
jam *terre* inductis accefferant, quò fortè quilibet loco erat, cu-
babant; ac mutuo se adpellando magnum excitârunt clamo-
rem, quem & hostes audiêrunt: quo factum est, ut hostium
proximi è tentoriis etiam fugerent. Postridie facilè hoc intel-
lectum est: nam neque jumentum adparuit ullum, neque ca-

1 Εὐθύωρον &c.] *Suidas*: Εὐθύωρον.
(scribitur enim & ἐξυτίως) ἀπὸ τοῦ
πρῶτ' εὐθείαν· ὅπως Ἀσπιδῶν καὶ Ξυνοφῶν.
Ηστροκρατία: (ex quo sua *Suidas*)
Εὐθύωρον, τὸ κατ' εὐθείαν. Ἀσπιδῶν ἐσ-
τὶ πρὸς Νηγερίαν. Τὸ ὄνομα καὶ παρὰ
Ξυνοφῶντι ἐστὶ δ' Ἀσπίδα Ἀσπιδάτιος.

2 Κατεσκήνωσεν.] *Leusdeu.* minùs
accuratè vertit, *castra locat*. Ver-
bum quidem simplex, ipsùmque
adeò compositum, nonnunquam
notionem istam repræsentare vi-
debimus infra. Propriè tamen σκη-
νῶ ἐστὶ πρὸς καιρὸν οἴκησιν ποιῆμα, ἢ
ἀπλῶς οἰκῶ. Hic commorationem
significat, licèt non prorsùs ca-
strensem, militum tamen in vicis,
in quos nocte jam admonente di-
verterant; ideòque castrensi simi-
lem: id quod his Xenophon ver-
bis innuere videtur, Οἱ μὲν ὕπεροι

ὁμοίῳ τρόπῳ πνὶ ἐστρατοπεδεύοντο, &c.

3 Σκοταῖοι προσιόντες] *Suidas*: Σκο-
πῆσιος ἡλθιν· ἀπὸ τῆς, ἐπὶ σκοτίας ἔσσης.
Deinde loci hujus verba citat, eâ-
dem (σκοταῖοι scil. non σκοταῖοι)
servatâ scripturâ.

4 Ὡς ἐτύγχανον &c.] Nullo certo
ordine, ut quisque roinuit, quem quis-
que nactus est loco, pernoctabant.
Phavorin. Ἀυλίζονται, κατεσκηνοῖ, φυ-
λάττονται, παρεμβάλλουσι, κοιμῶνται. Ἀυ-
λιζέμενοι ἀπὸ τῶν κοιμῶμενοι.

5 Οἱ μὲν ἐγγύταται τῶν &c.] Vide
pag. 68. n. 3.

6 Σκληρώματα.] Fallitur omni-
no *Tho. Magister*, qui σκληρώματα &
σκηνοῦ, ὧς, παρὰ τῇ θείᾳ χάριτι μέγιστον
reperiri putaverit. Utrâque eum
oberrâsse voce docet tam nominis
quàm verbi κατεσκήνωσεν lin. 3. usû
Xenophon.

δον, οὐτε καπνὸς οὐδαμοῦ πλεόνειν. Εξεπλάγη δὲ, ὡς εἰκοιτο, καὶ βασιλεὺς τῇ ἐφόδῳ τῷ στρατεύματος· ἐδήλωσε ᾧ τούτῳ, οἷς τῇ ὑπεραία ἐπείσθη. Προϊούσης μὲντοι τῆς νυκτὸς ταύτης, καὶ τοῖς Ἕλλησι φόβος ἐμπίπτει, καὶ θόρυβος ἐδούπος ἦν, οἷον εἰκός, φόβος ἐμπεσόντος, γίγνεσθαι. Κλέαρχος ᾧ² Τολμίδην Ἡλείον, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων παρ' ἐαυτῷ κήρυκα ἄριστον τῶν τότε, τῷτον ἀνείπειν ἐκέλευσε, σιγὴν κατακρύπτειν, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὅς ἂν³ τὸ ἀφίενται τὸ ὄνον εἰς τὰ ὄπλα καταμηνύσῃ, ὅτι λήψεται⁴ μισθὸν⁴ τέλειον ἀργυρίου. Επεὶ ᾧ² τούτῳ

stra, neque usquam in propinquo fumus. Quin & rex ipse, uti videbatur, exercitus nostri adventu fuit exterritus: idque declaravit iis, quæ altero die fecit. Verum hanc procedente nocte, Græcis etiam incidit terror, ac tumultus erat strepitusque tantus, quantum esse consentaneum est, cum terror incidit. Clearchus verò Tolmidem Eleum, quem præstantissimum ejus temporis præconem apud se fortè habebat, pronuntiare jussit, silentio prius indicto, significare duces, qui indicaret eum, asinum qui in castra emiserat, istum præmium argenti talentum accepturum. Hæc posteaquam per præconem

1 Τῇ ἐφόδῳ] *Hesych & Phavor.* Εφοδοί, ὁρμή, ἀφίξεις, ἐπιδρομή, παρασία, βλάβη. *Scholiasæ Thucyd.* ad l. 7. non longè ab initio, est ἐπίθεσις πολεμική.

2 Τολμίδην Ἡλείον — τούτῳ] Redundat pronomen hoc, planè sicut *Act. VII. 35.* Τούτῳ τῷ Μανῶνι ὃν ἠρώμεθα, ἀποστός. Τίς σὲ κατέστη ἀρχὸν καὶ διακόν; τούτῳ ὁ Θεὸς &c. *Vide p. 78. n. 3.*

3 Τὸν ἀφίεντα τὸ ὄνον &c.] *Lenclav.* τὸν φόρον pro τὸν ὄνον substituendum conjicit: quæ quidem conjectura talo satis firmo niti haudquaquam videtur. A libris certè tam scriptis quàm editis, quos mihi videre contigit, recedit: & locutionem, ἀφίενται φόροι, mihi quidem suspectam inducit. Asinos in impedimentis fuisse ex p. 112. constat: atque ad eò unum ex his aliquem, cum è

debito τῷ ὑποζυγίῳ loco ad eum, milites ubi pernoctabant, deerrasset, metum iis motusque castrenses excitasse crediderim. ὅπλα autem hic, opinor, denotat locum, ubi excubabant armati. *Thucyd. l. 8.* ferè medio, *ὅπου δ' Ἀθηναῖοι πάντες αἶσι, οἱ μὲν ἐπὶ τοίχῳ, οἱ δ' ἐν μέσῳ, — ἐφ' ὅπλοις.* ubi sic *Scholiasæ:* ὅπλα τῶν, καὶ μὴτ' ὀλίγων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ποτὶ παρὰ τούτῳ συγγραφεῖ χειρίαις, σημαίνει τὸν τόπον, ἐφ' ᾧ οἱ στρατῶται φυλακῆς ἔχουσιν ὀπλισμένοι. Quo sensu infra paulò nomen illud adhibuisse videtur Xenophon, necnon apud *K. Π. p. 494.* ubi Persarum τὴν αἰρεσιν, ὡς αὐτοὶ ἴδοι, φυλακάζοντων diligentia, negligentia Chaldaeorum, quorum ὅπλα ἱερῆα deprehenderat Cyrus, opponitur.

4 Τέλειον ἀργυρίου.] *Consule indic.* pondera & mens. complectentem.

ἐκηρύχθη, ἔγνωσαν οἱ στρατιῶται ὅτι κενὸς ὁ φόβος εἴη, καὶ οἱ ἄρχοντες σῶσι. ¹ Ἀμα δὲ ἔρθῃ παρήγγειλε Κλέαρχος εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι ὡς Ἑλλήνας, ἧπερ εἶχον, ὅτε ἦν ἡ μάχη.

Ὁ δὲ δὴ ἔγραψα ὅτι βασιλεὺς ἐξεπλάγη τῇ ἐφόδῳ τῇδε, δῆλον ἦν. Τῇ μὲν γὰρ πρῶτῃ ἡμέρᾳ ² πέμπων, τὰ ὅπλα ὡς ἀδιδόναι ἐκέλευε, τότε δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνατέλλοντι κήρυκας ἐπέμψεν ὡς ἀπονοδῶν. Οἱ δὲ ἐπεὶ ἦλθον πρὸς τοὺς πρυφύλακας, ἐζήτην τὰς ἄρχοντας. Ἐπεὶ δὲ ἀπήγγειλαν ³ οἱ πρυφύλακες, Κλέαρχος τυχὼν τότε τὰς τάξεις ὀπισθοκοπῶν, εἶπε τοῖς πρυφύλαξι, κελεύειν ὡς κήρυκας πειρᾶσθαι, ἅχρῃς ἀνὰ ὁρᾶσιν. Ἐπεὶ δὲ κατέστησε τὸ στρατεύμα, ⁴ ὥςτε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι πᾶν τὴν φάλαγγα πυκνὴν, τὴν δὲ ἀόπλων μηδένα κατὰ φα-

enuntiata fuerunt, intellexêre milites vanum fuisse terrorem, ac duces esse salvos. Primo autem diluculo Clearchus Græcis imperat, ut illo armati confisterent ordine, quo se prælii tempore tenuerant.

Cæterùm quod paulld ante scripsi, regem hoc adventu nostro exterritum fuisse, id quidem manifestum erat. Nam cùm pridie nuntiis ad nos missis, ut arma traderemus præceperat, tunc sanè sub ortum solis caduceatores misit, qui de fœderibus agerent. Hi cùm ad primos excubitores venissent, ubi duces essent quærebant. Quod ubi renuntiâssent excubitores, Clearchus id qui fortè temporis ordines inspiciebat, excubitoribus mandavit, caduceatores expectare juberent, donec sibi otium esset. Cùm autem sic instruxisset exercitum, ut omni ex parte commodè densa cerni posset phalanx, nec quisquam ex inermis esset in

¹ Ἀμα δὲ ἔρθῃ] Phavorin. & Th. Magister: Οὐδὲν, ὅ ἐστι τὸ λυκαυγὲς καὶ πρῶτον, ἐν ᾧ ἐπὶ λυχνῷ δυνάταις πρῶτον. Crepusculi autem matutini pars dicitur τὸ λυκαυγὲς, cùm dubia jam lux est.

² Πέμπων,] Scil. κήρυκας, de quibus supra p. 113. seu ἀγγέλους, uti mox infra. Sic & Latini mittere, passim absolutè ponunt pro epistola modò, modò nuntium, legatum mittere. Confer Matth. II. 16. Act.

XIX. 31.

³ Οἱ πρυφύλακες] Haud anxie præpositioni inhærendum videtur; cùm illud compositum & simplex φύλακες, ut & φυλακαὶ ac πρυφύλακαί, de iisdem non rarò adhibeantur. Vide sis K. Π. p. 217, 219, 221, 238, 360, 362, alibi.

⁴ ὥςτε καλῶς ἔχειν &c.] De πᾶσι τὴν φάλαγγα vide sis Atti. Tacit. p. 32. edit. Blanc. & Æli. c. 32.

νῆ εἶναι, ἐκάλεσε ἑ τὰς ἀγγέλους, καὶ αὐτοὺς τι παρήλασε τὰς
 τι εὐοπλοτάτους ἔχων² καὶ εὐειδεστάτους τῶν αὐτῶν στρατιωτῶν,
 καὶ τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς ταῦτα ἔφρασεν. Ἐπεὶ δὲ πρὸς
 τοῖς ἀγγέλοις ἦσαν, ἡρώτα ἢ βούλοιντο. Οἱ δὲ ἔλεγον ὅτι
 περὶ ἀπονδῶν ἤκουεν ἄνδρες, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται πᾶσι τι πα-
 ρὰ βασιλείᾳ τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγείλαι, καὶ τὰ ὧσα τῶν Ἑλ-
 ληνῶν, βασιλεῖ. Οὗ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἀπαγγέλλετε τοῖνυν αὐ-
 τῷ, ὅτι μάχης δὲ πρῶτον ἀρίστον γὰρ οὐκ ἔστι, ἔδδ' ὁ πολ-
 μήτων περὶ ἀπονδῶν τοῖς Ἕλλησι λέγειν, μὴ πορείας ἀρι-
 στον. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἄγγελοι ἀπήλαυνον, καὶ ἦκον τα-
 χύ· (ᾧ καὶ δῆλον ἦν ὅτι ἐγγύς που ἦν βασιλεὺς ἢ ἄλλος
 τις, ᾧ ἐπιτίτακτο ταῦτα πράττειν) ἔλεγον δὲ, ὅτι εἰκότα δο-

conspectu, nuntios arcessivit, ac tum ipse processit cum parte
 militum suorum armis instructissimâ atque pulcherrimâ, tum
 aliis hæc ducibus denuntiavit. Posteaquam prope nuntios e-
 rant, quid vellent, interrogat. Aiunt illi, ut de foederibus a-
 gerent venisse homines, qui & ad regis *mandata* Græcis, & ad
 Græcorum regi *mandata* referenda forent idonei. Respondit
Clearchus: Ergo renuntiate ei, primum prælio decertandum es-
 se: prandium enim nobis non est, nec quisquam unus qui Græcis
 verba de foederibus facere audeat, nisi prandium præbuerit.
 Hæc cum audissent nuntii abequitabant, ac statim redibant: (un-
 de constabat in propinquo regem alicubi esse, vel quendam a-
 lium, cui de his agendis datum esset negotium) aiebant autem

1 Τὰς ἀγγέλους,] Quos modò κή-
 ρους adpellaverat. Nimirum hi,
 præter alia haud pauca, ἀγγέλων
 etiam obibant munia. 7. Poll. l. 4.
 segm. 91. Τὸ δὲ κερύκειον γένος, — κερύ-
 κηρυτὴς ἡ οὐραία, ἢ τι ἄλλο ἐν ἱερουργίαις.
 καὶ ἀποδῶς ἐστὶν ἡ γὰρ, ἢ οὐραία
 ἐπὶ τῇ σελήνῃ, καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἀνκήρυττε.
 Et segm. 94. Τὰχα δ' αὖ τις τὰς κερύ-
 κας, ἢ ἱερουργίας, ἢ ἀποδοφίους, ἢ ἐπι-
 χαιροφίους, καὶ ἀγγέλους ἡτοίμασεν. Vi-
 de sis *Euslaih.* ad Homer. Il. α'. p.
 112.

2 Καὶ εὐειδεστάτους τῶν &c.] For-
 mæ multum tribuisse veteres, apud
 K. Π. p. 315, 316. n. 3. docuimus.

Hinc Poëta Il. γ'. unumquemque
 ferè Græcorum ducem ipso adspe-
 ctu Priamo sui admirationem in-
 jecisse narrat. Referente *Iustino* l.
 13. c. 1. amici *Alexandri* tantæ vir-
 tutis ac venerationis erant, ut singulos
 reges putares. Quin & Soloni apud
Herodot. l. 1. c. 32. homo felix est
 εὐειδής. Vide sis K. Π. p. 305. Hanc
 in rem ut plura veterum congera-
 mus loca nihil est necesse.

3 Ως] Particulam hanc imme-
 ritò neglexerunt interpretes, cum
 animum ad illa, quæ p. 126. me-
 morat Auctor, ejusdem rei indicia
 revocet.

κρίεν λέγειν βασιλεῖ, καὶ ἡκρίεν ἡγεμόνας ἔχοντες, οἱ αὐτοὺς, εἰάν ποινδὰι χῆρωνται, ἀξισιν ἐνθεν ἔξουσι πρὸς Ἐπιτήδεια. Οὐ δ' ἡρώτα, ¹ εἰ αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι πένδοιτο ἰούσι καὶ ἀπιούσιν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσονται ποινδὰι. Οἱ ᾗ, πᾶσιν, ἔφασαν, μέχρῃς ἀν βασιλεῖ ² πρὸς παρ' ὑμῶν Διαγέλθῃ. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπον, μετασηοάμμος αὐτὸς ὁ Κλέαρχος, ἐβλάβετο· καὶ ἐδόκει ταχὺ πρὸς ποινδας ποιεῖσθαι, καὶ ³ κατ' ἡσυχίαν ἐλθεῖν τε πρὸς τὰ Ἐπιτήδεια εἰ λαβεῖν. Οὐ δὲ Κλέαρχος εἶπε, Δοκεῖ μὲν καὶ ἐμοὶ ταῦτα· οὐ μύρτοι ταχὺ γὰρ ἀπαγγεῖλαι, ἀλλὰ ⁴ Διατρέψω ἐς ἀν ὁκνήτωσιν οἱ ἄγγελοι, μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν πρὸς ποινδας ποιήσασθαι· οἱ μὲν γὰρ μύρτοι, ἔφη, εἰ τοῖς ἡμετέροις γραπῶταῖς τὸν αὐτὸν φόβον παρέσταξ. Ἐπεὶ ᾗ ἐδόκει καιρὸς εἶναι, ἀπήγγελλεν ὅτι πένδοιτο, καὶ εὐθὺς ἡγεῖσθαι ἐκέλευε πρὸς τὰ Ἐπιτήδεια. Καὶ οἱ μὲν ἡγάγντο·

regi aqua, quæ protulissent, esse videri, atque aded venire se cum ducibus *itinerum*, qui eos, si inirentur foedera, ducturi essent, ubi commeatus essent habituri. Et quærebat ille, an foedera iis tantum viris offerret, ad ipsum qui ituri essent ac redituri, an aliis quoque cum ipso pacta forent foedera. Illi, omnibus, aiunt oblata esse foedera, quoad regi à vobis *proposita* renuntientur. Hæc cum dixissent, Clearchus, iis submotis, tota de re consultabat: visumque est ut foedera statim inirent, pacatèque aded ad commeatum tum proficiscerentur, tum caperent. Et Clearchus, Mihi quoque, inquit, hæc placent: quod tamen ipsis non confestim significabo, sed cunctabor donec vereantur nuntii, nè nobis foedera ut ineamus minimè videatur: verum nostris etiam, ait, militibus eundem adfuturum metum arbitror. Posteaquam visum est illi esse commodum, percussurum se foedus significabat, statimque ut ad commeatus ipsum ducerent, præcepit. Atque illi quidem præibant:

1 Εἰ αὐτοῖς &c.] Eandem pronominis huiusce potestatem notavimus K. Π. p. 611. De ellipsi præpositi, vide supra p. 28. n. 5.

2 Τὰ παρ' ὑμῶν &c.] Exaudias hic oportet δόγματι vel διδύμῳ; & in iis quæ modò præcesserant, αἱ τοῖς ἡγετοῖς ἔσονται πρὸς τὸν βα-

σιλέως τοῖς Ἑλλήσι ἀπαγγεῖλαι, καὶ πρὸς &c.

3 Κατ' ἡσυχίαν] Peculiariter eadem de quiete dicitur, quæ pacem sequitur & inducias. Sic & Thucyd. l. 4. ferè medio, ἡσυχίαν πολέμῳ ὀρρυσuit.

4 Διατρέψω,] Vide p. 50. n. 6.

Κλέαρχος μὲντοι ἐπορεύετο, πῶς μὲν σπονδὰς ποιησόμενος, πὺ δὲ κράτευμα ἔχων ἐν τάξει, καὶ αὐτὸς ὠπισθοφυλάκει. Καὶ ἐνιτόγχανον τάφροις καὶ ἁλῶσι πλήρεισιν ὕδατι, ὥς μὴ διυάσθαι διαβαίνειν ἀνευ γαφυρῶν· ἀλλ' ἐπιδύντο + διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων, οἱ ἦσαν ἐκπεπληκότες, οὗ δὲ ἔξεχον. Καὶ ἐνταῦθα ἦν ὁ Κλέαρχον καταμαθεῖν ὥς ἐπεσῆται, ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ βακτηρίαν· καὶ εἰ τις αὐτῷ δοκίμῃ τ' + πρὸς τοῦτο πεταγμένων βλακεύειν, ὁ κλειρόμυθος δὲ Ἰππιδέειον ἐπαυσεν αὐν, καὶ ἅμα αὐτὸς πρὸς-

At Clearchus foedera percussurus, copiis instructis iter faciebat, ipseque eas à tergo custodiebat. Et in fossas ac valles incidebant aqua plenas, aded ut eas absque pontibus transire non possent: sed ex palmis, quæ deciderant, quæve ipsi excidebant, pontes faciebant. Atque ibi tum animadverti poterat, quomodo præesset Clearchus; cum manu lævâ teneret hastam, baculum dextrâ: ac si quis ei videretur illorum, quibus hoc negotii datum erat, segniter se gerere, mox idoneum eligens, illum alterum amovit; & ipse simul in cœnum descendens cum aliis ma-

1 Ἀλῶσι] Hesych. & Phavorin. Ἀλῶν, ἐπὶ ἀναφορᾷ ὅδεστος· λειμὼν, ἱφύδρος τίπτε. Suidas: Ἀλῶνις, φέρουσαι, ἢ τίποι πλατῆς ἐπὶ τοῖς ὄρεσι. Quippe & fossæ angustæ & valles αὐλῶν suâ referunt figurâ; cavæ nimirum quæ sint, & mediocri latitudine patentes.

2 Διαβάσεις] Phavorin. Διαβάσεις, πορεία, γέφυρα, πέρασμα. Thucyd. l. 4. haud longè à fine, Ἀπὸ δὲ τοῦ πόλου πλεονεξίας, ubi Schol. τὴν διαβάσεως, τὴν γέφυραν.

3 Ἐνταῦθα ἦν Κλέαρχος &c.] Pro ἐνταῦθα ἦν καταμαθεῖν ὡς Κλέαρχος &c. Similiter Elian. H. V. l. 8. c. 13. Λέγουσι δὲ ὅτι Ἀριστοῦ — Ηρόκλητος, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ βίᾳ ἔκλειν, Aët. XVI. 3. — Ἰδούμεν γὰρ ἅπαντες τὴν πύξιν αὐτῶν, ὅτι ἔκλειν ὑπὸ γένει. Planè sic Latini: Nōsti Marcellum, quāto tardus & parum eff. cax sit, Cicer. fam. 8, 10. Scin' me, in quibus sim gan-

diu? Terent. Eun. act. 5. sc. 8. v. 5. Vide p. 84. n. 2.

4 Τῶν πρὸς τῷ πεταγμένων] Scil. ad expediendas διαβάσεις, seu ad ea adparanda, sine quibus fossas aliæve aquis repleta loca trajicere non potuerunt.

5 Κλειρόμυθος τὸν Ἰππιδέειον &c.] Nugantur Stephanus & Μιχαήλ, qui legendum censeant, κλειρόμυθος τὸν Ἰππιδέειον ἵππων αὐν vel ἵππων, καὶ ἅμα &c. atque τὸ Ἰππιδέειον dici velint ἢ δόρυ ἢ βακτηρίαν. Edit. Ald. & MS. Bodl. habent ἵππων αὐν, pro quibus Leimclavius reponit ἵππων αὐτῶν. Ipse malim reticere pronomen, atque adeò scribi ἵππων tantum; vel, quod propius ad vulgatas accedit lectiones, ἵππων αὐν, Clearchus scil. τὴν δοκίμην βλακεύειν amovebat, desistere jubebat opere, quod segnius obibat.

λάμβανεν εἰς τὸ πηλὸν ἐμβάδων· ὥς τε πᾶσιν αἰσχύνῃν εἶναι, μὴ
 ἔσπευδάζειν. Καὶ ἐτάχθησαν μὲν πρὸς αὐτὸν οἱ τριάκοντα ἐπὶ
 γεγονότες· ἐπεὶ δὲ ὁ Κλέαρχον ἐώρων σπευδάζοντα, προσελάμ-
 βανόν· ὁ οἱ πρὸς βύπεροι. Πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ Κλέαρχος ἔσπευδεν,
 ὑποπιεύων μὴ αἰεὶ ἔτιω πλήρεις εἶναι τὰς πέφρξες ὕδατος· (ὁ
 γὰρ ἦν ὥρα οἷα τὸ πηλὸν ἄρδεν) ἀλλ' ἵνα πολλὰ τὰ ἄπορα Φαί-
 νοιτο πῶς Ἑλλήσιν εἶναι εἰς τὴν πορείαν, τάς τε ἑνεκα βασιλέα ὑπ-
 ὤπτευν ἐπὶ τὸ πηλὸν τὸ ὕδωρ ἀφαικέναι.

Πορδύορμοι δὲ ἀφίκοντο εἰς κώμας, ὅθεν ἀπέδειξαν οἱ
 ἡγεμόνες λαμβάνειν τὰ ὀπιτήδεια. Ἐνὶ δὲ σίτῳ πολλὸς,
 καὶ οἶνῳ φοινίκων, καὶ ὄξῳ ἐψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν.

num operi admovebat; adeò ut omnibus pudori esset, si non
 ἑῖς ἑαυτοῦ σφίοναυ ναυarent operam. Ac apud ipsum quidem tri-
 ginta tantum annos nati constituti fuerunt: verum ubi Clear-
 chum opus sedulò facientem viderunt, seniores etiam ei ma-
 nus admovent. Et multò magis festinabat Clearchus, quòd
 fossas hunc ad modum non semper aquà plenas esse suspicare-
 tur: (quippe cùm illud anni tempus non esset, quo solum ri-
 gare solebant) at quòd multa Græcis ad iter faciendum impedi-
 ta viderentur, idcirco regem aquam in campum emisisse suspi-
 cabatur.

Confecto itinere ad vicos pervenerunt, unde viæ duces com-
 meatus capiendos esse demonstraverant. In his multum inerat
 frumentum, & vinum ex palmis, acetumque ex iisdem coctum.

1 Οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἷα &c.] Noster
 οἷος, pro ὀπιτήδεια, ἰκανὸς, διωπτικός,
 semel atque iterum, eandem stru-
 cturam sequutus, adhibuit. Me-
 mor. l. 1. haud longè à fine, Καὶ
 μὴ γλῶττιαν γὰ πάντων τῶν ζῶντων ἰχθύων,
 μόνον τῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιήκειν (ἵστοι)
 οἷος — δὲ ἵστοι τὴν τῶν φωνῶν, καὶ σημαί-
 νει &c. Et l. 3. propiùs à fine,
 Γυναικὶς δὲ πᾶσι ὕσιν — αἷμα συνέειναι τῶν
 &c. Itémque sub finem l. 4. Καὶ δὲ ὁ
 ἄλλος τῶν οἷων τῶν κακῶς ῥεῖναι; Cæ-
 terum, rei ipsæ, quam Noster hoc
 loco respicit, lucem fœnerant Ar-
 riani verba, l. 7. c. 7. Οὗτοί γε Εὐφράτης
 μετὰ τὸν ποταμὸν καὶ ἰσχυροὺς πανταχῇ τῇ
 γῇ, καὶ διωρυχῆς τὴν πολλὰν ἀπ' αὐτῆς πε-

πείνεται, αἱ μὲν αἰτιαται, ἀπ' αὐτῆς ὑδροῦν-
 ται οἱ παρ' ἐκείναις ἀκισμῶναι τὰς δὲ καὶ
 ὡς καὶ πᾶσι τῶν, ὅπου σφίοναυ ὕδα-
 τος ἰσχυρῶς ἔχει, ἐς τὸ ἐπάρδεν τῇ γῇ,
 (ὁ γὰρ ὕδατος τὸ πολλὸν ἢ γὰρ αὐτὴ ἐξ ἑαυτῆς)
 καὶ ἔτι &c. Plin. H. N. l. 6. c. 26.
 de Euphrate ad rigua distracto lo-
 quitur: cujus nimirum aquæ, in
 alveos fossasque immixtæ, circum-
 jectos rigare campos, tepefactos
 solis æstivi vapore, solebant. Vi-
 de suprâ p. 69. n. 3. & Strab. l. 11.
 p. 767.

2 Οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος &c.] Vi-
 de scripta p. 52. n. 5. Pro ὄξος ἐψη-
 τὸν Μυρτίου nē dubitandum qui-
 dem putat, quin legendum sit ὁ-

¹ Αὐτῇ δὲ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἷας μὲν ἐν ταῖς Ἑλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, ταῖς οἰκέταις ἀπέκριντο· αἱ δὲ ταῖς δεσπόταις ἀποκρίμναι, ἦσαν δὲ πόλεμοι, ² Ἰαυμάσιοι τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος· ἡ δὲ ὄψις ³ ἡλέκτρως ἔδεν διέφερε. ⁴ Τὰς δὲ πινὰς ξηραίν-

Istæ palmarum glandes, quales apud Græcos quidem videre est, famulis reservabantur; quæ verò dominis reservabantur, delectæ erant, pulchritudine & magnitudine admirabiles: specie autem ab electro nihil differebant. Nonnullas exsiccatas pro bel-

ψος ἐῖψηται, quam scripturam exhibet *Athenai* edit. *Ald.* Rectius edit. postrema scripturam loci Xenophontei vulgatam, quam & MS. Eton. & typis impressi libri tuentur, revocavit. *Suidas*: Ὀξος ἐῖψηται, τὸ δὲ φοινίκων: quæ verba ex hoc loco deprompta esse constat. De συσκευαίᾳ ὄξος tam γλυκίως quàm ὀσμύας vide sis *Georon.* l. 8. c. 36, 37. *Strabo* l. 16. p. 1078. καὶ γὰρ ἄριστον, καὶ αἶσθη, καὶ ὄξος, καὶ μέλι — οὐ τὸν, scil. τὸ φοινίκων.

¹ Αὐτῇ δὲ αἱ — οἷας μὲν &c.] Ità reposui ex MSto Eton. adfentientibus *Suidæ* ad v. ἀπέκριντο & βάλανος, & veteri versione Gallicâ. Huic etiam lectioni optimè respondet particula δὲ, quæ proximè sequitur. Paulò aliter *Athenæus* l. 14. c. 17. αὐτῇ δὲ αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἷας μὲν ἐν ταῖς Ἑλλησιν ἐκ τῶν ἰδῶν. ubi particulam negativam deleas oporteat. Dictum autem est οἷας μὲν ellipticè, pro ταύταις μὲν οἷας &c. Eâdem ellipticè tum alibi, tum *Memor.* lib. 2. sub fin. usus est Noster: Οὐ γὰρ ἦν (Ἀρχιδάμους) οἷος δὲ πᾶσι καὶ δαίσει, pro Οὐ γὰρ ἦν ταῖς οἷος &c. Minores autem hæc fuere palmæ, Græci quibus, Xenophontis tempore, importatis utebantur. Vide suprâ p. 52. n. 5.

² Ἰαυμάσιοι τὸ κάλλος &c.] Ità legit *Athen.* loco cit. Vulgò; Ἰαυμάσιαι: illa terminatio ἀπληρώτης est.

Ælian. H. V. l. 4. c. 8. καὶ οὐκ ἐλίχους μυριάδας παμπόλλας κατηγωνίστατο, pro παμπόλλας. Idem, l. 14. c. 30. Ορισμός γὰρ τῶν ἡδικῶν παμπόλλας πρὸς αἶμαρος. Vide sis *Stephan.* append. ad scripta de dial. Atticâ p. 151. Noster autem his verbis designare videtur caryotas; quæ auctore *Plinio* H. N. l. 13. c. 4. maximè celebrantur, & cibo quidem, sed & succo uberrimæ. Ex quibus præcipua vina Orienti, iniqua capiti. Et paulo infra: Sicciores in hoc genere *Nicolai*, sed amplitudinis præcipuæ, quaterni cubitorum longitudinem (cum *Salmasio* legerim, cubitum longitudine) efficiunt.

³ ἡ δὲ ὄψις ἡλέκτρως &c.] Cujus ferè aureus est color. *Theophrast.* l. 2. c. 8. αἶθ, ταῖς μὲν χρυαῖς, οἱ μὲν λευκοῖ, οἱ δὲ μέλας, οἱ δὲ ξανθοί. De his palmulis *Galen.* χρυσόβαλτος intelligenda videtur *Salmasio*, *Plin.* exercit. p. 929. edit. *Traj.* De electro autem vide sis *Plin.* H. N. l. 33. c. 4. & *Cl. Harduini* notas ad locum; necnon quæ disseruit *Camelli* in *Ætiorum Philosoph.* *London.* parte tertiâ, sect. 16. curâ *Motte* editorum; & *Bochari* *Hieroz.* part. post. l. 6. c. 16.

⁴ Τὰς δὲ πινὰς &c.] Ità MS. Eton. Libri editi & *Athenæus* loco cit. ταῖς δὲ πινὰς. Quodd si retinueris ταῖς δὲ, rectius, monente *Stephano*, leges πινὰς, i. e. aliquas earum: sin ταῖς malis, scribendum πινῶν, i. e. hæc. *Muretus*

νοντες, τραγήματα ἀπιτίθεσθαι. Καὶ ἦν καὶ ¹ παρὰ πότον ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγές δέ. Ενταῦθα καὶ ² τὸν ἐγκέφαλον τῷ φοίνικῳ ³ πρῶτον ἔφαγον οἱ στραῖται, καὶ οἱ πολλοὶ ἐθαύμαζον τό, τι εἶδος, καὶ τὴν ιδιότητα τῆς ἡδονῆς. Ἦν δὲ σφόδρα ⁴ καὶ τοῦτο κεφαλαλγές. ⁵ Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρε-

lariis reposuerant. Et inter potandum suave quidem illud erat, sed capitis tamen dolorem excitabat. Ibi primum milites etiam cerebro palmæ vesciebantur, atque multi tum cibi genus ipsum, tum propriam suavitatis ejus naturam admirabantur. Sed & hoc acrem capiti dolorem adferebat. Palma autem ipsa, undè ce-

reus legit is τραγήματα. Sed ista præpositio sæpissimè ellipsin patitur. Vide p. 116. n. 3. Cæterum, Plinius de iisdem, loco cit. Syri — tragemata appellant. Pro ἀπιτίθεσθαι, quod MS. Eton. & libri editi rectè servant, Athenæus exhibet περιτίθεσθαι. Vide sis Salmasii Plin. exercit. p. 930.

1 Παρὰ πότον &c.] Edit. Ald. exhibet πότον, quod & aliàs sæpè pro πότοι perperam scribitur. Phavorinus: Πότος ἢ ποτὶς ἀφάρτου. Ποτὶς, τὸ πινόμενον ὑπερ, ἐξέπται. Πότος δὲ, τὸ συμπίπτειν, βαρύνεται. Similiter Suidas & Ammonius. Vina autem hæc iniqua capiti Plinius l. 13. c. 4. & Dioscor. l. 5. c. 40. esse statuunt.

2 Καὶ τὸν ἐγκέφαλον &c.] Plinius H. N. l. 13. c. 4. Dulcis medulla earum (palmarum) in cacumine, quod cerebrum appellant. Εν τῷ ἀνω μέρει τὸν ἐγκέφαλον ponunt etiam Theoph. l. 2. c. 8. & Galenus l. 4. de fac. simpl. medic. c. 15. Locum Xenophontis citat Athenæus sub fin. l. 2. Nicander, eodem citante Athen. φοίνιξ ἐγκέφαλον vocat ἀπασὸν ἰδιόμα.

3 Καὶ τὸτο &c.] Respicit neutrum βρώμα vel ἡδύμα, exaudiendum; ut supra modò ἡδὺ fertur ad πύμα vel ἡδύμα: utroque à substantivis suis, quæ scilicet exstant,

οἶνος & ἐγκέφαλος, genere pariter discordante. Hujusmodi ellipseos notissimum exemplum est,

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαρανίη —

Il. β'. v. 204.

Similiter 2 Cor II. 6. Ἰκανὸν τὸ τοῦτο ἢ ἐπιπλεῖν αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῶν πλεόνων. Pausan. l. 1. c. 33. Ο ὃς Ἀτλας ὑψάλλει μὲν ἱστὶν ἕως, &c. ubi ὑψάλλει, regula licet, ut in Xenophontis istis, genus mascul. postulet, ad ὅρος subintelligendum refertur. Diphilo, citante Athen. Οἱ τὸ φοίνικας ἐγκέφαλοι sunt πλῆθμιοι, ἢ πολυπόφοι, ἢ βαρεῖς ἢ δυσπικροῦνται, διψώδεις τε καὶ στυγροὶ καλίαι. Atque adeò mirum minime est, quod dolorem capitis excitarent.

4 Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν &c.] Istarum palmarum, quæ vocantur chameæperes, vel χαμαιερφεῖς, auctoribus Theoph. & Plinio, locis cit. proprium est, ut exemtâ medullâ vivant. Aliarum autem ἐγκέφαλος idèd à Dioscoride l. 1. c. 150. ἐγκέφαλον adpellari videtur, quòd vis earum vitalis in summâ illâ parte, ut hominis in corde, tota sit posita. Paulò aliter locum hunc repræsentat Athenæus sub fin. l. 2. Ο δὲ φοίνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, ἔλας ἐξασπείτο. Edit. Stephan. & Ald. dant ἐξερῆστο, quod haud dubiè scholion est τῷ αὐαίντο. Hoc certè exhibet MS.

θείη ὁ ἐγκέφαλος, ὅλος αὐαίνειτο. Ενταῦθα ἥ ἔμειναν ἡμέρας
 τρεῖς· καὶ ὡρᾷ μεγάλῃ βασιλείῳς ἦκε Τισσαφέρνης, ὃ ὁ τῆ
 βασιλείῳς γοναῖκός ἀδελφός, καὶ ἄλλοι Πέρσαι τρεῖς· δέλοιο ἥ
 πολλοὶ εἶποντο. Επεὶ ἥ ἀπήντησαν αὐτοῖς οἱ τῆ Ἑλλήνων στρατη-
 γοὶ, εἶλεγε πρῶτον Τισσαφέρνης δι' ἐρμηνέως παιάδι·

“Εγὼ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, γείτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι·² καὶ
 “ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα πεπληκότας,
 “³ εὖρημα ἐποιησάμεν, εἰ πως δυναίμεν ὡρᾷ βασιλείῳς αἰ-
 “τήσασθαι δυνάμει καὶ ὑποσώσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς. Οἴμαι
 “γὰρ, ὅτι ἀχαρίστως μοι ἔχειν ἔτι πρὸς ὑμῶν, ἔτι πρὸς τῇ Ἑλ-

rebrum extractum esset, tota exarescebat. Tres hic dies com-
 morati sunt: & interea Tissaphernes à magno rege venit, regis
 item uxoris frater, & tres alii Persæ; quos servi multi se-
 quebantur. Iis autem cùm duces Græcorum obviam proces-
 sissent, Tissaphernes primùm per interpretem in hunc mo-
 dum loquutus est:

“Ego, Græci, loca Græciæ proxima habito: quare cùm vos
 “in multa & ineluctabilia mala incidisse viderem, in lucro mi-
 “hi deputandum censui, si quâ ratione petere à rege possem,
 “ut vos in Græciam salvos reducendi mihi copiam daret. Ar-
 “bitror enim gratiam mihi nec à vobis, nec ab universâ Græ-

MS. Eton. & bis usurpat Noster, in Oeconom. haud ita longè à fine. Phavor. Αὐασις, Ξερσσις. Suidas: Αὐάση, Ξερσίη. Glossam itaque, pro germano verbo, in textum invexit librorum, uti fit, imperitia.

1 Μεγάλη βασιλείῳς] Respice p. p. 10. n. 2.

2 Καὶ ἐπεὶ] De vi istius particu-
 læ jam suprâ diximus p. 104. n. 2.

3 Εὖρημα ἐποιησάμεν,] Suidas: Εὖ-
 ρημα, ἐπιτυχία, i.e. successus quidem seu evanitus laus, at insperatus ferè & casu tanquam oblatas. Deinde, verba hæc Xenophontea, lectione nonnihil immutatâ, adducit. Ab eodem Suidâ exponitur etiam βού-
 λευμα, ἐπιτηδεύμα, consilium, studium: ab Hesychio & Phavorino etiam, ἐπι-
 νόημα: adeo ut phrasis εὖρημα ἐπιη-

σάμεν εἰ &c. commodè reddi pos-
 sit, rationem excogitare capri, quâ &c. Scribitur autem nonnunquam εὖ-
 ρημα, minùs rectè. Tho. Magister: Εὖρημα, ἔχ' εὖρημα.

4 Αποσώσθαι εἰς &c.] Eodem ferè sensu occurrit Αἰσώσθαι Act. XXIII. 24.

5 Οὐκ ἀχαρίστως μοι &c.] MS. E-
 ton. ἔκ' ἀν' ἀχαρίστως &c. quæ tamen particula malim absit, nisi ἔξω in ἔχειν mutaveris. Suidas: Αχαρίστως, μὴ εὐχαρίστως: deinde Xenophontis hunc locum sic repræsentat, Οἴμαι γὰρ ὅτι εὐκ' ἀν' ἀχαρίστως μὴ ἔχειν, ἔτι πρὸς ὑμῶν, ἔτι πρὸς τῇ Ἑλλάδι. Hæc contra fidem exemplarium Xenoph. sic legenda censet Cl. Kusterus: οἴμαι γὰρ, εὐκ' ἀν' ἀχα-
 ρίστως μοι ἔχειν, ἔτι πρὸς ὑμῶν, ἔτι πρὸς τῇ Ἑλ-
 λάδι.

“λάδ[⊙] ἀπάσης. Ταῦτα δὲ γινύς, ἡτούμην βασιλείᾳ, λέ-
 “γων αὐτῷ ὅτι δικαίως ἂν μοι χαρίζοιτο, ¹ ὅτι αὐτῷ Κύρον
 “περὶ στρατεύοντα πρῶτ[⊙] ἡγγεῖλα, καὶ βοήθειαν ἔχων
 “ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ ἀφικόμην· καὶ μόν[⊙] τῶν κατὰ τοὺς
 “ἐλλείπας πταγμῶν οὐκ ἔφυγον, ἀλλὰ δήλασεν καὶ πω-
 “ἐμιζα βασιλεῖ ἐν τῷ ὑμετέρῳ στρατοπέδῳ, ἐνθα βασιλεὺς
 “ἀφίκετο, ἐπεὶ Κύρον ἀπέκτεινε· καὶ οὐδὲ πῶς Κύρῳ βαρβα-
 “ρους ἐδίωξα σὺν πῖσδε πῖς παροῦσι νῦν μετ’ ἐμοῦ, οἵπερ αὐ-
 “τῷ εἰσι πρῶτατοι. Καὶ πῶς μὲν τούτων ὑπέχετό μοι ² βου-
 “λεύσασθαι· ἐρεῶν δέ με ὑμᾶς ἐκέλευσεν ἐλθόντα, τίνος ἐνε-

ciā defuturam. Hæc cum existimarem, id à rege petii, di-
 cens ei, jure ipsum hæc in parte mihi gratificaturum, quippe
 qui primus ipsi & Cyrum ei bellum parare nuntiârim, & u-
 nâ cum nuntio auxiliis comitantibus accesserim; ac solus ex
 iis, qui oppositi Græcis fuere, non fugerim, sed aciem per-
 ruperim & cum rege vestris in castris me conjunxerim, quod
 rex, Cyrum ubi interfecerat, pervenerat; qui barbaros et-
 iam Cyrum secutos cum iis ipsis, quas nunc mecum habeo,
 fidissimas sanè ipsi, copiis persequutus fuerim. Ac de his
 quidem se deliberaturum mihi pollicitus est: sed tamen *huc*
 me venire atque vos interrogare jussit, quamobrem adver-

τὴν ἄλλην πᾶσι Εὐνάδα, quam le-
 ctionem in versione sequutus est.
 Sed locum, verba hæc unde de-
 sumpta sunt, vel non inspexit vir
 eruditus, vel inspectum parum ac-
 cepit. Vulgata scriptura minimè
 sollicitanda videtur. Dicitur au-
 tem οὐκ ἀχαρίζω μοι ἔξεν pro οὐκ
 ἀχαρίζοι μοι ἔστω, i. e. gratiam facti
 mihi non defuturam. Similis est ferè
 structura, p. 95. ἐδὲν πῶποτε ἀχαρίζ-
 σιν εἴασιν τὴν ὀρθομίαν, nulli non gra-
 tiam animi alacritatis habuit: vel, nul-
 lius unquam animi alacritatem minere,
 seu gratiâ debiâ, carere patiebatur. I-
 tidem Dionys. Halic. A. R. l. 5. sect.
 48. ἡ μίντοι βελὴ μωθῶσι ὡς ἔχον αὐ-
 τῷ πὶ πρᾶγματι δόξας, pro ὡς ἡ αὐ-
 τῷ πὶ πρᾶγματι ἀπορεῖ. Idem lib.
 10. sect. 6. ἐὰν καλῶς ὑμῖν ἔχῃ, pro
 καλὸν ὑμῖν εἶναι. Noster Κυρου Παιδ.

pag. 244. καλῶς ἐδόκει ἔχον αὐτῷ, pro
 καλὸν ἐδόκει εἶναι αὐτῷ. Porro πῶς
 ὑμῶν, πῶς τ’ Εὐνάδες valent^α vobis,
 à Græciâ, gratiam scil. non mihi
 defuturam arbitror: seu, quod ad
 vos, ad Græciam attinet &c. Æschin.
 dial. 2. sect. 29. πῶς γε τέτυ, i. e.
 quod ad hoc attinet &c. Idem sect. 30.
 πῶς τέτων, ad hæc quod attinet. Et
 dial. 3. sect. 2. — τὴν αἰὶ θρυκαρμένην
 πῶς σὺ σφίαν, i. e. quæ semper abs
 te &c. Mox sect. 3. πῶς ἀπ᾽ πάντων
 &c. ab omnibus &c.

1 Ὅτι αὐτῷ Κύρον πε &c.] Vide
 supra p. 9. & 104.

2 Βελεύσασθαι.] Forfan βελεύσασθαι.
 Nonnunquam tamen futuri vicem
 obtinet tempus aoristum illud.
 Hesiod. Erg. v. 334.

Εργον αὐτ’ ἀδικῶν χαλεπὴν ἐπίβηται
 ἀμειβῆναι.

“καὶ ἐστρατεύσασθε ἐπ’ αὐτόν· καὶ συμβουλεύω ὑμῖν μετρίως
 “δοτεκρίνασθαι, ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾦ, εἰάν τι δύνωμαι ἀγα-
 “θὸν ὑμῖν παρ’ αὐτῶν ἀπαρξάσθαι.”

Πρὸς ταῦτα ἡ μεταστάντις οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο, καὶ ἀπε-
 κρίναντο (Κλέαρχος δ’ ἔλεγεν) “ἡμεῖς ἔτι σωήλησθμεν ὡς
 “βασιλεῖ πολεμήσοιτες, ἔτ’ ἐπορευόμεθα ὑπὲρ βασιλεία· ἀλ-
 “λὰ πολλὰς ² προφάσεις Κύρου εὐρισκον, (ὡς καὶ σὺ εὖ οἶ-
 “σθα) ἵνα ὑμᾶς τι ἀπαρασκευάστους λάβοι, καὶ ἡμᾶς ἐνθάδε
 “ἀναγάγοι. Ἐπεὶ μύθοι ἤδη ἐωρῶμεν αὐτὸν ³ ἐν δεινῷ ὄντα,
 “ἡγούνημεν καὶ θεὸς ⁴ ἀνθρώπους προσθῆναι αὐτόν, ἐν τῷ προ-
 “σθεν χρόνῳ παρέχοντες ἡμᾶς αὐτὸς εὖ ⁴ ποιεῖν. Ἐπεὶ ὁ Κύρος

“sus ipsum arma ceperitis. Atque adeò vobis suadeo modicè
 “respondeatis; ut factu mihi facilius sit, si quid equidem boni
 “vobis ab ipso impetrare potero.”

Ad hæc verba Græci nonnihil secedentes inter se consulta-
 bant, atque ita responderunt; (Clearcho pro omnibus loquen-
 te) “Nos neque eo consilio convenimus, ut regi bellum face-
 “remus, neque adversus regem profecti sumus; sed multos
 “Cyrus inveniebat (utì & tu probè nôsti) prætextus, ut &
 “vos imparatos offenderet, & nos huc perduceret. Postea-
 “quam verò eum in periculo jam esse ingenti videremus, &
 “apud deos & apud homines pudendum existimavimus, eum
 “si desereremus, præsertim qui superioribus temporibus nos-
 “met ipsos ejus beneficiis exhibuissimus. At ubi Cyrus oc-

I Μιστῶντες οἱ &c.] Conf. p. p. 118. n. 2.

2 Προφάσεις] Adi p. 4. n. 3.

3 Ἐν δεινῷ] Similiter τὸ δεινὸν so-
 nat malum seu periculum ferè cui-
 quam imminens, E. Π. p. 105. Æ-
 schin. dial. 3. sect. 3. παρ’ αὐτὸ μοι
 τὸ δεινὸν γινώσκω &c. Ælian. l. 3. c.
 26. καὶ ἐν ἰσχυροῦς ἰσχυρὸν τὸ δεινόν, &c.
 Sæpius tamen dicitur ἐν ταῖς δεινοῖς
 pro ἐν ταῖς κινδύνοις vel ἐν ταῖς φοβερύταις.

4 Ποῖον.] Pro ποιῶντα. Dionys.
 Halic. in epist. 2. de idiom. Thu-
 cyd. sect. 7. observat eum ἀλλάττειν
 τὸ ὄντα παθητικῶν καὶ ενεργητικῶν e. g.
 “Ὅστι γὰρ ἐκείνο καλῶσι ταῖς ἀποδοῖς,
 “τίδ’ ἐπὶ τὸ γὰρ “καλῶν,” inquit Cri-

ticus, ῥῆμα ενεργητικὸν ὑπάρχειν, ἀντὶ τοῦ
 “καλῶνται,” παθητικῶν ὅτιος, παμύλη-
 πται· ἢ δὲ τὸ σημασιόμορον ὑπὸ τῷ λί-
 ξιος τοῦτον. “Ὅστι γὰρ ἐκείνο καλῶσι-
 “ται ταῖς ἀποδοῖς, ἔπ’ ἐπὶ τὸν.” Lo-
 cum certè, ubi Thucydidis ista repe-
 riuntur verba, atque adeò lectionis
 varietatem, ab editoribus ope-
 rum Dionys. Hal. notari oportuit.
 Extat autem sub fin. l. 1. & sic le-
 gitur: ἔπ’ ἐπὶ ἐκείνο καλῶσι ἐν ταῖς
 ἀποδοῖς &c. Pergit Dionys. καὶ ἐπὶ
 πὶ ἐν ἀποδοῖς λαμβάνει. “Τῆς γὰρ ἡμ-
 “πορίας σὺν ὑμῖν, ἢ ἐπιμνηστικῶν ἢ
 “δῶς ἀλλήλους.” καὶ γὰρ ἐν τέτοις, τὸ
 “ἐπιμνηστικῶν,” ενεργητικὸν ὑπάρχειν ῥῆ-
 μα, τὸ “ἐπιμνηστικῶν,” παθητικῶν ὅ-
 τος,

“¹ τίθνηκεν, ὅτε ² ἀντιποιέμεθα βασιλεῖ τ' ἀρχῆς, ὅτ' ἔστιν οὐ
 “ ἐνεκ' ἂν βυλοίμεθα τὴν βασιλέως χώραν κακῶς ποιῆιν. ἐδὲ
 “ αὐτὸν δοκτεῖναι ἂν ἐθέλοιμεν, ³ πορδούμεθα δ' ἂν οἰκαδε,
 “ εἴ τις ἡμᾶς μὴ λυποῖη· ἀδικουῦντα μὲντοι πειρασόμεθα σὺν
 “ τοῖς θεοῖς ἀμύνασθαι. Εἰ μὲντοι τις ἡμᾶς ἐν εὐπιῶν ὑπάρ-
 “ χῃ, καὶ τὰς εἰς γε δύναμιν ἐχ' ἡγήσασμεθα εὖ ποιῆντες.” Ο
 μὲν ἔτως εἶπεν.

Ἀκούσας δὲ ὁ Τισσαφέρνης, ἔφη, Ταῦτα ἐγὼ ἀπαγγεῖω
 βασιλεῖ, καὶ ὑμῖν πάλιν τὰ παρ' ἐκείνου· μέχρη δ' ἂν ἐγὼ
 ἤκω, αἱ σπονδαὶ καὶ μνόντων· ἀγορὰν δ' ἡμεῖς παρέχομεν. Καὶ
 εἰς μὲν τὴν ὑπεραίαν οὐχ ἦκεν· ὡς οἱ Ἕλληες ἐφρόντιζον·
 τῇ δὲ τρίτῃ ἦκων ἔλεγον, ὅτι Διαπεπραγυῖς ἦτοι παρὰ
 βασιλέως δοθῆναι αὐτῷ· σώζειν τὰς Ἑλλήους· καίπερ πάνυ

“cubuit, neque de regno cum rege contendimus, neque cau-
 “sa quidquam est, cur regis agrum infestare vellemus; nec
 “eum occidere cupimus, sed domum profecturi sumus, si
 “nemo nobis molestiam exhibeat: verum si quis injuriam
 “faciat, eum cum deorum ope propulsare conabimur. Quodd
 “si quis etiam beneficiis nos prosequatur, nec ab illo pro
 “viribus nostris benefaciendo vincemur.” Hæc ille loquutus
 est:

Quæ cum audisset Tissaphernes, Hæc regi, inquit, renuntia-
 bo, vicissimque ipsius mandata vobis: maneat autem, donec
 ego rediero, fœdera: & nos forum vobis suppeditabimus. Ac
 postridiè quidem non rediit; ex quo Græci solliciti erant: ter-
 tio verò cum rediisset die, venire se aiebat rege exorato, ut
 ipsi Græcos domum incolumes reducere liceret; tametsi quam-

τος, χώραν ἐχ'. Sic & Schol. Επιμισύ-
 ντες, ἐπιμνημόνους. Apud eund. Hi-
 stor. l. 3. ferè medio, φερίσται pro
 φερίσθαι ponitur: l. 6. ferè medio,
 ἀρχον pro ἀρχαῖς: & l. 7. haud lon-
 γè ab initio, ἀρχαὶ ἀπὸ παλαιῶν, ait
 Scholiastes, ἐληκται. Elian. H.V. l.
 7. c. 1. Ἡ δὲ ἦτορ — τὰ δὲ τῶν
 πρὸς τὴν πόλιν ἀρχαῖς: cujus in ἀρχαῖς
 mutationem sensus non postulat,
 uti Cl. editor existimavit.

1 Τίθνηκε] Consule p. 111. n. 1.

2 Ἀντιποιέμεθα βασιλεῖ τῆς &c.]

Eandem videre est structuram su-
 præ p. 114. Τίς γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ἀρχῆς
 ἀντιποιέμεται;

3 Πορδούμεθα δ' ἂν οἰκαδε, &c.]
 Adi Gros. de jure B. & P. l. 2. c. 2.
 sect. 13.

4 Μνόντων] Eadem usus Atticā
 formā K. Π. p. 260. scripsit κανόν-
 των, pro κανόντων: & p. 359. ἀγόν-
 των pro ἀγόντων. Respice etiam
 supra p. 37. n. 2.

5 Σώζειν τὰς Ἑλλήους] Scil. εἰς τὴν
 Ἑλλάδα, uti supra modo p. 136. n. 4.

πολλῶν ἀντιπλερόντων, ὥς ὅτε ἄξιον εἴη βασιλεῖ, ἀφῆναι τὰς ἐφ' ἑαυτὴν στρατευσαμένους. Τέλος δ' εἶπε, Καὶ νῦν ἔξεστιν ὑμῖν πρὸς λαβεῖν παρ' ἡμῶν, ² ἢ μὴν φιλίαν ὑμῖν παρέξεν τὴν χώραν, ἢ ἀδόλως ἀπαῖξεν εἰς τὴν Ελλάδα, ἀγορὰν παρέχοντας. Ὅπως δ' ἂν μὴ παρέχωμεν ἀγορὰν, λαμβάνειν ὑμᾶς ἐκ τῆς χώρας ἐάσομεν τὰ Ἰπτιήδεια. ³ Ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν δεήσῃ ὁμόσαι, ἢ μὴν πορεύεσθαι ὥς διὰ φιλίας ἀσπῶς, οὔτε καὶ ποτὶ λαμβάνοντας, ὅπῃται μὴ παρέχωμεν ἀγορὰν· εἰάν τ' παρέχωμεν ἀγορὰν, ὠνυμύρας ἔξεν τὰ Ἰπτιήδεια. Ταῦτα ἔδοξε· καὶ ⁴ ὁμώσαν, καὶ δεξιάς ἔδωκαν Τισσαφέρνης καὶ ὁ τῆς βασιλείας γυναῖκός ἀδελφός, πῶς τῇ Ἑλλάνων στρατηγῶσι καὶ λοχαγοῖς, καὶ ἑλάβον ὥσθ' αὐτῶν Ἑλλάνων. Μετὰ δὲ ταῦτα Τισσαφέρνης εἶπε· Νῦν μὲν δὴ ἄπειμι ὥς βασιλεῖ· ἐπειδὴν τ' διαπραξώμεθα ἀδελφῶν, ἢ ὡς συσπαρασσάμεθα, ὥς ἀπαῖξαν ὑμᾶς εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ αὐτὸς ἀπὼν Ἰπτι τὴν ἐμαυτοῦ δεχθήν.

plurimi fuissent, qui contradicerent, non ex regis esse dignitate, qui adversus ipsum arma cepissent, dimittere. Postremo, Licet itaque jam vobis, ait, fidem à nobis accipere, certò nos amicam vobis regionem præbituros, & sine dolo, datâ commeatûs coëmendi copiâ, in Græciam abducturos. Sicubi forum non præbuerimus, vos ex regione commeatus sumere patiemur. Vos vicissim dato nobis jurejurando polliceri oportebit, certò tanquam per *regionem* amicam sine *ullo* damno vos iter facturos, *atque aded* esculenta & potulenta sumpturos, ubi forum non præbuerimus; sin forum præbuerimus, commeatus pretio redempturos. Decreta sunt hæc; & jurejurando interposito, dextras Tissaphernes & conjugis regię frater Græcorum ducibus & præfectis cohortium dederunt, *vicissimque* à Græcis acceperunt. Post hæc Tissaphernes: Jam quidem ad regem abeo: posteaquam verò quæ mihi opus sunt perfecero, redibo collectis *viaticis eo consilio*, ut vos in Græciam deducam, & ipse meum ad principatum discedam.

1 Ἀξιόν εἴη βασιλεῖ,] Sic Latini dignum adhibere solent. Vide *Salust.* in Jugurthâ, c. 21. extremum, & quæ Cl. *Cortius* ibi notavit. Valet hic, & alibi sæpè apud Nostrum, πρὸς πρ.

2 ἢ μὴν &c.] Vide K. Π. p. 252.

n. 3.

3 Ὑμᾶς δ' αὖ ἡμῖν &c.] Vide *Grot.* de jure B. & P. l. 3. c. 17. initio.

4 Καὶ δεξιάς ἔδωκαν] Lege scripta K. Π. 252. n. 2.

5 Ὡς βασιλεῖ.] Vide p. 9. n. 1.

Μετὰ ταῦτα πεινόμενον Τισσαφέρην οἱ τε Ἕλληνες ἔ Αριαῖος, ἐγγὺς ἀλλήλων ἐσπρίσπεδευμένοι, ἡμέρας πλείους ἢ εἴκοσιν. Ἐν δὲ ταύταις ἀφικνῶν πρὸς Αριαῖον καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκαῖοι, καὶ πρὸς αὐτὸν σὺν ἐκείνῳ Πέρσων τινὲς ὡς ἀπαρρύνοντες τε¹ καὶ δεξιάς ἐνιοὶ ὡς ἀ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσιν βασιλέα αὐτοῖς τὸ σὺν Κύρῳ Ἰσπιδείας, μηδὲ ἄλλας μηδένος τὴν παροχολύων. Τούτων ἡ γιγνομένων, ἐνδηλοὶ ἦσαν² οἱ ὡς τὸ Αριαῖον ἦσαν τοῖς Ἕλλησι προσέχοντες τὸ νῦν ὥστε ἔ τῆτο τοῖς μὲν πολλοῖς τὴν Ἑλλήνων ἐκ ἡρεσκεν, ἀλλὰ προσιόντες τῷ Κλεάρχῳ ἔλεγον καὶ τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς, ³ Τί μὲν ὀνομαζόμεθα ὅτι βασιλεὺς ἡμᾶς διπολέσῃ ὡς πάντος ἀν ποιήσῃ, ἵνα καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι φέρεται ἢ Ἰπιδείας βασιλέα στρατεύειν; Καὶ νῦν μὲν ἡμᾶς⁴ ὑπάρχει μὲν, ἀλλὰ

Post hæc & Græci & Ariæus, castris quæ hinc inde propè aberant locatis, Tissaphernem dies plus viginti opperiebantur. In his veniunt ad Ariæum fratres & necessarii cæteri, itémque nonnulli Persarum ad eos qui cum illo erant, qui fiduciam eis addebant, nonnullis etiam fidem à rege datam adferentibus, non cum animo eis infenso regem recordaturum expeditionis adversus ipsum cum Cyro susceptæ, nec ullius rei alterius præteritæ. Quæ cum ita fierent, palam erat Ariæum cum suis minùs jam Græcis attentum animum præbere: ad eò ut hoc etiam Græcorum plerisque non placeret, qui cum Clearchum cæterosque accessissent duces, Quid, inquiunt, manemus? an nescimus regem nos perditos in primis velle, ut sit Græci etiam quod cæteri metuant adversus regem arma capere? Et jam quidem nos ad manendum pellicit, propter-

¹ Καὶ δεξιάς παρὰ &c.] Adi Κ.Π. p. 252. n. 2.

² Οἱ ὡς τὸν Αριαῖον] Articulus iste cum præpos. ὡς vel ἀμφι, scriptores præsertim apud Atticos, periphrasi inservire solet. Exempla sunt passim obvia. Vide Budæi Comm. L. G. p. 1055—6. Conf. Joh. XI. 19. Idem tamen rectè observat, hominem & comitatum ejus vel sodalitatē phrasi istā aliquando designari. Sic Act. XIII. 13. locutio οἱ ὡς τὸν Παῦλον, sonat Pau-

lus & qui cum eo erant.

³ Τί] Pro τίς π. &c.] Eadem ἰδέσθαι præpos. Marc. XII. 15. & passim alibi.

⁴ ὑπάρχει] Respice verbi hujus significationem p. 118. & not. 2. p. 116. Phavorinus, ὑπάρχει, ἔσταται. Similiter Suidas: cui ὑπαρξός itidem est ἔστατος, περιδρόμος, ἀπατάς. Pari ferè ratione Latini ducere, circumducere &c. pro eludere moras nectendo usurpant.

τὸ διασάρθαι αὐτῷ τὸ τραγῶμα· ἐπειδὴν δὲ πάλιν ἀλιοθῇ αὐτῷ ἡ τραγῶα, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ὀπθῇσεται ἡμῖν. Ἰσως δὲ που ἡ ἀποσκάπτει τι ἢ ἀποτειχίζει, ὥς ἀπορος ἢ ἡ ὁδός. Οὐ γάρ ποτε ἑκὼν γε βουλήσεται ἡμᾶς ἐλθόντας εἰς τὴν ἐλλάδα ἀπαγγεῖλαι, ὥς ἡμεῖς τοσούδε ὄντες ἐνικῶμεν τὴν βασιλέως δυνάμιν· ὅτι ταῖς θύραις αὐτῆς, καὶ καταγελάσωντες ἀπῆλθον.

Κλέαρχος δὲ ἀπεκρίνατο τοῖς ταῦτα λέγουσιν, Εγὼ ἐνθυμῶμαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα· ἐννοῶ δὲ ὅτι εἰ νῦν ἀπμην, δόξομεν ὅτι πολέμῳ ἀπέναι, καὶ παρὰ τὰς ἀπονδὰς ποιεῖν.

³ Ἐπειτα, πρῶτον μὲν ἀγορᾶν οὐδεὶς ἡμῖν παρέχει, οὐδ' ὅπως ὀπθῇσεται· αὐτῶς δὲ ὁ ἡγεσώμενος οὐδεὶς ἔσται· καὶ ἅμα ταῦτα ποιοῦντων ἡμῶν εὐθὺς Ἀργεῖοι ἀφεισθήσονται ὥστε

eà quodd copiae ejus dispersæ sint: verum ubi rursus ipsi coactæ fuerint copiae, fieri non potest quin nos adoriatur. Fortassis etiam alicubi fossam ducit aliquam vel murum extruit, ut iter nobis sit impervium. Neque enim valdè voluerit nos ut in Græciam reversi nuntium perferamus, nos utique tot exiguæ numero viros regis copias pro portis ejus vicisse, eoque illulo rediisse.

Clearchus autem iis, qui hæc dicebant, Hæc quidem ipse, respondit, omnia mecum in animo confidero: sed & illud cogito, si jam discedamus, futurum ut belli gerendi causâ discedere, & contra fœdera facere videamur. Tum, primò quidem nemo forum nobis præbebit, neque unde cibaria sumpserimus; deinde nemo erit nobis qui se ducem præbuerit; etiam Ariæus, simul atque hæc fecerimus, à nobis statim deficiet: aded ut

¹ Ἐκὼν γε βουλήσεται] Ornatûs seu ὀμφάστως potius quàm significatio- nis causâ ἐκὼν additur. Vide p. 64. n. 1. Similis est elegantiae Atticæ species *Hist.* Gr. l. 4. haud longè ab init. νυκτὸς συνοδομασίῳροι ἤ- ζοντο ἀπὸντες ἐς &c. *Pausan.* etiam ² c. 32. hujusmodi significatio- nis epitafin in his sequitur, καὶ οἰ- κίῳ ἰδὼν οἶδα ἱππολύτην: & l. 9. c. 32. ἔδῃ καὶ ἐνθάδε ἰδὼν οἶδα &c. Sic & *Act.* VII. 34. ἰδὼν εἶδον &c. Vi-

de sis *Steph.* de dial. Atticâ p. 78.

² Ἐπὶ ταῖς θύραις] Vide quæ no- tavimus K. II. p. 287.

³ Ἐπειτα, πρῶτον] Voce primâ refertur animus ad δόξομεν ἐπὶ πολέ- μῳ &c. alterâ, ad sequentia duci- tur ista, ἀγορᾶν ἑδῆς &c. & αὐτῶς δὲ ὁ &c.

⁴ Ὅπως] MS. Eton. ὅθεν. Sic suprà p. 133. — ἀφεισθήσονται ἐς κώμας, ὅθεν ἀπιδείξαν οἱ &c. Parum refert, utro modo legas.

φίλος ἡμῖν εἰς λελείφε), ἀλλ' οἱ ἔτι πρόσθεν ὄντες, πολέμιοι ἡμῖν ἔσονται. Πολεμὸς ὅτι εἰ μὲν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστὶ διαβαπτός, ἐκ οἷδα· τὸ δ' ἐν Εὐφράτῃ ἴσμεν ὅτι ἀδύνατον διαβῆναι, κωλύοντων πολέμιων. Οὐ μὲν δὴ, ἂν μάχεσθαι δέη, ἰππεῖς εἰσὶν ἡμῖν σύμμαχοι· τὸ δὲ πολέμιων ἰππεῖς εἰσὶν οἱ παλαιοὶ καὶ παλαιοὶ ἀνδρες ὥστε νικῶντες μὲν τίνα ἂν ἀποκτείναιμεν; ἡττωμένων δὲ μὴν εὐδέναι οἷόν τε σωθῆναι. Εγὼ μὲν ἐν βασιλείᾳ, καὶ πολλὰ ἔτι τὰ σύμμαχα, εἴπερ προθυμεῖται ἡμᾶς ἀπολέσθαι, ¹ ἐκ οἷδα ὅ, τι δεῖ ² αὐτὴν ὁμῶσαι, ³ καὶ δεξιὰν δέναι, ⁴ καὶ θεῶς

nullus nobis reliquus futurus sit amicus, sed illi etiam, qui prius erant amici, hostes nobis fient. Fluvius quidem num quis alius nobis trajiciendus sit, haud scio: Euphratem certè scimus, hostibus impredientibus, nullo modo transiri posse. Nec sanè nobis, si pugnandum fuerit, equites sunt auxiliarii; at hostium equitatus plurimus est & præstantissimus: quemnam itaque interficiemus, si maxime vicerimus? certè si vincemur, nemo salvus evadere poterit. Equidem regem, cui multa aded sunt auxilia, siquidem nos perditos cupiat, haud scio cur iurandum dextramque dedisse necesse fuerit, ac per deos fallendi

1 Οὐκ οἶδα ὅ, τι] Pro ἐκ οἷδα διὰ π. *Isoctas*. similiter scripsit in epist. ad *Mitylen. magistr.* p. 426. ὥστ' ὡς ἐκ οἷδα ὅ, τι διὰ πλείων λέγειν. *Aristoph.* in *Pluto* v. 19.

ἢ μὴ φοβήσῃς, ὅ, τι τῷ δὲ ἀπολαύσειν ποτε,

Ω Νάσσοι·

Sic alii passim ἐκ τῷ ἔξω. Et *Marc.* IX. 11. Ο, τι λέγουσι οἱ γραμματεῖς, &c. & v. 28. Ο, τι ἡμεῖς ἐκ ἡδυνήθημεν &c. In priore loco libri quidam omittunt ὅ, τι: alii exhibent Πῶς ἐκ λέγουσι &c. In altero pro Ο, τι dant Διὰ καὶ Τί ὅτι, quam lectionem amplexus est *Vigenius* de *Idiot.* Gr. dict. c. 8. sect. 9. glossam scilicet pro germanâ scripturâ, Ο, τι, cujus istas omnes esse explicationes rectè notavit olim *Lucas Brug.* Directæ quidem sunt apud Evangelistam interrogationes; qualem etiam ab eadem particulâ incipien-

tem apud *Homer.* II. x. v. 142. videre est: Οὐτὶς ἔχρειν τίσιν ἴκται; Ubi rectiùs scripseris ὅ, τι: & sic alibi quoties vocula ista valet *cum* &c.

2 Αὐτὴν] Hanc Noster amat pleonasmum speciem, de quâ vide p. 128. n. 2. Sic & *Pausan.* I. 1. c. 24. Ες δὲ τὴν ἰαδὴν, ὅτι Παρθενὸν ὀνομαζέμεν, ἐκ τούτου &c. *Thucyd.* I. 4. paulò ultra medium, Τῷ δὲ ἰππεράτῃ ὅτι ὥστ' ἐκ τὸ Δῆλιον, ὡς αὐτὰ ἡγυῖα &c.

3 Καὶ δεξιὰν δέναι,] Vide p. 141. n. 1.

4 Καὶ θεῶς ἐπισημασμένη,] *Lyfias* ad v. *Theomn.* orat. I. p. 117. ἐπισημασμένη τὴν Ἀπὸλλω, ὁμῶσαι ἰσθ', inquit: quem locum respiciunt *Harprocraton* & *Suidas* ad v. *Επισημασμένη*. Hic autem amplior ei tribuenda vis est: ut non tantum ὁμῶσαι, quod jam modò de eodem adhibuerat auctor, sed ἐπισημασμένη ὅτι ὁμῶσαι, (uti *Comicus*) denotet. *Επισημασμένη* itaque

Πιορκήσαι, καὶ τὰ ἑαυτῶ πρὸς ἄλλους ποιῆσαι Ἑλλήσι ἔ βαρ-
βάροις. Τοιαῦτα ἔλεγε πολλά.

¹ Εν ᾧ τῷ Τισσαφέρνῃς ἦκεν, ἔχων τὸ ἑαυτῶ δύναμιν, ὡς
εἰς οἶκον ἀπὼν, καὶ Ορόντας τὸ ἑαυτῶ δύναμιν. ἦγε ᾧ καὶ τὸ θυγα-
τέρα τῆ βασιλείας ἐπὶ γάμῳ. Εὐπύθεν ᾧ Τισσαφέρνῃς ἡγμένους
καὶ ἀγορᾶν παρέχοντες ἐπορεύοντο· ἐπορεύετο ᾧ ἔ Αῤιαῖος, ἔχων τὸ
Κύρῃ βαρβαρικὸν σπάπυμα, ἅμα Τισσαφέρνῃ καὶ Ορόντῃ, καὶ
συνεστρατοπεδεύειν σὺν ἐκείνοις. Οἱ ᾧ Ἑλλήνες ² ὑφορῶντες τῷ Τισσα-
φέρνῃ, αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν, ἡγεμόνας ἔχοντες. Εἰσετατοπεδεύοντο
ᾧ ³ ἐκάστη ἀπέχοντες ἀλλήλων ὡς ἀπὸ γῆν, καὶ μείνον· ⁴ ἐφυ-

animo jurâsse, datâque adeo ab ipso fidem Græcis barbaris-
que suspectam fecisse. Hujusmodi multa dicebat.

Interea suis cum copiis venit Tissaphernes, quasi domum
profecturus, itémque cum copiis suis Orontas: quin & regis
hic filiam, matrimonio sibi junctam secum ducebat. Indè Tissa-
pherne præeunte præbentéque forum proficiscebantur: comi-
tabatur etiam Ariæus Tissaphernem & Orontam, cum copiis
Cyri è barbaris quas conscripserat, & unâ cum illis castra meta-
tus est. Græci autem cum eos suspectos haberent, seorsum suis
cum ducibus pergebant. Et semper castra posuerunt itâ, ut
aliquanto minus unâ parasangâ ab se invicem distarent: præ-

que dicatur is, qui verbis quidem,
& numen testatus, juret; sed do-
lo malo, animoque exuendi, non
servandi, promissa. Sensu non-
nihil diverso venit hoc verbum a-
pud Xenophontem aliisque, de
quo infra. Si cui binos porticus
magistros verbum hoc argutiis suis
persequentes audire libet, adeat
Grot. ad Matt. V. 33. & de B. & P.
l. 2. c. 13. sect. 13.

¹ Εν ᾧ τῷ] Vide p. 78. n. 1.

² ὑφορῶντες τῷ] Quod nimi-
rum, ἰσχυροὶ ἦσαν οἱ πρὸς τοὺς Αῤιαῖον
ἦσαν πρὸς Ἑλλήσι ὡς ἐπὶ τῷ, uti
suprà p. 141. scripsit.

³ Αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν &c.] Sic loqui
solent auctores, id cum significare
velint, quod quis per se, seorsum
ab aliis, facit. Lucian. de non te-

merè credendo calum. extr. — αὐτὸ
(for. αὐτὸν) ἐφ' ἑαυτῶ καὶ τὸ πρὸς γ-
μῶν ἐξιστάται. Dionys. Halic. A. R. l.
2. sect. 58 καὶ πολὺ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν
βουλεύσασθαι — Et l. 10. sect. 12.
ζητήσας ἐφ' ἑαυτῶν ποιήσασθαι.

⁴ Εὐπύθεν] Hesych. exponit αἰ-
πύρ ἐκαστα. ubi minor distinctio
post αἰ ponenda videtur. Phavor.
Εὐπύθεν, αἰ, καὶ κατ' ἡμέραν. Et sic
ferè Suidas ἀπὸ τῆς αἰ poni tradit.

⁵ Εὐφράτῃ] Mediam ab acti-
vâ voce luculento τὸ φυλάττω &
φυλάττειν discrimine separavit No-
ster K. Π. p. 282. Πρῶτον μὲν γὰρ οὗτος ἐν
τῷ φυλάττω καὶ φυλάττειν τῷ ἡμῶν
δοῖ, — ubi prius valet custodire me,
prospicere mihi vel cavere: posterius,
custodire, vel servare alterum. Vide
p. 119. n. 2.

λαίποντο ἢ οἱ ἀμφοτέρω, ὥσπερ πολεμίαις, ἀλλήλας, καὶ εὐθὺς τῷτο ὑποψίαν παρεῖχεν. Ενίοτε ἢ καὶ ζυλιζόμενοι ² ἐκ τῶ αὐτοῦ, καὶ χόρτον καὶ ἄλλα πιαῦτα συλλέγοντες, πηλῆρας ἐπέτεινον ἀλλήλοις· ὥστε καὶ τῷτο ἐχθραν παρεῖχε. Διελθόντες δὲ τρεῖς σελήμας, ἀφίκοντο πρὸς τὸ ³ Μηδίας τεῖχος, καὶ παρήλθον αὐτῷ εἰσὼ· ἦν ἢ ὠκεδομημόν ⁴ πλίνθοις ὁπταῖς ἐν ἀσφάλτῳ κεκολλημέναις, ⁵ εὖρος ἕκαστος πηδῶν, ὕψος ἢ ἑκατὶν· μήκρος ἢ ἐλέγετο εἶναι ἕκαστος ὡδραγγῶν· ἀπέσχε ἢ βαβυλωνος ἢ πολὺ.

Εντεῦθεν δὲ ἐπορεύθησαν σελήμας δύο, ὡδραγγῶν ὀκτώ· καὶ διέκοψαν ⁶ διώρυγας δύο, τὴν μὲν, ἐπὶ γαφύρας, τὴν δ', ἐξευμένην

tere à sibi cavebant utrique ab utrisque tanquam hostibus, atque hoc adeò statim suspicionem præbuit. Nonnunquam etiam loco dum ex eodem ligna petebant, dum pabulum aliàque id genus colligebant, verbera invicem ingerebant; adeò ut hoc etiam inimicitias excitaret. Confecto trium castrorum itinere, ad Mediæ murum pervenerunt, intràque eum ingressi sunt: erat autem extructus lateribus coctis in bitumine positis, latitudine pedum viginti, centum altitudine; longitudo ferebatur esse parasangarum viginti; neque procul à Babylone aberat.

Inde castris alteris, parasangas octo progressi sunt; binosque trajecerunt alveos fodiendo ductos, ponte alterum, alterum

1 Υποψίαν] *Ammonius*: Υποψία ὑποψίασις ἀφίκεται. Υποψία μὲν γὰρ ἐστὶ καλὴ περὶ ὑπόψια· ὑπόψιας δὲ, δόξα ἐπὶ τῇ χεῖρι. Acutius hæc, quàm verius protulisse Grammaticum, ex hoc ipso loco intelligere est. Simul intelligas, quantis obnoxii sunt ludibriis, qui familiari ad Lexica Grammaticosque aditu nonnihil elati, dogmata de mente auditorum effutire sua non vereantur, quorum in linguâ peregrini ferè sunt & hospites.

2 Εκ τοῦ αὐτοῦ,] *Sail. τόπυ*: quæ vox sæpissimè patitur ellipsin. *Dionys. Hal.* l. 6. A. R. sect. 14. ἐξ ἀπίπτου τοῖς Ῥωμαίοις &c. *scil. τόπυ*. Et sic passim in aliis casibus alii.

3 Μηδίας πύχας, καὶ &c.] Vide p. 69. n. 2. Cæterum, pro παρήλθον

αὐτῷ εἰσὼ, plenius Noster p. 70. dixit, — ἡ στρατὸς παρήλθε, καὶ ἐγβόοντο εἰσὼ &c.

4 Πλίνθοις ὁπταῖς ἐν &c.] Sic *lateres cocti* apud *Plin.* H. N. l. 2. c. 56. & alibi extant; & πλίνθοι ὁπταῖ apud *Herodian.* l. 7. §. 5. quibus opponitur ὁμὴ πλίνθος, in *Pausan.* l. 8. c. 8. Unde ea desumpsit *Suidas*, quæ ad v. Πλίνθος scripsit. Cæterum, bitumen illis in locis passim reperiri testantur *Plin.* l. 35. c. 15. *Herodot.* l. 1. c. 179. *Iust.* l. 1. c. 2. *Curt.* lib. 5. c. 1. & K. Π. p. 526. *Strab.* lib. 16. p. 1078. *Diodor. Sic.* l. 2. p. 96.

5 Εὖρος ἕκαστος &c.] Vide *lis* p. 69. n. 1.

6 Διόρυγας δύο, τὴν &c.] Confer p. 69.

πολλοῖς ἐπὶ αὐτῶν ἦσαν δὲ τὸ Τίγρητος ποταμὸς καὶ πᾶσι
 τμήνῳ ἡ ἐξ αὐτῶν καὶ τάφροι ἐπὶ τῇ χώρῳ, αἱ μὲν πρῶται, μεγά-
 λαι, ἔπειτα δ' ἐλάσσους· τέλος ἡ καὶ μικροὶ ὄχθηται, ὥστε ἐν
 τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ ταῖς μελίναις) καὶ ἀφικνῶν ἐπὶ τῇ Τίγρητι πο-
 ταμῶν· πρὸς ᾧ πόλις ἦν μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, ἡ ὄνομα
 Σιτακή, ἀπέχουσα δὲ ποταμῷ σταδίους πεντεκαίδεκα. οἱ μὲν ἔν
 Ἑλλήνες παρ' αὐτὴν ἐσκήνωσεν, ἑγγὺς παραδείσους καλὰς καὶ μέ-
 γαλας, καὶ δασέας παντοίων δένδρων· οἱ δὲ βάρβαροι διαβεβηκό-
 τες τῇ Τίγρητι, καὶ μέντοιγε καὶ αὐτὰν ἦσαν. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον
 εὐτυχον ἐν περὶ πᾶσι ὄντες πρὸ τῶν ὁπλων Πρόξενος καὶ Ξενοφῶν· ἐ-
 προσελθὼν ἐρώτησεν ἄνθρωπος τις τὰς πρὸ φύλακας, πᾶσι ἂν ἴδοι

navigiis septem junctum: (*ducti* erant hi à Tigri fluvio; &
 ab his fossæ etiam in regionem *illam* diducebantur, primæ,
 magnæ, deinde minores; tandem etiam exigui canales, qua-
 liter ad panici segetem in Græciâ *ducuntur*) ac ad Tigrim flu-
 vium perveniunt; propter quem urbs erat magna & homini-
 bus frequens, cui nomen Sitace, à flumine stadiis quindecim
 distans. Et Græci quidem ad hanc castra sunt metati,
 prope hortum amœnum magnûmque, & arboribus omnis ge-
 neris densum: barbari verò cùm Tigrim transiissent, conspi-
 ci certè non poterant. Cæterùm à cœnâ fortè Proxenus &
 Xenophon pro loco armati ubi excubârunt ambulabant: cùm
 quidam accedens excubitores interrogavit, ubinam Proxenum

1 Ὀχθηται] Minores paulò τάφροις,
 ut & τάφροι, διώρυγες: quæ tamen
 inter se nonnunquam confundun-
 tur.

2 Ἐπὶ ταῖς μελίναις] Suprà Noster
 p. 18. πιδίον ἐπιρρύτων hoc plantæ ge-
 nus inventum esse tradit. Vide sis
 ibi notata. Auctore quoque *Columella*
 l. 2. c. 9. riguum postulat so-
 lum, siccum cretosûmque reformi-
 dat. Apud *Theophr.* aliòsque passim
 scribitur μέλιον. Unde rectè *Ety-
 mol.* m. Μελίση, — λέγεται θηλυκῶς &
 ἀρσενικῶς.

3 Σιτακή,] Quâ de urbe consu-
 le *Indic. Geograph.*

4 Ἐσκήνωσας,] Vide p. 127. n. 2.
 & 6.

5 Ἐγγὺς παραδείσους &c.] Horto-
 rum umbras & frigora Persarum
 captâsse reges nec mirum est; &
 Cyri minoris, Sardonianum qui pro-
 priâ manu (uti Noster in *Oeconom.*)
παράδεισον arboribus herbisque sua-
 ves miscens odoribus instrueret,
 exemplo docemur.

6 Πρὸ τῶν ὁπλων] Hinc, opinor,
 liquidò satis constat, ὁπλα locum
 denotare posse, milites ubi excu-
 bias agerent armati; cùm ejus, ex-
 cubitores qui adloqueretur, verba
 exaudirent ii, qui πρὸ τῶν ὁπλων jam
 tum ambularent. Vide p. 128. n. 3.

7 Προφύλακας,] Scil. qui πρὸ τῶν
 στρατοπέδων (uti Noster in *Oeconom.*)
 ἐφύλαττον. Vide p. 129. n. 3.

Πρόξενον ἢ Κλέαρχον. (Μένωνα ᾧ ἐκ ἐξήτη, ἢ καὶ ταῦτα, ὡς δὲ
 Αῤιαῖς ὧν ὁ Μένωνος ἔξενος.) Ἐπεὶ δὲ Πρόξενος εἶπεν ὅτι αὐ-
 τὸς εἴη, ὃν ζητεῖ, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, Ἐπεμψάν με Αῤιαῖος καὶ
 Αῤταῖζος, πιστοὶ ὄντες Κύρω, καὶ ὑμῖν εὖνοι, καὶ κελεύουσι φυ-
 λάττεσθαι, μὴ ὑμῖν ὀπιθῶνται τῆς νυκτὸς οἱ βάρβαροι· ἔστι
 δὲ στρατόμαχον πολὺ ἐν τῷ πλησίον ὡς δαδείτω. Καὶ ὅτι τὸ
 γέφυραν τῆς Τίγρητος ποταμοῦ πέμψαι κελεύουσι φυλακὴν,
 ὅτι Διανείτῃ λῦσθαι αὐτὴν Τισσαφέρνῃς τῆς νυκτὸς, ἥνπερ δύ-
 νηται, ὥς μὴ Διδοῇτε, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἀποληφθῆτε τῆς ποταμῶ
 καὶ τῆς διώρυκος. Ἀκούσαντες ταῦτα ἄγχιον αὐτὸν ὡς δὲ τὸν
 Κλέαρχον, καὶ φράζουσιν αὐτὸν λέγει. Ὁ δὲ Κλέαρχος ἀκούσας
 ἐπαράχθη, καὶ ἐφείβετο σφόδρα. Νεανίσκος δὲ πρὸς τῶν παρόν-
 των ἐννοήσας, εἶπεν ὥς ἐκ ἀκόλαστα εἴη, τί, τε ὀπιθήσεται καὶ
 τὸ λύσειν τὸ γέφυραν. Δῆλον γὰρ ὅτι ἐπιβήμενος ἢ νικᾶν δεῖ-
 σει αὐτὸς, ἢ ἡττῶσθαι. Ἐάν μὲν ἔν νικῶσι, τί δὲ αὐτὸς λύειν

vel Clearchum reperiret. (Menonem non quærebat, quan-
 quam ab Ariæo missus esset Menonis hospite.) Cum dixisset
 Proxenus se illum esse, quem quæreret, Ariæus, inquit ille, &
 Artæzus, fideles olim Cyro, & vobis benevoli, me miserunt;
 cavendumque vobis esse denuntiant, nè barbari noctu vos ad-
 oriantur: est enim magnus in vicino vobis horto exercitus. Ad
 pontem etiam Tigris fluminis ut præsidium mittatis, hortan-
 tur, propterea quod Tissaphernes de eo noctu solvendo cogi-
 tat, si possit, ut non transeat, sed inter fluvium & alveum in-
 tercludamini. Hæc cum audissent, eum ad Clearchum ducunt,
 & quæ diceret, exponunt. Ea cum audisset Clearchus, per-
 turbatus erat, & metu vehementi commotus. At adolescens
 quidam ex iis qui aderant, re considerata, non esse aiebat con-
 sentanea, Tissaphernem ipsos adgressurum & pontem soluturum.
 Perspicuum enim est, necesse esse eos, si nos adoriantur, vel
 vincere vel vinci. Si ergo vicerint, quid iis opus est pontem

1 Καὶ ταῦτα,] Valet hic καὶ ὡς,
 i. e. tametsi, quanquam: cum aliàs,
 idque ἰμφοπικῶς, sonet præsertim, id-
 que.

2 Ἐπειδ'] Vide pag. 5. n. 3. &
 Thomassin. de Tesserâ hospit.

3 Δε'] Phavorinus: Δὲ ποταμῶς

χεῶνται οἱ Ἀπικτοὶ ἀπὸ τῆς γαίης. Exem-
 plorum adfatim est apud Homerum,
 Aristoph. & alios. Thucyd. l. i. haud
 ita longè à fine, καὶ ἡ δὲ εὐτὸς.
 Schol. τὸ δὲ, ἀπὸ τῆς γαίης, & sic idem
 sapiens. Vide Matt. XXIII. 5. 2 Cor,
 I 21.

τὴν γέφυραν; ἔδ' ἔγ' ἂν πολλὰ γέφυραι ὦσιν, ἔχοιμεν ἂν, ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν. Ἄν δ' αὖ ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τ' γεφύρας ἔχ' ἔχουσιν ἐκείνοι, ὅποι ἂν φύγωσιν· ἔδ' ἔμην βοηθῆσαι, πολλῶν ὄντων πέραν, ἔδ' εἰς αὐτοῖς δυνήσεται, λελυμένης τ' γεφύρας.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἤρετο τὸν ἄγγελον, πόση τις εἴη χώρα ἢ ἐν μέσῳ τῆς Τίγρητος καὶ τῆς διώρυχος. Οἱ ἔειπεν ὅτι πολλή, καὶ κῶμος ἐνεσι, καὶ πόλεις πολλὰ καὶ μεγάλαι. Τότε δὲ καὶ ἐγνώσθη ὅτι οἱ Βάρβαροι τ' ἄνθρωπον ἕστα πέμψαιεν, ὀκνεύοντες μὴ οἱ Ἕλληνες διελθόντες τ' γέφυραν, μένοιεν ἐν τῇ νήσῳ, ἐρύματα ἔχοντες, ἐνθεν μὲν τ' Τίγρητα ποταμόν, ἐνθεν δ' τ' διώρυχα· τὰ δ' Ὀπτιήδεια ἔχοιεν ὅκα τ' ἐν μέσῳ χώρας, πολλῆς καὶ ἀγαθῆς ἔσης, ἔτ' ἔργασιμῶν ἐόντων· εἴτα δὲ καὶ ὁδοστροφὴν ἤνοιτο, εἰ τις βούλοιτο βασιλεύειν.

ut solvant? neque enim, multi si fuerint pontes, habebimus, quo fugiendo salvi evadamus. Contrà verò si nos vicerimus, soluto ponte, deerit illis, quò fugiant: nè quidem ferre quìquam íp̃s̃is auxilium poterit, ponte soluto, licet trans amnem multi sint.

Quæ cum audisset Clearchus, nuntium interrogabat, quanta ea esset regio, quæ inter Tigrida jacet & alveum. Dixit is amplam esse, atque vicos in ea, multasque & magnas urbes inesse. Tum etiam cognitum est, barbaros submisisse hominem, qui vererentur nè Græci cum transissent pontem, in insula manerent, in qua hinc Tigris fluvius, illinc alveus iis munimento foret; ac commeatum ex agro inter hoc interjecto haberent, qui & amplus esset & fertilis, cum etiam qui colerent eum adessent: tum autem perfugium fieret, si quis regi injurias

1 Ὑποπέμψαιεν] Suidā interpretē, est μὲν δὲ οὐκ ὑποπέμψαιεν. Deinde citat idē Xenophontis hunc locum, & pro διελθόντες legit ἀφ' ὧν, pro μένιν, μένιν. Quā de re Cl. Editor nè verbum quidē.

2 Ἐργασιμῶν] Vide p. 95. n. 3. MS. Etōn. ἔργασιμῶν. cui vulgata anteferenda est lectio. Sicuti autem hoc in loco χώρας ἀγαθῆς dixit, Κ. Π. p. 200. γῆς ἀγαθῆς.

3 Ἀποστροφὴ] Hærocrat. & Phavor. Ἀποστροφὴν, ἀπὸ τῆς καταφυγῆς, Δημοσθένους ἐν Φιλίππικῆς. Oratoris extant verba hæc, ἐν τῇ τῆς Τιμωκράτους, sub init. εὐσεβῆς ἢ ἐδιδίκατο ἐπὶ δόπτερος τῆς μὲν &c. ubi δόπτερος μοῖρα verti solet, vel effugium, iurgiversatio. Noter Memorab. l. 2. sub fin. Νομίσας ἢ ὁ Ἀρχιδάμος δόπτερος οἱ τ' Κεῖται, &c. ubi refugium, perinde atque hoc loco, sonat.

κακῶς ποιῆν. Μετὰ ταῦτα ἀνεπαύοντο· ὅππῃ μύθοι τὴν γέφυραν ὅμως φυλακὴν ἐπέμψαν·¹ καὶ ἔτι ἐπέθετο ἑδεῖς οὐδαμῶθεν, ἔτι πρὸς τὴν γέφυραν ἑδεῖς ἦλθε τῶν πολεμίων, ὡς οἱ φυλάττοντες ἀπήγγαλλον. Ἐπειδὴ ᾗ² ἕως ἐγένετο, διέβησαν τὴν γέφυραν ἐξευγμύην πλοίοις τεράκοντα καὶ ἐπὶ αὐτῶν, ὡς οἷόν τε μάλιστα πεφυλαγμύως· ἐξήγγαλλον γάρ τινες τῶν παρὰ Τισσαφέρνης Ἑλλήων, ὡς Διαβαινόντων μέλλοιεν ὀππότησθαι· ἀλλὰ πάντα μὲν ψαδῇ ἦν· Διαβαινόντων μύθοι³ Γλῦς αὐτοῖς ἐπεφάνη μετ' ἄλλων, σκοπῶν εἰ Διαβαίνοιεν τὸν ποταμόν· ἐπεὶ δὲ εἶδεν, ἄρχετο ἀπελαύνων.

Ἀπὸ δὲ τῆς Τίγρης τοῖς ἐπαυροῦσιν ἐκταμένους τέτταρας, ὧρσας ἑκάστην, ἐπὶ τῷ φύσκον ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεῖον· ἐπὶ τὴν γέφυραν. Καὶ ἐνλαῶντο ὡκεῖτο πόλις μεγάλη, ἣ ὄνομα Ὀπίς·

inferre vellet. Secundum hæc quieti se dabant; nihilominus tamen ad pontem præsidium miserunt: at nec ullâ ex parte quisquam eos invasit, nec ad pontem ullus hostium venit, quemadmodum ii, qui præsidium ibi agitaverant, renuatiârunt. Primâ aurorâ pontem triginta septem navigiis junctum, quàm cautissimè fieri posset, transiârunt: nam quidam ex iis, qui apud Tissaphernem fuerant, Græcis enuntiârunt futurum, ut ipsos inter transeundum adorirentur hostes; quod sanè falsum erat: ab iis tamen in ipso transitu conspectus fuit Glus cum quibusdam aliis, qui num amnem transirent specularetur; quod cum Græcos facere videret, abequitabat.

A Tigri castris quartis, parasangas viginti progressi sunt, usque ad Physcum amnem, latitudine plethri; cui pons erat impositus. Atque ibi incolebatur urbs magna, cui nomen Opis:

¹ Καὶ ἔτι — ἑδεῖς &c.] Vide p. 83. n. 2.

² ἕως] Thom. Magister: ἕως, ἕκῃ ἡμέρᾳ. At sic passim Poëtæ. Διαφέρει ᾗ τὸ ἕως καὶ ἡμέρας πρὸς τὴν ἡμέραν, inquit Etymol. in. auctor; κατὰ τὴν φύσιν, κατὰ τὴν φύσιν, κατὰ τὴν φύσιν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας λέγεται δὲ τὸ ἕως, πρὸς τὴν φύσιν — Αἰολικῶς ᾗ αὐτός, δὲ τὸ ἕως αὐτό, τὸ φυσικόν — ἡμέρας ὑπὸ ἰωνίων &c. Suidas: λέγεται δὲ ἡμέρας κατὰ τὴν φύσιν, ἡμέρας ἰωνικῶς, ἡμέρας Ἀσσυρικῶς αὐτός. Αἰολικῶς οὐκ ἐστὶν

αὐτός.

³ Γλῦς — μετ' ἄλλων] Vide suprâ p. 42. n. 2. & p. 110. Edit. Ald. Flor. & MS. Eton. dant μετ' ἄλλων: quam scripturam sequitur Amaseus. Natus est forsan error ex initiali proximè sequentis participii literâ.

⁴ ὡρσας τέτταρας.] Vide p. 142. n. 1.

⁵ Τὸ εὖρος πλεῖον.] Vide p. 33. n. 2. Plenius p. 39. dicit ὅτι τὸ εὖρος.

πρὸς ἣν ἀπήνησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Κύρις καὶ Ἀρταξέρξης νόθος ἀδελ-
φός, ἀπὸ Σέσων καὶ Εὐβατώνων στρατιὰν πολλὴν ἄγων, ὡς βοη-
θήσων βασιλεῖ καὶ εἴσεις τὸ ἑαυτῷ στρατεύμα, παρερχομένους ἐ-
θεώρει τὰς Ἑλλήνας. Ὁ δὲ Κλέαρχος ¹ ἤγειτο μὲν εἰς δύο, ἐπο-
ρεύετο δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ² ἐφιστάμενος. Ὅσον δ' ἂν χρόνον ³ τὸ
ἡγεμέδων τοῦ στρατεύματος Ἰππίας, ποσὶν ἀνάγκη χρόνον δι'
ὅλης τῆς στρατεύματος γίνεσθαι ⁴ Ἰππίας. ὥστε τὸ στρατόμα-
καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι δόξαι πάντοτε εἶναι, καὶ τὴν Πέρσιν ἐκ-
πιπλῆχθαι θεωρῆναι. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Μη-
δίας εὐθιμὸς ἐρήμους ἐξ, παρὰ τὴν τελευτῶντα, εἰς τὰς Πα-
ρυσσιπιδίας κόμας, τῆς Κύρου καὶ βασιλείως μητρὸς. Ταύτας
Τισσαφέρνης Κύρῳ ἐπεγγελάων διαρπάσσει τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρε-
ψε, πολλὴν ἀνδραπόδων. Ἐνῆν δὲ σίτος πολλὸς, καὶ πόσιμα,
καὶ ἄλλα χρήματα. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπορεύθησαν εὐθιμὸς ἐρήμους
πέντε, παρὰ τὴν τελευτῶντα, τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἐν ἀρε-

ad quam Græcis obviam venit Cyri & Artaxerxis frater no-
thus, qui ut opem regi ferret, à Sufis & Ecbatanis magnum
ducebat exercitum; & cùm suas subsistere jussisset copias, Græ-
cos prætereuntes spectabat. Cæterum Clearchus suos in binos
dispositos ducebat, & sic faciebat iter, ut subinde subsisteret.
Quanto autem tempore prima pars copiarum subsisteret, tanto
per omnem exercitum inhibitionem ab itinere fieri necesse e-
rat; adeò ut ipsis etiam Græcis ingentes esse copiarum videren-
tur, & iste Persia spectans eas obstupesceret. Indè per Mediam
castris in solitudine sextis, parasangas triginta, ad Parysatidis,
Cyri regisque matris, vicis progressi sunt. Hos Tissaphernes,
Cyro ut illuderet, diripiendi potestatem Græcis fecit, excep-
tis mancipiis. Inerat autem in eis frumentum multum, &
pecudes, & res aliæ. Hinc per solitudinem castris quintis,
parasangas viginti progressi sunt, cùm Tigridis fluvium ad læ-

¹ ἤγειτο μὲν εἰς δύο,] Scil. τοῖς
ἑαυτῷ εἰς δύο πετασμένοις. Locutione
hæc ellipticâ usus est Noster K. Π.
p. 524. — εἰς δύο ἄγεται τῇ &c. Et
sic alibi. Vide suprâ p. 14. n. 4.

² ἐφιστάμενος] Vide p. 45. n. 1.

³ Τὸ ἡγεμέδων] Scil. μέγας. Adi
pag. 40. n. 5.

⁴ ἐπίσταται.] In MSto Eton. &
libris quibusdam editis legitur ἐπί-
σταται. Perperam autem sic legi ex
participio, quod modò præcesse-
rat, ἐφιστάμενος abunde liquet.

⁵ Καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι] Leun-
clavius suspicatur legendum esse
τοῖς Ἕλλησι. Sed nil mutandum.

ῥα ἔχοντες. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ εκθμῷ, πέραν τῆς ποταμῆς, πό-
λιν ᾠκεῖτο μεγάλη ἑὶ εὐδαίμων, ἡ ὄνομα Καίναϊ, ἐξ ἧς οἱ Βάρ-
βαροι διήγον· ² Ἐπὶ χεδίαις διφθερῶν ἄρτους, τυρόν, οἶνον.

Μετὰ ταῦτα ἀφίκνυντο ³ Ἐπὶ τῷ Ζάβατον ποταμὸν, τὸ εὖρος
πεντάρων πλεθρῶν. Καὶ ἐν ταῦτα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς· ἐν ᾗ
ταύταις ὑποψία μὲν ἦσαν, φανερά δ' ἐδεμία ἐφαίνετο ἐπι-
βουλῇ. Ἐδοξεν ἔν τῷ Κλεάρχῳ συγγυεᾶς Τισσαφέρνει, καὶ εἰ
πῶς διώαιτο, παῦσαι τὰς ὑποψίας, πρὶν ἐξ αὐτῶν πόλεμον
γυεᾶς· ⁴ καὶ ἐπεμψέ πινὰ ἐροῦντα, ὅτι συγγυεᾶς αὐτῷ χεῖροι.
Ὁ δὲ ἐπίμωος ἐκέλευσεν ἡγεῖν. Ἐπειδὴ δὲ σωήλθον, λέγει ὁ
Κλεάρχος ταῦτα·

“Εγὼ, ὦ Τισσαφέρνη, οἶδα μὲν ἡμῖν ⁵ ὅρκους γεγυρημέ-
“ νους, καὶ δεξιάς δεδομένας, μὴ ἀδικήσῃν ἀλλήλους· ⁶ φυ-
“ λαττόμενον δὲ σε ὁρῶ ὡς πολεμίου ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ὁρῶν-
“ τες ταῦτα, ἀντιφυλαττόμεθα. Ἐπεὶ δὲ σκοπῶν ἐδὲν δύνα-

vam haberent. Ad castra prima, trans flumen, urbs magna in-
colebatur & opulenta, cui nomen Cænæ, ex quâ barbari rati-
bus è pellibus factis panes, caseum, vinum transportabant.

Post hæc ad Zabatum fluvium perveniunt, qui erat plethro-
rum quatuor latitudine. Atque hîc dies tres manserunt; in qui-
bus nonnullæ suspiciones ortæ sunt, nullæ tamen manifestæ adpa-
rebant insidiæ. Quamobrem Clearcho visum est convenire Tis-
saphernem, & si quâ ratione posset, suspiciones prius amovere,
quàm bellum ex eis oriretur: misit itaque qui diceret, cupere
se eum convenire. Hortatus est is promptè ut veniret. Cùm
autem convenissent, orationem hanc habuit Clearchus:

“Equidem novi, Tissaphernes, nos *mutuò* jurejurando obstri-
“ ctos esse, datâsque dextras, nullam alterum alteri illaturum
“ injuriam: sed *tamen* cavere te tibimet à nobis, tanquam ab
“ hostibus, video; & nos vicissim, cùm id videamus, nobis à te
“ cavemus. Cùm verò *mecum* cogitans nihil animadvertere pos-

1 ὄνομα Καίναϊ.] Plenius suprà
modo p. 149. & alibi, ἡ ὄνομα Ω-
πης.

2 Ἐπὶ χεδίαις &c.] Sic reposui ex
conjecturâ: cui favet MS. Eton.
qui pro διφθερῶν exhibet διφθεραίναις.
Sic suprà p. 52. — χεδίαις ἀφαι-
νόντις: ubi vide notata. Prius lege-

batur χεδίαις.

3 Ἐπὶ τῷ Ζάβατον.] Consule *Indic.*
Geograph.

4 Καὶ] Vide p. 104. n. 2.

5 Ὀρκους γεγυρημένους &c.] Vide p.
140. & ibi notata.

6 Φυλαττόμενος &c.] Adi p. 144.
n. 5.

“μὴ ἔτι σὲ αἰσθάνῃς πειρώμενον ἡμᾶς καθεποιῖν, ἐγὼ τὲ σα-
 “φῶς οἶδα ὅτι ἡμῖς γε ὑδ’ ὀκνοῦμεν ὑδὲν ποιῆτον, ἔδοξέ μοι
 “εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν, ὅπως, εἰ διωαίμεθα, ἐξέλοιμεν ἀλλή-
 “λων τινὶ ἀπείαν. ¹ Καὶ γὰρ οἶδα ἤδη ἀνθρώπους, οἷον μὲν
 “ὅκ’ ἀρετολῆς, τὰς δ’ ἐξ ὑποψίας, οἱ φοβηθέντες ἀλλήλους,
 “φθίσαντες βελόμμοι πρὶν παθεῖν, ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ τὰς
 “ἔτι ² μέλλοντας ἔτι βελομένους ποιῆτον ὑδὲν. Τὰς ἔν’ πιαύ-
 “πας ³ ἀγνωμοσύνας νομίζων σωσίσαις ⁴ μάλιστα ἀν’ παύεσθαι,
 “ἦκω, καὶ διδάσκειν σὲ βούλομαι, ὥς σὺ ἡμῖν ἐκ ὀρθῶς ἀπι-

“sim, in quo tu nos lædere coneris, & ipse certò scio nos tale
 “quidquam nè quidem meditari, visum est te mihi colloquendi
 “causâ conveniendum esse, ut, si quâ ratione possimus, diffi-
 “dentiam alterius alteri eximeremus. Jam equidem homines
 “novi, qui cùm partim propter criminationem, partim propter
 “suspicionem mutuò sese metuerent, priusquam quid ipsis ac-
 “cideret, antevertendi studio gravissimis malis eos adfecerunt,
 “qui nihil tale jam tum pararent cuperèntye. Quare cùm ini-
 “quos hujusmodi errores existimarem maximè colloquiis finiri
 “posse, huc venio, tèque docere cupio, non rectè nobis te diffi-

¹ Καὶ γὰρ οἶδα &c.] *Aique ille quidem injuria, inquit Cicero de Offic. l. 1. c. 7. quæ nocendi causâ de industria inferuntur, sæpè à metu proficiscuntur: cùm is, qui nocere alteri cogitas, times nè, nisi id feceris, ipse aliquo adficiatur incommodo. Vide Grot. de B. & P. l. 2. c. 1. Et Isocras. ἐν τῷ πρὸς ἀποδείσει, p. 313, 314. edit. Steph.*

² Μέλλοντας ἔτι &c.] *Hesych. & Phavor. Μαλίστω, ἀνυπόστα. Thucyd. l. 2. ferè medio, de Archidami in Platæam impetu, καὶ δὴ τὸν ἐμὲ δὴ δῶσαν τὴν γῆν i. e. parabat vastare. Et sic sæpè Scriptores Attici.*

³ Ἀγνωμοσύνας] *Phavor. & Etymol. m. Ἀγνωμοσύνη, ἀναισθησία, ἀγνοία, ὀλιγωρία. Noster in Apol. Socr. extr. Αὐτὸς μὲν δὲ (Anytus) ἀπὸ τῆς ἑστῆς ποιεῖται παιδείας, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἁγνομοσύνης, i. e. propter suam amen-*

*tiam. Apud Herodot. l. 2. c. 172, ὀπ-
 “ponitur σφίγ. Hoc in loco deno-
 “tare videtur simulates, vel indignita-
 “tes etiam ex errore nasas.*

⁴ Μάλιστα ἀν’ παύεσθαι.] *Ita MS. Eton. & libri editi. Cl. Arnaud censet ἀν’ ante παύεσθαι nullum locum habere, & pro utrâque voce reponendum ἀναπαύεσθαι. At jure locum hunc ista sibi vindicet particula; cùm verbo, cui adjungitur, vim δυνάμειν, ut passim alibi, tribuat. Sic mox infra: ὅς ἐστιν ἀν’ — ταπεινὸς ὑμῖν παραχρῆν: & pau-
 “cis interjectis — ἀ εἰμὶ ἀν’ παύεσθαι &c. ubi aoristis illis vim futuri cum sensu potentiali conjunctum largitur. Junxit & cum præsentis infinitivi, perinde atque hoc loco, Noster K. Π. p. 80. — μοι δοκεῖ — μάλιστα ἀν’ ποιεῖν, i. e. posse efficere vel effecturum &c.*

“ ἑῖς. Πρῶτον μὲν γὰρ καὶ μέγιστον, οἱ ἑωὶ ὅρκοι ἡμῶν
 “ κωλύουσι πολεμίους εἶναι ἀλλήλοις· ὅστις δὲ τούτων σωῖσι-
 “ δὲν αὐτῷ παρημεληκώς, τοῦτον ἐγὼ οὐποτ’ ἂν εὐδαιμονίσαι-
 “ μι. ² Τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον σὺ οἶδα οὐτ’ ἀπὸ ποίου ἂν
 “ τάχως φεύγων τις ἀποφύγοι, οὐτ’ εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀπο-
 “ δραΐη, οὐθ’ ὅπως ἂν εἰς ἐχυρὸν χωρίον ἀποσταίῃ. ³ Πάντη
 “ γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὑποχα, καὶ πανταχῇ πάντων ἴσον οἱ
 “ θεοὶ κρατοῦσι. Περὶ μὲν δὲ τῶν θεῶν τε καὶ τῶν ὀρκῶν ἔ-
 “ ται γινώσκω, ⁴ παρ’ οὗς ἡμεῖς τὴν Φιλίαν σωθέρμενοι κα-
 “ πέμεθα· τῶν δ’ ἀνθρωπίνων σὲ ἐγὼγε ἐν τῷ παρόντι νομί-
 “ ζω μέγιστον ἡμῖν εἶναι ἀγαθόν. Σὺν μὲν γὰρ σοὶ πᾶσι ἡμῖν
 “ ὁδὸς εὐποροῦ, πᾶς δὲ ποταμὸς ἀβασίς, τῶν δὲ ἰππῶν
 “ δείων σὺ ἀπορία· ἀνευ δέ σε πᾶσι μὲν ἡ ὁδὸς ἵδιὰ σκέ-

“ dere. *Quod enim primum est. & maximum, ipsum quod per*
 “ *deos uterque juravimus iusjurandum nos invicem infestos esse*
 “ *vetat: quod quicumque se contempsisse sibimet conscius est,*
 “ *eum ego neutiquam beatum prædicare possum. Nam haud*
 “ *scio, quâ quis fugæ celeritate à diis sibi bellum illatum effuge-*
 “ *re, quâve in tenebras aufugere, vel quâ ratione locum in mu-*
 “ *nitum secedere possit. Quippe omnino omnia diis subiecta*
 “ *sunt, & ubique dii pariter omnia suâ potestate continent. At-*
 “ *que ita de diis ac jurejurando sentio, apud quos initam ami-*
 “ *citiam deposuimus: inter humanas autem res equidem te no-*
 “ *bis in præsentī maximum esse bonum existimo. Nam cum*
 “ *te nobis omnis via transitu facilis, omne flumen trajici pos-*
 “ *sit, nulla commeatus erit inopia: sine te iter omne tenebri-*

1 Θεῶν ὅρκοι &c.] Vide p. 140.

2 Τὸν γὰρ θεῶν &c.] Numinis scil.
 in testem & vindicem invocati;
 perjuri capitis, fraudisque Ultorem.
Quis enim læsos impunè pueret Esse
deos? Lege omnino Psal. CXXXIX.
 7. & seq. & agnosce, quàm humi-
 lis, quàm jejuna sit etiam Atticæ
 Musæ oratio; præ altâ illâ, uber-
 rimisque sententiis abundanti, ἱε-
 ρειότης Psaltis eloquentiâ.

3 Πάντη γὰρ πάντα &c.] Illud hic
 genus figurarum adhibet, quæ aut
 similitudine vocum, aut paribus,

aut contrariis vertunt in se aures,
 & animos excitant. Huic nomen
 est παρονομασία, quæ dicitur agno-
 minatio: Quintil. *Inst. Orat.* l. 9.
 c. 3. Cæterum, L. G. thesauri non
 agnoscunt ὑποχῶς. 7. Poll. de eo,
 qui αἰτίαι ὑπὸ χῶς, rectè adhiberi do-
 cet l. 8. segm. 68. Vide sis Cicer.
 de N. D. l. 3. c. 39.

4 Παρ’ οὗς] *Muretus* legit παρ’ οἷς,
 nec malè.

5 Διὰ σκότους,] Metaphoricè su-
 mitur hæc vox, sicut Rom. II. 19.
 & sæpè alibi.

“πυς, (οὐδὲν γὰρ αὐτῆς ὀπιζάμεθα) πᾶς δὲ ποταμὸς δύσ-
 “πορῶν, πᾶς δὲ ὄχλος φοβερὸς. ¹ Φοβερώτατον δὲ ἔρημία.
 “μεστὴ γὰρ πολλῆς ἀπορίας ἐστίν. ² Εἰ δὲ δὴ καὶ μανέντες σὲ
 “κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν, ἢ τὸν εὐεργέτην κατακτείναν-
 “τες, πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ³ ἔφεδρον ἀγωνιζόμεθα;
 “ὅσων δὲ δὴ καὶ οἷων ἐλπίδων ἐμαυτὸν ἂν στερήσαιοι, εἰ σὲ
 “πὶ κακὸν ὀπιχειρήσαιοι ποιεῖν, ταῦτα λέξω. ⁴ Εγὼ γὰρ
 “Κύρον ἐπεθύμησά μοι φίλον γενέσθαι, νομίζων ⁵ τῶν τότε
 “ικανώτατον εἶναι εὖ ποιεῖν ὃν ἂν βούλοιο. Σὲ δὲ νῦν ὁρῶ
 “τὴν τε Κύρου διύαμιν καὶ χώραν ἔχοντα, καὶ τὴν σεαυτοῦ

“cōsum erit, (quippe cujus ignari planè sumus) flumen omne
 “transitu difficile, omnis turba terribilis; maximèque terri-
 “bilis solitudo; quippe quæ multis difficultatibus referta sit.
 “Quòd si te furore impulsus occidamus, quid aliud futurum est,
 “quàm ut occiso homine *de nobis* benè merito, adversus regem
 “maximum vindicem decertemus? Quas fanè & quales mihi
 “ipse spes erepturus sim, si quid tibi mali facere coner, id *verò*
 “exponam. Cyrum ego mihi fieri amicum expetivi, propterea
 “quòd *illum* inter sui temporis homines ad conferenda in quem
 “vellet cunque beneficia maximè idoneum arbitrarer. Nunc
 “te video potitum & potentiâ & regione Cyri, cùm tuum etiam

¹ Φοβερῶτατοι &c.] *Scil. 25^η μ.*
 Vide p. 135. n. 3.

² Εἰ δὲ δὴ &c.] Deest vocula po-
 sterior in MSto Eton. & quibusdam
 editis. Rectè tamen eam retinue-
 runt *Stephanus* & *Leunclavius*: nam
 sic suprâ Noster p. 129. Ο ὅ δὴ ἔρχε-
 ψαι &c. Porro, quod ad phrasin ἀλλο
 πᾶσιν attinet, eâ usus est Noster K. Π. p.
 200. Hic valet τί ἄλλο ἂν *scil. ποιή-
 μιν*: quod verbum deest itidem
 K. Π. p. 52. — μέγας οὐκείνος ἐδὲν ἄλ-
 λος (*scil. ἰππιδί*), ἢ τὸς πεπρωκτάς περι-
 ελαύνων ἰθαῦτο.

³ Εφεδρῶν] Ab re athleticâ du-
 citur nomen, impositum olim ei,
 qui duobus inter se luctantibus
 adsidebat, certamen inspiciebat,
 ejusque eventum eò expectabat
 consilio, victorem ut integer ad-

grederetur *Triclin.* ad *Sophoc.* *Ajac.* v.
 615. Εφεδρὸς κυρίως, ὁ παρὰ τοὺς ἀσμέ-
 νους, ὅταν δύο πρὸς πάλαιον, παλαιῶν
 τῶν νικητῶν. Et sic ferè vetus alter
Scholias ad locum. Hinc sua *Sui-
 das* ad v. Exempla huc facientia sup-
 peditabit *Budaus* in *Comm. G. L.*
 p. 742. Quibus omnino velim ad-
 das quæ *Lucianus* disserit in *Her-
 motimo* ferè medio.

⁴ Εγὼ γὰρ &c.] Vide K. Π. 222.
 n. 1.

⁵ Τῶν τότε] Hâc persæpè Attici
 scriptores ellipticâ utuntur locu-
 tione, pro τῶν τότε ὄντων vel ἡρο-
 δότων. Sic suprâ p. 128. — κήρυκα
 ἄρσεν ὃ τότε — *Æschin.* dial. 1. sect.
 8. Οὗτοι δὲ πρὸς ἰδὲν καὶ ἄλλους ὃ τότε
 παλαίον. Et passim alibi.

“δρχήν σώζοντα, τὴν δὲ βασιλέως διώκω, ἢ Κύρος πολε-
 “μία ἐχρήτο, σὸι ἰ τωὶ τὴν σύμμαχον ἔσται. Τέτων ἡ τοιούτων
 “όντων, τίς ἔτω μαίνεται, ὅστις ἔ σὸι βέλεται φίλῳ εἶναι;
 “Αλλὰ μὲν, ἐγὼ γὰρ καὶ ταῦτα, ἐξ ὧν ἔχω ἐλπίδας, καὶ σε βε-
 “λήσεσθαι φίλον ἡμῖν εἶναι. Οἶδα μὲν γὰρ ὑμῖν Μυτῆς λυπη-
 “ρὲς ἔντας, οὓς ἐλπίζω ἂν σὺν τῇ παρέσθαι δυνάμει ταπεινὸς
 “ὑμῖν ὠφραχθῇ· οἶδα ἡ καὶ Πεισίδας· ἀκῶ ἡ καὶ ἄλλα ἔθνη
 “πολλὰ τεινῶντα εἶναι, ἀ² οἶμαι ἂν παύσῃ ἐνοχλῶντα ἀεὶ τῇ
 “ὑμετέρῃ εὐδαιμονίᾳ. ³ Αἰγυπῆας δὲ, οἷς μάλιστα ὑμᾶς νῦν
 “γινώσκω τετυμωμένους, οὐχ ὁρῶ πᾶσι δυνάμει συμμάχῳ
 “χρησάμενοι μάλλον ἂν χαλάσασθε τῇ νῦν σὺν ἐμοὶ ἔσης. Αλλὰ
 “μὲν ἐν γε τοῖς πέρασιν οἰκῶσι σὺ, εἰ μὲν βούλοιο τῷ φίλῳ εἶ-
 “ναι, ὡς μέγιστος ἂν εἴης· εἰ δὲ τις σὲ λυποίῃ, ὡς δεσποτῆς
 “ἀναστέφοιο, ἔχων ἡμᾶς ὑπηρετας, οἷσι ἔκ ἂν ἔμιση ἔνε-
 “κα μόνον ὑπηρετοῖμεν, ἀλλὰ ἔ τῷ χάριτος, ἣν σωθέντες ὑπὸ

“imperium incolume retineas, regisque aded potentiam, quam
 “Cyrus infestam expertus est, tibi hanc auxilio esse. Quæ cum
 “ita se habeant, quis usque aded insanit, ut esse tibi nolit ami-
 “cus? Enimvero ea etiam proferam, undè spem habeam fo-
 “re, ut tu quoque nobis amicus esse velis. Quippe novi My-
 “fos vobis esse molestos, quos me cum his quæ adfunt copiis
 “vobis subjicere posse spero: quin & Pisidas *hostili in vos esse*
 “*animo* novi; audio & alias gentes esse multas ejusmodi, quæ
 “ut ab interpellando semper felicitatem vestram desistant, ef-
 “fecturum me arbitror. Porro Ægyptios, quibus nunc ma-
 “ximè vos iratos esse intelligo, non video quibus copiis auxi-
 “liariis usi potius, quàm quæ mihi jam adfunt, castigare po-
 “teritis. At verò etiam inter eos qui circumcirca habitant, si
 “cui *eorum* amicus esse velis, quàm maximus esses; si quis
 “aliquid tibi molestiæ crearet, *eum* tanquam dominus everte-
 “res, nos cum haberes *ultionis* ministros, qui tibi non tantùm
 “stipendii causâ subserviremus, sed etiam gratiæ, quam à te

1 Ταύτην] Vide p. 128. n. 2.

2 Οἶμαι ἂν παύσῃ] Vide p. 152.
n. 4.

3 Αἰγυπῆας] In libris quibus-
dam editis perperam legitur Αἰγυ-
πτιος. Confer p. 116. Bellum inter
Ægyptios tandem & Persas con-

flatum est anno ante æram Chri-
stianam 377, cum jam 28 ferè an-
nos imperio expleverat Artaxer-
xes, in Ægypto regnante Acori-
de. Vide his Diodor. Sic. l. 15. ad
Olymp 98. & C. Nep. in Iphicrate
& Chabriā.

“σὺ οὐκ ἂν ἔχοιμεν δικαίως. Εμοὶ μὲν ταῦτα πάντα ἐνθυμη-
 “μὲν ἔγωγε δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι, τὸ σὲ ἡμῖν ἀπίσσειν, ὥς τε
 “ἡδὺς ἂν ἀκῶσαιμι τῆνομα, τίς ἐστι οὕτω δεινὸς λέγειν, ὥς τε
 “πῖσται λέγων, ὡς ἡμεῖς σι ὀπίσθην ἐλευούμεν.” Κλέαρχος μὲν
 “ὅν ποσῶτα εἶπε· Τισσαφέρνης ἤ ὥδε ἁπηνείφθη·

“Ἀλλ’ ἡδομαι μὲν, ὦ Κλέαρχε, ἀκούων στυ φρονίμους λό-
 “γους· ταῦτα γὰρ γινώσκων, εἰ πῦ ἐμοὶ κακὸν βουλευοῖς, ἁ-
 “μα ἂν μοὶ δοκῇς καὶ σταυτῶ κακόνους εἶναι. Ως δὲ ἂν μά-
 “θης, ὅτι οὐδὲ ἂν ὑμεῖς δικαίως οὔτε βασιλεῖ οὔτ’ ἐμοὶ ἁ-
 “πιστοίητε, ἀντάκουσιν. Εἰ γὰρ ὑμᾶς ἐβουλόμεθα ἀπολέσαι,
 “ὥστε οἱ δοκῶμεν ἰππέων πλῆθους δύνασθαι, ἢ πείζων, ἢ

“incolumes servati meritò tibi haberemus. Mihi quidem hæc
 “omnia animo agitantī aded mirum esse videtur, te fidem no-
 “bis non habere, ut libentissimè etiam *ejus* sim auditurus no-
 “men, qui tantum dicendo valeat, ut oratione *sua* persuade-
 “re possit tibi nos infidiari.” Hæc quidem dixit Clearchus;
 “ad quæ Tissaphernes in hunc modum respondit:

“Equidem, Clearche, lætus orationem tuam prudentem
 “audio: nam cum hæc cognoscas, si quid in me mali mo-
 “liaris, mala simul contra teipsum agitare mihi visus fue-
 “ris. Verum ut intelligas non jure vos vel regi vel mihi dif-
 “fidere posse, *me* vicissim audi. Nam si vos perdere vellemus,
 “equitumne nobis copiam deesse arbitraris, an peditum, an

1 Ἀπηνείφθη] In libris nonnul-
 lis scribitur ἀπηνείφθη. Sed rectè
 Stephanus & ex Atticorum indole
 dat ἀπηνείφθη: quod Homericis
 verbis, quibus nonnunquam alibi
 usus est Noster, meritò adnume-
 res.

2 Ἀπιστοίητε] Ità reposui, re ip-
 sâ, quâ de agitur, hanc scriptu-
 ram suadente. Id enim agit Tis-
 saphernes, ut à se perfidiæ suspi-
 cionem amoveat; & Clearcho per-
 suadeat nihil esse, quod Græci de
 regis suæ erga ipsos voluntate
 dubitent. Clearchus ipse suprâ p.
 152. idcirco in Tissaphernis con-

gressum colloquiumque venit, ut,
 εἰ δυναίμεθα, inquit, ἐξέλκομεν ἀλλήλων
 τὴν ἀπιστίαν. Idem, paucis interje-
 ctis, διδάσκει σὲ βέλομαι, ὡς σὺ ἡμῖν
 σὺν ὁρῶς ἀπιστεῖς — ad quæ verbis
 his aptè satis respondet Tissapher-
 nes. Hactenùs libri omnes dedere
 ἀπιστοίητε, quod, sive loci structu-
 ram sive sensum spectes, incom-
 modè huc irrepsit. Vidit hoc etiam
 Muretus, & rescripsit ἀπιστοίητε, cui
 levi mutatione factâ, formam At-
 ticam, atque aded Auctoris sti-
 lo congruentem, induendam cu-
 ravi.

“ ὀπλίστας, ἐν ἧ ὑμᾶς μὲν βλάπτειν ἱκανοὶ ἂν ἦμεν, ἀντι-
 “ πάσχειν δὲ οὐδεὶς κίνδυνος; Ἀλλὰ χωρίων Ἰππιτηδείων ὑ-
 “ μῖν Ἰππιτήδεος ὁπρεῖν ἂν σοι δοκῇμεν; Οὐ ποσῶτα μὲν πε-
 “ δια ἡμῖν Φίλια ὄντα σὺν πολλῷ πόνῳ διαπορεύεσθε, ποσῶ-
 “ τα δὲ ὄρη ὑμῖν ὁρᾶται ὄντα ποροδίτια, ἃ ἡμῖν ἔξῃσι περ-
 “ καταλαβοῦσιν ἄπορα ὑμῖν παρέχων; ποσῦτοι δὲ εἰσι ποτα-
 “ μοι, ἃ ἔξ ὧν ἔξῃσιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁποῖσις ἂν ὑμῶν βουλοί-
 “ μεθα μάχεσθαι; Ἐἰσὶ δὲ αὐτῶν, οὓς οὐδὲ ἂν παντάπα-
 “ σι διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν. Εἰ δὲ ἐν

“ armaturæ, quâ fanè vos lædere parati fuerimus, cùm nullum
 “ nobis sit damni vicissim ferendi periculum? Num locorum ad
 “ invadendum vos idoneorum copiam nobis defuturam putas?
 “ Nonne per tot campos nobis pacatos magno cum labore
 “ transitis; tótque montes vobis in conspectu sunt, qui sunt
 “ vobis transeundi, quos si præoccupaverimus impervios vobis
 “ reddere possimus? *nonne* tot sunt flumina, unde nobis liceat
 “ *velut* è penu promere, cum quantis vestrùm *copiis* dimicare
 “ velimus? Sunt etiam ex illis *nonnulla*, quæ nè transire qui-
 “ dem omnino poteritis, nisi vos ipsi trajiciamus. Quòd si hisce

1 Οπλίστας,] Verti solet *arma-
 torum*; quasi poneretur pro ὀπλι-
 στῶν, similiter atque ὀπλα p. 122. &
 apud Latinos, *armatura* pro *armati*.
 Sed cum ὀπλῖται πικρῆς sint διωά-
 μως, cujus etiam hic meminit au-
 ctor, ista minùs commoda videtur
 expositio; nisi fortè πικρῶν valere
 ψιλῶν, quibus opponi solent ὀπλί-
 ται, statueris. Apud Nostrium cer-
 tè K. Π. p. 626. ὀπλῖσις est *armatura*.
 Et sic alibi.

2 ὁρᾶται] MS. Eton. ὁρᾷ: nec
 aliter legit *Μηρείς*. Receptam scri-
 pturam tuentur libri editi; cùm
 tamen neutiquam *Μηρείς* iudicium
 MSti auctoritate confirmatum im-
 probaverim.

3 Ἐξ ὧν ἔξῃσιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι] Eâ-
 dem usus est locutione metapho-
 ricâ K. Π. p. 246. παρέρχον ἡμῖν τα-
 μιεύεσθαι, ὥς ὁποῖσις ἐοικελομεθα αὐτῶν

μάχεσθαι. Sic *Thucyd* l. 6. haud ità
 longè ab init. καὶ οὐκ ἔστι ἡμῖν τα-
 μιεύεσθαι ἐς ὅσοι βεβλόμεθα ἄρχων, &c.
 Et *Dion. Chrysost.* Orat. XI. p. 177.
 edit. Lutet. ἀπὶ ἐδὲν αὐτῆς ταμιεύοι-
 μνοι ἐν ἀγῶνι — i. e. qui in prelio sui
 impetūs, aut virium suarum, nihil re-
 servāsses. Ità nimirum ὁ πῶν Ca-
 saubonus locum legis & exposuit.
 Ταμιεύεσθαι autem, ex ejusdem do-
 ctis. viri sententiâ, milites dicun-
 tur, cùm non omnes suas vires pri-
 mo effundunt conatu; sed sic eas
 dispensant, ut repetere, si opus sit,
 semel atque iterum pugnam que-
 ant. *Item*, cùm non confertos cu-
 neos temerario impetu adgrediun-
 tur, sed vel singulos, vel plures
 quidem, verùm intra virium sua-
 rum modum.

4 Εἰσὶ δὲ αὐτῶν] Scil. πῖσι: quâ
 de ellipsi vide p. 49. n. 1.

“πᾶσι τέτοις ἡττώμεθα, ἀλλὰ τό γε πῦρ ἔκ καρπῷ κρείττον' ἐστίν·
 “ὃν ἡμεῖς δυνάμεθα ἂν κατακαύσαντες ἑλμὸν ὑμῖν ἀνισταῖται·
 “ὦ ὑμεῖς, εἰδὶ εἰ πᾶν ἄρα τοῖ εἴητε, μάχεσθαι ἂν δυνήσθε.
 “Πῶς ἂν ἂν ἔχοντες τοσάυτας πόδας πρὸς τὸ ὑμῖν πολεμεῖν, ἔ-
 “τέτων μηδένα ἡμῖν ὀπικίνδυνον, ἔπειτα ὅκ τέτων πάντων
 “τέτον ἂν τὸν ἑτρόπον ἐξελοίμεθα, ὅς μόνος μὲν ἑπρὸς θεῶν
 “ἀσπεύῃς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρὸς; πάντ' ἀπάσι δὲ
 “δοτόρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων καὶ ἀνάγκη ἐχομένων, καὶ τέτων
 “πονηρῶν, οἵτινες ἐθέλουσι δι' ὀπιορκίας τε πρὸς θεούς, καὶ
 “ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πρᾶττεν τι; Οὐχ οὕτως ἡμεῖς,
 “ὦ Κλέαρχε, ἔτε ἡλίθιοι ἔτε ἀλόγιστοι ἐσμέν. Ἀλλὰ τί δὴ,

“omnibus inferiores evaserimus, at certè ignis fructibus est
 “superior; quos cùm exufferimus, famem vobis tanquam in
 “acie opponere poterimus: adversus quam vos, tametsi vel
 “fortissimi sitis, pugnare *tamen* non poteritis. Quī ergo, cùm
 “tot nobis sint ad bellum adversus vos gerendum viæ, earūm-
 “que nulla nobis *sit* periculosa, illam demum ex his omnibus
 “eligeremus rationem, quæ una *sit* ad deos impia, una *sit* ad
 “homines turpis? quæque *adeo* illorum sit omnino, qui ad eas,
 “è quibus se expedire nequeunt, difficultates redacti sunt, &
 “omnium machinarum expertes & necessitate constricti, ii-
 “démque improbi, qui perjurio erga deos, & fidei erga ho-
 “mines violatione aliquid perficere cupiunt? Non aded ve-
 “cordes vel rationis expertes, Clearche, sumus. At enim,

1 Διμὸν ὑμῖν ἀνισταῖται.] Meta-
 phorâ utitur καὶ ἰσοδὴν συμπαράλληλον τῷ
 λόγῳ καὶ μέγιστον. Vide sis Demet.
 Phal. de Elocut. sect. 78. & Quintil.
 Instit. Orat. l. 8. c. 6.

2 Ἀρα τοῖ] Plenè dixit p. 93. ἀ-
 ρα τὸς εἰς πόλεμον.

3 Τρόπον] Sensu eodem suprà
 modò πόδας metaphoricè adhibuit,
 ut Latini *via*.

4 Πρὸς θεῶν &c.] Sic suprà p. 59.
 ὅ, τι δικαιώταται καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς
 ἀνθρώπων.

5 Ἀλλὰ τί δὴ, &c.] Sic MS. Eton.
 Vulgò, Ἀλλὰ τί δὴ &c. quod istius
 particulæ locum occupavit etiam
 K. Π. p. 283. ἐπὶ τέτ' ἡμεῖς καὶ δὴ

στρατοσύμμετρον. ubi edit. Ald. & Flor.
 habent καὶ δὴ. Stephanus etiam lo-
 ci hujus scripturam, quam damus,
 & distinctionem recipiendam mo-
 nuir. Similiter autem Noster par-
 ticipium illud absolute posuit K. Π.
 p. 582. ὡς ἀπὸ τὸ πολλὰ δίδου πίνης
 ἴσους, ἔξ' αὐτῶ &c. Sic passim At-
 tici impersonalium utuntur parti-
 cipiis. Cæterum, occurrit his ver-
 bis Tissaphernes Græcorum dubi-
 tationi; quibus mirum videri pos-
 se suspicatus est, quòd, cùm tam
 facile vitam iis eripere potuerint
 Persæ, iis pepercerint. Causam
 igitur hujus rei reddit Eὐ ἰσθὶ ὅτι ὁ
 ἑμὸς &c.

“ὕμᾱς ἔχον ἀπολέσθαι, ἐκ ἰστίου τούτου ἡλθομεν; Εὐ ἰστί ὅτι ὁ
 “ἐμὸς ἔρως τέττα αἵπιος, τὴ πῶς Ἑλλήσιν ἐμὲ ² πιστὸν γενέσθαι,
 “καὶ ὧ Κύρος ἀνέβη ³ ξενικῶ Διὰ μισθοδοσίαν πιστεύων, πούτω
 “ἐμὲ καταβλήσκει δι’ ⁴ εὐεργεσίας ἰαχυρόν. Ὅσα δέ μοι ὑμεῖς
 “χρήσιμοι ἐστέ, πᾶ μὲν καὶ σὺ εἶπες, τὸ δὲ μέγιστον ἐγὼ οἶδα·
 “⁶ τὴν μὲν γὰρ ἰστί τῇ κεφαλῇ πάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔχουσιν ὁρ-
 “θῆν ἔχειν, τὴν δὲ ἰστί τῇ καρδίᾳ ἴσως ἀν’ ὑμῶν παρόντων καὶ
 “ἑτέροις εὐπετῶς ἔχοι.”

Ταῦτα εἰπὼν ἔδοξε τῷ Κλεάρχῳ ἀληθῆ λέγειν· καὶ εἶπεν,
 Οὐκοῦν, ⁷ ἔφη, οἵτινες, τοιούτων ἡμῖν εἰς Φιλίαν ὑπαρχόντων,
 περὶ ὧνται Διὰ δάλλοντες πολεμίσους ποιῆσαι ἡμᾶς, ἀξιοί εἰσι

“cū nostrā esset in potestate vos perdere, cur id adgressi
 “non sumus? Certō scias, in causā fuisse meum desiderium,
 “Græcis nimirum me fidum præstandi, ac quo Cyrus milite
 “peregrino stipendii soluti nomine fretus huc adscendit, eo
 “me ob beneficia muniente descendendi. Quas verò ad res
 “vos mihi utiles fitis, has & tu quidem exposuisti, & quod
 “maximum est ipse novi: uni nimirum regi tiaram in capite
 “rectam gestare licet, verum eam in corde, si vos illi adfitis,
 “fortassis alius quoque facile gesserit.”

Hæc loquutus visus est Clearcho vera dicere: atque aded,
 Nonne, inquit, cū res hujusmodi nobis ad amicitiam suppe-
 tant, extremis suppliciis digni sunt, qui criminando nos mutuo

1 Ἐπὶ τῷτο] Itā scribendum per-
 spexit Stephanus; cū vulgò lega-
 tur ἐπὶ τῷτο.

2 Πιστὸν] Hic in passivā (quod
 observatione dignum putavit Ste-
 phanus) capitur significatione; nec
 πιστὸν γνῶσθαι aliud est quàm πιστεύειν.
 Hoc verò dicit Tissaphernes, “Cu-
 “piebam Græcos mihi fidere, &
 “me minimè suspectum habere,
 “nihilque mali sibi à me time-
 “re &c.”

3 Ξενικῶ] Vide p. 7. n. 4 & de
 verbis ἀπὸν & καὶ ἀπὸν p. 1. n. 1.

4 Εὐεργεσίας] Itā edit. Lennclav.
 & MS. Eton. qui dat etiam μισθο-
 δοσίαι. Steph. & Ald. μισθοδοσίαν &

εὐεργεσίαν.

5 Ὅσα δέ μοι &c.] Vide p. 116.
 n. 3.

6 Τὴν μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ &c.] Lucian. in
 Piscat. p. 213. ὡς εἰ τις ἐν βασιλικῇ
 ἀρχῇ οὐκ ἔστι πάραν ἔχειν καὶ &c. Dion.
 Chrysost. orat. XIV. extr. Τοιούτων
 Περσῶν βασιλεὺς, ὅπως μὲν ἔχει μέγιστον ὁρ-
 θῆν τὴν πάραν, ἐφρόντισιν. Vide sis et-
 iam Josephi Antiq. Jud. l. 20. c. 3.
 & Dissert. II. K. Π. præmissæ p. 50.
 De Tissapherne lege C. Nep. in vi-
 tā Conon.

7 ἔφη,] Redundat similiter at-
 que K. Π. p. 48. ἦντι, ἢ ἔτι, ἔφη
 &c. ubi vide notata.

τὰ ἔχεται πιθεῖν; Καὶ ἐγὼ μὲν, ἔφη ὁ Τισσαφέρνης, εἰ βέλ-
 λεοῦμαι μοι οἱ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ ἢ ἐν τῷ ἐμφανεῖ ἐλ-
 θεῖν, λέξω οὐτ' ὥς ἐμὲ λέγοντας, ὥς σὺ ὀπιβουλευεῖς ἐμοί
 τε καὶ τῇ σὺν ἐμοὶ στρατίᾳ. Εγὼ δ', ἔφη ὁ Κλέαρχος, ἄξω
 πάντας· ἢ σὺ αὖ ἐγὼ δηλώσω, ὅθεν ἐγὼ πρὶ σε ἀκῶ. Εκ-
 τούτων δὴ τῶν λόγων ὁ Τισσαφέρνης φιλοφρονούμενος, τότε
 μὲν μύθειν τε αὐτὸν ἐκέλευσε, καὶ συνδαιπνον ἐποιήσατο· τῇ δ'
 ὑστεραία Κλέαρχος ἐλθὼν ὀπί τὸ στρατόπεδον, δηλὸς τε ἦν
 πάντῃ φιλικῶς οἰόμενος διακείσθαι τῷ Τισσαφέρνει, καὶ ἔλε-
 γεν αὐτὸν ἐκείνῳ ἀπήγγελλεν· ἔφη τε χεῖρ' αἰεὶ ἰέναι παρὰ Τισ-
 σαφέρνει οὐς ἐκέλευσε, καὶ ὅι' αὖ ἐξελεγχθῶσι διαβάλλον-
 τες τῶν Ἑλλήνων, ὥς περὶ αὐτοὺς καὶ κακόνους πῶς ἑλ-
 λησιν ὄντας τιμωρηθῆναι. ὑπώπηδε δὲ εἶναι τὸν διαβάλλον-
 τα Μένωνα· εἰδὼς αὐτὸν καὶ συγγενημένον Τισσαφέρνει με-
 τὰ Αἰριαίου, καὶ στασιάζοντα αὐτῷ, καὶ ὀπιβουλευόντα αὐτῷ,
 ὅπως τὸ στρατόμα' ἅπαν ὥς ἐαυτὸν λαβὼν, φίλος ἢ Τισ-

infensos reddere conantur? Et Tissaphernes, Equidem, ait, si
 vos duces & cohortium præfecti palam ad me venire voluerit-
 tis, indicabo eos qui ad me deferunt, te mihi exercituique meo
 infidiari. Ego verò, inquit Clearchus, omnes ad te ducam; at-
 que ipse vicissim tibi significabo, undè ego de te audierim. Post
 hæc verba Tissaphernes Clearchum comiter accipens, tunc eum
 apud se manere iussit, ac cœnæ participem fecit: postridie re-
 versus ad castra Clearchus, præ se ferebat amico admodum esse
 se erga Tissaphernem animo, & quæ ille nuntiasset exponebat:
 aiebat etiam ad Tissaphernem iis eundum esse, quos ipse iussisset,
 & ex Græcis qui convicti fuerint criminationum, eos tanquam
 proditores ac Græcis malevolos puniendos esse. Suspiciabatur
 autem Menonem esse illum, qui ceteros criminaretur; quippe
 cùm nôset eum in Tissaphernis congressum colloquiumque cum
 Ariæo venisse, eundemque à se diffidere, sibi que infidiari, ut
 exercitu universo suas ad partes traducto, Tissapherni amicus

1 Εν τῷ ἐμφανεῖ] Vide p. 31. n. 4.

2 Οἱ αὖ — τῶν Ἑλλήνων] Pro οἱ αὖ
 — οἱ τῶν Ἑλλήνων. Sic supra p. 68.
 οἱ ὕστεροι ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων. Vide
 p. 68. n. 3.

3 Μένωνα, εἰδὼς αὐτὸν &c.] Con-

fer p. 53, 54. & 112. Sic Ctesias a-
 pud Phot. Biblioth. p. 130. Κλέαρ-
 χος — καὶ Μένων αἰεὶ ἀπ' ἀφορῶν ἀλλήλοις
 ἐγγύχων· διότι τῷ Κλέαρχῳ ἅπαντα
 ὁ Κύρος συνιστάλλει, τῷ δὲ Μένωνι λόγους
 ἐδίδει.

παφέρνη. Εβάλετο ἣ ἐ ὁ κλέαρχος ἅπαν τὸ πρᾶτευμα ἰπρὸς
 ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ οὐτὶς ὠδραλυπῆντας ἐκποδῶν εἶναι.
 Τῶν ἣ στρατιωτῶν ἀντέλεγον πινες αὐτῷ, μὴ ἵεναι πάντας οὐ-
 λοχαγὸς καὶ στρατηγὸς, μηδὲ πειθεῖν Τισσαφέρνη. Ο ἣ κλέαρ-
 χος ἰσχυρῶς κατέτεινεν, ἔστε διεπράξατο πέντε μὲν στρατηγὸς ἵ-
 ναι, ἑκατοὶ ἣ λοχαγοὶ· συνηκολάθησαν δὲ, ὡς εἰς ἀγορὰν, ἐ τ
 ἄλλων στρατιωτῶν ὡς διακόσιοι.

³ Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὅτι ταῖς θύραις Τισσαφέρνης, οἱ μὲν στρα-
 τηγοὶ παρεκλήθησαν ἔσω, Πρόξενος Βοιωτῶν, Μένων Θεττα-
 λὸς, Ἀγίας Ἀρκάς, Κλέαρχος Λάκων, Σωκράτης Ἀχαιοῦ· οἱ
 δὲ λοχαγοὶ ὅτι θύραις ἔμμενον. Οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον ἔδοτο τῷ
 αὐτῷ σημείου οἱ τε ἐνδον σιμωλαμβάνοντο, καὶ οἱ ἔξω κατεκό-

esset. Sed & Clearchus milites universos inclinatis esse ad ip-
 sum animis volebat, ac eos qui molestiam exhiberent, amo-
 tos esse. At ex militibus quidam, ei qui adversabantur, di-
 cebant omnes cohortium præfectos ducesque omnes ire eò non
 debere, nec Tissapherni fidem habendam esse. Verùm Clearchus
 vehementer contendit, usque adeò donec perfecit ut duces
 irent quinque, & præfecti cohortium viginti: quos unà cæte-
 ris etiam ex militibus circiter ducenti, quasi ad rerum vena-
 lium forum, sequuti sunt.

Posteaquam ad portas Tissaphernis aderant, duces intrò ar-
 cessiti sunt, Proxenus Bœotius, Menon Theſſalus, Agias Ar-
 cas, Clearchus Lacedæmonius, Socrates Achæus: præfecti co-
 hortium ad portas manserunt. Haud multò pòst ad idem sig-
 num & ii, qui intùs erant, comprehensi fuère, & qui extra, cæ-

1 Πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν] Simili locu-
 tione usus est Thucyd. l. 3. haud ità
 longè ab init. Καὶ οἱ μὲν Μισσηναῖοι
 ἠθάρσαν τι, ἐ πρὸς τὰς Ἀθηναίους ἥσαν
 ἔχειν τὴν γνώμην, ὥς &c.

2 Ἀντέλεγον πινες αὐτῷ, μὴ ἵεναι] Sic
 & Thucyd. l. 3. ferè medio, ἐν τῇ
 πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀντέλεγον μέλινται μὴ
 διακτεῖναι Μισσηναίους. Vide notata
 K. Π. p. 130.

3 Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὅτι &c.] Sic ferè
 suprà p. 130. Ἐπεὶ ἣ πρὸς τῆς ἀγγέ-
 λους ἦσαν — & alibi sæpè. Cæterùm,
 δὲχόντων θύρας, perinde atque βασι-

λέως, Nostro memorantur K. Π. p.
 556. & 641.

4 Ἀπὸ τῷ αὐτοῦ σημείου οἱ τι &c.]
 Confer ex Ctes. Persicis excerpta
 apud Photii Biblioth. p. 132. Iso-
 crates. Panegy. p. 71. & K. Π. p. 661.
 Plutarch. in Artocerxe. Diodor. Sic.
 l. 14. p. 257. Τισσαφέρνης δὲ τὰς μὲν
 στρατηγὸς εἰς τὴν σκηνὴν ἐκάλεσεν, οἱ ἣ
 λοχαγοὶ πρὸς ταῖς θύραις διέτριβον. Καὶ
 μὲν ὀλίγον ἐν τῇ Τισσαφέρνη σκηνῇ ἀρ-
 θείσης φωνικίδος, (signo nimirum il-
 lo, de quo Xenophon) ὁ μὲν &c. hi-
 storia Xenophontæx convenienter.

πῆσιν. Μετὰ ᾧ ταῦτα τὴν βαρβάρων πινὲς ἰππέων διὰ τῶν πεδίων
ἐλαύνοντες, ὧν ἐντυγχάνοιεν Ἕλλησι ἢ δούλοισιν, ἢ ἐλευθέροις, πάν-
τας ἐκλείονον. Οἱ ᾧ Ἕλληνες τὴν τε ἰππικίαν αὐτῶν ἐθαύμαζον,
ἐκ τῶν στρατοπέδων ὁρῶντες, καὶ ὅ, τι ἐποίουν ἡμιφιγνόντων, πρὶν Νί-
καρχος Ἀρκὰς ἡγευόμενος Φεύγων, περρωμένος εἰς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ ἐν-
τερα ἐν τῇ χειρὶ ἔχων, καὶ εἶπε πάντα τὰ γεγενημένα. Ἐκ τούτων
δὲ οἱ Ἕλληνες ἔθενον ἐπὶ τοῖς ὅπλοις πάντες ἐκπεπληγμένοι, καὶ νο-
μίζοντες αὐτίκα ἤξεν αὐτοὺς ὅτι τὸν στρατόπεδον. Οἱ ᾧ πάντες
μὲν ἔκ τε ἡλθον, Ἀριαῖος ᾧ καὶ Ἀρταόζης καὶ Μιθραδάτης, οἱ ᾧσαν
Κύρῳ πιστότατοι· ὁ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἑρμηνεύς ἐφη καὶ τὸν Τισσαφέρ-
νους ἀδελφὸν σὺν αὐτοῖς ὁρᾶν καὶ γινώσκειν· συνηκολούθησαν ᾧ καὶ

fi. Post hæc ex barbaris quidam equitibus per campum equos
agitantes, in quemcunque Græcum five servum, seu liberum
incidissent, omnes trucidârunt. Græci tum equitationem,
quam è castris spectabant, mirabantur, tum quid agerent am-
bigebant, donec Nicarchus Arcas fugâ lapsus venit, cùm, vul-
nere in ventre accepto, manibus intestina teneret, & quæ ge-
sta erant exposuit omnia. Ibi tum Græci ad arma currebant
omnes re inopinatâ perculsi, cùm illos mox ad castra venturos
existimarent. At illi universi quidem non venerunt, sed tan-
tùm Ariæus & Artæozus & Mithradates, qui Cyro fuerant fi-
delissimi: & Græcorum interpretes cum eis se Tissaphernis fra-
trem videre atque agnoscere aiebat: alii præterea Persæ, ad

1 ἡμιφιγνόντων, πρὶν] Suidâ expo-
nente, Ἀμφιγνοῖν est ἡ ἀγνοῖν, ἡ ἐνδιδά-
ζειν. At ex Ἀππιανῶντος sententiâ Ἀγ-
νοῖν μὲν ἐστὶ, τὸ κρυπτόμενον μηδὲν εἰδέναι·
Ἀμφιγνοῖν (utroque enim modo
scribitur) δὲ, τὸ ἐν πᾶσι ἐπιδιδάσκειν.
Rectè Hesych. & Phavor. Ἀμφιγνοῖν,
τὸ μὴ ἀπελθεῖν γνώσκειν. Huic etiam
Ἀμφιγνοῖς, est ἀμφισβητεῖς. Porro,
adverbium illud ἄρπε, Grammati-
ci licet tam veteres quàm recentio-
res id rariùs fieri statuerint, indi-
cativo jungitur modo. Hom. II. α'.
v. 129.

Τὴν δ' ἐγὼ ἐλύσω, πρὶν μὲν εἰ γῆρας
ἵκωμαι.

Æli. H. V. l. i. c. 15. πρὶν ἢ φιλίᾳ

αὐτῇ. Et s. c. 18. πρὶν (conjun-
ctim enim nonnunquam legitur)
ἀπικύησι.

2 Ἀριαῖος δὲ καὶ &c.] Deficit μέ-
ρον: quâ de ellipsi vide p. 43. n. 1.
Vox eadem si exaudiatur 1 Pet. III.
21. perit illicò fanaticorum adver-
sus baptismum externum ex eo loco
ducta cavillatio. Deest haud du-
biè 1 Cor. XV. 10. ὅτι ἐγὼ δὲ, ἀπὸ τῆς
χαρις τῆς &c.

3 Μιθραδάτης] Scribi solet etiam
Μιθραδάτης: quod monuisse sat est.
Vide sis p. 69. n. 2. & p. 120. n.
1. & quæ diligentissimus Cortius
ad Salust. Jugurth. c. 5. congef-
sit.

ἄλλοι Περσῶν πεθωρακισμένοι, εἰς τετρακοσίους. Οὗτοι, ἐπεὶ ἐγγυὲς ἦσαν, προσελθεῖν ἐκέλευον εἴ τις εἴη τῶν Ἑλλήνων ἢ στρατηγὸς ἢ λοχαγός, ἵνα ἀπαγγείλωσι τὰ παρὰ βασιλείως. Μετὰ ταῦτα ἐξῆλθον τῶν Ἑλλήνων ἑφυλαττόμενοι, στρατηγοὶ μὲν, Κλεάνωρ Ορχομενίῳ, καὶ Σοφάνητος Στυμφά-
λιῳ, σὺν αὐτοῖς δὲ Ξενοφῶν Ἀθηναῖῳ, ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου. (Χερῖσοφῳ δ' ἐτύγχανεν ἀπὸν ἐν κώμῃ τινὶ σὺν ἄλλοις Ὀπισιτιζόμενος) Ἐπεὶ δ' ἔστησαν εἰς ἐπή-
κοον, λέγει Ἀρταῖῳ· Κλέαρχῳ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ἐ-
πεὶ Ὀπισοκῶν τε ἐφάνη καὶ τὰς σπονδὰς λύων, ἔχει τὴν δι-
κλὴν καὶ τέθνηκε· Πρόξενῳ δὲ καὶ Μένων, ὅτι κατήγγειλαν
αὐτῷ τὴν Ὀπισοκλήν, ἐν μεγάλῃ τιμῇ εἶσιν· ὑμᾶς δὲ βα-

trecentos numero, loricati hos unā sequebantur. Hi, cūm pro-
pius adfuissent, accedere jubebant, quicumque Græcorum vel
dux vel cohortium præfectus esset, ut quæ à rege mandata ha-
berent, exponerent. Ibi tum Græcorum, cūm sibi sat cavif-
sent, duces quidem, Cleanor Orchomenius, & Sophænetus
Stymphalius processerunt, cūmque eis Xenophon Athenien-
sis, ut Proxeno quid accidisset, cognosceret. (Cherisophus
fortè aberat, cum aliis in vico quodam operâ commeatui pa-
rando datâ) Posteaquam eo constitère loco, unde exaudiri
possent, hæc verba fecit Ariæus; Clearchus sanè, Græci, cūm
jurisjurandi fœderisque violati compertus esset, pœnas meri-
tas subiit atque adeò mortuus est: Proxenus & Menon, quidd
insidias ejus detexerint, magno sunt in honore: à vobis autem

1 Φυλαττόμενοι.] Vide p. 144. n. 5.

2 Τὰ περὶ Προξένου.] Quippe cu-
jus ξίως ἢ ἀρχαῖος, uti Noster l. 3.
ineunte. Cæterum, cum articulo
exaudiendum est, ut passim alibi,
participium vel nomen rei, quâ de
agitur, conveniens: v. g. γυγνόμε-
να, seu διδουμένα. Sic suprâ pauld,
τὰ παρὰ βασιλείας in supplementum
postulant παραγγέλματα, καλούμε-
να, vel aliud his adfine nomen. Vi-
de sis p. 131. n. 2.

3 Εἰς ἐπήκοον.] Phavorin. Εἰς ἀπὶ τῆς
ἐν χρεῶν Ἀπικῆς Sic suprâ modò p.
162. πρὸς ὑμῖν εἰς τὴν γαστέρα — Et K.

Π. p. 238. τοὺς εἰς τὸ μέσον &c. Unde
liquet parum sanam fuisse Cl. Millii
κρίσιν, qui formulis loquendi ma-
lè Græcis adnumeret, ὁ ὧν εἰς τὴν κῆλ-
πον τῆς πικρίας. Joh. I. 18. Porro, cum
ἐπήκοον intelligas oportet τὸ πᾶν: cu-
jus de ellipsi diximus p. 122. n. 5.
Itaque ἔστησαν εἰς ἐπήκοον exponas li-
cet ipsius Auctoris verbis (mutato
pro loci ratione numero) τοὺς ὅπου
ἔμελλον ἂν ἐξακείοντο τὰ λεγόμενα, K. Π.
p. 272.

4 Αὐτῶν] Rectius, opinor, scri-
pseris αὐτῶν: nisi tamen ad regem
pronomen illud referre malles.

σιλεύς τὰ ὅπλα ἀπαιτεῖ· ἑαυτὸν γὰρ εἶναι φησὶν, ἐπεὶ περ Κύ-
ρου ἦσαν ἔ· ὁκείνους δ' ἄλλους.

Πρὸς ταῦτα ² ἀπεκρίναντο οἱ Ἕλληνες, (ἔλεγε δὲ Κλεάνωρ ὁ
Ορχομενίος) ὦ κάκιςτε ἀνθρώπων Ἀριαῖε, καὶ ἄλλοι ὅσοι ἦτε
Κύρου φίλοι, ³ οὐκ αἰσχυρότεροι ἔστε θεῶν ἔστε ἀνθρώπων, οἵτινες
ὁμῶσαντες ἡμῖν τὰς αὐτὰς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζουσιν, προσδόν-
τες ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀδελφωτάτῳ τε καὶ πανουργιστά-
τῳ, τοὺς τε ἀνδρας αὐτοὺς, οἷς ὤμνυτε, ⁴ ὡς δόπλων ἐλάττωτε,
καὶ οὐτ' ἄλλους ἡμᾶς προσδεδωκότας, σὺν τοῖς πλεμίοις ἐρχε-
σθε ἐφ' ἡμᾶς; (ὧς Ἀριαῖος εἶπε, Κλέαρχος γὰρ προσέειπεν Ἰππύ-
βουλεύων φανερὸς ἐγγύς τε Τισσαφέρνει τε καὶ Ορόντα, καὶ πᾶσιν
ἡμῖν τοῖς σὺν τέτοις. Ἐπὶ τέτοις δὲ Ξενοφῶν ταῦτα εἶπε, Κλέαρ-
χος μὲν ποίνυν, εἰ ὧρα τὰς ὀρκους ἔλυσεν τὰς ἀπονδὰς, τὴν δι-
κὴν ἔχει· (δικαίον γὰρ ἀπολλύεσθαι τὰς Ἰππορχωῦντας) ⁵ Πρόξε-
rex arma postulat; nam ea ait esse sua, quippe quæ Cyri servi
fui fuerint.

Ad hæc responderunt Græci, (*pro cæteris autem loquutus est*
Cleanor Orchomenius) O sceleratissime hominum Ariæe, vos-
que cæteri, qui Cyri fueritis amici, non reveremini deos neque
homines; qui cum jurejurando firmaveritis, vos eosdem atque
nos amicos & inimicos existimaturos, *inito* cum Tissapherne, *ho-*
mine maximè impio vasserrimòque, nos prodendi *consilio*, postea-
quam viros ipsos, quibus dedistis jusjurandum, perdidistis, nobis
etiam reliquis jam proditis, cum hostibus adversus nos tenditis?
Et Ariæus, Enimverò Clearnus, inquit, antea deprehensus est
Tissapherni & Orontæ & nobis omnibus, qui cum ipsis eramus,
insidias moliri. Tum Xenophon his usus est verbis, Clearnus
quidem certè, si præter jurisjurandi fidem fœdera solvit, *meri-*
to poenas dedit: (æquum est enim perjuros interire) ad Proxe-

1 Εκεῖνος δ' ἄλλος.] Vide p. 99. n. 2.

2 Ἀπεκρίναντο οἱ Ἕλληνες, (ἔλεγε
&c.) Sic suprâ, p. 138. — οἱ Ἕλληνες
ἐπὶ σιλεύοντο, καὶ ἀπεκρίναντο. (Κλέαρχος
δ' ἔλεγε) ἡμῖς &c.

3 Οὐκ αἰσχυρότεροι ἔστε θεῶν &c.] Su-
prâ jam p. 138. eadem hæc occur-
rit locutio, ἡσχυώθημεν καὶ θεῶν καὶ ἀν-
θρώπων &c.

4 Οἷς ὤμνυτε, ὡς δόπλων ἐλάττωτε,]
Leuckclaus. vertit, quibus sacramento

confirmabatis, vos planè periisse: satis
rectè quidem, si legisset ὡς δόπλων
λαττω. At loci sententia istam re-
spuit lectionem, postulatque δόπ-
λων ἐλάττωτε, quod, pro vi suâ transi-
tivâ, sonat perdo, interficio, &c. Ste-
phanus pro particulâ ὡς substituend-
am suspicatur ὁμοῦς.

5 Πρόξενος δὲ καὶ Μισαν,] Similis est
structura Ælian. H. V. l. 2. c. 41.
Καὶ Λακύνθης δὲ καὶ Τίμων, οἱ φιλέεσθαι
καὶ

νος ὃ ἔστι Μένων, ἐπέειπε εἶσιν ὑμέτεροί τε εὐεργάται, ἡμετεροί τε στρατηγοί, πέμψατε αὐτοὺς δεῦρο· δῆλον γὰρ ὅτι, φίλοι γε ὄντες ἀμφοτέροις, πειράσονται καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν τὰ βέλτιστα συμβαλεῖν. Πρὸς ταῦτα οἱ βαρβαροὶ, πολὺν χρόνον ἀλαλεχθέντες ἀλλήλοις, ἀπῆλθον, ἔδεν ἀποκρινόμενοι.

¹ Οἱ μὲν δὲ στρατηγοὶ ἔτιω ληφθέντες, ἀνήχθησαν ² ὡς βασιλέα, ἔστι δὲ ἀποκρινόμενος τὰς κεφαλὰς ἐτελεύτησεν· εἰς μὲν αὐτῶν Κλέαρχος, ³ ὁμολογουμένως ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρων αὐτῶν ἐχόντων, δόξας ἡγεῖσθαι ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσθλῶς. ⁴ Καὶ γὰρ δὴ ἕως μὲν πόλεμος ἦν τοῖς Λακεδαιμονίοις πρὸς τοῦ Αἰθιωπίου, παρέμεινεν· ἐπεὶ δὲ εἰρήνη ἐγένετο, πείσας τὴν αὐτοῦ πόλιν ὡς οἱ Θράκες ἀδικήσουσι τοῦ Ἑλληνίας, καὶ ἀπαρξαμένους ὡς ἐδύνατο παρὰ τῶν Εὐφρόων, ἔξεπλει ὡς πολεμήσων ⁶ τοῖς ὑπὲρ Χερρόνησος καὶ Περὶνθου

num verò & Menonem quod attinet, siquidem benè de vobis promeriti ac duces nostri sunt, eos huc mittite : manifestum est enim eos, cùm utrisque sint amici, conaturos tam vobis quàm nobis id dare consilii, quod optimum visum fuerit. Ad hæc barbari, cùm diu inter se colloquuti essent, nullo responso dato, discesserunt.

Et duces quidem hoc pacto comprehensi, ad regem subducti sunt, & capitibus abscissis *vivendi* finem fecerunt : cùm ex iis unus, Clearchus scilicet, omnium consensu, quibus usus cum eo fuerat, visus sit vir & rerum bellicarum fuisse peritus & belli summè studiosus. Etenim quamdiu bellum Lacedæmoniis cum Atheniensibus fuit, apud suos constanter permanfit : pace factâ, cùm civibus suis persuasisset, Thracas in Græcos esse injuriosos, & rem ab Ephoris ut poterat impetrâset, classẽ Thracibus iis, qui supra Chersonesum & Perinthum habitant, bellum illaturus

ἔστι τῶν πρὶν πῶς πολὺ φασί. Id. in Hist. anim. l. 4. c. 36. ἢ ἴδω γῆ, φασὶ αὐτὴν &c. Confer Joh. VII. 38. & quæ notavimus ad K. Π. p. 103.

¹ Οἱ μὲν δὲ στρατηγοὶ ἔτιω &c.] Confer K. Π. p. 661.

² ὡς βασιλέα, καὶ ἀποκρινόμενος &c.] De phrasi vide p. 140. n. 5. de pœnâ p. 100. n. 2.

³ ὁμολογουμένως ἐκ πάντων &c.]

Vide p. 88. n. 4.

⁴ Καὶ γὰρ δὴ ἕως μὲν &c.] Lege etiam quæ de Clearcho tradit Diodor. Sic. l. 14. p. 243.

⁵ Τὴν αὐτὴν πόλιν,] I. e. Lacedæmoniis. Phavor. Πάρις, καὶ ὁ τῆς πόλεως, καὶ οἱ καταικύντες. Exemplum sunt passim obvia.

⁶ Τοῖς ὑπὲρ Χερρόνησος &c.] Scil. οἱ καὶ, uti plene scripsit p. 5.

Θραζίν. Επεὶ ὃ μέγαλόν τις πως ¹ οἱ Εφοροί, ἥδη ἔξω ὄντων αὐτῶν, ἀποσπείφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο ἐξ Ἰσθμοῦ, ἐνταῦθα οὐκέτι πείθετο, ἀλλ' ὥχετο πλείων εἰς Εὐλήσσοντον. Ἐκ τούτου καὶ ἰθανατώθη ² ὑπὸ τῇ ἐν τῇ Σπάρτῃ πλεῶν, ὡς ἀπειθῶν. ³ Ἡδὴ δὲ Φυλαῖς ὢν, ἔρχετο πρὸς Κύρον, καὶ οἵοις μὲν λόγοις ἔπεισε Κύρον, ἀλλὰ καὶ γέγραπται· δίδωσι δ' αὐτῷ Κύρος μυρίας δαρείκας· ὃ ὃ λαῶν, ἕκ ἐπὶ ῥαθυμίαν ἐτράπετο, ἀλλ' ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων συλλέξας σράτευμα, ἐπολέμη τοῖς Θραζίν· ἐμάχη τε ἐνίκησε, καὶ ἀπὸ τούτου ⁴ ἔφερε. ἐν ἧν αὐτὸς καὶ πολεμῶν διεψύετο, μέγας δὲ Κύρος ἐδείξητο στρατεύματος· τότε δ' ἀπῆλθεν, ὡς οὖν σκάνω αὐ πολεμήσων.

deduxit. Posteaquam verò Ephori, mutatâ quodammodo sententiâ, cùm jam domo profectus esset, ex Isthmo revocare ipsum niterentur, non jam amplius obtemperavit, sed in Hellespontum navigare perrexit. Ex eo factum ut à magistratibus Spartanis capitis damnaretur, quasi qui parere nolisset. Jam verò cùm in exilio esset, Cyrus accedit, ac cujusmodi rationibus eum sibi conciliaverit, alibi scriptum est: Cyrus autem ei daricorum decem millia donavit; quibus ille acceptis non se secordiæ dedit, sed collectis hâc pecuniâ copiis, Thracibus bellum intulit: quos & prælio vicit, & deinceps res eorum ferebat agebátque; ac adversus eos bellare perseverabat, donec Cyrus exercitu ejus egeret: tunc inde discessit, ut qui unâ cum eo ad bellum profecturus esset.

¹ Οἱ Εφοροί] Suidas ad v. παρὰ Λακιδαιμονίους τὸ ἀριθμὸν εἰς, ὅς Εφοροί ἐπάλυν, ἀλλ' τὸ ἐφορεῖν τὴν τῆς πόλεως προέγχετο. Magistratus erant Lacedæmoniorum eâ præditi potestate, ut etiam reges suos in vincula conjicere possent; teste C. Nepote in Pausan. sect. 3. ubi vide notata.

² ὑπὸ τῶν &c.] Scholiastes ad Thucyd. l. 1. ferè medio: Τὰ πύλα, εἰ ἀσπείρουσι τῶν Λακιδαιμονίων οἱ καὶ Λακιδαιμόνιοι τὰς ἀρχοντας πύλα ἐκάλουν, ἀλλ' τὸ αὐτὸς τὴν πύλιν τοῖς στρατοῦσι πύλιν.

³ Ἡδὴ ὃ φυλαῖς ὢν &c.] Vide p. 5, & 22 & ibi notata.

⁴ ἔφερε καὶ ἔγεν] Usitata est de

populabundis loquendi ratio. Vide sis K. Π. p. 397. Sic agere & ferre adhibent Latini. Liv. l. 40. c. 49. Gracchus duxit ad populandam Celsiberiam legiones; &c. cum ferret passim cuncta atque ageret, &c. Agere autem & agere propriè de illâ dicuntur prædâ, quæ potest agi & incedere, seu de rebus animatis: φέρειν & ferre de inanimatis. Phavorin. Agw καὶ ἄγωμαι, κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ἐμφύλων ποικίλται, κατὰχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Cæterum, non semper violentum quid & hostile sonant ista verba. Apud Nostrum K. Π. p. 207. Armenii, Cyro se suâque oblaturi, processisse dicuntur,

Ταῦτα ἔν φιλοπολέμῳ δοκεῖ ἀνδρὸς ἔργα εἶναι, ὅστις, ἔχον μὲν εἰρήνην ἔχειν ἀνευ αἰσχύνης καὶ βλάβης, αἰρεῖται πολεμεῖν· ἔχον δὲ ραθυμεῖν, βλάττει πονεῖν ὥς πολεμεῖν· ἔχον δὲ ζήματα ἔχειν ἀκινδύνως, αἰρεῖται πολεμῶν μείονα ταῦτα ποιεῖν. Ἐκείνος ᾧ, ὥσπερ ² εἰς παιδικὰ, ἢ εἰς ἄλλην τινα ἡδονήν, ἤθελε δαπανᾶν εἰς πόλεμον· ἕτω μὲν φιλοπόλεμος ᾧν. ³ Πολεμικὸς ᾧ

Hæc igitur videntur esse opera viri ad bellum propensi, qui, cum absque ignominia & detrimento pace uti possit, bellare mavult; cum secordia se dare possit, labores suscipere cupit, ut bellum gerat; cum opes possit citra periculum possidere, eas bellando comminuere mavult. Is autem, ut in amores *alii*, vel quam aliam voluptatem, sic in bellum sumptus libenter faciebat: adeo belli studiosus erat. Bello autem

tur, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἰς τὴν ἰσχυρὰν αἰχμήν.

1 Ἐξὸν μὲν &c.] Vide p. 158. n. 5.

2 Εἰς παιδικὰ,] Scholiastes ad Thucyd. l. i. haud procul à fine, Τὸ παιδικόν, ἐξυπνόν, ἐδιδόκει πλεονάζειν· τῷ δὲ πρὸς ἐπὶ ἀγαθῷ ἔρωτι, πρὸς τὸ ἐπὶ αἰσχρῷ λαμβάνοντι. Phavorin. Παιδικόν, ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἄρρεων ἐρωμίων πύπνισται ἢ λήξαι — ὡς ἡ ἐπιτοπλὺ, ἐπὶ τῷ ἀσπλῶν ἐρωμίων. Hæc autem dictio (quod animadvertit Budæus Comm. L. G. p. 177. ubi vide exempla) ab amoribus puerorum ad honestum amorem & voluptatem inculpatam translata est: adeo ut alicujus tam res quælibet quam homo dicatur παιδικόν, quam quemve in deliciis habet.

3 Πολεμικὸς] Adjectiva, quæ terminationem hanc sortita sunt, id plerumque denotant, ad quod suscipiendum perficiendumve *subiecta* (uti loquuntur) sunt idonea, apta, propensa. Sic vox πολεμικὸς valet ἰσχυρὸς πολεμίζειν, propterea quod is, de quo dicitur, non tantum φιλοπόλεμος ᾧν, (uti jam scripserat Auctor & supra p. 165.) sed etiam ἐν φιλοκρίδυνος τι ᾧν, καὶ quæ mox le-

guntur. De castratis equis scribit K. Π. p. 542. πολεμικὸν δὲ ἔδωκεν ἡτοῖον γίνονται, ad res bellicas idonei. Infra paulò ὄψομαι similiter est ἄρχειν ἰσχυρὸς: quæ formula loquendi statim occurrit, ubi dicitur Clearchus ἰσχυρὸς φροντίζειν — ἰσχυρὸς ἐμποιοῦσθαι — nec multo post, Proxenus etiam ἰσχυρὸς ἄρχειν bis, & ὄψομαι ibidem eodem sensu dicitur. Eadem, γνώμην ἰσχυρὴν, est vocis ναυτικὸς 2 Tim. II. 22. ratio: ubi ναυτικὴ καὶ ἐπιθυμία sunt cupiditates (non juveniles, sed) ναυτικὴ καὶ ποικίλη, seu εἰς ναυτικὸν καὶ ἄλλοις ἰσχυρὰν. Sic ibid. v. 24. διδασκαλὸς sonat ἰσχυρὸς διδασκαλὸν vel διδάσκειν, uti loquitur Apostolus ejusdem cap. v. 2. Similiter ποικίλη καὶ ἐπιθυμία Tit. II. 12. sunt cupiditates, quæ ad mundana pronos hominum animos reddunt. Et 1 Pet. II. 11. σαρκικὴ καὶ ἐπιθυμία — ad carnalia φέρονται. Porro ab A. Gellio l. 13. c. 25. ipsa vox ναυτικὸς, in gradu compar. ad designandum adhibetur novitatis studium, cui Virgilius cum nonnihil indulgeret, e versu quodam Homérico Latinum fecit, exemplari Græco non sanè rem parem neque similem.

“Esse

αὐτὴ ταύτη εἶναι ἐδόκει. ὅτι φιλοκίνδυνός τε ἦν, καὶ ἡμέρας καὶ
 νυκτὸς ἄγων ὑπὲρ τοῦ πολέμιους, καὶ ¹ ἐν τοῖς δεινοῖς φρο-
 νιμῶ, ὡς οἱ παρόντες πανταχοῦ πάντες ὁμολόγουν. Καὶ
 δεξιὰς δὲ ἐλέγχετο εἶναι, ὡς δυνατὸν, ἐκ τῆ τοιούτου τρόπου,
 οἷον καὶ ἐκείνῳ εἶχεν. Ἰκανὸς μὲν γάρ, ² ὡς τις καὶ ἄλλος,
 φροντίζειν ἦν, ὅπως ἔξει ἡ στρατιὰ αὐτοῦ τὰ ὑπὲρ τῆς δαίης, καὶ
 ἀσφαλεῶς ταῦτα ἰκανὸς δὲ καὶ ἐμπειῶται τοῖς παροῦσιν,
 ὡς οὐκ ³ ἀπίστων εἴη Κλεάρχῳ. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐκ τοῦ χα-
 λεπὸς εἶναι. Καὶ γὰρ ὁρᾶν συγνὸς ἦν, καὶ τῇ φωνῇ τραχύς.

idoneus idem etiam videbatur, quod ad pericula subeunda prom-
 ptus esset, & nocte dieque in hostes duceret, ac in rebus formi-
 dolosis prudens esset, quemadmodum ii, qui ipsi aderant, ubi-
 que omnes fassi sunt. Præterea ad imperitandum aptus esse
 dicebatur, ut potuit, pro ejusmodi, quo præditus erat, inge-
 nio. Nam si quis alius, *rationem* inire, quomodo exercitus ejus à
 commeatu instructus esset, ac eundem comparare poterat: quin
 & eorum, ipsi qui aderant, *animis* hoc indere poterat, Clearchi
 imperium minimè detrectandum esse. Atque hoc duritiâ
 suâ efficiebat. Nam & aspectu tetricus erat, & voce asper:

“Esse enim, inquit *Gellius*, videtur
 “Homeri simplicior & sincerior.
 “Virgilii autem *καταρκώτερος*, &
 “quodam quasi ferrumine immis-
 “so fucator:”

Ταῦροι δ' Ἀλφειῶ, ταῦροι δὲ Ποσει-
 δάων, Il. λ'. v. 727.

Taurum Neptuno, *taurum* tibi pulcher
Apollo: *Æneid.* l. 3. v. 119.

Noluit utique Maro verbum verbo
 (quod munus fidi postulat inter-
 pretis) reddere; sed de suo novi a-
 liquid ingenio depromendum cen-
 suit, poetæ ut honori velificaretur.
 Poëtico autem more Apollinem
 suum mentione pulchritudinis il-
 latâ cohonestavit: nam apud poë-
 tas *pulchra* passim adpellantur nu-
 mina.

¹ *Εν τοῖς δεινοῖς*] Vide p. 138. n.
 3. In his autem φρόνιμος esse ἔσο-
 λυμικῶ ἦν. Οἱ γὰρ, inquit Noster K. Π.
 p. 82. αὐτὴν ἡγήσανται πρὸς τὴν συμφορὰν;

ἑαυτοῖς φρονιμώτεροι ἑαυτῶν εἶναι, τὰτα
 οἱ ἀνθρώποι ὑπερηδώς πείθονται.

² ὡς τις καὶ] MS. Eton. & vete-
 res quædam edit. ὡς εἰ τις καὶ &c.
 Sed nil mutandum: Sic enim su-
 præ p. 28. — ἀρχαῶς ἐπισταμαι, ὡς τις
 & ἄλλος &c. Ibid. pro ὡς δυνατὸν, quæ
 modò præcesserunt & sæpius alibi
 leguntur, adhibet ἡ δυνατὸν, addi-
 to superlativo μέγιστα, i. e. quàm
 maximè fieri possit, pro viribus &c.

³ ἀπίστων] Edit. quædam vete-
 res & MS. Eton. dant ὡς ἀπίστων:
Steph. ὡς οὐκ ἀπίστων. Rectè qui-
 dem addita est particula negati-
 va; sed ἀπίστων in ἀπειστων muta-
 tum nollem. *He/yich.* ἀπιστῶ, ἀπει-
 στῶ — ἀπιστῶ, ἀπειδής: cui acce-
 dunt *Phavorin.* & *Suidas.* Infra
 paulò Noster p. 172. ἀπιστῶν adhi-
 bet pro ἀπειδῶν: & K. Π. p. 114.
 ἐνπιστῶτος pro ἐνπεισῶτος, ubi vi-
 de notata.

ἑκόλαζέ τι αἰεὶ ἰαχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥς τε καὶ αὐτῷ με-
ταμέλειν ἑδ' ὅτε. Καὶ γνώμη δ' ἐκόλαζεν² ἀκράστου γὰρ
στρατεύματι οὐδὲν ἡγεῖτο ὄφελ' εἶναι. Ἀλλὰ καὶ λέγειν
αὐτὸν ἔφασκεν, ὥς δέοι τὸν στρατιώτῃ φοβεῖσθαι μᾶλλον τὸν
ἄρχοντα ἢ τὸν πολεμίου, εἰ μέλλοι ἢ³ φυλακὰς φυλάξαι,
ἢ φίλων⁴ ἀφ' ἑξέσθαι, ἢ ἀπροφασίστως ἵεναι πρὸς τοὺς πο-
λεμίους. Ἐν μὲν οὖν τοῖς δεινοῖς ἤθελον αὐτὸς ἀκούειν σφό-
δρα, καὶ οὐκ ἄλλον ἡρῶντο οἱ στρατιῶται. Ἐκὼς γὰρ τὸ συ-
γνὸν τότε Φαιδρὸν αὐτῷ ἐν τοῖς πρῶτοις ἐφασκεν φαίνεσθαι,

semper etiam severè castigabat, & quidem irâ interdum concu-
tus, aded ut etiam severitatis poeniteret eum nonnunquam. Sed
certo etiam puniebat consilio: nam exercitus impuniti nullum
esse putabat usum. Quin dicere solitum eum aiebant, militem
metuere magis imperatorem debere quàm hostes, si quidem vel
excubias rectè sit acturus, vel abstinenter erga amicos se gestu-
rus, vel sine recusatione in hostes perrecturus. Ac in formi-
dolosus quidem rebus eum libentissimè audiebant, neque quet-
quam alium ei anteponebant milites. Nam acerbam illam seve-
ritatem tunc hilaritatis speciem in ejus vultu præferre aiebant,

I Εκόλαζε τι αἰεὶ &c.] Μυρτίου
totum hunc locum ita legendum
ac interpungendum putat, ἐκόλαζε
τι αἰεὶ ἰαχυρῶς καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥς τε αὐ-
τῷ μεταμέλειν ἑδ' ὅτι ἢ ἐ γνώμη ἀκ-
ράστου γὰρ &c. Rectè quidem ἑδ' ὅτι
δὲ καὶ γνώμη opponuntur præceden-
tibus ὀργῇ ἐνίοτε: sed verbum ἐκο-
λάζειν retinendum etiam in poste-
riore loco videtur, cùm eadem
Noster soleat iterare. Vide p. 102.
n. 2. MS. Eton. & libri editi le-
ctionem sanè vulgatam tuentur;
nec est, opinor, cur eam defera-
mus, aut ἑδ' ὅτι in initio potiùs
posterioris periodi partis, quàm in
fine prioris collocemus. Sic enim
Ælian. H. V. l. 4. c. 11. — αἰσῶντι
ἐν ἰαχυρῇ Σακερῆτι ἐστὶν ὅτι.

2 Ακράστου γὰρ &c.]

— ἐν γὰρ μυρίῳ στρατεύματι
ἀκράστου ὄχλου —

Κρείσσον πυρὸς κακῆς δ' ὅ μὴ π θρῶν
κακῆς. Eurip. Hec. v. 604 & seq.

3 Φυλακὰς φυλάξαι.] Sic Luc. II.
8. — καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς &c.
Dinarch. adv. Demosth. p. 91. Εὐχὴ
πολλὰς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπὶ σὺν δυνάμει πρὸς τοῖς
Vide suprâ p. 27. n. 4.

4 Αφ' ἑξέσθαι, ἢ ἀπροφασίστως.] Sic re-
scripsi ex MSto Eton. Μυρτίου &
Leunclavio adprobantibus. Perpe-
ram editiones aliæ dant μὴ ἀπροφα-
σίως, & ἢ μὴ ἀπροφασίως &c.

5 Ἐν μὲν οὖν τοῖς δεινοῖς.] Vide suprâ
p. 168. n. 1.

6 Καὶ γὰρ τὸ συγνὸν τότε &c.] Plu-
tarch. in libello Πῶς αἱ πρὸς ἀρχαίαι
τὴν ἐκράτῃ φιλοῦσι, p. 69. scribit, ὅτι
πρὸς τῷ Κλειάρχῃ τὸ πρῶτον οἱ Περσῶν
ἐν ταῖς μάχαις καὶ πρὸς τὴν δυνάμει φησὶν
ὀργῶντο ὑμῶν καὶ φιλοῦσιν, ὑπὲρ-
σίστηντες ἰπποὶς τὸς κινδυνεύοντες. Quæ
Stephanus etiam citavit verba.

καὶ τὸ χαλεπὸν, ἐρρωμένον πρὸς τὰς πολεμίας ἐδόκει εἶναι· ὥστε σωτήριον ἔκτετι χαλεπὸν ἐφαίνετο. ὅτε δ' ἔξω ἔδαινε γένοιτο, καὶ ἔξειν πρὸς ἄλλας ² ἀρχομένους ἀπέναι, πολλοὶ αὐτὸν ἀπέλειπον· τὰ γὰρ ἐπίχαρι ἔκ εἶχεν, ἀλλὰ αἰὶ χαλεπὸς καὶ ὤμος ἦν· ὥστε δέκεντο πρὸς αὐτὸν οἱ στραῖοι, ὥσπερ παῖδες πρὸς διδάσκαλον· καὶ γὰρ ἦν φιλία μὲν καὶ εὐνοία ἐπαρμένους ἐδέετο· εἶχεν· οἷοντες ὅτι ἢ ὑπὸ πόλεως τεταγμένοι, ἢ ὑπὸ ἔδειοι, ἢ ἄλλῃ τινι ἀνάγκῃ κατεχόμενοι παρεῖησαν αὐτῷ, σφόδρα πεποιημένοις ἐχρῆτο. Ἐπειδὴ ὅτι ³ ἤρξαντο νικᾶν σὺν αὐτῷ τὰς πολεμίας, μεγάλα ἤδη ἦν τὰ χρησίμους ποιῆναι εἶναι τὰς σὺν αὐτῷ στρατιώτας· τὰ γὰρ πρὸς τὰς πολεμίας παρραλέως ἔχειν παρῆν, καὶ τὸ παρ' ἐκείνης τιμωρίαν φοβείσθαι, αὐτὰς εὐπείκεις ἐποίησε. Τοιούτους μὲν δὴ ἀρχῶν ἦν· ἀρχεῖσθαι δ' ὑπὸ ἄλλων ἔμάλιστα ἐθέλειν ἐλέγετο. Ἦν δ' ἐ, ὅτε ἐτελεύτα, ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη.

& duritia robur animi videbatur esse adversus hostes confirmati: aded ut salutare quiddam nec jam amplius durum videretur. Verum ubi periculo liberati essent, & ad alios duces abire liceret, multi eum relinquebant: nam urbanitas in eo nulla erat, sed durus semper ac sævus erat; aded ut milites in eum animati essent, quemadmodum pueri in magistrum: atque aded nunquam ipsum qui præ amicitia & benevolentia sequerentur, habuit; qui autem vel à civitate designati, vel egestate adducti, vel alia quâdam necessitate adstricti ipsi aderant, his admodum dicto audientibus utebatur. Posteaquam verò hostes una cum ipso vincere cœperunt, jam inde haud levia quædam erant, quæ milites ejus ad rem bellicam utiles redderent: nam & adversus hostes audacter se gerendi aderat occasio, & quod ab illo metuerent supplicia, id verò ordinis eos observantes reddebat. Hujusmodi quidem Clearchus erat imperator: verum aliorum imperio non valde libenter parere ferebatur. Annos, cum vitam finiret, circiter quinquaginta habuit.

1 Εξω ἔδαινε] Confer supra dicta p. 138. n. 3.

2 Ἀρχομένους] Reponendum videtur ἀρχομένοις: nam participium hoc passim denotat ὑπακούοντες vel στρατιώταις. Sic mox infra — ἡγήσαντο μάλλον τὸς στρατιώταις, ἢ οἱ ἀρχομένοις ἐκείνους — Et similiter K. Π. p. 70, 107, 113,

548, 550, & alibi sæpè. Sensus itaque idem erit, ac si scripsisset, καὶ ἔξειν τοῖς στρατιώταις ὥστε ἄλλους (scil. στρατιώταις) ἀπέναι: nam vocibus στρατιώταις, & ἀρχομένοις paulò post promiscuè utitur.

3 ἤρξαντο νικᾶν] Vide K. Π. p. 5. n. 3.

Πρόξενος δὲ ὁ Βοιωτὶς, εὐθύς μὲν μεράκιον ὦν, ἐπεθύ-
μει ἡγεῖσθαι ἀνὴρ τὰ μεγάλα πράττειν ἱκανός· καὶ Διὰ τού-
τῳ τῷ Ὀπιδυμίαν ἔδωκε ἱ Γοργία δρυγύριον τῷ Λεοντίνῳ.
Ἐπεὶ δὲ συνεγένετο ἐκείνῳ, ἱκανὸς ἤδη νομίσας εἶναι καὶ ἀρ-
χεῖν, καὶ φίλος ὦν τοῖς πρώτοις, μὴ ἡττάσθαι εὐεργετῶν, ἡλ-
θεν εἰς πάντας τὰς σὺν Κύρῳ ² πράξεις· καὶ ὥστε κτήσεσθαι
ἐκ τούτων ³ ὄνομα μέγα, καὶ διώαμιν μεγάλῃν, καὶ χρήματα
πολλά· τῶν δὲ Ὀπιδυμῶν, σφόδρα ἐνδηλον αὖ καὶ τὸ ἐι-
χεν, ὅτι τῶν ἐδὲν αὖ θέλοι κτήσεσθαι καὶ ἀδικίας, ἀλλὰ σὺν
τῷ δικαίῳ ἔκαλῳ ὥστε δεῖν τῶν τυχεύειν, ἀνευ ὅ τῶν
μή. Ἀρχεῖν ὅ ⁴ καλῶν μὲν καὶ ἀγαθῶν ἱκανὸς ἦν· ἔ μὲντοι
ἐδὲ αἰδῶ τοῖς σφατιώταις ἑαυτῷ οὔτε φόβον ἱκανὸς ἐμπιῆσθαι,

Proxenus autem Boeotius jam ab ineunte adolescentiâ eum se
evadere cupiebat, qui magnis rebus gerendis idoneus esset; at-
que isti obsequutus cupiditati Gorgiæ Leontino dedit argentum.
Hujus ubi consuetudine usus esset, se jam idoneum ratus qui in
alios imperium obtineret, ac, si amicus principibus esset *viris*,
beneficiis tribuendis minimè vinceretur, ad res hæc unâ cum
Cyro gerendas accessit; consequuturumque ex iis clarum se no-
men, & potentiam magnam, & multas opes existimabat: quæ
licet expeteret, id tamen sedulò etiam præ se ferebat, nolle ip-
sum quidquam horum per injuriam adipisci, sed justis honestis-
que artibus, non sine his, consequenda putabat. Cæterum bo-
nis ille quidem & egregiis *viris* commodè imperare poterat; at
pudorem tamen vel metum militibus suis incutere non poterat,

1 Γοργία δρυγύριον &c.] De quo
Philostr. de vitis Sophist. p. 492.
Σικελία Γοργίαν ἐν Λεοντίοις ἡγήσαν, ἐς
ὃν ἀναφέρειν ἡγήμεθα, ὡς περὶ πατέραι,
τῇ δὲ σοφιστῶν τέχῃ. Diodor. Sic. l. 12.
p. 106. Οὗτος (sc. Γοργίας ὁ ῥήτωρ) καὶ
πύχνης ῥητορικῆς πρῶτος ἐξῆν. καὶ καὶ
τῇ σοφιστικῇ τοσούτοις τῶν ἄλλων ὑπερ-
βαλεῖν, ὥς μισθὸν λαμβάνειν παρὰ τῶν
μυθητῶν μίαν ἐκτέν. Vide sis Cicer.
de Orat. l. 1. c. 22. l. 3. c. 32.
Eund. in Oratore, c. 12. & de Fin.
l. 2. c. 1. Quintil. Instit. orat. l. 3.
c. 1. Alian. H. V. l. 1. c. 23. & quæ
ibi notârunt viri eruditi.

2 Πράξεις] Vide suprâ p. 28. n. 4.

3 Ὀνομα μέγα.] Sic K. Π. l. 4. p.
251. — τὸ τὸ ἐν ὀνομα μέγιστον ἡγήτο.

4 Καλῶν καὶ ἀγαθῶν] Hunc no-
minum istorum ordinem usus ad-
ed confirmavit, ut regulam inde
conficeret *Helladius* apud *Phoium*
biblioth. p. 1578. scilicet, Ὁ καλὸς
καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀπικαὶ λέγοντες, ἀγαθὸς καὶ
καλὸς ἔ λέγουσι. Scripsit tamen Ne-
ster K. Π. p. 173. — ἀγαθὸν αἰδῶ καὶ
καλὰ πράττοντα —

5 ἱκανός] MS. Eton. δυνατὸς, quod
ex librarii interpretem agentis ca-
lamo fluxit. Vide p. 133. n. 1.

ἀλλὰ καὶ ἡγούμετο μᾶλλον τὰς στρατιώτας, ἢ οἱ ἰδεόμενοι ἐκείνον· καὶ φοβούμενος μᾶλλον ἢν φανερός τὸ ἀπεχθάνεσθαι τοῖς στρατιώταις, ἢ οἱ στρατιῶν τὸ ἀπιστεῖν ἐκείνῳ. Ως τοῦτο ἵσχυον πρὸς τὸ ἀρχικὸν εἶναι καὶ δοκεῖν, τὸ μὲν καλῶς ποιῆναι ἐπαινεῖν, τὸ δὲ ἀδικεῖν μὴ ἐπαινεῖν. Τοιγαρὲν αὐτὰ οἱ μὲν καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν συνόντων εὖνοι ἦσαν, οἱ δὲ ἀδικοὶ ἐπεβόλευον, ὥς εὐμετέρας χειρίσασθαι. ὅτε δὲ ἀπεθνήσκειν, ἦν ἐτῶν ὡς τριάκοντα.

3 Μένων δὲ ὁ Θεσσαλὸς δῆλος ἦν Ὀπίθυμων μὲν 4 πολέου τοῦ ἰσχυροῦς, Ὀπίθυμων δὲ ἀρχεῖν, ὅπως πολέῳ λαμβάνοι. Ὀπίθυμων δὲ τιμᾶσαι, ἵνα πολέῳ κερδάνοι. Φίλος τὸ ἐβούλετο εἶναι τοῖς μέγιστον δυναμένοις, ἵνα ἀδικῶν μὴ διδοίη δίκην. Ἐπὶ δὲ τὸ κατεργάζεσθαι ὧν ἐπιθυμοίη, 5 συντομωτάτην ἰδὼν ὥς τοῦτο εἶναι

sed magis etiam milites verebatur, quam illum ipsius imperio subiecti; magisque eum metuere perspicuum erat, ne militibus esset odio, quam milites, ne parum ei dicto audientes essent. Porro existimabat ad hoc, ut nimirum ad imperandum idoneus & esset & videretur, sufficere, si honeste se gerentem laudaret, injustum non laudaret. Quapropter boni quotquot & egregii fuerunt ex iis, qui una cum ipso erant, benevolus erant erga ipsum animo; iniusti, tanquam ei qui circumveniri facile posset, insidiabantur. Cum autem mortem obiret, annos ferè triginta habuit.

Menon Thessalus divitiarum palam erat cupidissimus, cupidus imperii, ut plura consequeretur, cupidus honoris, ut plus lucri faceret: amicus etiam esse potentissimis quibusque volebat, ut si quam faceret injuriam poenas non daret. Viam maximè compendiarium esse arbitrabatur ad efficiendum ea quæ con-

1 Ἀρχόμενοι] Vide p. 170. n. 2.

2 Ἀπιστεῖν] Lege scripta p. 168. n. 3.

3 Μένων δὲ &c.] Simultatis Notum inter & Platonem argumentum à variâ, quam uterque secutus est, mores Menonis describendi ratione ducit Athenæus I. II. c. ult. Ο μὲν Ξενοφῶν, inquit, συνομασάς Κύρου εἰς Πέρσας μετὰ τῶν μεγάλων Εὐβαίων, καὶ ἀρχαῖως εἰδὼς τὴν περὶ τοῦ Θεσσαλοῦ Μένωνος, ὅτι αὐτὸς αὐτῷ ἡγήετο τοῖς περὶ Κλίαρ-

χον τῆς ἀπολείας τῆς ὑπὸ Τιταφίρην ἡγεμονίας, καὶ οἷός τις ἦν τὸν τρέπον, ὥς χαλεπὸς, ὥς ἀσέλγης διηγησάμενος ὁ καλῶς Πλάτων, μοιροῦντι εἰπών, ἅκ' ἐς ἔμπροσθεν λόγος ἔστω, ἐγκώμια αὐτῷ διεξέρχεται —

4 Πλάτων &c.] MS. Eton. πολου-τεῖν, ideò, opinor, quòd ἀρχεῖν mox sequatur. Sed vide p. 21. n. 1. Suidas etiam ad v. Μένων receptam servat lectionem.

5 Συντομωτάτην ἰδὼν &c.] Confer K. Π. p. 87.

διὰ τὸ ἐπορεύεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι, ἔξαπαλᾶν·¹ τὸ δὲ ἀπλῶς περὶ καὶ ἀληθές, τὸ αὐτὸ τῷ ἡλιθίῳ εἶναι. Στέργων δὲ Φανερός μὲν ἦν ἔδεναι, ὅτῳ δὲ Φαίη φίλος εἶναι, τῷ ἔνδηλος ἦν ἐπιβλεψάν. Καὶ πολεμίας μὲν ἔδενος κατεγέλα, τὸ δὲ συνόντων πάντων ὡς καταγελαῶν αἰεὶ διελέγετο. Καὶ τοῖς μὲν τὴν πολεμίων κτήμασιν οὐκ ἐπεβέβλευε· (χαλεπὸν γὰρ ὥς εἶναι τὰ τῶν φυλαττομένων λαμβάνειν) τὸ δὲ τὴν φίλων² μόνος ὥς εἶναι ὅτι ῥᾶστον ἀφύλακτα λαμβάνειν. Καὶ ὅσους μὲν ἠσθάνετο ἐπὶ ὁρμῆς καὶ ἀδίκους, ὡς εὖ ὠπλισμένους ἐφοβείτο·³ τοῖς δὲ ὅσοις ἔα ἀληθείαν ἀσκήσιν ὡς ἀνάνδροις ἐπειρᾶτο χρῆσθαι. Ὡς περὶ τις ἀγῶνεται ὑπὲρ θεοσεβείας,⁴ καὶ ἀληθείας, ἔα δικαιοσύνη, ἔτω καὶ Μένων ἠγῶνλετο τῷ ἔξαπαλᾶν δύνανται, τῷ πλάσσειν ψευδῆ, τῷ φίλους διαγελαῶν· τὸ δὲ μὴ πανουργον, ἀπαίδευτον ἐνόμιζεν εἶναι.

cupisceret, si pejeraret, & mentiretur, & falleret: simplicitas autem atque veritas idem ipsi videbantur quod stultitia. Neminem ab eo diligi manifestum erat, ac cuicumque amicum se profiteretur, huic palam infidiabatur. Hostem nullum irridebat, verum tanquam eos omnes, quibuscum commercium habebat, deridens semper sermocinabatur. Itidem facultatibus hostium non infidiabatur; (quippe difficile putabat esse facultates eorum, qui sibi caverent, consequi) sed amicorum res, utpote incustoditas, solus ipsi videbatur, qui intelligeret facillimum esse capere. Et quoscunque perjuros ac injustos esse animadverteret, quasi bene munitos formidabat; at religiosi veritatisque studiosi, tanquam parum virilibus, uti conabatur. Et quemadmodum alius quispiam se pietate erga deum, & veritate & justitiā oblectat, sic Menon in eo exultabat, quod decipere posset alios, quod mendacia fingere, quod amicos irridere: vaser qui non esset, eum rudem esse existimabat.

1 Τὸ δὲ ἀπλῶς περὶ καὶ &c.] MS. E-ton. Stobaeus & vet. quaedam editiones dant, τὸ δὲ ἀπλῶς περὶ καὶ ἡλιθίον, ἐνομιζέτο αὐτῷ ἡλιθίον εἶναι. Suidas, ad v. ἡλιθίος, habet τὸ δὲ ἀπλῶς καὶ ἀληθές ἐνομιζέτο αὐτῷ ἡλιθίον εἶναι: quam ferè scripturam sequitur idem ad v. Μένων. Lectionem receptam recte exhibent editiones Steph & Leuncl.

2 Μόνος ὥς εἶναι &c.] In MSto E-

ton. deest ὅτι ante ῥᾶστον, quod statim excipit ὅτι, finalis scilicet ejus iterata syllaba. Vulgatam lectionem Suidas & principes tuentur editiones.

3 Τοῖς δὲ ὅσοις καὶ &c.] Phavor. Οσοις, ὁ ὅτι πρὸς θεῶν δίκαιον. Conjunxit Noster ὅσους καὶ εὐόρκους in fine Hist. Gr. l. 2.

4 Καὶ ἀληθείας,] Apud Suidam, ad v. Μένων, voces istae non leguntur.

¹ Καὶ παρ' οἷς μὲν ἐπεχείρει πρῶτον φιλία, διαβάλλων τὰς
 πρώτας, τὰς ὥστε δὲν κτήσασθαι. Τὸ δὲ περιθελόνους τὰς
 στρατιώτας παρέχεσθαι, ἐκ τῆ σιωπῆ αὐτοῖς ἐμνησθῆναι.
 Τιμᾶσαι δὲ καὶ στρατεύεσθαι ἤξιος, ἐπιδεικνύμενος ὅτι πλεῖ-
 στα διώκειτο καὶ ἐθέλοι ἂν ἀδικεῖν. Εὐεργεσίαν δὲ κατέλεγεν,
² ὅποτε τις αὐτὸν ἀφίστατο, ὅτι πρώτῳ αὐτῷ σὺν ἀπώλεσεν
 αὐτόν. Καὶ τὰ μὲν δὴ ἀφανῆ ἔχει περὶ αὐτὸν ψεύδεσθαι· ὁ
 δὲ πάντες ἴοισι, τὰ δ' ἐστὶ. ³ Παρὰ Αἰσίππῳ μὲν, ἐπὶ ὠραίῳ
 ὦν, στρατηγεῖν διεπράξατο τῷ Ξένῳ. Αἰαίῳ δὲ βαρβάρῳ ὄντι,
 ὅτι μειρακίοις καλοῖς ἤδετο, οἰκειότατος ἐπὶ ὠραῖον ὦν ἐγέ-
 νετο· αὐτὸς δὲ ⁴ παιδικὰ εἶχε θαρύπαν, ἀγχιεὶς ὦν γυμνῶντα.
 Αποθνησκόντων δὲ τῶν στρατηγῶν, ὅτι ἐστρατεύσαντο πρὸς βασιλέα
 σὺν Κύρῳ, ⁵ τὰ αὐτὰ πεποιηκώς σὺν ἀπέθανε· μὲν δὲ τὸν τῶν
 ἄλλων θάνατον στρατηγῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν,

Ac apud quos quidem principem in amicitia locum obtinere
 nitebatur, hos sibi conciliandos putabat illorum criminatione,
 qui primi apud eos essent. Milites sibi obsequentes, injuriarum
 cum ipsis societate inita, reddere studebat. Affici se honore at-
 que coli propterea volebat, quod demonstraret posse se & velle
 plurimum injuriæ inferre. Cum quis ab se defecisset, benefi-
 cii loco censebat, quod dum ejus uteretur opera, eum non
 perdidisset. Ac obscura quidem de eo fingere licet; quæ ve-
 rò norunt omnes, hæc sunt. Ab Aristippo, cum jam floren-
 te esset ætate, ut militibus externis præesset, impetravit: A-
 rizzo etiam barbaro, quod formosis delectabatur adolescenti-
 bus, in ætatis itidem flore fuit maxime familiaris: ipse Tha-
 rypam in deliciis habebat, imberbis barbatum. Cum autem
 duces Græci interirent, propterea quod adversus regem cum
 Cyro expeditionem susceperant, quanquam ejusdem ille in-
 cœpti particeps fuisset, non tamen illico est interfectus: sed ne-
 catis jam ducibus cæteris, supplicio adfectus ab rege periit;

¹ Καὶ παρ' οἷς μὲν &c.] Suidæ, lo-
 co cit. exemplaria dant, καὶ παρ' οἷς
 μὲν ἐπεχείρει πρῶτον φιλία, διαβάλλων
 τοὺς πρώτους τὰς ὥστε δὲν κτήσασθαι.
 Sed emendanda sunt illa, non mu-
 tanda vulgata scriptura.

² Ὅποτε τις αὐτὸν ἀφίστατο, ὅτι

τις &c.

³ Παρὰ Αἰσίππῳ &c.] Lege p.

⁵ & quæ scripta sunt n. 3.

⁴ Παιδικὰ] Vide p. 167. n. 2.

⁵ Τὰ αὐτὰ πεποιηκώς σὺν &c.]
 Confer Diodor. Sic. l. 257. & Plu-
 tarch. in Artaxerxe, p. 1020.

οὐχ ὥσπερ Κλέαρχος¹ καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες
τὰς κεφαλὰς· (¹ ὥσπερ κάλλιστος² θανάτων ἐδόκει εἶναι)
ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐν αὐτῷ, ὡς πονηρὸς, λέγεται τελευτῆς
τυχεῖν.

Αἴγιος ᾧ ὁ Ἀρκάς, καὶ Σωκράτης ὁ Ἀχαιὸς ² ἐν πύτῳ ἀπε-
θανέτην· τῶτων ᾧ ἐδίδετο ἕξ' ὥς ἐν πλέμῳ κακῶν καταγέλα,
ἕξ' ἐς Φιλίαν αὐτὰς ἐμέμφετο. ³ Ἦσῃν τε ἅμῳ ἅμῳ τετάρ-
τα ἐκόντες ἔτη δὲ πρὸ γῆρας.

non ille quidem ut Clearchus cæterique duces, quibus abscissa
sunt capita; (quæ mors esse videbatur honestissima) sed ut sce-
lestus, anno toto excruciatu vivus, tandem vitæ finem fecisse
dicitur.

Cæterum Agias ille Arcas, & Socrates Achæus etiam in-
terfecti sunt; quos nemo vel ut ignavos in bello irrifit, vel in
amicitiâ colendâ reprehendit. Uterque annos ferè quadragin-
ta vixerat.

¹ Ὁσπερ κάλλιστος &c.] Vide p.
100. n. 2.

² Καὶ τῶτων] Adi p. 128. n. 2.

³ Ἦσῃν τε ἅμῳ &c.] Per pleo-
nasmum. literæ σ Atticis familia-

rem scribitur ἡσῃν pro ἡσῃ. Vide
fis Cl. Maittaire de dialecto At-
ticâ p. 44. Cæterum, pro τετάρ-
τα MS. Eton. exhibet πέντε καὶ
τετάρτα.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Γ'.

ΟΣ Α μὲν δὴ ¹ ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου οἱ Ἕλλη-
νες ἔπρασσαν μέχρι τῆς μάχης, καὶ ὅτε, ἐπεὶ Κύρος
ἐπιλεύτησεν, ἐγχετο, ἀπionτων τῶν Ἑλλήνων σὺν Τιτ-
σαιφέρνη ἐν ταῖς ἀπονδαῖς, ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ δεδήλωται.
Ἐπεὶ ὃ οἱ τε στρατηγοὶ συνειλημμένοι ἦσαν, ² καὶ τῶν λοχαγῶν καὶ
στρατιωτῶν οἱ συνεπόμενοι ἀπολώλεσαν, ἐν πολλῇ δὲ ἀσπορίᾳ ἦσαν
οἱ Ἕλληνες, ἐν θυμούμῳ ὅτι ὅτι τῶν βασιλέως θύραις ἦσαν,
³ κύκλῳ δ' αὐτοῖς πάντα πολλὰ καὶ ἔθνη καὶ πόλεις πολέμια
ἦσαν· ἀγορᾶν δ' εἰς ἐπὶ παρέχειν ἐμελλεν, ἀπείχον δ' τῶν Ἑλ-
λάδος πλεονὴ μύρια σείδια, ἡμεῶν δ' εἰς τὸ ὀδὲ ἦν, πο-
ταμοὶ δὲ διεύργον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἰκαδὲ ὁδῶν· περὶ
δαίκασι δ' αὐτὰς καὶ οἱ σὺν Κύρῳ ἀναβάντες βάρβαροι, μόνοι
δ' καταλελειμμένοι ἦσαν, εἰς ἵππεα εἰς ἀνάμαχον ἔχοντες.

QUÆ Græci in itinere cum Cyro in *Asiam superiorem* facto
ad pugnam usque gesserint, quæque, posteaquam Cyrus
interiisset, acciderint, Græcis cum Tissapherne per inducias
discedentibus, superiore libro expositum est. Posteaquam ve-
rò duces comprehensi erant, & qui eos sequuti fuerant cohorti-
um præfecti atque milites perierant, in magnâ erant anxietate
Græci, cùm se prope à portâ regis abesse cogitarent, ac mul-
tas undique tum nationes tum civitates ipsis infestas esse; an-
nonam neminem jam amplius suppeditaturum, se à Græciâ sta-
diorum plus decem millia abesse, ducem itineris esse nullum,
fluvios, transiri qui non possent, in medio in domum itinere se
hinc inde, *quo minùs progredereantur*, inhibere; barbaros etiam,
qui cum Cyro in *Asiam* adscenderant, ipsos prodidisse; solos
jam relictos esse, nec ullum habere equitatum auxiliarem:

¹ Εἰ τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ &c.] Ità
edit. Steph. & veteres quædam. In
Leunclav. perperam omittitur arti-
culus ante μετὰ. Malè etiam MS.
Eton. — Κύρου ἀναβάσει Ἕλληνες
&c.

² Καὶ τῶν λοχαγῶν &c.] Pro καὶ ἐν
τῶν &c. Vide p. 68. n. 3.

³ Κύκλῳ δ' αὐτοῖς πάντα] Ultima
vox deest in MSto Eton. quam ta-
men rectè servârunt libri editi. Vi-
de p. 64. n. 1.

ὥς τ' εὐδῆλον ἦν, ¹ ὅτι νικῶντες μὲν εἰς ἄν' ἓνα φεύγοντα κατὰ-
καίνοιεν, ἡττηθέντων δὲ αὐτῶν εἰς αἶαν λειφθείη. ² Ταῦτα ἐν-
νομήμιοι, καὶ ἀθύμως ἔχοντες, ὀλίγοι μὲν αὐτῶν εἰς τὴν ἑσπέραν
³ σίτη ἐγένεσθαι, ὀλίγοι δὲ πυρὰ ἐκαυσαν, ἐπὶ δὲ τὰ ὅπλα πολ-
λοὶ ἐκ ἡλθον ταύτῃ τῇ νυκτί· ἀνεπαύετο δὲ ὅπῃ ἐτύγχανεν ἑ-
καστος, ⁴ καὶ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ λύπῃς, καὶ πόθῃ πατρίδων,
γονέων, γυναικῶν, παίδων, οὓς οὐ ποτε ἐνόμιζον ἐπὶ ὄψεσθαι.
Οὕτω μὲν ἀφαιρέμιοι πάντες ἀνεπαύοντο·

aded ut perspicuum esset, neque si vincerent, vel unum fugien-
tem interfecturos. & si vincerentur, ne unum quidem *ut unum*
relictum iri. Hæc dum secum cogitarent, animoque essent
anxio, ex iis pauci sub vesperam cibum cepere, pauci accen-
derunt ignes, ad armatos quoque ordines eâ nocte multi non
accessere: at illo se quisque loco quieti dedit, in quem forte
fortunâ incidisset, cum præ animi ægritudine, ac desiderio
sua quisque patriæ, parentum, uxorum, liberum, quos nun-
quam se deinceps visuros arbitrabantur, somnum capere non
possent. His illi animis omnes quiescebant:

1 Οἱ νικῶντες μὲν εἰς ἄν' ἓνα &c.] Par-
ticipium φεύγοντας ex consentientib-
us Stephani & Leimclavii conjectu-
ris huc adduxi: quibus *Amasei*
favet interpretatio; vertit enim,
ex quo *fugivum* erat, ut neque victores
fugientes assequi, &c. Sic K. Π. p.
273. — πόντος ἢ ἰσπίας, ἢ τοξότης, —
ἀπὸ ἰσπίας ὄντις διωκίμεσθαι αἱ φεύγον-
τας ἢ λαβεῖν, ἢ κατακαίειν; vides
(verba sunt hæc *Leimclaviana*) φεύ-
γοντας κατακαίειν dici, quod verbum
insolentius hic quoque reperitur:
ut omnino φεύγοντα κατακαίνοισι scri-
bendum sit. Nam stantes, uti di-
ctum, adversarios in acie quin e-
gregiè Græci occidere possent, nul-
lum erat dubium; fugientes verò
non itidem, ob penuriam equi-
tātis.

2 Ταῦτα ἐνομήμιοι &c.] Vide p.
78. n. 3. MS. Eton. idem hoc par-
ticipium pro ἐννομήμιοι ὅτι ἐπὶ ταῖς
βασιλείαις &c. exhibet. Sed rectè se

habet vulgata scriptura: nam sic
suprà Noster p. 142. Εὐὸ ἐσθυμῶ-
μαι μὲν καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ δὲ &c.
Vide sis Taciti Annal. l. i. c. 65. &
quæ ibi notârunt *Lipsius* & *Gru-*
terius.

3 Σίτου ἐγένεσθαι, &c.] Adi p.
98. n. 4. Cæterum, pro πυρὰν,
quod hæcenus libri editi prætul-
erunt, πυρὰ, Stephano probante,
reposui. Sic infra Noster lib. 6.
ferè medio, ἐπειδὴ τὰ πυρὰ ἐκ ἐωρῶ-
μεν, &c. At verò πυρὰ ἡλυκῶς, pro-
priè denotat τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ νεκρῶ ἀπτό-
μενον. De significatione vocis ὅπλα,
mox sequuturæ, consule p. 146.
n. 6.

4 Οὐ δυνάμιοι καθεύδειν ὑπὸ &c.]
Locum hunc cum Virgilianis istis
contulit *Muretus*:

*Nec mihi jam patriam antiquam spes
ulla videndi,*

Nec dulces natos, exoptatūque pa-
rentem. *Æn.* 2. v. 137. & seq.

Z

Ἦν δέ τις ἐν τῇ στρατίᾳ Ξενοφῶν Ἀθηναῖος, ὃς ἔτε στρατηγός, ἔτε λοχαγός, ἔτε στρατιώτης ὢν σωηθελὴς, ¹ ἀλλὰ Πρόξενος αὐτὸν μετεπέμψατο οἶκεν, ξένος ὢν δὲ χαῖντο. ὑπαρχεῖτο δὲ αὐτῷ, εἰ ἔλθοι, φίλον Κύρω ποιήσεν. ² ὃν αὐτὸς ἔφη κρείττω ἑαυτῷ νομίζειν ἢ πατρίδῃ. Ο μὲντοι Ξενοφῶν ἀναγνὼς τὴν ἑπιστολὴν, ἀνακρινόμενος Σωκράτη τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας. ³ Καὶ ὁ Σωκράτης ὑποπτεύσας μὴ τι πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρω φίλον γνέσθαι, (ὅτι ἐδόκει ὁ Κύρος περὶ θυμῶς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑπὶ ταῖς Ἀθηνῶν συμπολεμήσας) συμβαλεῖται τῷ Ξενοφῶντι ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς ἀνακρινώσασθαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ξενοφῶν ἐπῆρετο τὸν Ἀπόλλω, τίνι ἂν θεῶν θύων καὶ εὐχόμενος ⁴ κάλλισ' ἂν καὶ ἄριστα ἔλθοι τὴν ὁδόν, ἣν Ἰππιοεῖ, καὶ καλῶς περὶ αὐτῆς ⁵ σωθῆι. Καὶ ἀνείλεν

Erat autem in exercitu Xenophon quidam Atheniensis, qui, cum neque dux, neque cohortis *alicujus* præfectus, neque miles esset, illos comitatus erat; sed è domo Proxenus ipsum evocarat, quippe qui antiquus *ejus* erat hospes: *hic* autem illi, si *ad se* veniret, ut Cyro amicus adscriberetur, effecturum se pollicebatur; quem ipse sibi utiliore patriâ videri dicebat. *Hujus* epistolam cum legisset Xenophon, *isto* de itinere Socratem Atheniensem consulit. Et Socrates veritus ei nè criminofum *suum* apud civitatem foret, cum Cyro si amicitiam iniret, (quia Cyrus alacriter Lacedæmonios in eo juvisse bello videretur, quod adversus Athenienses gesserant) hoc Xenophonti dat consilii, ut Delphos profectus deum *illum* de itinere consuleret. Eὐ profectus Xenophon Apollinem interrogat, cui deum rem sacram faceret precésque ferret, ut iter, quod apud animum instituerat, pulcherrimè ac optimè perficeret, réque præclare gestâ salvus rediret. Et ei *per oraculum*

1 Ἀλλὰ Πρόξενος &c.] *Max. Tyr.* dissert. 5. sub fin. Ξενοφῶντι δὲ καλεῖ Πρόξενον, παρακρίμπε δὲ Ἀπόλλων, συνεκρίμπε δὲ ὁ Σωκράτης οὐκ ἔστι πολλῆς χολῆς καὶ θυμῆς ἐπὶ στρατίᾳ καὶ στρατηγίᾳ, καὶ σωτηρίᾳ Ἑλλήνων μνησθέντα.

2 Ὅν αὐτὸς ἔφη κρείττω &c.] *I. e.* a quo *pura* se (verba sunt Stephani) *quàm* à patriâ expectare aiebat.

3 Καὶ ὁ Σωκράτης ὑποπτεύσας &c.] *Consule Dissertat. I. K. Π. præmissæ p. 3.*

4 Σωθῆι.] *Compendium* loquendi sequens, verbum illud unum posuit pro σωθῆι ἢς Ἀθηνῶν, vel ἢς τὴν Ἑλλάδα: uti *suprà* p. 136. — *ἀποσώσας* εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁμῶς: *infra* l. 6. *ferè* medio, *ἐπιθύμῃ* ἢς τὴν Ἑλλάδα σώζειν.

αὐτῷ ὁ Απόλλων, θεοῖς οἷς ἔδει θύειν. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦλθε, λέγει τὴν μαντείαν τῷ Σωκράτει. Ο δὲ ἀκούσας ἠτιάτο αὐτόν, ὅτι οὐ τοῦτο πρῶτον ἠρώτα, πότερον λώϊον αὐτῷ εἴη πορεύεσθαι, ἢ μῦθον, ἀλλ' αὐτὸς κρίνας ἵππον εἶναι, τοῦτο ἐπιωθάνετο, ὅπως ἂν κάλλιστα πορεύθῃ. Ἐπεὶ μῦθος οὕτως ἦρου, ¹ ταῦτ', ἔφη, καὶ ποιῇν, ὅσα ὁ θεὸς ἐκέλευσεν. Ο μὲν δὴ Ξενοφῶν οὕτω θυσιάζων οἷς ἀνείλεν ὁ θεός, ἐξέπλει, ² καὶ καταλαμβάνει ἐν Σάρδεσι Προξένον καὶ Κύρον, μέλλοντας ἤδη ³ ὁρμᾶν τὴν ἄνω ὁδόν· καὶ συνεστάθη Κύρω. Προθυμουμένου δὲ τοῦ Προξένου, καὶ ὁ Κύρῳ συμπροθυμεῖτο μέναι αὐτόν· εἶπε δὲ ὅτι ἐπειδὴν τάχιστα ἡ στρατιά λήξῃ, εὐθὺς ἀποπέμψῃ αὐτόν. Ελέγχετο δὲ ⁴ ὁ σὺλῳ εἶναι εἰς Πεισίδας.

Ἐσπρίετο μὲν δὴ, ὥτως ἐξαπλήθεϊς, ἐκ ὑπὸ τῷ Προξένῳ (ὃ γὰρ ἦδ' ἔτι ἐπὶ βασιλέα ὁρμῇ, ἐδ' ἄλλος ἐδεῖς τῷ Ἕλληνας, πλὴν

respondit Apollo, diis rem sacram faceret, quibus *facere* deberet. Cum verò *Athenas* reversus esset, Socrati oraculum narrat. Quod cum audisset ille, reprehendit eum, quòd non priùs quævisset, utrùm ipsi satius esset proficisci, quàm *domi* manere; sed ipse cum *jam* proficisci decrevisset, quo pacto proficisci commodissimè posset, id *unum* interrogasset. Verùm quandò ità quævisisti, ea, inquit, facienda sunt, quæ deus imperavit. Itaque Xenophon cum iis sacrificasset *numinibus*, quæ *per oraculum* significarat deus, solvit, ac Sardibus Proxenum & Cyrum adsequitur, qui *jamjam in Asiam* erant adscensuri; *statimque* Cyro commendatus est. Proxeno autem *ab eo* contendente, ut *secum* maneret, unà quoque Cyrus *id* contendebat; aiebátque se eum, ubi primùm expeditioni finis imponeretur, statim dimissurum. Expeditio autem ferebatur adversus Pisidas esse *suscepta*.

Et Xenophon quidem in militiam profectus est, hoc modo deceptus, at non à Proxeno: (nam neque *is* adversus regem moveri *bellum*, neque alius quisquam Græcorum, præter Clear-

¹ Ταῦτ', ἔφη, καὶ &c.] Lege modo adlata ex *Max. Tyrio*, p. præced. n. 1.

² Καὶ καταλαμβάνει ἐν Σάρδεσι &c.] Vide *lis* p. 8, 9.

³ Ὁρμᾶν τὴν &c.] Pro ὁρμᾶν εἰς

vel ἐπὶ &c. quarum præpositionum usitata satis est ellipsis post verba motum ad locum significantia. Vide p. 7. n. 1.

⁴ Ὁ σὺλῳ] *Adi* p. 28. n. 2. & confer p. 6.

Κλεάρχου) ἐπεὶ μύθοι εἰς Κιλικίαν ἤλθον, σαφές πάντων ἐ-
 δόκει εἶναι, ὅτι ὁ στόλος εἴη ὑπὲρ βασιλείας. φοβούμενοι δὲ τὴν
 ὁδόν, καὶ ἄκοντες ὁμῶς οἱ πολλοὶ ¹ δι' αἰχμὴν καὶ ἀλλήλων
 καὶ Κύρου σπυκηθούθησαν. ὧν εἷς καὶ Ξενοφῶν ἦν. Ἐπεὶ δὲ
 δύσπρεσία ἦν, ἐλυπείτο μὲν σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐκ ἐδιώα-
 το καθεύδειν· ² μικρὸν δὲ ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ. Ἐδο-
 ξεν αὐτῷ, ³ βροντῆς γρομῶνός, σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πα-
 τρώϊαν οἰκίαν, καὶ ⁴ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πάντων. Περι-
 φεθεὶς δὲ εὐθύς ἀνηγέρθη, ⁵ καὶ τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἐκρίνεν

chum, nôrat) verum ubi in Ciliciam venissent, perspicuum
 omnibus esse videbatur, adversus regem expeditionem suscipi.
 Ac tum sane plerique tametsi hoc formidarent iter, etiam invi-
 ti tamen, tum præ mutuâ tum præ Cyri reverentiâ, unâ se-
 quebantur: quorum unus erat Xenophon. Cum autem hæc
 rerum esset difficultas,angebatur quidem ille cum cæteris, nec
 dormire poterat: attamen paulum somno sopitus, somnium vi-
 dit. Videbatur ei, tonitru moto, fulmen domum in paternam
 cadere, ac universam inde coruscare. Metu vehementi percul-
 sus è somno confestim excitatus est, atque somnium illud partim

¹ Δι' αἰχμῶν κ. &c.] Ex philo-
 sophorum definitione apud A.
 Gel. l. 19. c. 7. αἰχμῶν ἐστὶ φόβος δι-
 καία ψόγῳ, i. e. timor justæ reprehensionis.

² Μικρὸν ᾧ ὕπνῳ &c.] MS. Eton.
 & libri quidam editi repræsentant
 ὕπνῳ: cui vulgata scriptura omni-
 no præferenda est. Sic in Hierone
 ferè medio, θείπν κ. ὕπνῳ τυχαίον-
 μιν. Cæterum, similiter Xenophon
 dixit K. Π. p. 646. ὄναρ εἶδε τιθέντι —
 Sic cernere & videre somnia Latini.

³ Βροντῆς γρομῶνός &c.] De ful-
 minum generibus, ex Festo ad Ly-
 cophr. Callandr. Menesius hæc adtu-
 lit: Μανυβία Ἰοῦς tres dicuntur es-
 se; quarum una sunt minime, quæ
 moriant, placidæque sint. Altera, quæ
 majores sint, ac veniant cum fragore,
 discruciantque, aut divellant, quæ à Jo-
 ve sint, & consilio deorum missi existi-
 mantur. Tertia his ampliores, quæ cum

igne veniant: & quanquam nullum si-
 ne igne fulgur est, hæc propriam diffe-
 rentiam habeant, quod aut adurant, aut
 fuligine deformant, aut accendant, quæ
 statim mutant deorum consilio supero-
 rum. Cæterum, σκηπτὸς, Scholia-
 ste in Lycophr. ad v. 383. interpre-
 te, est ὁ κράτος φερόμενος, κ. πλεμπός,
 & αἰφνιδίως κραιπνός, ὃς γίνεται παχυ-
 γήντος ὁ πυρῶντος πνέματος.

⁴ Ἐκ τούτου] Vide K. Π. p. 73.
 n. 1.

⁵ Καὶ τὸ ὄναρ πῇ &c.] Vide sis
 Ariemid. διερμηνεύ. l. 2. c. 8, 10:
 & l. 4. c. 67. & Duroti prælect. in
 Theophr. p. 473. Lucem autem cæ-
 lo missam fausta sæpè latæque pol-
 liceri putârunt veteres. K. Π. p.
 256. — ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, λίγεται φῶς
 τῷ Κύρῳ κ. τῷ στρατιώτῃ οἷα τῷ ἑρῶν
 ἀποφαινεῖς γινέσθαι, ὥστ' αὐτοὶ φέρονται μὲν
 αὐτοῖς: τὸ γὰρ ἐξίγνεται, γάρσος ᾧ πρὸς
 τὰς πολιμίας.

αἰσάμενον· (ὅτι ἐν πόνοις ὧν ἔκινδύνοις φῶς μέγα ἐκ Διὸς ἰδεῖν ἔδοξε) πῇ δὲ καὶ ἐφοβεῖτο, (ὅτι ἂν Διὸς μὲν βασιλέως τὸ ὄναρ ἐδόκει αὐτῷ εἶναι, κύκλῳ δὲ ἐδόκει λάμπειν τὸ πῦρ,) μὴ οὐ διύαιτο ἐκ τῆς χώρας ἐξελεῖν τὴν βασιλέως, ἀλλ' εἰργαίτο πάντοθεν ὑπὸ τινῶν δαίμονων.

Ὅποιόν τι μὲν δὴ ἐστὶ τὸ ποιῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔχει σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. Γίγνεται γὰρ ταῦδε εὐθὺς· ³ Ἐπειδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον μὲν ἐννοία αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατὰ κεῖμαι; ἡ δὲ νύξ παρβαίνει· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ εἰς οὐρανὸν πελμίσους ἤξειν. Εἰ δὲ γενησόμεθα ὅτι βασιλεῖ, τί ἐμποδὼν μὴ οὐχὶ πάντα μὲν τὰ χαλεπώτατα ὀπιδέντας, πάντα δὲ τὰ δεινότατα παθόντας, ὑβρίζομεν δαίμονας; Ὅπως δὲ ἀμυνόμεθα, οὐδεὶς ἀσχετῶς ἀντιτάσσεται, ἀλλὰ

faustum judicabat; (quod cum in laboribus & periculis verfaretur, lucem magnam à Jove *ortam* videre visus esset) partim (quod somnium hoc à Jove rege *profectum* ipsi videretur, & quod visus esset ignis undique lucere) metuebat, nè ex regione regis evadere non posset, sed undique difficultatibus quibusdam inhiaberetur.

Cæterum quale fuit hujusmodi somnii visum, animadvertere licet ex iis, quæ post somnium evenerunt. Nam statim hæc acciderunt: Posteaquam è somno excitatus esset, primum hæc ipsi in mentem incidit cogitatio, Quid jaceo? nox progreditur; & luce primâ hostes adventuros verisimile est. Quod si regis in potestatem devenerimus, quid prohibet quo minùs, molestissima quæque cum adspexerimus, & gravissima quæque fuerimus passi, contumeliis adfecti necemur? Quo pacto nolmet tueamur, *ad id* se nemo parat neque ulli curæ est, sed *ita*

1 Ἀπὸ Διὸς ἢ &c.] *Hom. Il. α'. ν. 63.* καὶ γὰρ τὸ ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. *Lucian.* πρὸς τὸν εὐνόμιον, sub fin. Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτὶ διηγμένον τὸ εὐνόμιον, ὡς ἰδὲ αὐτῷ καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. *Ist. γὰρ* ἔχει ὑποκρίσιν τῇ ἡμέρᾳ, ἔστι ὡς φανερὸν ἐργατικῶς αὐτῷ διεξέχει καὶ ταῦτα, ἐν τῇ πολέμῳ, καὶ δαίμονας πρὸς αὐτὸν, πρὸς αὐτῷ πολέμῳ, ἀλλὰ π καὶ γὰρ ἡμεῖς ἐκ τῆς διήγησης.

2 Εἰργαίτο] *Phanorin.* Εἰργαίτο, ἔδωκεν, ἡλῶται. Εἰργαίτο δὲ, τὸ ἄς εἰργαίτο ἡμεῖς — διασύνταξ. Vide *Buclæi Comm. L. G. p. 278, 279.*

3 Ἐπειδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον &c.] Aliam hujusce loci interpunctionem prætulit *Leunclavius*; nimirum hanc: — ταῦτα εὐθὺς, ἔπειδὴ ἀνηγέρθη. πρῶτον μὲν &c. *Stephanianus* ipse potius sequendam duxit.

Κλεάρχου) ἐπεὶ μὲντοι εἰς Κιλικίαν ἤλθον, σαφές ὡς αἰσιν ἐδόκει εἶναι, ὅτι ὁ στόλος εἴη ὅππῃ βασιλέα. φοβούμενοι δὲ τὴν ὁδόν, καὶ ἄκοντες ὁμῶς οἱ πολλοὶ ¹ δι' αἰχμὴν καὶ ἀλλήλων καὶ κύρου στυγερῶς ἐκρούοντο. ὧν εἷς καὶ Ξενοφῶν ἦν. Ἐπεὶ δὲ δύσπρεσία ἦν, ἐλυπέετο μὲν σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐκ ἐδυῶτο καθεύδειν. ² μικρὸν δὲ ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ. Ἐδοξεν αὐτῷ, ³ βροντῆς ἡρομάνης, σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ⁴ ἐκ τούτου λάμπεσθαι ὡς αἶσιν. Περὶ φοβῆς δὲ εὐθὺς ἀνγέρεθαι, ⁵ καὶ τὸ ὄναρ ὡς μὲν ἐκρίνε

chum, nôrat) verum ubi in Ciliciam venissent, perspicuum omnibus esse videbatur, adversus regem expeditionem suscipi. Ac tum sanè plerique tametsi hoc formidarent iter, etiam inviti tamen, tum præ mutuâ tum præ Cyri reverentiâ, unâ sequebantur: quorum unus erat Xenophon. Cum autem hæc rerum esset difficultas,angebatur quidem ille cum cæteris, nec dormire poterat: attamen paulum somno sopitus, somnium vidit. Videbatur ei, tonitru moto, fulmen domum in paternam cadere, ac universam indè coruscare. Metu vehementi perculsus è somno confestim excitatus est, atque somnium illud partim

¹ Δι' αἰχμὴν κ. &c.] Ex philosophorum definitione apud A. Gall. l. 19. c. 7. αἰχμὴν ἐστὶ φόβος διχαίης ψύχης, i. e. timor justæ reprehensionis.

² Μικρὸν ὅσον &c.] MS. Eton. & libri quidam editi repræsentant ὕπνου: cui vulgata scriptura omnino præferenda est. Sic in Hierone ferè medio, δείπναι κ. ὕπναι πυλάειον. Cæterum, similiter Xenophon dixit K. Π. p. 646. ὄναρ εἶδεν τιθέναι — Sic cernere & videre somnia Latini.

³ Βροντῆς ἡρομάνης &c.] De fulminum generibus, ex Festo ad Lycophr. Callandr. Menofius hæc adtulit: Manubie Jovis tres dicuntur esse; quarum una sunt minima, que moriantur, placidaque sint. Altera, que majores sint, ac veniant cum fragore, discutiuntque, aut divellant, que à Jove sint, & consilio deorum mihi existimantur. Tertia his ampliores, que cum

igne veniant: & quamquam nullum sine igne fulgur est, hæc propriam differentiam habeant, quod una adstant, una fuligine deformant, una accendant, que statim mittunt deorum consilio superorum. Cæterum, σκηπτὸς, Scholiaste in Lycophr. ad v. 383. interpretæ, est ὁ κῶτος φερόμενος, κ. πλάκας, & αἰφνιδίως κατακλινόμενος, ὅς τις πύργου παχυνθέντος & πυρώδους πύργου.

⁴ Ἐκ τούτου] Vide K. Π. p. 73. n. 1.

⁵ Καὶ τὸ ὄναρ πῃ &c.] Vide sis Ariemid. ἀντιφασίας. l. 2. c. 8, 10: & l. 4. c. 67. & Dupont prælect. in Theophr. p. 473. Lucem autem cælo missam fausta sæpè latæque polliceri putarunt veteres. K. Π. p. 256. — ἐπεὶ νῦν ἐγένετο, λίγεται φως τῷ Κόρῳ κ. τῷ στρατιώτῃ οἷα τὸ ἔρασι ἀποφανταί, κ. τ. π. ὅτι πᾶσι φερεται μὲν αὐτοῖς: τὸ δὲ ἴσον ἐστὶν ἐκείνῳ, ὅτι πᾶσι φερεται τὸ ἴσον ἐστὶν ἐκείνῳ, ὅτι πᾶσι φερεται τὸ ἴσον ἐστὶν ἐκείνῳ.

ἀραγόν· (ὅτι ἐν πόνοις ὧν ἐκινδύνους φῶς μέγα ἐκ Διὸς ἰδεῖν ἔδοξε) πῇ δὲ καὶ ἐφοβῆτο, (ὅτι ἡ δόξα Διὸς μὲν βασιλέως τὸ ὄναρ ἔδοξε αὐτῷ εἶναι, κύκλῳ δὲ ἔδοξε λάμπειν τὸ πῦρ,) μὴ οὐ διώαιτο ἐκ τῆς χώρας ἐξελεῖν τὴν βασιλέως, ἀλλ' εἰργαίτο πάντοθεν ὑπὸ πινῶν δασιγῶν.

Ὅποιόν τι μὲν δὴ ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν, ἔχει σκοπεῖν ἐκ τῶν συμβάντων μετὰ τὸ ὄναρ. Γίγνεται γὰρ ταῦδε εὐθὺς· ³ Επειδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον μὲν ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατέκειμαι; ἡ δὲ νύξ πρὸς αἰνῶν· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ εἰς οὐρανὸν πελειοὺς ἤζειν. Εἰ δὲ γενησόμεθα ὑπὲρ βασιλεῖ, πῶς ἐμποδῶν μὴ οὐχὶ πάντα μὲν τὰ χαλεπώτατα ὑπὸ δυνάστεως, πάντα δὲ τὰ δεινότερα παθόντες, ὑβρίζομεν δόξαντες; Ὅπως δὲ ἀμυνόμεθα, οὐδεὶς ὡς ἀσφαλῶς ἐπὶ ὑπὸ πινῶν δασιγῶν, ἀλλὰ

faustum judicabat; (quod cum in laboribus & periculis verfaretur, lucem magnam à Jove *ortam* videre visus esset) partim (quod somnium *hoc* à Jove rege *profectum* ipsi videretur, & quod visus esset ignis undique lucere) metuebat, nè ex regione regis evadere non posset, sed undique difficultatibus quibusdam inhiaberetur.

Cæterum quale fuit hujusmodi somnii visum, animadvertere licet ex iis, quæ post somnium evenerunt. Nam statim hæc acciderunt: Posteaquam è somno excitatus esset, primum *hæc* ipsi in mentem incidit cogitatio, Quid jaceo? nox progreditur; & luce primâ hostes adventuros verisimile est. Quod si regis in potestatem devenerimus, quid prohibet quo minus, molestissima quæque cum adspexerimus, & gravissima quæque fuerimus passi, contumeliis adfecti necemur? Quo pacto nolmet tueamur, *ad id* se nemo parat neque ulli curæ est, sed *ita*

1 Ἀπὸ Διὸς μὲν &c.] *Homer. Il. α'. v. 63.* καὶ γὰρ τὸ ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστὶν. *Lucian.* ὡς ἐν πινῶν, sub fin. Οὐδὲ γὰρ ἐν πινῶν ποτὶ διηγήσασθαι τὸ εὐνῶν, ὡς ἰδεῖται αὐτῷ καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. *Ist* γὰρ ἐκ ὑποκρίσεως τῆς ὁψι, ἐπὶ ὡς φλυαρεῖν ἰσχυρῶς αὐτῷ διέκειτο καὶ ταῦτα, ἐν τῇ πολέμῳ, καὶ δασιγῶν πρὸς ἀγμάτων, ὡς αὐτῷ πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ χεῖρ ἔχον ἡ δασιγῶν.

2 Εἰργαίτο] *Phaetonin.* Εἰργαίτο, ὡς πολὺν, ψιλῶς. Εἰργαίτο δὲ, τὸ ἐκ εἰργασίας ἐμὸν ἀντὶ — δασιγῶν. Vide *Buclæi Comm. L. G. p. 278, 279.*

3 Επειδὴ ἀνηγέρθη, πρῶτον &c.] Aliam hujusce loci interpunctionem prætulit *Leucclavius*; nimirum hanc: — ταῦτα εὐθὺς, ἐπειδὴ ἀνηγέρθη. πρῶτον μιν &c. *Stephanianam* ipse potius sequendam duxi.

κατακείμεθα, ὥσπερ ἔχον ἡσυχίαν ἔχειν. Εγὼ δὲ τὸ ἐκ πίας
 πόλεως ἑρατηγὸν προσδοκῶ τιῶναι πράξαι; πῶς δ' ἡλικίαν
 ἑμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμύω; ἔγδ' ἐγὼ γ' ἐπὶ πρῶτοντος ἐσθμῇ,
 εἰς τὴν ἡμέραν πρὸς δὲ ἑμαυτὸν τοῖς πολεμίοις. Εκ τῆς ἀνίστα-
 ται, καὶ συγκαλεῖ τὰς Προξένους πρῶτον λοχαγούς. Επεὶ δὲ σω-
 ῆλθον, ἐλέχθη, "Εγὼ, ὦ ἄνδρες λοχαγοί, ἔπ' καθεύδων δύνα-
 "μῳ, (ὥσπερ, οἱ μὲν, οὐδ' ὑμεῖς) ἔπε κατακείσθ' ἐπὶ, ὁρῶν ἐν
 "οἷς ἐσμέν. Οἱ μὲν γὰρ δὴ πολεμιοὶ ὁρῶντες ὅτι οὐ πρῶτοντος
 "πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν, πρὶν ἐνόμισθ' ἐπὶ αὐτῶν κα-
 "λῶς παρεσκευάσθ' ἡμῶν δ' ἔδεις ἐδὲ ἀντιπεμπελῆν, ὅπως
 "ὡς κάλλιστα ἀγωνιόμεθα. Καὶ μὴν εἰ ὑφιστάμεθα, καὶ ἐπὶ βα-
 "σιλεὶ ὑφιστάμεθα, τί οἰόμεθα πείσασθαι; ὅς καὶ ὁμομητείας

jacemus, quasi nobis otium agere liceat. Ac ego quidem quā-
 nam ex urbe ducem hæc facturum expecto? quam ætatem
 mihi ipsi adfuturam opperier? nec enim maturiorem ad æta-
 tem perveniam, hostibus si me hodiè dedidero. Surgit dein-
 de, & Proxeni primum cohortium præfectos convocat. Cùm
 autem convenissent, "Ego, præfecti cohortium, inquit, ne-
 "que dormire possum, (quemadmodum nec vos, opinor, *pro-*
 "testis) neque jacere amplius, dum quibus in rebus versamur,
 "video. Hostes certè quidem, *ut* constat, non priùs bel-
 "lum nobis palàm denuntiârunt, quàm res suas benè compa-
 "ratas esse putarent: at nostrum nemo curam vicissim adhi-
 "bet, ut quàm præclarissimè certamen ineamus. Atqui *anti-*
 "mos si submittemus, & in regis potestatem veniemus, quid
 "nos passuros existimamus? *quippe* ille fratris eadem matre

1 Στρατηγῶν] Vocem hanc pro
 στρατῶν, quæ locum ejus hæctenus in
 libris impressis occupavit, repo-
 nendam vidit olim Stephanus. Huic
 emendationi adstipulantur etiam
 Amasæus, Leunclavius & veteris Gal-
 licæ versionis auctor.

2 Τῆμερον πρὸς δὲ &c.] Thom. Ma-
 gister: Τῆμερον, Ἀπριλί, οὐ σήμερον.
 Verbum autem illud rectè ad A-
 masæum notavit Stephanus sonare
 non simpliciter dedidero, sed præ ig-
 navιά, & abjectâ omni vitæ curâ:
 seu, perfidè tradidero; quasi se tra-
 dens in potestatem hostium, in se-

ipsum perfidus futurus sit.

3 Δῆλον ὅτι] Scribitur etiam δι-
 λούπ. Eandem scripturam restitui-
 mus K. Π. p. 380. & 410.

4 Ἀντιπεμπελῆναι] Verbum hoc
 extat etiam K. Π. p. 322. — ἄμα δὲ
 αἰδανόμενος ὅτι ἀπαρτῆται ἔσται, ἀλλ' ἀν-
 τιπεμπελῆναι δὲ &c. Hoc ideo
 monere visum est, quia in Lexicis
 tantum non omittitur.

5 Ὅς ἐστὶ ὁμομητείας &c.] 7. Poll.
 1. 3. segm. 22. ἀδελφοὶ δὲ, οἱ μὲν οὐκ ἐπὶ
 αὐτῷ πατρὶ, ὁμοπατέριοι, καὶ ὁμοπαι-
 εῖς· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμομητεριοί,
 & ὁμομητορίαι. Vide p. 100.

“ὃς ὁμοπαίρις ἀδελφεῖ, ἐπὶ πθηκός ἦδη, ἀποπνύων τὸ κεφα-
 “λήν, καὶ τὴν χεῖρα ἀνεστειλῶσιν· ἡμᾶς δὲ, οἷς ἡ κηδεμὼν μὲν οὐ-
 “δεὶς πέρεσιν, ἐσρατεύσαμεν δ’ ἐπ’ αὐτὸν ὡς δούλον ἀντὶ βασι-
 “λέως ποιήσονται, καὶ δόποινῶντες, εἰ δυνάμεθα, τί ἂν οἰόμε-
 “θα παθεῖν; ² Ἀρ’ ἔκ’ ἂν ὅτι πᾶν ἔλθοι, ὡς ἡμᾶς τὰ αἰχίσια
 “αἰκισσόμενοι, πᾶσιν ἀνθρώποις φόβον ὡς γὰρ τὰ ἐσρατεύσασθαι
 “ποτὶ ἐφ’ ἑαυτὸν; Ἀλλ’ ὅπως τοι μὴ ἐπ’ ἐκείνῳ γενησόμεθα,
 “πάντα ποιήσεις. Εγὼ μὲν ἔν, ἔστ’ ἂν μὲν αἱ ἀπονδαὶ ἦσαν, ἔ-
 “ποτε ἐπαυώμεν ἡμᾶς μὲν οἰκτείρων, βασιλέα δὲ καὶ σὺν
 “αὐτῷ μακαρίζων, διαστέλλων αὐτῶν ὅσην μὲν χώρεν καὶ

“nati, patre geniti eodem, ejusque jam mortui, & caput ab-
 “scissum & manum palo suffixit: nos verò, quibus adest ne-
 “mo, curam qui nos tuendi gerat, qui adversus ipsum arma
 “cepimus eo consilio, ut pro rege servum faceremus atque oc-
 “cideremus, si penes nos esset, quid passuros existimamus?
 “Annon omni adgredietur viâ, ut posteaquam nos indignissi-
 “mis tractaverit modis, hominibus terrorem omnibus incu-
 “tiant, nè adversus ipsum unquam arma capiant? At verò il-
 “lius nè in potestatem veniamus, quidvis faciendum. Ego
 “quidem certè, quamdiu manebant foedera, nos miserari nun-
 “quam cessavi, regem verò eòsque, qui cum ipso erant, feli-
 “ces prædicare, cum considerarem quantam & qualem ipsi

1 Κηδεμὼν] Suidæ est φροντιστής, ἐπιμηλητής, καὶ σπουδαστής. Fallitur om-
 nino Phavorinus, qui vocem κηδε-
 μὼν παρ’ Ἀττικῶς reperiri neget. A-
 ristoph. vesp. v. 242. Χθὲς ἐν Κλίῳ ὁ
 κηδεμὼν ἡμῖν &c. & versu 730. Εἰδ’
 ὠφέλι μὲν κηδεμὼν, ἦ &c. Porro,
 quod ad verbum ἀναστειλῶσιν attinet,
 rectè notavit Cl. Lamb. Βοι ἀνὰ in
 eo non habere significationem τῷ
 τωσαν, sed τῷ τωσαν. Vide sis ejus
 Exercitat. Philol. ad Heb. VI. 6.

2 Ἀρ’ ἔκ’ ἂν ἐπὶ πᾶν &c.] Sic par-
 tim ex MSto Eton. partim ex con-
 jecturâ Stephani locus hic restituen-
 dus videtur. In MSto autem legi-
 tur ἄρ’ ἔκ’ ἂν ἔλθοι &c. vulgò, ἄρ’ ἔκ’
 ἐπὶ πᾶν ἔλθοι &c. At Stephanus pro
 ἐπὶ πᾶν, unâ voce comprehensum,

ἐπὶ πᾶν disjunctim haud dubiè scri-
 bendum censet. Est autem ἐπὶ πᾶν
 ἔλθοι (verba sunt ejusdem viri eru-
 diti) Quidvis adgredi, Omnes vias
 tentare, Qualibet viâ conari ad aliquid
 pervenire: pro quo alibi dicit πᾶν-
 ται ποιεῖν ὅπως cum optativo, & πᾶν-
 ται ποιεῖν ὡς cum infinitivo.

3 Ὅση μὲν χώρεν &c.] Vide sis
 notata ad K. Π. p. 4. Cæterum,
 traiectione usus, scriptoribus Atti-
 cis perquam familiari, dixit ἀφ’
 ἑωυτοῦ αὐτῶν ὅση μὲν χώρεν &c. pro
 ἀφ’ ἑωυτοῦ αὐτῶν χώρεν ὅση μὲν &c.
 Nisi forte inferendus sit huic loco
 articulus τὰ, & intelligendum, ut
 sit, nomen στέγματος vel χεῖματος.
 Sic infra mox: τὰ δ’ αὖ τῶν ἐσρατεύ-
 σάντων &c.

"εἰαν ἔχοιεν, ὡς δὲ Ἀθήνα καὶ Ἰππιδεία, ὅσας δὲ θέρ' ἄπν-
 "τας, ὅσα δὲ κτλῶν, χρυσὸν δὲ, ἐσθῆτα δὲ τὰ δὲ αὐτῶν
 "γραπῶν ὅπτε ἐνθυμοίμην, ὅτι τῶν μὲν ἀγαθῶν πάντων ἔ-
 "δένος ἡμῖν μετεῖη, εἰ μὴ περλαίμεθα, ὅτε δὲ ὠνησόμεθα ἢ-
 "δεν¹ ἐπὶ ὀλίγας ἔχοντες, ² ἄλλως δὲ πως περιζέωθαι τὰ ἐπι-
 "τήδεια ἢ ὠνημένους, ὅρκους ἤδη κατέχοντες ἡμᾶς· ³ ταῦτ' ἔν
 "λογίζομενος εἴοιτε, τὰς σπονδὰς μᾶλλον ἐφοβέμην, ἢ νῦν τ'
 "πόλεμον. Επεὶ μὲντοι ἐκείνοι ἔλυσαν τὰς σπονδὰς, ⁴ λελύ-
 "σθαι μοι δοκεῖ καὶ ἡ ἐκείνων ὕβρις, καὶ ἡ ἡμετέρα ὑπόψια. Ἐν
 "μεσῶ γὰρ ἤδη κείμεναι ταῦτα καὶ ἀγαθὰ, ⁵ ἄθλα, ὅπότεροι αὖν
 "ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν· ⁶ ἀγωνοθέται δὲ οἱ θεοὶ εἰσιν, οἱ

"regionem haberent, quàm abundantes commeatus, quot fa-
 "mulos, quot jumenta, *quantum* auri, *quantum* vestium: at
 "contrà cùm militum *postiorum* conditionem animo agitarem,
 "nullius *videlicet* boni copiam nobis esse, nisi emeremus, quo-
 "cum autem mercaremur *aliquid*, paucos jam amplius habere
 "scirem; aliâ vero ratione quàm mercando commeatum nè
 "pararemus, fœdera jam *tum* nos impedire: hæc igitur non-
 "nunquam mecum ipse reputans magis *tum* fœdera, quàm
 "modo bellum, metuebam. Verùm posteaquam illi fœdera
 "violârunt, & illorum insolentia & suspicio nostra mihi finem
 "habere videtur. Nam ea jam bona, tanquàm præmia *isti*
 "cessura parti, utracunque *tandem* nostrum virtute præstiterit,
 "in medio posita sunt: *ipsi* dii certaminis sunt præfides, qui

1 Ἐπὶ ὀλίγας] Sic optimè MS. E-
 top. Libri editi dant ὅπ' ὀλίγας:
 pro quibus aut ἐπὶ ὀλίγας, aut ὅπ'
 ὀλιγίστους, i. e. *quàm paucissimos*, re-
 ponendum jam olim censuit Ste-
 phanus.

2 Ἀλλως δὲ πως περιζέωθαι &c.] Le-
 ge p. 140.

3 Ταῦτ' ἔν &c.] Post longiorem
 ἐπιμύθεον, non sine gratiâ quâdam,
 hæc particulâ scriptores utuntur
 Attici. Sic & Latini suum adhi-
 buerunt *igitur*. Exempli passim
 obvia sunt.

4 Λελύσθαι] Suidas: Λύτω· ἐλύθη,
 ἐπλύθη. Est autem ὕβρις, ἀδικία πρὸς
 ἐπιμύθεον φέρονται — οὐ μόνον ἐν λό-

γους, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρότης.
 5 Ἀθλα, ὅπότεροι &c.] Confer
 K. Π. p. 136.

6 Ἀγωνοθέται δὲ οἱ &c.] Phavorino
 & Suida Ἀγωνοθέτης est ὁ αὐτὸς τοῖς σκη-
 νικοῖς. Ἀθλοθέτης δὲ, ὁ αὐτὸς τοῖς γυμνι-
 κικοῖς. Sed cave Grammaticorum
 distinctionem istam rectè positam
 existimes. Agonomum certè nomen
 ad gymnicorum æquè ac scenico-
 rum seu musicorum ludos perti-
 net; ipsὸςque adeo athlothetas at-
 que agonothetas eosdem esse ex
 sequentibus Pausaniæ verbis, lib. 5.
 cap. 9. constat: Πρωταρχῆ δὲ ὀλυμ-
 πιάδι ἀνδράσι δύο ἐξ αἰπύτων λαχόντων
 Ἡλείῳ ἐπιτερέειν ποιῆσαι τὰ ἐλύμνια·
 καὶ

“σὺν ἡμῖν, ὡς τὸ εἶκος, ἔσονται. Οὗτοι μὲν γὰρ αὐτὰς ἐπιωρκή-
 “κασιν· ἡμεῖς δὲ, πολλὰ ὁρῶντες ἀγαθὰ, στερρῶς αὐτῶν ἀπει-
 “χόμεθα, ὡς διὰ τὰς τῶν θεῶν ὀρκάς· ὥστε ἐξῆναι μοι δοκεῖ ἵεναι
 “ἐπὶ τῷ ἀγῶνι πολὺ σὺν φρονήματι μέζονι, ἢ τέτοις. Ἐπὶ δὲ
 “ἔχομεν σώματα ἰκανώτερα τέτων καὶ ψυχῇ, ἐξ Ἰαλπῆ, καὶ πό-
 “νευς φέρειν· ἔχομεν τε καὶ ψυχὰς σὺν τοῖς θεοῖς ἀμείνωνας·
 “οἱ δὲ ἄνδρες καὶ τρωτοὶ καὶ θνητοὶ μάλλον ἡμῶν, ἢν οἱ θεοί,
 “ὥσπερ πομπόθεν, νίκην ἡμῖν δίδωσιν. Ἀλλ’ ἴσως γὰρ καὶ ἄλλοι
 “πάντα ἐνθυμοῦν. Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ ἀναμύνωμεν ἄλλας ἐφ’
 “ἡμᾶς ἐλθεῖν, ὡς ἀκαλῶντας ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα, ἀλλ’ ἡ-
 “μεῖς ἀρξώμεν τοῦ ἐξορμῆσαι καὶ τοῦ ἄλλους ὅτι τῶν δρε-

“cum nobis, ceu par est, stabunt. Nam isti pejerârunt; nos,
 “cùm multa bona videremus, constanter ab eis abstinuimus,
 “propterea quòd per deos jurâssemus: aded ut nobis, mihi
 “quidem uti videtur, multò majori cum spiritu, quàm istis, in
 “certamen liceat descendere. Præterea nobis sunt corpora,
 “quæ magis, quàm illorum corpora, ad frigora, calores, la-
 “bores perferendos sunt idonea: nobis itidem sunt animi deo-
 “rum beneficio præstantiores: viri ipsi magis quàm nos vul-
 “neribus sunt & cædi obnoxii, si quidem dii victoriam nobis,
 “ut antehac, dederint. Verùm hæc fortassis etiam alii fe-
 “cūm in animis versant. Per deos, non expectemus, donec
 “ad nos alii veniant, qui nos ad facinora præclarissima co-
 “hortentur; sed ipsi priùs etiam alios ad virtutem excite-

καὶ ἐπὶ πλείοσι δὲ ἐκείνου δίδωσι τῶν
 ἀγωνιστῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν β'. Πίμπτη
 ὁ δολυμπιάδης καὶ ἑκστὴ ὁ οὐκ ἔστιν Ἐλλασοδικας
 κατίστηται — Δολυμπιάδης δὲ δὲ τῆς
 δολυμπιάδης, περὶ τῆς καὶ ὁ δὲ δικαίως ἀδλο-
 γίτης. Themistius itidem Orat. 5. p.
 68. edit. Harduin. ista nomina iis-
 dem certaminum gymniconum præ-
 sidibus promiscue tribuit: Ὡς περὶ ὅ
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀδλογίτην ἵενται μὲν ἅπαν-
 τες οἱ σπουδαῖς, ὃ μὴ ἅπαντες τῶν αὐτῶν
 ἀδλογίτην, ἀλλ' οἱ μὲν ἵενται, οἱ δὲ ἵενται, αἰ-
 πῶν δὲ ἀγῶνας ὁ κατὰ μὲν. οὕτως
 ἵνα μὴ ὑπολαμβάνωμεν τῶν μέζον καὶ ἀδλο-
 γίτην ἀγωνιστῶν —

1 Αὐτὰς ἐπιωρκήσασιν.] Adi p. 143.

n. 4.

2 Διὰ τὰς τῶν θεῶν &c.] Vide pag.
 153. n. 2.

3 Καὶ ψυχὰς σὺν τοῖς θεοῖς &c.]
 Max. Tyrinus dissertat. 22. sub fin.
 αἱ δὲ αἰσῶν ψυχῆς φύσεις — δίδωσι
 ἐκαστῶν θεῶν καὶ ἐκαστῶν τῶν ἐπὶ
 θεῶν καὶ κατὰ τὴν φύσιν καὶ κατὰ τὴν φύσιν.
 Adde Cicer. de N. D. l. 2. c. penult.
 Seneca epist. 41. Cæterum, Steph.
 pro ἵεσθαι τι scribendum censet ἵ-
 εσθαι δὲ &c.

4 Εξορμῆσαι] Activam itidem
 significationem verbo huic tribuit
 Lucian. in Solœcistis p. 1112. — καὶ
 τίς ἐστιν ὁ ἐξορμῆσαι;

A 2

“τὴν. φάνηται τῷ λοχαγῶν ἄριστοι, καὶ τῷ στρατηγῶν ἄξιος στρατη-
 “γέται. Καὶ γὰρ δὲ, εἰ μὲν ὑμεῖς ἐθέλετε ἐξορμαῖν ἐπὶ ταῦτα,
 “ἐπιδεῖξέ μοι βέλους· εἰ δὲ ὑμεῖς πέπειστέ με ἡγεῖσθαι, ἔδδεν
 “προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ἀκμαῖεν ἡγεῖσθαι ἐρύκειν
 “ἀπ’ ἐμαυτοῦ τὰ κακά.” Ο μὲν ταῦτα ἐλέγεν·

Οἱ δὲ λοχαγοὶ ἀκούσαντες ταῦτα, ἡγεῖσθαι ἐκέλευον ἅ-
 παντες. ³ Πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν, βοιωτιάζων τῇ φωνῇ·
 ἔπος δ’ εἶπεν ὅτι Φλυαροίη, ὅστις λέγοι ἄλλως πῶς σωτηρίας
 αὐτῷ τυχεῖν, ἢ βασιλεία πείσας, εἰ διώαιτο· καὶ ἅμα ἤρχετο
 λέγειν τὰς ἀπειρίας. Ο μὲντοι Ξενοφῶν ⁴ μεταξὺ ὑπολαβὼν,

“mus. Exhibete vos cohortium præfectorum fortissimos, &
 “imperatorum officio *ipsis* imperatoribus digniores. Atque e-
 “go certè, si vos ad hæc erumpere velitis, libens vos sequar:
 “ac si me ducis in munere constituatis, ætatis excusatione ne-
 “quaquam utar, quin *me* vigere puto ad arcenda à me mala.”
 Hæc ille verba fecit:

Quæ cum præfecti cohortium audissent, ducis illum munere
 fungi iusserunt universi. Verùm Apollonides quidam erat, qui
 Boeotios loquendo imitabatur: aiebat hic nugari *eum*, qui aliâ
 quâdam, quàm regem *sibi* conciliando, id si fieri posset, ratione,
 diceret *ipsum* salutem consequi posse; simul difficultates expo-
 nere incipiebat. At verò Xenophon, ejus sermone interrupto,

1 Δεικνύμεναι τῶν. Lexicogra-
 phi vocem hanc, ut & haud pau-
 cas alias, quæ apud Xenophontem
 reperiuntur, omittunt. Quod jam
 suprâ monuimus.

2 Οὐδὲν προφασίζομαι τὴν &c.] Le-
 ge omnino quæ de ætate, quâ tunc
 temporis erat Xenophon, scripsi-
 mus *Disserat*. I. K. Π. præmissæ p.
 3. & suprâ p. 115. n. 4.

3 Πλὴν Ἀπολλωνίδης τις &c.] Vide
 p. 85. n. 5. Eâdem hâc formâ lo-
 quendi usus est p. 5. Κλέαρχος ἢ Λα-
 κωνιδεύς, φωνῇ τήν &c. Porro
 οἱ βοιωτιάζοντες, apud *Heslæon*. Gr. l. 5.
 haud procul à fine, valet *Boeotia* fa-
 vere; sic & ejus. Hist. l. 6. ferè me-
 dio, λακωνίζον & ἀθηκίζον sonant
Lacedæmoniorum, *Atheniensium* parii-

bis favere. Nonnunquam istiusmo-
 di verba imitandi studium seu *emula-
 tionem* denotant: *Lucian*. in *Solac.*
 p. 1113. Ἀθηκίζοντες δὲ πρὸς &c. Sic
 alibi passim *Ælian*. H. V. l. 4. c. 15.
 — πρὸς δὲ βοιωτιάζοντες τὸν στρατὸν, καὶ αὐ-
 τὸν πάλιν ὑπελάμβανον — i. e. nunc *Boeotio-
 rum mores* exprimeret &c. Sic Noster
Boeotiorum illum *sermone* imita-
 tum esse tradit.

4 Μεταξὺ ὑπολαβὼν.] Cum prio-
 re voce intellige *λέγοντα*, vel po-
 tiùs *λέγοντα*. Participium autem il-
 lud de eo passim adhibent Græ-
 ci, qui respondendi in se recipit
 officium: quo ferè sensu dicit Vir-
 gil. *Suscipit Anchises* &c. *Æneid.*
 l. 6. v. 723. Vide sis K. Π. p. 401.
 n. 2.

ἔλεξεν ὡςδε· “Ὁ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σὺ γε ἔθλ' ὁρῶν γε-
 “γνώσκεις, οὐδ' ἀκούων μέμνησαι. Ἐν ταυτῷ γε μὲντοι ἦσθα
 “τούτοις, ὅτε βασιλεὺς, ἐπεὶ Κύρῳ ἀπέθανε, μέγα φρονή-
 “σαι· ἵππ' αὐτῷ, πέμπων ἐκέλευε ὡρμαδιδόναί τε ὅπλα·
 “ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς οὐ ὡρμαδόντες, ἀλλ' ἐξωπλισμένοι ἐλθόν-
 “τες παρεσκήνωσάμεν αὐτῷ, ² τί σὺ ἐποίησες πρὸς τοὺς πέμ-
 “πων, καὶ απονδῆς αὐτῶν, καὶ παρέχων τὰ ἵππ' αὐτῶν, ³ ἐς τ'
 “ἀν απονδῶν ἔτυχεν; Ἐπεὶ δ' αὖ στρατηγὸν καὶ λοχαγόν, ὡς-
 “περ δὴ καὶ σὺ κελεύεις, εἰς λόγους αὐτοῖς ἀνευ ὀπλων ἦλθον,
 “πιστεύσαντες ταῖς απονδαῖς, οὐ νῦν ⁴ ἐκείνοι παῖδες, κεν-
 “τάμνοιοι, ὑβρίζοντοιοι, ἔθλ' ἀποθανέναι οἱ τλήμονες δυνάμει;
 “καὶ μάλ', οἶμαί, ἐρῶντες τέττα. Ἀ σὺ πάντα εἰδὼς, τέττα μὲν
 “ἀμυνέσθαι κελεύοντας φλυαρεῖν φῆς, ⁵ πείθειν δὲ πάλιν κε-

hunc in modum loquutus est: “Vir admiratione dignissime,
 “tu certè neque quod vides intelligis, neque quod audis me-
 “moriâ tenes. In eodém fanè, quo hi, loco eras, cùm rex,
 “posteaquam Cyrus mortuus esset, hanc ob causam elatus, ad
 “nos mitteret atque arma tradere juberet: verùm eùm nos
 “non modò non traderemus, sed etiam armati profiscisceremur,
 “ac juxta ipsum tabernacula collocaremus, quid non per le-
 “gatos ad nos missos fecit, cùm & foedus peteret, & suppe-
 “ditaret commeatum, donec tandem foedus à nobis impetra-
 “ret? Posteaquam verò duces ac præfecti cohortium, quem-
 “admodum tu quoque jam fieri jubes, foederibus freti in col-
 “loquium eorum sine armis venerunt, annon illi plagas, vul-
 “nera, injurias contumeliosè factas modò passi, nè mortem
 “quidem oppetere miseri possunt? id licet etiam, opinor, ad-
 “modum expetant. Quæ cùm omnia tu nôris, illos tamen,
 “qui ad defensionem milites hortantur, nugari dicis, ac rur-
 “sum nos ad hostes eo consilio profiscisci jubes, ut regem nobis

1 Ἐπὶ τούτῳ.] Scil. αὐτῷ. Simili-
 ter *Ælian.* H. V. l. 3. c. 19. — ἐκελ-
 λόντες ἐπὶ τούτῳ. Id. l. 12. c. 39. —
 ὃ ἰδὼν ἐπὶ τούτῳ θαυμάζει·

2 Τί σὺ ἐποίησες πρὸς τοὺς &c.] Le-
 ge p. 113, 127, 128, 129. Cate-
 rùm πρὸς τοὺς jam audiunt, quos su-
 præ, locis cit. κήρυκας adpellaverat.
 Itaque frustra est Scholiastes *Thy-
 cydideus*, ista qui sic distinxerit no-

mina: Κύρῳ δὲ πολέμῳ, πρὸς τοὺς δὲ
 εἰρήνῃ.

3 Ἐς τ' αὖ &c.] Ità MS. Eton. &
 libri, quos vidi, omnes. At *Ste-
 phanus* ex quibusdam vet. rectius
 scribi posse censet ἐς τὴν ἀπονδῆν &c.

4 Εκείνοι.] Vide p. 128. n. 2.

5 Πείθειν.] Scil. βασιλεία, uti su-
 præ modò, p. præced. ἢ βασιλεία πεί-
 σης, &c.

“λέυεις ἰόντας; Ἐμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ τὴν ἀνθρώπον τῆ-
 “τὴν μὴτε προσέειπαι· εἰς ταῦτ’ ἡμῖν αὐτοῖς, ἀφελομύρους πε-
 “τὴν λοχαγίαν, σκευὴ ἀναθέντας, ὥς ποιῶτω χεῖρα. Οὐ-
 “τ’ οὐ γὰρ καὶ τὴν πατρίδα κατακυριεύει, καὶ πᾶσαν τὴν ἐλ-
 “λάδα, ὅτι Ἕλληνας ὦν, τοιοῦτός ἐστιν.

Ἐντεῦθεν ὑπολαβὼν Ἀγασίας Στυμφάλιόν, εἶπεν· Ἄλλὰ
 πούτῳ γὰρ οὕτῃ τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδέν, ἔπειτα τῆς Ἑλλάδος
 παντάπασιν· ἔπειτα ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὥσπερ Λυδίον, ἀμφοτέρω

“conciliemus? Ego verò, milites, existimo nos hunc hominem
 “neque in eundem atque nosmet locum admittere debere, &
 “ademptâ cohortis præfecturâ, vasa ubi ei imposuerimus, ut
 “talem eum tractare. Nam & patriam dedecorat is, & uni-
 “versam Græciam, cùm natione Græcus, ita se gerat.”

Agasias deinde Stymphalius, sermone suscepto; At huic sa-
 nè, inquit, nihil omnino neque cum Bœotiâ, neque cum Græ-
 ciâ commune est: nam ejus ego, tanquam Lydi, utramque

1 Εἰς ταῦτ’] Scil. χεῖρ. Sic fe-
 rè p. præced. ἐν ταῦτ’ γὰρ ῥήματι ἦδ’ αὖ
 τῷτ’ αὖ, scil. χεῖρ. Haud absimiliter
 Alciphron. l. 3. epist. 67. ex edit. Ber-
 gler. — εἰς ταῦτ’ ἀναλίσκεις, nem-
 pe τὸν — Confer Matt. XXII 34.
 Luc. XVII. 35. Act. I. 15. & II. 1.
 Ubi viri eruditi locutionem nomi-
 nibus istis supplendam rectè sta-
 tuerunt.

2 Ὡς ποιῶτω χεῖρα.] Nimirum,
 qui stultè adeò importunèque nos
 monere ausus est, ut patriâ se Græ-
 còque in universum nomine in-
 dignissimum, dignum qui in in-
 finitum detrudatur ordinem, præ-
 staret. Similiter mox — ὅτι Ἕλληνας
 ὦν, πᾶσι τοῖς ἐστὶ scil. ingenio tam iner-
 ti, tam illiberali. Cæterum, χεῖ-
 ρα passim apud Nostrum aliofque
 est habere, tractare: perinde atque
 nui apud Latinos. Vide sis Sallust.,
 in Jug. c. 31. & quæ Cl. Cortius
 notavit p. 569.

3 Ἀλλὰ τίτῳ γὰρ ἔπειτα &c.] Thomas
 Magister: Προσέκειται μοι τίςδε, ἀντὶ τοῦ

πρὸς ἐμὴν καὶ ἀρμόζει μοι. Καὶ, προσέκειται
 μοι τίςδε, ἀντὶ τοῦ μετιζήσῃ μοι. Ea-
 dem est ἡ μίμησις structura, quod &
 hoc loco legit Demetrius Phaler. de
 Elocut. sect. 137. Sic supra p. 184.
 ὅτι τὸ μὴ ἀγαθὸν πάντων ἐστιν ἐμῶν μι-
 τήσῃ, —

4 Ἐπει] Ponitur ἀντὶ τῷ γὰρ, uti &
 apud Æschin. dial. 2. sect. 8. Ἐπει
 εἰ γὰρ τοιοῦτοι εἴησαν &c. i. e. Nam si ta-
 les &c.

5 Ὡσπερ Λυδίον, ἀμφοτέρω &c.]
 Perantiquus gentibus quibusdam
 orientalibus mos erat, servorum
 aures pertundere. Juvenal. sat. I.
 v. 102. & seq.

Sed libertinus prior est; prior, in-
 quit, ego adsum:

Cur timeam, dubitemve locum defen-
 dere? quamvis

Natus ad Euphratem, molles quod in
 aure fenestras

Arguerim —

T. Petron. satyric c. 102. edit. Bur-
 man. Ita tanquam servi Æthiopes, &
 præstò tibi erimus — Quin tu, inquit
 Gilon,

τὰ ὥτα τετραπηλῶν. ¹ Καὶ εἶχεν ἕτως. Τῆτον μὲν ἀπὸ ἀπὸ λα-
σαν· οἱ δὲ ἄλλοι παρὰ τὰς τάξεις ἰόντες, ὅπῃ μὲν στρατηγὸς
σῶος εἴη, τὸ στρατηγὸν παρεκάλεον· ἐπὶ δὲ ὃ ² οἴχοιτο, τὸ ὑπερά-
τηγον· ὅπῃ δὲ λοχαγὸς σῶος εἴη, τὸ λοχαγόν. Ἐπεὶ δὲ πάντες
συνῆλθον, ³ εἰς τὸ πρόσθεν τῶ ὅπλων ἐκαθέζετο. Ἐν γὰρ οἱ συν-
ελθόντες στρατηγοὶ ἔλοχαδοὶ ἀμφὶ τὰς ἐκατόν. Οἱ δὲ τὰ ταῦτα ἦν,
χεδὸν ἢ μέσση νύκτες. Ἐνταῦθα Ἱερώνυμος Ἡλεῖος, πρεσβύτα-

aurem perforatam vidi. Et sic quidem se res habebat. Hunc
igitur abegerunt: cæteri per ordines incedentes, ubicunque
dux salvus esset, ducem evocabant; ubi periisset, eum qui
pro duce esset: ubi præfectus cohortis salvus esset, cohortis
præfectum. Cùmque omnes convenissent, ante ordines ar-
matis confederunt: & erant duces ac præfecti cohortium,
qui convenerant, circiter centum. Cùm hæc agerentur, me-
dia ferè nox erat. Ibi tùm Hieronymus Eleus, inter Proxe-

Gison, & circumcide nos, ut Judei vi-
deamur, & pertunde aures, ut imitemur
Arabes, scil. servos; nam de servis
agitur. Confer Exod. XXI. 6. &
Ps. XL. 8. Afros etiam aures ha-
buisset perforatas, ex Ciceronis joco
quodam liquet; nam is, ὡς τὸν
δοκίμην Λίον δὲ ἦν εἶναι, φησὶν
δὲ αὐτῷ μὴ ἀκρεῖν λίγναι, Καὶ μὴ
ὅσον ἀπερὶπτον ἔχεις τὸ ὅσον, εἶπεν, teste
Plutarcho Apophth. p. 205. Quod
eo dictum fuisse tradit Macrobius. I. 7.
c. 3. quia Octavius (sic enim no-
mine dicit hominem) Libys oriun-
tus dicebatur; quibus mos est aurem
forare. Morem eundem hunc ex
aliâ etiam ortum traxisse causâ, &
apud Asiæ populos invaluisse, no-
tum est. Et quamvis Lydi, Cræso
devicto, mollitie luxûque diffue-
rent, ex hujusce tamen, de quo ag-
itur, auribus, servilis eum con-
ditionis arguere voluit, opinor,
Agathias. Ælian. H. V. l. 10. c. 14.
— Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς ἐργαστικωτέρους,
δουλιεύειν δέ.

1 Καὶ εἶχεν ἕτως] Demetr. Phaler.

de elocut. sect. 137. Εὐθὺς ἔν σφύτῃ
ἐπὶ χείρας ἢ ἐν σιωτομαίαι, ὅταν τὸ αὐτὸ
μηκυνόμηνον ἀχαιεὶ γένηται, ὑπὸ δὲ τῆ-
ρας χείρας ἀπὸ πωρὸς ἑνοφῶνται, τὰ
ὅτι τὰτα ἔδιν (sic nempe variant
Critici & Nostri exempla) μέση δὲ
ἑκατόν. ἰπὸι ἐπὶ αὐτὴν εἶδον, ἀπὸ τοῦ
Λυδοῦ, ἀμφοτέρω τὰ ὅτι τετραπηλῶν
καὶ εἶχεν ἕτως. Τὸ δὲ ἐπὶ πλεονάζον τὸ
εἶχεν ἕτως, ὑπὸ τῇ σιωτομαίαι τὴν χείρα
ποιεῖν· εἰ δὲ ἰμμηκύνῃ ἀπὸ πλεονάζον, ὅτι
ἐλπετα ταῦτα ἀληθῆ, σφύτῃ δὲ ἐπὶ τετραπη-
τον, διότι μὲν ἀν ψαλὸν ἐλπίστο ἀντὶ χεί-
ρας.

2 Οἴχοιτο, τὸ ὑπεράτηγον] Bisetus
ad Aristoph. Λυσιστ. v. 31. Οἴχοιται,
τὸ ἀπλῆν, καὶ τὸ γινῆν, καὶ ἀπλῶς ἀφα-
νοδύω. Sed locutionem jam plu-
ribus illustratam videre est K. Π. p.
370. Cæterum, ad v. ὑπεράτηγον
citari tantum solet in Lexicis J.
Pollux, cujus hæc sunt verba: Καὶ
οἱ ἀρχόντες, οἱ μὲν τῷ παντὶ στρατηγὸς, καὶ
στρατηγὸς, καὶ ὑπεράτηγον, l. i. segm.
128.

3 Εἰς τὸ πρόσθεν τῶ ὅπλων] Vide p.
163. n. 3. p. 188. n. 1. & p. 146. n. 6.

τες ὧν τ' Προξένε λοχαγῶν, ἤρχετο λέγειν ὧδε· Ἡμεῖν, ὧ ἄν-
δρες στρατηγοὶ καὶ λοχαγοί, ὁρώσι τὰ παρόντα ἐδόξε καὶ αὐτοῖς
συνελθεῖν, καὶ ὑμᾶς πρὸς ἀκαλέσῃ, ὅπως βαλδυσταίμεθα, εἰ
πιθυναίμεθα, ἀραθόν. Λέγον δ', εἶπεν, καὶ σὺ ὧ Ξενοφῶν, ἄπερ
καὶ πρὸς ἡμᾶς. Ἐκ τούτων λέγει πρὸς Ξενοφῶν·

“ Ἀλλὰ πῶτα μὲν ἀπάντες ἐπιστάμεθα, ὅτι βασιλεὺς ἐστὶ Τισ-
“ σσιφέρνης, ὅς μὲν ἐδωκὴν ἡμῶν, σικελήφασιν ἡμῶν τοῖς δὲ
“ ἄλλοις ἰδὲ ὅτι ἐπιβελύσων, ὥς, ἢν δύνανται, ἀπολέσωσιν.
“ Ἡμεῖν δὲ γ' οἴμεθα πάντες ποιητέα, ὥς μήποτε ἐπὶ τοῖς βαρβά-
“ ροις ἡνώμεθα, ἀλλὰ μᾶλλον, ἢν δυνώμεθα, ἐκαῖνοι ἐφ' ἡμῖν.
“ Εὖ τίνυν ἐπίστασθε ὅτι ὑμῖς ποσῶντι ὄντες, ὅσοι νῦν σωελη-
“ λύσασθε, μέγιστον ἔχετε ³ καιρόν. Οἱ γὰρ στρατιῶται ἔτι πάντες
“ πρὸς ὑμᾶς ἀποβλέπουσιν ⁴ καὶ μὲν ὑμᾶς ὁρώσιν ἀθυμῶντας,

ni cohortium præfectos natu maximus, in hunc modum dice-
re coepit: Visum est nobis, duces ac præfecti cohortium, præ-
sentem rerum prostratum statum intuentibus, ut & ipsi conveni-
remus, & vos advocarem, quod consilium, si quid possimus,
bonum ineamus. Tu verò etiam Xenophon, ait, ea dicito,
quæ & nobis dixisti. Tum Xenophon hæc verba fecit:

“ Hæc certè quidem universi novimus, regem scilicet & Til-
“ saphernem ex nobis eos, quos potuerunt, comprehendisse;
“ cæterisque adeò haud dubiè insidiantur, ut, si quidem possint,
“ eos interimant. Nobis verò omnia facienda puto, ut nun-
“ quam barbarorum in potestatem veniamus, sed illi potius,
“ id si efficere possimus, nostrâ sint in potestate. Quamobrem
“ certò sciatis velim, vos quotquot estis, qui jam convenistis,
“ commodissimam habere occasionem. Nam milites isti om-
“ nes vos respiciunt: & si vos demissis animis esse viderint,

1 Δῆλον ὅτι] Sic rectè scripsit Ste-
phanus. Alii, δῆλον. Eandem scri-
pturam restituumus K. Π. p. 183,
380, 410, 424. alibi.

2 Ἐπὶ τοῖς βαρβάροις &c.] Sic p. 3.
— ὅπως μήποτε ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ —
ubi MS. Eton. perperam exhibet,
πρὸς τῷ &c.

3 Καιρόν.] Thomas Magister: Καί-
ρος δὲ ἡ ποιότης χρόνου — ἢ μόνον ἐπὶ
χρόνῳ ἀπλῶς πηγαί, ἀλλὰ ἐπὶ τῷ αἰ-
μαδίῳ καὶ πρὸς ποιεῖν. Idoneam, scili-

cet, hujus illiusve rei, ad hoc vel
illud negotium administrandum,
opportunitatem denotat.

4 Καὶ μὲν ὁρῶντες ἑαυτῶν &c.] No-
ster cum alia egregiè, tum hæc
Cyrum loquentem inducit K. Π.
p. 223. Εὖ δ' ἐπίστασθε, εἶπεν, ὅτι
ἐπὶ τοῖς βαρβάροις ὑμεῖς αὐτοὶ (adlo-
quitur ὁ στρατηγός) ἐπιδουλεύετε, καὶ τού-
τοι καὶ ἄλλοι πολλοὶ οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἐν-
γὴν ἡμῖν διδάσκουσιν. Vide etiam K. Π.
p. 559.

“ πάντες κακῶς ἔσονται· ἦν δὲ ὑμῖς αὐτοὶ πὶ ὠδυσσολογούμε-
 “ νοι φανεροὶ ἢ τε Ἰππὶ τοῦ πολέμιος, καὶ τὰς ἀλλοὺς ὠδυσ-
 “ καλῆτε, εὖ ἴδε ὅτι ἔφονται ὑμῖν, καὶ πειράσσονται μιμεῖσθαι.
 “ Ἰσως δὲ τοὶ καὶ δίκαιόν ἐστιν ὑμᾶς ἀγαγεῖν πὶ τῶν. Ἰ-
 “ μεις γὰρ ἴδε στρατηγοὶ, ὑμεῖς ταξίαρχοι καὶ λοχαγεῖ· καὶ ἢ τε
 “ εὐρέω ἦν, ὑμεῖς καὶ χρήματα καὶ τιμαῖς τούτων ἐπλεονεκτεῖ-
 “ τε· καὶ νῦν πίνυν, ἐπεὶ πόλεμος ἐστίν, ἀξίων δὲ ὑμᾶς αὐτὰς
 “ ἀμείνας τε ἔωληθῶς εἶναι, καὶ ² προσβλεῦεν τῶν καὶ προ-

“ omnes erunt ignavi ; sin & vos ipsi palam in hostes accin-
 “ gamini, & cæteros hortemini, scitote vos sequuturos, &
 “ daturus operam ut vos imitentur. Et æquum sanè est hisce
 “ vos nonnihil præstare. Vos enim duces estis, vos ordinum
 “ ac cohortium præfecti : atque vos, cùm pax *agitata* erat,
 “ & fortunis & honoribus potiores his fuistis : itaque nunc,
 “ bellum ubi *exortum* est, vos ipsos arbitrari debetis *militum*
 “ vulgo præstantiores, & pro iis consilia capere & labores sub-

1 Ἰσως δὲ τοὶ καὶ &c.] Sonat hic adverbium illud, *omnino*, *prosum*, *certè*. Monuit etiam Stephanus in Thes. L. G. ἴσως adhiberi quibusdam locis, ubi de re minimè dubià agitur; adeò ut addi videatur ad loquendum modestiùs. *Constantinus* in exemplum etiam istius significationis adducit verba hæc *Aristotelis*: (rectè an secus, judicent lectores) ἡ γὰρ ποιητικὴ ἴσως εὐ ταπεινῇ, ἀλλ' εὐ πρὸς πρὸς λόγῳ: quæ reperiuntur l. 3. *rhétor.* c. 2. In hunc certè locum Xenophontéum, stilisque adeò Xenophontéi modestiam, optimè quadrat ista vocis interpretatio. In eandem enim Noster loquutus est sententiam K. Π. p. 70. — ὅς, ἔφη, ἐγὼ αἰσθάνομαι — ἡγεμόνας, δὲ τὸν τ' ἀρχόντα τ' ἀρχομένον ἀγαγεῖν τὴν καὶ πολυτελέστερον δειπνῆς, καὶ πλεον ἔχον ζῆλον, — Εγὼ δὲ οἶμαι, ἔφη, τ' ἀρχὸν καὶ τὸν ἀρχομένον ἀγαγεῖν ἀγαγεῖν τ' ἀρχομένον, ἀλλὰ τὸν ἀρχόντα καὶ τὸν φιλοπονεῖν ἀρχομένον. Lege etiam K. Π. p. 85,

550. *Quin & Phæarchus* T. 2. p. 172. hoc Cyro tribuit apophthegma, scil. ἀρχὴν μὲν ἐν ὁμοθυμαδόν, καὶ ἐν κρίσει ἐν τ' ἀρχομένῳ. Sententiam itaque suam Xenophon, tanquam *omnino* & *haud dubiè* (non *fortasse*) veram, opinor, hic loci protulit. Eodem sensu adhibuit adverbium illud *Ælian.* H. V. l. 11. c. 8. ubi vide quæ notavit Cl. *Ab. Gronovius*: nec alium ei tribuendum esse *Luc.* XX. 13. coll. cum *Matth.* XXI. 37, notavit vir eruditus J. *Elshæus*.

2 Προβλεῦεν &c.] K. Π. p. 650. valet consilio providere, consilii principem esse. *Ælian.* l. 1. 1. haud ita longè à fine: ἰδὼς ὃ ἀναβλεῖσθαι ἐν ἰστίῳ οὐκ ἀλλοτρίῳ — τὴν ὃ βελὸν ἀναβλεψάμενος ἐκταγμένῳ ὅτι πρὸς &c. ubi verbum idem sonat *pridè* deliberare. Similiter *Thucyd.* l. 8. sub init. — αἶψας αὖτ' ἐπὶ παρόντων, αἶψα παρὸς ἢ, ἀναβλεψάμενος. ubi hæc *Interpres*: αὖτ' ἐπὶ παρόντων ἀναβλεψάμενος αὖτ' ἐν ταῦτι αὖτ' ἐν ταῖς ἀλ-

λας

“πνεῖν, ἢ πρὸς δέη. Καὶ νῦν πρῶτον μὲν οἶμαι ἂν ὑμᾶς μέγα
 “ὀνῆσαι τὸ κράτευμα, εἰ δ’ ἡμιεληθεῖητε ὅπως ἀντὶ τῷ δότω
 “λότων ὡς πάρισε στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ καταστειθῶσιν. Ἄνευ
 “γὰρ δρχόντων οὐδὲν ἂν οὔτε καλὸν οὔτε ἀγαθὸν γένοιτο, ὡς
 “μὲν στυγελόντι εἶπεν, οὐδαμοῦ. ἐν δὲ δὴ τοῖς πολεμικοῖς,
 “παντὶ πᾶσι. Ἡ μὲν γὰρ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀτα-
 “ξία πολλὰς ἤδη δότω λώλεκεν. Επειδὴν δὲ καταστήσῃτε τὰς
 “ἀρχοντας, ὅσας δέει, καὶ ἢν οὖν ἄλλας στρατιώτας συλλέξη-
 “τε καὶ ὡς θάλαρρύνητε, οἶμαι ὑμᾶς πᾶν ἂν ἐν καιρῷ ποιῇ-
 “σαι. Νῦν μὲν γὰρ ἴσως καὶ ὑμεῖς αἰσθάνεσθε, ὡς ἀθύμως

“ire, sicubi usus postulet. Et jam primum arbitror magnam
 “vos exercitui utilitatem adlaturos, si curaveritis ut pro iis
 “qui perierunt duces ac præfecti cohortium quamprimum sub-
 “stituantur. Nam absque imperatoribus nihil neque præcla-
 “rum neque utile geri possit, ut summatim dicam, usquam;
 “& bellicis certè in rebus, in primis. Etenim ordinis con-
 “servatio salutem dare videtur, ordinis perturbatio jam mul-
 “tos perdidit. Ubi verò tot constitueritis imperatores, quot
 “oportet, admodum vos opportunè hoc facturos arbitror, si
 “cæteros etiam collegeritis milites & confirmaveritis. Jam
 “enim vos etiam haud dubiè animadveritis, quàm demissis

ἀπὸ ἀρχαῖς, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν δῆμον —
 ἀναφίεσθαι — ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ βιβλίῳ ὁ-
 τινι στυγελόντι ἐκαλεῖτο. Aristoph. Ιππ.
 v. 1339.

Καὶ κἀκεῖναι οὐ, ἐστὶν οὐδὲν μόνος.
 ubi eadem est structura, mens ea-
 dem verbi στυγελόντος, atque in
 hoc loco Xenophontéo, alteri scil.
 prospicere, alijs causâ consilium capere.
 Porro, duplici itidem sensu ver-
 bum στυγελόντι apud Nostrum oc-
 currit. Memorab. l. 4. ferè medio,
 πρὸς στυγελόντι denotat studia
 prius culta, quæ antequàm labore acquisita
 sunt. Apud Eund. in Hierone pro-
 pe fin. στυγελόντι est pro alijs labores
 subire, quo etiam sensu hic accipi
 debet. Lege K. Π. p. 85.

1 Ἀπὸ γὰρ ἀρχόντων &c.] Vide su-
 præ p. 66. n. 3.

2 Στυγελόντι] Hesych. & Phavor.

Στυγελόντι φάσκει, στυγελόντι λέγειν ἢ ἐ-
 πείν.

3 Ἡ μὲν γὰρ εὐταξία &c.] Adi K. Π.
 p. 553, 625. & de usu verbi δοκεῖν
 K. Π. p. 6. Itidem δοκῶ 1 Cor. VII.
 40. non Apostoli dubitantis est, sed
 planè affirmantis sese ἴσμεν εἶναι esse.
 Eodem sensu ponitur cap. IV. v. 9.
 ejusd. epist.

4 Ἐν καιρῷ ποιῆσαι.] Est agere ex
 usu temporis. Rationem reddit in
 sequentibus. Frustrâ Stephanus, &
 contra librorum omnium fidem,
 pro ποιῆσαι reponendum autumat
 ποιῆσαι.

5 ἴσως] Utuntur hâc voce LXX.
 pro ἴσμεν, certè, utique, profectò, 1 Reg.
 XXV. 21. Jerem. V. 4. Vide quæ
 scripta sunt p. 191. n. 1.

6 Ὡς ἀθύμως μὲν ἄλλοι &c.] Lege
 p. 177.

“ μὲν ἦλθον ὅπῃ τὰ ὄπλα, ἀθύμως δὲ πρὸς τοὺς φυλακὰς·
 “ ὥστε οὕτω γε ἐχόντων, οὐκ οἶδα ὅ, τι ἂν τις χησάιτο αὐ-
 “ τοῖς, εἴτε νυκτὸς δέοι τι, εἴτε καὶ ἡμέρας. Ἦν δὲ τις αὐτῶν
 “ τρέψῃ τοὺς γνώμας, ὥς μὴ τοῦτο μόνον ἐννοῶνται, τί πείσυν-
 “ ται, ἀλλὰ καὶ τί ποιήσουσι, πολὺ εὐθυμότεροι ἔσονται. Επὶ-
 “ σταθε γὰρ δὴ πρὸς ὅτι ἔτε πολλὸς ἐστίν, ἔτε ἰσχυρὸς ἢ ἐν τῷ πο-
 “ λέμῳ τοὺς νίκας ποιεῖται· ἀλλ’ ὁπότεροι ἂν σὺν τοῖς θεοῖς ταῖς
 “ ψυχαῖς ἐρρωμένεσσι ἴωσιν ὅπῃ οὐδὲν πολεμίους, τάττας ὥς
 “ ὅπῃτο πολὺ οἱ ἐναντίοι καὶ δέχονται. Εὐπεθύμημα δ’ ἔγωγε, ὡς
 “ ἄνδρες, καὶ τὰς, ὅτι ὁπόσοι μὲν μαρτυροῦσι ζῆν ἐκ πάντων
 “ τρόπων ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οἱ κακῶς τε καὶ αἰσχροῶς ὥς ἐπι-
 “ τοπολὺ δαποθνήσκουσιν· ὁπόσοι δὲ τὸ μὲν θάνατον ἐγνώσκειν πᾶ-
 “ σι κοινὸν εἶναι καὶ ἀναγκαῖον ἀνθρώποις, οὗτοι ὅτι καλῶς
 “ ἀποθνήσκουσιν ἀγωνίζοντες, τάττας ὁρῶ μᾶλλον πῶς εἰς τὸ γῆρας

“ animis ad arma venerint, anxieque adeo ad excubias: adeo
 “ ut, si ita se sanè habeant, haud sciam quā in re eorum uti
 “ quisquam possit operā, sive noctu quid seu die fieri oporteat.
 “ Quod si quis eorum flexerit animos, ut non solum cogitent
 “ quid passuri sint, verum etiam quid facturi, multo alacrio-
 “ res erunt. Scitis enim, opinor, neque multitudinem esse,
 “ neque robur quod in bello victorias parit: sed eorum, qui
 “ diis iuvantibus in hostes firmioribus invadunt animis, ple-
 “ rumque impetum non excipiunt adversarii. Hoc equidem,
 “ viri, etiam in animo versare soleo, quicumque quovis modo
 “ in militiā vivere quærent, eos ignavè turpiterque ut pluri-
 “ mum mori: qui verò mortem hominibus communem omni-
 “ bus ac necessariam statuere, deque eo in primis certant, ut
 “ præclarè mortem obeant, eos video magis ad senectutem

1 Ο, τι ἂν τις χησάιτο] Vide sis pag. 116 n. 3.

2 Οἱ ἔτε πολλὸς ἐστίν, &c.] Confer omnino Ptal XXXIII. 16. XL-IV. 3, 6. Lege suprā p. 185.

3 Οἱ ὅσοι μὲν μαρτυροῦσι &c.] K. Π. p. 226. Μακρὸς ὅτι καὶ ἐπὶ τοῖς ζῆν βελομένους φερόμενοι &c. ubi vide n. 2. & Cl. Corneii notas ad Sallust. Catil. c. 58. p. 374. & Jug. c. 87. necnon K. Π.

p. 476. Cæterum verbo illo ποιη-
κατέρω sapientius usus est Xenophon:
K. Π. p. 131. ὅς πᾶσι μαρτυροῖ &c.
K. A. l. 5. alibi.

4 Εὐπεθύμημα] Sic rescripti ex
MSto Eton. Vulgò, ὡς ἐπιτολὴ,
quod eodem etiam sensu nonnun-
quam legitur. Suprā modò, τάττας
ὡς ἐπιτοπολὸν &c. De scripturæ ra-
tione consule p. 61. n. 1.

“ἀφικνεύμεντες, καὶ, ἕως ἂν ζῶσιν, εὐδαιμονέστερον διάγοντας.
 “Α ἔ ἡμᾶς δὲ νῦν καταμαθόντας (ἔν τούτῳ γὰρ καιρῷ ἐστὶν
 “μὲν) αὐτὰς τε ἀρχαίους ἀνδρας εἶναι, καὶ ὅτ’ ἄλλες ὥρᾳ
 “καλεῖν.” Ο μὲν ταῦτ’ εἰπὼν, ἐπαύσατο.

Μετὰ τὴν δ’ εἶπε Χερσίφορος, Ἀλλὰ πρόσθεν μὲν, ὦ ξενοφῶν, ποσὴν μόνον σὲ ἐγίνωσκον, ὅσον ἤκουον Ἀθηναίων εἶναι· νῦν ἧ καὶ ἐπαιῶ σε ἐφ’ οἷς λέγεις τε καὶ πράττεις, καὶ βελομένην ἂν ὀπιλείσθης εἶναι τοιάτῃς· κρινόν γὰρ ἂν εἴη τὸ ἀρχαῖον. Καὶ νῦν, ἔφη, ³ μὴ μέλλωμεν, ὦ ἄνδρες, ἀλλ’ ἀπελθόντες ἤδη αἰρεῖσθε οἱ θεόμυθοι ἄρχοντας, καὶ ἐλόμυθοι ἤκετι εἰς τὸ μέσον τῆς στρατιᾶς, καὶ τὰς αἰρεθέντας ἄρατε· ἐπειτα ἐκεῖ ⁴ συγκαλέμεν τὰς ἄλλας στρατιώτας· παρέσω δ’ ἡμῖν, ἔφη, ⁵ Ἐτολμίδης ὁ κήρυξ. Καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνέστη, ὥς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ

“pervenire, ac, quamdiu vivunt, majore frui felicitate. Quæ
 “nos etiam ubi animadverterimus oportet (nam ita nobis jam
 “tempus est, id ut exigat) cum ipsos viros esse fortes, tum alios cohortari”: Hæc ille loquutus, finem fecit:

Ac post eum Cherisophus, Equidem antehac, inquit, ita solum te nōram, Xenophon, quodd Atheniensem esse audieram: nunc & orationem & facta tua laudo, ac tales quàm plurimos esse velim: nam ex bono esset publico. Nunc igitur, viri, nē cessemus, ait; sed confestim hinc digressi imperatores, quibus opus est, deligite; ac ubi delegeritis, media in castra venite, & delectos adducite; deinde milites cæteros illuc advocabimus: adsit etiam nobis Tolmides præco. Hæc ubi dixisset, surrexit, ut nē qua interponeretur mora, sed *quæprimitiva*

1 *Ἐν τούτῳ γὰρ καιρῷ*] Quod ἰληπτικῶς expressit K. Π. p. 258. *ἐν τούτῳ ἱσμεν* — Sic Latinis *tempus est* *rationis status* sive *conditio*. Vide modò scripta p. 190. n. 3.

2 *Ὀπιλείσθης*] Hanc scripturæ rationem sequitur Stephani: Alii *ὅπ πλείσθης*, divisim. Vide jam notata ad ἱπποπόλιν p. præced.

3 *Μὴ μέλλωμεν*] MS. Eton. & editi quidam καὶ νῦν, ἔφη, *ἔ μέλλωμεν*: quomodo legisse videtur Amaseni; quippe qui locum sic vertit, *Ad-*

huc, inquit, *cumestamus*, viri? Lektionem editionum Steph. & Leunclav. sequimur. De partic. *καὶ νῦν*, nunc igitur, vide p. 104. n. 2.

4 *Συγκαλέμεν*] Stephanus legendum arbitratur *συγκαλέμεν* vel *συγκαλέσμεν*: rectè quidem; nisi fortè præsens pro futuro ponitur: quæ de temporum permutatione consule p. 51. n. 1. & p. 25. n. 2.

5 *καὶ Τολμίδης &c.*] De quo supra p. 128.

περαίνονται τὰ δέοντα. Εκ τούτων ἡρέθησαν ἄρχοντες, ἀντὶ μὲν Κλεάρχου Τιμασίων Δαρδανεύς, ἀντὶ ᾧ Σωκράτης Ξανθικλῆς Αἰχαιός, ἂντι δὲ Ἀγίου Ἀρκάδος Κλεάνωρ Ορχομενίῳ, ἀντὶ δὲ Μένωνος Φιλήσιος Αἰχαιός, ἀντὶ δὲ Προξένου Ξενοφῶν Ἀθηναῖος.

Ἐπεὶ ᾗ ἤρηντο, ἡμέρα τε ἄχεδὸν ὑπέβαινε, καὶ εἰς τὸ μέσον ἦγον οἱ ἄρχοντες, ἔδοξεν αὐτοῖς, ² προφύλακας κατασησπνταί, συγκαλεῖν τὰς στρατιώτας. Ἐπεὶ ᾗ καὶ οἱ ἄλλοι στρατῶν συνήλθον, ἀνέστη πρῶτον μὲν Χειρίσοφος ὁ Λακεδαιμόνιος, ἔλαβεν ὥδε· “Ὁ ἄνθρωπος στρατιῶται, χαλεπαὶ μὲν τὰ παρόντα, ὅποτε
“ἀνδρῶν στρατηγῶν τοιῶτων σφόδρα, ³ καὶ λοχαγῶν καὶ στρα-
“τιωτῶν· πρὸς δ' ἐπὶ, ἔ⁴ οἱ ἀμφὶ Ἀργαῖον, οἱ πρὸς δὲν σύμ-
“μαχοι ὄντες, προδεδώκασιν ἡμᾶς. Ὁμῶς δὲ δεῖ ἐκ τῶν
“παρόντων ἄνδρας ἀγαθοὺς τι εἰλθεῖν, καὶ μὴ ὑφίστασθαι, ἀλλὰ

perficerentur quæ fieri oportuit. Deinde lecti sunt imperatores, pro Clearcho, Timasion Dardanius; pro Socrate, Xanthicles Achæus; pro Agiâ Arcade, Cleanor Orchomenius; pro Menone, Philesius Achæus; pro Proxeno, Xenophon Atheniensis.

Cum autem legerentur illi, ac dies prope jam illucesceret, imperatoresque in medium prodirent, visum est ipsis, collocatis ante castra excubiis, milites convocare. Et ubi cæteri etiam convenissent milites, surrexit primùm Cherisophus Lacedæmonius, & hunc in modum verba fecit: “Difficilis est, “milites, rerum præsentium status, cum ejusmodi ducibus
“& cohortium præfectis & militibus orbari simus: præter-
“eà, Ariæi copiæ, quæ nobis antea societate conjunctæ e-
“rant, nos deseruerunt. Attamen è præsentī rerum statu vi-
“ros fortes prodire nos oportet, nec remissis esse animis, sed

1 Ἀντὶ ᾧ Ἀγίου &c.] MS. Eton. & editi quidam, ἀντὶ ᾧ Ἀγίου, Κλεάνωρ Ἀρκάδος. Sed rectiùs editiones Steph. & Lenncl. receptam exhibent lectionem. Pauld post occurrit iterum Κλεάνωρ Ορχομενίῳ, ubi nulla est inter libros dissensio.

2 Προφύλακας] Adi p. 129. n. 3.

3 Καὶ λοχαγῶν] Utramque vocem perperam omisit Lennclavius: omi-

lit alius quidam, qui vestigiis ejus etiam errabundis nunquam non insistit. Retinent MS. Eton. & editiones Steph. & Ald. & stilus postulat Xenophontæus. P. 176. Ἐπὶ ᾧ οἱ τι στρατηγῶν συνειλημμένοι ἦσαν, ἔ⁴ λοχαγῶν καὶ στρατιωτῶν οἱ &c. p. 192. ἀντὶ ᾧ δ' ἀπαιλούτων ὡς πύργου στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν κατασταθῶσι.

4 Οἱ ἀμφὶ Ἀργαῖον] p. 141. n. 2.

“πιεῖσθαι ὅπως, ἢ μὲν δυνώμεθα, καλῶς νικῶντες σωζώμε-
 “θα· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, ὑποχέριον δὲ
 “μήποτε θρώμεθα ζῶντες τοῖς πλεμίοις. Οἶμαι γὰρ ἂν ἡμᾶς
 “πιαῦτα παθεῖν, οἷα οὗτοι ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσιν.”

Ἐπὶ τούτῳ Κλεάνωρ Ὀρχομενίου ἀνέστη, καὶ ἐλέξεν ὧδε·
 “Ἀλλ’ ὁρᾶτε μὲν, ὦ ἄνδρες, τὴν βασιλείῃς ὀπιορκίαν καὶ ἀ-
 “σέβειαν· ὁρᾶτε δὲ τὴν Τισσαφέρνης ἀπιστίαν, ὅστις λέγων ὡς
 “γείτων τι εἴη τῇ Ἑλλάδι, ἔπειθ’ ὡς πλείους ἂν ποιήσαιτο σῶ-
 “σαι ἡμᾶς·¹ καὶ ἐπὶ τέτοις αὐτῆς ὁμοίαις ἡμῖν, αὐτὸς δεξιάς
 “δὲς, αὐτὸς ἐξαπατήσας, συνέλαβε τὰς στρατηγὰς· καὶ εὐδὲ
 “² Δία Ξένιον ἠδέοθη, ἀλλὰ Κλεάρχῳ³ καὶ ὁμοτράπεζος γρό-

“eniti ut, si quidem poterimus, præclare vincendo salutem
 “consequamur: sin au em, saltem præclare mortem obeamus,
 “ac nunquam hostium in manus vivi incidamus. Etenim ea
 “nos perpeffuros arbitror, quæ in hostes dii vertant.”

Post hunc Cleanor Orchomenius surrexit, atque in hunc mo-
 dum verba fecit: “Videtis certè, viri, perjurium regis & im-
 “pietatem; videtis etiam Tissaphernis perfidiam, qui cùm se
 “vicinum esse Græciæ diceret, in primisque adeò id velle, ut
 “nos in Græciam incolumes deduceret; atque insuper ipse da-
 “to nobis jurejurando, ipse datâ dextrâ, ipse fraude adhibitâ,
 “duces comprehendit: & nè Jovem quidem Hospitalem re-
 “veritus est, sed Clearcho etiam cùm fuerit in mensâ parti-

¹ Οἱ γείτων τι &c.] Lege p. 136.
 De ellipsi in οἷσι vide p. 139. n. 5.

² Καὶ ἐπὶ τέτοις αὐτῆς &c.] Alio
 atque alio sensu sumuntur ἐπὶ τέ-
 τοις, scil. præterea: post hæc: propter
 illa. Exempla sunt passim obvia.
 Vide p. 140. Cæterum, hujusmo-
 di repetitionem pronominis αὐτῆς
 apud Athenagoram Πρωτ. περὶ Χρισ.
 p. 25. edit. Steph. notavit Stephanus
 ex Æschylo citatam:

Ὁ δὲ αὐτὸς ὁμῶν, αὐτὸς ἐν θοῇ
 παρῶν,

Αὐτὸς τὰ ἐπὶ, αὐτὸς ἐπὶ ὁ κτανὼν
 τὸν πικρὸν τὸν ἰμῶν. —

Schema autem ἐπιναφιστῆς ἵσως ἐρη-
 ται, ἀπὸ τοῦ τὴν αὐτὴν λέγειν (verba
 sunt Demetr. Phaf. de elocut. p.

154.) ἐπιναφιστῆς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν.
 Eund. vide sis ad p. 45. & Auctor.
 ad Herenn. l. 4. c. 13.

³ Δία Ξένιον] Acerrimum viola-
 torum hospitum vindicem: de quo
 canit Virgil. Æneid. l. 1. v. 735.

(— hospitibus nam se dare jura lo-
 quuntur)

Ea utique erat apud Græcos vete-
 res Romanosque hospitalitatis cu-
 ra & reverentia, ut Jovem ipsum
 quasi præsidem ejus constituerent,
 Δία Ξένιον seu Jovem Hospitalem ad-
 pellantes. Vide Euripid. Hec. v.
 803. & 1248. necnon Ælian. V. H.
 l. 4. c. 1.

⁴ Καὶ ὁμοτράπεζος &c.] MS. Eton.
 & edit. Ald. pro καὶ exhibent π.

Lege

“μῦϑον, αὐτοῖς τέτοις ἑξαπατήσας τὰς ἀνδρας δολωλέκεν.
 “Ἀρμῆος δὲ, ὃν ἡμεῖς ἠθέλομεν βασιλέα καθιστάμεν, καὶ
 “ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πῶς, μὴ περδῶσιν ἀλλήλους, καὶ
 “οὗτος ἔπε σὺ θεὸς δέσποιας, σὺτε Κύρον τὸν περνηκῶτα αἰδε-
 “οῦμαι, πρῶτοντος μάλιστα ὑπὸ Κύρου ζῶντος, νῦν πρὸς τὰς
 “ὀκείνου ἐχθίστους ἀποστάτας, ἡμᾶς σὺ Κύρου φίλους κακῶς
 “ποιεῖν περᾶται. Ἀλλὰ τὰς μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαντο· ἡ-
 “μᾶς δὲ δεῖ ταῦτα ὁρῶντας, μήποτε ἑξαπατηθῶμεν ἐπὶ ὑπὸ
 “τῶν, ἀλλὰ μαχομένους ὡς ἂν διωόμεθα κράτιστα, πῦ-
 “ρο, ὃ, τι ἂν δοκῇ τοῖς θεοῖς, πάσχειν.”

Ἐκ τούτου Ξενοφῶν ἀνίσταται, ² ἐσαλμύϑον εἰς πόλεμον
 ὡς ἐδώατο κάλλιστα· νομίζων, εἴτε νίκῃ διδοῖεν οἱ θεοί,
 τὸν κάλλιστον κόσμον τῷ νικῶν παρέπειν· ³ εἴτε περδῶν δέοι,

“ceps, viros his ipsis artibus deceptos perdidit. Quin Ariæus,
 “quem nos regem constituere voluimus, fidēsque adēd hinc in-
 “de data erat, de nobis mutud non deferendis, etiam hic ne-
 “que deos veritus, neque Cyrum mortuum reveritus, à Cyro
 “quamvis, dum viveret, maximis fuisset honoribus ornatus, ad
 “homines illi infestissimos jam defecit, ac nos Cyri amicos in-
 “juriis adficere conatur. Verum hos dii ulciscantur: nos au-
 “tem, hæc cum videamus, cavere oportet, nè ab iis amplius
 “decipiamur, sed ubi quàm quidem poterimus fortissimè dimi-
 “caverimus, quidquid diis visum fuerit, id ferre.”

Dein surgit Xenophon, ad pugnam quàm potuit elegantissi-
 mè ornatus: existimabat enim, five dii victoriam darent, orna-
 tum pulcherrimum victoriæ convenire; five moriendum esset;

Lege p. 160. Cæterum voce ὁμο-
 σπᾶσις² usus est etiam p. 85. &
 K. Π. p. 484. pro quâ σιωπᾶσις²
 supra p. 100. occurrit.

1 Ἀρμῆος δὲ — καὶ ὅτι &c.] Adi
 p. 112, 123. & de pleonasmō τῷ ὅ-
 τος p. 143. n. 2.

2 Ἐσαλμύϑον εἰς &c.] Verbum
 εἰλασθῆναι Phavorinus rectè exponit
 προσμύθηται. Nam εἰλασθῆναι proprie
 quidem mitti, dein etiam ad aliquid
 parari denotat, & vel maxime armis
 ad pugnam ineundam. Vide Hom.

Il. ψ. v. 284. Ἄλκιον V. H. l. 3. c.
 24. Ξενοφῶντι ἡμεῖς τὴν ἀλὴν ἀποδίδωμεν,
 καὶ ὅτι καὶ ὅπλα καὶ ἔχον. Νικῶντι γὰρ
 ἔλασμα, τὰς πολέμους πῶς καλλίστην πο-
 λὴν ἀρμόττειν καὶ ἀποδιδόσκειν ἐν τῇ
 μάχῃ κῆρυκα καλῶς ἐν καλῇ τῇ περ-
 πλῆξ. Τῷ γὰρ ἀνδρὶ τῷ γενναίῳ ταῦτ ἐ-
 ναί τὴν ἐντιμία, πῶς ὡς ἀληθῶς προσμύ-
 θεται αὐτῷ.

3 Εἰτε περδῶν δέοι.] Ita MS.
 Eton. & edit. Steph. & Ald. At
 Lennel. & alia quædam pessimè re-
 presentant θεοὶ προ δέοι.

ὁρθῶς ἔχεν, τὴν καλλίστην ἑαυτὴν ἀξιώσαντα, ἐν τέτοις τὴν τε-
 λαύτῃς τυγχάνειν. Ἐν τῇ λόγῳ ἤρχετο ὧδε· “Τὴν μὲν τὴν βαρ-
 “βάρων ἐμπορκίαν τε καὶ ἀπίστιαν ἡ λέγει Κλεάνωρ, ἐπίσταδε ἦ,
 “οἶμαί, καὶ ὑμεῖς. Εἰ μὲν ἔν 2 βεβληόμεθα πάλιν αὐτοῖς Διὰ
 “Φιλίας ἰέναι, ἀνάγκη ἡμᾶς πολλὴν ἀθυμίαν ἔχειν, ὁρῶντας
 “3 τὰς στρατηγὰς, οἱ Διὰ πίστως αὐτοῖς ἑαυτὰς ἐνεχείρουν,
 “οἷα πιπύθασιν· εἰ μὲντοι Διανοόμεθα σὺν τοῖς ὅπλοις ὧν τε
 “πεποιήκασι δίκην ἐπιθεῖναι αὐτοῖς, καὶ 4 τὸ λοιπὸν διὰ πάντας
 “πολέμους αὐτοῖς ἰέναι, σὺν τοῖς θεοῖς, πολλὰ καὶ ἡμῖν ἔκαλὰ ἐλ-
 “πίδες εἰσι σωτηρίας.” Τὸτο ἦ λέγοντος αὐτοῦ, ἡ Πάρνυϊα τις·

par esse uti, se elegantissimo cultu dignatus, eodem indutus ex-
 tremum diem morte conficeret: is in hunc modum dicere or-
 sus est: “Cleanor barbarorum & perjuria & perfidiam expo-
 “suit, atque vos, opinor, nōstis. Quod si ergo rursūm ami-
 “citiā eorum nobis utendum statuimus, necesse est magnam
 “nos habere sollicitudinem, cū videamus qualia duces, qui
 “se ipsis in manus datā acceptāque fide tradiderunt, passi sunt:
 “at verō si pœnas eorum quæ perpetrârunt, ipsis irrogare ar-
 “mis instructi cogitamus, & in posterum omni genere bel-
 “li eos persequi, multæ, diis iuvantibus, ac præclaræ nobis
 “spes salutis oblata sunt.” Hoc eo loquente, quidam sternuit:

1 Λόγῳ] Præfens hic præteriti
 vice fungitur, ut apud Joh. II. 4.
 ἔπειτα ἡ αὐτὴ ὁρὴ μὲν.

2 Βεβληόμεθα πάλιν &c.] Posset
 aliquis, inquit Cl. Arnaud, conji-
 cere pro βεβληόμεθα legendum esse
 βεβλήμεθα. Non malè quidem: cū
 Noster suprà p. 155. dixerit, ὅτι ἔ-
 σσι βεβλήμεθα φίλοι ἱμεῖς; & mox ite-
 rum, καὶ σὶ βεβλήμεθα φίλοι ἡμεῖς ἱμεῖς.
 Sed vulgatam lectionem rectè ser-
 vant libri omnes, & tuetur Διανο-
 μέθα, à quo proxima incipit sen-
 tentia. Eleganter autem dicitur
 αὐτοῖς Διὰ Φιλίας ἰέναι, uti mox in-
 frà, Διὰ πάντας πολέμους αὐτοῖς ἰέναι:
 quemadmodum Διὰ πείρας ἰέναι a-
 pud Æschin. dial. 3. sect. 13. & Æ-
 bian. V. H. 1. 13. c. 2. Διὰ πείρας ἡλθὲ
 δημοσίᾳ.

3 Τὰς στρατηγὰς — οἷα πιπύθασιν.]
 Vide p. 84. n. 2.

4 Τὸ λοιπὸν] Vide p. 122. n. 3.
 & confer p. 61. n. 1.

5 Πάρνυϊα τις &c.] Medii fuī-
 se ancipitisque ominis videntur
 sternutamenta. Quare cū minùs
 constaret, quæ secunda forent, quæ
 adversa, factum est ut Veteres, va-
 nâ capti superstitione, rem dubiam
 bonis esse verbis adjuvandam exi-
 stimaverint, atque ut faustè felici-
 tæque tandem eveniret, precibus
 votisque à deo quodam, tanquam
 ominis auctore, petendum. Oc-
 casionem militum animos confir-
 mandi amplexus Xenophon, à Jo-
 ve statim Servatore profectum o-
 men, faustumque adeò futurum
 statuit. Schol. ad Theocrit. ἐδ. ζ'. v.

ἀκούσαντες ἢ οἱ στρατιῶν), πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνηζ' τὸ θεόν·
 καὶ Ξενοφῶν εἶπε, "δοκεῖ μοι, ὦ ἄνδρες, ἐπεὶ ὡς σωτηρίας ἡμῶν
 "λεγονίων ὀϊανὸς ἔ' Διὸς ἔ' Σωτήρος ἐφάνη, εὐχαδαὶ τῷ θεῷ
 "τέτω θύσειν ὀϊανὴν, ὅπ' ἂν πρῶτον εἰς φιλίαν χώραν ἀ-
 "φικώμεθα· συνεπεύξαδαὶ ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν κατὰ
 "δύναμιν. Καὶ ὅτ' ὁδοὶ ταύτ', εἶφη, ἢ ἀναλαινάτω τὸ χεῖρα."

quo audito milites uno omnes impetu deum adorârunt: & Xe-
 nophon ait, "Quando, viri, nobis de salute loquentibus augu-
 "rium Jovis Servatoris exstitit, huic deo votum nuncupemus
 "censeo, sacra nos datam ob salutem facturos, quamprimum
 "in regionem pacatam pervenerimus: præterea diis cæte-
 "ris vota simul faciamus, sacrificaturos nos pro copiâ postea.
 "Atque hæc cuicunque placuerint, manum, inquit, tollat."

96. scribit τῶν περὶ μὲν εἶναι
 ἀφελίμους, τὸς ἢ βλαβεροὺς: ibi verò,
 ἐπὶ τῇ χεῖρι μοῖρα exponendum es-
 se πταρμόν. Contrà, latum quid
 felixque sonat ἄδουλ. α'. v. 16.

Ὀλοὺς γαίμοι, ἀγαθὸς πρὶς ἐπίπταριν
 ἱρχμῖν τοι

Ες Σπύριαν, &c.

Similiter apud *Homern*. *Odys.* ε'. v.
 345.

Ὀὐχ ὀρεῖς ὁ μοι ἦς ἐπίπταριν; —
 Ubi *Eustath.* p. 1831. *Oris* γαίρ πρὶς
 ἢ πρὶς παλαίους ὁ πταρμός. Lege
 quæ de πταρμῷ differit eruditiss.
Archæol. Græcæ auctor, l. 2. c. 17.

1 *Οϊανὸς ἔ' Διὸς &c.*] *Suidas*: Οἰω-
 νὸς, τὸ σημεῖον. *Adi* K. Π. p. 647. lin.
 penult. Οἰωνὸς, nimirum, ἡλῶσι καὶ
 πρὶ μὴ ὄρνει, uti notat *Schol.* ad *Ari-*
stoph. *Oris.* v. 720.

Ὀρσι πρὶς γαίμους πρὶς ὀρεῖς πρὶς
 μωνταῖς ἀλφειῖναι.

Φέμει γ' ὅμιν ὄρνει ἐπὶ πταρμόν τ' ὄρ-
 νει καλῶσι.

Variis autem varias ob causas epi-
 thetis numen illud insigniri solet;
 de quibus consulendus est *Phrynici-*
us, de N. D. c. 9. Idem supra p.
 80. tesseræ loco militibus datur:
 similiter K. Π. p. 475. In primis

verò vel pericula passuri, vel iis de-
 functi, *συνῆρα* supplicabant Jovi.
 De Hercule in leonem *Nemæum*
 contendente *Apollodor.* l. 2. c. 4.

— καὶ θύειν ἱερῇ (lego, ἱεροῦ) θύλακας,
 εἰς ἡμέραν ἔφη τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ
 λατὸς τῇ θύλακας εἰς ἡμέραν, Διὶ *συνῆρα*
 θύειν. — & infra paulò de eodem,
 fera jam occisâ, — *συνῆρα* θύειν Διὶ,
 ἡρα εἰς *Μυκήνας* τὴν *λίοντα*. *Aristid.* O-
rat. T. I. p. 1. Τὰς σὺ καὶ ἐν χεῖρ,
 Ζεὺς βασιλεὺς πρὶς σὺ πρὶς, δῶρα &c.

2 *Συνῆρα*] *Scil.* θύειν, ob sa-
 lutem acceptam oblata. *Noster*
 K. Π. p. 647. — θύει, δὲ καὶ πρὶς
 ἔ' πρὶς ἡμέραν πρὶς καὶ πρὶς πρὶς
 τῇ, καὶ *χαριστέα* — eadem dixit
 formâ. Sic & p. 503. — *δὲ καὶ* *χαρι-*
τέα ἰφουλῆσαι.

3 *Ανατενῶν τῇ χεῖρ*] Nimi-
 rum moris Græcorum erat ætate
 Xenophontis, ut in concionibus
 quotquot ad sensum significare vel-
 lent, manu protensâ suffragia fer-
 rent. Morem hunc respicit *No-*
ster Hist. Gr. l. 1. haud ita lon-
 gè à fine: τῇ γαίρ ὅψ' ἡ, καὶ πρὶς
 χεῖρας εἰς ὅν ἡ καὶ τῇ. Hinc *χαρι-*
τέα valet *καρδία*, ψαφίζων *Χαίρων*
τοῖς, ἐκλογή.

Καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. Ἐκ τῆς εὐχῆς ἔ' ἐπαιάνισαν. Ἐπεὶ ᾧ τὰ τ' θεῶν καλῶς εἶχεν, ἤρχετο πάλιν ὧδε·

“Ἐπύγχανον λέγων ὅτι ²πολλὰ καὶ καλὰ ἐλπίδες ἡμῖν
 “εἶν σωτηρίας. Πρῶτον μὲν γὰρ ἡμεῖς μὲν ἐμπεδοῦμεν οὖν
 “τῶν θεῶν ὅρκους, οἱ δὲ πολεμιοὶ Ὀππωρκήκασιν, καὶ ³τὰς
 “αὐτοῦ καὶ τοὺς ὅρκους λελύκασιν. Οὕτω δ' ἐχόντων, εἰ-
 “κός τοῖς μὲν πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεοὺς, ἡμῖν δὲ
 “συμμάχους, οἵπερ ἱκανοὶ εἰσι καὶ ⁴τοὺς μεγάλους ταχὺ μι-
 “κρὸς ποιῆν, καὶ τὰς μικρὰς, καὶ ⁵ἐν δεινοῖς ὥσι, σῴζειν εὖ-
 “πετῶς, ὅταν βούλωνται. ⁶Ἐπεὶ δὲ, (ἀναμνήσω γὰρ ὑμᾶς

Ac sustulerunt quidem omnes. Deinde vota nuncupârunt & præana cecinêre. Peractis ritè omnibus, ad deorum quæ pertinebant cultum, rursus i. à coepit dicere :

“Aiebam modo multas ac præclaras spes salutis nobis obla-
 “tas esse. Primum enim fidem, quam per deos jurati dedi-
 “mus, ratam fecimus; at hostes pejerârunt, & fœdera fi-
 “démque jurejurando adligatam solverunt. Quæ cum ita se
 “habeant, consentaneum est hostibus nostris infensos, nobis
 “auxiliares esse deos, qui quidem magnos citò parvos face-
 “re, parvosque, etiam si eos circumstent pericula, facilè, cum
 “velint, conservare possunt. Deinde, (vobis enim majorum

1 Ἐπαιάνισαν.] 7. Poll. l. i. segm. 26. inter phrasas de accedentibus ad deos rectè adhibitas, παιάνις αἰώνιαι recenset. Scholiast. ad Aristoph. Eip. v. 554. παιανιστής est εὐχάμενος τοῖς θεοῖς ὁμολογῆσαι χάριν. Παιάνι (leguntur utique παιῶν καὶ παιῶν, παιανίζω καὶ παιανίζω) γὰρ ἐστὶ ὕμνος εὐχαριστήριος. Vide sis p. 80. n. 4. & Archaeol. Gr. l. 2. c. 4.

2 Πολλὰ καὶ καλὰ &c.] Extant verba paulo suprâ. Similiter Euripid. in Hec. v. 351. Ἐπειτ' ἐρήσῃ ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Sic & Latini spem magnam, bonam adhibent.

3 Τὰς αὐτοῦ.] Vide p. 91. n. 4.

4 Τοῖς μεγάλους &c.] Similiter Noster Hist. Gr. l. 6. fere medio : Καὶ ὁ θεὸς δὲ, ὡς ἴσκει, πολλὰ καὶ χαίρει τὸς μὲν μικροῖς, μεγάλους ποιῶν τὸς

δὲ μεγάλους, μικροῖς. Cæterum, de vocibus μέγας & μικρός, ad conditionem, non statutam tantum, hominum designandam adhibitis lege contra Vorstium scripta K. Π. p. 391. n. 1.

5 Ἐν δεινοῖς.] Adi p. 168. n. 1.

6 Ἐπεὶ δὲ, (ἀναμνήσω &c.) “Post
 “ἔπειτα δὲ interruptus est oratio-
 “nis cursus : quoniam versu ult.
 “dicit, ἐλθόντων μὲν γὰρ Περσῶν &c. A-
 “lioqui si abessent particulæ μὲν &
 “γὰρ, post ἔπειτα ᾧ includi hæc pa-
 “rentheseos notis potuissent, ἀνα-
 “μνήσω γὰρ ὑμᾶς &c. usque ad ἐλθόν-
 “των : perinde ac si, ommissis iis,
 “quæ sunt intra parenthesis, di-
 “xisset, ἔπειτα δὲ ἐλθόντων Περσῶν.”
 Hactenus Stephanus. Mihi quidem non obstat videntur particulæ μὲν γὰρ,

“καὶ οὖν τῶν πραγμάτων τῶν ἡμετέρων κινδύνους” ἢ εἰδῆτε
 “ὡς ἀγαθοῖς τε ὑμῖν προσήκει εἶναι, σάζοντά τε σὺν τοῖς
 “θεοῖς καὶ ἐκ πάντων δεινῶν οἱ ἀγαθοί) ¹ ἐλθόντων μὲν γάρ
 “Περσῶν καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ² παμπληθεῖ στόλῳ ὡς ἀφαι-
 “νισμύτων τὰς Ἀθήνας, ³ ὑποσηναὶ αὐτοῖς Ἀθηναῖοι ταλμίσαν-
 “τες, ἐνίκησαν αὐτὰς. ⁴ Καὶ εὐχάρμυοι τῇ Ἀρτίμυδι, ὅπως

“etiam nostrorum pericula in memoriam revocabo; ut scia-
 “tis & vestrum esse strenuè vos gerere, & strenuos viros deo-
 “rum ope gravissimis etiam ex periculis incolumes evadere)
 “cùm Persæ eorúmque socii permagno cum exercitu eo veni-
 “rent consilio, ut Athenas delerent, ausi Athenienses ipsis re-
 “sistere, eos vicerunt. Cùmque votum Dianæ fecissent, quot

γάρ, quominus verba prædicta pa-
 senthesews notis includantur. Sic
 enim solet Noster: K. Π. p. 19, 20.
 Καὶ ὅρῳ δὲ αὐτὸν καχομνημένον καὶ ὀφ-
 θυλμῶν &c. deinde haud paucis in-
 terjectis, pergit, ὅρῳ δὲ τῷ κρόνον
 &c. Ibid. p. 307. τῷτῃ δὲ νυνὶ βασι-
 λίδος ἔτος, κελύμενος &c. postea, fa-
 cto intervallo haud mediocri, re-
 dīt rursūm, ὃ ἔστι βασιλίδος &c. Et
 p. 324 & seq. Ἀλλ' ἰγὼ μὲν, ἔφη, ὦ βα-
 σιλῆν, deinde, longam sanè post
 ἐπιμύθεον, orationis seriem ita re-
 stituit: οἱ γὰρ ἢ ἀλλοὶ ὅπως ποιήσουσι,
 αὐτοὶ ἰρῶσιν ἰγὼ δὲ, ὦ Κύρι, καὶ &c.
 Suprà quoque p. 78 & seq. Ορῶν δὲ
 ὁ Κλέαρχος τὸ μέγεθος &c. tandem sub-
 jungit ἀλλ' ὅμως ὁ Κλέαρχος &c.

[¹ Ελθόντων μὲν γάρ Περσῶν &c.]
 Jussu Darii Hystaspis f. qui vires
 suas omnes in debellandā Græciā
 experiri statuerat; atque adeò ad-
 versus Eretriam & Athenas cum in-
 genti exercitu duces misit Datin &
 Artaphernem: qui tamen ab A-
 theniensibus profligati sunt, anno
 ante æram Christianam 490. ante
 res gestas, de quibus hic agitur, 89.
 Vide *A. Gell.* l. 17. c. 21. & ibi no-
 tata. Quā de victoriā lege *Herodot.*
 l. 6. c. 112. & seq. c. Nop. de Mil-

tiade sect. 5. & seq. *Justin.* l. 2. c. 9.
 & *Agath.* l. 2. p. 46. edit. Par.

² Παμπληθεῖ στόλῳ ὡς &c.] *Su-
 das*: Παμπληθεῖς, πῶτον πολεμῶν. Pro
 ἀφαινισμύτων libri quidam pēperam
 ἀφαινισμύτων. *Thomas Magister*: ἀφαι-
 νίζεται, ἀπὸ τῷ δόκιμῳ τῷ ἐφείρῳ
 παμπληθεῖ. ἀφαινίζεται, ἢ ἀπὸ τῷ ἀφαι-
 νῆς ἐπὶ καὶ ἐν γένει.

³ ὑποσηναὶ αὐτοῖς] Eundem isti
 verbo casum tribuit *Hist. Gr.* l.
 7. sub fin. — ὡς τοῖς δόκιμοις ἀφαι-
 νῆς αὐτοῖς. Tam accusativum
 quàm dativum addit *Euripid.* *Her.*
Fur. v. 1349, 1350.

Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅπως ἐκ ἀφαινισμύτων
 Οὐδ' ἀφαινῆς αὐτοῖς ὅπως ὑποσηναὶ βίβας.
 Ubi vide sis quæ notavit *Bartestius*.

⁴ Καὶ εὐχάρμυοι τῇ Ἀρτίμυδι &c.]
 Cognomento *Ἀρτίμυδι*. De voto
 illo alii paulò aliter. *Scholias* ad
Aristoph. *Is.* v. 657. Καλλιμαχῶς,
 (de quo *Herodotus* l. 6. c. 111.) ὁ πο-
 λεμάρχος, λέγεται εὐχάρμῳ τῇ Ἀρτίμυδι
 τοσούτους βούς ἴδουσι, ὅσους αὐτοῖς ποιεῖ
 βασιλεὺς τοῦ Μαρδονίου. Επειδὴ ἔτι πολ-
 λοι ἐφαινῶνται, μὴ δυνάμενος τοσούτους
 βούς ἴδουσι, ὅσους χμαίρας. Alludit hi-
 mirum, loco citato, *Comicus* ad
 vorum, cujus hic meminit *Xeno-
 phon.* Eiusdem meminī etiam

ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων, τοσούτους χιμαίρας κατέ-
 ὄυσεν τῇ θεῷ, ἐπεὶ οὐκ ἔχον ἱκανὰς εὐρεῖν, ἔδοξεν αὐ-
 τοῖς κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν καὶ ἐπὶ καὶ νῦν ὁπο-
 ὄυσεν. Ἐπειτα ὅτι ξέρξης ὕστερον ἀγέρας τ' ἀναεῖδημην
 ἑσπρίαν ἤλθεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ τότε εἰκόων οἱ ἡμέτεροι
 ἀπὸ γονοὶ τὰς τέτων προγόνους, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θά-
 λασσαν. Ὡς ἐπὶ μὲν περὶ μέλα ὄραν τὰ τέτραμα, μέγιστον
 hostes occiderint, tot se illi deæ capras mactaturos, quia satis
 multas invenire non poterant, visum est iis quotannis quin-
 gentas mactare: atque hoc etiam tempore nonnullas immolant.
 Post deinde cum Xerxes coacto illo innumerabili exercitu in
 Græciam profectus esset, tum quoque majores nostri horum
 majores terrâ marique vicerunt. Quarum quidem victoriarum
 est certa videre indicia, quæ tum posita sunt tropæa; maximum

Agathias lib. 2. p. 46. Edit. Paris.
 Ταῦτά τοι καὶ ὁπότε ἀνακρέτος ὑπὸ
 Μιλτιάδου αἰ Μένου. Ταῦτοι γὰρ αὐτῶν
 οὐ σφόδρ' ἔργον ἀνέστησαν, ὥστε ἀμείλιχ' αὐτῶν
 τ' ἡρώδης τὰς Ἀθηναίων· λέγεται γὰρ ὅτι
 τῶν, χρηστὸς ἡμεῖς δὲ τὸν δόλιον
 ἀνταρτίαν Ἀρτιμύδ' ὄντος ἀπεκρίσθη, ὅς
 ἐς ταῦτα ἴσως ἐστὶν τῇ ἀρετῇ, ὅτι
 ἀπὸ τῶν τ' ἰσχυρίας, ἵς οὐκ ἔστι μὴ οὐκ
 ἡλίκου τὸ χρηστὸν δασύται, ἀλλ'
 ἡλικίαν θανάτου ἐπὶ τοῖς αἵματι, καὶ
 αὐτὸς ἀνδρῶν μὴ ἀλκιμῶν. Adde
 Plutarch. de vit. Herodoti cap. 4. p.
 362. *Eliau*. H. V. l. 2. c. 25.

1 Κατακάνοιεν] Leguntur etiam
 κατακάνοιεν & κατακάνοιεν. Sed re-
 cte se habet scriptura vulgata.

2 Ἐστὶ δὲ ἔργον &c.] Vide p. 124.
 n. 6. *Herodotus*. l. 6. c. 117. Ἐστὶ τῇ
 τῇ δὲ Μαραθῶνι μὲν ἀπὸ τῶν τ' βαρ-
 βάρων τ' ἱκανοῦς ἐστὶν ἐν τῇ ἀν-
 δρῶν. *Justin*. l. 2. c. 9. Ducenta millia
 Persæ eo prælio, sive naufragio, ami-
 sisse.

3 Ὡς ξέρξης ὕστερον &c.] Anno
 scil. ante æram Christianam 480.
 decimo post pugnam Maratho-
 niam supra modo memoratam. In
 numero Xerxis copiarum traden-

do veteres auctores non consen-
 tiunt. Vide sis *Herodotus*. l. 7. c. 60
 & seq. *Isocras*. Panathen. p. 242.
Diodor. Sic. l. 11. p. 3. *Plin.* N. H.
 l. 33. c. 10. *Justin.* l. 2. c. 10. alios.
 Hujus & victoriae meminit *Agathias*
 loco cit. necnon *A. Gellius*.
 His adde *Isocras*. Panegy. p. 58.
 edit. H. Steph. *Q. Curt.* l. 3. c. 10.
 Atheniensium concionem apud
Thucyd. l. 1. ferè medio.

4 Τα τέτραμα &c.] Phavorin. Eni
 ἡ τῶν τοῦ τοῦ, ὅτι ἐστὶν ἡλικίαι οἱ παλαιῶν
 ἡλικίαι τῇ τῇ ἡλικίαι μὲν ἡλικίαι, καὶ
 ἡλικίαι ἐστὶν ὅτι τῇ τῇ τῇ ἀπὸ τῶν
 ἡλικίαι διδράσκουσιν. οὐκ αὖτε δὲ τῇ τῇ
 (hunc enim ei recentiores adpin-
 gunt accentum) ἡλικίαι τῇ τῇ τῇ
 τῇ ἡλικίαι τῇ τῇ τῇ. De tropæis vide
Archeol. Gr. l. 3. c. 12. *Valer. Ma-*
xim. l. 5. c. 3. Lucet Marathon Per-
 sici tropæis: Salamis & Ariemissum
 Xerxis naufragia numerantur. C. Nep.
 in vitâ Themist. Sic unum viri (The-
 mistoclis) prudentiâ Græcia liberata
 est, Europæque succubuit Asia. Hæc
 altera victoria, (à Xerxe reportata)
 quæ cum Marathonio posset comparari
 tropæo.

"δὲ μάρτυροι ἢ ἐλάθουσι τῶν πόλεων, ἐν αἷς ὑμεῖς ἐμέ-
 "νεοθε καὶ ἐτραφῆτε· ἐδένα γὰρ ἀνθρώπων διαπότην, ἀλλὰ
 "τῆς θεοῦ προσκυνοῦτε. Τοιούτων μὲν ἔστε προγόνων. Οὐ μὲν
 "δὴ τοῦτο γε ἐρῶ, ὥς ὑμεῖς καταταχῶνται αὐτοῦς· ἀλλ' οὕτω
 "πολλὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀνταξάμενοι τοῖς ἐκεί-
 "νων ἐκγόνοις, πολλὰ πλάσιους ὑμῶν αὐτῶν ἐκκατέ σὺν τοῖς
 "θεοῖς. Καὶ τότε μὲν δὴ περὶ τῆς Κύρου βασιλείας ἀνδρες
 "ἦτε ἀγαθοί· νῦν δ', ὅποτε περὶ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας
 "ὁ ἀγὼν ἐστὶ, παλὺν δὴ περὶ ὑμᾶς προσήκει καὶ ἀμείνονας καὶ
 "προθυμότερους εἶναι· ἀλλὰ μὲν καὶ θαύραλευκτέρους καὶ
 "πρεπεῖς εἶναι πρὸς τῆς πολέμους. Τότε μὲν γὰρ ἄπειροι ὄν-
 "τες αὐτῶν, τὰ τε πλεῖστον ἀμείνονας ὁρῶντες, ὅμως ἐπαλμασθῆτε

"verò testimonium est libertas civitatum, in quibus nati e-
 "stis & educati: neque enim hominem ullum *tanquam* do-
 "minum, sed deos adoratis. Hujusmodi majoribus *prognati*
 "estis. Nec id sanè dixerim, vos eis dedecori esse: enimve-
 "rò necdum multi dies *abiēre*, cū hos illorum posteros in-
 "structā acie adgressi, deorum ope multò, quàm vos essetis,
 "plures superāstis. Atque id quidem temporis *initio* pro Cy-
 "ri regno *certamine* viri fortes eratis: nunc autem, cū de
 "salute vestrā certamen sit *propositum*, multò certè & me-
 "liores vos & alacriores esse par est; imò verò adversus ho-
 "stes etiam fidentiores jam esse decet. Illo enim tempo-
 "re, cū nullum *virtutis* eorum periculum fecissetis, ac im-
 "mensam *eorum* multitudinem vidissetis, nihilominus patria

τ Αλλὰ τὰς θούς &c.] Deficit μέ-
 τος: quā de ellipsi scripsimus p. 162.
 n. 2. Tangit autem reges adorandi
 morem apud Persas usu rece-
 ptum, de quo paucis egimus *Dis-*
sert. H. K. Π. praemissae p. 501

2 Αφ' ὧ &c.] *Scil.* 2^{ου}. Similis
 exstat in articulo postpositivo (re-
 laxivo potius) synthetis generis &
 numeri, Philip. III. 20. Ἡμῶν γὰρ τὸ
 πολέμους ἐν ὑποστάσει ὑπάρχον, ἔξ ὧ καὶ
 &c. Vide etiam Rom. IX. 23, 24.
 XI. 14. Galat. IV. 19. De victoriā,
 quam hic loci respicit, lege p. 101
 & seq. Solent autem duces tum

pristinae ipsorum virtutis, tum ho-
 stium ignaviae suos admonere. Sic
 Phormio apud *Thucyd.* I. 2. haud
 ita longè à fine, — πάλῳ δὲ ὁμοῖς
 ἐκείνοις πάλιν φέρον παρέχοντες καὶ πλεονέ-
 ρον, καὶ πλεονέκτους, καὶ δc. Sci-
 pio apud *Liv.* I. 21. c. 40. *Nē* ge-
 nus belli, nēve hostium ignavia, cum
 sit est vobis, milites, pugnantibus quibus
 terrā parique priore bello vicistis: &
 quibus &c. Consule etiam K. Π. p.
 242. n. 1. *Justin.* I. 6. c. 4. cum
 notā *Bernec.* ad ista: Sed vicisti ad-
 versus paulò ante victores nec animas
 neque vires parvi fuisse.

"1 οὐ τῷ πατέρῳ φρονήματι ἵνα εἰς αὐτοὺς· νῦν δὲ, ὅπο-
 "τε καὶ πῆραν ἤδη ἔχετε αὐτῶν, ὅτι θέλῃσι καὶ πολλαπλά-
 "σαι ὄντες μὴ δέχσασθαι ὑμᾶς, τί ὑμῖν ἐπὶ προσήκει τούτους
 "φοβεῖσθαι; Μηδὲ μάλιστα τὰτο μῖον δόξῃτε ἔχειν, εἰ² οἱ Κυ-
 "ρεῖοι, πρὸθεν σὺν ὑμῖν ταττήνδρσι, νῦν ἀφιστήκασιν· ἐτι γὰρ
 "οὗτοι κακίονες εἰσι τῷ ὑφ' ἡμῶν ἡτήμῳ· ἐφάδον οὖν πρὸς
 "ἐκείνους, καταλιπόντες ὑμᾶς. Τούτους δὲ ἐθέλοντας φυγῆς
 "ἄρχεν, πολὺ κρείττην σὺν τοῖς πολεμίοις ταττήνδρους, ἢ
 "ἐν τῇ ὑμετέρᾳ τάξει, ὄραν. Εἰ δέ³ τις αὖ ὑμῶν ἀθυμεῖ, ὅ-
 "τι ὑμῖν μὲν δοκ εἶσιν ἵππεις, τῆς δὲ πολεμίοις πολλοὶ πᾶρ-
 "εσιν, ἐνθυμήσῃτε ὅτι οἱ μύριοι ἵππεις οὐδὲν ἄλλο, ἢ μύ-
 "ριοι ἄνθρωποι εἰσὶν· ὥστε μὲν γὰρ ἵππου ἐν μάχῃ οὐδεὶς
 "πώποτε οὔτε δηχθεὶς ἔτι λακτοθεὶς ἀπέθανεν· οἱ δ' ἄνδρες
 "εἰσὶν οἱ ποιεῖντες ὅ, τι ἂν ἐν ταῖς μάχαῖς γίγηται. ⁴ Οὐκ ἔν

"spiritu pergere adversus eos ausi estis: nunc cum experimen-
 "to etiamprehenditis, ipsos, tametsi numero vos longè su-
 "perent, impetum vestrum sustinere nolle, cur vos deceat eos
 "adhuc metuere? Enimverò nec *ideo* vos deteriore loco esse
 "putetis, quòd Cyriani, priùs à vestris partibus stantès, jam
 "defecerint: nam illi etiam his ignaviores sunt, quos ipsi vici-
 "mus: nobis igitur relictis, ad hos fugerunt. At eos, qui fa-
 "cere fugæ initium velint, multò melius est in hostium ordini-
 "bus, quàm acie nostrâ, videre. Quòd si quis vestrùm ani-
 "mum demittat, *propterea* quòd nobis non sint equites, hosti-
 "bus multi adsint, cogitetis *velim* equites decem mille nihil ef-
 "se aliud, nisi decem mille homines; nam ab equo nemo un-
 "quam vel morsu faucius vel calce cæsus in prælio periit: at
 "viri sunt, qui, in pugnis quod fiat, *id omne* gerant. Atqui

1 Σὺν τῷ πατέρῳ φρονήματι &c.] I. e. elatos spiritus gerentes, pa-
 triâ vestrâ dignos.

2 Οἱ Κυρεῖοι &c.] In MSto Eton.
 atque editis legitur οἱ κύριοι: quòd
 scriptoræ vitium perspexit *Leonicla-*
rius, monuitque adeò reponendum
 Κυρεῖοι: scil. Cyriani, Cyrianarum
 partium Persæ, Ariæus & alii, de
 quibus p. 146 & 163. Eâdem for-
 mâ dixit p. 101. Κυρεῖοι στρατιῶται.

1. 7. εἰ τῷ Κυρεῖν στρατιώται. *His-*
tor. Gr. l. 3. ferè medio, Κυρεῖοι στρα-
 τῶται, & suprà paulò, ἐ τῶν Κυριαν
 στρατιῶται —

3 Τίς αὖ — εἰςθυμήσῃτε] Adi p.
 98. n. 2. & de transitione à sin-
 gulari ad plurativum numerum p.
 94. n. 3.

4 Οὐκ ἔν] *Suidas*: Οὐκ ἔν· ἐδάμῳ.
 Οἱ μὲν δὲ, ἀνδρογυνοὺς σπένδοντες.

" τῶν γε ἵππων πολὺ ἡμεῖς ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματι¹ ἐσ-
 " μέν· οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππων κρέμανται, φοβούμενοι οὐχ ἡ-
 " μάς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ καταπεσεῖν· ἡμεῖς δ' ἰσχυρὰ τῆς γῆς
 " βεβηκότες, πολὺ μὲν ἰσχυρότερον παύσμεν, ἢ τις προσή,·
 " πολὺ δ' ἐπὶ μάλλον ὅπου ἂν ἐθέλωμεν τείχεσθαι. Ἐνὶ μὲν
 " νῶ παρῆχσιν ἡμᾶς οἱ ἵπποις· Φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλεστέρον
 " ἐστίν, ἢ ἡμῖν. ² Εἰ δὲ δὴ τὰς μὲν μάχας παρρητε, ὅτι δ'
 " σκέτι ἡμῖν Τισσαφέρνης ἡγήσεται, οὐδὲ βασιλεὺς ἀγορεύ-
 " παρῆξει, τοῦτο ἄχθεται, σκέψασθε πότμον κρείττον, Τισσα-
 " φέρνης ἡγεμόνα ἔχειν, ὃς Πιστουλεύων ἡμῖν φανερός ἐστιν, ἢ
 " οὓς ἂν ἡμεῖς ἀνδρᾶς λαβόντες ἡγεῖσθαι κελεύωμεν· οἱ εἰσιν-
 " ται ὅτι, ἢν τι πῶς ἡμᾶς ἀμαρτάνωσι, πῶς τὰς ἑαυτῶν ψυ-
 " χὰς καὶ τὰ σώματα ἀμαρτάνωσι. Τὰ δ' ἰσχυρὰ πῶς
 " ὠνεῖσθαι κρείττον ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἢς ἔστι παρῆχον, μικρὰ μέτρα
 " πολλὰ δόρυρα, μηδὲ τὰ ἐπὶ ἐχονίας αὐτὰς λαμβάνειν· ἢ,

" nos multò, quàm equites, tutiore utimur vehiculo : nam il-
 " li in equis pendent, non tantùm nos metuentes, sed illud
 " etiam, nè decident : nos terræ innixi multò vehementius fe-
 " riemus, si quis accedat, ac multò etiam magis id, quod vo-
 " luerimus, adtingemus. Unâ tantùm re nobis præstant e-
 " quites : ipsis tutius licet, quàm nobis, fugere. Quòd si ad
 " pugnas firmis quidem animis estis, sed illud vobis grave est,
 " quòd non ampliùs vobis dux viæ erit Tissaphernes, neque
 " rex forum rerum venalium præbiturus est, considerate u-
 " trùm satius sit, Tissaphernem ducem habere, qui nobis pa-
 " lam infidiatur, an eos, quos ipsi delectos duces esse iusseri-
 " mus ; qui se intelligent, si quid in nos delinquant, in ani-
 " mos ipsorum ac corpora delinquere. Considerate etiam u-
 " trùm commeatum emere satius sit ex foro, quod hi suppedi-
 " tabant, parvas nimirum mensuras multo argento, cùm pro-
 " fertim unde hoc sumamus jam ampliùs non habeamus ; an,

1 Ἐπὶ τῇ γῆς βεβηκότες,] I. e. ter-
 ra firmiter habentes : quæ pulchrè
 quidem & significanter præceden-
 tibus opponuntur istis, ἐφ' ἵππων
 κρέμανται.

2 Εἰ δὲ δὴ τὰς &c.] Thom. Magi-
 fler : Θαρή, Ἀργεῖ, οὐ μαρτυρῶντες
 μαρτυρῶντες, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ἐστὶν, δεπ-

καὶ σιωπῶντες· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ταλμῶ,
 αἰσθητικῆς· Phavorin. Λέγεται καὶ μαρτυρῶν
 ἀπὸ τῆς ἐλπίδος εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἶον, μαρ-
 τυρῶν τὴν μάχην, ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ἀνίστασθαι
 τὴν μάχην. Plene Noster dixerit, Εἰ
 δὲ δὴ εἰς τὰς μὲν μάχας ἰόντες μαρτυρῶντες.
 Vide p. 179. n. 3. & K. Π. p. 644.
 n. 2.

“ἤντιμ’ ἀπαιτῶμεν, μέτρω χρημένους ὅπῃ τ’ αὖ ἐκάστος βύλη).
 “Εἰ δὲ πάντα μὲν γινώσκετε ὅτι οὕτω κρεττόν, τὸς δὲ πο-
 “ταμούς ἀπορον νομίζετε εἶναι, Ἐμαζὶ δὲ ἡγεῖσθε ἐξαπατη-
 “θῆναι διαβάντες, σκέψασθε εἰ ἄρα τὰτο καὶ μωρόταται πρ-
 “οιήκασι οἱ βάρβαροι. Πάντες μὲν γὰρ οἱ ποταμοί, ἢ πρῶτον
 “ἢ πηγῶν ἀπὸ τοῦ ὧσι, πρὸς πρὸς τὰς πηγὰς διαβατοὶ γίγ-
 “νον). εἰ δὲ τὸ γόνυ βράχοντες. ²Εἰ γὰρ μήθ’ οἱ ποταμοὶ διήγα-
 “σιν, ἡγεμονίᾳ τε μεγάλας φανήσονται, εἰ δὲ ὥς ἡμῶν γε ἀθυρησίων.
 “Επιστάμεθα γὰρ Μυσοῦς, ὥς ἔκ’ αὖ ἡμῶν φασίηναι βαλτίδας εἰ-

“victoriā si quidem potiamur, uti mensurā, quantā quisque
 “velit. Quod si intelligitis hæc melius itā se habitura, verūm
 “esse flumina *quiddam*, trajici quod nequeat, existimatis, at-
 “que ea vos trajecisse magnæ vobis esse fraudi ducitis, confi-
 “derate annon illud *ipsum* stultissimè barbari fecerint. Omnes
 “enim fluvii, etiam si procul à fontibus *suīs* transiri nequeant,
 “tamen ab iis, qui ad fontes *ipsos* progrediuntur, sic transiri
 “possunt, ut nè genu quidem madefaciant. *Fam* verò si ne-
 “que flumina *nos* transmissura sunt, & dux nullus compareat,
 “tamen nè sic quidem animum despondere debemus. Sci-
 “mus enim Mysos, quos dicere nobis præstantiores non possu-

1 Τὸς γὰρ ποταμούς ἀπορον] Scil. ἀπο-
 ρον. Lege scripta de hæc ellipth p.
 135. n. 3. Eandem adhibent La-
 tini. Triste lupo stabulis — Dulcis sa-
 tis humos, — I. e. Tristis vos: dulcis
 vos, uti Servius ad Virg. ecl. 3. v.
 80, 82, ubi lupo stabulis ubi

2 Εἰ δὲ μήθ’ αἱ ποταμοὶ &c.] *Adu-*
ertitur Var. lect. l. 18. c. 15. legen-
 dum censet, Εἰ δὲ μήθ’ αἱ ποταμοὶ
 διήγαγον, ἡγεμονίᾳ δὲ &c. ut sit sen-
 tentia, “Quod si videtis fore, ut
 “nè flumina quidem itineri no-
 “stro obstatura sint, sed illud vo-
 “remini, nè dux itineris nullus
 “existat, nè sic quidem animis
 “concidere debemus. Cur autem
 “sic quoque benè sperare debeant,
 “statim subjicit. Sed ita legen-
 “dum, ut dixi, constare opinor
 “ex iis, quæ antecesserunt; sunt

“enim illa planè his gemina.” Εἰ
 δὲ ταῦτα μὲν γινώσκοντες, ὅτι ὅταν κρετ-
 τόν, τὸς γὰρ ποταμούς ἀπορον νομίζοντες εἶ-
 ναι — & paulo supra: Εἰ γὰρ μήθ’ οἱ πο-
 ταμοὶ διήγαγον, ὅτι ὅταν ἡγεμονίᾳ &c.
 Ipse malim vulgatam lectionem
 retinere, cum propter librorum
 omnium auctoritatem, tum prop-
 ter ea, quæ statim sequuntur; hæc
 enim est Xenophontis sententia:
 Etiam si flumina transitum dene-
 gaverint, nec dux Græcis adfue-
 rit, tamen nè sic quidem debere
 eos animis concidere; cum Myli
 alique, ipsis nequaquam virtute
 præstantiores, etiam invito rege,
 sedes ejus intra imperii terminos
 fixerint incoluerintque, opulen-
 tia satis rerum omnium copiâ po-
 titi.

“ταμ. ὁ βασιλεὺς ἀκοντῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ χώρα πολλὰς
 “τι καὶ μεγάλας καὶ εὐδαίμονας πόλεις αἰχρῶσιν. ὁ δὲ
 “μεθὰ δὲ Πεισίδας ὡσαύτως. Λυκάονες δὲ καὶ αὐτοὶ εἶδο-
 “μεν ὅτι, ἐν τοῖς πεδίοις τὰ ἐρυμνὰ καταλαβόντες, πῶν τῶν
 “τῆ χώραν καρπὸν τῆς. Καὶ ἡμᾶς δ’ ἂν φαίην ἔγχεσθαι χρε-
 “ται μήπω φανεροὺς εἶναι οἰκαδὲ ὠρημύλους, ἀλλὰ κατα-
 “σπιδάζεσθαι, ὡς αὐτῶν περ οἰκιστάς. Οἶδα γάρ ὅτι καὶ
 “Μυσιεὺς βασιλεὺς πολλοὺς μὲν ἡγεμόνας ἂν δόει, πολλοὺς
 “δ’ ἂν ὁμήρους τῶν ἀδολῶς ἐκπέμψεν· καὶ ἐδομήσει γ’ ἂν
 “αὐτοὺς, καὶ εἰ σὺ τῶν ἐκπέμψεως βούλωντο ἀπύναν. Καὶ ἡ-
 “μῖν γ’ ἂν οἶδ’ ὅτι τῶν ἐκπέμψεως πῶτα ἐποίησιν, εἰ εἴωρα ἡμᾶς

“mus, invito rege in ipsius ditione multas & amplas & opu-
 “lentas urbes incolere; Pifidas inidem *urbes ibidem incolere* ἰσά-
 “mus: Lycaonas ipsi etiam vidimus, cū in campis loca mu-
 “nita occupārint, illius agri fructus percipere. Atque equi-
 “dem dixerim nondum debere nos prae nobis ferre domum
 “proficiscendi impetum, sed *res nostras* componere, quasi hāc
 “alicubi domicilia collocare velimus. Scio enim regem Mysis
 “duces multos daturum esse, multos obfides sine fraude se eorū
 “dimissurum: imō etiam viam ipsīs muniret, etiam si vel in
 “quadrigis discedere vellent. Nobis quoque hāc ipsa, *sat scio*,
 “libentissimē praeſtaret, si nos videret ita nosmet parare, *quasi*

1 Οἱ βασιλεὺς ἀκοντῶν &c.] MS. Etōn. οἱ βασιλεὺς χώρα ἀκοντῶν. Minus, opinor, librario placuit vocis βασιλεὺς repetitio. Sed nomen loco pronominis iteratum jam supra legimus p. 17. n. 1. p. 38. n. 4. Confer Joh. IV. 1.

2 Εἰς τὴν χώραν δὲ Πεισίδας.] Signifi-
 ter locutione hāc usus est p. 135. οἶδα δὲ ὅτι Πεισίδας ex precedentibus supplendā.

3 Ἀν φαίην] Stephanus haud im-
 meritō legendum suspicatus est φαίην pro φαίην hactenus vulgato. Eundem modum pauld supra ad-
 hibuit, &c. εἰ δὲ ἂν φαίην.

4 Τῶν ἐκπέμψεως.] Scil. ὠρημύλους. Ple-
 nē Euripid.

Εἰ τὴν τῆς χώρας γ’ ἔς ἀπὸ τῆς λαοῦ
 Αἰλῆς, &c. Phoenif. v. 1355.
 5 Τῶν ἐκπέμψεως.] Non agnoscit
 Constantinus: in exemplum Step-
 hani locum hunc Xenophontem
 adducit; praeerea, nullum. De
 hoc speciatim composito, quod ge-
 neratim protulit Domini. Phil. scil.
 92. dici possit, Εἰς μὲν τὸ πᾶν
 τοῦ ὅμου οὐδὲ ἡ ἀπὸ τῆς τῶν
 ἀπὸ τῆς τῶν ὡς μέγας, ὡς ἀπὸ τῆς
 μὲν τῶν, &c. Felices certē quidam
 à laude nominum verborumque
 compositorum Graeci sunt & ἱε-
 ροῦ scriptores: ter & amplius felices
 auctores sacri. Exempla suppedi-
 tat Clar. Blackwell, & αὐτοῖς,
 Classic. Sacr. v. 1. p. 198 & seq.

“ μὲν ὡς ἀποδιδάσκοντες. Ἀλλὰ ἢ δίδοιμα μὴ, ἀν’ ἧ-
 “ πὲρ μάθωμεν ἄλλοι ζῆν, καὶ ἐν ἀφύρτοις βιοτεύειν, καὶ μή-
 “ δαν δὲ καὶ Περσῶν καλῶς καὶ μερίλαις γυναιξὶ καὶ παρ-
 “ θένους ὁμιλεῖν, ἢ μὴ, ὥσπερ οἱ λατοφάροι, ὅπλα φάμεθα
 “ τῆς οἰκαδὲ ὀδῆ. Δοκῆ ἔν μοι εἶκος καὶ δίκαιον εἶναι, περὶ-
 “ πον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τὰς οἰκείας περὶ αὐτῶν ἀφικνεῖσθαι
 “ καὶ ὁπλοῦναι πῶς Ἑλλήσιν ὅτι ἐχόντες ἔπεινοντα, ἔχον αὐτοῖς,

“mansuri hic essemus. Verum enimvero metuo nē, si semel
 “laboris expertes agere, & copiose victitare discamus, atque
 “etiam Persarum & Medorum pulchris procerisque mulieri-
 “bus ac virginibus familiariter uti, quemadmodum solent loto-
 “phagi, suscipiendi in patriam itineris obliviscamur. Quam-
 “obrem consentaneum & æquum mihi esse videtur, primum
 “ut in Græciam & ad propinquos redire conemur; ac Græ-
 “cis ostendamus suā ipsos sponte pauperes esse, cū liceat iis,

1. Παροδιδάσκοντες.] Sic supra
 modo παρακινεῖσθαι reciprocā, ut
 media solent verba, significatio-
 nem habet, atque adeo respuit
 pronomen reciprocum: quod ma-
 le vulgares edit. verbo παρακιν-
 εῖσθαι adscripserunt apud K. Π.
 p. 417.

2. Μερίλαις &c.] Adi K. Π. p.
 315. n. 3.

3. Μὴ, ὥσπερ οἱ λατοφάροι &c.] Ec-
 ce iterum particula negativa, præ
 ἀφύρτοις studio sententiæ reposi-
 ta! Simili repetitione, post impe-
 ditum nonnihil orationis cursum,
 passim utuntur auctores. Virgil.
 Æneid. 9. v. 210 & seq.

Sed si quis (quæ multa vides disci-
 mine tali)

Si quis in adversum &c.

Cicero. 19. epist. 1. 2. verebar nō id id
 cadere, (quod etiam nunc veretur) nō
 antiquum tu &c. Cæterum Xeno-
 phonti animo obversata est Home-
 rica narratio, Odyss. i. v. 83 & seq.

— ὥσπερ ἀπὸ τῆς ἐπίστασης
 τῶν Λατοφάρων, οἳ τὸν ἄνθρωπον εἶδον
 ὁδόν.

Mox,

Οὐδ’ αὖψ’ εἰς ἄνθρωπον μίαν ἀνδρῶν Λα-
 τοφάρων.

Οὐδ’ ἄρα Λατοφάρων μὴδ’ ἐπὶ τῶν
 οἰκῶν.

Ἡμετέρων, ἀλλὰ οἳ δίδωσι λατοῖς
 παραδιδόντες.

Τῶν δ’ οἳ λατοῖς φάσι μελὸν ἔχειν
 κρηττόν.

Οὐκ ἐστὶ παρακινεῖσθαι πάλιν ἔθελον, ἢ
 δὲ τίς οὐκ.

Ἀλλ’ αὐτὸν βύλωντο μετ’ ἀνδράσι Λα-
 τοφάρων.

Λατοῖν ἐκπύοντες μερίμνην, πρὸς τὴν
 λατοῖαν.

Τὸς μὲν ἔχοντες &c.

Plin. N. H. l. 13. c. 17. Eadem Af-
 rica, quæ vergit ad nos, insignem ar-
 borem loton gerit — tam dulci ibi cibo,
 ut nomen etiam genti tertæque dederit,
 nimis hospitali adveniarum oblivione pa-
 triæ. Vide sis etiam quæ ad Quin-
 til. l. 5. c. 8. notavit celeb. Bæ-
 conius.

4. Πίνοντες ἔχοντες &c.] Hesych. Πί-
 νοντες, πίνοντες, ἀφύρτοις, ἀφύρτοις,
 Phavorin. Πίνοντες, πίνοντες ἀφύρτοις. De par-
 ticip. ἔχοντες vide p. 158. n. 5.

“ τοὺς νυν οἴκοι ¹ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κημισαμέ-
 “ νους, πολυσίους ὄραν. Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες, πάντα ταῦτ’
 “ ἀραθὰ δηλονότι ² τῶν κρατιούτων ἐστὶ. ³ Τοῦτο δὲ δὲ λέ-
 “ γειν, πῶς ἂν πρενοίμεθα τε ὡς ἀσφαλές τε, καὶ εἰ μάχε-
 “ σθαι δεοί, ὡς κρείττετα μαχοίμεθα. Πρώτοι μὲν τῶνυν, ἔφη,
 “ δοκεῖ μοι κατακαῦσαι τὰς ἀμάξας, αἷς ἔχομεν· ἵνα μὴ ⁴ τὰ
 “ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ, ἀλλὰ πρενώμεθα ὅποι ἂν τῇ στρατιᾷ
 “ συμφέρῃ· ἔπειτα καὶ τὰς σκηνὰς συγκατακαῦσαι. Αὐταὶ γὰρ
 “ αὖ ⁵ ὄχλον μὲν παρέχουσιν ἄγειν, συνωφελεῖσι δὲ ἐδὲν ἔτε εἰς
 “ τὸ μάχεσθαι, οὐτ’ εἰς τὸ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν. Ἐπὶ δὲ τ’ ἄλ-
 “ λων σκιδίων τὰ περὶ τὰ ἀπαλλάττωμεν, πλεονέστερον πολέμου
 “ ἐνεκεν, ἢ σίτων, ἢ ποτῶν ἔχομεν· ἵν’ ὡς πλείους μὲν ἡμῶν

“ huc si deduxerint eos qui. domi jam vitam agunt inopem,
 “ opulentos videre. Sed enim, viri, hæc omnia bona sunt eo-
 “ rum utique qui vincunt. De eo jam dicendum, quo pacto
 “ quàm tutissimè profecturi simus, ac, si prælio decertandum
 “ sit, quàm optimè prælium ineamus. Itaque primùm plau-
 “ stra, quæ habemus, comburenda censeo; ne sarcinaria no-
 “ bis imperent vehicula, sed quocunque exercitui conducatur,
 “ pergamus: deinde etiam tabernacula unà comburenda.
 “ Nam horum item vectura negotium nobis facessit, neque
 “ quidquam vel ad pugnam, vel ad commineatum comparan-
 “ dum adjumenti adferunt. Præterea in vasis reliquis quæ su-
 “ pervacanea sunt amoveamus, exceptis iis, quæ ad belli, vel
 “ cibi, vel potûs usus habemus: ut quàm plurimè nostrum in-

¹ Ακλήρους πολιτεύοντας] Hesych. Ακλήρῳ, μὴ ἔχει κλήρον μὴτι ὑσίου, ἢ τι πτωχῷ. Respexit, opinor, Homeri Odys. λ'. v. 489.

Ἄνδρες παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσις πο-
 λὺς ἐστίν.

Porro, πολιτεύοντας denotat hic (non eos, qui rempublicam admini-
 strant, magistratum funguntur, sed)
 privatos, qui in republica versantur,
 & ejus legibus ac institutis vivunt.
 Thucyd. l. 2. ferè medio: Ἀθλα γὰρ
 οἷς κῆται ἀριτῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἀν-
 ὁρῶν ἀρετῶν πολιτεύουσι, i. e. in horum
 etiam civitate viri præstantissimi ver-

santur. Idem l. 4. propius fin. πῶς
 τὰς ἐμπολιτεύουσας σφῶν ἐσεί, i. e. —
 qui illic degebant. Hesych. Πολιτεία,
 ἢ πόλις ἢ βίος.

² Τῶν κρατιούτων ἐστὶ.] Vide p. 112.
 n. 1. & K. Π. p. 110. & p. 160. n. 2.

³ Τοῦτο δὲ] Stephanus: Fortassis
 δὲ scribendum est.

⁴ Τὰ ζεύγη ἡμῶν στρατηγῇ.] Locu-
 tio haud ita dissimilis isti, quæ usus
 est p. 125. ὃ δὲ τὴν ἐστρατηγῆσιν ἀγέλιον.

⁵ Ὀχλον μὲν παρέχουσι ἄγειν.] Pro
 — ἐν τῇ ἀμαξῇ. Similiter suprâ p.
 138. vim passivam verbo ἐπὶ ἡγεμεν
 tribuit: ubi vide scripta n. 4.

“¹ ἐν τοῖς ὅπλοις ὥσιν, ὡς ἐλάχιστοι δὲ σκωλοφόροι. ² Κρα-
 “ πυμδῶν μὲν γὰρ ἐπίσταντε ὅτι πάντα ἀλλότρια· ἣν δὲ κρα-
 “ τῶμεν, καὶ οὖν πολεμίους δεῖ σκωλοφόρους ἡμετέρους νο-
 “ μίζειν. Λοιπὸν μοι εἰπεῖν, ὅπερ καὶ μέγιστον νομίζω εἶναι.
 “³ Ορᾷτε γὰρ καὶ οὖν πολεμίους, ὅτι οὐ παρόθεν ἐξεγενήεν
 “ ἐτόλμησαν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον, πρὶν τοὺς στρατηγούς ἡ-
 “ μῶν συνελαβόν, νομίζοντες, ὄντων μὲν τῶν δρχόντων, καὶ
 “ ἡμῶν περὶ τομδῶν, ἱκανὸς εἶναι ἡμᾶς περιγενέσθαι τῷ πο-
 “ λέμῳ· ⁵ λαβόντας δὲ τὰς ἀρχοντας, ⁶ ἀναρχία ἂν καὶ ἀ-
 “ ταξία ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. Δεῖ οὖν πολὺ μὲν οὖν

“ter armatos sint, quàm paucissimi impedimenta vehant. Nò-
 “stis enim omnia, victi quibus potiantur, aliena fieri: atque
 “adedò si vicerimus, hostes ipsos in illorum habere loco debe-
 “mus, nostra qui vehant impedimenta. Reliquum est ut de eo
 “dicam, quod maximum esse arbitror: Videtis certè etiam
 “hostes non ante bello nos ausos fuisse laceffere, quàm duces
 “nostros comprehendissent; quippe qui existimabant, quam-
 “diu duces nobis essent, ac nos eis pareremus, fore ut hostibus
 “bello superandis sufficeremus: verùm ubi duces ceperint, nos
 “eorum qui præessent orbitate ordinisque perturbatione peri-
 “turos arbitrabantur. Quamobrem præfectos jam designatos

1 Εν τοῖς ὅπλοις] Vide p. 122.
 n. 2.

2 Κρατυμέναι γὰρ &c.] Adi loca su-
 præ paulò citata præced. p. n. 2. Per-
 peram libri quidam exhibent articu-
 lum πρὶν ante ἀλλότρια. Nos MStum
 Eton. & edit. Steph. sequimur. Cum
 autem ἀλλότρια intelligas oportet
 ἰστί, quod passim deficit.

3 Ορᾷτε γὰρ τὰς &c.] De structu-
 rā vide p. 84. n. 2.

4 Πρὶν τὰς — συνελαβόν] Vide
 p. 162. n. 1.

5 Λαβόντας &c.] Μισγεῖς legen-
 dum putavit λαβόντες, scil. οἱ πολέ-
 μιοι, cum νομίζοντες itidem paulò
 suprà intelligendi. Sed haud in-
 commodè referri potest λαβόντας ad
 primum illud sententiæ mem-
 brum, Ορᾷτε γὰρ καὶ τὰς πολεμίους, —

vel accipi pro λαβόντων scil. αὐτῶν,
 quod mavult Stephanus. Sic & alibi
 non rarò accusativus officio geni-
 tivi absoluti fungitur. Noster Hist.
 Gr. I. 3. ferè medio: Δόξανται δὲ
 ταῦτα καὶ παρασθῆναι — Et K. Π. p.
 387. Ενταῦθα δὲ τρεῖς ὄντι τῶν &c.
 ubi vide quæ notavimus.

6 Ἀναρχία ἂν καὶ &c.] Particulam
 ἂν, quæ in editis deerat, ex MSto
 Eton. restitui: & eā quidem resti-
 tutā, non est cur ἀπολείσθαι in ἀπο-
 λείσθαι mutemus; cūm aoristo fu-
 turi temporis significationem ἂν
 dare soleat. Vide p. 6. n. 1. & 152.
 n. 4. Est tamen eadem ubi vel ἰλ-
 λειπνικῶς supprimitur particula, uti
 notavimus p. 36. vel libratorum
 excidit incuriā. Porro, lege p. 192.
 n. 1.

“ἀρχοντας ὁπμιλεστέρας γνέσθ' τὰς νῦν ἢ πρόθεν, πολὺ ᾧ
 “τὰς ἀρχομύνας εὐτακτοτέρας, καὶ πειθομύνας μᾶλλον τοῖς ἀρ-
 “χασιν νῦν, ἢ καὶ πρόθεν. Ἦν δέ τις ἀπειθῇ, ἢν ψηφίσῃσθε τὸν
 “αἰὲ ὑμῶν ἐντυγχάνοντα σὺν τῷ ἀρχοντι καλᾶζειν, ὅπως οἱ πο-
 “λέμιοι πλείους ἐφ' ὅσμοι εἶσιν.” τῇδε γὰρ τῇ ἡμέρᾳ ² μυ-
 “ρίαις ὄψον” ἀνθ' ἐνὸς κλεάρχου, τὰς ἔδεν ὁπμιτρέφοντας
 “κακῶ εἶναι. Ἀλλὰ γὰρ ἔπεραίνεον ³ ἤδη ὥρα· ἴσως γὰρ οἱ πο-
 “λέμιοι αὐτίκα παρέσονται. Ο, τι μὲν ἔν τῶν δοκεῖ καλῶς
 “ἔχειν, ἐπικυρώσατε ὡς τάχιστα, ⁴ ἢ ἐργῶ περαίνῃτε. Εἰ δέ τις
 “πὶ εἶδε τ' ἄλλων βέλπον ἢ ταύτη, πολμάτω καὶ ⁶ ὁ ἰδιώτης
 “διδάσκειν· πάντες γὰρ ⁷ κοινῆς σωτηρίας δεόμεθα.”

“oportet iis, quos antehac habuimus, multò esse diligentiores,
 “& milites ordinis multò observantiores, ac præfectis magis
 “modò, quàm antehac, dicto audientes. Quòd si quis dicto
 “non fuerit audiens, decreto à vobis factò ut quivis vestrùm,
 “qui fortè unquam adfuerit, de eo pœnas unà cum præfecto
 “sumat, sic demum hostes maximè frustrà erunt: nam hoc ip-
 “so die Clearchos sexcentos pro uno conspicient, nemini ut
 “ignavus sit concessùros. Sed jam tempus est, ut ad finem
 “hæc perducamus: nam fortassis hostes mox aderunt. Et
 “quidquid horum quidem rectè se habere videtur, quampri-
 “mùm ratum facite, ut re ipsà perficiatis. Quòd si quis alio-
 “rum meliorem hâc aliquam rationem perspexit, etiãsi pri-
 “vatus sit gregariùsve miles, eam nos docere audeat; omnes
 “enim communis egemus salutis.”

1 Τῶν πρόθεν,] Ità MS. Eton. In editis nonnullis legitur ἢ προτέρων.

2 Μυρίαις] Vide p. 118. n. 3.

3 Ἢδη ὥρα.] Similiter p. 26. ὥστε ὥρα λέγειν: ubi vide notata. Et suprà paulò, πάντα ἀλλότρια scil. ἰσά.

4 Ἢ ἐργῶ περαίνῃτε.] Sic passim apud auctores ἐργῶ λόγῳ opponitur. Leunclavius rectius scribi putat ἐργῶ περαίνῃται. Εἰ δέ τις πὶ εἶδε &c. Sed mutatione non opus est. Cæterùm, pro Εἰ δέ τις πὶ εἶδε &c. MS. Eton. dat Εἰ δέ τις πὶ ἄλλο βέλπον ἢ &c.

5 Ταύτη,] Scil. ἰδῶ. Scriptores autem in primis Attici vocem

istam tanquam adverbium adhibent. Phavorin. Καὶ τὰ ἐπιρήματα γίνονται μὲν ἐν παντί τῷ λόγῳ μισῶν καὶ Ἀπικῶ μὲν μάλιστα ἰδίως ταῦτα πω-
 σσι δὲ πὶ ὁπικῆς ἐνικῶν ἡλυκῶν οἰομένηται, ὡς — ταύτη, τὸ ἔτα. Esaiid. Orest. v. 781.

Ορ. Εὐ λέγεις· φάσω τὸ δαλὸν τῇδε. Scholiastes: τὸ τῇδε ἀπὸ τῷ ἔτα.

6 Ο ἰδιώτης] Opponitur hic, ut alibi sapè, τῷ ἀρχοντι. Sic privatus apud Latinos ei opponitur, quia est cum potestate seu imperio.

7 Κοινῆς] Leunclavius scribendum censet κοινῆ. Sed vulgata lectio satis sana videtur.

Μετὰ δὲ ταῦτα Χερίστοφος εἶπεν, Ἀλλ' εἰ μὲν τινὲς ἄλλου δέῃ πρὸς τύπῃς, οἷς ¹ λέγει Ξενοφῶν, καὶ αὐτὰ καὶ ² ἐξεστὶ ποιεῖν· ἂν δὲ νῦν εἴρηκε, δοκεῖ μοι ὡς τάχιστα ψηφίσασθαι ἄριστον εἶναι· καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. ³ Ἀνέτειναν ἅπαντες. Ἀναστὰς δὲ πάλιν εἶπε Ξενοφῶν· “ὦ ἄνδρες, ἀκούσατε ὧν ⁴ προσδοκᾷν δοκεῖ μοι. ⁵ Δῆλον ὅτι “πορεύεσθαι ἡμᾶς δεῖ, ὅπου ἔχομεν τὰ Ἰππιδεῖα. Ἀκούω “δὲ κώμας εἶναι καλὰς, οὐ πλεῖον ἑκοσι σταδίων ἀπὸ χούσας. Οὐκ ἂν οὖν θαυμάζοιμι, ⁶ εἰ οἱ πολέμιοι, ὥσπερ οἱ “δειλοὶ κυνέες, οὗ μὲν παρμόντας διώκονσιν τε καὶ δάκνυσιν, “ἣν διώωνται, τὰς δὲ διώκοντας φεύγουσιν· εἰ καὶ αὐτοὶ ἡμῖν “ἀπὸ τῶν ἐπακτοῦ τοῖεν. Ἰσως οὖν ἀσφαλέστερον ἡμῖν πορεύε-

Post hæc Cherisophus, Enimvero, inquit, si quid aliud necessarium sit præter ea, quæ dixit Xenophon, statim fieri possit: quæ verò jam protulit, quamprimum decernamus optimum esse cenſeo; atque aded cui probantur hæc, manum is tollat. Sustulerunt omnes. Et Xenophon cùm iterum surrexisset, “Audite, inquit, viri, quæ mihi expectanda videntur. “Perſpicuum est eundem nobis esse *ad ea loca*, ubi commeatum habituri simus. Ego verò pulchros audio vicos esse, qui “non plus viginti stadia hinc absunt. Quare nihil mirer, si “hostes, quemadmodum timidi canes & insectantur prætereuntes & mordent, si possint, persequentes fugiunt; si etiam “isti nos discedentes subsequantur. Itaque tutius fortassis iter

1 Δίψ] De temporum commutatione vide p. 2. n. 1. & ibi quæ adduximus ex *Ariffide*: cujus exstant verba Tom. 2. p. 529. edit. Oxon.

2 Εἴξει] *Muretus* mavult ἐξίστα. Sed vide p. 25. n. 2.

3 Ἀνέτειναν ἅπαντες.] Vide pag. 199. n. 3. Similiter sine ullius particulæ vinculo mox infra dicit: Ἐδδξε ταῦτα. Et K. Π. p. 556. *προσπύσσει τὰς τ' ἀρχαίας ἡνέας*. Sic Joh. IV. 6. *ὡς ἦν ὡσεὶ ἐκτε*.

4 Προσδοκᾷν δοκεῖ μοι.] *Phavorin*. Προσδοκᾷν, τὸ ἐλπίζειν ἀγαθὰ καὶ κακὰ. Sic & Latini de utrisque adhibent

expectare. Cæterum, pro δοκεῖ μοι, *Muretus* legit δικά μοι, i. e. *quæ præſagire mihi videor*. Sed non audiendus est: intelligas oportet δν, ante προσδοκᾷν. Similis est locutio K. Π. p. 162. Ὡδν μοι ἦν δοκεῖ, ἴφη, ποιεῖν: & alibi sæpè. Vide suprà p. 26. n. 2.

5 Δῆλον ὅτι] *Adi* p. 182. n. 3.

6 Εἰ οἱ πολέμιοι, ὥσπερ — εἰ καὶ αὐτοί] Pari modo Noster particulam εἰ repetit in *Oeconom*. haud ita longè ab init. Οἱ μὲν δ' ἂν καὶ ἐπὶ πῶρ ἐλθόντες σὺ, καὶ μὴ οἷον παρ' ἐμοῖ, εἰ ἄλλοτε ἡγησάμεν, &c. *Adi* p. 78. n. 3. & pag. 208. n. 3.

“ὅταν ἰ πλαισίον ποιησάμεν² τ' ὅπλων, ἵνα³ τὰ σκευοφόρα·
 “καὶ ὁ πολὺς ὄχλος⁴ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ᾗ. Εἰ ἔν νῦν ἀποδειχθείη,
 “τίνα χρὴ ἡγεῖσθαι⁵ πλαισίῳ, καὶ τὰ πρόσθεν κρομεῖν, καὶ τί-
 “νας ἐπὶ τ' πλευρῶν ἐκατέρων εἶναι, καὶ τίνας ὀπισθοφυλακεῖν,
 “ἐκ ἂν, ὅποτε οἱ πολέμοι ἐλθοῖεν, βελεύεσθαι ἡμᾶς δεοί, ἀλ-
 “λὰ χρώμεσθαι ἂν εὐθὺς τοῖς πεταγμένοις. ⁶ Εἰ μὲν ἔν ἄλλῳ
 “πῆς βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μὴ, Χερσιόφος μὲν ἡ-
 “γούτω, ⁷ ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιος ἐστὶ τ' ἡ πλευρῶν ἐκατέρων
 “δύο τῶν πρεσβυτάτων στρατηγῶν Πιμελοίδην· ὀπισθοφυ-
 “λακῶμεν δὲ ἡμεῖς οἱ νεώτατοι, ἐγώ τε καὶ Τιμασίων, ⁸ τὸ νῦν

“fecerimus, si in quadratum agmen armatos disponamus, ut
 “impedimenta & frequens turba loco sit tutiore. Quare si
 “jam constitutum fuerit, quem agmini quadrato præesse, pri-
 “mâque aciem componere, & quos ab utroque esse latere,
 “quosque à tergo curare oporteat, non necesse fuerit tum nos
 “deliberare, cum hostes venerint, sed instructis statim uti
 “militibus nobis licebit. Si quid igitur alius quisquam rectius
 “perspicit, aliter res instituitur; si non, Cherisophus frontē
 “præsit, quandoquidem Lacedæmonius est; utriusque lateris
 “duo ē natiu maximis duces curam habeant; tergum nos æ-
 “tate minores custodiamus, ego scilicet & Timasion, in præ-

1 Πλαίσιον] Vide p. 76. n. 4.

2 Τῶν ὅπλων,] Vide p. 122. n. 2.

3 Τὰ σκευοφόρα καὶ ὁ, &c.] Vide p. 23. n. 2. & p. 40. n. 5.

4 Εἰ ἀσφαλεστέρῳ] Sic supra p. 84. νομίζοντες ἔτι καὶ ἐν ἀσφαλεστέρῳ εἶναι. — De ellipsi vocis τῶν, jam diximus p. 145. n. 2.

5 Τὰ πρόσθεν] Scil. τ' ὅπλων μέρη: quā de ellipsi consule p. 40. n. 5.

6 Εἰ μὲν ἔν ἄλλῳ πῆς] Μιγεῖται & Στεφ. malunt ἄλλο: sic pauld post, Εἰ δὲ πῆς ἄλλο βέλτιον ὁρᾷ, λέγεται. Cum tamen supra dixit Εἰ δὲ πῆς τὸ εἶδεν τ' ἄλλων, lectionem, fide librorum nixam, loco motam nolim.

7 Επειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιος ἐστὶ.] Honorem istum auctoritatēque Lacedæmonii deferendi causam tangit Noster l. 6. haud procul ab

init. Τὸ μῆντι ἰμέ σκευοφόρα ὑφ' ὑμῶν ἄρχοντα, Λακεδαιμονίου ἀνδρὸς παρόντος, οὗδ' ὑμῖν, ἔτ' ἰμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι, ἀλλ' ἥτοι ἀν' αὐτῷ τῷτο τυγχάνει, εἰ π' δύναιτο παρ' αὐτῶν ἰμοὶ δ' αὖ ἐπ' αὐτῶν π' νομίζω τῷτο ἀσφαλὲς εἶναι. Ορῶ γὰρ ὅτι καὶ τῇ πετεινῇ μὲν οὐ σθένει ἰπικύπτοτο πολέμοις, πρὶν ἐπὶ ἡσυχίᾳ πάντας τὴν πόλιν ὁμιλοῦν Λακεδαιμονίους καὶ αὐτῶν ἡγεμόνας ἐπ' αὐτῷ. Thucyd. l. 1. haud ita longè ab init. καὶ μεγάλου κινδύνου ἐπιπερικυκλίσθαι, (scil. Græcis à barbarorum rege) οἷσι Λακεδαιμόνιοι τ' ἐν πολέμῳ ἡγήσαντο, δυνάμει πρὸς ἑαυτοὺς, — Nostro etiam, Λακεδαιμ. πολιτ. in- eunte, Sparta est dυνωταπότη τε καὶ ὁμομαπότη τ' οὐ τῇ ἑκάστῃ πόλει.

8 Τὸ νῦν εἶναι.] Eadem occurrit phrasis K. Π. p. 359. Vide supra scripta

“εἶναι. τὸ ἧ λοιπὸν, πειρώμενοι πάντης τῆς πάξως, βελευ-
 “οῦμεθα ὅ, τι ἂν αἰεὶ κράτιστον δοκῇ εἶναι. Εἰ δέ τις ἄλλο βέλ-
 “ιον ὄρῃ, λεχάτω.” Επεὶ ἧ ἑδεῖς ἀντίλεγεν, εἶπεν, “ὦς δο-
 “κεῖ ταῦτα, ² ἀνατενάτω τὴν χεῖρα.” Εδοξε ταῦτα. “Νυνὶ,
 “ἔφη, ἀπόντας ποιῆν δεῖ τὰ δεδομένα. Ἐ ὅστις τε ὑμῶν τῶν
 “οἰκείων ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, μεμνήσθω ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι· (ὃ γάρ
 “ἐστὶν ἄλλως τῶν τυχῶν) ⁴ ὅστις τε ζῆν ἐπιθυμεῖ, πειράσθω νι-
 “κᾶν· τῷ μὲν γὰρ νικῶντων, τὸ κατακάκειν. τῷ ἧ ἡττωμένων,
 “τὸ λυποῦναι ἐστὶ. Καὶ εἰ τις γε χρημάτων ἐπιθυμεῖ, κρα-
 “τῶν πειράσθω· τῷ γὰρ νικῶντων ἐστὶ καὶ τὰ ἐαυτῶν σώζειν, καὶ
 “τὰ τῷ ἡττωμένων λαμβάνειν.”

Τῶν λεχθέντων ἀνέστησαν, καὶ ἀπελθόντες κατέκαιον τὰς
 αἰμάζας καὶ τὰς σκῆπας· τῶν δὲ περὶ τῶν, ὅτου μὲν δεοί-
 τό τις, μετεδίδουσαν ἀλλήλοις, τὰ δὲ ἄλλα εἰς τὸ πῦρ ἐρίπ-

“sens quidem. In reliquum, hujus ubi ordinis periculum fe-
 “cerimus, quidquid semper optimum factu videatur, id con-
 “filii capiemus. Quod si quis rectius aliud perspicit, expo-
 “nat.” Cum nemo contradiceret, ait, “Cui probantur hæc,
 “manum tollat.” Decreta hæc erant. “Jam, inquit, ubi dis-
 “cessum est, præstemus oportet quæ decreta sunt: ac quicun-
 “que vestrum suos videre desiderat, meminerit virum se for-
 “tem præbeare necesse esse; (hoc enim aliter consequi non licet)
 “quique vitâ frui cupit, det operam ut vincat: nam vincen-
 “tium est, interficere; victorum, mori. Et si quis opum cu-
 “piditate ducitur, id conetur ut superior evadat: quippe eo-
 “rum est, qui vident, & sua tueri, & ea, quæ victi possi-
 “dent, capere.”

His dictis surrexerunt, & cum abiissent, plaustra tentoriâque
 combusserunt: ex supervacaneis verò *vasis*, quorum indigeret
 aliquis, ea inter se communicarunt, cætera in ignem abjicie-

Scripta p. 61. n. 2. *Tho. Magister*,
 τὸ δὲ τίμηρον εἶναι, καὶ τὸ τίμηρον ἔχειν,
 περίττω ἢ τὸ νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχειν:
 deinde primæ phraseos exemplum
 ex *Aristide* profert. Sed rhetorem
 hunc Xenophontemque nemo, cui
 modò mens sana, contenderit.

1 Τὸ δὲ λοιπὸν,] Lege sis p. 122.
 n. 3.

2 *Ανατενάτω τὴν* — *ἔδοξε &c.*
 Vide p. 199. n. 3. & p. 212. n. 3.

3 *Τοὺς οἰκείους*] Intellige *γονίας*,
γυναικας, *παῖδας*, quorum *πίδα* su-
 præ meminit p. 177. ac denique
φίλων quæque.

4 *Ὅστις τε ζῆν ἐπιθυμεῖ, &c.*] Passim
 hoc militibus inculcatum. Lege
 supra p. 193.

την. Ταῦτα ποιήσαντες ἡρίσονται. Ἀριστοποιμένων ἢ αὐτῶν ἔρχε¹) Ἰ Μιθραδάτης σὺν ἱππεῦσιν ὡς τριάκοντα, ἔ καλεσάμενος τὰς στρατηγὰς ² εἰς ἐπήκον, λέγει ὧδε· Εγὼ, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ³ καὶ Κύρῳ πιστὸς ἦν, ὡς ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἔ νῦν ὑμῖν εὐνοῦς· καὶ ἐνθάδε εἰμὶ σὺν πολλῷ φόβῳ διάγων. Εἰ ἔν ὁράω ὑμᾶς σωτήριόν τι βλεπομένους, ἔλθοιμι ἂν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ⁴ τὰς Περσέωντας πάντας ἄγων. Λέγετε ἔν, ἔφη, πρὸς με, τί ἐν νῶ ἔχεις, ὡς πρὸς Φίλον τε ἔ εὐνοῦν, καὶ βεβλόμενον ἰχοινῇ σὺν ὑμῖν τὸ σῶλον ποιῶν. Βλεπομένοις τοῖς στρατηγοῖς ἔδοξεν ⁶ ἀποκρίνασθαι ταῦτα· (καὶ ἔλεγε Χερσίφορος) Ἡμῖν δοκεῖ, ἦν μὲν τις εἴα ἡμᾶς ἀπέναι οἰκαδε, ⁷ Διαπορεύεσθαι τὴν χώραν ὡς ἂν δυνώμεθα ἀσπένεσθαι· ἦν δέ τις ἡμᾶς τὴν ὁδὸν ἀπκωλύη διαπλεμῖν τέτω,

bant. Hæc cùm fecissent, prandebant. Iis autem prandentibus Mithradates cum equitibus triginta circiter venit, & cùm duces in locum unde posset exaudiri vocasset, in hunc modum loquutus est: Ego, Græci, & Cyro, uti nōstis ipsi, fidelis eram, & vobis nunc benevolus sum; adeoque hīc magno cum metu verfor. Itaque si quid vos consilii salutaris inire videro, ad vos cum ministris omnibus veniam. Quare, ait, vobis quid in animo sit, mihi tanquam amico benevoloque, & vobiscum unā itineris faciendi cupido, exponite. Ducibus de re consultantibus itā respondendum esse visum est; (ac pro cæteris quidem loquutus est Cherisophus) Nobis stat per hanc regionem quā quidem poterimus innocentissimè proficisci, si nemo impediāt quominus domum discedamus; sin quis nos itinere prohibeat, contra eum quā fortissimè poterimus,

1 Μιθραδάτης] Vide p. 162. n. 3.

2 Εἰς ἐπήκον, λέγει] Hæc de locutione jam suprà diximus p. 163. n. 3. De temporum permutatione vide p. 198. n. 1.

3 Καὶ Κύρῳ πιστὸς ἦν,] Noster suprà p. 162. Αρταῖος δὲ ἔ Αρπίος καὶ Μιθραδάτης, οἱ ἦσαν Κύρῳ πιστάται.

4 Τὰς Περσέωντας — ἄγων.] Hesych. Περσέωντας, οἱ εὖ δυνάμει ταῖς φίλοι — δὲ τοῖς καὶ ὑποκρίνται. Pro ἄγων MS. Eton. exhibet ἔχει: quæ passim inter se confunduntur. Sic suprà p. 127. pro τὰς πρὸς ἔχει

idem MS. dat — ἄγων.

5 Κοινῇ] Grata hæc Nostro & familiaris est ellipsis K. Π. p. 72.

Α καὶ σὺ κοινῇ σὺν Κρατάρχῃ σκοπεῖσθαι, ibid. p. 155. σκοπεῖν δὲ ἀξίῳ κοινῇ καὶ σὺ καὶ ἐμὲ, — ubi βελῇ intelligas oportet. Varias vocis σίλος significationes jam suprà evolvimus p. 28. n. 2.

6 Αποκρίνασθαι ταῦτα· (καὶ ἔλεγε &c.) Hæc de loquendi formā scripsimus p. 164. n. 2.

7 Διαπορεύεσθαι τὴν &c.] Adip. p. 140. n. 3.

ὡς ἂν διυώμεθα κράτιστα. Ἐκ τούτου ἐπειγέτο Μιθραδά-
της διδάσκειν ὡς ἄπορον εἴη, βασιλείῳς ἄκοντ', σωθῆναι.
Ἐνθα δὲ ἐγγνώσκειτο ὅτι ὕποπτ' εἴη· καὶ γὰρ τῶν Τις-
σαφέρνους τις οἰκείων παρηκολούθει πίστεως ἕνεκα. Καὶ ὅκ
τούτου ἐδόκει πῖς στρατηγοῖς, βέλτιον εἶναι δόγμα ποιήσα-
σθαι, τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι, ἔς τε ὅν τῇ πόλεμια
εἶναι διέφθειρον ἢ προσιόντες ὅν στρατιώταις, καὶ ἕνα γε λο-
χαγὸν διέφθειραν, Νικάρχον Ἀρκάδα· καὶ ὥχετο ἀπὸν
νυκτὶς σὺν ἀνθρώποις ὡς εἶχον.

Μετὰ ἣ ταῦτα ἀρμήσαντες, καὶ διαβάαντες ὅτ' Ζάβατον πο-
bello decertare. Tum verò Mithradates ostendere niteba-
tur haud posse fieri ut, invito rege, incolumes evaderent. I-
bi tum intellectum est fidem ei non habendam: nam & ἔ
Tissaphernis quidam familiaribus eum fidei causā comitaba-
tur. Quare visum est ducibus satius esse decretum fieri, ut
bellum citra præcones gereretur, quamdiu sint in hostico:
corrumpebant enim accedendo milites, atque unum sanè co-
hortis præfectum corruperant, Nicarchum Arcadem; isque
aded noctu cum viginti ferè hominibus discessit.

Post hæc cùm pransi essent, atque Zabatum fluvium traje-

1 Ἐνθα δὲ] Phavorin. Ἐνθα, τότε,
ὅπου, ἢ τότε αὖθις. Οὐ μόνον τότε ἔστιν,
ἀλλὰ ἔχοντες. Sic suprâ Noster p.
50. Ἐνθα δὲ μέρος &c. & 73. Ἐνθα δὲ
σὺν &c. Alibi passim.

2 Ὑποπτ'] Hefychio est ἰχθρὸς.
Lexicon G. L. vetus: Ὑποπτος, sus-
pectus, suspiciosus. MS. Eton. ὑπο-
πικτος, satis significanter quidem
& loci sententiæ convenienter, uti
ex verbi ὑποπικτος interpretatione
p. 148. n. 1. constabit. Sed nomi-
nis istius exempla desiderantur.

3 Οἰκείων — πίστεως ἕνεκα.] Hefych.
Οἰκείοι, οἱ κατ' ἐπιγραμίαν ἀλλήλοις προ-
σηκόντες, καὶ ἴδιοι, καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν πεί-
ναι. Eò autem unà cum Mithrada-
te missi erant, ut ei fides haberetur à
Tissapherne.

4 Ἐκ τούτου] Vide sis K. Π. p. 73.
n. 1.

5 Πόλεμον ἀκήρυκτον] I.e. bellum,

in quo præconibus ultro citroque
commeari non liceret. Hefychius
& Phavor. Ἀκήρυκτος, ἀνικηρύκτου-
τ' : i. e. ἀνὸν κηρυκίς, seu in quo
nulli ἐπὶ συμβάσει καὶ συνοδαῖς κήρυκας
ἀγρίμπονται. Iidem Ἀκήρυκτος, (τε-
pono ἀκήρυκτος) μέγας τις, ἀδιάλλακ-
τ' : i. e. acre, (scil. bellum) im-
placabili odio imbutum. Herodot. 1.5.
c. 81. Αἰζοῦται δὲ, εὐδαιμονίῃ τε με-
γαλὴ ἐπαρξέντις, καὶ ἰχθρὸς πύλαις
ἀναμνησθέντις ἐκείνης ὥσπερ Ἀθηναίους, τότε
Θηβαῖοι διηγίνονται, πόλεμον ἀκήρυκτον
Ἀθηναίοις ἐπιφέρειν.

6 Ἐν πόλεμια] Respice p. 30. n. 2.

7 Νικάρχον &c.] Cujus suprâ me-
minit p. 162.

8 ὥχετο ἀπὸν] Eiusdem lo-
cutionis exemplum pete sis ex p. 142.
n. 1. & 149. n. 4.

9 Τὸν Ζάβατον] MS. Eton. edit.
Ald. & Steph. Ζάβας; Leunclau. Ζά-
βας

ταμίον, ἑπορεύοντο πεταγμύοι, τὰ ὑποζύγια καὶ τὸν ὄχλον ἐν μέσῳ ἔχοντες. Οὐ πολὺ δὲ παρεληλυθόντων αὐτῶν, Σπι-
Φαίνεται πάλιν ὁ Μιθραδάτης, ἱππίας ἔχων ὡς ἀξακισίους,
καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας ὡς τετρακισίους, μάλα ἐλα-
φροὺς καὶ εὐζώνους· καὶ προσήει μὲν, ὡς φίλῳ ὦν, πρὸς
τοὺς Ἕλληνας. Ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἐγένετο, ἔξαπίνης οἱ μὲν αὐτῶν
ἐπὶ ζευον ἢ ἱππεῖς καὶ πεζοὶ, οἱ δὲ ἐσφενδόνων ἐτίτρωσκον.
Οἱ δὲ ὀποδοφύλακες τῶν Ἑλλήνων ἔπαρχον μὲν κακῶς, ἀν-
τεποιεῖν δὲ οὐδέν· ὅι τε γὰρ Κρήτες βραχυτέρᾳ τῶν Περσῶν

cissent, instructi pergunt, jumentis ac turbâ *inermi* in medio collocatâ. Cùmque non longè progressi essent, in conspectum prodit iterum Mithradates, cum ducentis circiter equitibus, & sagittariis funditoribûsque ferè quadringentis, levibus admodum & expeditis; & ad Græcos quidem *versus*, quasi amicus, tendebat. Cùm propiùs abesset, subitò ipsorum tum equites tum pedites partim sagittas emittebant, partim fundis urebantur *nostrósque* vulnerabant. Græci autem qui in extremo erant agmine injurias accipiebant, nihil *injuriæ* vicissim faciebant: nam & Cretenses minùs longè quàm Persæ sagittas

ἦν. Malè, opinor, omnes. Repono levi mutatione Ζάδατον, de quo sic suprà p. 151, Noster: Μιστὰ ταῦτα ἀφικέτο ἐπὶ τῇ Ζάδατοι ποταμῷ — Καὶ ἐσβῶντα ἤμεσαν ἡμέρας τρεῖς. *Primo*, postquam eò advenissent, die exponit p. 160. reditum Clearchi à congressu colloquioque Tissaphernis, ducùmque mox insequutam mortem: *secundo*, p. 176, & seq. Græcorum, eo casu perculsorum, mœrorem animique anxietatem, necnon ducum, in mortuorum locum substituendorum, electionem: *tertio*, p. 195. & seq. orationes, quas isti duces eo habuère consilio, ut demissos militum animos erigerent recrearentque; necnon Mithradatis fraudem structam pariter & detectam, & fugam denique Nicarchi. Pòst demum Græci Ζάδατον, de quo priùs, trajiciunt. Pluribus fluvium hunc tangimus

in *Indice Geograph.*

1 Ἐπορεύοντο πεταγμύοι, τὰ &c.] Onosander Strateg. c.6. Αἰτίτω (scil. ὁ στρατηγός) ἢ τὸ ἐπάτομα πῦρ ἐν τῇ ξεί, καὶ μήπω μέγα συμπαθεῖν, &c. deinde, Λαμπαίντω ἢ τῇ γεωγραφίᾳ, καὶ τὰ ὑποζύγια, καὶ τὴν δαπάνην ἀπαιτοῦσι ἐν μίση τῇ δυνάμει χειρί. Nimirum, ἵνα τὰ σκλάβοι, καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἐν ἀσφαλείᾳ ἦ, uti Noster suprà modò p. 213.

2 Ἐπαρχον μὲν κακῶς, &c.] Sic infra mox: κακῶς μὲν πάχοντες, ἀντεποιεῖν δὲ οὐδὲν δυνάμενοι.

3 Οἱ τε γὰρ Κρήτες &c.] Creta, auctore Solino c. 11. *prima mari potuit, remis & sagittis*. Cretensium itidem arcus sagittasque sæpissimè memorant auctores. Vide sis Strab. l. 10. p. 736. Callimach. hymn. in Dianam v. 81. Lucan. l. 7. v. 229. Plin. N. H. l. 16. c. 36. Valer. Max. l. 9. c. 3. Virgil. Ecl. 10. v. 59. His

E c

omni-

ἐπύθοντο, καὶ ἅμα ἱ ψιλοὶ ὄντες εἶσω τ' ὅπλων κατεκέκλιτο· οἱ
 τε ἀκοντισταὶ βραχυτέρα ἡκύνιζον ἢ ὥς ἑξικνεῖσθαι τ' σφενδονη-
 τῶν. Ἐκ τούτων Ξενοφῶντι ἐδόκει διακτεῖν εἶναι· καὶ ἐδίωκον ὅτι
 τε ὀπλιτῶν ἔτι πελταστῶν οἱ ἔτυχον σὺν αὐτῷ ὀπισθοφυλακῶν-
 τες· διώκοντες ἡ εὐθένα κατελάμβανον τ' πολεμίων. Οὐτε γὰρ
 ἱππεῖς ἦσαν τοῖς Ἕλλησιν, ἔτι οἱ πεζοὶ σὺν πεζοῖς ἔκιντο πολλοὶ
 φεύγοντας ἐδιώκοντο καταλαμβάνειν ἐν ὀλίγῳ χωρίῳ. πολλὸν
 γὰρ οὐχ οἶόν τι ἦν ὁπλῶν ἄλλου στρατεύματος διώκειν. Οἱ δὲ
 βάρβαροι ἱππεῖς καὶ φεύγοντες ἅμα ἐπίτρωσκον, εἰς τὰ πρῶτα

emittebant, simulque, quod leviter essent armati, intra gravis
 armaturæ milites se subducebant; & jaculatores minùs longè
 jacula mittebant quàm ut funditores adtingerent. Tum verò
 Xenophonti visum est persequendum esse hostem; atque aded
 ex gravis armaturæ militibus & peltastis ii, qui cum ipso for-
 tè erant extremo in agmine, persequiebantur; at nullum ta-
 men, cùm persequerentur, ex hostibus ceperunt. Neque enim
 Græcis erant equites, neque pedites fugientem ex longo in-
 tervallo peditatum exiguo in spatio capere potuerunt: nam
 longè à copiis cæteris persequi non licebat. Equites verò bar-
 bari etiam cùm fugerent vulnerabant insequentes, quippe qui

omnino adde *Alex.* ab *Alexand.*
Gen. Dier. l. 6. c. 22. sub fin. &
 auctores ibi à *Tiraquello* citatos.

1 Ψιλοὶ ὄντες εἶσω &c.] Oppo-
 nuntur isti τοῖς ὅπλοις, i. e. ὀπλίταις
 passim apud Historicos. Consule
Indic. Tact. K. Π. adjectum ad v.
 ψιλοὶ, & supra p. 122. n. 2. Cæte-
 rùm, locutione usus est eadem *A-*
pollon. Rhod. Argon. l. 2. v. 736 &
 seq.

Ἐκ οὗ αὐτῆς εἶσω κατεκέκλιται ἡπει-
 ρόνδε

Κάλη ὑπάρχει τάπη, —

2 ἑξικνεῖσθαι τ' σφενδονητῶν.] Vide
 sis p. 81. n. 5.

3 Τῶν τε ὀπλιτῶν καὶ — οἱ] Ejuſ-
 dem structuræ pete sis exempla ex
 p. 160. n. 2.

4 Ἐκ πολλοῦ] Scil. ἀπὸ πολλοῦ:
 quâ de ellipsi lege p. 75. n. 3. Sic

& pro πολλόν, quod mox sequitur,
 plenè dixeris ἐπὶ πολλὸν ἀπὸ πολλοῦ.

5 Καὶ φεύγοντας ἅμα ἐπίτρωσκον,
 &c.] *Plutarch.* in *Crasſo* p. 558. Ὑ-
 πὸ φεύγον γὰρ ἅμα βάλλοντες οἱ Παρθοί
 καὶ τούτοις &c. *Virgil.* Georg. l. 3. v. 31.
Fidentemque fugâ Parthum versisquæ
sagittis. ubi *Serv.* hæc: Benè, *fiden-*
tem: tunc enim meliùs jaculantur
 sagittas. *Horat.* Od. 19. l. 1.

Et versis animosum equis

Parthum dicere —

6 Εἰς τὸ ποδῶν] Dixit eadem fe-
 rè usus Atticâ crasi, atque p. 41.
 in εἰς τὸ ἔμπαλον. *Phavor.* Οὐ ἀντὶ τοῦ οἰ
 (addideris & οἰ) γινώσκου Ἀπὸ τῆς, ὡς
 ὅταν λέγῃσι — τὸ ἔμπαλον, ἀπὸ τῆς τῶ
 ἔμπαλον. Sed de auctoritate & ex-
 emplis in re notissimâ non est cur
 laboremus.

δὲν τοῦτοντες δὲ τὸ ἴππων· ὅπου ἢ προδιώξαιαν οἱ Ἕλληνες, ποτὲ πάλιν ἐπαναχωρεῖν μαχομένους ἔδει. ¹ Ὡς τὴν ἡμέραν ὅλης δὴ ληθον ἔπλεον πέντε καὶ ἑκατοὶ σταδίων, ἀλλὰ ² δαίλης ἀφίχοντο εἰς τὰς κώμας. Ἐνθα δὴ πάλιν ἀθυμία ἦν. Καὶ Χερσίφορος καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν στρατηγῶν Ξενοφῶντα ἠπίωντο, ὅτι ἐδίωκεν ³ δὲ τὸ φάλαγγος, ἔαυτὸς τε ἐκινδύνευε, καὶ τὰς πολεμίας ⁴ ἔδεν μάλλον ἐδιώκατο βλάβειν.

Ἀκούσας δὲ ὁ Ξενοφῶν ἔλεγεν ὅτι ὁρῶς ἠπίωντο, ⁵ καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον αὐτοῖς μαρτυροίη. “ Ἀλλ’ ἐγὼ ἠναγκάσθω διώκειν, ⁶ ἐπεὶ ἑώραν ἡμᾶς ἐν τῷ μύθῳ κακῶς μὲν πάσχον-
“ τας, ἀντιποιεῖν δὲ οὐδὲν δυναμύνους. Ἐπειδὴ δὲ ἐδίωκο-

ab equis à tergo sagittas emitterent: quantúmque spatii perfequendo Græci progressi sunt, tantum eos pugnando retrocedere necesse erat. Itaque totó die non plus viginti quinque stadia confecerunt; sub vesperam autem ad vicos pervenêre. Hic verò rursus orta est anxietas. Ac Cherisophus & ii qui inter duces natu maximi erant Xenophontem incusabant, quòd ab acie longius hostem persequutus esset, ipsèque periculum obiret, cum tamen hostes nihil magis lædere posset.

Hæc cum audiret Xenophon, rectè se eos incusare aiebat, remque adeò ipsam testem iis adesse. “ Verum ego necessitate, “ inquit, adductus sum ut hostes persequerer, quippe quia videbam nos detrimentum accipere, dum subsisteremus, cum nihil “ ipsi vicissim hostibus detrimenti inferre possemus. At postquam

¹ Ὡς τὴν ἡμέραν ὅλης] Ellipticè dicitur pro ὡς τὴν ἡμέραν &c. Vide scripta p. 31. n. 3.

² Δαίλης &c.] Similiter Lucian. in dial. in quem includit Alexandr. Hannib. &c. p. 129. Καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μῆρας ἡμέρας, ὥς &c. ubi pariter atque hoc loco exaudienda est præp. ἐπί. Adde quæ notavimus ad v. δαίλη p. 75. n. 1.

³ Ἀπὸ τῆς φάλαγγος.] Sic supra pag. 112. ἀπὸ τῆς φάλαγγος, &c. quod his verbis supra modò expressit, δὲ τῷ ἄλλῳ στρατιώτῃ δάκεν: & mox infra, δὲ τῷ στρατιώτῃ δάκεν. Hesych. Φάλαγγς, πο-

λεμίσαν προέταξεν. Suidas: Φάλαγγας, ὅχλος· τάξεις· οἱ δὲ, τὸ οὐ πλείονος τάξιν ἐκλιπὼν πλῆθος. Consule sis etiam Indic. Taft. K. Π. nostræ adjectum, ad v. Φάλαγγς.

⁴ Οὐδὲν μάλλον.] Scholiaste in Thucyd. l. 3. paulò ultra med. interprete, est ἔσθ’ ὅλως. Non ita adpositè, opinor, ad locum.

⁵ Καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον &c.] Sic K. Π. l. 8. extremo, πὲρ ἔργα — εὐρέσθαι — μαρτυρεῖται τοῖς ἐμῶς λόγοις. Porro, de transitione ab obliquâ ad rectam orationem diximus p. 28, n. 3.

⁶ Ἐπεὶ] Adi p. 188. n. 4.

“μεν, ἀληθῆ, ἔφη, ὑμεῖς λέγετε· κακῶς μὲν γὰρ εἶδέν ποιεῖν
 “μᾶλλον ἐδυάμεθα τὰς πολεμίους, ἀνεχωροῦμεν δὲ πάνυ
 “χαλεπῶς. ¹Τοῖς οὖν θεοῖς χάρις, ὅτι οὐ σὺ πολλῇ ῥώ-
 “μῃ, ἀλλὰ ²σὺ ὀλίγοις ἦλθον· ὥςτε βλάψαι μὲν μὴ με-
 “γάλα, δηλῶσαι δὲ ὧν δεόμεθα. Νῦν γὰρ οἱ μὲν πολέ-
 “μιοι τοξέουσιν καὶ σφενδονῶσιν ὅσον οὔτε οἱ Κρήτες ἀνπιτο-
 “ξεύειν διώκοντες, οὔτε οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι· ὅ-
 “ταν δὲ αὐτὰς διώκωμεν, ³πολὺ μὲν οὐχ οἷον τε χωρεῖν ἀπὸ
 “τοῦ στραπέματος· ⁴διώκειν, ὀλίγον δὲ· ἔνθα οὐδ’ εἰ ταχὺς
 “εἴη πεζός, πεζὸν ἂν διώκων καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύμα-

“insequuti fumus, *compertum*, ait, vera esse quæ dicitis: nam ho-
 “stibus nihil plus quàm antea nocere potuimus, & difficulter ad-
 “modum retrocedebamus. Quare diis gratia sit, quòd non cum
 “magnâ suorum vi, sed cum paucis venerint: adeò ut non mag-
 “noperè quidem nos læderent, quibus verò indigemus declara-
 “rent. Jam enim sagittis fundisque nos tanto ex intervallo petunt
 “hostes, ut neque Cretenses vicissim eos sagittis petere possint,
 “neque eos attingere alii, qui manu tela torquebant: cùmque
 “eos insequamur, fieri non potest ut longo ab exercitu spatio
 “insequamur, sed exiguo tantùm: ubi nè si quidem celer fuerit
 “pedes, peditem persequendo adsequi sagittâ arcu emissâ pote-

1 Τοῖς ὅν θεοῖς χάρις, &c.] Pieta-
 te gravem meritisque passim sese
 præstat Xenophon. Sic K. Π. p.
 647. Πολλὴ δ’ ὑμῖν χάρις ὅτι &c.

2 Σὺν ὀλίγοις] Scil. στραπῶταις in
 ῥύμῃ intellectis. Vide p. 102. n. 4.
 & 104. n. 1. & K. Π. p. 382. n. 3.

3 Πολὺ μὲν οὐχ — ὀλίγον δὲ] Utri-
 que huic periodi membro eadem
 subjecta est notio. Turpiter ita-
 que sese dant cum istâ critici qui-
 dam censurâ, quæ Luc. IX. 45.
 tanquam tautologiæ damnandum
 vexat. Cæterùm, locum hunc sic
 legendum & distinguendum cen-
 set Leunclavius: εἶθ’ ὃ ὀλίγον, εἰδ’ εἰ
 ταχὺς &c. Sed nil mutandum: nam
 istiusmodi clausulâ, quam in ὀλίγον
 δὲ videmus, uti solet Noster: p.
 135. Καὶ ἢ παρὰ πόντον ἢ δὲ μὲν, κε-
 φαλαγός δὲ. Quâ de terminatio-

ne sententiæ plura ad lib. proxi-
 mē sequentem.

4 ῥύματος.] Ad vocem hanc ex
 Suidâ quædam & Eupario adducunt
 Lexicographi: quibus melioris no-
 tæ exemplum addidit doctif. Gram-
 mius ex Æschylo, Pers. v. 147.

Πότερον τόξῳ ῥύμας τὸ νικῶν,

ἢ δορυκράντι

Λόγχῃς ἰσχύς κικροῖται.

Scholiasæ: Πότερον ἄρα, Φησὶν, ἢ ὁρμῇ
 τῷ τόξῳ ἐπὶ τὸ νικῶσαν καὶ ἡττήσαν τὰς Α-
 θηναίους, ἢ ἰσχύς τῇ δορυκράντι λόγχῃς κί-
 κροῖται καὶ εἰσέκησεν τὰς Πέρσας δηλαδὴ.
 Οἱ μὲν γὰρ Πέρσαι, τοξόται· οἱ δ’ Ἀθηναῖοι,
 λογχηφόροι. Οὗ δὲ λέγει, ἐπὶ τοῦτον, ἄ-
 ρα οἱ Πέρσαι εἰσέκησαν τὰς Ἀθηναίους, ἢ
 οἱ Ἀθηναῖοι τὰς Πέρσας; Idem sanè
 nomen, at alio sensu, apud Euri-
 pid. Heracl. v. 261, occurrit; & ali-
 bi.

“πρ. Ἡμεῖς μὲν ἔν, εἰ μέλλομεν τάττας εἶργειν, ὥστε μὴ δύνα-
 “σθαι βλάπτειν ἡμᾶς πορευομένους, σφενδονητῶν τε ἢ ταχίστην
 “θεῖ καὶ ἰππέων. Ἀκὼ δὲ εἶναι ἐν τῷ στρατεύματι ἡμῶν ² Ρο-
 “δῖους, ὧν ὁδὺ πολλὰς ³ Φασὶν ὀπίσκαται σφενδονᾶν, καὶ τὸ
 “βέλ⁴ αὐτῶν καὶ διπλάσιον φέρεται τῶν Περσικῶν σφενδο-
 “νῶν. Εκείναι γὰρ, διὰ τὸ ⁴ χειροπλήθεσι τοῖς λίθοις σφεν-
 “δονᾶν, ἐπὶ βραχὺ ἐξικνῆν)· οἱ δὲ γε Ρόδιοι ⁵ καὶ ⁵ μολι⁶δ-
 “

“rit. Nos itaque, si hos prohibere volumus, nè nobis iter fa-
 “cientibus incommodum adferant, quamprimum & fundito-
 “res & equites habere necesse est. Ac nostro *quidem* in ex-
 “ercitu Rhodios esse audio, quorum plerisque fundæ usum
 “habere cognitum aiunt, eorūque telum duplo longius fer-
 “ri, quàm quod è Persicis fundis *excuti soleat*. Nam hæ, pro-
 “pterea quòd lapides ejaculentur eos, qui manus implent, ad
 “breve *spatium* pertingunt: at Rhodii glandibus etiam plum-

1 Ἡμεῖς μὲν &c.] *Mureio* iudice omnino legendum ἡμῖν, ut cohæreat cum verbo διῖ. Simili usus structurâ dixit Κ. Π. p. 71. Οτι δὲ πολλῶν μὲν σσι διήσθ. — & alibi sapé. *Leuncl.* post εἶργειν demum, non post ἔν distinctionem ponit, ut ἡμεῖς ad μέλλομεν referatur. Vulgata mihi & lectio & interpunctio retinenda videtur: nam ἀναγκλουθίας invenimus exempla Κ. Π. p. 103. ubi vide notata cum n. 2. p. 102. Noster itidem Κ. Π. p. 205. Δεῖδ^α δὲ τέτοιαι νομίζων, ἥ μὲν ὑμῶν ἡδὺ μοι φείδεται: ubi in νομίζων, perinde atque in ἡμεῖς hic loci, nominativus pro dativo casu adhibetur. Vide ibi notata. Hujusmodi structuram, cujus usum scriptores Ἀττικώτατοι non refugerunt, si eâ, quâ par erat, diligentia notassent viri humanitatis studiorum non prorsus insueti, barbarissimis & interdum solacissimis auctorum sacrorum diffinitionem inquinatam pronuntiare vix opinor, sustinuisent. Literatène *Millini* scriptorum Græcorum peritus esset, an secus, cùm Joannem

Evangel. minùs Græcè scribendi arguerit, in Prolegom. ad N. T. p. 21. edit. Lips. indicio est oratio sua.

2 Ροδῖες, ὧν τὰς &c.] De iisdem mox infra, Μακρότερον γὰρ οἱ τι Ρόδιοι ἢ Περσῶν ἐσφενδονῶν, & &c.

3 Φασὶν] Vide p. 89. n. 4.

4 Χειροπλήθεσι τοῖς λίθοις &c.] *Suidas*: Χειροπλήθεῖ λίθῳ, sine auctore: quem neque Cl. Editor adduxit. *Stephanus* in Thef. L. G. *Dioscoridis* tantum meminit, qui nomine isto, *quantum manu prehendi potest*, designavit. *Constant.* *Homer*o etiam usum ejus tribuit. Mihi tamen utrumque poemata evolventi non occurrit. Sed *Χερμῆδι* eodem ferè sensu adhibere Poëtam notum est. Cæterum, de Persicis funditoribus quædam diximus *Dissertat* II. Κ. Π. præmissæ p. 52. De barbarorum agmine *Alexander* apud *Q. Curt.* l. 4. c. 14. alium nihil præter jaculum habere; alium fundâ saxâ librare —

5 Καὶ τοῖς μολι⁶δισιν &c.] MS. Eton. μολυ⁶δισιν. *Baleares* funditores

“σὺν ἐπίπαι”] *χρησθ.* Ἦν ἔν αὐτῶν ἐπισκεψώμεθα τίνες ἴπε-
 “παι”] σφενδόνας, ² καὶ τῶν τῶ μὲν αὐτῶν δρυρίων δώμεν,
 “τῶ”] ἄλλας πλέκειν ἐθέλοντι ἄλλο δρυρίον ³ τελώμεν, ⁴ καὶ
 “τῶ” σφενδονᾶν ἐν τεταγμένῳ ἐθέλοντι ἄλλην πινὰ ἀτέλειαν εὐ-
 “ρίσκωμεν, ἵσως τινὲς φανένται ἱκανοὶ ἡμᾶς ὠφελεῖν. ⁵ Ὁρῶ

“beis uti nōrunt. Quōd si ergo dispexerimus quinam eorum
 “fundas habeant, atque pro his partim argentum iis dederi-
 “mus, partim iis, alias qui texere velint, argentum itidem
 “pendamus, iisque, qui funditorum in ordinem recipi velint,
 “aliā quandam immunitatem invenerimus, fortasse nonnul-
 “li comparebunt, qui nobis usui esse poterunt. Prætereā vi-

tores plumbo usos esse docent O-
 vid. Met. l. 2. v. 727 & seq.

— *ἐκ αἰthere pendens*

*Non secus exarsit, quātm cum Ba-
 learica plumbum*

Funda jactit. —

Et C. Sil. l. 9. v. 233. *Ac torto mis-
 cens Balearis praelia plumbo.*

1 Πίπτουσι] Huius verbi non
 infrequens est apud Nostrium usus.
 Suprà p. 96. *ἔκ ἐπίπαιτο αὐτῶν*, — &
 infra semel atque iterum. *Phavor.*
 & *Suid.* Πίπτωτο, ἐκίκτετο· πῶ γὰρ, τὸ
 πτώμα. Vide & K. Π. p. 225. n. 3.

2 Καὶ τῶν τῶ μὲν &c.] I. e. ἐν-
 τὴν, ὑπὲρ vel ἐν τῶν τῶν. Quarum
 præpositionum ellipsis auctorum
 interpretes grammaticosque passim
 latuisse videtur. K. Π. p. 187. *μη-
 δὲν αὐτῶν ἡρώδης*, pro *ἐν τῶν* vel *ὑπὲρ*
αὐτῶν: vide ibi notata. *Lucian.* in
Cynico. p. 1108. *καίτοι πὶ αὐτῶν ἡρώδης*
ἀνδρὸς τῆν &c. pro *ἐν τῶν* vel *ὑπὲρ*
ἀνδρὸς: quod cum minimè animadverterit
 interpres, locum pessimè convertit.
Theocrit. *ἑσθ.* α'. v. 57. *τῷ μὲν ἐγὼ πορ-
 θμῶν Καλυδονίῳ* &c. *Scholias*tes: *Εὐ-
 κλῆ μὲν τέττα ἐγὼ* &c. *Apollon.* *Αρ-
 γαυτ.* α'. v. 955.

*Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐλκύν-
 ουσίης*

Τίφου —

Schol. Λεῖπῃ ἢ ἀντὶ ὡσθίης, ἢ ἢ, τὴν

ἀντὶ εὐναίης καὶ ἀγκύρας λίθον — *Ari-
 stoph.* *Εἰρ.* v. 848.

Οὐκ αὖ ἐπὶ δόλῳ τῷ τῶν τριώβολον,

Εἰ —

Idem Nis. v. 34.

— *χαίτεροι τέττα*

Εὐκλεῖς ἐπὶ δόλῳ

Ubi Schol. *λεῖπῃ ἢ ὑπὲρ*, scil. ante τί-
 κε. Cæterum, hunc verborum or-
 dinem ex MSto Eton. restitui;
 cum in libris antehac vulgatis hæc
 sit eorum positura, *ἔκ τῶν τῶ μὲν*
δῶμεν αὐτῶν ἀργύριον.

3 *Τελώμεν*,] Eodem sensu ver-
 bum hoc posuit *Aristoph.* *Βασ.* v.
 174. *Δύο δραχμῶν μισθὸν πλεῖς*; *Quin*
 & *Noster*, *ἱππάρχ.* sub fin. *ἐθέλοντες*
πλεῖν δρυρίον, ὡς μὲν &c.

4 *Καὶ τῶ σφενδονᾶν* &c.] *Stepha-
 nus* ita locum distinguit: *ἔκ τῶ σφεν-
 δονᾶν ἐν τεταγμένῳ, ἐθέλοντι ἄλλην πινὰ*
ἀτέλειαν, εὐρίσκωμεν, &c. Mihi pla-
 cet interpunctio recepta: neque
 enim à *τῶ σφενδονᾶν ἐν τεταγμένῳ* se-
 parandum videtur *ἐθέλοντι*. Est au-
 tem ἀτέλεια, *Hesychio* exponente,
ἀλειτῆρηται lege, ἀλειτῆρηται, i. e.
immunitas à publicis muneribus.

5 *Ὁρῶ δὲ καὶ ἱππας* &c.] Locum
 hoc modo legendum putat *Mure-
 tius*: *Ὁρῶ ὅτι καὶ ἱππας ἐν τῷ στρατιώματι,*
τὲς μὲν πινὰ παρ' ἡμῶν, τὲς δὲ καὶ ἄλλας
σκόλοφοις ἔντας αὐτῶν ἐν τέττα μὲν τὲς αἰχ-
μαλώτας

“δὲ καὶ ἵππους ἐν τῷ στραπέματι, οὓν μὲν πινὰς παρ’ ἐμοί,
 “οὓν δὲ τῷ Κλεάρχῳ καταλελειμμένους· πολλοὺς δὲ καὶ
 “ἄλλους αἰχμαλώτους σκοδοφοροῦντας. Ἀν οὖν τούτους πάν-
 “τας ἐκλέξαντες, σκοδοφόρα μὲν ἀντιδῶμεν, τὰς δὲ ἵππους
 “εἰς ἱππείας κατασκευάσωμεν, ἵσως καὶ οὕτοι τοὺς φεύγον-
 “τας ἀνιάσθωσι.” Ἐδοξε ταῦτα· καὶ ταύτης τ’ νυκτὸς σφεν-
 “δονήσαντες μὲν εἰς Δίεκεσίους ἐγένοντο, ἵπποι δὲ καὶ ἱππεῖς ἔδο-
 “κιμάσθησαν τῇ ὑστέρᾳ εἰς πεντήκοντα, καὶ ὅσους ἑτάδες καὶ θώ-
 “ρακες αὐτοῖς ἐπορέθησαν· καὶ ἵππαρχος ἐπεστῆθη Λύκιος ὁ
 Πολυστράτης, Ἀθιναῖος.

“deo equos in exercitu, partim apud me, partim à Clearcho
 “relictos; alios item multos bello captos, qui impedimenta
 “vehunt. Horum igitur omnium delectu habito, si pro eis ju-
 “menta substituerimus impedimentis vehendis idonea, equos-
 “que equitibus adornandos curaverimus, fortassis & illi fugien-
 “tibus hostibus aliquid molestiae exhibebunt.” Probata est hæc
 sententia: noctæque illâ funditores circiter ducenti facti sunt;
 ac postridie equi equitesque ad quinquaginta probati sunt, eis-
 que paratæ stolades & loricae; præfectus etiam equitum crea-
 tus est Lycius Polystrati filius, Atheniensis.

μεγάλους ἐκλέξαντες σκοδοφορεῖν ἀναγ-
 κάζωμεν, ἃς δὲ πάντας τὰς ἵππους ἱπ-
 πείας κατασκευάσωμεν, ἵσως καὶ οὕτοι τὰς
 φεύγοντας ἀνιάσθωσι. Ubi pro σκοδο-
 φόρα μὲν ἀντιδῶμεν substituit σκοδοφο-
 ρεῖν ἀναγκάζωμεν, pro ἀνιάσθωσι, ἀνιά-
 σθωσι: in cæteris nihil vocum or-
 dinem mutat. Huic in lectione
 verbi ἀνιάσθωσι non invitus parui:
 in cæteris non item audiendus vi-
 detur.

1 Ἐδοξε ταῦτα] Vide p. 212. n. 3.

2 Ἐδοκιμάσθησαν] Μοσχορμ. Δο-
 κιμάζω, τὸ δοκιμαῖον κρῖναι.

3 Σπυλάδες καὶ &c.] Infra l. 4.
 haud longè ab init. Δι’ ἡμῶν ἀπὸ
 ἐτ’ σπυλάδος &c. Si scriberetur σπυ-
 λάδες, easdem esse atque σπυλάδας χι-
 τῶνας, de quibus ad K. Π. p. 463.
 censuerim. J. Poll. l. i. c. 10. segm.
 135. Ἐπὶ δὲ πρὸς καὶ σπυλάς ἀπὸ τῶν ἡμετέρων.

Idem l. 7. c. 15. segm. 70. Σπυλάς
 δὲ, ἡμετέρας ἐν δέσματι, καὶ τὰς ἡμέτε-
 ρας ἀπὸ τῶν ἡμετέρων, ὡς Ἐπιδόμων ἔφη. Hunc
 illumve locum Xenophonticum
 haud dubiè respexit. Hesych. Σπυ-
 λάδες, χιτῶνις βαφὴς, σκύτις, ὁ βόρ-
 ρις ἡμετέρας. Vide sis etiam Scholiast.
 ad Aristoph. Ορνιθ. v. 934. & Smid.
 ad v. Σπυλάς. Itaque Xenophonti
 pro σπυλάδες & σπυλάδος restituamus
 forsitan oportet σπυλάδες & σπυλά-
 δος.

4 Ο Πολυστράτης] Scil. ὅς: cujus
 ellipsis auctoribus maximè familia-
 ris est. Matt. IV. 21. Ἰακώβον τὸν τῷ
 Ζεοὶδαίου. Hebr. X. 39. Ἡμεῖς δὲ οὕτως
 ἵσμεν ὑπερβολῆς — i. e. ὑοί vel τέκνα.
 Aristoph. Ορνιθ. v. 704.

— Ἡμεῖς δὲ ὡς ἵσμεν ἔρωτες,
 Πολλοὺς δὲ ἔχοντες. —
 Ubi Schol. Ἐσμεν ἔρωτες, λοιπὴ ὑοί.

Μέναντες δὲ ταύτην τὴν ἡμέραν, τῇ ἄλλῃ ἐπρεύοντο πρῶτον αἰτέρον ἀναστάντες· ¹ χαράδραν γὰρ αὐτοὺς ἔδει Διαβλῶαν, ἐφ' ἣ ἐφύεοντο μὴ ἴπιοιεντο αὐτοῖς Διαβαίνουσιν οἱ πολεμιοί. Διαβεβηκότες δὲ αὐτοῖς Ἰπιφαίνεται ὁ Μιθραδάτης πάλιν, ἔχων ἰππέας χιλίους, πόδας δὲ καὶ σφενδονήτας εἰς πετρακιχλίς· ποταμὸς γὰρ ἦτοσε Τισαφέρην, καὶ ἔλαβεν Ἰπποχόμην, ἣν τότε λάβη, ὡς ἀδῶται αὐτῷ ὅτι Ἑλλώας καταφρονήσας, ὅτι ἐν τῇ ² ἐμπροσθεν περσοβόλῃ ὀλίγας ἔχων, ἔπαυε μὲν οὐδέν, πολλὰ δὲ κακὰ ἐνόμισε ποιῆσαι. Ἐπεὶ δὲ οἱ Ἑλλῶες Διαβεβηκότες ἀπῆχον τὴν χαράδραν ὅσον ὀκτὼ σταδίους, διέβαινε καὶ ὁ Μιθραδάτης, ἔχων τὴν δυνάμιν. Παρήγγελλτο δὲ, ³ τῶν τε πελταστῶν οὓς ἔδδ' διώκειν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν, καὶ τοῖς ἰππεῦσιν εἶρητο θάρρους διώκειν, ὡς ἐφεισμένης

Cum autem hoc die, quo *substitierant loco*, mansissent, postridie, cum maturius surrexissent, profecti sunt: erat enim vallis *quedam* iis transeunda, ad quam ne hostes adorirentur ipsos inter transitum, metuebant. Cum jam transiissent illis se conspiciendum iterum præbet Mithradates, cum mille equitibus, sagittariis ac funditoribus ad quater mille: tot enim à Tissapherne petierat, & acceperat; pollicitus, se, istos si consequeretur, in ejus potestatem Græcos traditurum: quippe hos contempsit, quod priore incurfu paucis instructus nihil detrimenti accepisset, ac graviter se læsisse Græcos arbitraretur. Itaque cum Græci transgressi à valle stadia circiter octo distarent, Mithradates etiam suis cum copiis transivit. Erat autem præceptum, ex peltastis quosnam *hostem* persequi oporteret, quosque ex gravis armaturæ militibus; mandatum etiam equitibus, fidentibus animis insequerentur, utpote subsequuturis

[Χαράδραν] Hesych. Χαράδρα, χαίμαρ ποταμός — Χαράδρα, αἱ χαράδες τῆ ἰσθμίου, καὶ οἱ ποταμοὶ τῶν ὀρέων· ὡς καὶ καταφρονήσας ὁμοίως ἰσθμίου. Phavorin. χαράδρα, κυρίως ἐπὶ χαίμαρ, ὡς εἶναι χαράδρην ὁμοίως τῇ γῇ.

² Ἐμπροσθεν] MS. Eton. ὠπρῶθεν. Sed & ἔμπροσθεν de tempore passim usurpant auctores. Æschin. dial. 2. sect. 12. οἱ γὰρ ἔμπροσθεν λόγοι, super-

iores sermones. Ælian. V. H. l. 2. c. 41. καὶ τὸ ἔμπροσθεν τῶν ἡμερῶν, juxta superiorum dierum &c.

³ Τῶν τε πελταστῶν καὶ] Malè in quibusdam editionibus post πελταστῶν ponitur distinctio. Plenè scriberetur, καὶ ἐκ τῶν πελταστῶν. Vide p. 68. n. 3. Pro παρήγγελλτο perperam edidère nonnulli παρήγγελλτο. Rectè Stephanus παρήγγελλτο, eodem modo, quo sequitur εἶρητο, reponendum monuit.

ικανῆς δυνάμεως. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μιθραδάτης ¹κατελήφει, καὶ ἤδη σφενδόνα ²καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦτο, ³ἐσήμηνε τοῖς ἑλλησι τῇ σάλπιγγι, καὶ εὐθὺς ⁴ἔθεον ὁμόσε οἷς ἔρητο, καὶ οἱ ἵπποις ⁵ἤλαυνον· οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἐφάγον ὅππῃ τὴν χαράδραν. Ἐν ταύτῃ τῇ διώξει τοῖς βαρβάροις τῶν τε πεζῶν ἀπέθανον πολλοὶ, καὶ τῶν ἵππεων ἐν τῇ χαράδρᾳ ζῶσι ἐλήφθησαν ὡς ὀκτωκαίδεκα· οὗτοι δὲ ἀποθανόντας ⁶αὐτοκέλευστοι οἱ Ἕλληες ἠκίσαντο, ⁷ὡς ὅτι φοβερῶτερον τοῖς πολέμοις εἶν' ὄραν.

fatis magnis copiis. Cum verò Mithradates eos adsecutus esset, ac jam fundæ telæque huc & illuc pertingerent, signum quiddam Græcis tubâ dedit, atque adeò statim in congressum cursu tendunt ii, quibus hoc mandatum erat, equitêsq̃ provecti sunt: illi verò horum non sustinebant impetum, sed ad vallem fugiebant. In hac persecutione de barbarorum peditibus multi perierunt, ex equitibus etiam in valle vivi capti sunt ad duodeviginti: cæfos autem Græci suâ sponte cœdè mutilârunt, ut hostibus spectaculum esset quàm maximè terribile.

¹ Κατελήφει,] Scil. ἑληνας. Sine casu itidem id verbi posuit Thucydides l. 2. c. 18. καὶ αὐτὰ φρεῖν οἱ Ἀθηναῖοι ἰχρῶντο, ὁποῦτο πόλεμος ἡγελαῖοι. & ibid. c. 54. ἢ δὲ γε, οἶμαι, ποτὶ ἄλλος πόλεμος ἡγελαῖα — scil. Athenienses. Noster suprà p. 125. ἡκίπῃ μὴ δυνάμει βασιλεὺς ἡμῶς ἡγελαῖον.

² Καὶ τοξεύματα ἐξικνοῦτο,] Adipag 81. n. 5.

³ Ἐσήμηνε] Scil. σάλπιγγος. Quâ de ellipsi jam diximus p. 121. n. 4. Noster infrà l. 4. semel atque iterum plenè scripsit, ἵππειον — ὁ σάλπιγγος σημήνη &c. Mox postea, Ἐν τούτῳ σημαίνει ὁ σάλπιγγος, — Vide sis etiam quæ ad locum hunc Xenophontéum notavit doctiss. Blackwallus Class. Sacr. vol. 2. p. 17.

⁴ Ἐθεον ὁμόσε] Locutione similisæpè Noster usus est. K. Π. p. 40. ὁμόσε ἰφίρουντο — p. 482. ὁμόσε αὐτοῖς

συνιμίγησαν. Scholiastes ad Thucyd. l. 4. c. 29. Ὁμόσε ἵσταται, ἀπὸ τῶν χαίρας, καὶ πλησίων, ἥτοι συστάδην μάχης. Cæterum, in pugnas cursim ruere solebant veterum exercitus. Noster suprà p. 81. τὸ ἐπιλείποντο ἡγελατο δρόμον ἡνὶ καὶ ἄμω &c. K. Π. p. 234. δρόμον τοῖς ἡγελατο· συνφείπτο ὃ ἐπὶ πᾶσι ἡ φάλαγγι δρόμον.

⁵ ἤλαυνον.] Scil. ἵπποις. Sic suprà p. 85. ἤλαυνε ἀπὸς, scil. ἵππων. Absolutè itidem sæpissimè apud Nostrem occurrunt verba ἤλαυνω, ἤλαυνω, περιλαύνω, &c.

⁶ Ἀὐτοκέλευστοι] Opponi solent iis, qui quid ἐκ παραγγέλματος faciunt.

⁷ Ὡς ὅτι φοβερῶτερον.] Muretus legendum putat φοβερῶτερον. Rectè, opinor; faventèque adeò particulâ ὅτι, quæ passim gradum hunc antecedit.

Καὶ οἱ μὲν πλέμιοι ἔτω πρᾶξαντες ἀπῆλθον· οἱ δ' Ἕλληνες
ἀσφαλῶς προδόμενοι ¹ τὸ λοιπὸν τ' ἡμέρας, ἀφίχοντο ὅππῃ τὸν
Τίγρητα ποταμὸν. Ἐνταῦθα πόλις ἦν ἐρήμη, μεγάλη, ὄνομα
δ' αὐτῇ ἦν Λάρισσα· ὤκεν δ' αὐτὴν ² τοπικαὶον Μῆδοι· τὰ δ' ἢ
τείχες ἦν αὐτῆς τὸ εὖρος πέντε καὶ ἔκαστος πόδες, ὕψος δ' ἑκατὸν·
τὰ δ' ἢ κύκλος ἢ περὶ τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἔτι· ὡς δὲ ὁμοῦτο δ' ὡς πλίν-
θαις ³ κεραμίαις· ⁴ κρητὶς δ' ὕπην λιθίνην τὸ ὕψος ἔκαστος ποδῶν.
Ταύτην ⁵ βασιλεὺς ὁ Περσῶν, ὅτε ὡς δὲ Μήδων ἐλάμβανον τὴν
δρεχὴν Πέρσων, πολιορκῶν, ἐδενὶ τρώπῳ ἐδύνατο ἐλεῖν· ⁶ ἥλιον δ' ἢ
νεφέλη προκαλύψασαι, ἡφάνισαι, ⁷ μέχρις οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον,

Ac hostes quidem re ita gestâ discesserunt: at Græci tutò
per reliquum diei itinere factò, ad Tigrim amnem pervene-
runt. Ibi urbs erat ampla, sed deserta, cui nomen erat La-
rissa: eam priscis temporibus habitaverant Medi: muri au-
tem ejus latitudo erat viginti quinque pedum, altitudo cen-
tum: ambitus comprehendebat duas parasangas: lateribus fi-
ctilibus exstructus erat; fundamentumque suberat lapideum
viginti pedum altitudine. Hanc Persarum rex, quo tempore
à Medis imperium adipiscebantur Persæ, cùm obsideret, nul-
lo modo capere poterat: solem verò nubes prætegendero te-
nebris eam obscuravit, donec homines animis defecissent, at-

1 Τὸ λοιπὸν τ' &c.] Plenè dixeris
ἔτι τὸ λοιπὸν μέρος τ' &c. Substanti-
vum addidit Noster K. Π. p. 10. τὸ
πλεῖστον μέρος τ' ἡμέρας — Vide p. 40.
π. 5.

2 Τοπικαίον] Vide sis p. 105. n. 4.

3 Κεραμίαις] Sic libri, quos vi-
di, omnes. Attamen ex consuetâ
magis scripturâ reposueris κερα-
μίαις vel κεραμικαῖς.

4 Κρητὶς] Hesychio est ὑπερβαίνει,
ὑπερβαίνει — ἔστι δὲ τὴν ἀρχαῖαν ἰστορίαν
τὴν κρητὶν, ἢ οἱ ἐνδοξοὶ.

5 Βασιλεὺς ὁ Περσῶν, ὅτε &c.] Con-
sule Dissertat. I. K. Π. præmissæ p.
27.

6 ἥλιον δὲ νεφέλη &c.] Sic locus
restituendus videtur: cùm ante-
hac legeretur, ἥλιος δὲ νεφέλη ὡς-

προκαλύψαι ἡφάνισαι, — Scriptura rece-
pta Stephano & Mureto se probavit
olim; eique favet Amasei versio,
non autem capere potuit, quàm solem den-
sa nubes obscurasset, &c. ἡφάνισαι au-
tem, de quo nonnihil laborat Ste-
phanus, vim activam, ut aliàs solet,
hic obtinet; respicitque aded ταύ-
την vel πόλιν.

7 Μίχρως οἱ ἄνθρωποι &c.] Forsan
legendum μίχρως ἢ οἱ &c. Prior uti-
que vocula ante alteram facilè ex-
cidere potuit. Homines autem,
præsertim rei bellicæ vacantes, su-
bitâ solis obscuracione terreri so-
litos, passim tradunt Historici.
Vide sis Herodot. I. 7. c. 37. Plutarch.
in Pericle p. 171. Quintil. J. O. I.
I. c. 10.

καὶ ἔτως εἶλα. Παρ' αὐτὴν τὴ πόλιν ἦν ἰ πυραμῖς λιθίνη, τὸ μὲν εὖρος ἐνὸς πλεθροῦ, τὸ δὲ ὕψος δύο πλεθρῶν· ἐπὶ ταύτης πολλοὶ τῶ βαρβάρων ἦσαν ἐκ τῶ πλεθρίων κωμῶν ἀποπεφυγότες.

Εντεῦθεν ἐπορεύθησαν στρατὸν ἓνα, ὡξιστάγγας ἑξ. πρὸς τεῖχος ἔρημον, μέγα, πρὸς τῇ πόλει κειμῆνον· ὄνομα δὲ ἦν τῇ πόλει Μέσπιλα· Μηδοὶ αὐτὴν ποτε ᾤκουν. Ἦν δὲ ἡ μὲν κρηπίς λίθου ξεστῶ² κογχυλιάτα, τὸ εὖρος πεντήκοντα ποδῶν, καὶ τὸ ὕψος πεντήκοντα. Ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπωκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος, τὸ μὲν εὖρος πεντήκοντα ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος ἑκατόν·³ τῷ δὲ κύκλου περὶ ὁδοῦ ἑξ ὡξιστάγγας. Ενταῦθα ἐλέγετο Μηδία γυνὴ βασιλέως φυγεῖν, ὅτε⁴ ἀπώλεσαν τὴν δέχνην ὑπὸ

que ita capta fuit. Propter urbem ipsam pyramis erat lapidea, unius plethri latitudine, altitudine duorum : in hac ex barbaris erant multi, qui de vicinis eò vicis profugerant.

Inde castris unis, parasangas sex, progressi sunt ad castellum quoddam magnum, sed desertum, propter urbem situm : urbi nomen erat Mespila ; eam Medi quondam habitabant. Huius basis erat de polito lapide conchyliato, latitudine quinquaginta pedum, altitudinēque quinquaginta. Super hanc extructus erat murus lateritius, latitudine pedum quinquaginta, altitudine centum ; ambitus sex comprehendebat parasangas. Huc ferebatur Media regis uxor fugisse, quo tempore imperium à

1 Πυραμῖς] Est moles ingens ab latissimâ basi paulatim in acumen adsurgens ; ignis instar, qui cū in aërem tollitur, in acutum definit : unde nomen pyramidis, à πυρὸς utique surgentis figuræ similitudine, deductum. Vide sis *Am-
mian. Marcell.* l. 22. c. 15.

2 Κογχυλιάτα.] *Stephani* & *Constantini* diligentiam effugit κογχυλιάτας : non item *J. Pollucis*, qui παρὰ *Ξινοφῶντι* repertum testatur l. 7. segm. 100. Κογχυλίας (idem forsan atque κογχυλιάτας) *Hesychio* & *Phavor.* est λίθος σκληρὸς, ἔχει ἐν ἑαυτῷ κογχυλίας (malim κογχυλίαν) τύπας. i. e. lapis durus, conchylî in se figu-
ras continens. Figuras autem illas

nativas esse, non opere humano factas, cum *Leunclavio* intellex-
rim.

3 Τῷ δὲ κύκλῳ &c.] MS. Eton. ἔξ τείχους. Malè : nam suprà modò, ἔξ τῷ κύκλῳ περὶ ὁδοῦ δύο &c. dixit.

4 Απώλισαν] Sic rescribendum ex *Stephani* conjecturâ, re quidem ipsâ monente, curavi. Locum hac-
tenus occuparat ἀπώλισαν, quod sonat perdidērunt, i. e. destruxerunt, e-
verterunt : at ἀπώλισαν & illud ip-
sum significat, & præterea idem quod amisērunt. Ut autem Græci dicunt ἀπώλισαν ὅτι ἐαίον, sic ἀπώ-
λισαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν, i. e. (si
verbum verbo reddas) amisērunt im-
perium à Persis, dicetur pro privati
fuerunt

Περσῶν Μῆδοι. Ταύτην δὲ τὴν πόλιν πολιούρκων ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἐκ ἐδύνατο ἔτι χρόνῳ εἰλεῖν, ἔτι βία· Ζεὺς δ' ἐμβροντήτης ποιεῖ τὰς ἐνοικητέας, καὶ ἔτως εἰλεῖ.

Εὐπύθευ δ' ἐπιδρεύοντο σαθρὸν ἔνα, πῶρασιγας τίτλαρας. Εἰς τῆτον δὲ τὸν σαθρὸν Τιωσαφέρνης ἐπιφάνη, οἷς τε αὐτὸς ἦλθεν ἰππείας ἔχων, καὶ τὴν Ορόντα δύναμιν, τῶν βασιλείως θυρατῆρα ἔχοντας, καὶ οὓς Κύρος ἔχων ἀνέβη βαρβάρους, καὶ οὓς ὁ βασιλεὺς ἀδελφὸς ἔχων βασιλεῖ ἐβοήθει, ὥς πρὸς τῆτοις, ὅσας βασιλεὺς ἐδωκεν αὐτῷ· ὥστε τὸ κράτευμα πάμπλου ἐφάνη. Ἐπεὶ γ' ἐγγὺς ἐγγέλῳ, ταῖς μὲν τῶν παύσεων εἶχεν ὁποθεν κατὰ-

Perfis occupatum amisère Medi. Ipsam hanc urbem Persarum rex cum obsideret, neque temporis diuturnitate, neque vi capere poterat: tandem verò Jupiter habitatores ejus attonitos reddidit, atque ita capta est.

Inde castris unis, parasangas quatuor progressi sunt. Ad ea castra Tissaphernes iis in conspectum se dedit, cum equitibus, quibus ipse venerat instructus, & Orontæ copiis, qui regis filiam in matrimonio habuit, barbarisque qui Cyro in Asiam superiorem adscendenti aderant, & cum quibus regis frater opem regi tulerat, ac præter hos, cum iis etiam quoscumque rex ipsi dederat: adeò ut ingens videretur exercitus, Cum propius accessisset, nonnullos suorum globos à tergo con-

fuerunt imperio à Persis. Animadvertendum est autem variasse Xenophontem loquendi formam: dixerat enim paulò antè, ὅτι παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσων. Hæc ferè Stephanus.

1 Εὐπύθευτος ποιεῖ] Hominem, qui Διὸς βρονταῖς vim fuerit expertus, eleganter depingit Ovidius Trist. l. i. el. 3. v. 11. & seq.

— qui Jovis ignibus ictus

Ἦνυι; ὅς ἐστι νῦν νῆσις ἰππεύς. Hefych. Εὐπύθευτος, παραπληγμαῖος τὴν ἀλγόνιστος, μακρόμυθος. Phavor. & Suidæ est itidem, καρδιοπληκτικός, ἰκφρων, μακρόμυθος. Cæterum, de verbo ποιεῖ consule p. 70. n. 3.

2 Ἐπιφάνη, οἷς τε αὐτὸς &c.] Sic locum restituit Muretus. Vulgo, ὥς

π &c. Posse ἦλθεν suspectum hic esse, aut certè ἔχων bis sumendum esse, adnotavit Stephanus. Cum tamen & ἦλθεν rectè legatur, neque ἔχων bis sit accipiendum: sed legendum cum Mureto, οἷς τε &c. ut sit οἷς pro συν οἷς, quâ de ellipsi vide p. 28. n. 5. & K. Π. p. 38. n. 1. Quare nec audiendus est Steph. cum ex ἐπιφάνη sumendum intelligendumque adeò conjecerit plurale ἐπιφάνησαν, perinde ac si dictum esset, ἐπιφάνησαν τε οἱ ἰππεῖς, ὥς αὐτὸς ἦλθεν ἔχων.

3 Τῶ τὴν — ἔχοντες.] Confer p. 144. de Orontâ; & de locutione vide K. Π. p. 59. n. 3.

4 Ὁ βασιλεὺς ἀδελφὸς] Scilicet, νόθος, de quo supra p. 150.

ήσους, τὰς ἣ εἰς τὰ πλάγια ὠθαραγών, ¹ ἐμβάλλειν μὲν ἐκ ἐπὶ λησιν, ἔδ' ἐβέλειο διακινδυνεύειν· σφενδοναῖν ἣ παρήγαλε καὶ πηξύνειν. Ἐπεὶ ἣ ² διατρυχθέντες οἱ Ῥόδιοι ἐσφενδόνησαν, ἔοι ³ Σκυθοτόχοι ἐπύξουσιν, ἔοι δ' εἰς ἡμάρτανεν ἀνδρὸς, (+ ἔδ' εἰ γὰρ, εἰ πάνυ περὶ θυμῷ, ῥαῖδιον ἦν) καὶ ὁ Τισσαφέρνης μάλα πε-
χέως ἔξω βελῶν ἀπεχώρει, καὶ ἄλλαι τάξεις ἀπεχώρησαν· καὶ
καὶ τὸ λοιπὸν τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν ἐπορεύοντο, οἱ δ' εἶποντο· καὶ ὅτε-
τι ἐπέκειντο οἱ βαρβαροὶ ⁶ τῇ τότε ἀκροβολίσαι· μακρότερον γὰρ
οἱ τε Ῥόδιοι τῶν Περσῶν ἐσφενδόνων, καὶ τῶν πλείων τοξοῶν.
⁷ Μεγάλα δ' ἐκαὶ τὰ τόξα τὰ Περσικά· ὥστε χρήσιμα ἦν,

stituebat, nonnullos ad latus transferebat; neque tamen in
Græcos impressionem facere audebat, neque prælii periculum
adire volebat: tantum fundis suos & sagittis uti jubebat. Ubi
verò Rhodii hinc inde dispositi fundis uti cœperunt, & sagit-
tarii Scythas imitantes sagittas mittere, nemoque ab hoste ab-
errabat, (neque enim, si quis etiam magnopere cuperet, id fa-
cile factu erat) & Tissaphernes admodum celeriter extra ja-
ctum telorum se recepit, & cæteri militum ejus globi recesser-
unt: ac reliquum diei progrediebantur illi, hi sequebantur;
nec velitationi tunc cæpta amplius instabant barbari: nam
Rhodii longius quàm Persæ, quàmque plurimi de sagittariis,
tela mittebant. Sunt & Persici arcus magni: adeo ut omnes

¹ Εμβάλλειν] Sine adjectione si-
militer id verbi positum videre est
suprà p. 85. & alibi sæpè.

² Διατρυχθέντες οἱ Ῥόδιοι] Eandem
vim verbo composito dat præpos.
ἀφ' p. 104. in voce ἀφαιρῶντες. De
Rhodiis dictum pag. 221. & seq.

³ Σκυθοτόχοι] Nomen agno-
scunt, nesciunt auctorem Lexico-
graphi. De Scythis Æschyl. in
Prom. v. 710.

Εκπύουσι τοξοῖσιν ἐξηρημαῖοι,

Οἷς μὴ πηλαζέειν.

⁴ Οὐδὲ γὰρ, εἰ &c.] Stephanò le-
gendum videtur, ἔδ' εἰ γὰρ, ἔδ' εἰ &c.
Deficit autem πῆς ante πύξουσιν.
Confer Heb. X. 38. & suprà p. 72.
p. 4.

⁵ Τὸ λοιπὸν τῆς &c.] Vide inq-

dò scripta p. 226. n. 1.

⁶ Τῇ τότε ἀκροβολίσαι.] Voces hæ-
ce omnes Muretus delendas putat,
utpote tralatas huc per errorem,
ex eo quòd inferius legitur, ἀπὸ λ-
θοῖ εἰ βαρβαροὶ, μῖνον ἔχοντες ἐν τῇ τότε
ἀκροβολίσαι. Sed sanus videtur lo-
cus, & nè verbum quidem ei de-
trahendum. Cæterum, cum vocibus
istis ἐν τῇ &c. intellige νομισμένην,
utì suprà monuimus p. 154. n. 5.

⁷ Μεγάλα δὲ καὶ τὰ &c.] Herodot.
I. 5. c. 49. de Persis; ἥτις μέγλη αὐ-
τίων ἐστὶ ταῖνδε, τόξα, ἔοι αἰχμηὶ βαρβαρῶν·
quibus ex verbis Brisson. de regno
Pers. l. 3. perperam colligit, bre-
ves fuisse Persarum arcus. Adje-
ctivum autem illud αἰχμηὶ sibi soli
vindicat, ad πῆς minimè transfe-
rendum.

ἐπόσαι ἀλίσκοιτο ¹ τῶν τοξυμάτων τοῖς Κρησί· καὶ διεπέλαιον
 χρώμῃσι τοῖς τῶν πολεμίων τοξεύμασι, καὶ ² ἐμελέτων το-
 ξεύειν ἄνω ἰέντες μακράν. Εὐρίσκοιτο δὲ καὶ νεῦρα πολλὰ ἐν
 ταῖς κόμαις, καὶ ³ μύλιβδ ὥστε χρῆσθαι εἰς τὰς σφεν-
 δόνας.

Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ἐπεὶ κατεστρατοπεδεύοντο οἱ Ἕλλη-
νες κώμαις ἐπιτυχόνης, ἀπῆλθον οἱ βάρβαροι, μέσσην ἔχοντες ἐν
τῇ τότε ἀκροβολίστῃ· τῇ δ' ἐπιῆσαν ἡμέραν ἔμειναν οἱ Ἕλληνες, ἔ-
πεισπισσάμενοι· ἦν γὰρ πολὺς σῖτος ἐν τῇ κώμῃ. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ
ἐπορεύοντο διὰ τῆς πεδίου, καὶ Τισσαφέρνης εἶπε τοῖς ἀκροβολιζόμε-
νοις. Ἐνθα δὲ οἱ Ἕλληνες ἔγνωσαν, ὅτι ὁ πλαισίον ἰσὺ πλεονον πο-

quæ caperentur sagittæ Cretenſibus uſui eſſent; atque deinceps ſagittis hoſtium perpetuò utebantur, eâſque ſurſum excutiendo ad longè ejaculandum ſe exercebant. Quin & multi nervi plumbumque in vicis reperiébantur; quibus ad fundas uterentur.

Arque hoc die, posteaquam Græci in vicos delati castra locassent, barbari discedebant, tunc temporis *facta* velitatione inferiores: postridie verò Græci *ibidem* manserunt, ac cibaria parabant: *istis* enim in vicis magna erat frumenti copia. Postridiè per planitiem faciebant iter, ac Tissaphernes eos missilibus eminùs laceffens sequebatur. Ibi tum animadvertère Græci, agmen quadratum, in latera æqualia dispositum, in-

rendum. Clarius de ejusdem populi armaturâ pleniusque ipse *Herodes*. l. 7. c. 61. αἰχμητὶς δὲ βραχίονας ἔχει, τόξα δὲ μυρία. Ludum eundem, atque *Briffonius*, ludit ad *Æschyl.* p. 759. *Stanleius*. Sic aliàs utique, nec mirum, somno sopiti videntur auctores, cùm lectores verè dormitant.

1 Tān τοξόμοιτον,] Adi p. 81.
n. 5.

2 Εμμένει] Vim verbi expostitam videre est Κ. Π. p. 13.

3 Μολιτος] Ita MS. Eton. edit.
Ald. & Steph. In Leuncl. scribitur
μολιτος; & rectius quidem, Pha-
vorino iudice: cujus hæc sunt ver-
ba. Μολιτος η μολιτος ε μ τ ισι,

τὸ δ' ἔκ' ἐκείνου ἐστὶν ὁ δ' ἔκ' ἐκείνου. Conf.
p. 221. n. 2.

4 Επιστήσαντε.] Ad i. fis p. 47. n. 3.

[ἡ ἀποβολὴ τοῦ σώματος] Hesych. ἀπο-
 βάλλειν. ἀποβάλλει, πύρρον ἰόν. ἀποδο-
 λίζω, τὸ ἐκ πολέμου κατὰ κράτος συμ-
 βάλλειν. Lego, συμβάλλω. Phavorin.
 ἀποβολητοὶ ἄνθρωποι, ἡ συμβολῆς ἐν τῷ πο-
 λέμῳ ἀρχαῖοι, ἢ ἀνητίσταντες. ἀπο-
 βάλλωμεν δὲ ἴσμεν, ὅτι πρὸς συμβάλλουσιν
 οἱ πολέμοι, ἀλλήλους βάλλουσιν τοῖς βί-
 λασιν καὶ τοῖς λίθους.

6 Πλαίσιοι ἰσθμολόγοι] Attian.
Taft. p. 69. edit. Blanc. Πλαίσιοι
ὁμοφύζονται, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πλάτει
κατασκευάζονται οἱ ἰσθμοί
ἐν τοῖς ἀγῶσι, ὅταν οἱ παλαι-
οὶ ἀγωνιστὰς ἀπὸ τοῦ στήθους,
(for. στέρνης)

νηρὰ ταῖς εἰς πολεμίων ἐπομβύων. Ἀνάγκη γάρ ἐστιν, ἣν μὲν
 συγκύπη τὰ κέρατα τῶν πλαισίων, ἢ ὁδὸν ἐπιτοίρας ἔσσης, ἢ ὁ-
 ρέων ἀναγκαζόντων, ἢ γεφύρας, ἢ ἐκθλίβειν τὰς ὀπλίτας,
 καὶ παρεύδωαι πονήρας, ἅμα μὲν πεζομένους, ἅμα ἢ καὶ παρὰ-
 τομβύας· ὥστε δυσχρήστους εἶναι ἀνάγκη, ἀπείκλους ὄντας. Οὔτε
 δ' αὖ ² διαρχῇ τὰ κέρατα, ἀνάγκη διασπᾶσθαι τὰς πῆνι ἐκθλί-
 βουμένους, καὶ κενὸν γίγνεσθαι τὸ μέσον τῶν κερμάτων, καὶ ἀθυμεῖν
 τὰς ταῦτα πάσχοντας, τῇ πολεμίων ἐπομβύων. Καὶ ὅπτε δέοι
 γέφυραν διαβαίνειν, ἢ ἄλλην πινὰ ³ διαβάσιν, ἵππευθεν ἑκα-
 στὸς, βολόμενος φθάσαι πρῶτον· καὶ ⁴ εὐεπίθετον ἣν ἐνταῦθα

commodam hostibus sequentibus esse aciem. Necesse est e-
 nim, si agminis quadrati cornua coierint, cum vel angustior
 paulò via est, vel montes ita facere cogunt, vel pons aliquis,
 ut gravis armaturæ milites loco suo in artum compressi ex-
 trudantur, ægréque procedant, cum partim premantur, par-
 tim etiam perturbentur: aded ut, ordinibus turbatis, vix ul-
 lum eorum esse usum necesse sit. Ubi verò cornua rursus di-
 ducantur, divelli eos necesse est, qui tum in artum compressi
 loco suo extrudebantur, atque medium inter cornua spatium
 vacuum fieri, animisque angi milites hæc quibus accidunt, ho-
 stibus sequentibus. Et cum pons transeundus esset, vel quid
 aliud superandum, unusquisque properabat, ceteris antever-
 tendi studio abreptus: atque adeo facilius ibi tum ab hostibus

πρῶτος) ὅπου εἰσφῶν ὁ δὲ Γρύλλος πλαι-
 σίων ἰσὺν πλάτος καλεῖται. Jam supra p.
 76. n. 4. ab Hesychio & Scholiaste
 Thucyd. ἡ μὲν πεζομάχων πλαισίων tri-
 buit: ubi tamen non quælibet
 intelligenda est quadrata figura,
 sed ea tantum, cujus inæqualia
 sunt latera. Quod si πλαισίον fiat
 ἰσὺν πλάτος, tum deinceps uno nomi-
 ne dicitur πλάσιον: quod à πλαισίον
 simplici sic distinguitur, ut istius
 quidem figura sit quadrata, lateri-
 bus æquis: hujus itidem quadra-
 ta, sed oblonga. Vide Ælian. Tact.
 c. 41. & Indic. Tact. K. Π. adjectum.

1 Εκθλίβειν] Ad hoc verbum
 ex Bibl. tantum interp. unicum
 adferunt exemplum Lexicographi.

2 Διαρχῇ] Opponitur, τῇ συγκύ-
 πτει, quod modo præcessit. Æ.
 Porro scribendum videtur παρεύδω-
 νας διαρχῇ.

3 Διαβάσιν] Supra p. 132. specia-
 tim poni videtur διαβάσιν pro eo
 omni, quod pontis vicem præ-
 stet: unde Phavorino est γέφυρα.
 Hic sensu laxiore dicitur de loco
 seu viâ quâvis, ponte excepto, cu-
 jus transitus sit paulò difficilior &
 periculiosior: hujusmodi sunt ἔρη,
 ὁδοὶ ἐπιτοίρας &c. de quibus modo
 supra.

4 Εὐεπίθετον] Scil. πλαισίον ex p.
 præced. petendum; nisi forte ma-
 vis πρῶτον. Cæterum, nomen il-
 lud agnoscunt quidem Lexica,
 non

ταῖς πλεμίοις. Ἐπεὶ ᾧ πῦτα ἔγνωσαν οἱ στρατηγοί, ἐπιήσαντο
τὸ ἐξ¹ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπίστησαν, καὶ
ἄλλους² πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους³ ἐνωμοτάρχας. Οὗτοι ᾧ
προδρόμοι οἱ λοχαγοί, ὅποτε μὲν συγκύπτοι τὰ κέρατα, ὑπε-
μόνον ὕεροι, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τοῖς κέρασι· τότε ᾧ⁴ παρήγον
ἔξωθεν τῶν κερμάτων. Ὅποτε ᾧ ἀλάχοιεν αἱ πάλυραι⁵ τὰ πλαι-
σίου, τὸ μέσον ἀνέξεπέμπλασαν, εἰ μὲν σνότερον εἴη τὸ διέχον,
κατὰ τοὺς λόχους· εἰ δὲ πλατύτερον, κατὰ⁶ πεντηκοστῶν· εἰ
δὲ πᾶνυ πλατὺ, κατ'⁶ ἐνωμοτίας· ὥστε αἰεὶ ἐκπλεων εἶναι τὸ

invadi possent. Hæc cum duces animadvertissent, cohortes
sex instituere, *quatrum* singulæ viros centum haberent, iisque du-
ctores præfecerunt; & alios quinquaginta militum præfectos,
alióque enomotarchas. Hi cohortium præfecti in itinere fa-
ciendo, cum quidem coirent cornua, postremi subsistebant, ut
nè quid negotii cornibus facerent: tum autem extra cornua
promovebant. Cum verò quadrati agminis latera diducerentur,
medium complebant, si quidem artius esset quod didu-
ctum erat, per cohortes; sin latius, per pentecostuas; sin la-
tissimum, per enomotias: aded ut medium semper expletum

non item nominis auctorem. *Thomas Magist.* Ἐπιήσαντες, ὁ ἐνέχων (le-
ge, ἐνέχων) ὡς ἐπιήσαντες, (for. ἐπιήσαν-
τες) ἦτοι ὁ ἐπιήσαντες. *Thucyd.* quem
& *Thomas* citat, l. 6. c. 34. τῶν ἡμῶν
ἐπιήσαντες εἶναι, &c. *Schol.* ἐπιήσαντες
τῶν ἡμῶν &c. Alia exempla *Cel.*
Gramm. ex *Aristot.* & *Dione Cass.*
addoxit.

[1 Λόχοι.] Sonat hic λόχοι gene-
ratim στρατηγὸν πύγμα: quot autem
militibus plerumque constabat, di-
ximus in *Indice Tact. K. Π.* adjecto.

[2 Πεντηκοντῆρας.] I. e. πεντηκοντῶν,
de quibus mox infra, præfectos. Ii-
dem Nostro, in *Λακιδαιμ. Πολ.* di-
cuntur πεντηκοντῆρες, πεντηκοντῆρες
Thucydidi l. 5. c. 66. Ubi *Scholias* hæc:
ὄρεται τὴν τάξιν τὴν ἀρχῆς πρῶτος,
βασιλεύς· δεύτερος, πολέμειρος· τρίτος,
λοχαγός· τέταρτος, πεντακοστὴρ (uti
scribitur apud hunc locum *Xe-
noph.*) πέμπτος, ἐνωμοτάρχης.

[3 Ἐνωμοτάρχας.] *Scil.* τὰς τὴν ἐνω-
μοτίας ἡγεμόνας, uti tradunt *Ælian.*
c. 5. & *Arrian.* p. 21.

[4 Παρήγον.] *Adi K Π.* p. 146. n. 2.

[5 Πάλυραι.] Erat autem πάλυ-
ραι dimidia λόχου pars, ex militi-
busque adeb quinquagenis consta-
bat, uti nomen ipsum indicare vi-
detur. Hand paulo aliter de acie
Laconicâ *Thucyd.* l. 5. c. 68. ἐν τῇ
ἐν λόχῳ πεντακοστῶν ἡμῶν τάξει:
Schol. ἡ πεντακοστὴ συνίσταται ἀπὸ ἁν-
δρῶν ἑκατὸν ἑκατοκτῶν· ὁ δὲ λόχος, τῶν
τῶν πεντακονταίων, γίνεται ἀπὸ τῶν πε-
ντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα. Quibus πε-
ντακοστὴς est quarta tantum, non di-
midia, λόχου pars.

[6 Ἐνωμοτίας.] *Hesych.* Ἐνωμοτία,
τάξις τις ἀπὸ σφαιρίων ἐνωμοτῶν. δι-
αίρεσις ἐστὶν τῆς στρατηγικῆς ἀνδρῶν ἐν α',
πρὸς Λακιδαιμονίους. ἡρηται ᾧ ἐν τῇ
ἐνωμοτίᾳ αὐτὸς μὴ λείπει τὴν τάξιν.
Sic ferè *Etymol.* m. auctor. *Phanor.*

Ἐνωμο-

μίσσιν. Εἰ δὲ καὶ Ἀναβαίνειν πρὸς δέοι Ἀνάσσειν ἢ γέφυραν, ὅς τε ἐπαράττωντο, ἀλλ' ἐν τῷ μέρει οἱ λοχαγοὶ διέβαινον· καὶ εἰς πρὸς δέοι πρὸς Φάλαγγος, ἐπιπαρήσαντο ἑπτά. Τῷ τῷ τῷ τῷ πρὸς ἐπορεύθησαν σελήνας τέσσαρας.

Ἡνίκα δὲ τὸν πέμπτον ἐπορεύοντο σελήμον, εἶδον βασιλείον πρὸς, καὶ περὶ αὐτὸ κάμας πολλὰς· τὴν τε ὁδὸν πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο Ἀπὸ γηλόφων ὑψηλῶν γηνομήδων, οἱ καθήκοντο δὲ τῶν ὅρων, ὑφ' ὧν ἦν κάμη. Καὶ εἶδον μὲν τοὺς γηλόφους ἄσμοι οἱ Ἕλληνες, ὡς εἰκός, τῶν πολεμίων ὄντων ἱππέων. Ἐπεὶ δὲ πορδύμοι ἐκ τοῦ πεδίου ἀνέβησαν ὅτι τὴν πρῶτον γηλόφον, κατέβαινον ὡς ὅτι τὴν ἑτέραν ἀναβαίνει.

effet. Ac si quid superandum esset vel pons transeundus, non erant perturbati, sed deinceps cohortium præfecti transibant: & sicubi phalange opus esset, aderant isti. Hâc ratione ad quarta castra progressi sunt.

Ad quinta cum progredierentur castra, regiam quandam conspexerunt, & circum eam multos vicos; viamque ad locum hunc per colles editos ducentem, qui à monte, sub quo vicus erat, ed pertinebant. Ac Græci quidem colles istos libentes videbant, uti consentaneum erat, quippe quorum hostes erant equites. Cum verò pergentes iter è planitie primum in collem adscendissent, rursum descendebant ut in alterum adscenderent.

Εἰς μισθία, τὸ ἥμισυ τῆς λόχου — οἱ δὲ τὸ τέταρτον τῆς λόχου καὶ ἐσωμπετρίχης ὁ αὐτῆς ἄρχων. Apud hunc autem & Etymol. auctorem scribitur etiam ἐσωμπετρίχης. Alium, atque Suidas, numerum militum ἐσωμπετρίχης tribuit Scholiastes Thucyd. ad l. modò cit. nam pro viginti quinque, quos ei concedit Suidas, auctore Schol. ἔχει ἐκείνη ἐσωμπετρίχης ἀνδρας πεντήκοντα δύο: nempe, apud Lacedæmonios; quibus ea vox propria. J. Poll. l. i. segm. 129. Ἰδίως μάλιστα Λακεδαιμονίαν, ὀνόματι καὶ μισθίαν: pro quibus reposuerimus cum Capiteo ἐσωμπετρίχης καὶ μισθίαν. Sed de his olim plura ad Xenophontis Λακεδ. Πολιτ. & lib. proximè se-

quentem.

1 Διαβαίνειν πρὸς &c.] Confer p. 27. n. 4. & locis ibi notatis adde Luc. II. 9. 1 Pet. III. 14. Apoc. XVII. 6. De voce Ἀνάσσειν vide modò scripta p. 231. n. 3.

2 Φάλαγγος] Respice p. 219. n. 3.

3 Βασιλείον πρὸς] Intellige δῶμα. Sic & Luc. II. 14. vox eadem deest in ὑψίστοις: scil. δῶμασι. Et K. Π. p. 151. Alibi passim.

4 Γηλόφον, κατέβαινον &c.] Stephanus mavult καὶ κατέβαινον, ut ante ἐνταῦθα hypostigme tantum poneretur. Ipse τελείαν ibi ἐγγράμην cum Leuncl. non invitus posui.

Ενταῦθα παραγίνονται οἱ βάρβαροι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἱψηλοῦ
 ὅππὶ τὸ πρᾶνές² ἑβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξουν³ ὑπὸ μασί-
 γων· καὶ πολλοὺς κατετίτρωσκον, καὶ ἐκράτησαν τῶν Ελλή-
 νων γυμνηλῶν, καὶ⁴ κατέκλεισαν αὐτὰς εἰς τὴν ὄπλων· ὥσ-
 τε παντάπασιν ταύτην τὴν ἡμέραν ἀγρησοὶ ἦσαν, ἔν τῳ ὄχλῳ
 ὄντες, καὶ οἱ σφενδονῆται καὶ οἱ τοξόται. Ἐπεὶ δὲ πεζόμοιροι
 οἱ Ἕλληες ἐπεχείρησαν διώκειν, ὁλοῇ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀφικ-
 νοῦνται, ὅπλῃται ὄντες· οἱ δὲ πλέμιοι ταχὺ ἀνεπήδων. Πά-
 λιν δὲ, ὅποτε ἀπίοιεν⁶ πρὸς τὸ ἄλλο στέγδιμα, ταυτὰ ἔπα-
 χον· καὶ ὅππὶ δὲ δευτέρῃ γηλόφῃ ταυτὰ ἐγίνετο· ὥς ἀπὸ τῆς

Ibi tum aderant barbari, deque excelfo per declivia montis ja-
 culabantur, fundas torquebant, sagittas mittebant, sub flagel-
 lis; multoque adeò vulnerabant, & Græcos leviter armatos su-
 perarunt, intraque gravis armaturæ milites eos concluderunt:
 adeò ut nulli omnino usui die isto funditores essent & sagittarii,
 quippe qui in turbâ erant. Cum autem Græci prælio pressi ho-
 stes persequi adgrederentur, tardè in verticem perveniebant, ut
 qui gravi armaturâ onerarentur: at hostes celeriter resiliebant.
 Rursum, cùm ad aliud agmen tenderent, idem ipsis accidebat:
 hoc etiam in altero colle ipsis usu veniebat; quare statuerunt

1 Ἱψηλὸν ἐπὶ τὸ πρᾶνές.] Ad u-
 trumque adject. petas oportet ex
 nomine χυρίοι supplementum: quod
 deest etiam in ἱσπιδῷ, K. Π. p. 95.
 & aliàs sæpissimè.

2 ἑβαλλον, ἐσφενδόνων &c.] Fervet
 opus: quod & verba hæc ἀσπιδόεως
 prolata significanter indicant. Le-
 ge omnino K. Π. p. 488. n. 2.

3 ὑπὸ μασίγῃ.] *Muretus* unâ vo-
 ce legit ἀπυμασίγῃ. Sed vulgata fa-
 tis sana est lectio; quam & eadem
 loquendi ratio alios apud auctores
 inventa confirmat. *Herodot.* l. 7.
 c. 21. de copiis Xerxis Athon effo-
 dere adgressis, ὅρυσον ὑπὸ μασίγῃ
 παντοδαποὶ τ' ὄρεσις, i. e. omnes co-
 pia sub flagellis caperunt Athon effode-
 re — Similiter *Plutarch.* de iisdem,
 lib. αἰεὶ ὑγῆμ. p. 470. ἰδὲ καὶ τὴν
 ὑπὸ μασίγῃ διορύχοντας τὴν Ἀθῶν, i. e.

inspice etiam eos, qui flagellis urgenti-
 bus &c.

4 Κατέκλεισαν αὐτὰς εἰς τὴν ὄπλῃ &c.] Vi-
 de p. 218. n. 1.

5 Ἐν τῳ ὄχλῳ &c.] *Ammonius*:
 Πληθὺς καὶ Ὀχλὸς ἀμφότεροι. Πληθὺς μὲν
 γὰρ ἐστὶ σύνθεσις τινῶν ὄχλος δὲ κυρίως
 ὄχλησις. *Phavorin.* Ὀχλος, ἢ ὄχλησις
 παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Rectius *Thom.*
Magister: Ὀχλος, καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἡ
 ὄχλησις. Suprà Xenophon p. 213,
 217. de multitudine militari, seu
 inermi turbâ ad rem gerendam
 minùs aptâ, vocem istam adhibuit.
 Cæterum, οἱ σφενδονῆται καὶ οἱ τοξόται
 sunt, qui suprà modò nomine γυ-
 μνητῶν dicti sunt, & τοῖς ὅπλοις, i. e.
 ὅπλῃται, opponi solent.

6 Πρὸς τὸ ἄλλο στέγδιμα,] *Sail.*
 barbarorum.

τρίτου γηλόφου ἔδοξεν αὐτοῖς μὴ κινεῖν τὰς στρατιώτας· πάλιν δὲ τὸ δεξιὰς πλευρὰς τῶν παλαιῶν ἀνέγκαν πελάγαις πρὸς τὸ ὄρος. Ἐπεὶ δ' ἔτι ἐγγύοντο ὑπὲρ τῶν ἐπομένων πολεμίων, ἐκεῖ ἐπιτίθεντο οἱ πολέμιοι τοῖς καταβαίνουσι· δεδοικότες μὴ λησ-
τηθεύσιν, καὶ ἀμφοτέρωθεν αὐτῶν γίνοντο οἱ πολέμιοι. Οὕτω τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας πορευόμενοι, οἱ μὲν τῇ ὁδῷ κατὰ τὰς γηλόφους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄρος ὑπερπαρόντες, ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας, καὶ ἰατρὸς κατέστησαν ὁκτώ· πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ τε-
τραωμένοι.

Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ τῶν τετραωμένων ἕνεκα, καὶ ἅμα ὑπὸ τῆς πολλῆς ἐχθρῆς, ἀλφύρα, οἶνον, κριθὰς ἵπποις συμβεβλημένας πολλάς. Ταῦτα δὲ συνηγμένα ἦν τῶν σατρα-
πέων τῆς χώρας. Τετάρτη δ' ἡμέρα καταβαίνουσιν εἰς τὸ πεδίον. Ἐπεὶ δὲ κατέλαβεν αὐτὸς Τισσαφέρνης σὺν τῇ δυνάμει, ἐδί-
δαξε τὰς ἑλλώας τῇ ἀνάγκῃ κατασκληῖσαι οὐ πρῶτον εἶδον

de colle tertio milites non movere; verum à latere dextro quadrati agminis peltastas in montem subducebant. Illi cum supra hostes, qui ipsos sequebantur, evasisent, non jam amplius descendentes adoriebantur hostes; propterea quod metuerent ne à suis abscinderentur, & utrinque ipsis adessent hostes. Ità cum reliquum diei pergerent, alii viâ quæ per colles ducebat, alii per montem progressi, ad vicos perveniebant, ibique medicos octo constituere; nam multi erant vulnerati.

Hic triduum commorati sunt, cum vulneratorum causâ, tum etiam quod commeatûs adfatim haberent, farinam, vinum, hordeum multum equis congestum. Hæc autem omnia in usum ejus, qui regionis erat satrapa, fuerant comportata. Cæterum die quarto in planitiem descendunt. Cumque Tissaphernes suis cum copiis eos adsecutus esset, docuit Græcos ipsis castra necessariò vicum ubi primum conspexerunt esse

1 Τὸ λοιπὸν τ' &c.] Vide p. 226. n. 1.

2 Καὶ ἰατρὸς &c.] Lege p. 86. n. 4. & K. Π. p. 77.

3 Συνηγμένα ἦν τὰ &c.] Reddi etiam possunt, à satrapâ coacta: sic p. 223. τῶν Κλειάρχου καταλειμμένων, sonant à Clearcho relictos. Porro,

suprà Noster τῷ σατραπείῳ casum adjunxit accusativum, p. 66. τῷ δὲ ἐν μέσῳ τούτων ἄνωγα σατραπείῳ οἱ &c.

4 Τῷ σατραπείῳ τ' &c.] Consule Dissertat. II. p. 51. K. Π. præmissæ.

5 Κατέλαβεν] Suprà p. 225. sine casu posuit.

κώμῳ, καὶ μὴ πορεύεσθαι ἐπὶ μαχομένους· πολλοὶ γάρ ἦσαν
 ἰσομάχοι, πτερωμένοι, καὶ οἱ ἐκείνους φέροντες, καὶ οἱ τῶν
 φερόντων τὰ ὅπλα δεξάμενοι. Ἐπεὶ δὲ κατεσκήνωσαν, καὶ
 ἐπὶ χεῖρσιν αὐτοῖς ἀκροβολίζεσθαι οἱ βάρβαροι πρὸς τὴν κώ-
 μῳ προσιόντες, πολὺ περιῆσαν οἱ Ἕλληνες· πολὺ γὰρ διέ-
 φερεν, ὅτι τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ ποροδομένους
 ἐπὶ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. Ἡνίκα δ' ἦν ἡδὴ δαίλη, ὥ-
 ρα ἦν ἀπέναι τοῖς πολεμίοις· οὐποτε γὰρ μείον ἀπιστρατοπι-
 δεύοντο οἱ βάρβαροι τῇ Ἑλληνικῇ ἐξήκοντα σταδίῳ, φοβούμε-
 ναι μὴ τῆς νυκτὸς ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς. Πομπὴν γὰρ νυκτός ἐστι

ponenda, neque jam amplius iter faciendum simul & pugnan-
 dum: multi enim ad pugnam, vulnera quod acceperant, in-
 utiles erant, itidemque illos qui portabant, quique horum, vul-
 neratos qui portabant, arma acceperant. Cum jam castra me-
 tati essent, ac barbari ad ipsum usque vicum progressi velitatio-
 nibus eos adgrederentur, longè superiores erant Græci: nam
 multum præstibat, facto ex statione impetu vim à se propul-
 sare, quàm inter proficiscendum adversus irruentes hostes di-
 micare. Cum jam advesperasceret, hostibus erat abeundi tem-
 pus: non enim unquam barbari castra minùs sexaginta stadiis
 à Græcis copiis distantia metabantur; quippe metuebant nè
 Græci noctu ipsos invaderent. Etenim Persarum exercitus no-

1 Ἀπομάχοι.] Phavor. & Suidæ
 sunt οἱ αὐτοὶ ὁ πολέμους μηχανήσιν.

2 Κατασκήνωσαν.] Adi p. 127. n. 2.

3 Ακροβολίζεσθαι.] Vide p. 230. n. 5.

4 Πολὺ γὰρ &c.] MS. Eton. & edit.
 Ald. εὖ ἢ ἀδείκνυν: rectè; si quid
 tamen mutandum. Sic ferè suprà
 p. 205. Ἐπὶ μὲν περὶ ἔχου &c.

5 Ἐκ τῆς χώρας &c.] I. e. ex statio-
 ne pro castris, sive loco, ubi κατασκή-
 νωσαν, & ἐν ταύτῃ constitenterunt. Cæ-
 terum, ἀλέξασθαι sonat hic vim illa-
 iam, hostium impetum propulsando se
 tueri. Vide p. 92. n. 1. & p. 34. n.

4. Similiter K. Π. p. 65. Τί ἐστιν ἢ
 ὁ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ &c.

6 Δαίλη.] Respice p. 75. n. 1.

7 Τῇ Ἑλληνικῇ.] Adi p. 40. n. 5.

8 Τῆς νυκτὸς ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς.] Ante no-

men deficit ἀπὸ vel ἐπὶ, quâ de el-
 lipsi vide p. 219. n. 2. Sic K. Π. p.
 96. ἀλλὰ τὴν νυκτὸς, pro ἐπὶ vel ἀπὸ
 &c. Porro, verbum illud respicit
 ἄνδρες, Ἕλληες vel στρατιῶται, qui in
 voce Ἑλληνικῇ intelliguntur. In ed.
 Steph. legitur quidem — νυκτὸς οἱ
 Ἕλληες &c. Vide p. 220. n. 2. & lo-
 ca ibi citata.

9 Πομπὴν γὰρ νυκτός &c.] Confer
 K. Π. p. 218. Suidas: Παιδοποιούμενοι
 τὰς πόδας διδιδόμενοι — καπαχημένοι:
 deinde verba hæc Xenophontis,
 nonnihil mutata, uti fit, adducit.
 Idem verbum Ἐπιστάται perperam
 exponit ἐκπαιδευτάι: ad quod ver-
 bum etiam adfert locum hunc Xe-
 nophontéum. Quin & eodem no-
 mine notandus venit Phavorinus;
 cui

εράπυμα Περιοκόν. Οἵτε γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδεν), καὶ ὥς ἴππο-
πολὺ πεποδισμένοι εἰσὶ, τὰ μὴ Φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν·
εἰάν τε τις θορύβος γίγη), δεῖ ἴπποισι τὸ ἵππον ἰ Πέρσῃ ἀν-
δρὶ, καὶ χαλινῶσαι δεῖ, ἔ 2 θωρακισθέντα ἀναδύναι ἴππῳ τὸ ἵπ-
πον. Ταῦτα δὲ πάντα 3 χαλεπὸν νυκτὸς, ὅτε καὶ θορύβος ὄντος,
ποιεῖν. Τὰτα ἕνεκα πόρρω 4 ἀπεσκήνην τῇ Ἑλλήνων.

Ἐπεὶ δὲ ἐγίνωσκον αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες βουλομένους ἀπεί-
ναι καὶ 5 Διαγέλλομένους, 6 ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι ὠδυσσεύς ἀ-
παλαγ, ἀκούοντων τῶν πολεμίων. 7 Καὶ χρόνον μὲν πῖνα ἐπέ-

ctu incommodus est. Nam & equi ipsorum alligantur, ac
plerumque pedicis constricti sunt, nè, si soluti sint, fugiant :
& si quis incidat tumultus, homo Persicus equum insternat
necessè est, necessè est etiam frenet, & ubi se loricâ munie-
rit, equum conscendat. Hæc autem omnia noctu facere,
quippe cùm tumultus sit exortus, difficile est. Hæc de causâ
longè à Græcis castra habere remota solebant.

Cum autem Græci animadverterent velle ipsos discedere, eo-
rumque consilium divulgatum esse, Græcis se quisque pararet ita
edixit præco, ut hostes rem audirent. Itaque barbari aliquamdiu

εὐί Ἐπιστάται itidem ἐπαυλοῦναι ἐπὶ
τῷ ἵππῳ. MS. Eton. ἵππολὺ dat pro
ἵπποπολὺ, Suidas, ἐπὶ τῷ πολὺ. Vide
his p. 193. n. 4.

1 Πέρσῃ ἀνδρὶ.] Vide p. 57. n. 2.

2 Θωρακισθέντα &c.] Constructio-
nis ratio postulare videtur θωρακι-
σθέντα, ut ἀνδρὶ aptè respondeat. Sic
apud Homer. Il. α'. v. 541.

Αἰεὶ τοὶ φίλοι ἐσὶν ἡμεῖς δ' ἀπὸ νόστον
ἴοντα,

Κρυπτάδια φροῖοντα &c.

pro ἴοντα — φροῖοντα. Et Nost. supra
p. 208. & seq. ἐξὸν αὐτοῖς, τὸς νῦν οἰσθι
ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐφ' ἡδὲ κομισ-
μένους, pro κομισσόμενοις. Sed tam
Atticorum quàm Poætā πνῦμα ὑπὸ
νόστον ταῖς δύσκολον.

3 Χαλεπὸν νυκτὸς &c.] MS. Eton.
χαλεπὰ νύκτωρ καὶ θορύβος ὄντος. τὰτα
&c. Suidas ad v. ἐπιστάται: ταῦτα δὲ
πάντα χαλεπὰ ποιεῖν νύκτωρ, ἔ θορύβος
ὄντος. Muret. ἀλλὰς τε καὶ θορύβος. E-

dit. Steph. & Leunclav. lectionem
exprimendam curavi.

4 Ἀπισκύν.] Quod supra modò
dixit ἀπιστραπιδύοντο.

5 Διαγέλλομενοι,] Suidas: Διαγ-
γέλλον ἔ διαγέλλομενοι, παρακλδομέ-
νοι. Ξενοφῶν Ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπείναι
βυλομένους, καὶ διαγέλλομενους. ἢ ἀπὸ τῷ
φασμαμένους. δῆλος γενομένους.

6 Ἐκήρυξε] Scil. κήρυξ τις. Adfi-
nem huic ellipsin videre est p. 224.
ubi lege n. 3.

7 Καὶ — ἐπὶ χρόνῳ] De usu par-
ticulæ vide pag. 104. n. 2. cum
verbo intellige ἰαυτός, quod & a-
liàs deficere solet. Act. XXVII. 43.
ἀπορρίψαντας sonat ἀπορρίψαντες ἰαυ-
τός: idem supplementum postulat
ἰπποδόντες ejusd. cap. v. 15. Plenè
Lucian. Hist. ver. l. i. p. 375. καὶ
παράδοντες αὐτός, & ibid. p. 385. ἰλ-
ληπλκῶς, dixit, καὶ ἀπορρίψαντες ἰαυ-
τός, i. e. cùm projecisset nos &c.

αχον τῆς πρεΐας οἱ βάρβαροι· ¹ ἐπειδὴ ᾗ ὄψι ἐγίνετο, ἀπῆσαν· ἔ γδ' ἐδόκει λυπηλεῖν αὐτοῖς νυκτὸς πορεύεσθαι, καὶ κατόγχεσθαι ὅππὶ τὸ στρατόπεδον. Επειδὴ δὲ σαφῶς ἀπόντας ἤδη εἰδῶν οἱ Ἕλληνες, ἐπρεῦοντο καὶ αὐτοὶ ² ἀναζεύξαντες, καὶ διήλθον ὅσον ἐξήκοντα σταδίους· καὶ γίγνεται ³ ποῦτον μεταξὺ τῶν στρατωμάτων, ὥς τε τῇ ὑπερταίᾳ σὺν ἐφάνησαν οἱ πολέμιοι, οὐδὲ τῇ τρίτῃ· τῇ δὲ τετάρτῃ, νυκτὸς ⁴ προσελθόντες, καταλαμβάνουσι χωρίον ὑπερδέξιον οἱ ⁵ βάρβαροι, ἢ ἐμελλον οἱ Ἕλληνες παρεῖναι, ὁ ἀκρωνυχίαν ὄρεσ, ὑφ' ἣν ἡ κατάσσις ἦν εἰς τὸ πεδίον. Επειδὴ ᾗ εἴωρα Χερσίσοφος προκαλεῖται λημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν, καλεῖ Ξενοφῶντα διὰ τῆς οὐραῖς· καὶ κελεύει λαβόντα τὰς πελταστὰς ⁷ παραγμένας εἰς τὸ πρόοθεν.

ab itinere faciendo sese cohibebant: verum ubi jam serum diei esset, abierunt: non enim ipsis conducere noctu proficisci, & in castra deduci videbatur. Eos verò Græci posteaquam jam manifestò discedentes viderent, etiam ipsi castris motis pergebant, & sexaginta circiter stadia emensi sunt: atque tantum inter exercitus spatium relictum est, ut neque die altero apparerent hostes, neque tertio: quarto verò, noctu progressi, locum superiorem occupant barbari, quā Græci transitori erant, nimirum montis verticem, sub quo descensus erat in planitiem. Cherisophus ubi verticem istum præoccupatum vidisset, Xenophontem ab agmine extremo arcessit; eūque adsumptis sibi peltastis ad anteriorem aciei partem adesse jubet.

¹ Επειδὴ δὲ ὄψι] Vide p. 126. n. 3.

² Αναζεύξαντες] Phavor. Αναζεύξαντες, ἀναστρεφόμενοι, ἀναστρέφοντας: priore sensu hic loci, posteriore posuit Noster K. Π. p. 635.

³ Ποῦτον] Scil. ἀγένημα: quod & alibi deesse monuimus p. 75. n. 3. & p. 218. n. 4.

⁴ Προσέλθοντες] Vulgò, προσελθόντες: quod illius locum aliàs sæpè occupavit. Hujusmodi permutationis exempla videre est p. 107. n. 2. Stephano & Mureto jam olim se probavit ea, quam recepimus, scriptura.

⁵ Βάρβαροι, ἢ] Lege p. 211. n. 5.

⁶ Ακρωνυχίαν ὄρεσ, ὑφ' ἣν &c.] Suprà modò p. 233. scripsit — διὰ τῆς ὄρεσ, ὑφ' ἣν &c. Sed utrique casui ista solet inservire præpositio. Suidas: Ακρωνύξ — καὶ ἀκρωνυχία, τὸ ἀκρον τῆς ὄρεσ: deinde locum hunc sic exscribit: Επειδὴ ᾗ εἴωρα ὁ Χερσίσοφος προκαλεῖται λημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν ὅρεσ, ὑφ' ἣν ἡ κατάσσις &c. Ubi Cl. editor minùs rectè apud Xenophontem ὑφ' ἣν legi statuit. Mihi tamen nil mutandum videtur; cum ὑφ' ἣν ἡ κατάσσις &c. rectè cohereant cum sequentibus istis, ὁ ὑπὲρ τῆς κατάσσεως λόγος.

⁷ Παραγμένας εἰς τὸ πρόοθεν.] De verbo lege p. 8. n. 2. Cæterum, cum

Ο ὃ Ζενοφῶν τὰς μὲν πελταστὰς ἐκ ἤγε· (Ἰπιφανόμῳδον γὰρ εἴωρα Τισσαφέρνην, ἔ τὸ κράτευμα πᾶν) αὐτὸς δὲ ἑωρεῖα-
σαις ἤρωτα, Τί καλεῖς; Ο ὃ λέγει αὐτῷ, Εἴστιν ὄρεα· προκα-
τεῖληπται γὰρ ἡμῖν ὁ ὑπὲρ τῆ καταβάσεως λόφος, καὶ ἐκ ἐστὶ παρ-
ελθεῖν, εἰ μὴ τὰς ἀποκόψομεν. Ἀλλὰ τί ἐκ ἡγες τὰς πελ-
ταστὰς; Ο ὃ λέγει, ὅτι ἐκ ἐδόκει αὐτῷ ἔρημα καταλιπεῖν τὰ
ὀπίθεν, ἐπιφανομύων τῇ πολεμίων. Ἀλλὰ μὲν ὦρα γ', εἴη
βυλευέσθαι, πῶς τις τὰς ἀνδράς ἀπελάξῃ λόφος. Ενταῦθα
Ζενοφῶν ὄρεα ἔ' ὄρεα τῇ κορυφῇ ὑπὲρ ἑαυτῶν κρατεύματα
ἔσται, καὶ ἀπὸ ταύτης ἐφοδὸν ἵπτι τῷ λόφον, ἐνθα ἦσαν οἱ πλε-
μιοί. ἔ λέγει, Κράλυσον, ὦ Χερίσσφε, ἡμῖν ἰεῶς ὡς τάχιστα ἐπὶ
τὸ ἄκρον· εἰ γὰρ τὰ τοῦ λάβωμεν, καὶ δυνήσονται μένειν ὑπὲρ τῆ ὁ-
δῶ. Ἀλλ', εἰ βέλῃ, μένει ἐπὶ τῷ κρατεύματι· ἐγὼ δὲ ἐξέλω πε-
ρεύεσθαι· εἰ δὲ ἔ' χρεῖζεις, πρέυξ ἐπὶ τὸ ὄρος, ἐγὼ δὲ μενῶ αὐτῷ.

At peltastas non duxit Xenophon; (nam Tissaphernem, to-
tūmque ejus exercitum, se ostendere videbat) sed ipse adve-
ctus equo ad Cherisophum, Quamobrem me arcessis? inquit.
Huic respondet is, Videre licet: præoccupatus enim nobis est
collis ille, qui supra descensum eminet, nec transire licet, nisi
hos dejiciemus. Verūm cur peltastas *huc* non duxisti? Re-
spondet ille, sibi non visum esse, ut posterius agmen desertum
relinqueret, cū hostes se in conspectum darent. Sed enim
tempus est, inquit, consultandi, quo pacto quis homines a col-
le repellat. Ibi tum Xenophon montis verticem copiis suis
imminere videt, atque ab hoc ad collem *illum*, ubi hostes e-
rant, aditum *quendam* esse: itaque, Optimum fuerit, inquit,
Cherisophe, quamprimum nos ad cacumen *illud* tendere: nam
hoc si occupaverimus, supra viam manere non poterunt. At,
si ita tibi videtur, ad exercitum maneto; ipse volo *eo* tende-
re: sin *hoc* mavis, in montem pergito; atque ego hic manebo.

cum τὸ ἐφεῶν exaudi μέρος, scil. τῷ
κρατεύματι, uti mox cum τῷ ὀπι-
θεῖν intelligendum μέρος &c. Vide
sis p. 213. n. 5.

1 Προσιλάσας] Scil. ἵππων. Vide
p. 225. n. 5. MS. Eton. & ed. Steph.
προσιλάσας.

2 Ανδράς ἀπελάξῃ] De nomine vi-
de p. 25. n. 4. Verbum autem At-
tico more posuit pro ἀπελάσῃ. Pha-

νοτιν. Ελαξ, ἀπὶ τῷ ἐλάσῃ λαμβάνεται
ἐνίστη. Plura lege sis p. 77. n. 2.

3 Ὑπὲρ ἑαυτῶν] Vulgo, ἑαυτῶν:
quam vocem delendam censuit
Muretus. Sed visum est auctoritate
MSti Eton. paulum mutatam reti-
nere.

4 Χρεῖζεις.] Phavor. Χρίζω, ὡς
σημαίνει τὸ χρεῖαν ἔχειν — ἔχει τὸ
ἐπὶ σκελετοῦ. Cum verò τὸ θέλω
hic

Ἀλλὰ δίδωμί σοι, ἔφη ὁ Χερσίσοφος, ὅποτερον βούλει, εἰέσθαι. Εἰπὼν ὁ Ξενοφῶν ὅτι νεώτερός ἐστιν, αἶρει¹) πρεύεσθ'· κελεύει δ' αὖ οἱ συμπέμψαι δὸπὸ δ' ἑσμάτος ἀνδρας·² μακρὰν γὰρ ἦν δὸπὸ τ' ἔρας λαβεῖν. Καὶ ὁ Χερσίσοφος συμπέμψη τὰς δὸπὸ δ' ἑσμάτος πελταστὰς· ἔλαβε γὰρ τὰς χ' μέσσην δ' παλαισίχ. Συνέπιασθ' δ' ἐκέλευσεν αὐτῷ καὶ τὰς τριακσίχας ὁ Χερσίσοφος, ἔς αὐτὸς εἶχε τ' ὀπιλέκτων ὀπὶ τῷ σμάτι δ' παλαισίχ.

Εὐνῦθεν ἐπορεύοντο ὡς ἐδυῶντο τάχιστα. Οἱ δ' ὀπὶ τοῦ λόφου πολέμιοι ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ὀπὶ τὸ ἄκρον, εὐθὺς καὶ αὐτοὶ³ ὤρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ὀπὶ τὸ ἄκρον. Καὶ ἐνταῦθα πολλὴ μὲν κραυγὴ ἦν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατεύμα-

Tibi verò, ait Cherisophus, *optionem* do, utrum mavis, eligendi. Xenophon cum se natu minorem diceret, proficiscendi sibi munus eligit: hortatur tamen ut milites *quosdam* ex fronte secum unà mitteret; nam longum erat, si *quos* ab extremo agmine sumeret. Et Cherisophus unà cum ipso peltastas, qui erant primo in agmine, mittit: eos etiam sumpsit, qui in medio quadratæ erant aciei. Præterea simul eum Cherisophus sequi iussit trecentos illos, quos ipse de lectorum numero *militem* in fronte quadrati habebat agminis.

Indè quàm poterant celerrimè profecti sunt. Hostes autem, qui erant in colle, cum iter ipsorum ad cacumen *dirigi* animadvertenterent, mox & ipsi impetum ceperunt in cacumen certatim contendendi. Atque ingens ibi tum clamor Græci erat exerci-

hic loci significet, grammaticum utique si audiamus, tollendum erit τ, quod Stephanus & Lennæus subscribendum curarunt.

1 Στόματ^ο] Suidas: Στόμα· τὸ ἄμαρτοδιν μέρος δ' σπᾶν. Ξενοφῶν· Κιλισίαι δὸπὸ τῷ σμάτις συμπέμψαι ἀνδρας· μακρὰν γὰρ ἦν δὸπὸ τῆς ὀρέας λαβεῖν.

2 Μακρὰν γὰρ ἦν — ἔρας.] MS. Eton. μακρὰν γὰρ ἦν δὸπὸ τῆς ἔρας λαβεῖν. In prioribus si quid mutandum, reposuerim, μακρὰν ἢ γὰρ ἦν vel ἢ five ἔη &c. Cæterum, οὐράς ex MSto & Suidā rescripti: cum prius legeretur ἔρας. Suidas ipse quidem ἔρας exprobat σπᾶν τὴν ὀπι-

διν ἀκροδύσαν. Sed ἔρας rectius opponitur τῷ σμάτι^ο: & Xenophontis ipsius auctoritate confirmatur. Sic enim ille *Hist. Gr.* lib. 4. ἐπεὶ δὲ ἐνάλουν τῆς πορείας οἱ Θισυαῖοι ἐπιλαυνόντες τοῖς ὀπίσθιν, παραπίπτει ἐπ' ἑρᾶν καὶ τὸ δὸπὸ τοῦ σμάτος ἐκπίπτει, πλὴν &c. Phavor. ex Eustathio: Οὐρά, καὶ Ξενοφῶντι, πᾶ ἐπίστω τ' φάλαγξ. Vide etiam supra p. 238. l. 11.

3 Ὀρμησαν ἀμιλλᾶσθαι &c.] Significantè hæc ardorem nisusque militum, ad cacumen occupandum nervis omnibus contendendum, exprimunt.

πες, ¹ διακελευομένων τῶν ἐαυτῶν· πολλή δὲ κραυγὴ τῇ ἀμφι-
 Τισσαφέρνην, τῶν ἐαυτῶν διακελευομένων. Ξενοφῶν ² ἢ παρ-
 λαύων ἐπὶ τῇ ἵππῃ, παρεκελεύετο· Ἄνδρες, νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα
 νομίζετε ἀμιλλᾶσθαι, νῦν πρὸς παῖδας καὶ γυναῖκας. νῦν ὀλίγον
 πονήσαντες χρόνον, ἀμαχίαι ³ τὴν λοιπὴν πρὸς τὸν ποταμὸν.
 ἢ ὁ Σικυωνίος εἶπεν, Οὐκ ἔστιν ἴσχυς, ὦ Ξενοφῶν, ἐσμέν· σὺ μὲν γὰρ
 ἐφ' ἵππῃ ὄχῃ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω, τῇ ἀσπίδι φέρων.
⁴ Καὶ ὅς, ἀκύντας ταῦτα, καταπηδήσας ἀπὸ τῆς ἵππῃς, ὡς εἶτο
 αὐτὸν ἐκ τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀσπίδα ἀφελόμενος, ὡς ἐδύνατο τά-
 χιστα ἐπιδύετο. Ἐτίγχανε δὲ καὶ ἡ θώρακα ἔχων τὴν ἵππικόν·
 ὥς ἐπέζετο. ⁶ Καὶ τοῖς μὲν ἐμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο,

tis, suos cohortantis; ingens etiam eorum clamor, qui cum
 Tissapherne erant, ac suos *itidem* cohortabatur. Xenophon
 autem equo pratervectus, adhortatione *hæc* usus est: Nunc
 vobis, viri, *de reditu* in Græciam, nunc *de reditu* ad liberos
 & uxores *propositum* esse certamen existimate: nunc si exi-
 guum ad tempus laboris tolerantess fuerimus, reliquum iter
 absque prælio conficiemus. At Soteridas Sicyonius, Non æ-
 qua, inquit, nostrum, Xenophon, est conditio: nam tu qui-
 dem equo veheris, ego scutum portans, graviter fatigor. Et
 is, hæc cum audisset, ex equo defiliit, è loco istum pepulit,
 scutoque ademto, quam celerrimè poterat, perrexit. Fortè
hinc etiam thoracem indutus erat equestrem; aded ut *onere*
 premeretur. Attamen priores hortabatur, ut procederent;

1 Διακελευομένων &c.] Scil. στρα-
 τῶν, ἀνδρῶν vel στρατῶν, quos in
 στρατῷ intelligas oportet. Vi-
 de p. 220. n. 2. & loca ibi adlata.
 Porro, venustatem quandam ver-
 borum ordo nonnihil mutatus o-
 rationi conciliat: cum enim di-
 xerat, Διακελευομένων τοῖς ἐαυτῶν
 ne tadio venirent eadem eodem
 ordine collocata verba, leguntur
 mox, τοῖς ἐαυτῶν Διακελευομένων.

2 Παραλαύων ἐπὶ τῇ &c.] Quod
 ἱππικῶς expressit p. 78. & 79. Ple-
 nè p. 15. παραλαύων ἐφ' ἅρματι.

3 Τὴν λοιπὴν] Scil. ὁδόν· quam sæ-
 pè alibi intelligendam ostendimus
 p. 124. n. 4.

4 Καὶ δὲ.] Phavor. Οἱ σημαῖναι
 (præter alia) καὶ ἀντιστοιχίας ἰσχυρῶς
 μὲν τῇ ἐστὶν: quam vim apud
 dialogorum scriptores passim ob-
 tinet. Lucian. Hist. verar. l. 1. p.
 377. Καὶ δὲ ἀρξάμενος &c. Sic apud
 Platon. sæpissime & Nostrum.

5 Θώρακα ἔχων τὴν ἵππικόν.] Alius
 utique equiti, alius pediti thorax
 erat. Discrimen agnoscit & Pla-
 tarch. in Philopem. p. 359. — τὴν
 ἵππικὴν ἀφῆκεν, αὐτὸς δὲ χερσὶ σκελὴν
 περὶ τὸν σῶμα ἵππικῶς καὶ περὶ τὸν
 σῶμα περὶ τὸν σῶμα &c. Vide K. Π. p. 218.
 n. 1. p. 428. n. 2. p. 462. n. 2.

6 Καὶ &c.] Valet, opinor, hoc
 utique loco, *attamen*, nihilominus, *ta-*
men;

ταῖς ᾧ ὅπουθεν, παρίεναι, μόγεις ἐπιδύοις. Οἱ δ' ἄλλοι σπῆ-
πῳ) πῆλκοι, καὶ βάλλοι, καὶ λοιδορεῖσι τὴν Σωτηρίδαν, ἕως ἡ-
νάγκασεν λαβόντα τὴν ἀσπίδα περνεῖν. Ὁ δ' ἀναβὰς, ἐπὶ τῷ
ἵππῳ, ἕως μὲν βάσιμα ἦν, ἦγεν· ἐπεὶ δὲ ἄβατα ἦν, καταλι-
πὼν τὸ ἵππον, ἑαυτοῦ περνεῖ. Καὶ φθάνουσιν ὅτι τῷ ἄκρῳ γε-
νόμενοι τὰς πολεμίας.

Εὐγε δὲ οἱ μὲν βάρβαροι γραφέντες ² ἔφευγον, ἢ ἕκαστος ἐ-
δύνατο· οἱ δ' Ἕλληνες εἶχον τὸ ἄκρον. ³ Οἱ δ' ἀμφὶ Τισσαφέρ-
ην καὶ Αἰλαίων ὑποταγέμενοι ἄλλην ὁδὸν ὥχοντο· οἱ δ' ἀμφὶ
Χερσίσοφον καταβάντες εἰς τὸ πεδίον, ἐστρατοπεδεύοντο ἐν κώ-

posteriores, qui vix sequebantur, ut ad eos versus se mo-
verent. Milites cæteri Soteridam cædunt, feriant, convi-
ciis proscindunt, donec *enim* recepto scuto pergere coëge-
runt. Ille, consensu equo, quam quidem diu loca erant e-
quo pervia, præibat eques: cum essent invia, equo relicto,
pedes festinabat. Ac citius quàm hostes in cacumen perve-
niunt.

Tum verò conversi barbari, quàm quisque poterat, fugie-
bant; Græci cacumen tenuerunt. Tissaphernes & Ariæus
cum suis se convertentes aliâ abiêre viâ: Cherisophus quique
circa eum erant in planitiem cum descendissent, castra in vi-

πῳ; planè uti Job. I. 10. Εἰ τῷ
ἵππῳ ἦν, καὶ ὁ ἵππος δ' αὐτῷ ἰζήντο·
καὶ ὁ ἵππος αὐτῷ οὐκ ἴστω. Cæte-
rùm, ὁπότε sonat αὐτόχου. Αἰ-
λαίων. — ὁπότε λήγῃ αὐτῷ τῷ αὐτό-
χῳ, τούτῳ, ὡς τὸ μαρτυρεῖται ἐν τῷ
Περσῶν. Ὑπάρχον, ἀπὸ τῷ αὐτόχῳ
αὐτοῦ.

1 Ο δ' ἀναβὰς, ἐπὶ &c.] Perperam
locum hunc distinxerunt editores,
ad ellipticam loquendi rationem
parum attenti. Sic nempe typis
excudendum curarunt, ὁ δ' ἀναβὰς
ἐπὶ τῷ ἵππῳ, ἕως &c. cum tamen ἐπὶ
τῷ ἵππῳ non statim τῷ ἀναβὰς, sed
verbo ἦγεν, adungi debeant. Hoc
enim modo supplenda videtur lo-
cutio: Ο δ' ἀναβὰς scil. ἐπὶ τῷ ἵππῳ,
ἐπὶ τῷ ἵππῳ scil. ἰζήντο, ἕως μὲν
βάσιμα: Noster K. Π. p. 471. ἀνίσταται

ἐπὶ τῷ ἵππῳ — p. 603. ἀναβὰς ἐπὶ τῷ
ἵππῳ ἵππῳ. Sed passim occurrit hæc
prima phrasis: altera, K. Π. p. 428.
αὐτῷ δ' ὡς ἰζήντο αὐτῷ ἐπὶ τῷ ἵπ-
πῳ — planè ut hic loci ἐπὶ τῷ ἵπ-
πῳ ἦγεν. Et p. 596. ἰφείπτο δ' αὐ-
τῷ αὐτῷ αὐτῷ ἐπὶ τῷ ἵππῳ. Sic
denique ἐπὶ τῷ ἵππῳ ἦγεν rectè op-
ponuntur τῷ ἵππῳ αὐτῷ, quæ
mox sequuntur. Porro, MS. Eton.
hunc verborum ordinem dat, ὁ δ' ἀ-
ναβὰς, ἕως μὲν βάσιμα ἦν, ἐπὶ τῷ ἵπ-
πῳ.

2 Εφάγω, ἢ &c.] Sic suprâ p.
238. — βάσιμα, ἢ &c. Lege sis p.
211. n. 5.

3 Οἱ δ' ἀμφὶ &c.] Qui Nostro
mox infrâ sunt Τισσαφέρνη καὶ αἱ
οὐκ αὐτοῦ. Vide p. 141. n. 2. & 53.
n. 2.

μη μετῇ πολλῶν ἀγαθῶν. Ἦσαν ὃ ἑῶν καὶ πολλὰ πλῆ-
ρεις πολλῶν ἀγαθῶν, ἐν τῷ τῷ πεδίῳ, ὡς τὸ Τίγρις πο-
ταμὸν. Ἡνίκα δ' ἦν ἡ δαίλη, ἐξαπίνης ὀπιφαίνοντο οἱ πολέμοι
ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ τῇ Ἑλλήνων κατέκτανον πῶς τῶν ἐσπεδασμέ-
νων ἐν τῷ πεδίῳ κατ' ἀρπαγὴν. καὶ γὰρ ² νομῶν πολλὰ βο-
σκημάτων ἀφιδιδομένην εἰς τὸ ³ πέραν τῆς ποταμοῦ κατε-
λήθησαν. Ἐνταῦθα Τισσαφέρνης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καίεν ἐπεχεί-
ρουν τὰς κώμας. Καὶ τῇ Ἑλλήνων μάλα ἠθύμουντες, ἐ-
νοῦμενοι μὴ τὰ ἐπιτήδεια, εἰ καύσειεν, ἐκ ἔχουσιν ὅπου λαμ-
βάνουσιν. ⁴ Καὶ οἱ μὲν ἀμφὶ Χερύσιφον ἀπήσαν ἐκ τῆς βο-
θείας· ὁ δὲ Ξενοφῶν, ἐπεὶ κατέβη, παρελαύνων ἐπὶ τὰς τι-
ξας, ἡνίκα ἀπὸ τῆς βοθείας ἀπήσαν οἱ Ἕλληνες, ἔλεγον· Ὁρᾶ-
τε, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ὑφίεντες τὴν χώραν ἥδη ἡμετέραν εἶναι,

co multis bonis referto locabant. Erant & alii vici plures,
multis bonis pleni, ista in planitie, secundum Tigrim flu-
vium. Cum jam advesperasceret, hostes se in planitie subi-
tò ostendunt, & è Græcis quosdam ad prædam per planitiem
sparsis conciderunt: etenim multa pecorum agmina in ulte-
riorem fluminis ripam trajecta hinc capta sunt. Ibi tum Tis-
saphernes quique cum ipso erant vicos exurere conabantur.
Itaque de Græcis nonnulli valde demissis erant animis, quip-
pe qui hoc secum cogitarent *soliciti*, nè commestus unde su-
merent, *hos* si *barbari* incenderent, *alios* non haberent. Et
Cherisophus quidem & qui circa ipsum erant ope suis la-
tâ redibant: Xenophon autem, posteaquam descendisset, or-
dines obequitans, cum ope latâ Græci rediissent; Videtis,
inquit, viri, concedere *barbaros* regionem jam esse nostram:

1 Δαίλη,] Vide p. 75. n. 1.

2 Νομῶν] *Hesychio* interprete, βοσκῶν. Νομὴ, διαίρεσις, μετὰ μὲν, τί-
μησις. *Thom. Magister*: Νομὴ, ἡ βο-
σκῆ, ἀπὸ τῆς τίμης τὸ βοσκῶν — ἀπὸ
τῆς τίμης, τὸ μερίζω, τίμω. Scri-
be, νομῶν, i. e. πλῆθος, uti exponi-
tur ad *Hom.* II. v. 249. Ex hoc
autem fonte, licet aliàs ἀπὸ τῆς τί-
μης, ἰδὺς sapiùs, deducatur,
hic loci petenda est vocis νομῶν sig-
nificatio.

3 Πέραν] Addito articulo in no-
men tranlit, cum quo intelligas
oportet χῶλον: ut & apud *Luc.*
VIII. 22. & *Marc.* IV. 35.

4 Καὶ οἱ μὲν ἀμφὶ &c.] Locum ita
emendandum censuit *Muretus*: —
οὗτοι ἔχουσιν ὅπου λαμβάνουσιν. Ο ὃ Ξενο-
φῶν, ἐπεὶ κατέβη, παρελαύνων ἐπὶ τὰς
τίξας, ἡνίκα οἱ ἀμφὶ Χερύσιφον ἐπὶ βο-
θείας ἀπήσαν, ἔλεγον, Ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες
Ἕλληνες, &c. MS. etiam *Eton.* pro
ἀπήσαν οἱ Ἕλληνες habet ἀπήσαν.

¹ ἂν γὰρ, ὅτε ἐσπένδοντο, διεπράττοντο, μὴ καίειν τὴν βασιλείαν
χωρᾶν, νῦν αὖτοί ² καίουσιν ὡς ἀλλοτρίαν. Ἀλλὰ εἴαν περ καὶ
λίπωσί γε αὐτοῖς τὰ θητηῖα, ὄψονται καὶ ἡμᾶς ἐνταῦθα
ποροδομένους. Ἀλλ', ὦ Χερίσσοφ, ἔφη, ³ δοκεῖ μοι βοηθεῖν ἐπὶ
τὴς καίοντος, ὡς ὑπὲρ τῆς ⁴ ἡμετέρας. Οὐδὲ Χερίσσος εἶ-
πεν, ⁵ οὐκ αὖ ἐμοί γε δοκεῖ· ἀλλὰ καὶ ἡμῖς, ἔφη, καίωμεν,
⁶ καὶ οὕτω θάττον παύσινται.

Επεὶ δὲ θπὶ ταῖς σκηνῶς ἀπῆλθον, οἱ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ
θητηῖα ἦσαν, στρατηγοὶ δὲ καὶ λοχαγοὶ σκυήλθον. Καὶ ἐν-
ταῦθα πολλὴ δύσπορία ἦν. Ἐνθεν μὲν γὰρ ὄρη ἦν ⁷ ὑπερύψη-
λα, ἐνθεν δὲ ποταμὸς πᾶσι τὸ βάθος, ὡς μηδὲ τὰ δό-
ρα ⁸ ὑπερέχον πειρωμένοις ⁹ βάθος. Απορροήσις δὲ αὐτοῖς
περὶ τὸν ποταμὸν ⁹ ἀνὴρ Ῥόδιος, εἶπεν, Εγὼ γέλω ὑμᾶς, ὦ ἀν-

nam quæ à nobis impetrabant, quo tempore fœdera nobiscum
fanciebant, nè scilicet regis agrum exureremus, eum nunc ipsi
tanquam alienum exurunt. Quodd si commeatus alicubi sibi
ipsis reliquerint, videbunt nos etiam eò proficisci. Verum, in-
quit, Cherisophe, arbitror adversus exurentes nobis tenden-
dum esse, tanquam regionis nostræ defendendæ causâ. Mihi
verò non ita videtur, ait Cherisophus: sed potius nos etiam,
inquit, incendia faciamus, sic enim citius ii desinent.

Cum autem ad tabernacula discessissent, in commeatu conqui-
rendo reliqui erant occupati; at duces cohortiumque præfecti
conveniebant. Atque ibi tum multæ eos urgebant difficultates.
Hinc enim montes præalti, indè flumen tantæ altitudinis, ut
nè hastæ quidem, cum his altitudinem ejus explorarent, supra
aquam exstarent. Ad eos in hac rerum difficultate hærentes
cum Rhodius quidam accessisset, Ego vos, viri, inquit, traji-

¹ ἂν γὰρ, ὅτε ἐσπένδοντο, &c.] Vide p. 140.

² Καίουσιν] MS. Eton. καίουσιν: perperam. Moschor καίω — ὅπερ ἄλλοι λέγουσιν καίω. Phavor. τὸ δὲ καίω, Ἀπὸ τῆς καίω, καίω.

³ Δοκεῖ μοι βοηθεῖν] Vide p. 12. n. 4. p. 26. n. 2. & p. 29. n. 1.

⁴ ἡμετέρας.] Supple χωρᾶς. Adifis p. 30. n. 2.

⁵ οὐκ αὖ] Vide fis p. 204. n. 4.

⁶ Καὶ ἔτω] Lege Κ. Π. p. 556.

n. 1. & quæ Cl. Perizon. ad Ælian. V. H. l. 1. c. 16. de vi ἔτος monuit.

⁷ ὑπερύψηλα.] In lexicis deest: cui tamen ad fine verbum, eleganter quidem & ad argumentum accommodatissimè, prolatum videas Phil. II. 9. Lege p. 207. n. 5. Ipsâ voce utitur Ælian. V. H. l. 3. c. 1. ὄρη δὲ ταῦτ' ἐστὶν ὑπερύψηλα —

⁸ ὑπερέχον] Scil. τῷ ὕδατος. Plenè Κ. Π. p. 521. ὑπερέχον ⁹ ὕδατος.

⁹ Ἀνὴρ Ῥόδιος.] Vide p. 57. n. 2.

δρες, Διὰ δάσαι¹ κατὰ τετρακισχίλους ὀπλίτας, ἢ μοι
 ὦν δέομαι ὑπερηγήσῃτε, καὶ² τάλαντον μισθὸν πορίσῃτε. Ε-
 ρωτώμεν³ δὲ ὅτου δέησιτο, ⁴ Ἀσκῶν, ἔφη, διςχίλων δέησα-
 μαί· πολλὰ δὲ ὀρῶ⁵ ταῦτα πρόσβατα, καὶ αἶγας, καὶ βόας,
 καὶ ὄνους, ἃ δὲ ποδάρεنتα καὶ⁶ φουσηθέντα, ῥαδίως ἂν παρέ-
 χοι τὴν Διὰ δάσιν. Δέητομαι δὲ καὶ τῶν δεσμῶν, οἷς χεῖ-
 ρε περι τὰ ὑποζύγια. Τούτοις δὲ, ἔφη, ζεύξας τοὺς ἀ-
 σκούς, πρὸς ἀλλήλους ἀρμύσας ἕκαστον ἄσκον, λίθους δρετῆ-
 σας, καὶ ἀφείς ὥσπερ ἀγκύρας, εἰς τὸ ὕδωρ δὲ ἀγαγὼν, καὶ
 ἀμφοτέρωθεν δήσας, Ἰππβαλῶ⁷ ὕλιν, καὶ γλῶ Ἰπποφορήσω.
 Οἱ μὲν οὖν οὐ καταδύσονται, αὐτίκα μάλα εἰσεσθε· ὁ γὰρ ἀ-
 σκὸς δύο ἄνδρας ἔχει τῇ μὴ καταδυῖαι· ὥς δὲ μὴ ὀλισθα-
 νεῖν, ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ ἡγήσει.

cere, simul scilicet quater mille gravis armaturæ milites, volo,
 si mihi suppeditaveritis ea quibus mihi opus est, ac talentum
 pro mercede præbueritis. Interrogatus quâ re egeret, Utri-
 bus, ait, bis mille mihi opus erit: video autem hic multas pe-
 cudes, & capras, & boves, & asinos, quibus si coria detra-
 hantur & inflectuntur, faciliè nobis trajectum præstabunt. Etiam
 vinculis iis mihi opus erit, quibus circum jumenta utimini.
 His ubi utres, ait, connexuero, singulis utribus aptè inter se
 compactis, adpensis lapidibus, iisque ancorarum ritu demissis,
 deinde utribus in aquam deductis, & utrinque ligatis, virgulta
 injiciam, & terram ingeram. Ac statim quidem intelligetis
 minimè futurum, ut demergamini: nam utres singuli binos
 homines sustinebunt, quo minus demergantur; ut autem non
 labantur, virgulta & terra impedient.

¹ Κατὰ τετρακισχίλους] Utribus
 nimirum bis mille comparatis;
 quorum quisque δύο ἄνδρας (uti
 infra paulo dicit) χεῖρ ἂν τοῦ μὴ
 καταδυῖαι.

² Τάλαντον] Consule Indicem
 vocibus, quæ ad mens. & pond. spe-
 ctant, explicandis destinatum.

³ Ἀσκῶν, ἔφη, &c.] Utribus, tam
 inflatis quàm stramento refertis,
 annes trajiciendi multa college-
 runt exempla Casaub. ad Suetonii
 Jul. c. 57. & Stewech. ad Veget. l. 3.

c. 7. Quibus adde quæ suprâ scri-
 psimus p. 52. n. 3.

⁴ Ταῦτα] Pro quo Anonimus legit
 σύνταγμα.

⁵ Φουσηθέντα,] Scil. δέματα vel
 ἀποδέματα, ex ἀποδάρντα peten-
 da. Similiter αὐτῷ, Joh. VIII. 44.
 respicit ψεύδης, in voce ψύγης in-
 telligendum. Vide sis etiam p.
 220. n. 2.

⁶ Ὑλη,] Vide p. 44. n. 1.

⁷ Ο γάρ &c.] MS. Eton. πᾶς γὰρ
 &c.

¹ ἤλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν ἥς ἐκάστη ἦν. Οἱ δὲ ἔλεγον ὅτι ² πρὸς μὲν μεσημβρίαν, ³ τὴν Βαβυλῶνα ἦν καὶ Μηδίαν, δι' ἧσαν ἤκειεν· ἢ τὴν πρὸς ἑα, ὅτι Σέσω τε καὶ Εκβάτωνα φέροι, ⁴ ἐνθα διερίζεν καὶ ἐαρίζεν λέγε βασιλεύς· ⁵ ἢ τὴν διαβάτην τὴν ποταμὸν πρὸς ἑσπέραν, ὅτι Λυδίαν καὶ Ἰωνίαν φέροι· ἢ τὴν Διὰ τὴν ὁρίαν καὶ πρὸς ἀρκτὸν περσικὴν, ὅτι εἰς Καρδύχους ἄγῃ. Τέτῃς δὲ ἔφασαν οἰκῆν ἀνὰ τὴν ὄρη, ἐπεὶ πολυμικρὰ ἴσταν, καὶ βασιλέως ἐκ ἀκέραι· ἀλλὰ καὶ ἐμβαλεῖν ποταμὸν εἰς αὐτὰς βασιλικὴν στρατίαν, δώδεκα μυριάδας· τέτῃς δὲ οὐδένα δόπονῃσιν Διὰ τὴν δυχωρίαν· ὅππῃ μύτῃ πρὸς τὴν σατραπίην τὴν ἐν τῷ πεδίῳ παρισσάνῃ, ⁷ καὶ ὀππὶνυδατὸν σφῶν τε πρὸς ἐκείνους, καὶ ἐκείνων πρὸς αὐτοὺς.

quænam esset quælibet ab omni undique parte regio percun-
ctabantur. Aiebant illi, a partibus ad meridiem spectantibus
viam esse, quæ in Babylonem duceret & Mediam, quâ ipsi ve-
nissent: ad orientem quæ spectat, in Susa & Ecbatana ferre,
ubi rex æstatem & ver exigere dicitur: quæ ei fluvium qui
trajecerit in occidentem versus pateret, in Lydiam & Ioniam
ferre: quæ denique per montes & ad septemtriones vergat, ad
Carduchos ducere. Hos aiebant in montibus habitare, ac bel-
licosos esse, neque regis imperio parere: quin copias aliquan-
do regias, quæ centies & vicies mille hominibus constarent,
in eos invalisse; horumque neminem, propter locorum diffi-
cultatem domum rediisse: ubi verò fœdera cum regionis cam-
pestris satrapâ fecerint, & ex ipsis, quotquot voluerint, cum illis,
& ex illis, quibus liberet, cum iis habere commercia.

¹ ἤλεγχον τὴν &c.] Eadem est verbi vis K. Π. p. 75. Dicitur autem ἤλεγχον τὴν &c. pro ἤλεγχο (scil. τὴν ἀρχικαλῶς) πρὸς ἐκάστην εἰς πᾶσαν τὴν κύκλῳ χώραν. Quæ de structurâ vide p. 132. n. 3. & p. 198. n. 3.

² Τὰ μὲν &c.] Scil. μέρη. Vide sis p. 40. n. 5.

³ Τῆς — δι' ἧσαν] Utrobique intellige idē. Vide sis p. 125. n. 1. Similiter articulo ἢ, ter deinceps iterato, idē adijunge.

⁴ Εἰθι διερίζεν &c.] Lege K Π. p. 645. & quæ ibi notavimus. Adde sis Bochart, G. S. p. 196.

⁵ ἢ δι' ἑσπέραν τὴν &c.] Plenè scripseris, ἢ δι' ἑσπέραν τὴν ποταμὸν περσικὴν πρὸς &c.

⁶ Εἰς Καρδύχους ἄγῃ. &c.] Stephan. Byzant. Καρδύχοι, ἱδρυὸς Μηδίας, ὡς Εὐρυπὼν οὐ Αὐαῖος τ'. Εἰς Καρδύχους ἄγῃ· τέτῃς ὅτι φασὶν οἰκῆν ἀνὰ τὴν ὄρη καὶ πολυμικρὰ ἴσταν, & βασιλέως ἐκ ἀκέραι. Ubi quidam verba hæc perperam statuit hunc in modum esse concipienda: Εἰς Καρδύχους ἄγῃ· τέτῃς ὅτι φασὶν πολυμικρὰ ἴσταν, καὶ βασιλέως ἐκ ἀκέραι. De his infra.

⁷ Καὶ ὀππὶνυδατὸν &c.] Locutio integrè forsan ita se haberet, & ὀππὶνυδατὸν.

Ακυσάντες δὲ πάντες οἱ στρατηγοί, ἐκάθισαν χωρὶς τὰς ἑκασταχόσι φάσκοντας εἰδέναι, ἔδεν δὴλον ποιήσαντες, ὅποι πορεύεσθαι ἐμελλον. Ἐδόκει δὲ τοῖς στρατηγοῖς ἀναγκάσιον εἶναι, ἀπὸ τῶν ὀρέων εἰς Καρδύχους² ἐμβάλλειν· τῆτους γὰρ διελθόντες, ³ἐφασαν εἰς Ἀρμενίαν ἥξειν, ἧς Ορόντας ἦρχε, πολλῆς καὶ εὐδαίμων⁴. Ἐντεῦθεν δὲ εὐπορον ἔφασκεν εἶναι, ὅποι τις ἐθέλει πορεύεσθαι. ⁵Ἐπὶ πύτοις ἐθύσαντο, ὅπως, ⁶ὅπη νίκα δοκίμῃ τῆς ὥρας, πλὴν πορείαν ποιοῖντο· (τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῶν ὀρέων ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθεῖν) καὶ παρήγγειλαν, ἐπειδὴ δειπνήσειαν, συνεσθλασμένους πάντας ἀναπαύεσθαι, καὶ ἐπεσθαι, ἥνικ' ἂν τις ὤρῃ γαίλῃ.

Hæc cùm audiissent duces, seorsum collocârunt eos qui singulas regionis partes noscere se aiebant, nullo indicio ab ipsis apertè factò, quò profecturi essent. Cæterùm ducibus inter se necesse esse videbatur, per montes in Carduchos invadere: nam posteaquam horum regionem peragrâssent, perventuros dixerant *captivi* in Armeniam, cui Orontas præerat, *regioni certè amplæ & opulentæ*. Inde dixerant nullo negotio, quò quis proficisci vellet, transiri posse. Post hæc rem sacram fecerunt, ut, cùm tempus videretur, iter facerent; (metuebant enim nè juga montium occuparentur) imperârunt etiam *militibus*, ut, posteaquam cœnâssent, omnes rebus suis compositis quieti se darent, & cùm quis denuntiet, sequerentur.

μίγναι ἐν σφῶν τί πιας, vel τὰς βαλομένης, σφῶς ἐκείνης, ἢ ἐξ ἐκείνης &c. Thucyd. l. 4. c. 118. μὴ ἐπιμισθομένους — μὴτι ἡμεῖς σφῶς αὐτῶς, μὴτι αὐτῶς σφῶς ἡμεῖς. Cæterùm particulam ante verbum illud redundare arbitratur *Μιχαήλ*.

1 Ἐκασταχόσι] Sine auctore adducunt Lexicographi: quo tamen plus vice simplici usus est Thucyd. l. 4. c. 55. ὡς ἑκασταχόσι ἴδου. Ubi Scholiastæ est ἐν ἐκείναις τέποις. Et l. 8. c. 5. δυνάμει γὰρ ἔχον αὐτὸς ἑκασταχόσι δυνάμει παρῆν. Thom. Magist. Ἐκασταχόσι κείναις λίγειν ἢ παρῆν. Τίθεται δὲ τὸ μὲν ἑκασταχόσι, ἐπὶ κινήσεως· τὸ δὲ ἑκασταχῇ καὶ ἑκασταχῇ, ἐπὶ στάσεως.

2 Ἐμβάλλειν] Vide sis p. 229. n. 1.

3 Ἐφασκεν] Scil. οἱ ἀρχηγότατοι.

4 Ἐπὶ τέτοις] Vide p. 196. n. 2.

5 Ὀπλίωμα — τῆς &c.] Thucyd. l. 4. c. 125. ὀπλίωμα καὶ ὀρμῶν. Phavor. Ὀπλίωμα, ὁπότε, ὅταν. Ξενοφῶν οἱ δὲ ἰθὺσαντο, ὅπως &c. ad exemplar hoc Xenophonticum. Vide p. 219. n. 1.

6 Τὴν γὰρ ὑπερβολὴν &c.] Simili usus structurâ p. 207. scribit, Ἀνθρώποι δὲ αὐτῇ εἰδόμεν ὅτι, ἐν τοῖς &c. & alibi sæpè. Vide pag. 132. n. 3. Eandem sequitur Cæsar de B. G. l. 1. c. 39. — rem frumentariam, ut saltem commode suppositari posses, sibi dicerebant.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Δ΄.

ΟΣΑ μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει ἐγίνετο μέχρι τῆς μάχης, καὶ ὅσα μὲν πρὸς τὴν μάχην ἐν ταῖς ἀπονδαῖς, ἃς βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν Κύρῳ ἀναβαίνοντες Ἕλληνες ἐπαείοντι, καὶ ὅσα, ὡς ἀναβαίνοντες ταῖς ἀπονδαῖς βασιλέως καὶ Τισσαφέρνης, ἐπλεμήθη πρὸς αὐτὸν Ἕλληνας, ἐπακολουθεῖν τῇ Περσῶν στρατιᾷ, ² ἐν τῷ περὶ τοῦ λόγου δεδήλωται.

Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο ἐνθάδε ὁ μὲν Τίγρης ποταμὸς παντάπασιν ἄπυρος ἦν διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος, πᾶροδος δὲ οὐκ ἦν, ἀλλὰ ³ τὰ Καρδύχια ὄρη διότιμα ὑπερὶ αὐτὰ τῇ ποταμῷ ἐκρέματο, ⁴ ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς διὰ τὸ ὄρεων πορώτερον

QUÆCUNQUE in itinere superiorem in *Asiam* facto usque ad prælii tempus gesta sint, & quæ post prælium per inducias, quas rex & qui cum Cyro adscenderant Græci, inter se fecerant, quæque adversus Græcos, posteaquam rex & Tissaphernes fœdera violassent, hostiliter facta sint, insequenti *ipso* Persarum exercitu, superiore libro expositum est.

Cum autem eò pervenissent, ubi Tigris fluvius propter altitudinem & magnitudinem transiri omnino non potuit, neque transitus erat *alius*, sed montes Carduchii prærupti fluvio imminebant, videbatur ducibus per *hos* montes iter esse facien-

¹ Ὅσα μὲν ἐν τῇ &c.] Confer init. l. 2. p. 109. & l. 3. p. 176.

² Ἐν τῷ περὶ τοῦ λόγου &c.] Libro secundo incunte, scripsit ἐν τῷ ἑμπερὶ τοῦ λόγου &c. Vide sis p. 224. n. 2.

³ Τὰ Καρδύχια &c.] Strab. l. 16. p. 1083. Πρὸς ἃ τῷ Τίγρει, πρὸς τὴν Παρθυσίων χερσὶν, οὗς οἱ πάλαι Καρδύχους ἑλεγον. Plin. N. H. l. 6. c. 15. *Adiabenis* connectuntur Carduchi quondam dicti, nunc Cordueni, præfluente Tigri. Eosdem infra c. 27, Gordyæos ad-

pellat Plinius. De his, necnon & fluviorum istorum ortu cursuque plura in *Indice Geograph.*

⁴ Ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς] Sic legendum omnino rectè censuit Lennetius. Similiter p. 248. ἔδοκει ἃ τοῖς στρατηγοῖς &c. & infra p. 254. συνέλαβον τοῖς στρατηγοῖς καὶ λοχαγοῖς τὴν ἑλπίδα &c. Libri hætenus vulgati dedere στρατιώταις. Lectioni receptæ vetus versio Gallica adstipulatur; quippe quæ pro Græcis illis exhibet, *les chefs furent d'avis* &c.

εἶναι. Ηχθουν γὰρ τῇ ἀλίσκομενῶν ὅτι, εἰ διέλθοιεν τὰ Καρδού-
χια ὄρη, ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ τὰς πηγὰς τῆς Τίγρητος ποταμῶ, ἣν
μὲν βέλωνται, ἀλαβήσονται· ἣν δὲ μὴ βέλωνται, ἰπερίασσι.
Καὶ τῆς Εὐφράτης πηγὰς ἐλέγετο οὐ πᾶσι τῆς Τίγρη-
τος εἶναι.² καὶ ἔστιν οὗ τὸ γένον. Τὴν δὲ εἰς τοῦ Καρδέχους
ἐμβολὴν ὥδε ποιεῖνται, ἅμα μὲν λαθεῖν περὶ ὁδοῦ, ἅμα δὲ
φθάσαι πρὶν τὰς πολεμίας καταλαβεῖν τὰ ἄκρα· ἥνίκα δὲ
ἦν ἀμφὶ τῶν³ τελευταίων φυλακῶν, καὶ ἐλείπετο⁴ τῆς νυκ-
τός ὅσον σκοταῖας διελθεῖν τὸ πᾶν, τῆνικαὶ⁵ ἀναστάντες,

dum. Nam futurum audiebant de iis quos ceperant ut, si mon-
tes Carduchios peragrarent, Tigris fluvii fontes in Armeniâ,
si vellent, transirent: id si minus vellent, eos circumirent.
Etiam Euphratis fontes non longè à Tigri abesse dicebatur;
nonnullisque in locis angustias esse. Ad hunc verò modum
iter in Carduchos ingrediuntur, partim quòd iis curæ esset ut
occultè proficiscerentur, partim ut priusquam ab hostibus oc-
cuparentur montium juga, eò evaderent: cùm postremæ age-
rentur excubiæ, tantùmque noctis reliquum esset, ut plani-
tiam per tenebras peragrarè possent, tunc cùm surrexissent,

1 Περίασσι.] Vide p. 41. n. 1.

2 Καὶ ἔστιν οὗ τὸ &c.] Ex conje-
cturâ Stephani sic rescribendum cu-
rari. In libris nonnullis legitur,
ἣν ἔστιν ὅτι τὸ γένον. Lennclavius placuit,
ἣν ἔστιν ὅτι τὸ γένον. Sed emendatio
Stephaniana ex vitiosa veterum li-
brorum scripturâ faciliùs atque ad-
eò spontè ferè exoritur. Thucyd. l.
1. c. 93. ἔστιν ἡ, i. e. Scholiaste expo-
nente, καὶ τὰς τῶν.

3 Τελευταίων φυλακῶν.] Tertiam
utique Græcis; quibus tres diei,
totidémque noctis, erant partes.
Quam autem ultimam vocat vigi-
liam Xenophon, eadem, observan-
te Cl. Raphaelio, videtur, quæ Evan-
gelistæ Matt. XIV. 25. dicitur quar-
ta: ex Romanorum scilicet con-
suetudine, quorum sub imperio
Judæi tunc temporis agebant, qui-
bùsque adeò diei quatuor, nec pau-
ciores noctis, erant partes. Cate-

rùm, utraque gens, Plinio N. H. l.
7. c. 56. auctore, vigiliarum inven-
tionem à Palamede accepit.

4 Τῆς νυκτός ὅσον σκοταῖας &c.]
Deficit τὸ ὅτι, ut aliàs sæpissimè.
Plenè Noster K. Π. p. 138. ἀναστάν-
τες μοι μετῴσῃ τοῦτον μέρος ὅσον αὐ-
&c. Ad σκοταῖας vide p. 127. n. 3.

5 Ἀναστάντες, ἀπὸ παρεγγύλιος.]
Participium illud apud Thucyd. l. 7.
c. 50. eos denotat, qui motis castris
abierunt: ubi cum eo intellexeris
εἰρησέν. Opponitur hic τὰ ἀναπνέου-
σιν, quod extat priore libro ex-
tremo: quare non malè, opinor,
vertitur, cùm surrexissent, seu ad dis-
cedendum se parassent. Quod autem
Lennclavius reddit, loco se moventes,
id verò satis intelligitur ex verbis
proximè sequentibus, περὶ ὁδοῦ
ἀφικνῶνται &c. atque adeò alia quæ-
dam notio isti participio subji-
cienda videtur. Suprà Noster p. 224.
τῇ

ἀπὸ ὤψαγγέλεως ποροδόμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα τῇ ἡμέρᾳ
 πρὸς τὸ ὄρος. Ἐνθα δὲ Χερσίσοφος μὲν ἡγήτο τῶ στρατύμα-
 τος, λαβὼν ¹ τὸ ἀμφ' αὐτὸν, καὶ οὗτο γυμνήτας πάντας· Ξενο-
 φῶν δὲ σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξιν ὀπλίταις εἶπετο, οὐδένα ἔχων
² γυμνήται· ἔδειξεν γὰρ ἐδόκει κίνδυνος εἶναι, μή τις ἄνω περυσ-
 μένων ἐκ τῶ ὀπισθεν ³ ἐπίσπῳ. Καὶ ἐπὶ μὲν τὸ ἄκρον ἀναβαί-
 νη Χερσίσοφος, πρὶν τινα αἰσθῆσαι τῶ πλεμίων· ἔπειτα δὲ ⁴ ὑψη-
 λῆτο· ⁵ ἐφείπετο δὲ αἰεὶ τὸ ὑπερβάλλον τῶ στρατύματος, εἰς τὰς
 κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγχεσι τε καὶ μυχοῖς τῶ ὄρειων.

utī denuntiātum fuerat, iter ingressi primā luce ad montem
 perveniunt. Ibi tum Cherisophus in fronte erat exercitūs, suis
 sibi copiis adjunctis, omnibūque militibus expeditis : at cum
 postremo gravis armaturæ militum agmine sequebatur Xeno-
 phon, cui nulli aderant expediti ; nam periculi nihil esse vide-
 batur, nè quis, ipsi dum sursum tendunt, à tergo insequere-
 tur. Ac Cherisophus in verticem prius adscendit, quā ho-
 stium quisquam animadverteret : deinde præibat ; cū exer-
 citūs pars ea semper subsequeretur, quæ verticem superârât, ad
 vicos in convallibus & recessibus montium sitos.

τῇ ἄλλῃ ἱστοροῦντο ἀπορίαις ἀναστάν-
 τας. Ἐστ' αὖτε, interprete Budeo
 Comm. L. G. p.606. ἀπὸ παραγέ-
 σιος aliquid fieri in castris vel in acie,
 cū classico non ediciunt, sed per manus
 imperium traditur & accipitur ; quod
 etiam παραστῆσαι dicitur. Noster Ια-
 πύρχ, ferè medio : Τὰς γὰρ ἐξαρ-
 γὰς τῶ ἱππικῆ ἡτοῖ ἀν εἰ πολέμοι αἰ-
 σθάνονται, ἀ ἀπὸ παραγέσσιος γίγνεται
 το μῶλλον, ἢ ἀ ἀπὸ ἀπορῆς. Por-
 ρò, militibus erat imperatum p.
 248. συσκευασμένους πάντας ἀναπαύ-
 σαι, & ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἀν πε παραστῆσαι.

¹ Τὸ ἀμφ' αὐτὸν,] Scil. πρὸ αὐτοῦ,
 quod passim deficit. Vide p. 7.
 n. 4.

² Γυμνήται.] MS. Eton. γυμνήται.
 Sic utique librario visum. Sed pa-
 rum refert, utro tandem modo
 scribatur. Suidæ : γυμνήται· ἢ εὐθείᾳ
 ἀ γυμνήταις : deinde (loco hoc Xe-
 nophontis citato) pergit, λέγειται

καὶ γυμνῆς (vel γυμνῆς) γυμνῆται.

³ Ἐπίσπῳ.] Participium etiam
 ex eadem origine παρασπῳ duc-
 tum adhibuit Noster K. Π. p.303,
 485. Ipsum hoc verbum, sed alio
 sensu, occurrit Herodot. l. i. c.
 32.

⁴ Ὑψηλῆτο.] Leuncl. vertit, mo-
 dicè præibat, pro eā scilicet vi, quam
 ὑπὸ verbo præposita nonnunquam
 obtinet ; de quā jam suprà dictum
 est, p. 116. n. 2. At ὑψηλῆται tan-
 tum valet, opinor, hic loci ἀσθεν-
 ποιῶ.

⁵ Εφείπετο δὲ αἰεὶ τὸ ὑπερβάλλον &c.]
 Leuncl. vertit, reliquā exercitūs parte
 semper subsequente. Amasæus, seque-
 batur exercitūs fronti. Uterque per-
 peram. Post ὑπερβάλλον intelligen-
 dum est ἄκρον, atque adeò locus
 sic ferè supplendus exponendusve,
 ἐφείπετο δὲ αἰεὶ τὸ τῶ στρατύματος μέρος,
 ὃ τὸ ἄκρον ἢ δὲ ὑπερβόλαι. Ut au-
 tem

Ενθα δὴ οἱ μὲν Καρδοῦχοι ἐκλιπόντες τὰς οἰκίας, ἔχον-
τες καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας, ¹ ἔφθον ὅτι τὰ ὅρη· τὰ δὲ
Ἰπτιήδεια πολλὰ ἦν λαμβάνειν· ἦσαν δὲ καὶ ² χαλκώμασι
παμπόλλοις κατασκευασμένα αἱ οἰκίαι, ὧν οὐδὲν ³ ἔφερον οἱ
Ελλῆνες, οὐδὲ οὗτ' ἀνθρώπους ἐδίωκον, ⁴ ὑποφειδόμενοι, ἔ-
πως ἂν ἐφελήτειαν οἱ Καρδοῦχοι ⁵ διίεναι αὐτοὺς ὡς Διὰ Φι-
λίας τῆς χώρας, ἐπέπερ βασιλεῖ πολέμιοι ἦσαν. Τὰ μέντοι
⁶ Ἰπτιήδεια, ὅτω τις Ἰπτιυχάνοι, ⁷ ἐλάμβανον· ἀνάγκη γάρ
ἦν. Οἱ δὲ Καρδοῦχοι οὕτε ⁸ καλουῦντων ὑπέκχουον, οὕτε ἄλλο

Tum verò Carduchi, relictis ædibus, cum uxoribus ac liberis
in montes fugiebant: magnam *hic* commeatûs copiam capere
licebat; ædes etiam vasis æneis permultis erant instructæ,
quorum nullum auferebant Græci, nec homines persequen-
tur; quippe *his* eo consilio parcebant ut experirentur, an ipsos
Carduchi tanquam per pacatam regionem transmittere volue-
rint, quippe quia regi erant infesti. Verùm commeatus, in quos
quisquam inciderit, sumebant: necessitas enim *ita* poscebat. At
Carduchi nec vocantibus morem gerebant, nec ullum aliud

tem hoc loco dixit τὸ ὑπερβαίνειν τῷ
στρατιώματι, ita p. 150. τὸ ἡγούμενοι
τῷ στρατιώματι, ubi vide n. 3. & in-
frà similiter, τὸ σκινυόμενοι τῷ ὑπερβαί-
νεναι. Sic alibi sæpè. Cæterùm,
Thucyd. l. 8. c. 104. de parte classis
dicit, ὑπερβαίνειν ἤδη τὴν ἄκραν, ἢ
&c. Et τῷ ὑπερβαίνειν quidem, vim
istam potito, ortum debet ὑπερβο-
λή, quo usus est Noster sub fin. l. 3.
p. 248. l. 1. p. 20. alibi.

1 Εφθον] In MSto Eton. de-
est: perperam, nec sine sensûs &
constructionis detrimento, nisi pro
ἐκλιπόντες reposueris ἐξίλιπον. Vide
p. 19. n. 2.

2 Χαλκώμασι] J. Poll. l. 10. segm.
174. Φαίης δ' αὖ χρυσώματα, καὶ ἀρ-
γυρώματα, καὶ χαλκώματα ἐοίκασι τῶν
σπειῶν· ὅ μιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ξενοφών-
τος ἐπὶ τοῖς χαλκώμασι, ἀλλὰ καὶ Ἀρι-
στέμης ἐοίκασι &c.

3 Εφίεν] Vide p. 166. n. 4.

4 ὑποφειδόμενοι, εἴ πως &c.] In le-

xicis omittitur ὑπερβαίνειν. Inte-
gra foret locutio, — ἐδίωκον, ἀλλ'
ὑπερβαίνοντες περὶ τῶν αἰώνων &c. Si-
militer infrà paulò dicit, — ἐκ τῶν
μεινόντων, εἴ πως διωκόμενοι &c.

5 Διίεναι — ἐπείπερ &c.] Idem
eodem sensu occurrit verbum p.
206. Diodor. Sic. l. 14. p. 257. ἦσαν
δὲ οὕτοι (de Carduchis loquitur)
πολέμιοι μὲν τῇ βασιλείᾳ, &c.

6 Ἰπτιήδεια, ὅτω τις] MS. Eton.
& editi plerique ὅ, π. τίς &c. Sed,
Stephano monente, ὅτω rescriben-
dum curavi. Sic K. Π. p. 236. —
πάντας, ὅτω ἐπὶ τῶν γράμμεν, — ubi le-
ge quæ notavimus. Et K. A. l. 1.
p. 77. ὡς ἀπὸ τῶν γράμμεν ὅτω ἐπὶ τῶν γράμμεν.

7 Ελάμβανον ἀνάγκη &c.] Lege
quæ differit Gros. de B. & P. l. 3.
c. 17.

8 Καλουῦντων ὑπέκχουον,] Tertium
huic verbo casum tribuit K. Π. p.
292. πῶς ἀπὸ τῶν γράμμεν ὑπέκχουον, —

Φιλικὸν οὐδὲν ἐπιούν. Ὅτε ᾗ οἱ πελοταῖοι τῇ ἑλλήων κατί-
βαινον εἰς τὰς κώμας ἀπὸ τῆς ἄκρᾳ ἤδη ἰσκοταῖοι, (διὰ γὰρ τὸ
σπένην εἶναι τὸ ὄδον, ὅλην τὴν ἡμέραν ἢ ἀνάβασις αὐτοῖς ἐγγύειο καὶ
κατάβασις εἰς τὰς κώμας) τότε δὴ συλλεγόμενοι πλείους τῶν Καρ-
δύων τοῖς πελοταῖοις ἐπέτιθεντο, καὶ ἀπέκλεινον πύλας, καὶ λί-
θοις ἐπὶ τὰς κώμας κατέβησαν, ὁλίγοι τινες ὄντες· ἐξ ἀπεροσδο-
κῆτος γὰρ αὐτοῖς ἐπέπεσε ἡ τῶν ἑλληνικῶν. Εἰ μὲντοι τότε πολλοὶ
συνελέγησαν, ἐκινδύνωσεν ἂν διαφθαῖναι ἡ πόλις τῆς στρατεύ-
ματος. Καὶ ταύτην μὲν τὴν νύκτα ἔτις ἐν τῇ κώμας ἠυλί-
αθον· οἱ δὲ Καρδύοι κύκλῳ πυρὰ ἔκαιον ὑπὲρ τῶν ὀρέων, καὶ
συνεώρων ἀλλήλους.

amicitiæ faciebant officium. Cum autem Græcorum ultimi
tenebris jam obortis de vertice montis in vicos descenderent,
(nam propterea quod angusta esset via, diem totum adscen-
dendo & in vicos descendendo contriverant) tum verò colle-
cti quidam ex Carduchis ultimos istos invasere, & nonnullos
interfecere, lapidibus etiam ac sagittis alios sauciaverunt, nu-
mero quamvis essent exigui: nam Græcorum exercitus ex im-
proviso in eos inciderat. Quod si tum plures collecti fuissent,
in periculum interitus magna pars exercitus venisset. Atque
hanc quidem noctem ita in vicis commorati sunt: at Cardu-
chi undique in montibus ignes accendebant, seque mutuo ad-
spectabant.

1 Σηγοταῖοι.] Vide sis p. 127. n. 3.

2 Τῶν τῶν Καρδύων &c.] Diodor.
Sic. l. 14. p. 257. μέγιστοι δὲ ἐκπο-
νῆτες (Carduchi) σφινδύασι ὡς μεγί-
στος λίθος ἐμπαύει, καὶ τὰς κώμας ὑπερ-
μαγίστοις χερσὶν αὐτῶν τὰς ἑλλήων
καταβήσαντες ἐξ ὑπερδυσίας τῶν
πολλῶν μὲν ἀνέκλειον, ὅσα ὀλίγοι δὲ κα-
κῶς διεθον.

3 Ολίγοι πλείους ὄντες.] A MSto E-
ton malè abest πλείους, quod scripto-
res apud Atticos sæpissimè πλείονα-
ζειν abunde docuit Stephanus Ap-
pend. ad scripta de dial. Atticâ p.
80. Exemplis ibi adlatis adde Æ-
schin dial. 2. sect. 17. Ὅποιοι γὰρ αὖ
πλείους ὄντες οἱ &c. Ibid. sect. 22. Ὅποιοι
πλείους αὖ ὄντες. Pluribus adducendis

tempero.

4 Τῶν ἑλληνικῶν.] Adi p. 7. n. 4.

5 Πολλὰ τῶν στρατεύματος.] MS. E-
ton. πολλὰ &c. Sed nil mutandum.
Infrâ, τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν ἀνδραπό-
δων πολλὰ ἀπώλειται. — Utrobique in-
tellige μέγα. Quod satis sæpè mo-
nuimus.

6 ἠυλίαθον.] Eodem recidere
videtur, atque διήμαζον, διήμενον,
&c. quibus sæpè aliàs utitur. In-
frâ legitur, ταύτην δὲ αὐτὴν τὴν ἡμέραν
ἠυλίαθον &c. Minus itaque accu-
ratè αὐλίαζον verti solet pernoctare,
cùm commorationem diurnam
æque ac nocturnam denotet. His
adde p. 127. n. 4.

7 Πυρὰ.] Vide sis p. 177. n. 3.

Αμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ συνελθόντι τῆς στρατηγῆς καὶ λοχαγῶν
 τῶν Ἑλλήνων ἐδόξε τῶν τε ὑποζυγίων τὰ ἀναγκαῖα ἔχειν τὰ δυνα-
 τώτατα πορεύεσθαι ἔχοντας, καταλιπόντας τὰ ἄλλα, καὶ ὅπο-
 σα ἦν νεώσι ¹ αἰχμάλωτα ἀνδράποδα ἐν τῇ στρατιᾷ, πάν-
 τα ἀφαιρεῖν. Σχολαίαν γάρ ² ἐποιοῦντο τὴν πορείαν πολλὰ
 ὄντα τὰ ὑποζύγια καὶ τὰ αἰχμάλωτα· καὶ πολλοὶ δὲ αὐ-
 τῶν, ³ οἱ δὲ πρὸς τούτοις ὄντες, δάκρυμαχοι ἦσαν, διπλάσιά τε τὰ
 Παιτήδεια ἔδει πορεύεσθαι καὶ φέρεσθαι, πολλῶν τῶν ἀνθρώ-
 πων ὄντων. ⁴ Δόξαν δὲ ταῦτα, ⁵ ἐκήρυξαν οὕτως ποιεῖν.

Ubi illuxit, Græcorum ducibus & cohortium præfectis visum
 est, sic iter facere, ut ex jumentis necessaria tantum & robustissi-
 ma secum fumerent, cætera relinquerent, atque mancipia, quæ-
 cunque recens capta erant in exercitu, omnia dimittere. Nam
 multa quod essent jumenta & mancipia tardam reddebant pro-
 fectionem: quin etiam ex ipsis multi, his præfecti, ad pugnan-
 dum propterea inutiles erant; ac duplo major commeatus pa-
 randus erat & portandus, cum magnus esset hominum numerus.
 His decretis, per præconem edixerunt, ita esse faciendum.

¹ Αἰχμάλωτοι ἀνδράποδοι.] Mox
 infra ἰδουμένων dicit αἰχμάλωτα
 tantum. Utraque vox de homini-
 bus adhibetur bello captis, & ser-
 vituti mancipatis.

² Εποιοῦντο — πολλά &c.] Sic so-
 lent auctores; refragentur licet
 plerumque grammatici, & neutro
 plurativo verbum singulare tri-
 buant. Noster K. Π. p. 93. utrum-
 que verbi numerum pariter adhi-
 buit: τὰ πάντα μηχανήματα ὑποζυγία
 ταῦτα γὰρ πολλοὶ καὶ ἱκανοὶ δύνασ-
 ται &c. Joh. X. 4, 5. καὶ τὰ πρῶτα
 αὐτῶν ἀφαιρῶν, ὅτι οἶδον τὴν φωνὴν αὐ-
 τῶν. Αἰσχύνην δὲ μὴ ἀφαιρήσωσιν, ἀλ-
 λά φέρουσιν &c. Confer v. 16. &
 Jac. II. 19.

³ Οἱ ἐπὶ τέτοις &c.] Veteres
 grammatici observant, ἐπὶ, δε-
 πνὴ συντακτικῶς, δαίμων ἔστι ἐξουσίαν
 interdum significare. Sic supra p.
 3. ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ est in potestate fra-
 tris. Hic autem denotat potestatem,

(non ejus, cui quis subjicitur, sed)
 quam quis in alios obtinet. Cæ-
 terum, δάκρυμαχοι qui dicuntur, in-
 telligas licet ex p. 236. n. 1.

⁴ Δόξαν δὲ ταῦτα,] Auctor no-
 va L. G. descendæ methodi Pari-
 siensis docet neutrum singulare
 δέξαν referri ad τὸ δακύν, cujus in-
 finitivi accusativus pluralis est ταῦ-
 να: q. d. μὴ δέξαν τὸ δακύν ταῦτα.
 Similiter Plato in Protag. p. 314.
 edit. Steph. Δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπο-
 ρούμεθα. Cum verò δέξαντα ταῦ-
 τα dicitur, rectè tradit idem, non
 intelligi τὸ δακύν, sed solum sub-
 stantivum plurale. Sic verba Xe-
 nophontis, Hist. Gr. l. 3. paulò ci-
 tra med. Δέξαντα δὲ ταῦτα &c. sup-
 plexeris, Μὴ δέξαντα ταῦτα τὴν
 προέγχετα.

⁵ Εκήρυξαν &c.] Scil. κήρυκες vel
 πρῆς, jussu στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν. Vide
 p. 237. n. 6. & p. 28. n. 5. Et ad
 πο. αἰν, p. 26. n. 2.

Ἐπειδὴ δὲ ἀρμίσσαντες ἐπορεύοντο, ὑποσάντες ἐν σπηῶ οἱ στρατηγοί, ἢ πὺ εὐρίσκοιεν τῷ εἰρημύων μὴ ἀφιεμύων, ἀφῆρυνται· οἱ δ' ἐπείθοντο, πλὴν ἢ πῶς τὸ ἐκλεψεν, ἢ παῖδες ὀπίθου-
μήσας, ἢ γυναῖκες ἢ τῷ εὐρεπῶν. Καὶ ταύτην μὲν τῷ ἡμέραν
ἕτως ἐπορεύθησαν, πᾶς μὲν πὺ μαχόμενοι, πᾶς δὲ καὶ ἀναπαύομε-
νοι. Εἰς ἣ τῷ ὑπεραίαν χειμῶν γίνετο πολὺς, ἀναγκαῖον δ' ἦν
πορεύεσθαι· ἢ γὰρ ἦν ἱκανὰ πᾶς ἐπιτήδεια. Καὶ ἡγεῖτο μὲν Χειρί-
σφο, ὠπιδιοφυλάκῃ δὲ Ξενοφῶν. ² Καὶ οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς
ἐπετίθεντο, καὶ σπηῶν ὄντων τῶν χωρίων, ἐγγὺς πρὸς τὸν ἐπὶ-
ζῶον καὶ ἐσφενδόνων· ὥστε ἠναγκάζοντο οἱ Ἕλληνες, ὀπίθου-
τες καὶ πάλιν ἀναγκάζοντες, πολλῇ πορεύεσθαι· καὶ θαμινὰ ³ παρ-
ήγγειλεν ὁ Ξενοφῶν ὑπομῆναι, ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ὀπι-
κείοντο. ⁴ Ἐνθα ὁ Χειρίσφος, ἄλλοτε μὲν ὅτε παρεγγύωτο, ὑπέ-
μνη, τότε δὲ οὐχ ὑπέμνη, ἀλλ' ἦγε ταχέως, καὶ παρηγγύα

Posteaquam pransi jam iter facere cœpissent, arto quodam in loco cùm substitissent duces, si quid reperirent ex iis quæ dicta sunt, quod non dimitteretur, auferebant: illi autem parebant, præterquam si quis furtim aliquid retineret, vel pueri cupiditate, vel formosæ mulieris, accensus. Atque ita quidem diē isto iter faciebant, partim pugnantes, partim etiam requiescentes. Postero verò diē magna coorta est tempestas, sed tamen necessariò pergendum erat; quippe quia commeatûs iis non satis magna erat copia. At Cherisophus quidem erat in fronte, & agmen ultimum ducebat Xenophon. Hostes autem acriter Græcos invadebant, & quia loca erant angusta, propiùs accedebant & sagittis fundisque petebant; adeò ut Græci, dum hostem persequerentur & rursus retrocederent, tardè progredi cogerentur: sæpè Xenophon etiam denuntiabat subsistendum esse, quoties hostes acriter instarent. Ibi Cherisophus, qui aliàs quidem, cùm denuntiabatur, subsistebat, tum non subsistebat, sed ducebat celeriter, suosque sequi

¹ Τῶν εὐρεπῶν.] Integre scripseris πρὸς ἐν τῶν &c. Adi lis p. 68. n. 3. & p. 49. n. 1.

² Καὶ] Alio atque alio modo Latine reddenda est hæc particula. Usus ejus minùs vulgares jam supra indicavimus p. 104. n. 2. & p. 241.

n. 6. Hic, opinor, valet *amen*. Sic & *Ælian*. V. H. l. 13. c. 1. Καὶ ἢ ἐν κρίλῃ τῇ φάρμακῃ &c. Et Luc. XXIV. 52. Καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πόλιν &c.

³ Παρήγγειλεν — ὑπομῆναι.] *Con-*sule p. 26. n. 2. & p. 244. n. 3.

⁴ Ἐνθα] Lege p. 216. n. 1.

ἐπειδὴ ὥς δῆλον ἦν, ὅτι πρᾶμὰ τι εἴη· χολὴν γὰρ ἔκ ἦν ἰδεῖν
 παρελθόντι τὸ αἶτιον τ᾽ αὐτῆς· ὥς ἡ πορεία ὁμοία Φυγῆς ἐ-
 γίνετο τοῖς ὀπισθοφύλαξι. Καὶ ἐνταῦθα διπεθήσκει ἀνὴρ ἀγα-
 θὸς Λακωνικὸς Κλεώνυμος, πρὸς τοὺς διὰ τ᾽ ἀσπίδος² καὶ τ᾽ ἑ-
 λιάδος εἰς τὰς πλοῦρας, καὶ Βασίλειος Ἀρκᾶς, Δραμπηρὲς εἰς τὴν
 κεφαλὴν. Επεὶ γὰρ ἀφίκοντο εἰς τὸν εὐρύς, ὥς ἔχεν,
 ὁ Ξενοφῶν ἐλθὼν πρὸς τὸν Χερσίσοφον, ἠπῆτο αὐτὸν, ὅτι οὐχ
 ὑπὸ μείνεν, ἀλλ᾽ ἠναγκάζοντο φεύγοντες ἅμα μάχεσθαι.⁴ Καὶ
 νῦν δύο καλῶς τε καὶ ἀγαθῶς ἀνδρὲς τεθνήσκουσιν, καὶ οὕτως ἀνελέ-

jubebat: adeo ut perspicuum esset, aliquam rem molestam su-
 pervenisse: at otium non erat, ut quis ad ipsum pergeret, ac
 quæ festinationis esset causa videret: quare fugæ simile fuit iis
 iter, qui in extremo erant agmine. Ibi moritur etiam vir for-
 tis Cleonymus Lacedæmonius, confixus sagittâ per scutum &
 stoladem in ipsas costas missâ, itémque Basileus Arcas, transfixâ
 penitus per caput sagittâ. Cum autem ad locum castris locan-
 dis idoneum pervenissent, Xenophon, ut se habebat, ad Che-
 risophum profectus eum incusabat, quod non substitisset, sed
 ita duceret ut cogerentur in ipsâ fugâ dimicare. Jam quoque,
 ait, duo præclari fortésque viri occubuerunt, eóque nec tol-

1 Ποῦ γινώσκω] I. e. δένει π. Hujus
 numero plurativo sæpissimè ἐπὶ κα-
 καῶν γεγονότων οἱ παλαιοί: scil. pro δυ-
 χίοντες, κακῶς πεπαισθημένοι &c.

2 Καὶ τ᾽ ἑλιάδος] Respice p. 223.
 n. 3. Diodor. Sic. l. 14. p. 258. τῶν
 γὰρ βίβλων (Carduchorum) μεῖζον πα-
 ρεῖντα δυοῖν πηχῶν ἰδίως ἄλλοι τῶν
 ἀσπίδων καὶ θυρεῶν, ὥς μὴ δὲ τῶν
 ὀπλων ἰσχύει τὴν βίαν αὐτῶν ὑπομεί-
 ναι. Cæterum, ποιητικώτερον esse il-
 lud Ἀλμπηρς, & ex Homero desum-
 ptum, nullus licet monuerim, a-
 nimadvertet lector.

3 Ὡς ἔχεν] Elegans est for-
 mula, quæ de iis usurpari solet,
 qui rem statim, nullâ neque mo-
 rà neque mutatione factâ, adgre-
 diuntur. Sic K. Π. p. 171. ἡ πρὸς εἶ-
 χην. Et Hist. Gr. l. 4. haud ita lon-
 γὲ ab initio, Κατακλιθήντι καὶ αὐ-

τοῖς, ὥς ἔχεν, χαίρει. Thucyd. l. 8.
 c. 41. ἀναγκάζονται — μὴ ἐκείνοις
 τοῖς καύταις, ἀλλ᾽ ὥς ἔχεν, πλεῖν εὐ-
 θύς &c. Et mox c. 42. Ἐπὶ πλεῖν οὖν,
 ὥς ἔχεν, πρὸς &c. Nec Latinis
 ignota phrasis. Quint. Curt. lib. 8.
 cap. 3. Eodem comitante, sicut erat
 cruentâ veste, in &c. Nep. in Pelop.
 sect. 3. sicut erat signata, in &c. Ad-
 de sis Ovid. Met. lib. 4. v. 473. &
 l. 11. v. 60.

4 Καὶ νῦν δύο &c.] Consule p.
 28. n. 3.

5 Ἀπὸ τῆς] Budens L. G. Comm.
 p. 223. ἀπαιρεῖν & ἀπαιρεῖσθαι expo-
 nit, tollere mortuos ad sepeliendum.
 Sic Noster K. Π. p. 504. — αὐτῶν
 ἡ γυνὴ, ἀπὸ τῆς τὸν νεκρὸν καὶ &c.
 Thucyd. l. 4. c. 44. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι —
 τὰς τι ἀποτελεῖς νεκρὸς ἐκκύλονται, καὶ
 τὸς ἐαυτῶν ἀνηρῶν.

αὐτῇ οὕτῃ θάψαι αὐτὸν ἰδυνάμεθα. Απκρίνεται πρὸς ταῦτα ὁ Χειρίσοφος· βλέπον, ἔφη, εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἴδε ὡς ἄβυσσος πάντα ἐστὶ. Μία δὲ αὕτη ὁδὸς, ἣν ὁρᾷς, ὀρθία· καὶ ὅτι ταύτῃ ὁρᾷ ἀνθρώπων ἔξῃ σοι ὄχλον τοσούτων, οἱ κατεληφότες φυλάττουσι τὴν ἑκδοσιν. ¹ Ταῦτα ἐγὼ ἑσθλόν, καὶ ἀλλὰ πῦτό σε. ² οὐχ ὑπεύθυνον, εἴ πως δυνάμειν φθάσαι, πρὶν κατεληφθαι ³ τὴν ὑπερβολὴν· οἱ δὲ ἡγεμόνες, οὕς ἐχομεν, οὐ φασιν εἶναι ἄλλην ὁδόν. Ο δὲ Ξενοφῶν λέγει, Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω δύο ἄνδρας. Επεὶ γὰρ ἡμῖν πρᾶγματα ⁴ παρήχον, ἐνηδρεύσαμεν, (ὅπερ ἡμᾶς καὶ ἀναπνεύσαι ἐπέσῃσε) καὶ ἀπεκλείναμεν μὲν πινὰς αὐτῶν, καὶ ζῶντας περὶ θυμῇθημεν λαβεῖν, αὐτὰ τὰς ἐνεκεν, ὅπως ἡγεμόσιν εἰδοῖσι τὴν χώραν χρῆσώμεθα.

lere nec sepelire potuimus. Ad hæc respondet Cherisophus: Respice, ait, ad montes, ac vide quàm difficiles aditu sint omnes. Una autem hæc via est, quam vides, ardua: & ad hanc tantam tibi videre licet hominum multitudinem, qui partem, quâ foret alioquin evadendum, custodiunt. His de causis ego festinavi, & idcirco te non expectavi, quia id operam dedi ut, si quâ ratione possem, eò prius pervenirem, quàm juga montium occuparentur: duces certè, quos habemus, aliam esse viam negant. Ego verò, inquit Xenophon, duos homines habeo. Nam cum negotia nobis facerent hostes, infidias struximus, (quod quidem nobis etiam respirandi facultatem dedit) ac nonnullos ex eis occidimus, nonnullos etiam vivos ut caperemus, hæc ipsâ de causâ, operam dedimus, ut itinerum ducibus, regio quibus hæc nota esset, uteremur.

¹ Ταῦτα ἐγὼ] Ellipticè, pro ἀλλὰ ταῦτα &c. Aristoph. Νεφ. v. 334.

Ταῦτ' ἄρ' ἵππειν &c.

Schol. λείπει ἢ ἀφ' Theocrit. Εἰδὺλ. ιδ'. v. 3.

Θυ. Ταῦτ' ἄρ' λιπτός,

Χὼ μύσας &c.

Schol. Διὰ τὴν λιπτότητα &c. Enripid. Phœnif. v. 883.

Αἰὼν ὁ δῶν, &c.

Schol. λείπει ἀφ' Noster K. Π. p. 55. Ταῦτ' ἄρα, εἰπεῖν τ' &c. ubi lege no-

tata.

² Οὐχ ὑπεύθυνον, εἴ πως &c.] Supple περιάρμοστον ante εἴ πως. Suprà modò p. 252. eadem usus est loquendi ratione: ὑπερβολῆς, εἴ πως αἰ &c. ubi vide n. 4.

³ Τὴν ὑπερβολὴν] Scil. τὴν ὁδόν. Sic suprà p. 248. τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τὴν ὁδὸν ἰδιδίκεται μὴ κατεληφθεῖν.

⁴ Παρήχον,] Scil. εἰ παρήχον, ex præcedentibus repetendi.

Καὶ εὐθὺς ἁγχιόντες τὰς ἀνθρώπους, ἤλεγχον διαλαβόν-
τες, εἴ πνα εἶδειν ἄλλην ὁδόν, ἢ τὴν Φανεράν. Ο μὲν ἔν ἑτερος
3 οὐκ ἔφη, καὶ μάλα πολλῶν ἑφόρων ποσειδομένην· ἐπειδὴ
δὲ οὐδὲν ὠφέλιμον ἔλεγεν, ὁρῶντος τῆ ἐπίρου κατισφάγῃ. Ο
δὲ λοιπὸς ἔλεξεν ὅτι οὗτος μὲν Διὰ ταῦτα ἔφαίη εἰδέναι, ὅτι
αὐτὰ τυγχάνει θυγάτηρ ἐκείῃ παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένη· αὐτὸς
δ' ἔφη ἡγήσασθαι δυνάτην καὶ ὑπερζυγίοις πρεύεσθαι ὁδόν. Ε-
ρωτῶμεν δ' εἴ ἐστιν αὐτῇ δύσβατον χωρίον, ἔφη εἶναι
ἄκρον, ὃ εἰ μή τις ποσειδομένην, ἀδύνατον εἶσθαι περὶ-
θεῖν. Εὐπύθῃ ἐδόκη, συγκαλέσαντας λοχαγὰς ἑπὶ πέλταις,

Et cum homines adduci statim curassent, ex iis separa-
tim sumptis quærebant, ecquam viam aliam nossent, præ-
ter conspicuam. Alter quidem *aliam se nosse* negabat, etiam-
si multi terrores *ipse* incuterentur: cumque nihil *quod esset*
ex usu diceret, alterius in conspectu jugulatus est. *Alter il-*
le superstes aiebat istum propterea *aliam se nosse viam* negas-
se, quod isthic filiam haberet viro collocatam; ipse verò du-
cem se itineris futurum dicebat, quo etiam pergere jumen-
ta possent. Interrogatus ecquid esset in eâ *via* loci diffici-
lis transitu, verticem *quendam* esse aiebat, quem nisi quis oc-
cupando anteverteret *hostes*, fieri non posse ut transiretur.
Hic visum est, convocatis cohortium præfectis & peltastis,

1 Ἀγχιόντες.] Ii nempe, quibus
id negotii à Xenophonte datum
erat. Vide p. 28. n. 5. & p. 254.
n. 5.

2 ἤλεγχον ἀγλαῶντες.] Cum
verbo intellige Xenophon & Cheri-
phus. Eodem similiter suprâ pau-
lo usus est, p. 247. ubi vide n. 1.
De vi præpositionis, à quâ parti-
cipium incipit, lege p. 229. n. 2.

3 Οὐκ ἔφη.] Minus rectè *Leniel.*
vertit, *nihil aiebat*. Nimirum, *μη* &
εἰς (rectè observante *Vigero*, c. 7.
sect. 12.) ante verba quædam ita
construi debent, quasi sequerentur.
Exempla dictus suppedabit
auctor. Locum autem hunc sic
nullo negotio suppleveris: *ἐκ ἑφῇ*
αἰδίσαι ἄλλην πρὸς ὁδόν.

4 Φόβον.] I. e. *δεινότητα*. *Snidas* :
Φόβος δὲ ἐστὶν ἐκδοκία τῷ κακῷ· ἃς δὲ
τὸ φόβον ἀνάγκη ταῦτα· δέμας, ὄκτος,
αἰσχυρὴ, ἐκπληξίς. *Δορυῶς*, ἀγυρία.
Δείμα μὲν ἐστὶ φόβος διὰς ἐμπροσθεν, i. e.
metui terrorem incutiens. Eadem est
ejusdem nominis potestas K. Π. p.
5. *ἡδυνήθη ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοιαύτην*
γῆν τὰ ἀφ' ἑαυτῷ φόβον &c.

5 Παρ' ἀνδρὶ ἐκδεδομένην.] Eadem
reperitur constructio, cui tamen
parum favent Grammaticorum re-
gula, 1 Theff. IV. 8. — *δόνται τὸ πρῶ-*
μα αὐτῷ τὸ ἄρτιον εἰς ἡμέρας.

6 Δυνάτην &c.] Atticam stru-
cturam communi sic mutes diale-
cto: *κρῶ' ὁδόν, ἢ καὶ τὰ ὑπερζυγία πε-*
ρεύεσθαι αὐτὸν δύναντο.

¹ καὶ τὸ ὀπλιτῶν, λέγειν τε τὰ παρόντα, ἔρωτῶν ² εἴ τις αὐτῶν ἔστιν, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι ἡγεῖσθαι, καὶ ³ ὑποστῆς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. Ἰφίστανται ⁴ τὸ μὲν ὀπλιτῶν Αἰγυῶνιμος Μεθυδριεύς Ἀρκὰς καὶ Ἀγασίας Στυμφάλιος Ἀρκὰς. ⁵ Ἀντιπασιάζων δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος Παρράσιος Ἀρκὰς καὶ Ἀγασίας Στυμφάλιος Ἀρκὰς· καὶ οὗτος ἐφη ἐθέλει πορεύεσθαι, πρὸς λαβὼν ⁶ ἐθελοντῶν ὅτι πάντος τοῦ στρατεύματος· εὖ γὰρ οἶδα, ἐφη, ὅτι ἔφοντα πολλοὶ τῶν νέων ἐμὲ ἡγουμένους. Ἐκ τούτων ἐρωτῶσιν, εἴ τις καὶ τῶν γυμνητῶν ἢ ταξιαρχῶν ἐθέλοι συμπορεύεσθαι. Ἰφίστανται ⁷ Ἀριστέας Χίος, ὃς πολλαχῇ πολλὰ ἄξιός τῃ στρατιᾷ εἰς ταῦτα ἐγένετο.

& quibusdam ex gravis armaturæ militibus, tum præsentem rerum statum exponere, tum quærere, ecquis sit ex iis, qui se virum fortem præstare velit, ac suscepto negotio sponte proficisci. *Profectionem* suscipiunt ex gravis armaturæ militibus Aristonymus Methydriensis Arcas & Agasias Stymphalius Arcas. Inter se autem contendebant Callimachus Parrhasius Arcas & Agasias Stymphalius Arcas: & is ire se velle aiebat, adsumptis iis qui de toto exercitu ultro se offerrent: nam fat scio, inquit, multos juvenes sequuturos, si ego dux sim. Deinde interrogant, num quis expeditorum militum vel cohortium præfectorum unà cum his ire veilet. Operam suam pollicetur Aristetas Chius, qui in rebus ejusmodi sæpenumerò exercitui fuit maximi pretii.

¹ Καὶ τὸ ὀπλιτῶν,] Scilicet πᾶς. Vide p. 49. n. 1.

² Εἴ τις αὐτῶν &c.] MS. Eton. εἴ τις αὐτῶν. In editis etiam nonnullis deest αὐτῶν: quod tamen Stephanus rectè retinuisse videtur.

³ Ὑποστῆς] Thom. Magist. Ἰφίστανται, ἀντὶ τῆς ὑποστάσεως, λογιζόμενοι. ἀντὶ τῆς ὑποστάσεως ἢ ποιηταὶ καὶ θεκνύδης ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῆς αἰσθάνσεως ὑπὸ τῆς. At pro suscipio verbum illud usurpat Thucyd. l. 8. c. 68.

⁴ Τῶν μὲν ὀπλιτῶν] Plenè, ἐν τῶν &c. Vide sis p. 255. n. 1.

⁵ Ἀντιπασιάζων ἢ αὐτοῖς &c.] MS. Eton. habet ἀντιπασιάζων δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος Παρράσιος Ἀρκὰς, καὶ ἑτέρος.

ἔφη &c. quam Muretus recipiendam censuit scripturam, nisi quoddam pro αὐτοῖς scribat αὐτοῖς. Sed cum nomina propria apud Nostrium sæpè sint geminata, Ἀγασίας Στυμφάλιος Ἀρκὰς in exilium, opinor, non ejiciendus est. Vide sis p. 27. n. 1. & p. 88. n. 4.

⁶ Ἐθελοντῶν] Scribitur in edit. Leunclav. ἐθελοντῶν. Rectius Steph. syllabam ultimam accentu distinxit. Sic paulò suprà, ὑποστῆς ἐθελοντῶν πορεύεσθαι. Confer p. 93. n. 1.

⁷ Ἀριστέας Χίος.] MS. Eton. & editi quidam exhibent Ἀριστέας, quibus accedit Amaseni. Sed Stephanus & Leunclav. placuit Ἀριστέας Χίος.

Καὶ ἦν μὲν δαίλη, ¹ ἥδη δὲ ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας
 πρεύεσθαι· καὶ τὴν ἡγεμόνα δῆσαι τις παραδιδόασιν αὐτοῖς· ἔσυν-
 τήεν), τὴν μὲν νύκτα, ἣν λάβωσι τὸ ἄκρον, τὸ χωρίον φυλάτ-
 τεον· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ σάλπγι σημαίνειν· καὶ τὰς μὲν ἄνω
 ὄντας ἵεναι ὅππῃ τὰς κατέχοντας τὴν φανεράν ἐκβασιν· ² αὐτοὺς
 δὲ συμβεβηγῆτεν ἐκβαίνοντας ὡς ἂν διώων) πέχισα. ³ Ταῦτα
 σωτήριμοι, οἱ μὲν ἐπορεύοντο, πλεῖστοι ὡς διαχίλιοι· (καὶ ⁴ ὕ-
 δωρ πολὺ ἦν ἐξ ἔρανος) Ξενοφῶν δὲ ἔχων τὰς ὀπισθοφύλα-
 κας ἡγήτο πρὸς τὴν φανεράν ἐκβασιν, ὅπως ταύτῃ τῇ ὁδῷ
 οἱ πολέμιοι προσέχοιεν τὸν νοῦν, καὶ ὡς μάλιστα λάθοιεν οἱ

Et advesperascebat quidem, jámq̃ue eos sumpto cibo pro-
 ficisci jusserunt *præfecti*: ac ducem viæ vinculis constrictum
 eis tradunt; & *rem ità* componunt ut, si jugum caperent, no-
 ctu locum custodirent; & quamprimùm illucesceret, signum
 tubâ darent: ac *deinde* qui superiori essent loco adversus eos
 tenderent, qui transitum *illum* conspicuum tenerent; ipsi ad
 opem ferendam concurrerent, *in montem* quàm celerrimè pos-
 sent adscendendo. His ità compositis, proficiscebantur illi,
 numero circiter bis mille: (ac aqua *tum* ex cœlo multa erat
lapsa) & Xenophon cum agminis extremi custodibus ad tran-
 situm *illum* conspicuum præibat, ut hostes in hanc *duntaxat*
 viam animum intenderent, ac quàm maximè laterent *ii*, qui

¹ Ἡδη δὲ ἐκέλευον] MS. Eton. οἱ
 δὲ ἐκέλευον &c. Si quid mutandum,
 forsan, Καὶ ἦ μὲν ἥδη δαίλη, οἱ δὲ &c.
 Verbo præpone nomen *σπῆται* vel
ἡγεμόνης, qualem jam suprà videre
 est ellipsin p. 254. n. 5. Porro, αὐ-
 τὰς respicit Aristonymum, Agasiam
 &c. qui modò se iter ingressuros
 receperant.

² Αὐτοὺς δὲ συμβεβηγῆτεν &c.] In
 editis plerisque legitur, αὐτοῖς δὲ συμ-
 βεβηγῆτεν &c. nec aliter in MS. Eton.
 qui tamen pro *ἐκβαίνοντας* dat
βαίνοντας. In margine edit. *Sieph.*
 laudantur, αὐτοὶ δὲ συμβῆλῃς ἵκεν
βαίνοντας ὡς αὐτοὶ &c. *Leuncl.* τὸ
 legendum videtur, αὐτοῖς δὲ συμβῆλῃς ἵ-
 κειν *βαίνοντας*, ὡς αὐτοὶ &c. Nam quod mar-
 gini, inquit, edit. *Sieph.* legitur ad-

notatum pro diversâ lectione, συμ-
 βῆλῃς (sic utique scribit *Leuncl.* non
συμβῆλῃς) ἵκεν *βαίνοντας* scholion
 viciatum esse arbitror illorum συμ-
 βῆλῃς ἐκβαίνοντας, ità restituen-
 dum, συμβῆλῃς ἵκεν ἵον *βαίνοντας*,
 Mihi præter cæteras lectiones ridet
 ea, quam ex conjecturâ *Mureti* re-
 ponendam curavi.

³ Ταῦτα σωτήριμοι,] MS. Eton. &
 libri quidam editi, ταῦτα συμβῆλῃς
 νομοῖ: pessimè. Recepta scriptura
Sieph. Leuncl. & *Mureti* se probavit;
 & rectè quidem respondet præce-
 dentibus illis, καὶ σωτήριον, τίς
 μὲν &c.

⁴ Ὑδωρ—ἰξ ἔρανος] Plenè Noster,
 quod ellipticè *Herodot.* 18 c. 13. χι-
 μῶν τι & τι ὕδωρ—i. e.—*pluvia*—

παρώντες. Επεὶ δὲ ἦσαν ¹ ἐπὶ χαράδραν οἱ ὀπισθοφύλακες, ἦν ἔδει ἀβάντας πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν, τλιμικαῦτα ἐκυλίνδων οἱ βάρβαροι ² ὀλοτρόχους ἀμαξιαίους, καὶ μεῖζους καὶ ἐλάττους ³ λίθους, οἱ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο· καὶ παντάπασιν εὐδὲ πελάσαι οἷόν τ' ἦν τῇ ὁδῷ. Ενιοὶ δὲ τῶν λοχαγῶν, εἰ μὴ ⁴ ταύτῃ διώωντο, ἄλλῃ ἐπειρῶντο· καὶ ταῦτα ἐπίεν, μέχρι σκότος ἐγένετο. Επεὶ ᾗ ὥοντο ⁵ ἀφανεῖς εἶναι ἀπίοντες, τότε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ δῆπνον· ἐτύγγανεν ᾗ καὶ ⁶ ἀνάρισι ὄντες αὐτῶν οἱ ὀπισθοφυλακήσαντες. Οἱ μὲντοι πολέμιοι ⁷ οὐδ' ἀνεπαύσαντο ὅλης τῆς νυκτὸς κυλινδόντες τὰς λίθους· πεκμήραδ' δ' ἦν τῷ ψόφῳ. Οἱ ᾗ

præteribant. Posteaquam ad *torrentis* alveum *quendam* agminis extremi custodes aderant, quem ubi transissent in arduum tendendum erat, tunc barbari *saxa* rotunda, quæ *vel singula* plaustrum onerassent, & majores minoresque lapides devolvebant; qui delati & ad petras adliti tanquam è fundâ contorquebantur: atque *adeò* viæ nè quidem adpropinquare licebat. Nonnulli ex cohortium præfectis, hæc si neutiquam possent, aliâ *viâ evadere* tentabant; idque ad obortas usque tenebras agebant. Cum autem se discedentes *ab hostibus* conspici non posse putarent, tunc ad cœnam abeunt: ex eorum autem *numero ii*, qui extremi agminis custodiam egissent, nè pransi quidem fuerant. Verùm hostes noctem totam lapides devolvere non cessabant; *id quod* fragore conjectare erat. At *postri*, qui

1 *Επὶ χαράδραν*] Quidam (adnotante ad *Amas.* Stephano) *torrentem*, alii *alveum torrentis* vel *fauces*; nonnulli etiam *initium vallis recessum* interpretantur. Vide sis p. 224. n. 1. & usum ejusdem vocis p. 225.

2 *Ολοτρόχους ἀμαξιαίους*,] Leguntur etiam *ὀλοτρόχους ἀμαξίαις*. *Smid* *Ολοτρόχους· τρογγύλους, προχειδεῖς· Σι-ν-φῶν· Τημικαῦτα ἐκυλίνδων οἱ βάρβαροι λίθους ὀλοτρόχους ἀμαξιαίους· οἱ φερόμενοι διεσφενδονῶντι*, *Helych.* & *Phavor.* *Ολοτρόχος, πρὸς τὴν λίθον.*

3 *Λίθους, οἱ φερόμενοι &c.*] In *MS*to *Eton.* deest vox prima: ma-

lè quidem; nisi cum *Smid*, l. cit. eam ante *ὀλοτρόχους* posueris. Cæterùm, non sine magno artificio felicique rem luculentè depingendi studio verba hæc composuisse Xenophontem, ipsa docebit lectio.

4 *Ταύτῃ — ἄλλῃ*] *Scil.* ἰδῶ: lege sis p. 211. n. 5.

5 *Αφανεῖς*] *Adi* p. 35. n. 4.

6 *Ανάρισι*] *Respice* p. 108. n. 2.

7 *Οὐδ' ἀνεπαύσαντο*] *MS.* *Eton.* *ἐδινιπαύσαντο*. Sed verbi simplicis compositum illud significationem interdum induit.

ἔχοντες τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὰ κύκλῳ περιϊόντες, καταλαμ-
βάνουσι οὖν φύλακας ἀμφὶ πύρ καθευδόντας· καὶ οὖν μὲν
δοκτείναντες, τοὺς δὲ καταδιώξαντες, αὐτοὶ ἐνταῦθα ἔμε-
νον, ὡς κατέχοντες τὸ ἄκρον· οἱ δὲ οὐ κατείχον, ἀλλὰ ² μα-
στὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῶν, παρ' ὃν ἦν ἡ σπὴν αὐτῇ ὁδῷ, ἐφ' ἣ ἐκά-
θλυτο οἱ φύλακες. Εφοδῶ μύττοι αὐτόθεν ἵππαι τὰς πολε-
μίους ἦν, οἱ ἵππαι τῇ φανερᾷ ὁδῷ ἐκάθλυτο. ³ Καὶ τὼ μὲν
νύκτα ἐνταῦθα διήρανον.

Επεὶ δὲ ἡμέρα ὑπέφαιεν, ἐπορεύοντο σιγῇ σιωπεταγμέ-
νοι ἵππαι οὖν πολεμίους· καὶ γὰρ ὁμίχλη ἐγένετο· ὥς τε ἔλα-
θον ἐγγὺς προσελθόντες. Επεὶ δὲ εἶδον ἀλλήλους, ἥ τε ⁴ σίλ-
πηγ' ἐφθίγγετο, καὶ ⁵ ἀλαλάζαντες οἱ Ἕλληες ἵεντο εἰς τὰς
ἀνθρώπους· οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλὰ καταλιπόντες τὴν ὁδόν,

itineris ducem habebant, & loca undique circumierant, præ-
fidiarios *hostium* milites ad ignem sedentes offendunt: cùmque
alios occidissent, alios persequendo dejecissent, ibi manebant
ipsi, quasi verticem tenerent: *quem* tamen non tenebant, sed
tumulus *quidam* erat supra ipsos, propter quem angusta erat il-
la via, ad quam *hostium* milites præfidiarii sedebant. Aditus
verò indè ad hostes erat, qui ad viam conspicuam confederant.
Et noctem quidem ibi exigebant:

Cùm autem dies illuxisset, instructi tacitè in hostes pergunt;
etepim caligo offusa est; aded ut occulti essent, cùm *jam* pro-
pè ad eos accessissent. Posteaquam se mutuo vidissent, & tuba
cecinit, & Græci sublato clamore homines invadunt: at impe-
tum hi non sustinuerunt, sed cùm relictâ viâ fugæ se dedissent,

1 Τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὰ κύκλῳ &c.] MS. Eton. τὸν ἡγεμόνα, κύκλῳ περιϊόν-
τας &c. omittis καὶ τὰ, quas tamen
vocalas editi libri servarunt.

2 Μαστός] Thom. Magister: Μαστός
ἐπὶ γυναικός· μαστός δ' (& μαστός) ἐπὶ
ἀνδρός. Ità ferè Phavor. qui vocis
eiusdem usum metaphoricum e-
tiam notavit: Μαστός, ἀκρόασις, ἐξοχή
ἔστι. Similiter Suidas, citato hoc
Xen. loco, & omisso αὐτῇ ante ὁδῷ.
Quòd si μαστός rectè monti tribua-
tur, quidni & flori προσωπον, Jac.

I. 11? quam locutionem Aposto-
licam importunè (dixerim, an im-
peritè?) carpservunt quidam inter-
pretes. Iisdem pari ratione dam-
nanda est phrasis, ὡς τῆς ἐφθίγγετο τῆ
ἀρεῆς, Luc. IV. 29. & ἀρετὴ ἐφθίγγετο Strab.
l. 5. p. 366.

3 Καὶ τῇ — διήρανον] Consule
p. 253. n. 6.

4 Σιληπὴ ἐφθίγγετο.] Pro man-
dato ducum p. 260. exposito.

5 Ἀλαλάζαντες] Vide p. 81. n. 3.
& loca ibi citata.

φεύγοντες ¹ ὀλίγοι ἀπέθνησκον· εὐζωνοὶ γὰρ ἦσαν. οἱ δὲ ² ἀμφὶ Χερίσοφον, ἀκούσαντες τῆς σάλπιγγος, εὐθὺς ἰέντο ἀνακατὰ τὴν φανεράν ὁδόν· ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν κατὰ ἀτραεῖς ὁδοὺς ἐπορεύοντο ἢ ἔτυχον ἑκάστοι ὄντες, καὶ ἀναβάντες ὡς ἐδιώκοντο, ³ ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι· ⁴ καὶ οὗτοι πρῶτοι συνέμιζαν τοῖς περικαταλαβοῦσι τὸ χωρίον. Ξενοφῶν δὲ, ἔχων τῶν ὀπισθοφυλάκων ὄντων ἡμῖς, ἐπορεύετο ἡπὲρ αἱ τὸν ἡγεμόνα ἔχοντες· (εὐδοκία γὰρ ἦν τοῖς ὑποζυγίοις) ὄντων δὲ ἡμῖς ὀπίσθεν τῶν ὑποζυγίων ἔταξε. Περιδιδόμενοι δὲ ἐντυγχάνουσι λόφῳ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ, κατειλημμένῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων, ⁵ οὓς ἢ δότοκέψαι ἦν ἀνάγκη, ἢ διεζεύχθαι δὴ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Καὶ αὐτοὶ μὲν ἂν ἐπερεῖσθαι,

pauci tantum interfecti sunt; quippe erant expediti. Qui circa Cherisophum erant, tubam ubi audierant, mox sursum viā conspicuā tendebant; cæteri duces per vias non tritas, quā quisque fortè aderat, pergebant, & cū adscenderent, ut poterant, alii alios hastis sursum adtrahebant: atque hi primi se cum iis, qui locum occupārant, conjunxere. Xenophon autem, cum dimidiā extremi agminis parte, eā viā faciebat iter, quā illi qui ducem habuerant: (nam ea jumentis erat commodissima) alteram partem post jumenta disposuerat. Dum procedebant in collem supra viā fortè incidunt, ab hostibus occupatum, quos vel dejicerent necesse erat, vel à Græcis cæteris disjungerentur. Et ipsi quidem potuissent viam ingredi eam,

¹ Ολίγοι] Supple μένοι: quā de ellipsi vide p. 162. n. 2.

² Ἀμφὶ Χερίσοφον,] Respice p. 242. n. 3.

³ Ἀνίμων] Phavor. Αἰμαῖν λίγεται, τὸ ἐπὶ ὄρεϊ ἢ ἀνίλκεσσι. Deinde idem, Αἰμαῖν δόρασι, ἀπὸ τῆς ἀνίλκεσσι. Thom. Mag. Αἰμαῖν λίγεται ἐπὶ ὄρεϊ, μὴ ἀνίλκεσσι. Mat. Att. Αἰμαῖν, Αἰμαῖν ἀνίλκεσσι, Ἑλλήνων. Similiter Suidas; qui bis verba hæc Xenoph. citat: & primò quidem malè legit ἀνίμων. Verbum hoc sensu etiam metaphorico adhibuit Noster Περὶ Ἰππ. ferè medio, Ἐπειδὴ δὲ ἀνίμων φίσσῃ ἰσχυρῇ εἰς τὴν ἀνίλκεσσι, τῇ μὲν ἀνί-

σχυρῇ ἀνίμων τὸ σῶμα, τῇ δὲ &c.

⁴ Καὶ ἔτσι αἱ αὐτοὶ &c.] Ità locum, fide MSti Eton. nixus, restitui. Sic infra Noster, ἔτσι αἱ αὐτοὶ ἐπὶ τὸ ὄρος &c. In editis legitur hætenus, ἔτσι αὐτοὶ μένοι αἱ αὐτοὶ &c. Sed minùs hæc ὁμοιοτέλεσι suavitati Xenophontæ convenient.

⁵ Ηπὲρ] Scil. ἰδίῳ, cujus casum rectum respicit mox ἐπιδιδόμενοι. Vide sis p. 238. n. 5.

⁶ Οὓς ἢ δότοκέψαι &c.] Sic ferè suprà p. 239. ἐπὶ τῇ κατειλημμένῳ λόφῳ, καὶ οὓς ἐπὶ περικαταλαβοῦσι, ἢ μὴ τὰς δότοκέψαι.

ἤπερ οἱ ἄλλοι, τὰ δὲ ὑποζύγια ἐκ ἥν ἄλλη ἢ ταύτῃ ἐκβῆναι. Ἐντα δὲ παρακελευσόμενοι ἀλλήλοις, προσβάλλουσι πρὸς τὸ λόφον ἰορθείας τοῖς λόχοις, ἔκ κύκλῳ, ἀλλὰ κατὰ λιπόντες ἄφ' οὐδὸν τοῖς πολεμίοις, εἰ βάλουντο φεύγειν. Καὶ ὁρῶντες αὐτοὺς ἀναβαίνοντας, ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος, οἱ βάρβαροι, ἔτε ἐτόλυνον, ἔτε ἔβαλλον ἐγὺς ὁδὸν προσιόντας, ἀλλὰ φυγῇ λείπουσιν τὸ χωρεῖον. Καὶ τῆ τὴν τε παρεληλύθεισαν οἱ Ἕλληνες. ³ Ἐ' ἕτερον ὁρῶσιν ἐμπροσθεν λόφον κατεχόμενον, ὅτι τῆ τὴν αὐτοῖς ἐδόκει πορεύεσθαι. ⁴ Ἐννοήσαντες δὲ ὁ Ξενοφῶν μὴ, εἰ ἔρημον καταλείποι τὸν ἡλωκῆτα λόφον, καὶ πάλιν λαβόντες οἱ πολέμιοι ὅτι πηροῖντο τοῖς ὑποζυγίοις παρελθόν, (⁵ ἐπὶ πολὺ ᾗ ἦν τὰ ὑποζύγια,

quā ingressi fuerant alii, sed jumenta fieri non potuit ut aliā quā hāc evaderent viā. Ibi tum mutuō se cohortati, cohortibus rectis in collem invadunt, non omni tamen ex parte, sed hostibus exitu relicto, si fugere vellent. Et barbari cū eos adscendere, quā quisque poterat, viderent, neque sagittas mittebant neque jacula intorquebant in eos, qui prope viam accedebant, sed locum fugā dilapsi relinquunt. Quare hunc etiam Græci præterierunt; atque iis aliū quendam ante se collem ab hostibus occupatum cernentibus visum est, ad illum quoque pergendum esse. Xenophon autem cū secum sollicitus cogitaret nē si collem, quem ceperant, incustoditum relinqueret, iterum eum hostes occuparent ac jumenta prætereuntia adorirentur, (in longum utique explicata erant jumenta,

1 Ορθείας τοῖς λόχοις.] Phavorin. Καθὼς δὲ λέγεται πᾶσι πύγμα ὁρθείας, ὃ αὖ τὸ βάθος ἔχει πλείον ἢ μήκους. Sed, de his infra videbitur.

2 Ἀφ' οὐδὸν.] Recte vocem hanc, pro ἀμφοδον, reposuit Leunclavius. Est autem ἀφ' οὐδὸν ἀναχώρησις vel ἀποχώρησις, ut contra ἰφ' οὐδὸν est ἐπίλυσις, auctoribus Suidā & Phavor. Infra eadem occurreret vox.

3 Καὶ ἔτερον ὁρῶσιν &c.] MS. E-ton. & edit. Αἰδ. καὶ ἔτερον ὁρῶντες &c. In edit. Steph. locus sic distinguitur — οἱ Ἕλληνες, ἔτερον ὁρῶσιν ἐμπροσθεν λόφον κατεχόμενον. ἐπὶ &c. Sed post κατεχόμενον omnino tollenda videtur πλείον πύγμα, & ὁρῶσι (tertii

scil. casus particip.) cum ἰδδκει construendum. Sic ferè paulò infra — τοῖς Ἕλλησιν, ὁρῶσι μὲν τῷ ποταμῷ τὴν δυαπορείαν, ὁρῶσι δὲ &c. Cæterum, pro αὐτοῖς ante ἰδδκει legit Α-μασαις ἰδδκει, quippe qui vertit, sine ulla cumulatione. Vide p. 105. n. 5.

4 Ἐννοήσαντες δὲ ὁ Ξενοφῶν μὴ, &c.] Particip. illud cogitationem indicat cum suspitione quādam animique sollicitudine conjunctam. Sic supra p. 243. Καὶ τῶν Ἑλλήνων μέλα ἡθύμηνον πνις, ἐπιοσύνον μὴ τὰ &c. Et cognatum his nomen, p. 181. πρῶτον μὲν ἵπποι αὐτῶ ἐμπιπτε, πὶ &c.

5 Ἐπὶ πολὺ.] Unā etiam voce scribi-

ἅπ' διὰ σενῆς τ' ὁδῷ πρεσβύμην) καταλείπει ἐπὶ τῷ λόφῳ λο-
χαγὰς Κηφισόδωρον¹ Κηφισφῶν]Θ, Αθηναῖον, Ἐ Αρχαγόραν
Αργεῖον Φυλακίδα· αὐτοῖς δὲ σὺν τοῖς λοιποῖς ἐπορεύετο ἵππῃ τὸν
δεύτερον λόφον,² καὶ τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ τῶν αἰρέσεων. Ἐπὶ δ'
αὐτοῖς τρίτος μασὶς λοιπὸς ἦν πολὺ³ ὀρεθιώματος, ὃ ὑπὲρ τῆς
⁴ ἵππῃ τῷ περὶ καταληφθείσης φυλακῆς τ' ἰσχυρὸς ὑπὸ τῷ περὶ
ελθόντων. Ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς⁵ ἦγον οἱ Ἕλληνες, λείπουν οἱ βάρ-
βαροι ἀμαχητὶ τῷ μασόν· ὥστε θαυμαστὸν γνέσθαι πᾶσι, καὶ ὑπώ-
πτευον δεισάντας αὐτοὺς μὴ κυκλωθέντες πολιορκεῖντο, ἀπολεί-
πειν. Οἱ γὰρ ἄρα διπλὸν τῷ ἄκρῳ καθορῶντες τὰ ὅποθεν γιγνόμε-
να, πάντες ἵππῃ τὰς ὁποδοφύλακας ἐχώρουν.

Καὶ Ξενοφῶν μὲν σὺν τοῖς νεωτάτοις ἀνέβαινον ἵππῃ τὸ ἄ-
κρον, τὰς δ' ἄλλας ἐκέλευσεν ὁ ὑπάγειν, ὅπως οἱ⁷ πλευταῖοι

quippe quæ per iter angustum incederent) Cephisodorum Ce-
phiphontis filium, Atheniensem, & Archagoram Argivum
exulem, cohortium præfectos, in colle relinquit: ipse cum
reliquis in verticem alterum tendit, atque hunc etiam eodem
modo capiunt. Ipsis adhuc jugum tertium reliquum erat mul-
tò maxime arduum, quod custodiæ ab iis, qui *illuc* progressi
fuerant, ad ignem noctu deprehensæ, imminerebat. Cum au-
tem propè Græci suos duxissent, barbari sine prælio jugum
relinquunt: adeo ut omnibus admirationi esset, atque suspi-
cabantur eos *locum propterea* deferere, quod vererentur nè cir-
cumventi obsiderentur. Verum hi de vertice despicientes ea
quæ à tergo gererentur, omnes in eos, qui extremum agmen
tutabantur, tendunt.

Et Xenophon quidem cum junioribus in jugum adscendit,
cæterisque ita subsequi iussit, ut ultimi cohortium præfecti cum

scribitur ἐπιπολὺ &c. Vide sis p.
218. n. 4. & p. 75. n. 3.

1 Κηφισφῶν] Respice p. 223.
n. 4.

2 Καὶ τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ &c.] Ho-
stibus nimirum fugâ dilapsis; uti
suprà p. 264.

3 Ορεθιώματος, ὃ ὑπὲρ &c.] Sic MS.
Eton. & libri editi. At Stephanus
legendum censuit, ὀρεθιώτης, ἢ ὁ
ὑπὲρ &c.

4 Ἐπὶ τῷ περὶ καταληφθείσης &c.]

Confer p. 262.

5 Η291] Quod verbum sine casu
positum videre est p. 126. ubi vi-
de scripta n. 6.

6 Ὑπάγειν] Modicum quid & len-
tum hic sonare videtur; uti solent
verba ab istâ præpositione inci-
pientia. Vide p. 251. n. 4. & p.
241. n. 6. *Amasæus* vertit *alios pe-
desentim usque eò consequi iussit* &c.
quasi legisset *ἰσως* non *ὅπως*.

7 Τελευταῖοι λοχαγοὶ] Scil. Cephis-
odorus

λοχαγοὶ προσμύζην· καὶ προσελθόντες κατὰ τὸ ὄδον ¹ ἐν τῷ ὁμαλῷ θέσται τὰ ὄπλα εἶπεν. Καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἦλθεν Ἀρχαγόρας ὁ Ἀργεῖος πεφευγὼς, καὶ λέγει ὡς ² ἀπεκρίθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης λόφου, ἥ ὅτι πεθιάσει Κηφισόδωρος καὶ Ἀμφικράτης, καὶ ἄλλοι, ὅσοι μὴ ἀλλόμυνοι κατὰ τὴν πέτρας πρὸς τὰς ἐπιδοφύλακας ἀφίσκοντο. Ταῦτα δὲ διαπραξάμενοι οἱ βάρβαροι, ἤκον ἐπ' ἀντίπορον λόφον ³ τῷ μαζῶ· καὶ Ξενοφῶν διελέγετο αὐτοῖς δι' ἐρμηνείας πρὸς ἀπονδῶν, καὶ οὐδὲν νεκρὸς ἀπῆται. Οἱ δ' ἐφασαν ἀποδώσειν, ⁴ ἐφ' ᾧ μὴ καίεν τὰς κόμας. Συνωμολόγει ταῦτα ὁ Ξενοφῶν. ⁵ Ἐν αὐτῷ δὲ τὸ μὲν ἄλλο στρατόμακρον παρήκει, οἱ δὲ τῶν διελέγοντων, ⁶ πάντες οἱ ἐκ τούτων ἔτι πρὸς συν-

ipsis conjungere se possent : & ubi accessissent, in viâ loco æquabili in armis confisterent, edixit. Atque ibi tum Archagoras Argivus elapsus fugâ venit, ac se suôsq; de primo colle dejectos fuisse narrat, & Cephisodorum, Amphicratem aliósq; peremtus, quicumque de petrâ non defiliissent & ad extremi agminis præfidia pervenissent. Hæc cum barbari confecissent, ad collem jugo oppositum veniebant : cùmque eis Xenophon per interpretem de induciis agebat, ac interfectorum corpora repetebat. Aiebant illi se reddituros ea, modò vicos non exurerent. Cum iis Xenophon de his consentiebat. Interea verò dum copiæ cæteræ præteribant, atque inter se de istis conditionibus differebant, omnes eo de loco confluxe-

sodorus & Archagoras. Cæterum, pro λοχαγοὶ MS. Eton. dat λοχοι.

¹ Ἐν τῷ ὁμαλῷ θέσται τὰ &c.] Scil. χρεῖαν : quâ de ellipsi vide p. 234. n. 1. Porro, θιάζ τὰ ὄπλα dicuntur milites, cùm locum sibi sumunt, ubi consistent : locutionem jam suprà exposuimus p. 54. n. 4. Hos mox postea vocat συνταγματάρχους.

² Ἀπεκρίθησαν] Vide sis p. 263. n. 6.

³ Τῷ μαζῶ] Quem paulò antè deseruerant.

⁴ Ἐφ' ᾧ] Alia aliàs est phraseos hujusce vis : sed adpositè ad hunc locum Suidas, Ἐφ' ᾧ ἐπὶ τούτῳ, i. e. eâ conditione. Dein exemplum ex Polybio profert : Καὶ συνήθητο μετὰ

Ξενοφῶντος συμμαχίας, ἐφ' ᾧ λαμβάνουσι καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ συνθήκην. Extant verba l. 4. p. 298. edit. Par. ubi tamen rectius legitur συνήθητο. Thucyd. l. 1. c. 113. ἀποδοὺς ποιητοῖς μετ' ἑαυτῶν τὰς ἀνδρας χρηματίζονται. Cæterum, in scripturâ τῷ καίεν consentiunt hic libri : de quâ consule tamen dicta p. 244. n. 2.

⁵ Ἐν αὐτῷ] Adi p. 104. n. 4. & p. 126. n. 5.

⁶ Πάντες οἱ ἐκ &c.] Næstius legit & distinguit hoc modo, πάντες, οἱ ἐκ τούτων ἔτι πρὸς συνθήκην, οὕτως ἔσαντο, καὶ ἐπεὶ ἤρξαντο &c. ut utrumque referatur ad Græcos, sublatis vocibus οἱ πολέμιοι. Hujus mihi quidem placet conjectura.

εἰρήνησαν. Ἐνταῦθα ἵσταντο οἱ πλέμιοι, καὶ ἐπεὶ ἤρξαντο καὶ
βαίνειν ἀπὸ τῆς μαστῆς πρὸς τοὺς ἄλλους, ἔνθα ¹ τὰ ὄπλα ἐ-
κείντο, ἵεντο δὲ οἱ πολέμιοι πολλῶν πλῆθει καὶ θορύβῳ καὶ
ἐπεὶ ἐγγύοντο ἐπὶ τῆς κρυφῆς τῆς μαστῆς, ἀφ' ἧς Ξενοφῶν κατέ-
βαινε, ἐκυλινδῶν πέτρας, καὶ ἐνὸς μὲν κατέαζαν τὸ σκέ-
λος. Ξενοφῶντα δὲ ² ὁ ὑπασιγῆς, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέ-
λιπεν· Εὐρύλοχος δὲ Λασιεὺς Ἀρκᾶς προσέδραμεν αὐτῷ ὀπλί-
της, καὶ πρὸ ἀμφοῖν προέβληκεν ἀπεχώρει, καὶ οἱ ἄλ-
λοι ³ πρὸς τοὺς σωτῆρα γινόμενους ἀπῆλθον.

Ἐκ δὲ τῶν πάντων ὁμῶς ἐγένετο ⁴ τὸ Ἑλληνικόν, καὶ ἐσκήνηξεν αὐ-
τὸ ἐν πολλαῖς καὶ καλαῖς οἰκίαις, καὶ ἐπιτηδείοις διαφαιλέσι· ὃ
γὰρ οἶνος πολὺς ἦν, ὥστε ἐν λάκκοις κρηιατῆς εἶχον. Ξενοφῶν

rant. Ibi tum substiterunt hostes, cūque Græci descendere
de jugo ad alios cœpissent, ubi arma erant disposita, magno
sanè numero tumultūque ferebantur hostes; & cū ad verti-
cem pervenissent jugi, de quo Xenophon descenderat, saxa
devolvebant, & unius quidem crus fregerunt: Xenophontem
fatelles, secum ablato scuto, reliquerat; verū Eurylochus
Lusienfis Arcas, gravis armaturæ miles, ad ipsum adcurrit, ac
pro utroque hostibus objectus pedem referebat, cæteri quoque
ad illos, qui stabant instructi, discesserunt.

Tum verò omnes Græcæ copiæ in unum convenerant, &
tentoria ibi posuerunt usque multis elegantibusque ædibus, &
commeatu largo: etenim vinum tam multum erat, ut ci-
sternis opere tectorio inductis continerent. Perfecerunt au-

¹ Τὰ ὄπλα ἔκειντο,] Adpositè Eu-
statii. ad II. ψ. p. 1300. observat
κῶντιν esse σύστιζον verbo πῆν. Con-
fer p. 266. n. 1. Adde n. 3. pro-
ximè sequentem.

² Ὁ ὑπασιγῆς,] Lexicon Gr. Lat.
vetus: Ὑπασιγῆς, Προιστήρ, ἀρμι-
ger. Hesychio idem est, βοηθὸς δρυφί-
ρος, ὑπηρέτης. Phavor. Ὑπασιγῆς, δο-
ρυφόρος, (sic Suid. etiam) παρὰ τῶν
ἀσπίδα· ἢ καὶ βοηθοὶ καὶ ὑπηρέται.

³ Πρὸς τοὺς σωτῆρα γινόμενους] Eos
nimirum, quos supra paulò ἥδιον τὰ
ὄπλα jusserat Xenophon; apud quos
etiam τὰ ὄπλα ἔκειντο. Itaque ii,

qui eo jubente, τὰ ὄπλα ἔδιντο,
quamvis ἀπρᾶξις quandam age-
rent, tamen ad rem gerendam ita-
bant accincti.

⁴ Τὸ Ἑλληνικόν,] Respice p. 7. n. 4.

⁵ Ἐν λάκκοις κρηιατῆς] Scholiastes
ad Aristoph. Ευκλ. v. 154. Ἀθηναῖοι,
καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, δρύσματι ὑπὸ τῆς
γῆς ποιῶντες εὐρύχωρα ἐς τροχάλα καὶ τε-
τραγώνια, καὶ ταῦτα κρηιατῆς, οἶνον ὑπε-
δύοντο καὶ ἔλασκον εἰς αὐτὰ· καὶ ταῦτα
λάκκος ἐπάλαν. Ità Suid. & Phavor.
Lexicon Gr. Lat. vet. Λάκκος, La-
cyna, lacus, cisterna.

δὲ καὶ Χειρίσφορος διεπράξαντο, ὥς τε λαβόντες ἑκὼν νεκροὺς
 ὀπιδευῶν τὴν ἡγεμόνα· καὶ πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανούσιν
 ἵνα ἢ δυνάτων, ὥσπερ νομίζεται ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. Τῇ δὲ
 ὑπεραίᾳ ἀνευ ἡγεμόνων ἐπορεύοντο· μαχόμενοι δὲ οἱ πολέμιοι,
 καὶ ὅπη εἴη σθένος χωρίον περικαταλαμβάνοντες, ἐκώλυνον τὰς
 παρόδους. Ὅποτε μὲν οὖν ἑκὼν πρῶτος καλῦειν, Ξενοφῶν ὁ-
 ποθεν ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη, ἔλυε τὴν ἀποφραξίν τὴν παρόδου
 τοῖς πρῶτοις, ἀνωτέρω πειρώμενος γίγνεσθαι τὴν καλύουσαν· ὅπο-
 τε δὲ τοῖς ὀποθεν ὀπιθοῖντο, Χειρίσφορος ἐκβαίνων, καὶ πει-
 ρώμενος ἀνωτέρω γίγνεσθαι τὴν καλύονταν, ἔλυε τὴν ἀποφρα-
 ξίν τῆς παρόδου τοῖς ὀποθεν. ⁴ Καὶ αἰεὶ οὗτοι ἐβόηθον ἀλλή-
 λοις, καὶ ἰσχυρῶς ἀλλήλων ἐπεμελουῦτο. Ἦν γὰρ ὅποτε καὶ αὐ-
 τοῖς τοῖς ἀναβάσι πολλὰ πρᾶγματα παρεῖχον οἱ βάρβαροι

tem Xenophon & Cherisophus, ut tradito itineris duce inter-
 fectorum corpora reciperent; atque omnia mortuis *justa* pro
 viribus fecerunt, quemadmodum *feri* viris fortibus in more
 est. Postridie sine duce proficiscebantur: hostes autem pug-
 nando, & locus sicubi esset angustus, *eum* antecapiendo, transi-
 tus impediabant. Cum ergo primos impedirent, Xenophon à
 tergo ad montes adscendens, transitus obstructionem primis
 solvebat, operam dans ut altius iis, qui impediabant, evade-
 ret: cum verò extremum agmen adorirentur, Cherisophus
 adscendens, & operam dans ut altius iis, qui impediabant, e-
 vaderet, transitus obstructionem iis, qui extremi erant, solve-
 bat. Atque ità semper hi mutuo sibi auxilium ferebant, & na-
 viter admodum alter alterius curam gerebat. Nonnunquam
 etiam iis, qui adscenderant, barbari rursus descendantibus

1 Τὸς νεκροὺς] Sic aliàs sæpè οἱ νε-
 κροὶ valent νεκρῶν σώματα. Suprà
 paulò, p. 266. καὶ τὸς νεκροὺς ἀπὸ τῆς
 Κ. Π. p. 504. — ἡ γὰρ, ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τὸ
 νεκρὸν, &c. Thucyd. l. 1. c. 63. Ἐ τὸς
 νεκροὺς, — ἀπὸ τοῦ νεκροῦ &c.

2 Ἐκ τῶν δυνάτων,] Eodem sensu
 dicitur p. 28. ἢ δυνάτων, & p. 168.
 ὡς δυνάτι. Thucyd. l. 7. c. 74. ὅπως
 συνεκλάσαντο ὡς ἐν τῶν δυνάτων &c.
 vertuntur, ut pro praesenti facultate
 &c. Idem l. 2. c. 3. Ἐπεὶ γὰρ ὡς ἐν τῶν

δυνάτων — i. e. Postquam autem pro
 facultate &c. Eodem ferè recidunt
 εἰς τὸ δυνάτι, εἰς δυνάμιν &c.

3 Ὅπη] Thom. Magist. Ὅπη, καὶ
 Ὅπη, ἀπὸ τῆς ὀπῆς, ἐπὶ τῇ στήθι τῆς ὀπῆς. Ὅ-
 ποι, ἀπὸ τῆς ὀπῆς, ἐπὶ τῇ κνήμῃ. Hu-
 jus bina exstant exempla p. 248.
 & alibi passim.

4 Καὶ αἰεὶ οὗτοι] MS. Eton, ἕτως:
 quam lectionem sequutus Ama-
 jeus, vertit, atque ità al. r &c

παύλιν καταβαίνουσιν· ἑλαφροὶ γὰρ ἦσαν, ὥστε καὶ ἐγγύθεν φεύγοντες ἀποφεύγειν· ¹ οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον, ἢ τόξα καὶ σφενδόνας. Ἀριστοὶ δὲ τοξόται ἦσαν· εἶχον δὲ τόξα ἐγγύς τριπήχη, τὰ δὲ τοξεύματα πλεόν ἢ διπήχη· εἰλκον δὲ πῆς νεύρας, ὅποτε τοξεύοιεν, ² πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου, ³ τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες. ⁴ Τὰ δὲ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων· ἐξερῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ ἐλλήνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις, ἐναγκυλῶντες. Ἐν τέτοις πῆς

multum negotii facessabant: quippe erant expediti, aded ut cum vel propè adcurrissent effugerent: neque enim quidquam præter arcus & fundas gestabant. Erant autem sagittarii peritissimi; arcusque habebant ternum ferè cubitorum, sagittas plus quàm bicubitales: nervos, cum sagittas missuri essent, ad imam arcus partem adducebant, sinistrum pedem promoventes. Sagittæ autem scuta & loricas penetrabant: eis, si quas Græci nacti essent, tanquam jaculis utebantur, amenta cum addidissent. His

1 Οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον, ἢ τόξα &c.] De his Diodor. Sic. l. 14. p. 257. Ἦσαν ὅστις — τὰ καὶ πόλεμον ἀσπῶντες, μέγιστοι δ' ἐκπεσόντες σφενδόταις ὡς μεγίστους λίθους ἐμπαλόντες, καὶ τοξεύμασι ὑπερμεγέθει χρησάμενοι.

2 Πρὸς τὸ κάτω] Scil. μέρος. Vide sis p. 40. n. 5.

3 Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες.] Amasius vertit, applicato laevo pede: Leuncl. pedem sinistrum adplicantes; quam fatetur hic non esse usitatae lectionis interpretationem, sed hujusce τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες. Sic enim scribi debere censuit. Ipse, si quid mutandum, malim προσβαίνοντες.

4 Τὰ δὲ τοξεύματα &c.] Diodor. Sic. loco cit. τὰ γὰρ βέλη μείζων καὶ ἡσυχῶτα δυοῖν πηχῶν ἴδωσι διὰ τὴν ἀσπίδα καὶ θωράκα.

5 Εξερῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ &c.] Diodor. ibid. Οὕτω γὰρ φασι μεγάλοις κτερεῶσι οἵτις, ὥς τὸς ἑλλήνας ἐναγκυλῶντας τὰ ἐπιτόμια βέλη, τέτοις στανίοις χρωμένους ἐκκοντίζεν. Ubi Steph.

& Rhodom. pariter monent, ὡς inferendum ante στανίους. Eadem itidem ante ἀκοντίους, apud hunc locum, intelligenda est particula. Cæterum, ἐναγκυλῶντες lexicæ non agnoscunt. Ἀγκυλὴ autem Hesychio dicitur ἀκοντίας: Suidæ itidem & Phavor. εἶδος ἀκοντίου. J. Poll. l. 1. seg. 136. ἡ ἦκη τῷ δόρατος, δυσὸρηκτὴ καὶ τὰ μέρη, τὸ μὲν τέλος, σιμωρτήρ· τὸ δὲ μέσον, ἀγκυλὴ. Scholiastes ad Euripid. Orest. v. 1477. Ἀγκυλαί, τὰ ἐκόντα, inquit, διὰ τὴν ἐναγκυλίαν· ἢ διότι διὰ τὴν μίσην ἀγκυλῆς λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν. Cujus ex mente ἀγκυλὴ rectè exponi posse videtur λατὴ ἀκοντίου, sive ansa, amenum jaculi medio adligatum, quo regitur & emittitur. Hoc certè sensu sumitur Strab. l. 4 p. 301. ἐπὶ δὲ καὶ χρυσῶν εἰσὶν ἑλκον, καὶ χερσὶς, ἐπὶ ἐξ ἀγκυλῆς, ἰφίμειροι, &c. i. e. — quod non ameno, sed è manu &c. Atque aded ἐναγκυλῶντες hic loci commodè redditur amenantes, scil. τὰ τοξεύματα, ut jaculorum præstarent usum.

χωρίοις οἱ Κρήτες χρησιμώτατοι ἐγόντο· ἦρχε δὲ αὐτῶν Στρατοκλῆς Κρής.

¹ Ταύτην δὲ αὖ τινὲς ἡμέραν ἠγλίσθησαν ἐν ταῖς κόμαις ταῖς ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ παρὰ τὸν Κεντρίτιον ποταμὸν, εὐρὺν ὡς δίπλεθρον, ὃς ὀρίζει τινὲς Ἀρμενίαν καὶ τινὲς τῶν Καρδούχων χώραν· καὶ οἱ Ἕλληνες ² ἐνταῦθα ἀνεπαύσατο· ἀπείχε δὲ τῶν ὁρίων ὁ ποταμὸς ὡς ἐξ ἡ ἑπτά στάδια τῶν Καρδούχων. Τότε μὲν οὖν ἠγλίσθησαν μάλα ἡδέως, καὶ τὰ δῆπνι-τήδεα ἔχοντες, ³ καὶ πολλὰ τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. ⁴ Ἐπὶ αὖ γὰρ ἡμέρας, ὅσας περ ἐπερεύθησαν διὰ τῶν Καρδούχων, πάσας μαχόμενοι διετέλεσαν, καὶ ἔπαθον κακὰ οἷα οὐδὲ τὰ συμπαντα ὑπὸ βασιλέως καὶ Τισσαφέρνης.

in locis maximo ufui fuere Cretenses; iis autem Stratocles præerat Cretensis.

Atque isto quidem die in vicis commorati sunt, supra planitiem *fitam* propter Centritem fluvium, latitudine duum ferè plethrum, qui Armeniam à Carduchorum agro separat: hinc Græci se quieti dabant: cæterum à Carduchorum montibus fluvius stadia circiter sex vel septem aberat. Ibi tum quidem non sine magnâ jucunditate commorati sunt, cum & commeatum haberent, & præteritorum laborum multum recordarentur. Septem enim dies, quibus per Carduchos profecti erant, omnes perpetuis exegerant præliis, *talidæque* perpeffi fuerant mala, qualia nè univerfa quidem à rege & Tissapherne *illata* fuere.

¹ Ταύτην δὲ αὖ τινὲς &c.] *Adi p. 105. n. 5. & p. 253. n. 6.*

² Ἐνταῦθα ἀνεπαύσατο] *MS. Eton. post ἀνεπαύσατο addit ἀσπόμενοι ἰδίῃσι πιδίον. quæ non ex auctoris, opinor, sed librarii cuiusdam calamo fluxere.*

³ Καὶ πολλὰ &c.] “Vulgd enim dicitur, (inquit *Cic. de fin. l. 2. c. 32.*) “*Jucundi acti labores*: “nec malè Euripides: concludam, “si potero, Latinè: Græcum enim “hunc versum nôstis omnes:

“*Suavis laborum est præteritorum*
“*memoria*”

At aliud sonat versus, qui solet ex

*Euripid. Orest. huc adduci: vide sis istius tragiæ v. 213. Cæterum, πολλὰ similiter pro πολλὸ posuit Noster K. Π. p. 197. πολλὰ μὲν ἱκανίσταται, πολλὰ δὲ &c. Et Græcorum more Virgil. Georg. l. 4. v. 301. Multa reluxiam &c. ubi Servius: Multa pro *multum*, nomen pro adverbio. Eadem vox adverbialiter ponitur *Matt. IX. 14. pro πολλὰς. Phavor Πολλὰ πρὸς τὸν πόνον ἐστὶ τὸ πολλὰς.**

⁴ Ἐπὶ αὖ γὰρ ἡμέρας &c.] *Diodor. Sic. loco sæpe cit. Oἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ ἑπτὰ μὲν ἡμέρας διαπυρρύνοντο τὰ τῶν Καρδούχων ὄρη, πολλὰ πάχυνται &c.*

ὡς ἔν ἀπηλλαγμένοι τῶν, ἡδέως ἰ κοιμήθησαν. Ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁρῶσιν ἰππέας πέραν ἑ ποταμῷ ἑξωπλισμένους, ὡς κωλύοντες διαβαίνειν· πύξας δὲ ὅτι ἑ ὄχθαις ὠδραπταγμένους ἄνω τῶν ἰππέων, ὡς κωλύοντες εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐκβαίνειν. Ὅσων δὲ ἔτι Ορόντης καὶ Ἀρτέχης, Ἀρμενιοὶ καὶ Μυγδόνιοι καὶ Χαλδαῖοι μισθοφόροι. Ἐλέγοντο δὲ οἱ Χαλδαῖοι ἐλεύθεροι καὶ ἄλκιμοι εἶναι· ὅπλα δὲ εἶχον ἑ γέροντα μακρὰ καὶ λόγχας. Αἱ δὲ ὄχθαι αὐτῶν, ἐφ' ὧν ὠδραπταγμένοι ἔτι ἦσαν, τρία ἢ τέσσαρα πλέθρα ἀπὸ τῆ ποταμῷ ἀπέχον· ὁδὸς δὲ μία ἢ ὀρωμένη ἦν ἀγροῦσι ἄνω, ὡς περ χειροποίητος· ταύτῃ ἐπειρῶντο διαβαίνειν οἱ Ἕλληνες. Ἐπεὶ δὲ περρωμένοις τί, τε ὕδωρ ἑ ὑπὲρ τῶν μαστῶν ἐφαίνετο, καὶ τραχύς ἦν ὁ ποταμὸς μεγάλους λίθοις καὶ ὀλιδηροῖς, καὶ οὕτε ἐν τῷ ὕδατι πὰ ὅπλα ἦν ἔχειν· ἑ εἰ δὲ μή, ἤρπαζεν ὁ ποταμός· ὅτι τε ἑ κε-

Quamobrem quasi ab his liberati, jucundè ad somnum capiendum decubuerunt. Dies autem ut illuxit, trans fluvium equites vident armatos, tanquam si transitum impedituri essent; supràque equites *fluminis* in ripis pedites instructos, tanquam si impedituri essent nè in Armeniam evaderent. Erant hi Orontis & Artuchi, Armenii & Mygdonii & Chaldæi stipendio conducti. Et Chaldæi *quidem* liberi ac bellicosi esse ferebantur: arma iis erant gerræ longæ & hastæ. Ripæ autem illæ, in quibus isti erant instructi, tria vel quatuor plethra ab amne distabant: via, quæ *quidem* cerneretur, una erat, eaque sursum ducebat, quasi manu facta: hæc Græci transire conabantur. Cùm autem iis, *id* qui conabantur, aquam mamillas superare compertum esset, ac flumen propter ingentia saxa eaque lubrica esset asperum, neque arma in aquâ gestari possent; quodd cæteroquin flumen *eos* abriperet; ac si quis in ca-

1 *Εκοιμήθησαν.*] Vide sis p. 109. n. 3.

2 *Γέρων*] Consule Indic. voc. Perfic. K. Π. nostræ adjectum.

3 *ὑπὲρ ἑ μαστῶν*] Ultimâ de voce dictum est p. 262. n. 2. Addam hic liceat, nugari Grammaticos, cùm *μαστῶν* mulierum, viro-
rum *μαστῶν* esse statuant. J. Poll. l. 2. segm. 162. Τὰ δὲ ὑπὲρ τῶν στέρ-
ματι· ἀφ' αὐτῶν καὶ τὰ τῆ γῆς ὑπὲρ ἑ
μαστῶν κινεῖται. Hac de pectore
ἀνθρώπων generatim: deinde, οἱ δὲ
μαστῶν, inquit, καὶ πηθοὶ κινεῖται, καὶ
πηθία· μέγιστα δὲ ὑπὲρ γυναικῶν.

4 *Εἰ δὲ μή,*] Elegans est & elliptica phrasis, cujus exemplum adfert Budæus Comm. L. G. p. 991. ex Demosth. ἀδὲ παραστῆναι. Οὐ μὲν τοῖ-
νυν ὑπὲρ ὑμῶν χράψαι μὴ ἔγχεσθαι οὐ πῶς
πολλοί-

Φαλῆς τὰ ὅπλα εἰς τις φέροι, γυμνοὶ ἐφέροντο πρὸς τὰ τοξεύματα καὶ τὰ ἄλλα βέλη· ἀνεχώρησιν ἔν, καὶ αὐτὰ ἐσρατοπέδευοντο ὡς τὸ πταμόν.

Ἐνθα δὲ αὐτοὶ τὴν πρὸθεν νύκτα ἦσαν ὅππῃ τὰ ὄρεα, ἐώρων ὅσον καρδύχας πολλὰς συνειλεγμένους σὺν τοῖς ὅπλοις. Ἐνταῦθα δὲ πολλὴ ἀθυμία ἦν τοῖς Ἕλλησιν, ὁρῶσι μὲν τὰ πταμὸν τὸ δυσπορίαν, ὁρῶσι δὲ τὰς διαβαίνειν κωλύουσιν, ὁρῶσι δὲ τοῖς ἀλυσσάμενοις ὅππαισι μὲν τὰς καρδύχας ὁπιοδεν. Ταύτην μὲν ἔν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἐμυον ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ὄντες. Ξενοφῶν δὲ ὄναρ εἶδεν· ἔδοξεν ἐν πέδαις δεδεῖσθαι,

pute arma gestare vellet, nudos ferri adversus sagittas aliâque oporteret tela; retrocesserunt, atque *illic* propter amnem castra metati sunt.

Ibi autem in monte, in quo nocte superiore ipsi fuerant, videbant multos Carduchos collectos *eisque* armis instructos. Itaque tum Græcos magna invasit animi demissio, cum in amne trajiciendo difficultatem cernerent, cernerent *hostes* qui ipsos transitu prohibitori essent, cernerent *denique* Carduchos trajicientibus à tergo instaturos. Quamobrem hunc diem ac noctem exigebant magnâ difficultate adfecti. At Xenophon somnium vidit: *isque* adeo sibi compedibus constrictus esse visus est,

πολίμῳ πρὸς Φίλιππον ὅπλα, εἰ δὲ μὴ, ἴσμεν ἡμῶν, ἀπίλλαι, καὶ ὅτι οὐκ ἔστι. Quo loco, inquit, εἰ δὲ μὴ significat, εἰ δὲ μὴ πρὸς ἀρχήν, i. e. quod si non pareat. Huic addo Thucyd. I. 2. c. 5. τί πῃ ἔξω ἐλθόντες αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ &c. ubi εἰ δὲ μὴ valet, quod si non pareant, vel non ab ἀπηνία — abstineant. Et Ælian. V. H. I. 13. c. 42. ὅσον ἴφθι βελτίονας ἔχειν τὸ ἔξω τὴν λόγους· εἰ δὲ μὴ, &c. Ad quem locum Cl. Perizon. adduxit Dion. Chrysost. verba hæc, quæ extant Orat. II. p. 178. Αὐτὸς ποτ' αὖν ἐποίησεν Ἀχιλλεύς, μὴ δ' ἀπὸ πλεονάζοντος ὄν· εἰ δὲ μὴ, &c. i. e. sin autem aliter se res haberet, vel, sin etiam facturus id fuisset &c. Sic & apud hunc Xenophontis locum, εἰ δὲ μὴ, non ad verba, sed ad sensum refertur; ut

exponas, sin esset autem ut quis arma, *sumen* dum trajiciebat, gestares. Adde Matt. IX. 17.

1 *Ἀνεχώρησαν ἔν.*] Sic rectè MS. Eton. & edit. Ald. In aliis deest particula ἔν. Vide sis p. 184. n. 3. & p. 54. n. 3.

2 *Τὴν πρὸθεν νύκτα ἦσαν &c.*] Sic editi, quos videre contigit, omnes. MS. Eton. dat τὴν πρῶτην νύκτα ἦσαν, ἰώρων &c. omīssis ἐπὶ τῶ ὄρεα.

3 *Ὁρῶσι μὲν τὰ &c.*] Haud parum venustatis & ἐμφάσεως repetitum orationi participium conciliat: deque eodem elegantia fonte fluxerunt, quæ legas licet p. 241. ἴδοντες τὴν Ἑλλάδα &c.

4 *ὄναρ εἶδεν.*] Adi p. 180. n. 2. Artemid. I. 2. c. 52. & Cicer. de Divin. I. 2. c. 58 & seq.

6
x
y
φ
λ
π
5
7
π
7
8
9

α
β
γ
δ
ε
ζ
η
θ
ι
κ
λ
μ
ν
ξ
ο
π
ρ
σ
τ
υ
φ
χ
ψ
ω

αὐτὰν ἣ αὐτὰ αὐτόματι περιράγηται, ὥςτε λυθῆναι, καὶ δια-
 γάνειν ὅπως ἐβόλετο. Ἐπεὶ ἣ ὁρθρος ἦν, ἔρχεται πρὸς τὸν
 Χερσιόφον, καὶ λέγει ὅτι ἐλπίδας ἔχει καλῶς ἔσθαι καὶ διη-
 γείται αὐτῷ τὸ ὄναρ. Ο ἣ ἤδειτό τε, καὶ ὥς τάχιστα, ἕως ἵστέ-
 φαιεν, ἐθύοντο πάντες παρόντες οἱ στρατηγοί. ⁴ καὶ τὰ ἱερὰ κα-
 λὰ ἦν εὐθὺς ἀπὸ τῶ πρώτου. Καὶ ἀπύοντες ἀπὸ τῶ ἱερῶν οἱ στρα-
 τηγοὶ καὶ λοχαγοὶ παρήγγελλον τῇ στρατιᾷ δεῖξασθαι. Αρι-
 στῶντι δὲ τῷ Ξενοφῶντι προσέειπεν δύο νεανίσκων ἠδιστα γὰρ
 πάντες ὅτι εἴη αὐτῷ καὶ ἀριστῶντι καὶ δειπνῶντι προσελθεῖν
 καὶ, εἰ καθεύδοι, ἐπιγείραντα εἰπεῖν, εἴτι τις ἔχοι τὸ πρὸς τὸ
 πόλεμον. Ἐ τότε ἔλεγον ὅτι τυγχάνοιεν φρύγανα συλλέγοντες ὡς
 ἐπὶ πύρ, καὶ πεῖτα κατὰ δόξαν ἐν τῷ πέραν ἐν τῷ πέτραις κατη-
 κέσαις ἐπ' αὐτὸν τὸ πρῶτον γέροντά τε, καὶ γυναῖκα, καὶ ⁶ παιδί-

ex verò suâ sponte disruptæ deinde videbantur, aded ut ipse so-
 lutus esset, ac per omnia quæ vellet evaderet. Cùm dilucu-
 lum jam adesset, ad Cherisophum venit, ac se in spe esse di-
 cit benè ipsis futurum; simulque somnium ei narrat. Is & de-
 lectatus eo, & quàm celerrimè, interim dum illucescebat, du-
 ces qui aderant omnes rem sacram faciebant: & statim ab ini-
 tio pulchrè litatum est. Cùmque à sacrificiis discessissent du-
 ces & cohortium præfecti, exercitui denuntiabant prandendum
 esse. Ad Xenophontem autem adhuc prandentem juvenes duo
 adcurrunt: nôrant enim omnes licere, ad ipsum & cùm pran-
 deret & cùm cœnaret, accederet aliquis; atque etiam, si dor-
 miret, excitaret diceretque, si quid haberet de iis quæ ad bel-
 lum pertinerent: narrabantque aded tunc illi, fortè se, dum ad
 ignem farmenta colligerent, in ulteriore ripâ in saxi ad am-
 nem ipsum pertinentibus vidisse senem, & fœminam, & puel-

1 Αὐτὰν] Scil. ἰδύου, vel ἰφαίνου-
 το. Hujusmodi ellipsis extat *Æli.*
V. H. l. 9. c. 24. καὶ γάρ τοι Συο-
 εἴταις πᾶσι ἔργον ἢ πρὸς, καὶ τῷ
 βίῳ ἀφῆκεν ὁ ἣ Σμινδυρίδης καὶ πλείον.
 ubi ex præcedentibus petas opor-
 tet verbum, quocum *Smindyrides*
 construatur: nempe, ἰσχύει vel δι-
 σκεῖ scil. τῷ βίῳ.

2 Ὅπως &c.] Rectius forsan,
 ὅπως αὐτὸν βύλοιτο.

3 Ὁρθρος] Vide sis p. 129. n. 1.

4 Καὶ τὰ ἱερὰ &c.] Confer p.
 121. n. 2. Cæterum, cum πρὸς
 τε mox sequente intellige χεῖρας:
 quod supra deesse monuimus p.
 203. n. 2.

5 Τῶν πρὸς τὸν &c.] Lege p. 89.
 n. 4.

6 Παιδίονας] *Thom. Magist.* Παι-
 δισκον, καὶ τὴν ἐλευθέρην, καὶ τὴν δούλην,
 Ἀττικὰς. — ἐπὶ μόνῃς ἣ τῇ δούλῃ, οἱ αἰ-
 πλῶς Ἑλλήνες χροῶνται τῇ παιδικῇ. Si-
 militer *Mavis Attic.*

M m

σας ὥσπερ μαρσίππας ἱματίων καταπθεμνούς ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει. Ἰδῦσι δὲ σφίσι δόξαι ἀσφαλὲς εἶναι διαβλῦναι οὐδὲ γὰρ τοῖς πολεμίοις ἰππεῦσι πρὸς βατὸν εἶναι κατὰ τῆτο. Εκδυίτες δὲ, ἔφασαν ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια ² γυμνὰ ὡς νύσσυμβοι διαβαίνειν· προδύοι δὲ, πρὸς δὲν διαβλῦναι πρὸς βρέζαι τὰ αἰδοῖα· καὶ διαβάντες, καὶ λαβόντες τὰ ἱμάτια, πάλιν ἤκειν.

Εὐθὺς ἔν ὁ Ξενοφῶν αὐτοῖς τε ³ ἔαπεν δὲ, καὶ τοῖς νεανίσκοις ἔφχεν ἐκέλευσε, καὶ εὐχεσθ τοῖς Φήρασι θεοῖς τὰ τε ὀνείματα καὶ τ

las quasdam, quæ in petrâ cavernosâ quasi vestimentorum saccos deponerent. Iplis id cùm vidissent tutò se trajicere posse visum fuisse: nec enim fieri posse, ut hâc parte hostium equitatus accederent. Itaque cùm se vestibus exuissent, nudis cum pugionibus tanquam nataturos trajicere se cepisse narrant; cùm autem pergerent, priùs se transiisse quàm pudenda madefacerent: atque ità cùm transiissent, & vestimenta illa cepissent, eodem vado reverbos.

Igitur Xenophon statim & ipse libationem instituit, & suos infundere adolescentibus hisce jussit, atque vota diis, qui tum somnia tum vadum monstrassent, nuncupare, ut

1 Μαρσίππας] MS. Eton. & edit. Ald. μαρσίππας, cum simplici π. Sic & Suidas in v. Μαρσίππος, ad quam locum hunc Xenophontëum adducit. 7 etiam Pollux l. 7. segm. 79. Καὶ φασκάλους ἢ ἔλγρον οἱ παλαιοί, τὰ τ' ἱματίων ἀγρία, καὶ θυλάκους· Ξενοφῶν δὲ, ὁ μαρσίππας ἱματίων εἶπε. & sic ferè idem l. 10. segm. 138.

2 Γυμνὰ ὡς νύσσυμβοι] MS. Eton. γυμνοὶ ὡς πρὸς σύμβου. Non male quidem, quod ad primam vocem; sed ultimam rectè repræsentant libri editi. Suid. & Phavor. Νύσσυμβοι, πρὸς σύμβου. Ξενοφῶν· Εκδυίτες, ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνοὶ ὡς νύσσυμβοι, ἐπειρῶντο διαβαίνειν. Uterque, omisso ἔφασκε, ad supplendam sententiam τὰ διαβαίνειν præposuerunt ἐπειρῶντο.

3 Ἐαπεν δὲ, καὶ — ἐγχεῖν &c.] Ety-

mol. m. Σπίδω, σημαίνω τὸ μὲν τοῖς φιλικῶς καὶ καταπλάσσομαι καὶ τῶν ἐκ τῶν φηραίων. Σπιδῶν, ὁ ἐπὶ τῶν φηραίων τὰς θυσιὰς οἶνος· ἀποιδῶν, ἐκχύσας οἶνον. Adde Suid. suprâ cit. p. 91. n. 4. Vini nempe Græci ad libationes plerumque utebantur; uti passim testatur Homerus: adeò ut plene diceretur ἔασιν δὲ οἶνον. Ἐγχεῖν etiam solemne est in sacrificiis verbum. Vini utique in pocula huic usui destinata ubi adfatim infuderant, aliquantum mox deorum in honorem effundebant. Plenè Aristoph. Eq. v. 1102. Ἐγχεῖ δὲ ἀποιδῶν &c. Cùm autem libationes cum precibus ferè conjungi solerent, ritè sequitur illud εὐχεσθαι. Plura qui desiderat, adeat velim Archæol. Gr. l. 2. c. 4.

πόρον, καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ὀπιπλέσται. Σπείσας δὲ, εὐθύς μὲν ἦγε τοὺς νεανίσκους πρὸς τὸν Χερύσοφον· καὶ διηγουῦνται ταῦτα. Αἰχμαῖς δὲ ὁ Χερύσοφος, ἀπονδὰς ἐπὶ. Σπείσιντες δὲ, τοῖς μὲν ἄλλοις παρήγγελον συσκέλλεσθαι, αὐτοὶ δὲ συγκαλέσωντες τὰς στρατηγὰς, ἐβηλεύσαντο ὅπως ἂν κάλλιστα διαβαίνειν, ¹ καὶ τὰς τε πρὸθεν νικῶεν, καὶ ² ὑπὸ τῷ ὀπίθεν μηδὲν κακὸν πάχοιεν. Καὶ ἑδύξεν αὐτοῖς Χερύσοφον μὲν ἡγεῖσθαι, καὶ διαβαίνειν ἔχοντες τὸ ἡμῖσι τῷ στρατεύματι, τὸ δὲ ἡμῖσι ὑποδιῆναι σὺν Ξενοφῶντι· τὰ δὲ ὑποζύγια ³ καὶ τὸν ὄχλον ἐν μέσῳ τῶν διαβαίνειν. Ἐπεὶ δὲ καλῶς ταῦτα εἶχεν, ἐπορεύοντο· ἡγᾶντο δὲ οἱ νεανίσκοι, ἐν ἀριστερᾷ ἔχοντες τὸ ποταμόν· ὁδὸς δὲ ἦν ὅτι τὴν διαβάσιν ὡς τήλαρα σέδια.

Πορδομοιρῶν δὲ αὐτῶν ⁴ ἀντιπαρήσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν κατὰ τὴν διαβάσιν καὶ τὰς ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ, ⁵ ἔθεντο τὰ ὅπλα, καὶ αὐτὸς πρῶτος Χερύ-

reliqua etiam *ipsis* perficerent commoda. Libatione factâ, adolescentes ad Cherisophum statim duxit; *εἰ*que ista narrant. *Quæ* cum audiisset Cherisophus, libationes instituit. Ubi verò libâssent, denuntiant cæteris ut vasa colligerent; ipsi, convocatis ducibus, quo pacto quàm optimè transirent, & tum eos à fronte *qui stabant* vincerent, tum ab iis à tergo *qui erant* detrimenti nihil acciperent, deliberârunt. Ipsisque adeò visum est, ut Cherisophus in fronte esset, ac cum dimidiâ exercitûs parte transiret; & *reliqua* pars dimidia cum Xenophonte maneret; jumentâque ac turba *imbellis* medio inter hos loco trajicerent. His itâ rectè constitutis, pergebant: itineris autem duces erant adolescentes, quibus ad lævam erat amnis: via, quæ ad transeundi locum *ducebat*, stadiorum ferè quatuor erat.

Cum proficisci cœpissent, adversus eos *ex alterâ parte fluminis* equitum perrexêre turmæ. Ad locum-trajectûs & fluminis ripas ubi pervenissent, aciem ordinandi causâ subsistebant, ac primus

¹ Καὶ τὰς τε πρὸθεν &c.] Oron-tæ scil. & Artuchi copias, de quibus p. 271.

² ὑπὸ τῷ ὀπίθεν &c.] Scil. à Carduchis, quorum meminit p. 272.

³ Καὶ τὸ ὄχλον] Vide sis p. 234. n. 5.

⁴ Ἀντιπαρήσαν αἱ τάξεις &c.] Quas

suprà memorat p. 271. Cæterum, verbum illud lexicis est ignotum.

⁵ ἔθεντο τὰ ὅπλα.] Leunclav. vertit *arma ponunt*; & sic ferè *Amasens*. Minus rectè; nisi qui armati consistunt, nec tamen re ipsâ pugnant, ii propriè arma ponere dicantur. Quod autem de Cherisopho

Ἰέρσοφος ἑσφαναμδρῶς καὶ ἀποδὺς ἐλάμβανε τὰ ὅπλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι παρήγγελλε· καὶ οὗτοί τοις λοχαγεὺς ἐκέλευεν ἄγειν ὅσοι λόχους ὀρθίαι, πύς μὲν ἐν ἀριστερᾷ, οὗτοί δὲ ἐν δεξιᾷ ἑαυτοῦ. Καὶ οἱ μὲν μάντις ἑσφαμάζοντο εἰς τὴν ποταμὸν· οἱ δὲ πολέμιοι ἐτόξον τε καὶ ἐσφενδόνων· ἀλλ' οὐ πω ἐξικνουῖτο. Ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, ἑπαιάνιζον πάντες οἱ στρατῶται καὶ ἀνηλάλαζον, σιωλόλυζον δὲ καὶ

ipse Cherisophus coronatus ac veste positâ arma capiebat, idemque cæteris omnibus faciendum imperabat: cohortium etiam præfectos cohortes rectas, tum ad dextram suam, tum ad lævam ducere jubebat. Et vates quidem hostias ad amnem mactabant: hostes sagittas mittebant fundisque utebantur; sed necdum ad Græcos pertingebant. Posteaquam pulchre litatum fuisset, præana milites omnes canebant & clamorem exultanter tollebant, mulierisque etiam omnes altâ læ-

risopho mox infra dicitur ἱλάμους τὰ ὅπλα, nihil inde præsidii illorum accedit interpretationi: quippe quia de eo id tum demum dicitur, cum prius vestem, & proinde arma, posuisset. Itaque hic loci sonare videtur phrasis vel simpliciter armati substituerunt, vel aciei instruende, ducuntque aded mandatorum accipiendorum, καμδ. Vide p. 267. n. 1.

1 Ἑσφαναμδρῶς.] MS. Eton. ἑσφαναμδρῶς. Dicitur is forsan ἑσφαναμδρῶς, quod modò rem sacram fecerat; nam veteres coronatos sacrificasse, satis notum est: nisi maioris illum ominis boni causâ coronam, lætitiæ utique & victoriæ quasi animo præceptæ indicium, sumpsisse. Consule, εἰ γὰρ δεῖ, quæ viri docti Kuhnii & Reitzen. notârunt ad Ælian. V. H. l. 3. c. 3.

2 Τὸς λόχους ὀρθίαι.] Lege ex Æliano & Arriano adlata ad K. II. p. 194. Quibus accedunt Phavor. & Suid. in v. Ὀρθία.

3 Ἑσφαμάζοντο εἰς &c.] Rectius forsan verteris in quàm ad flumen:

neque enim deest exemplum mactatæ in ipso fluvii trajectu hostiæ. Arrian. de Exp. Alex. l. 1. c. 11. καὶ ἰππεὶ μὲν μιστοὶ τὸν ποταμὸν τῷ Ἑλλησπόντῃ ἰσχυροῦ (Alexander) σφάζοντα ταῦτο, τῷ Ποσειδῶνι καὶ Νηρηίοις ἀνιδεῖν ἐν χρυσῇ φιάλῃ εἰς τὸ ποταμὸν. Adde ejusd. l. 6. c. 3.

4 Καλὰ ἦν τὰ &c.] Adi p. 79. n. 4. & p. 121. n. 2.

5 Ἑπαιάνιζον.] Vide p. 80. n. 4. & p. 200. n. 1.

6 Ἀνηλάλαζον, σιωλόλυζον &c.] Prius verbum extat apud Euripid. Iκτ. v. 719. Εγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρησάμην. Quem locum respicit etiam Cl. Grammius, ubi rectè ἀνηλάλαζον iis adnumerat verbis, quæ in lexicis non habentur. Arrian. de Exped. Alex. l. 6. c. 3. eandem notionem subiecit verbo ἱππαλάλαζον, quod in lexicis quidem reperitur, sed ἀδισπότως. Vide p. 81. n. 3. Porro, deest etiam in plerisque lexicis σιωλόλυζον; (quod Cl. Grammius prætermittit) simplex autem ὀλολύζον est sacrorum in primis vox, & clamorem mulierum sacrificantium

αἱ γυναῖκες ἀπασαι. Πολλὰ γὰρ ἦσαν ἑταῖραι ἐν τῷ στρατῷ-
ματι.

Καὶ Χειρίσφοϛ μὲν ἐνέβαινε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ὁ δὲ Ξενο-
φῶν, λαβὼν τῶν ὀπισθοφυλάκων οὗτον εὐζωνοτάτης, εἶπε ἀνὰ
κράτος πάλιν ἐπὶ πὺν πόρον τὸν κατὰ τὴν ἑκβασιν τὴν εἰς τὰ
τῶν Ἀρμενίων ὄρη· προσωοισμῶς ² ταύτῃ δίχαδς δοποκλεί-
σειν τὰς παρὰ τὸ ποταμὸν ἵππεϊς. Οἱ ᾗ πολέμιοι, ὁρῶντες μὲν
τὰς ἀμφὶ Χειρίσφον εὐπέλως τὸ ὕδωρ διαπερῶντας, ὁρῶντες ᾗ
πὺς ἀμφὶ Ξενοφῶντα θύοντες ³ εἰς τοῦμπαν, δέοντες μὴ
δοποκλεισθῆσαι, φεύγουσιν ἀνὰ κράτος πρὸς τὸ ἀπὸ τῷ ποταμῷ
ἑκβασιν ἄνω. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ ὄδον ἐχθύνοντο, ἔτεινον ἄνω πρὸς
τὸ ὄρη. Λύκιος δὲ ὁ τὴν τάξιν ἔχων τῶν ἵππέων, ὃς Αἰσχίνης
ὁ τὴν τάξιν ἔχων τῶν πελταστῶν τῶν ἀμφὶ Χειρίσφον, ἐπεὶ εὗ-
ρων ⁴ ἀνὰ κράτος φεύγοντας, εἶποντο· οἱ δὲ στρατιῶται ἐβόων

tâque voce unâ clamabant. Erant enim multæ in exercitu a-
micæ.

Ac Cherisophus quidem cum suis *amnem* ingrediebatur: &
Xenophon, *secum* sumptis eorum qui in extremo erant agmine
expeditissimis, totis viribus ad trajectum *illum* recurrit, qui e-
rat propter aditum, in Armeniorum montes *ducentem*; simu-
lans hæc se transiturum & interclusurum equites, qui secun-
dum flumen erant. Hostes ubi Cherisophum cum suis aquam
videbant faciliè transmittere, videbant etiam Xenophontem
cum suis retrò currere, veriti nè intercluderentur, totis viri-
bus ad eum fugiunt aditum, qui à fluvio sursum *ducebat*. *Eam*
in viam cum pervenissent, in montem sursum tendebant. Ly-
cius autem qui equitum turmam ducebat, & Æschines cui ag-
men erat peltastarum de Cherisophi copiis, *hos* cum totis viri-
bus fugere viderent, sequebantur: milites *cæteri* clamabant se

ficantium (observante *Animadv.*
in *Athen.* l. 7. c. 10. doctif. *Casaub.*)
indicat. Ejusdem vide *Comment.* ad
Theophr. c. 21. Rectè verò monuit,
quod & exemplis adlatis probavit,
illustrif. *Spanh.* ad *Callim.* Hymn.
in Del. v. 258. ἐκλύζειν solenniter
in publicâ etiam lætitiâ, quæ fau-
stas lætâsque flagitaret acclamatio-
nes, adhiberi. Lege sis quæ loco
cit. scripsit vir eruditissimus.

1 *ἑταῖραι*] Quæ Latinis itidem
honestiore nomine *amicæ* adpella-
bantur.

2 *Ταύτῃ*] Vide sis p. 211. n. 5.

3 *Εἰς τοῦμπαν,*] Respice p. 218.
n. 6.

4 *Ἀνὰ κράτος*] Sic suprâ divisim.
At ubique ferè MS. Eton. & edit.
Ald. conjunctim repræsentant. Sed
de hujusmodi minutiis satis suprâ,
p. 61. n. 1. & p. 193. n. 4.

μὴ λυπολείπεισθαι, ἀλλὰ συνεκβαίνειν ἔπι τὸ ὄρος. Χειρίσφοϛ δὲ ἂν ἐπεὶ διέβη, τὰς μὲν ἰππέας ἐκ ἐδίωκεν, εὐθὺς ᾧ κατὰ τὰς ποταμικαῖς ὄχθας ἔπι τὸ ποταμὸν ἐξέβαινεν ἔπι οὗ ἄνω πολεμίας. Οἱ δὲ ἄνω, ὁρῶντες μὲν τοὺς ἐαυτῶν ἰππέας φεύγοντας, ὁρῶντες δὲ ὀπίστας ἑπὶόντας σφίσιν, ἐκλείπουσι τὰ ὑπὲρ τῆ ποταμῆς ἄκρα.

Ξενοφῶν ᾧ, ἐπεὶ ² τὰ πέραν εἶρα καλῶς γιγνόμενα, ἀπεχώρει ³ τὴν ταχίστην πρὸς τὸ Διὰβαινον στρατόμα. (καὶ γὰρ οἱ Καρδοῦχοι φανεροὶ ἤδη ἦσαν εἰς τὸ πεδίον καταβαίνοντες, ὥς ἑπὶ θησόμνοι τοῖς τελευταίοις.) Καὶ Χειρίσφοϛ μὲν τὰ ἄνω κατέχε, Λύκιϛ δὲ σὺν ὀλίγοις ἑπὶ χειρήσας ἑπὶ διώχαι, ἔλαβεν τῶν σκδυφόρων τὰ ὑπολειπόμενα, καὶ μετὰ τῶν ἐοδητά τε καλῶν καὶ ἐκπώματα. Καὶ τὰ μὲν σκδυφόρα τῶν Ἑλλήων καὶ ὁ ὄχλϛ ⁴ ἀκμὴν διέβαινε. Ξενοφῶν

ab illis non abfuturos, sed unà cum iis in montem evasuros. At Cherisophus ubi transisset, non ille quidem equites insequeretur, sed statim per ripas ad amnem pertinentes adversus hostes, superioribus in locis subsistentes, evasit. Illi verò qui in locis altioribus confiterunt, cùm equites suos fugere cernebant, cernebant gravis armaturæ milites adversus se pergere, juga fluvio imminuentia deserunt.

Interim Xenophon cùm vidisset rem in ulteriore ripâ bene successisse, quàm celerrimè ad copias amnem transeuntes revertitur. (Nam Carduchi palàm in planitiem descendebant, quasi qui in extremum agmen impetum facturi essent.) Et Cherisophus superiora jam tenebat loca, Lyciûsque cum paucis hostes insequi adgressus, impedimenta à tergo relicta cepit, & in his tum vestem pulchram tum pocula. Ac impedimenta quidem Græcorum & turba adhuc transibant: at Xe-

1 Αὔ] Ad p. 105. n. 5.

2 Τὰ πέραν] Quali opus sit supplemento dictum supra p. 24. n. 2.

3 Τὴν ταχίστην] Passim ἰππὶ ῥήματα καὶ εfferuntur. *Ælian. V. H. l. i. c. 32.* Οἱ ᾧ τὴν ταχίστην ποσειδοναίους, &c. Vide sis *Budæi Comm. L. G. p. 971.*

4 Ακμὴν] *Mat. Attic.* Ακμὴν ἐδὲις ᾧ Ἀπικῶν ἀπὶ ᾧ ἐπ., εἰ μὴ μέγας Ξενο.

φῶν, εἰ τῇ Ανατολῇ. Ἑλληνικῶς ᾧ ῥῥῶνται. *Phrynich.* etiam, Ακμὴν ἀπὶ τῇ ἐπ., Ξενοφῶντι λέγουσι ἀπὸ αὐτῆς καὶ ῥῥῶνται. σὺ ᾧ φυλάττει ῥῥῶνται, λίγα δὲ ἐπ. *Hesych. Phavor. & Suid.* Ακμὴν, ἐπ. *Lexic. Gr. Lat. vet.* Ακμὴν, ἰππὶ ῥήματα, adhuc. Eadem voce usus est *Isocrat.* ad *Demon.* initio ferè: καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφῆς, ἐγὼ &c. Et sapè *Polybius. Elegantif. Alberii rectè ad Matt.*

δὲ ¹ ἐρέψας πρὸς τοὺς Καρδούχους, ² ἀντία τὰ ὅπλα ἔθετο· ³ καὶ παρήγγειλε τοῖς λοχαγοῖς κατ' ἐνωμοτίας ποιήσασθαι ἑκάστην πὺν ἐαυτῷ λόχον, ⁴ παρ' ἀσπίδας ὡς παραγόντας τὴν ἐνωμοτίαν ὑπὲρ φάλαγγος· καὶ τὲς μὲν λοχαγούς καὶ τὲς ἐνωμοτάρχας, ⁵ πρὸς τῶν Καρδύχων ἵεναι, οὐραγούς δὲ καταστήσασθαι πρὸς τὴν ποταμόν.

Οἱ δὲ Καρδούχει, ὡς ἑώρων τὲς ὀπισθοφύλακας τῶν ὄχλων ψιλυμένους, καὶ ὀλίγους ἤδη φαινομένους, θᾶπτον δὴ ἐπ' ἡσσαν, ⁶ ὡδ' αὖς πινὰς ἄδοντες. Ο ἦ Χερσίσοφος, ἐπεὶ τὰ παρ' αὐτῷ ἀσφαλῶς εἶχε, πέμπει ὡς ξυνοφῶντας τὲς πιλταγὰς

nophon cū se suōsque in Carduchos convertisset, adversus eos aciem instruxit; & præfectis cohortium imperavit, ut quisque cohortem suam per enomotias disponeret, scuta versus in phalangem promotā quāque enomotia: edixit etiam cohortium præfecti & enomotarchæ in Carduchos pergerent, à tergo curantibus juxta flumen constitutis.

At Carduchi, ut videbant extremi agminis custodes multitudine nudatos, jamque paucos adeò videri, celerius hos invaserunt, cantilenas quasdam canentes. Cherisophus autem, constitutis in tuto suis, peltastas & funditores & sagittarios

Matt. XV. 16. observavit ἀκμὴν dici ἐκτετακώς pro κατ' ἀκμὴν, i. e. in ipso vigore seu maturitate rei agendæ, aut in ipso hoc temporis articulo live momento; pro vario significato τῆς ἀκμῆς.

1 Στείψας πρὸς τὲς &c.] Sic optimè MS. Eton. & edit. Ald. Alii libri ἐρίψας καὶ τὲς &c.

2 Ἀντία τὰ ὅπλα &c.] Herodot. l. I. c. 62. καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. i. e. castra ex adverso posuerunt; vel, castris positis obsidere ceperunt, scil. Ἀθηναίων ἱππῶν.

3 Καὶ παρήγγειλε τοῖς &c.] Arrian. Tacl. p. 21. Ξυνοφῶν δὲ, πῶς μὲν μέρος τῷ λόχῳ ἢ ἐνωμοτίᾳ εἴσιν, ἢ ἀποσπῶν· ὅπ' ἢ μείων καὶ πάντως πῶς ἡμῖσιν, δηλοῖ ὅτι ἢ λίγην ὅπ' οἱ λοχαγοὶ κατ' ἐνωμοτίας ἔκαστος ἐποιήσαντο τὸ αὐτῷ λόχῳ. Hunc, opinor, locum Xenophon-

téum respicit. Cæterum, de ἐνωμοτίᾳ dictum est p. 232. n. 6.

4 Παρ' ἀσπίδας &c.] Arrian. Tacl. p. 54. Καὶ τὸ κλισίως ἐπὶ δόρυ μὲν καλῶνται ἢ ἐς δεξιὰ, ἵνα πρὸς τὸ δόρυ ἐπὶ τῷ ἐπλίτῃ· ἐπ' ἀσπίδα δὲ, ἢ ἐπὶ τῇ λαύᾳ, ἵνα φέρῃ τὴν ἀσπίδα. Præcipit hic Xenophon de παραγωγῇ, quæ Tacticis dicitur ἐνώμους. Adde Ælian. Tacl. c. 24. & 31. & Indic. Tacl. K. II. nostræ adjectum.

5 Πρὸς τὴν — πρὸς τῷ &c.] Sic supra p. 101. dixit πρὸς τὴν Ἑλλήνων. & p. 122. πρὸς τῷ ποταμῷ, ubi MS. Eton. habet πρὸς τῷ &c.

6 Ὡδ' αὖς πινὰς &c.] Barbaros ple-rosque ituros in pralia cecinisse ad Tacit. de mor. Germ. 3. observarunt viri eruditi; quos adis, Adde Arrian. Tacl. p. 72.

σφενδονήτας ἔχοντες, ἔκλειυτο ποιεῖν ὃ, πᾶν ὡς ἀγγέλλει. Ἰδὼν δὲ αὐτοὺς ἡ καταβαίνοντας ὁ Ξενοφῶν, ἡ πύμψας ἀγγέλον κελεύει αὐτοὺς μένειν ὅππῃ ἔστι ποταμὸς ἡ διαβάοντας. ἡ ὅταν δ' ἄρξων αὐτοὶ διαβαίνειν, ἐναντίους ἐνθεν ἔκλειυεν σφῶν ἐκβαίνειν ὡς διαβησώμενοι, ἡ διηκυλισμένους τὰς ἀκοντιστάς, ἡ ἐπιβεβλησώμενοι τὰς τοξότας. ἡ μὴ πρὸς τὸν ποταμὸν περὶ διαβαίνειν. Τοῖς δὲ παρ' αὐτῷ παρήγγειλεν, ἐπειδὴν ἡ σφενδονὴ ἐξ-

ad Xenophontem mittit, atque facere, quidquid ille imperaret, jubet. Eos Xenophon jam descendentes conspicatus, missus nuntio mandat isthuc ut ad amnem subsisterent: ac ubi ipsi transire coeperint, tum ex adverso ab utroque ipsorum latere pergerent tanquam transituri, jaculatores amentis hastarum prehenfis, sagittarii cum sagittis in nervos impositis; procul tamen in fluminis transitu non progredierentur. Eis verò, qui apud ipsum erant, mandabat, uti cum fundæ pertinge-

1 Καταβαίνοντας] Sic rectè MS. Eton. & edit. Ald. Eandem lectionem sequutus Amasæus vertit descendentes. Edit. Steph. & Lenncl. malè ἀφαινοῦντας exhibent.

2 Πύμψας ἀγγέλον] Plenè hoc, quod ἰδεοπικῶς extulit p. 129. ubi lege n. 2.

3 Διαβάοντας] Vel delenda hæc vox (quod censuit Muretus) vel in ὑποβαίνοντας mutanda videtur.

4 Ὅταν δ' ἄρξωνται αὐτοὶ] Scil. Xenophon cum suis.

5 Διηκυλισμένους &c.] MS. Eton. διηκυλισμένους cui lectioni nonnihil favet forma participii p. 269. ἰαγκυλιστάς. Noster infra l. 5. haud ita longè ab init. ὃ δὲ τοῖς πλοῖσι πᾶσι παρήγγειλε διηκυλισμένους ἵεναι, — ἡ τὰς τοξότας ἐπιβεβλησώμενοι ἐπὶ ταῖς νηυσὶν, &c. ubi vide notata.

6 Μὴ πρὸς τὸν ποταμὸν &c.] Steph. margini versionis Amasæi adscripsit, non procul à flumine: rectiùs, opinor, vertit Lenncl. quem sequuti sumus. Infra paulò p. 232. de iisdem Noster, ἡ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἡ καὶ περὶ τοῦ ποταμοῦ,

&c. quippe qui, mandati huiusce Xenophontis immemores, amnem trajecerant Carduchos invasuri. Porro, MS. Eton. pro περὶ τοῦ ποταμοῦ dat περὶ τοῦ ποταμοῦ. Sed rectiùs ex verbo recepto Xenophontis exoriri videtur sententia hæc: ne, scil. citeriorem in ripam, Xenophon ubi id temporis stabat, priùs festinarent illi, quàm ipse cum suis in ulteriorem ripam, ubi tum illi constituerunt, evaderet. Eodem illo verbo utitur Xenophon libro Περὶ Ἰππικῆς ferè med. διὲ τὴν ἀρχαίαν καὶ ἐκβαίνουσαν περὶ τοῦ ποταμοῦ αὐτοὶ τὴν πύμψαν.

7 Σφενδονή &c.] Pro pluralivis singularia, Atticorum utique more, nomina usurpat. Sic suprà paulò, p. 278. ἡ μὲν τέταρτος ἐστὶν πλοῖον &c. Thucyd. l. 4. c. 10. ἔστιν ὁ πολέμιος δεινότερον ἔχομεν &c. pro τὸν πολέμιους. ubi vide quæ Cl. Duker. contra censuram Dionys. Halic. monuit: & Henr. Steph. Animadv. ad lib. de Dial. p. 46. ejusdemque Append. ad Scripta de Dial. Att. p. 130.

κν
λε
ω
τα
ὀπ
π
τῶ

λο
μὲ
ἐπ
Ελ
ἐδ

re
in
fic
go
eo
lic
ul

mi
ce
ca
G
tin

n.
qu
τα
27
23
i

p.

al
C

κῆται, καὶ ¹ ἀσπίς ψοφῇ, παιανίσαντας θῆν ἀσὶ ἐς τὰς πο-
 λεμίους· ἐπειδὴν δὲ ² ἀνασρέψωσιν οἱ πολέμιοι, καὶ ἐκ τοῦ
 ποταμοῦ ³ ὁ σαλπγκτῆς σημήνη τὸ πολεμικόν, ἀνασρέψαν-
 τας ⁴ ἐπὶ δόρυ ἠγεῖσθαι μὲν τοὺς εὐραγούς, θῆν δὲ πάντας
 ὁππᾶσι, καὶ Διὰβαίνειν ἢ ἕκαστος τὴν τάξιν εἶχεν, ὥς μὴ ἐμ-
 ποδίζεν ἀλλήλους· ⁵ ὅτι οὕτως ἄριστος ἔσσιτο, ὅς ἂν πρῶτος ἐν
 τῷ πέραν γῆται.

Οἱ δὲ Καρδύχοι, ὁρῶντες ὀλίγους ἤδη τὰς λοιπὰς, (πλ-
 λοὶ γάρ καὶ τῶν μένειν πεταγιδίων ὥχοντο Ἰππικηλοσύμβουλοι οἱ
 μὲν ὑποζυγίων, οἱ δὲ σκιδροφόρων, οἱ δὲ ἑταίρων) ἐνταῦθα δὴ
 ἐπέκειντο θρασέως, καὶ ἤρξαντο σφενδονᾶν καὶ τοξεύειν. Οἱ δὲ
 Ἕλληες παιανίσαντες ⁷ ὤρμησαν δρόμῳ ἐπ' αὐτάς· οἱ δὲ ἐκ
 ἐδέξαντο· καὶ γὰρ ἦσαν ὀπλισμένοι, ὥς μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἱκανῶς

rent, & scuta pulsata sonarent, præanem exorfi cursu semper
 in hostes ferrentur; cum se averterent hostes, ac tubicen clas-
 sicum à fluvio caneret, ipsi se in hastam converterent & à ter-
 go curantes præirent, & quàm celerrimè currerent omnes, ac
 eo quo quisque constitutus erat ordine transirent, ut nè alii a-
 lios impedirent: eum utique fore fortissimum, qui primus in
 ulteriorem ripam evaderet.

Carduchi verò, cum paucos jam esse reliquos viderent, (nam
 multi etiam illorum, qui manere iussi fuerant, eo consilio dis-
 cesserant, ut curarent alii jumenta, alii impedimenta, alii ami-
 cas) audacter instabant, fundisque & sagittis uti cœperunt. At
 Græci præanem exorfi in eos cursu feruntur; quorum illi non sus-
 tinebant impetum: etenim armati erant, ut in montibus, satis

1 Ἀσπίς ψοφῇ, &c.] Lege p. 81.
 n. 4. p. 80 n. 4.

2 Ἀνασρέψωσιν] Supple ἑαυτούς:
 quod mox iterum cum ἀνασρέψαν-
 τας intelligendum. Sic suprà p.
 279. σρέψας πρὸς τὰς &c. Adde p.
 237. n. 7. & Act. VII. 42. Ἐσρέψεν
 ὁ Θεός, scil. ἑαυτὸν.

3 Ὁ σαλπγκτῆς σημήνη] Confer
 p. 225. n. 3.

4 Ἐπὶ δόρυ] Vide p. 279. n. 4.

5 Ὅππῃς &c.] Supple λίγων, vel
 aliud huic adfine verbum, ante ὅπ.
 Confer p. 98. n. 2. Ejusmodi sup-

plementum postulat Horat. Carm.
 16. l. 3. v. 7. — fore enim &c. scil.
 aiebant, seu sciebant.

6 Ἑταίρων] MS. Eton. ἑταίρων:
 quam lectionem exprimit versio
 Leunclaviana. Sed rectè scribitur
 ἑταίρων: nam πολλὰ, inquit No-
 ster p. 277. ἦσαν ἑταίρων ἐν τῷ στρα-
 τώματι.

7 Ὄρμησαν δρόμῳ] Vidè sis p. 225.
 n. 4. & quæ doctif. Bochart. Hieroz.
 l. 2. c. 8. de more pugnas cursu
 adgrediendi collegit.

πρὸς τὸ ὀπίσθαι καὶ φεύγειν, ¹ πρὸς δὲ τὸ εἰς χεῖρας δέχεσθαι, εὐχ' ἰκανῶς. Ἐν τῷ σημαινέει ὁ συλπηγκτής· καὶ οἱ μὲν πολεμιοὶ ἐφύγον πολὺ ἐπὶ θάτην· οἱ δ' Ἕλληνες ² πᾶς ἐναντία ἐρίψαντες, ἐφόβον διὰ τὸ ποταμὸς ὅτι πᾶσι χεῖρας. Τῶν δὲ πολεμίων οἱ μὲν πινες αἰδομένοιοι, πάλιν ἑδραμον ἐπὶ τὸ ποταμὸν, καὶ τοξεύοντες ὀλίγους ἐφείων· οἱ δὲ πολλοὶ, καὶ πέραν ὄντων τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ φανεροὶ ἦσαν φεύγοντες. ³ Οἱ ὅτι ὑπαντήσαντες, ἀνδριζόμενοι, καὶ ⁴ προσώτερῳ τῷ καιρῷ παρόντες, ὑπερον τῷ μὲν Ξενοφῶντος ⁵ διέβησαν πάλιν· καὶ ἐτρώθησαν πινες καὶ πούτων.

ad incurfiones faciendas fugamque capiendam, verum ad impetus hostium, manus qui confererent, sustinendos, non satis. Hic *classicum* canit tubicen; hostesque multo etiam celerius in fugam se dederunt: at Græci diversam cum se in partem vertissent, quam citissime per amnem fugiebant. Quod cum ex hostibus nonnulli animadverterent, ad amnem rursus concurrerunt, & paucos sagittis vulnerarunt: eorum verò pars major, cum Græci in adversam etiam ripam evassent, adhuc fugiens conspiciebatur. Qui autem obviam venerant, cum viriles præstarent animos, atque adeo ulterius quam commodum esset progredierentur, aliquantò post illos, qui cum Xenophonte erant, rursus transierunt: atque eorum etiam aliqui vulnerati sunt.

1 Πρὸς δὲ τὸ εἰς &c.] Locutio videtur elliptica, & in hunc modum supplenda, πρὸς δὲ τὸ εἰς χεῖρας δέχεσθαι vel ἰληνόντας δέχεσθαι, &c.

2 Τὰς ἐναντίας ἐρίψαντες,] Plenè, opinor, scripseris εἰς τὰς ἐναντίας ἐρίψαντες ἑαυτὰς, &c. Forfan etiam præpositionem εἰς absorpsit vox Ἑλλήνοις.

3 Οἱ ὅτι ὑπαντήσαντες, &c.] Sunt ii, ut opinor, quos obviam Xenophonti miserat Cherisophus; de quibus agitur suprâ p. 279. Itaque minùs accuratè Leuncl. vertit, Qui amnem hosti obviam iandebant.

4 Προσώτερῳ τῷ καιρῷ] Vox ultima dicitur hic loci ἐπὶ τῷ αἰγυγῶν & πρί-

πιτῶ, uti eum exponit Thom. Magist. Sic apud Euripid. *Orest.* v. 122.

Α δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκποτεῖν ἱμῆν, Ἀπιδ' &c.

Et Nost. in libel. Περὶ Ἰππικ. ferè med. καὶ οὕτως ὑπερολέσθη ἢ τὸ μέτρον, ἀλλὰ πάλιν πλείον' ἔχει. Hos utique Xenoph. p. 280. vetuerat πρὸς τὸ ποταμῷ πρὸς διαβάσιν.

5 Διέβησαν πάλιν.] Rectè πάλιν, quod ab interpretibus neglectum non oportuit: quippe milites isti ἀνδριζόμενοι, oblitique adeo mandati Xenophontεί, flumen vel prorsus trajecerant, vel propius ad ripam, unde cum suis Xenophon amnem ingressus est, accesserant.

Ἐπεὶ δὲ διέβησαν ἀμφὶ μέσσην ἡμέραν, συνωπιάζοντες ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Ἀρμενίας πεδίον ἅπαν, καὶ ἰλείους γηλόφους, οὐ μείον ἢ πέντε ὠρεοσίγγαις· οὐ γὰρ ἦσαν ἐγγὺς τῷ ποταμοῦ κώμα, διὰ τὰς πολέμους τοὺς πρὸς Καρδούχους.
 2 Εἰς δὲ ἣν ἀφίκαντο κώμην, μεγάλη τε ἦν, καὶ 3 βασιλείου τε εἶχε τῷ σατραπίῃ, καὶ ὅτι ταῖς πλείταις οἰκίαις 4 τύρσαις ἐπῆσαν· ὅπτη δὲ αἰ δὴ δαφιλῇ. Ἐντυθεν δὲ ἐπορεύθησαν σταθμὸς δύο, 5 ὠρεοσίγγαις δέκα, μέγρις 6 ὑπερῆλθον ταῖς πηγὰς 7 Τίγρητος ποταμῶ. Ἐντυθεν δὲ ἐπορεύθησαν σταθμὸς τέτταρες, ὠρεοσίγγαις πεντεκαίδεκα, ὅτι τὴν Τηλεβοᾶν ποτα-

Cum autem universi jam transissent sub meridiem, instructis ordinibus per totam Armeniæ planitiem, collésque leniter surgentes, non minus quinque parasangis, iter fecerunt: neque enim prope flumen ulli erant vici, propter ea quæ cum Carduchis gerebantur bella. Vicus autem ad quem pervenêre, magnus erat & regiam habebat in usum satrapæ, plurimisque domibus superstabant turre: ac commeatus larga erat copia. Indè castris alteris, parasangas decem progressi sunt, donec supra Tigris fluvii fontes evasisent. Indè castris tertiis, parasangas quindecim progressi sunt, ad Teleboam flu-

1 Λείους] Est Hesychio, ὀρελοός. Suid. Λεῖα ὀρελὴ ὄδός. His solet opponi τὰ τεράτεια καὶ δόπτιμος ἔρη, quorum supra meminit Noster. Latini leni opponunt aspero & prærupto: Q. Curt. l. 6. c. 6. Prærupta rupes erat, quæ spectat occidentem: eadem, quæ vergit ad orientem, leniore submissa fastigio, &c. ubi libri haud pauci exhibent levioere. Cæf. de B. C. l. 2. c. 24. jugum utraq; ex parte præruptum atque asperum, sed paulo tamen leniore fastigio ab eâ parte &c.

2 Εἰς ἣν — κώμην, μεγάλη &c.] Atticismum hunc arripuerunt Latini: cujus exempla si quis desideret, Sanctii Min. l. 2. c. 9. adeat. Phavor. Αἰτιατικὸς ἀπὶ εὐθείας προσηλαμδάνειν, Αττικῶν ἔστι. Verborum autem ordo sic se nullo negotio habet: κώμην δὲ εἰς ἣν &c.

3 Βασίλειον] Vide sis p. 233. n. 3.

4 Τύρσαι] Hesych. Τύρσις, πύργος, ἑπάλξις, πύργος. Suida est, ὁ ἀφείστος τῷ τοίχῳ: ubi citat Xenoph. verba, quæ extant K. Π. p. 521. Οὕτω δὲ κύκλῳ &c.

5 Παρασιγγίαις δέκα,] MS. Eton. & quidam editi, παρασιγγίαις τέτταρες. At (observante etiam Stephano) legi debere δέκα, non τέτταρες, ostendit & qui proximè hunc sequitur locus, σταθμὸς τέτταρες, παρασιγγίαις πεντεκαίδεκα. Eandem enim & ibi proportionem esse videmus. Confer p. 16. n. 1.

6 ὑπερῆλθον] Lexica non habent. Zencl. minùs rectè vertit, donec — fontes trajecissent. Melius Amas. — castris — confectis suprâ Pigretis (sic enim apud hunc pro Tigris legi solet) fontes. Lege omnino p. 250. ubi hæc de re agitur.

μόν. Ὁὕτως δ' ἦν μέγας μὲν ὁ, καλὸς δέ. κῶμαι δὲ πρὸς
λαὶ πρὸς τὸν ποταμὸν ἦσαν. Ὁ δὲ τόπος ὅτος Ἀρμενία ἐκαλεῖ-
το ἢ πρὸς ἑσπέραν. Ὑπαρχος δ' αὐτῆς ἦν Τηρέβαζος, ὁ
καὶ βασιλεῖ φίλος γυμναστής· καὶ ὅποτε παρείη, οὐδεὶς ἄλ-
λῃ βασιλεῖα Ἰππὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. Οὗτος πρὸς ἡλα-
σεν ἱππείας ἔχων, καὶ πρὸς ἐμψας ἐρμηνεία, εἶπεν ὅτι βέλαιτο
ἀφελεχθῆναι τοῖς ἀρχαῖς. Τοῖς δὲ στρατηγοῖς ἐδόξεν ἀκούσθαι.

vium. Pulcher is quidem erat, sed non magnus: multi verò
circum amnem erant vici. Locus hic adpellabatur Armenia ad
occidentem vergens. Ejus præfectus erat Teribazus, qui &
regi fuit amicus: & quoties aderat, nullus alius regem in e-
quum tollebat. Hic cum equitibus Græcos versus advehebatur,
præmissὸque interprete, velle se cum iis qui imperium obtine-
bant colloqui significabat. Ducibus eum ut audirent visum est;

1 Οὕτως δ' ἦν μέγας μὲν &c.] Au-
diendus est omnino Demeur. (qui
dicitur) Phaler. Περὶ Εὐρώπης. p. 6.
sect. 6. Μακρὸν μὲν δὲ κάλυ καὶ τοῖς ἰ-
στοῖς ἐν ποτὶ ἀφ' αὐτῶν. (quæ modò
exposuerat) γίνωτο δ' αὐ ποτὶ ἐ βρα-
χίος· εἰς, ἡτοι μικρὸν π ἡμῶν λειγόντων,
αἱ δὲ ἑποφῶν φησι, ὅτι ἀφίχοντο οἱ Ἑλλή-
νεις ἐπὶ τῇ Τηλεφῶα ποταμῷ· ὅτος ὅ ἦν
μέγας μὲν οὐ, καλὸς δέ· τῇ γὰρ σμικρότη-
τι καὶ ἀποφῶν τῇ ἰσχυρίᾳ, συνιστάται καὶ ἡ
σμικρότης τῇ ποταμῷ ἐ ἡ χάρις. Idem
infra p. 74. sect. 121. Τὸ δὲ πρὶν
ὅτι καὶ πρὸς γυμνασίᾳ φυλακτίον· ταῖς
ἐπὶ τοῖς ἐρμηνείᾳ· πρὸς μὲν μικρῶν,
μικρῶν· πρὸς μέγας δὲ, μέγας. Κα-
θ' ἡμῶν ἑποφῶν ἐπὶ τῇ Τηλεφῶα ποταμῷ
ὅτος καλὸς, φησι, Οὗτος ὅ (ποταμῷ) ἦν
μέγας μὲν οὐ, καλὸς δέ· τῇ γὰρ βραχυτάτῃ
τῇ συνιστάται, καὶ τῇ ἀπλῆσει ἐν τῷ ΔΕ,
μεγίστην ἐπιδείξει ἡμῖν μικρὸν ποταμῷ.
Vide suprâ p. 220. n. 3. Caterum,
MS. Eton. & libri hætenus editi
verba Xenophontis hoc posuerunt
ordine, ὅτος δ' ἦν καλὸς μὲν, μέγας
δ' ὁ. Sed Mureto libens adsentior;
qui statuit ita legendum esse Xe-
nophontis locum, ut à rhetore po-
litissimo citatur; tum propter au-

thoritatem & vetustatem ipsius, tum
quia multum Xenophonti elegan-
tiae & concinnitatis ab hac positu-
râ accedit. Neque enim obscurum
est, quanto plus veneris habeat id,
quod fluvio deesse videtur, priore
loco ponere; deinde autem id,
quod ad illius commendationem
pertinet, subjicere, quàm contra-
rium ordinem tenere.

2 Ὑπαρχος δ' αὐτῆς &c.] Diodor.
Sic. l. 14. p. 258. Ταύτης (Ἀρμενίας)
δ' ἦν πατριάρχης Τηρέβαζος· πρὸς δὲ
ἀπεισιμῶν, διπορούμεν τὴν χώραν ὡς
φίλοι. Ubi notandum apud Diodor.
πατριάρχης esse, qui Xenoph. dicitur
ὕπαρχος. Suid. Ὑπαρχος, ὁ ὑφ' ἐπὶ ἀρ-
χόντων· ὁ ὑποπταγμῶν ἐπὶ τῷ· ὁ μὲν
ὅτι αὐτοκρατορ. Hesych. Ὑπαρχος· οἰ-
κονόμος· πρὸς μὲν στρατῶν. Aptè au-
tem hæc in saurapam convenire, do-
cebit vocis explicatio, quam K. P.
nostræ p. 686. adjecimus. Sic pas-
sim à Nostro adhibetur ὕπαρχος.

3 Ἀνέσταλιν.] Suid. ad v. Ὁ ὅ Τη-
ρέβαζος φίλος ἦν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἐπὶ
παρείᾳ, ὅς τις ἄλλος βασιλεῖα ἐπὶ τῷ ἱπ-
ποῖ ἀνέσταλιν. ἀντὶ τῷ ἀνέσταλιν. Ea-
dem ferè repetit infra ad v. Παρείᾳ.

καὶ προσελθόντες ¹ εἰς ἐπήκειον, ἡρώτων τί θέλοι. Ο δὲ ἔλε-
γεν ὅτι ἀπείσομαι βούλοιο, ² ἐφ' ᾧ μὴτ' αὐτὸς τοὺς ἑλλήνας
ἀδικεῖν, μὴτ' ἐκείνους καίειν τὰς οἰκίας, λαμβάνειν τι τὰ ἐπι-
τήδεια, ὅτων δέοιτο. Ἐδοξε ταῦτα τοῖς στρατηγοῖς, καὶ ἐπαεί-
σαντο ³ ὅτι τέτοις.

Ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν σαθμὸς πρῆς, διὰ τῶν πεδίων, ὡς ἑξα-
σάκας πεντεκαίδεκα· καὶ Τηρέβαρος παρηκολούθη, ἔχων τὴν
ἑαυτῶν δύναμιν, ἀπέχων ὡς δέκα σαθμῶν· καὶ ἀφίκοντο ⁴ εἰς
Βασιλείαν καὶ κώμας πέρα πολλὰς, πολλῶν τ' ὀπιτηδείων με-
σῶν. Στρατοπεδευομένων δ' αὐτῶν γίνετο ⁵ τ' νυκτὸς χιὼν πολλή·
καὶ ἔωθεν ἔδοξε ἀσκηνοῦσθαι τὰς τάξεις καὶ τὰς στρατηγούς κα-
τὰ τὰς κώμας· καὶ γὰρ ἑώρων πλείονα ἔδνα, καὶ ἀσφαλὲς ἔ-
δόκει εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τ' χιόνος. Ἐνταῦθα ἔχον πάντα τὰ

atque adeò cùm ad locum accessissent, è quo audiri quidquid
diceretur posset, quid vellet interrogabant. Aiebat ille hâc se
conditione cum iis foedus inire velle, ut nec ipse Græcos læ-
deret, nec ipsi domos exurerent; commeatus tamen, quantis
indigerent, caperent. Comprobata sunt hæc ducibus, & iis
conditionibus foedus pacti sunt.

Indè castris tertiis, parasangas quindecim, per planitiem,
progressi sunt: Teribazúsque eos suis cum copiis subsequeba-
tur, ex stadiorum ferè decem intervallo: atque hîc ad re-
giam pervenerunt vicósque circa eam multos, magnâ com-
meatûs copiâ refertos. Cùm autem in castris degerent, mul-
ta nix nocte decedit: quare mane visum est ut militum co-
hortes ac duces hinc indè in vicos diverterent: nec enim ho-
stem cernebant ullum, & quia magna nivis esset copia, tu-
tum esse videbatur. Hic iis commeatus illi omnes, humanis

1 Εἰς ἐπήκειον.] Vide p. 215. n. 2.

2 Εφ' ᾧ.] Vide p. 266. n. 4.

3 Ἐπὶ τέτοις.] Quid aliàs signifi-
cet, suprâ dictum p. 196. n. 2. Hic
idem est, quod ἐφ' ᾧ. adi locum
proximè citatum.

4 Εἰς βασιλείαν.] Scil. ὁμοῖα. Vi-
de p. 233. n. 3. Scimus, inquit Steph.
Append. ad Scripta de Dial. Att.
p. 150. Atticos adjectiva quidem non-
nulla πληθυντικῶς in significatione ἑ

ἑνὸς usurpare. Hactenùs rectè. Sed
quis unquam apud Atticum Scriptorem
in solâ oratione substantiva quoque ita
usurpata invenit? Imò certè & sub-
stantiva sic usurpata inveniuntur:
quod exemplis adlatis ostendit
Cl. Blackwall Class. Sacr. vol. 2.
p. 40. Adde Matt. XIV. 7. collat.
cum 9.

5 Καὶ — ἀσκηνοῦσθαι.] Adi sis p.
255. n. 2. & p. 229. n. 2.

ἐπατήδεια ὅσα ἐστὶν ἀγκυρὰ, ¹ ἱερεῖα, σῖταν, οἶνους παλαιούς, εὐώδεις, ² ἀσπερίδας, ὅσων εἰς παντοδαπά. Τῶν δὲ διποσκε-
δαινομένων πᾶς ἀπὸ τῆ στρατιᾶς ἔλεγον ὅτι κατίδοιεν σπά-
τμα, καὶ νύκτωρ πολλὰ πυρρὰ φαίνοντο. Εἶδον δὲ τοῖς
στρατηγοῖς ὅσα ἀσφαλὲς εἶναι ³ Δισκίλων, ἀλλὰ συναγα-
γεῖν τὸ σπάτμα. ⁴ Πάλιν ἐπεῦθεν σωήλθον· καὶ γὰρ εἶδον
καὶ ⁵ Διαθριάζον. Νυκτερεύοντων δὲ αὐτῶν ἐνταῦθα, ἐπα-
πίπλησι ⁶ χῶν ἀπλετος, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀν-
θρώπους κατακεκλιμένους· καὶ τὰ ὑπὸ ζῦγλα συνεπέδησεν ἡ χῶν,
καὶ πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι. ⁷ κατακεκλιμένων δὲ ἐλεεινὸν ἦν χῶν

qui visibus sunt apti, aderant, animalia, frumentum, vina ve-
tera eaque fragrantia, uvæ passæ, omnis generis legumina.
Eorum autem, a castris qui *longius* palati fuerant, nonnulli di-
cebant exercitum se vidisse, noctûque multos ignes adparuisse.
Itaque visum est ducibus tutum non esse hinc indè *in vicos* di-
vertere, sed *potius* copias *rursus* esse cogendas. Quare rursûm
indè convenerunt; quippe quodd *ipsis* sub dio agere videretur.
Verûm iis ibi pernoctantibus, vis ingens adedò nivis incidit, ut
tum arma tum homines, qui *humis* jacebant tegeter: etiam ju-
menta nix constrinxerat, longaque adedò *præ torpore* erat sur-
gendi cunctatio: jacentium verò *casus* erat miserabilis, in quos

¹ ἱερεῖα.] Minus cogitatè verti
solet, *victimæ, hostiæ*: cum *ἱερεῖα*
sint passim ἀπλῶς ἡρημαστα. Pha-
vor. ἱερεῖα, ἢ μόνον τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ
ἀπλῶς σφάζον· ἱερεῖον γὰρ σφαζόμε-
νον ζῶν. Sed de hac voce jam plura
notavimus ad K. Π. p. 46.

² Ἀσπερίδας.] MS. Eton. σαρ-
δῆς: malè. Thom. Magist. Ασπερί, ἢ
σαρδῆς: Μαγ. Ασπιδῆς: Ασπερί, Ἀπ-
πιδῆς, Εὐχρινῆς. Sic ferè Smi-
das: Vocem Atticam Plin. Nat. H.
l. 13. c. 1. fecit suam. Ex glossâ
ntique nata est MSti lectio. Sic
enim Hesych. & Phavor. Ασπερί, σαρ-
δῆς.

³ Διασκήλων.] Suprà modò p.
præced. aliâ usus formâ dixit Δισ-
σκήλων; de utrâque lege p. 127.
n. 6.

⁴ Πάλιν ἐπεῦθεν &c.] Vide p.
212. n. 3.

⁵ Διαθριάζον.] Constant. sine au-
ctore adfert: Steph. ait absolutè
poni apud Xenophontem pro Dis-
serenare. Satis tamen ex iis, quæ
sequuntur, constat, rectius hoc lo-
co exponi, Sub dio agere. MS. Eton.
dat συναθρίαζον.

⁶ Χῶν ἀπλετος.] Diodor. Sic l. 14.
p. 258. Οὐλομένης δὲ (Græci) Δι-
θριάζοντος ὄρνι, ἐλήθησαν ὑπὸ χῶν
πολλῆς, καὶ παρεκκλιμένους ἀπὸ λείδων
πάντες. Τὴ γὰρ &c. ibid. legenda.
Hesych. Phavor. Απλετος, πολὺν, μίση,
ἀμείστητος.

⁷ Κατακεκλιμένων δὲ ἐλεεινὸν &c.] Ul-
timâ cum voce intelligendum vi-
detur πᾶσι, atque adedò hunc in or-
dinem resolvenda verborum com-
positio:

Ἰαποπλίωκα ὅτω μὴ παρρησίῃ. Ἐπεὶ δὲ Ξενοφῶν ἐτόλμησεν
γυμνὸς ἀναστὰς χρίζειν ξύλα, πέχα ἀναστὰς τις καὶ ἄλλος ἐκεί-
νου ἀφελόμενος ἔχρισεν. Ἐκ δὲ τούτων καὶ οἱ ἄλλοι ἀναστάντες
τοῦ ἑκαίου καὶ ἐχρίοντο· πολὺ γὰρ ἐνταῦθα ἡύεσκον τὸ χρί-
σμα, ὃ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίας, σύειον, καὶ ὀσσίμινον, καὶ ἀμυγ-
δάλινον, καὶ τῷ πικρῶν, καὶ τερεβινθίνον. Ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τῶ-
ν ἑ² μύρον εὐρίσκετο.

Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐδόκει ³ Διασκήλητίον εἶναι κατὰ τὰς
κώμας, εἰς σέρας. Ἐνθα δὴ οἱ ἐρωτῶντες σὺν πολλῇ κραυγῇ ἔ-
ηδον ἤξεον ὅτι τὰς σέρας καὶ τὰ ἐπιτήδεια· ὅσοι δὲ, ὅτε το-
πότερον ἀπήεον, τὰς οἰκίας ἐνέπρησαν, ⁴ ὑπὸ τῆς αἰθρίας

quæ inciderat nix non defluerat. Sed posteaquam Xenophon
surgens nudus ausus est ligna findere, mox & alius quispiam
surgens ab illo quæ abstulerat ligna fudit. Tum verò alii quo-
que surgentes ignem accendebant & semet ungebant: nam
multum hic unguentum reperêre quo utebantur olei loco, *sci-*
licet suillum, sesaminum, amygdalinum, ex *amygdalis* amaris
confectum, & terebinthinum. De his ipsis *rebus* etiam unguen-
tum fragrans inveniebatur.

Secundùm hæc iterum videbatur per vicos hinc indè in tecta
divertendum esse. Ibi tum milites magno cum clamore & vo-
luptate ad tecta & commeatus tendebant: quotquot autem, id
temporis quo priùs *de vicis* abierant, exusserant domos, pœnas

positio: ἐλκεῖν πῆγος ἢ χειρὸς κλάσιν, ὅτε χεὶρ ἐπιπτακῆα μὴ παρρησίῃ. De ὅτῳ nomen plurativum respi-
ciente dictum p. 252. n. 6. Simi-
lem militum calamitatem legere
est Q. Curt. l. 7. c. 3.

1 Σηοσίμινον, καὶ &c.] Consule
Plin. N. H. l. 13. c. 1.

2 Μύρον] Quod scitæ variorum
χρυσμάτων misturæ ortum debuit &
εὐοσμίου.

3 Διασκήλητίον εἶναι &c.] Sic repo-
sui ex conjecturâ, cui superiora ad-
stipulantur: sic enim Noster p. 285.
ἔδδει διασκήληται τὰς τάξεις & τὰς σρωτη-
γὰς καὶ τὰς κώμας. Et infra — ἔδδει
καὶ τὰς κώμας ὁσφάλως εἶναι τὰς τάξεις
σκητῶν. Suidas etiam pro scripturâ

nostrâ facit: Διασκήλητίον· inquit,
καταλυτίον Ξενοφῶν. Ἐδδει διασκήλητίον
εἶναι εἰς τὰς κώμας, εἰς σέρας. Vulgò
omittitur præpositio ante τὰς κώ-
μας. Rectè autem hæc opponuntur
istis, quæ modò præcesserant p.
286. καὶ γὰρ ἔδδει διασκήληται, osten-
duntque adeò verbum διασκήληται
malè verti *differenare*.

4 Ὑπὸ τῆς αἰθρίας &c.] MS. Eton.
ὑπὸ ἀπαιθρίας. Sed non est, cur
hâc vulgatam mutemus lectionem.
Quod ad loquendi genus adinet,
eodem usus est Noster K. Π. p.
533. διὰ τὴν διδωμένην ὑπὸ πάντων τῶν
ἀπαρχαίων. Porro, Memorab. l. 2,
haud longè ab init. pro ὑπὸ αἰθρίας
dixit ἐπὶ αἰθρίας.

δύλῳ ἐδίδουκεν, κακῶς σπλωσιῦτες. Ἐντεῦθεν ἐπεμψαν τῆς
 νυκτὸς Δημοκράτην ἱ Τερμρίτην, ἄνδρας δόντες, ὅτι τὰ ὄ-
 ρη, ἔνθα ἔφασαν οἱ δόποκεδαννύμφοι καθορᾶν τὰ πυρεᾶ· οὐ-
 τὸ γὰρ εἶδοκεν καὶ πρότερον πολλὰ ἤδη ἀληθεύσαι τοιαῦ-
 τα, τὰ ὄντα τε ὡς ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα ὄντα. Πο-
 ρεύθεις δὲ, τὰ μὲν πυρεᾶ ὄντα ἔφη ἰδεῖν, ἄνδρα δὲ συλλα-
 βὼν ἤκεν ἄγων, ἔχοντα ² τόξον Περσικόν, καὶ φαρέτραν, καὶ
 σάγαριν, οἷαν περ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. Ερωτῶμεν ³ δὲ τὸ,
 ποδαπὸς εἴη, Πέρσης μὲν ἔφη εἶναι, πορεύεσθαι δὲ δὸπὸ τοῦ
 Τηριβάζου στρατεύματός, ὅπως Ἰπτιήδεια λάβοι. οἱ δὲ
 ἡρώτων αὐτὸν, τὸ στρατόμα ὁπόσον τε εἴη, καὶ ὅτι τίνι σιω-
 ελεγεμύρον. Ο δὲ εἶπεν ὅτι Τηριβάζος εἴη ἔχων τλήν τε ἐ-
 αὐτὴ διώκων, καὶ μισθοφόρος Χάλυβας καὶ Ταόχους· παρ-
 εσκευάσθαι δὲ αὐτὸν ἔφη, ὡς ὅτι τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους

*hi dederunt illas, ut sub dio miserè cubarent. Indè noctu De-
 mocratem Temenitem, datis ei militibus, in montes eos mi-
 serunt, in quibus hinc indè palati milites ignes se videre di-
 xerant: nam is jam antea huiusmodi multa verè narrasse vi-
 debatur, quæ reverà existebant, tanquam quæ reverà exi-
 sterent, & quæ reverà non existebant, tanquam quæ non re-
 verà existerent. Hic autem profectus, ignes se vidisse ne-
 gabat, verùm hominem quem ceperat secum ducebat, qui ar-
 cum habebat Persicum & pharetram, & securim, qualem ha-
 bent Amazones. Cùmque interrogaretur, cujas esset, Per-
 sam se esse aiebat, & à Teribazi exercitu profectum, ut
 commeatus pararet. Eum interrogabant illi, quantus esset
 Teribazi exercitus, & quâ de causâ collectus. Respondit is,
 Teribazum & suas habere copias, & mercenarios Chalybas
 Taochosque; eùmque se parasse aiebat, ut in cacumine mon-*

¹ Τερμρίτης.] Gentilitium vide-
 tur nomen. Steph. Byz. Τερμρία, πό-
 λεις Φρυγίας, ὡς τῇ Λυκαονίᾳ. Τὸ
 ἰδιον, Τερμρίος. Idem, Τέρμος, τὸ-
 πος Σικελίας — Ο οἰκίτης, Τερμρίτης.
 Oriundus forsan tamen erat Τερμ-
 ρίης Democrates.

² Τόξον Περσικόν, καὶ &c.] Vide sis
 Dissertat. 2. K. Π. præmissæ p. 51.
 & Indic. Tabl. eidem libro adje-

ctum. Adde sis Cl. Montfauc. An-
 tiq. Illustr. T. 4. part. 1. p. 69. &
 Suid. ad v. Σάγαριν.

³ Τὸ.] A MSto Eton. malè ab-
 est; quippe quæ vocula eleganter
 in istiusmodi locutionibus abun-
 dare solet. Confer Luc. I. 61.
 XIX. 48. XXII. 23. ubi perperam
 in quibusdam codicibus MStis ea-
 dem omittitur particula.

ἐν τοῖς ἐξοῖς, ἥπερ ¹ μοναχὴ εἴη πορεία, ἐνταῦθα ἐπιτησόμενον τοῖς Ἕλλησιν.

Ἀκούσας τοῖς στρατηγοῖς ταῦτα ἔδοξε τὸ στρατόμασιν παραγαγεῖν. Ἐὐθὺς καταλιπόντες Φύλακας, καὶ στρατηγὸν ² ἐπὶ τοῖς μύχοις Σοφαίνετον Στυμφάλιον, ἐπορεύοντο ἔχοντες ἡμεῖς τὰ ἀλόντα ἄνθρωπον. Επειδὴ ᾗ ὑπερέβαλον τὰ ὄρη, οἱ πελτασταὶ παροῖοντες καὶ καπδόντες τὸ στρατόπεδον, ἐκ ἔμειναν τὰς ὀπλίτας, ἀλλ' ἀνακραγόντες ἔθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Οἱ ᾗ βαρβάροι ἀκούσαντες τὸ θόρυβον, οὐχ ὑπέμειναν, ἀλλ' ἐφύγον· ὅμως ᾗ ἀπέθανον τινὲς τῶν βαρβάρων· καὶ ἵπποι ³ ἤλωσαν ὡς εἴκοσι, καὶ ἡ σκηνὴ Τηλεβάτης ἐάλω, καὶ ἐν αὐτῇ ⁴ κλίνας ἀργυρόπο-

tis loca ad angusta, quā unicum pateret iter, ibi Græcos adoffiretur.

Ducibus, hæc cū audissent, visum est colligendas esse copias: ac mox *adēd* relictis custodibus, ducēque manentibus *isthic dato* Sophæneto Stymphalio, pergebant cum itineris duce, homine illo captivo. Posteaquam montes superāssent, peltastæ progressi & conspicati castra, gravis armaturæ milites non expectārent, sed clamore sublato castra cursu invadunt. At barbari tumultum ut audierunt, non substitērunt, sed in fugam se conjecēre: ex barbaris tamen nonnulli interfecti erant; & equi capti circiter viginti, captum etiam erat Teribazi tentorium, quique in eo *erant* argenteis pedibus lectu-

¹ Μοναχῇ] *Constant.* loco hoc cit. legit *μοναχῇ* formā adverbiali. Sic & *Steph.* in *Thef. L. G.* qui tamen ibidem suspicatus est potius *μοναχῇ* scribendum esse. *Snid.* *Μοναχῇ* ἐπὶ ῥήματι, ἀπὸ τῆς *μοναχῆς*. *Ξενοφῶν.* Ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερέβωλῃ τῶν ὄρων, ἥπερ *μοναχῇ* εἴη πορεία, ἐπιτησόμενοι τοῖς Ἕλλησι. Hinc sua deprompsisse *Steph.* & *Const.* ex eādē, quam in exscribendo hoc *Xenoph.* loco sequuntur, lectione constat: uterque enim cum *Snida* omittit οὐ τοῖς ἐξοῖς & ἐνταῦθα, atque ἐπιτησόμενοι exhibet pro ἐπιτησόμενον. Itaque cū *Snidas* hic, uti solet aliās, cætera *Xenophontis* verba minū adcuratē repræsentet, quidni & in scripturā vocis, quā de

agitur, peccaverit?

² ἐπὶ τοῖς μύχοις] Eandem præpositionis vim videre est p. 255. n. 3.

³ ἤλωσαν — ἐάλω] *Thom. Magist.* & *Phavor.* ἐάλω, οἱ Ἀττικοί, ἔχ ἤλω. Sed utroque modo satis Atticē dici testetur hic locus. Quare rectiūs *Mar. Asiatic.* ἤλω καὶ ἐάλω, Ἀττικῶς ἐλὼφθη, Ἑλληνικῶς. Cæterum, ἐάλω seu ἤλω, æquē ac ἐάλωκα, ἀπὸ παθητικῶν λαμβανόμενα, passivum docet auctoritatum usus.

⁴ Κλίνας ἀργυρόποδες, καὶ &c.] *Luxu* scilicet regali splendida etiam procerum erant tabernacula. *Herodot.* l. 9. c. 79. ἀπὸ τῶν στρατηγῶν (*Persarum* scil.

δεις, καὶ ἐκπώματα, καὶ οἱ ἄρτοποιοὶ, καὶ οἱ οἰνοχόοι φάσκον-
τες εἶναι. Ἐπεὶ δὲ ἐπύθοντο πάντα οἱ τῶν ὀπλιτῶν στρατηγοί,
δοκεῖ αὐτοῖς ἀπέναι τὸν ταχίσιν ὅτι τὸ στρατόπεδον, μὴ τις
ὀπίθεσις ἰγνηται τοῖς καταλελειμμένοις. Καὶ εὐθὺς ἀνακα-
λετάμενοι τῇ σάλπιγγι ἀπήεσαν, καὶ ἀφικνουῦνται αὐθημε-
ρὸν ὅτι τὸ στρατόπεδον.

Τῇ δὲ ὑστερίᾳ ἐδίδκει πορρωπὸν εἶναι, ἣ διύωντο τάχιστα,
περὶ συλλεγῆναι τὸ στρατόμαχον πάλιν, καὶ καταλαβεῖν τὰ
σενά. Συσχεδιασάμενοι δὲ εὐθὺς, ἐπορεύοντο διὰ χιόνος πολ-
λῆς, ἡγεμόνας ἔχοντες πολλὰς· καὶ αὐθημερὸν ὑπερβαλόντες
τὸ ἄκρον, ἐφ' ᾧ ἐμελλεν ὀπισθεῖναι Τηρέβας, κατεστρατο-
πέδουσιν. Ἐντυθεν ἐπορεύθησαν σαρματῶν ἑρήμους τρεῖς, πα-
ρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμόν· καὶ διέβαινον αὐτὸν βρεχόμενοι
πρὸς τὸ ὀμφαλόν. Ἐλέγοντο δὲ αὐτὰς αἰ πηχὺς ἔστω εἰ-

h, & pocula, & nonnulli qui se panum conficiendorum artifi-
ces ac pincernas esse dicerent. Quæ omnia cum gravis armatu-
ræ militum duces rescivissent, quam celerrimè ad castra disce-
dendum statuunt, nè quis impetus in eos fieret, qui relictæ
fuerant. Itaque statim, cum tubâ receptui cecinissent, disces-
sere, eodémque die ad castra perveniunt.

Postridiè, quantâ fieri celeritate posset, pergendum esse vi-
debatur, priusquam hostilis exercitus iterum cogeretur, angus-
tâque illa loca occuparet. Atque aded vasis mox collectis,
per nivem multam proficiscebantur, ab itinerum ducibus mul-
tis instructi: eodémque die cum jugum illud superâssent, in
quo Teribazus ipsos adgredi voluerat, castra metati sunt. In-
dè castris tertiis in solitudine positis, ad Euphratem amnem
profecti sunt: eúmque ad umbilicum usque se madefacientes
transierunt. Ferebantur ab eo loco fontes ejus haud procul ab-

scil. quibus præfuerat Mardonius)
οὐδὲν ἄλλο, εὐρεῖται οὐκ ὡς κατεσκευ-
ασμένης χερσὶ ἐκ τῶν κλίνας τι ἐπι-
χρῶντες καὶ ὑπερβαλόντες· κρητῆρας τι χερ-
σὶν, καὶ φιάλας τι καὶ ἄλλα ἐκπώματα.
Ibid. vide sis c. 81. Adde Q. Curt.
l. 3. c. 11.

1 Γίγνεται τοῖς καταλελειμμένοις.]
MS. Eton. ἤσθοντο τοῖς ἐκπλελειμμένοις.
Sed nil mutandum: suprà modò

p. præced. καταλιπόντες φύλακας, καὶ
&c.

2 Ἐρήμους τρεῖς, παρὰ &c.] MS.
Eton. — τρεῖς, παραπορεύσας πεντηκεί-
δων, ἐπὶ τὸ Εὐφράτην.

3 Ἐλέγοντο ὅτι αὐτὰς αἰ &c.] Noster
p. 250. Καὶ τὴν Εὐφράτην τι τοῖς πηχὺς
ἐλίζετο οὐ πρὸς τὴν Τίχρητον εἶναι.
Paulò utique suprà p. 283. Græci
ὕπερβαν τοῖς πηχὺς ὅτι Τίχρητις ποταμῷ.

ναι. Εντεῦθεν ἐπρεῦοντο Διὰ χιόνος πολλῆς καὶ πεδίσ σελιμὲς
τρεῖς, παραπύλαις πεντεκαίδεκα. Ο ἥ τρίτος ἐγγύς χαλεπὸς,
καὶ ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνυ, παντάπασιν ἰδοτεκαίων καὶ πη-
γνὺς τὰς ἀνθρώπους. Εντεὶ δὴ τὴ μάντεών τις ἔειπε σφαγιάσαι-
αὖ τῷ ἀνέμῳ. Ἐ σφαγιάζει. καὶ πᾶσι περὶφανῶς ἐδόξε λῆξαι
τὸ χαλεπὸν τῶ πνεύματι. Ἦν ἡ τὴ χιόνος τὸ βάθος ὄργυα.
ὥς καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶ ἀνδραπόδων πολλὰ ἀπώλετο,
καὶ τῶν σρατιωτῶν ὡς τριάκοντα. Διεγένοντο δὲ τὴν νύκτι πῦρ
καίοντες. Ἡ ζύλα δ' ἦν ἐν τῷ σελιμῷ πολλά. οἱ ἡ ὅψι περὶ
ἴοντες, ζύλα ἐκ εἶχον. Οἱ ἐν τῷ πάλαι ἦκοντες, καὶ πῦρ καίον-

esse. Indè per multam nivem & planitiem castris ternis, pa-
rasangas quindecim progressi sunt. Tertia verò *mansio* fuit gra-
vis, ventusque Boreas adversus flabat, omnino adurens & con-
gelans homines. Ibi tum quidam è vatibus vento ut sacrificar-
ent præcepit; itaque res sacra facta est; omnibusque manife-
stò visa est flatûs sævitia definere. Nivis autem altitudo æqua-
bat orgyiam: aded ut & jumentorum & mancipiorum magnus
interiret numerus, & militum ferè triginta. Noctem inte-
gram ignes accendebant; quippe castrorum in loco multa e-
rant ligna: at qui serò processerant, ligna non habebant.
Quamobrem illi, qui jamdudum *huc* venerant, & ignes accen-

1 Λαπακαίων καὶ &c.] Sic & Theophr.
Hist. Pl. l. 4. c. 17. ventus frigidus
dicitur Λαπακαίων περὶ Διόδωρον, καὶ ὕψος
αὐτοῦ ποιεῖν καὶ ἔχειν, ὡς ὅτι ἂν ὅψ' ἡλίου
ἐν χιόνι πολλὰ γίνεται. Plin. H. N.
l. 17. c. 24. arbores scribit aduri
quoque fervore, aut flatu frigidiorē.
Virgil. Georg. l. 1. v. 92 & seq.

Nè tenues pluviae, rapidive potentia
solis

Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus
adurat.

Plura vide à Clarif. Drakenborchio
adlata ad Silii l. 4. v. 68.

2 Εἰπε σφαγιάσαι τῷ &c.] Ven-
tos generatim Persæ, sigillatim Bo-
reæam Græci, sacris institutis cole-
bant. De Persis testatur Herodot. l.
1. c. 131. θύουσιν ἡλίου — καὶ ἀνέμοισιν.
Adde Strab. l. 15. p. 1064. De Me-

galopolitanis Arcadicis Pausan. l.
8. c. 36. Πισκοίτηται ἡ ἐν δὲξιά τ' ἰδὲ
Βορέα τῷ ἀνέμῳ τιμῆτος, καὶ οἱ Μιχαλα-
πολίται θυσίας θύουσιν ἀπὸ πάντων ἡμε-
ρῶν ἐκείνης Βορέαν ὕψιστον ἀγρυπνοῦν ἐς τι-
μὴν, ἅπτε &c. De Thuriis & Athe-
nienensibus Ælian. V. H. l. 12. c. 61.
Ex δὲ τούτων (causam modò expo-
suerat) οἱ Θύριοι τῷ Βορέῳ ἱθυστο, καὶ
&c. Ubi vide quæ notavit Cl. Pe-
rixon. & in primis doctif. Meusf.
Græc. Fer. l. 2. ad festum, cui no-
men Βορειοσμενῆ, Atheniensibus Bo-
reæ in honorem celebratum: nec-
non illustif. Spanh. ad Callim.
hymn. in Del v. 26.

3 Ζύλα δ' ἦν] Vide p. 147. n. 3.

4 Πάλαι] Phavorino observante,
ὅτι καὶ μακρὸν χρόνον σημαίνει, ἅπτε ἡ
καὶ ἀσφαπτι, Ἀπικῆς. Sic & jam
dudum

τις, οὐ παύσειεν πρὸς τὸ πῦρ πύς ὀψίζοντας, εἰ μὴ μετα-
 διδοῖεν αὐτοῖς πυρούς, ἢ ἄλλο τι ὧν ἔχοιεν βρωτῶν. Ἐνθα
 δὴ μεπιδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι. Ἐνθα δὲ πῦρ ἐ-
 καίετο. Ἀσπικαυδῆς τῆς χιόνου, βόθροι ἐρίγνοντο μεγάλοι
 ἐς τε ἵππιν τὸ δάπεδον· οὐ δὴ παρὶν μετρεῖν τὸ βάθος τῆς
 χιόνου.

Ἐντεῦθεν ἡ τ' ἐπισκοπὴν ἡμέραν ὅλην ἐπορεύοντο διὰ χιόνος, καὶ
 πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐβυλιμῶσαν. Ξενοφῶν δὲ ὁποδοφυλα-
 κῶν, καὶ κατὰ λαμβάνων τὰς πίπτοντας τῶν ἀνθρώπων, ἡγνόησεν,
 πὶ τὸ πάθος εἶη. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε τις αὐτῷ τῶν ἐμπείρων ὅτι σα-
 φῶς ἐβυλιμῶσι, ἔάν τι φάγωσιν, ἀναστήσιν, παρὶν ἵππιν
 τὰ ὑποζύγια, ἔπειτα πρὶν ἢ βρωτὸν ὁρῶν, ἐδίδε, ἔδιδε πεμπε δι-
 δόντας τὰς δυναμένους ἀσπικαυδῆς τοῖς βυλιμῶσιν. Ἐπειδὴ

derant, seriùs venientes ad ignem non admittebant, nisi tri-
 ticum, vel quid aliud, quæ habuerint, esculentorum, cum iis
 communicarent. Ibi tum inter se quæ habebant singuli com-
 municarunt. Quibus autem in locis accendebatur ignis, ni-
 ve liquefactâ, scrobes efficiebantur magni ad solum usque;
 ubi nivis altitudinem metiri erat.

Inde toto subsequente die per nivem iter faciebant, ac
 multi præ fame ingenti defecerunt homines. Xenophon au-
 tem, cum extremo in agmine curaret, & offenderet homines
 humi qui jacerent, *primum* quid illud morbi esset ignorabat.
 Posteaquam verò quidam ex usu peritis ei dixisset, *istos homi-
 nes* planè præ ingenti fame deficere, ac si quid ederent, surre-
 cturos, ad jumenta pergens, si quid potulenti esculentive cer-
 neret, *partim* ipse dabat, partim, qui undique discurrere pos-
 sent & per famem deficientibus dare, dimittebat. Cum quid

audum de tempore non longè præ-
 terito adhiberi notârunt viri ele-
 gantif. *Broekb.* ad *Tibul.* l. 3. el. 6.
 v. 63. & *Drakenb.* ad *Sil.* l. 11. v.
 373. Eadem vis τῷ πάλει Mar. XV.
 44. quod quidam temerè in ἡδὴ
 mutârunt.

1 *Εβυλιμῶσαν.*] Lege paulò in-
 frâ scripta, n. 3.

2 *Τὰς πίπτοντας τῶν &c.*] *Adi p.*
 255. n. 1.

3 *Βουλιμῶσι.*] *Suidas*, præmissâ
 τῶν τ' πάθων expositione eâ, quam
 adductam ad *K. Π.* p. 571. n. 3. le-
 gas velim, locum hunc sic exhibet,
 Ο ὃ παρὶν ἵππιν τὰ ὑποζύγια, εἰ τι πρὶν
 ὁρῶν βρωτὸν, ἐδίδε τοῖς βυλιμῶσιν. MS.
 Eton. *αὐτῶν* — ἡ πρὶν ἢ ὁρῶν ἢ βρωτὸν
 ἢ πρὶν &c. Auctoribus dicto *K. Π.*
 loco citatis adde *Scholiast.* ad *Ani-
 stroph.* *Plut.* v. 874. & *Suid.* in v.
Καρδιώτην.

δέ π¹ ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο καὶ ἐπορεύοντο. Πορευομένων ὃ, Χερ-
ρίσφος μὲν ² ἀμφὶ κνέφας πρὸς κώμην ἀφικνεῖται, καὶ ὑδροφο-
ράς τις ἐκ τῆς κώμης γυναικάς καὶ κόρας πρὸς τῇ κρήνῃ κατα-
λαμβάνει ἐμπροσθεν τῶ ἐρύματος. Αὐταὶ ἡρώτων αὐτὰς τίνες
εἶεν. Ο ὃ ἑρμηνεύς εἶπε Περσιστὶ ὅτι πρὸ βασιλέως πρέουσιντο
πρὸς τὴν σαιτράπην. Αἱ δὲ ἀπεκρίναντο ὅτι οὐκ ἐνταῦθα εἴη,
ἀλλ' ἀπέχει ³ ὅσον παρασίγγην. Οἱ δὲ, ἐπεὶ οὕτως ἦν, ⁴ πρὸς
τὸν κωμάρχην συνεισέρχονται εἰς τὸ ἔρυμα σὺν ταῖς ὑδρο-
φόροις. Χερρίσφος μὲν οὖν καὶ ὅσοι ἐδιωθήθησαν τοῦ στρα-
τεύματος ἐνταῦθα ἐστρατοπεδεύσαντο· τῶν δὲ ἄλλων στρα-
τιῶν οἱ μὴ δυνάμειοι ⁵ διαπλέσται ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνυκτέρευον

autem comedissent, surgebant & ire pergebant. Hoc modo cum
proficiscerentur, Cherisophus sub crepusculum ad vicum *quen-*
dam pervenit, ac de vico mulieres & puellas aquam ferentes
propter fontem ante munitionem offendit. Eos interrogabant
istæ, quinam essent. Et interpret linguâ dixit Persicâ à re-
ge se ad satrapam proficisci. Responderunt istæ, *ipsum* ibi
non esse, sed abesse parasangæ circiter intervallo. Illi verò,
quia serum erat *diei*, ad vici præfectum cum *mulieribus* aquam
gestantibus in munitionem unâ ingrediuntur. Hic quidem Che-
risophus & de exercitu quotquot poterant castra posuerunt:
ex cæteris militibus qui iter continuare non poterant, absque

1 Εμφάγοιεν.] Noster suprâ p. 260.
participio hujusce verbi usus est:
quod idcirco notandum, quia Le-
xicogr. ἐμφάγω sine auctore solent
adducere.

2 Ἀμφὶ κνέφας — ὑδροφοράς &c.]
Etymol. m. Κνέφας, τὸ σκοτός, παρὰ τὸ
κινὸν φάος εἶναι. — εἰρηται ὃ καὶ κνέφας.
Phavor. Κνέφας δῆλοι ὡς φατός τέρησις
ἐστὶ τὸ σκοτός· διὸ καὶ κνέφας λέγεται, ὡς
κατὸν (repono, κινὸν) φάος. Cæte-
rùm, vespertino tempore, gentes
apud Orientis, mulieres ex ædi-
bus suis ad aquas petendas exire
solebant. Vide omnino Gen. XX-
IV. 11. Hector uxorem animo ad-
loquutus sollicito, metuere se ait,
nequando, ipso mortuo, — ὕδωρ
φορεῖς Μισσηίδος ἢ Υπέρειν. Homer. II.

ζ'. v. 457. Adde Odyss. η'. v. 20.
Moris etiam fuisse Atheniensium,
ut puellæ vel summo loco natae a-
quatum exirent, testatur Herodot.
I. 6. c. 137. Quin & Homer. Odyss.
η'. v. 105. de Læstrygonum regis
filiâ canit:

Κέρη δ' ἐυμῶλητο (Ulyssis quidam
socii) πρὸς ἄστος ὑδρεύσθαι,
Θυγατεὶ ἰφθίμῃ Λαιρρυγίῃ· Ἀπ-
φάτω.

3 Ὅσον] Idem valet atque ὡς:
sic suprâ p. 270. Ἀπείχε δὲ τῷ ὁρίῳ ὁ
πολεμὸς ὡς ἐξ ἡ &c. & alias sæpè.

4 Πρὸς τὸν κωμάρχην &c.] Smid. Κω-
μάρχης· ὁ τῷ πόλει ἄρχων παρὰ Ἑλλε-
νῶν. Cæterùm, συνεισέρχεται in le-
xicis stat ἀδιστάτως.

5 Διαπλέσται ὡς τῇ &c.] MS. E-
ton.

ἄσπι καὶ ἄνευ πυρός· καὶ ἐνταῦθα τινες ἀπώλοντο τῶν στρα-
τιωτῶν. Εφείποντο δὲ τῶν πολεμίων σιωπευγμένοι πνῆς, καὶ
τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ὑποζυγίων ἡσπάζον, καὶ ἀλλήλοις ἐ-
μάχοντο περὶ αὐτῶν. Ελείποντο δὲ καὶ τῶν στρατιωτῶν οἱ τε
1 Διεφθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος οὗ ὀφθαλμούς, οἱ τε ὑπὸ
τῆς ψύχους οὗ δακτύλους τῶν ποδῶν λποσεσηπότες. Ἦν δὲ
2 τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ὀπικυρήματα τῆς χιόνος, εἰς τις μέλαν τι
ἔχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο· τῶν δὲ ποδῶν, εἰ τις κι-
νοῖτο, καὶ μηδέποτε ἡσυχίαν ἔχει, καὶ εἰ τὴ νύκτα ὑπολύοιτο.
Οσοὶ ὃ 4 ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, εἰσεδύοντο εἰς τὰς πόδας οἱ
ἱμάντες, καὶ τὰ ὑποδήματα περικύβηνον· καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπει-

cibus hi & igne pernoctârunt : ibique aded militum nonnulli
perierunt. Cæterum ex hostibus quidam collecti subseque-
bantur, & jumenta invalida rapiebant, deque iis inter se pug-
nabant. Præterea à tergo relinquebantur ex militibus quidam,
tum quorum nive corrupti erant oculi, tum quorum ex frigore
pedum digiti putruerant. Oculis autem erat adversus nivem
adjumento, si quis dum pergebat nigri aliquid ante oculos ha-
beret ; pedibus, si quis se commoveret, ac nunquam inter-
quiesceret, si noctu etiam calceamenta solveret. Quotquot
autem calceati cubabant, lora in pedes eorum descendebant,
& calcei pedibus undique adfigebantur : etenim ipsis, postea-

ton. τῇ ὁδῷ, non malé. At fine
nomine isto Noster eodem verbo
usus est p. 49. ubi vide notata.

1 Διεφθαρμένοι ὑπὸ &c.] Diodor.
Sic. I. 14. p. 258. Τινες δὲ ἀσπίδα
λαβόντες ὑπὸ τοῦ πύγματος σῶματα,
πᾶσι ἀπὸ γίνωσκον ἐπικυρήματα, ἃ ἀκρω-
τηρίων αὐτοῖς ἄλλοι ἀπέναντι λποικυ-
ρήματα. Διότι ὡς ἡ ἰδὲ &c. Cum his
conferre juvabit, quæ Q. Curt. I. 7.
c. 3. elegantissimè, more suo, scrip-
sit. Cæterum, eadem occurrit
constructio 1 Tim. VI. 5. Hebr. X.
22, 23.

2 Τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς — τῇ δὲ ποδῶν
&c.] Nostro similiter Memorab. I.
4. paulò citra med. πῶς dicitur ἐπι-
κυροὺς ψύχους, ἐπικυροὺς σιότης. Lexica

quidem ἐπικυρήματα non agnoscunt.
Mutat autem hic orationis for-
mam, & pro τοῖς δὲ ποδῶν, quæ τοῖς μὲν
ὀφθαλμοῖς ἐπικυρήματα postulasse vi-
derentur, dat τῇ δὲ ποδῶν. Non est
itaque, cur cuiquam displiceat stru-
cturæ varietas, quæ usus est Luc. I.
55. & Apostolus ad Hebr. VI. 4, 5.

3 Εἰς.] Id quod ex MSto Eton.
reposui. Eandem scripturam sua-
dent verba πορεύοιτο, κινεῖτο, ὑπο-
λύοιτο.

4 Ὑποδεδεμένοι.] Plenè Noster Me-
mor. I. 1. haud procul à fine, dixit
ὑποδεδεμένοι ὑποδύνται. Huic autem
similem ellipsin videre est p. 274.
in ἐκδύσας, scil. ἱμῶνα : p. 276. in
ἀπιδύς, & alibi sæpè.

δὴ ἀπέλιπε τὰ δρχαῖα ὑποδήματα, ¹ καρβάτινα πεποιημένα ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. Διὰ τὰς τριαύτας ἐν ἀνάγκας ² ὑπελείποντο τινες τῶν στρατιωτῶν καὶ ἰδόντες μέλαν τι χωρίον, διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα, ἔκαζον πτηκέναι ³ τὴν χιόνα. Καὶ ἐτετήκει διὰ κρήνην τινὰ, ἣ πηλίσιον ἦν ⁴ ἀτμίζουσα ἐν νάπῃ· ἐνταῦθα ἐκτραπύμνοι ἐκάθηντο, καὶ ἐκ ἔφασαν πορεύεσθαι. Ο δὲ Ξενοφῶν, ἔχων ὀπισθοφύλακας, ὡς ᾔδειτο, εἰδὼς αὐτῶν πίσιν τέχνη καὶ μηχανῇ μὴ ἀπολείπεσθαι, λέγων ὅτι ἔπον) πολλοὶ πολέμιοι συνειλεγμένοι καὶ ⁵ πελοῦτων ἐχαλέ-

quam veteres calcei defecissent, carbatinae erant de corio recens bobus detracto confectae. Ob necessitates igitur huiusmodi milites quidam a tergo relictii erant; & nigrum quendam conspicati locum, quod isthuc nix defecisset, liquatam eam existimabant. Et erat sane liquata propter fontem quendam, qui haud procul in saltu quodam vaporabat: huc cum diversitissent confidebant, ac perrecturos se negabant. Id cum Xenophon, agminis extremi ductor, intellexisset, quavis arte machinamque obsecrabat eos, ne a tergo manerent; dicens, multos sequi hostes collectos: tandem etiam se iratum pra-

1 Καρβάτινα &c.] Hesych. Καρβάτινα, μόνη πῆλον, (lege cum doctis. Κρότιο μονόπυλμον) καὶ εὐπλὺς ὑποδήμα ἀρχαῖα. Idem, Καρβάτινον, ἀρχαῖον ὑποδήμα μονόπυλμον: uno scilicet corio unaque adest solea constabat hic calcens: unde μονόπυλμον, μονόπυλμον recte dicitur. Suid. & Phavor. Καρβάτινα, εἶδος ὑποδήματος. Ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάτινα αὐτοῖς ἦσαν πεποιημένα ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν mutata nonnihil, uti fit, exemplarium Xenophonteorum scriptura. 3. Poll. tentat etiam vocis originem; l. 7. segm. 88. Ἀπὸ ἧς ἰδῶν καὶ πύλων λέγεται καὶ ἔπειτα Καρβάτινα μὲν ἀρχαῖον ὑποδήμα, καλεῖται ὑπὸ Καρῶν.

2 Υπελείποντο] Sic recte scribendum censuit Steph. ut modo praeficit p. 294. ἐλείποντο, in praeterito imperfecto. Vulgo legitur ἐπέλειποντο.

3 Τὴν χιόνα] In MSto Eton. de-

sunt: malé. Lege p. 27. n. 1. & p. 229. n. 6.

4 Ἀτμίζουσα ἐν νάπῃ] Hesych. & Phavor. Ἀτμίζουσα, ἀναθυμιάζουσα. Lexicographi auctorem adferunt nullum. MS. Eton. ἐν νάπῃ, uti infra paulo, p. 296. legitur ὅς τινι νάπῃ. Phav. Νάπη, θρυμνί, φάρμακον, καλαῖος· οἱ ὀρεῖς ἐκ ἀναθυμιάζοντος τοῦ, οἱ σὺμφυτοι. Idem, Νάπος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς· νάπη δὲ παρὰ τοῖς κρηοῖς. Sed & hac utitur Aristoph. Oris. v. 741. & Θεομυθ. v. 1006. Et utroque modo passim scribi videbitur infra.

5 Πορεύεσθαι] Stephanus legendum suspicatur πορεύεσθαι.

6 Πελοῦτων] Thom. Magister: Οἱ μὲν Ἀττικῶν, πελοῦτων ἐποίησαν, λίγυσιν, καὶ πελοῦτων ἐποίησαν, καὶ πελοῦτων ἐποίησαν· ὡς αὐτοὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐποίησαν, καὶ πελοῦτων ἀπαικῶν· αἱ δὲ κρηοὶ, Τελυταῖοι λίγυσιν.

παινον. Οἱ δὲ σφάττην ἐκέλευον· οὐδὲ γὰρ ἂν διώαται πρὸ
 θύων. Ἐνταῦθα ἔδοξε κράτιστον εἶναι τὰς ἐπομῆρας πλε-
 μίους φοβῆσαι, εἴ τις διώαιτο, μὴ θηπέσειεν τοῖς κάμνουσι.
 Καὶ ἦν μὲν σκότος, οἱ δὲ προσήεσαν πολλῶν θορύβῳ, ἀμφὶ
 αὐτὸν ἔχον· Ἀμφερόμβου. Ἐνθα δὲ οἱ μὲν ὀπισθοφύλακες ἐξ-
 αναςάντες, ἀπευγνάνοντες, ἔδραμον εἰς τοὺς πολεμίους· οἱ
 δὲ κάμνοντες, ἀνακραγόντες ὅσῃ διώαντο μέγιστον, τὰς ἀ-
 πίδας πρὸς τὴν δόρατα ἔκρυσαν. Οἱ δὲ πολεμίους δέοντες,
 ἦσαν ἑαυτὰς κατὰ τῆς χιόνος· εἰς τὴν νάπην, καὶ οὐδεὶς ἐπὶ
 οὐδ' αὖ ἐφθέγγετο.

Καὶ Ξενοφῶν μὲν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, εἰπόντες τοῖς ἀδελφοῦσιν
 ὅτι τῇ ὑπερβίᾳ ἤχρσιντες ἐπ' αὐτὰς, περὶ ὁμῶν, πρὶν πί-
 πτεν σάδια διελθεῖν, ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις
 τῇ τῆς χιόνος τοῖς τραπύταις ἐγκεκαλυμμένοις, καὶ οὐδὲ

buit. Ac illi jugularet ipsos hortabantur: neque enim fieri pos-
 se aiebant, ut pergerent. Ibi tum visum est optimum esse, ut
 sequentes hostes terrerent, si quis id posset, ne in laborantes
 irruerent. Jamque oborta erant tenebrae, & hostes magno cum
 tumultu accedebant, de rebus quas haberent inter se dissiden-
 tes. Tum verò extremi agminis milites exsurgunt, quippe
 qui bonâ adhuc erant valetudine, & cursu in hostes feruntur:
 & qui ab itinere laborabant, sublato quàm possent maximo cla-
 more, scuta hastis illidunt. Hostes timore perculsi in saltum
 illum per nivem se dimittunt, nec jam quisquam amplius cla-
 morem usquam edidit.

Ac Xenophon quidem & qui cum eo erant, ubi significâs-
 sent ægris illis postridie venturos quosdam ad ipsos, iter per-
 gentes, priusquam stadia quatuor confecissent, in milites per
 viam in nive requiescentes eosque obtectos incidunt, nec ullæ

1 Διαφερόμενοι.] MS. Eton. μαχ-
 ῶνται: haud dubie ex glossâ. Pha-
 vor. Διαφίμας, ἐρίζου, φιλοεικῆν —
 Διαφίρονται, μάχονται.

2 Ανακραγόντες ὅσῃ] Sic rectè MS.
 Eton. Suprà p. 289. ἀνακραγόντες ἔ-
 γον &c. Libri quidam perperam
 dant ἀνακραγόντες οἱ &c.

3 Τὰς ἀπιδας πρὸς τὴν &c.] Vi-
 de p. 81. n. 4.

4 Εἰς τὴν νάπην.] Intelligit νάπος
 illud, cujus antea p. 295. memi-
 nit; ubi vide notata.

5 Τοῖς ἀδελφοῦσιν] Hi suprà mo-
 δὸ κρίματος dicuntur. Hesych. Κά-
 μιναι, κοῦναι, ἐργάζονται, κοπιᾶν — Pha-
 vor. & Etymol. in. Κάμνω σημαίνει
 πέναν, τὸ κοπιᾶν — τὸ κοπιᾶν δὲ καὶ τὰς
 πεινῶτας.

Φυλακὴ ἐδεμίᾳ καθεστῆκε· καὶ ἀνίσταντο αὐτὰς. Οἱ δ' ἔλεγον ὅτι οἱ ἔμπροσθεν ἔχ' ὑποχωροῖεν. Οἱ ᾗ περιών, καὶ πρὸς ἀπὸ πῶν τ' πελταστῶν τὰς ἰσχυροτάτας, ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον. Οἱ ᾗ ἀπήγγελλον ὅτι ὅλον ἔτῳ ἀναπαύοιτο τὸ στρατιμα. Ἐνταῦθα καὶ οἱ πρὸς Ξενοφῶντα ἠυλίδοσαν αὐτῶ ἀνευ πυρὸς καὶ ἁδαιπνοί, Φυλακὰς οἷας ἐδιδύαντο κατασησάμενοι. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἡμέραν ἦν, ὁ Ξενοφῶν πέμψας πρὸς τὰς ἀδελφεύσας αὐτῶ νεωτάτας, ² ἀναστήσοντας, ἐκέλευσεν ἀναγκάζειν πορεύεσθαι. Ἐν δὲ τῷ Χειρίσοφῳ πέμψας αὐτῶ ἐκ τῆς κώμης ³ πευσσιδρύας πῶς ἔχουσιν οἱ τελευταῖοι. Οἱ δὲ, ἄσμενοι ἰδόντες, τὰς μὲν ἀδελφεύσας τῶν παρὲς δοσαν κομίζουσιν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, αὐτοὶ ᾗ ἐπορεύοντο· καὶ πρὶν εἰσθαι σταδία διεληλυθέναι, ἦσαν ἐν τῇ κώμῃ, ἣ Χειρίσοφος ἠυλίζετο. Ἐπεὶ ᾗ συνε-

ipsis constitutæ aderant excubiæ: & hos quidem excitârunt. Aiebant autem hi priores ordines viam non ire. At Xenophon ipse progressus, & peltastarum robustissimos quosdam præmittens, dispicere jubebat quid illud esset eos quod impediret. Renuntiabant illi totum exercitum hoc modo requiescere. Ibi tum & illi qui circa Xenophontem erant illic absque igne & incœnes commorati sunt; constitutis, quales sanè poterant, excubiis. Cùm autem propè dies adesset, Xenophon missis ad ægrotantes de junioribus aliquot, qui eos excitarent, præcepit ut progredi cogerent. Interea Cherisophus quosdam ex vico mittit, qui quo pacto extremi agminis milites se haberent, quærent. Hi, lætis eos oculis conspicati, ægrotos iis, ut in castra deducendos curarent, tradiderunt; ipsi iter pergebant: ac priusquam stadia viginti confecissent, erant in vico, ad quem diverterat Cherisophus. Posteaquam convenif-

I Οὐχ ὑποχωροῖεν.] Leuncl. vertit, eos — de viâ non cedere: Amas. nihil promouisse. Mihi quidem hic ὑποχωρεῖν videtur τῷ ὑποχωρεῖν significationem induere; atque adeo mentem istorum, quos modò Xenophon cum suis excitaverat, sic ferè libet exponere, priores scilicet ordines non ita procedere, ut locum ipsis, etiam si vellent eadem viâ sequi, darent. Sic suprâ p. 241. n. 6. Καὶ

τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάρχει &c. i. e. πρὸς ἄγειν: ubi vide n. 4. Adde sis p. 265. n. 6.

2 Ἀναστήσοντας,] MS. Eton. & editiones nonnullæ exhibent ἀναστήσαντες, facili quidem & manifesto errore. Steph. & Leuncl. re ipsâ monente, scripsere ἀναστήσοντας.

3 Πευσσιδρύας.] MS Eton. σκεψιδρύας. Sed his permutatis invicem non opus est.

γίγνοιτο ἀλλήλοις, ἔδοξε κατὰ τὰς κώμας ἀσφαλές εἶναι τὰς παῖδας σκηνῶν. Καὶ Χερσίσοφος μὲν αὐτὰ ὑπέμεινεν, οἱ δ' ἄλλοι, διαλαχόντες ἅς ἐώρων κώμας, ἐπορεύοντο ἕκαστοι τὰς ἐαυτῶν ἔχοντες.

Εἰς δὲ Πολυκράτης Ἀθηναῖος λοχαγὸς ἐκέλευσεν ἀφίεναι αὐτόν· καὶ λαβὼν αὐτὸς τὰς εὐζώνας, γέων δὲ τὴν κώμην, ἣν εἰλήχει Ξενοφῶν, καταλαμβάνει πάντας ἑνδον τὰς κωμή-
τας καὶ τὴν κωμάρχην. Ἐπὶ πάλαι εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομέ-
νης, ἐπὶ ἀκαίδεκα καὶ τὴν θυγατέρα δὲ κωμάρχου, ἐννάτην ἡμέ-
ραν γεγαμημένῃ. ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς λαγῶς ἄχετο θηρεύων,
καὶ ἔχον ἡλῶ ἐν ταῖς κώμας. Αἱ δὲ οἰκίαι ἦσαν κατὰ γειοί,
τὸ μὲν σῶμα ὡς περ Φρέατος, κάτω δὲ εὐρεῖαι. αἱ δὲ εἰσοδοί

sunt omnes, visum est tutè id fieri posse, si cohortes apud vicos contubernia haberent. Et Cherisophus quidem eo mansit loco, cæteri, fortiti quos cernebant vicos, suos quique nocti abibant.

Ibi tum Polycrates Atheniensis cohortis ductor ipsum ut dimitterent petivit: sumptisque adeò secum hominibus expeditis, ad vicum currit, quem sortitus fuerat Xenophon, & vicanos omnes in eo ipsūque vici præfectum deprehendit; pullos etiam equinos septemdecim, qui regi tributum nomine alebantur; & vici præfecti filiam, quæ nono ante die nupta fuerat: vir autem ejus lepores venatum abierat, nec in vicis usquam captus fuit. Domus hic erant subterraneæ, ac ostium quidem cuiusque putei instar erat ostii, cum in imo latæ essent: jumentis in-

1 Ενδον] In MSto Eton. deest. Vox autem non domum cujusque (ut aliàs ferè) respicit, sed totum vicum; & opponitur locis quibuslibet, qui ab eo paulò longiùs distarent. *Ælian.* H. V. l. 3. c. 19. eandem ei vim tribuit: — ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐξω ἀπὸ τῆς ἐνδον, ἔστι δὲ οἰκία ἐνδον &c. quod paulò infra idem sic exponit *Ælianus*, ἐν τῇ κήρῃ τῇ ἐαυτοῦ &c. Adde *Thucyd.* l. 4. c. 104.

2 Ηλῶ] *Adi* p. 289. n. 3.

3 Κατὰ γειοί,] *Snid.* Κατὰ γειοί οἰκίαι, ἢ κατὰ γειοί. ὑπὸ γῆν. Deinde verba hæc Xenophontis, Αἱ δ' οἰκίαι

&c. tacito tamen auctoris nomine, adducit. Agnoscunt sanè vocem istam *Steph.* & *Const.* in L. G. *Thesaur.* sed uterque *Snidam* adpellat, præterea neminem. 7. *Poll.* l. 7. segm. 123. λέγει δ' ἐστὶ καὶ κατὰ γειοί οἰκίαι, καὶ ὑπὸ γειοί. Idem l. 9. segm. 49. Μερὴ δὲ πέλει καὶ κατὰ γειοί οἰκίαι, &c. Eadem utitur *Diodor.* Sic. l. 4. p. 236. Καταποδύσσοντες δ' οἰκίαις ἑαυτοῖς κατὰ γειοί, καὶ &c.

4 Αἱ δ' εἰσοδοί &c.] *Diodor.* Sic. l. 14. p. 259. — αὐτῶν δὲ (scil. κώμας) τὰς μὲν κατὰ γειοί κατὰ γειοί εἶχον ὀρυκτοί, τὰς δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ κλιμακῶν,

τοῖς μὲν ὑποζυγίοις ὀρυκτὰ, οἱ δὲ ἄνθρωποι κατὰ κλίμακας
κατέβαινον. Ἐν ᾧ ἔ' οἰκίαις ἦσαν αἶγες, ὄιες, βόες, ὄρνιθες,
καὶ τὰ ἐκγονα τέτων· τὰ δὲ κτήνη πάντα ² χιλῶ ἐνδον ἐτρέφετο.
Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ, ἔ' κριθαί, καὶ ὅσπερ, καὶ ³ οἶνος κελύβινος
ἐν κρητῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ⁴ ἰσοχειλεῖς, καὶ

introitus erant effossi, homines per scalas descendebant. Ipsis
in ædibus erant capræ, oves, boves, gallinæ, earumque foetus:
jumenta intus omnia pabulo nutriebantur. Erat etiam triticum,
& hordeum, & legumina, & vinum hordeaceum in crateribus:
quin & hordeum ipsum in vasis inerat labra eorum æquans; in

κων, ταῖς οἰκίαις ἐγκαταστάουσιν· τὰ τε
βοσκήματα τρεφόμεθα χέρτα, τῆς δ' ἀν-
δράσι πολλὴν ἀφθονίαν πάντων τῶν αἰσ-
τὸ ζῆν ἐναγκαλίαν.

Ἰ Ὀρνιθες.] Thom. Magist. Ὀρνιθες
ἀπλῶς μὲν πάντα τὰ πετιόρμα (lege
πετιόρμα.) Et vocem ὄρνις quidem
Græcos apud vetustiores avem in
genere significasse notius est, quàm
ut probatione sit opus. Ad galli-
naceam deinde speciem communi
auctorum usu transit. Aristoph.
Σφηκ. v. 811.

Ἀπὸρ τί τ' ὄρνις ὡς ἐμ' ἐξηγήκατε;
Ubi Schol. τ' ὄρνις exponit ἀλεκτρυόνα.
Lexic. Gr. Lat. vetus: ὄρνις ἡ κατ'
οἶον, Gallina. Athen. l. 9. c. 4. Ὁ
Μυρτίλος ἴφθ, Ἀλλὰ μὲν καὶ ὄρνιθας καὶ
ὄρνιθας οὐ μόνον ἡ σωήθεια καλῇ τὰς
θηλείας, αἶν &c. apud auctorem le-
genda. Moneam tamen obiter le-
ctorem liceat, ibidem ἀμφότερα
μνημονεύον admisisse Athenæum, cum
Xenophontis verba quædam ἐν δει-
πνῷ Παιδείας legi testatur, quæ ἐν
πρώτῳ tamen p. 93. reperiuntur.
Luc. XIII. 34. — ὃν τρέφουσιν ὄρνις πλὴν
ἰαυτῆς νοσίου ὑπὸ τὰς πτέρυγας, &c.
quibus adjicere libet Euripid. in
Hercule Fur. v. 71.

— ὡς ὑποπτερύς

Σάζω πρὸς ὅς, ὄρνις ὡς ὑποπτερύς.
Adde doctif. Bochart. Hieroz. l. 1.
c. 18.

² Χιλῶ] Vide sis p. 49. n. 3.

³ Οἶνος κελύβινος &c.] In MSto E-
ton. & editionibus quibusdam de-
est vox ultima; in aliis κελύβινος
scribitur. Hoc autem vini genus
Osiridis inventum fuisse tradit Dio-
dor. Sic. l. 1. p. 17. τίλος δὲ τ' Ὀσίριον
πάντων τῶν οἰκαμένην ἐπιπλύντα, τ' ἡρώων
βίον τοῖς ἡμερωπίοις κρητῆρας ἐντρέφει-
ται. Εἰ δὲ τις χεῖρα τὸ φυτόν τ' ἀμπίλκ
μὴ ὡρεσθῆναι, διδάσκει τὸ ἐν τ' κρη-
τῆρας κελύβινος ὄρνιθας πόμα, λεπτόρμα
& πολλὸν τ' ὡρεῖ τ' οἶνον ὑπόδιας τε ἔ' δυά-
μιως. Apud eundem Diodor. l. 1.
p. 31. potus iste ζύθος dicitur: κελύ-
βινος δὲ καὶ ἐν τ' κρητῶν Αἰγυπτίους
πόμα, λεπτόρμα & πολλὸν τ' ὡρεῖ τ' οἶ-
νον ὑπόδιας, ὃ καλεῖται ζύθος. Eiusdem
vide l. 4. p. 211. Scribit etiam A-
then. l. 1. ferè extremo, ἐντρέφεται παρ'
Αἰγυπτίους βοήθημα, ὡς τὰς διὰ πνίαν
δασυμένους οἶνον, τ' ἐν τ' κρητῶν θηλείας
ποῖον καὶ οὕτως ἡδύτατον τὸν τῶτον
ὡρεσθῆναι, ὡς καὶ αἶμα, καὶ ὡρεῖ-
ται, καὶ πάντα ποιῶν, ὅσα τὰς ἐξεί-
κας γινόμενους. Confer Herodot. l. 2.
c. 77.

⁴ Ἰσοχειλεῖς,] Phavor. & Suidā
exponentibus, μέχρι χειλὸς πεπλη-
ρωμένοι. J. Poll. l. 2. segm. 89. ἀπὸ
δὲ χειλέων, τὰ μίτρα· ἰσοχειλῆ, τὰ ἰ-
πίματα. Eiusdem vide l. 5. segm.
133.

κάλαμοι ἐνέκειντο, οἱ μὲν, μείζους, οἱ δ', ἐλάττους, γόνατα ἐκ ἔχοντες. Τῆς δ' ἑδῆς, ὅποτε τις διψῶν, λαβόντα εἰς τὸ σῶμα ἀμύζειν. Ἐπὶ πᾶν ἄκρατος ἦν, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Ἐμάλᾳ ἡδὺ πόμα² συμμαθόντι ἦν.

Ο δὲ Ξενοφῶν τὸν μὲν ἄρχοντα τῆς κώμης ταύτης σιῶδῃ-
πνον ἐποίησται, καὶ παρῶν ἐκέλευεν αὐτὸν, λέγων ὅτι οὕτω
τῶν τέκνων σερήσοιτο, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ³ ἀντεμπλήσαντες
τῶν Ἰππιηδείων ἀπίασιν, ἣν ἀγαθόν τι τῷ στρατεύματι⁴ ἐξη-
γησάμεν Φαίνεται, ἔστ' ἂν ἐν ἄλλῳ ἔθνη γένωνται. Ο δὲ
ταῦτα ὑποχινεῖτο, καὶ φιλοφρονούμεν⁵, οἶνον ἔφρασεν ἐν-

isdem jacebant & calami, partim majores, partim minores, enodes. Hos, cum quis sitiret, in os sumptos eum sugere oportebat: ac potus is admodum erat fortis, ni quis aquam infunderet: ac valde gratus erat bibenti potus, qui quidem esset ei adsueta factus.

Xenophon autem vici istius præfectum coenæ adhibuit, eumque bono esse jubebat animo, dicens eum nec liberis fore orbatum, & se, domum ei rebus necessariis ubi vicissim replerent, abituros, si quidem exercitui, donec ad nationem aliam pervenissent, boni alicujus auctor fuisse visus sit. Hæc ille pollicebatur, atque ut benevolentiam suam declararet, quo loco vi-

1 *Ἀκράτος*] *Suidas* locum hunc ita citat: *Ἀκράτος* Ξενοφῶν. Πᾶν δ' ἢ ὁ οἶνος ἀκράτος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Fortis utique seu validus hic loci sonat ἀκράτος, metaphorā à vino metro seu ἀμυγῇ sumptā, cujus maxima est vis. Similiter fere vocem hanc adhibet *Thucyd.* l. 2. c. 49. ἐπικαπόντος ἔρσηματος εἰς τὴν κελίαν, καὶ ἐλκώσας τὴν αὐτῇ ἰσχυρὰς ἐγγυρομένης, Ἐ διαρροίας αἵμα ἀκράτος ἐπιπύπτεσης, &c. Et *Dionys. Hal. A. R.* l. 8. c. 54. δι' ὀργῆς ἀκράτος &c.

2 *Συμμαθόντι*] MS. Eton. & libri quidam editi habent *συμπαθόντι*. Sed ex vet. cod. *συμμαθόντι* repositum esse testatur *Stephanus*. Quin & eandem hanc scripturam confirmat *Suidas*, qui *συμμαθόντι* exponit *συνιδόντι* & dein locum hunc, auctore quidem non adpel-

lato, sic exscribit, καὶ πᾶν ἡδὺ ἦν συμμαθόντι τὸ πόμα, τὸ ἐκ κελῶν.

3 *Ἀντεμπλήσαντες* &c.] *Suid.* à quo *Steph.* id participii mutuatur, exponit ἀναποδόντες. Ξενοφῶν. Οἱ δὲ παρῶν ἐκέλευον, λέγοντες ὅτι ἔτι τέκνων σερήσοιτο, τὴν τε οἰκίαν αὐτῶ ἀντεμπλήσαντες & ἰππιηδείων. Locum sic corruptum & mutilatum exscripsit etiam *Constantinus*. Cæterum de ἀπίασι vide p. 250. n. 1.

4 *Ἐξηγησάμεν*] MS. Eton. τὸ πρῶτον πᾶσι τῇ ἐξηγησάμεν &c. Ad tempus participii quod adtinet, recte; ad cætera, perperam. Editiones pleræque *ἐξηγησάμεν*, pro quo *Steph.* merito reposuit *ἐξηγησάμενος*. Suprà modò hæc inter se tempora permutata vidimus in notā ad ἀναψήσαντας p. 297.

5 *Οἶνον ἔφρασεν* &c.] De hac loquendi

ἦν κατωρυγμίδι. Ταύτῳ μὲν οὖν τὴν νύκτα Διοσκηνήσαντες οὕτως ἐκοιμήθησαν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις ἀγαθοῖς οἱ στραῖται, ἐν φυλακῇ ἔχοντες τὸν καμάρχην, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ὁμοῦ ἐν ὀφθαλμοῖς. Τῇ δ' Ὀπιούσῃ ἡμέρᾳ Ξενοφῶν λαβὼν τὸν καμάρχην, πρὸς τὸν Χερσίσοφον ἐπορεύετο· ὅπου δὲ παρῶι κώμῳ, ἐτρέπετο πρὸς τοὺς ἐν ταῖς κώμαις, καὶ κατελάμβανε πανταχοῦ ¹ εὐωχουμένους καὶ εὐθυμουμένους, καὶ οὐδαμόθεν ἀφίεσαν, πρὶν παραθεῖν αὐτῷ ἄρτους· οὐκ ἦν δ' ὅπου ἔπαυετο ἵππῳ τὴν αὐτὴν τρέφεζαν κρέα ἄρνεα, ἐρίφεια, χοίρεια, μόσχεια, ² ὀρνίθια, σὺν πολλοῖς ἄρτοις, τοῖς μὲν, πυρίνοις, τοῖς δὲ, κριθίνοις. Ὅποτε δὲ τις ³ φιλοφρονέμενός τῳ βούλοιτο προσπεῖν, εἴλκεν ἵππῳ τὸν κρατῆρα· ⁴ ἐνθα

num defossus esset, indicavit. Hanc igitur noctem milites domicilia hinc inde nocti sic in rerum omnium copiâ quiescebant, cum *interea* vici praefectum in custodiâ, & liberos simul ejus in oculis haberent. Postero die Xenophon sumpto secum vici praefecto, ad Cherisophum proficiscebatur: quacun- que autem vicum *aliquem* praeteriret, ad eos, qui in vicis erant, divertebat, & ubique eos convivia agentes ac lætitiâ adfectos offendit, atque nullo *sane* ex loco *eum* prius dimittebant, quàm prandium ei adposuissent: nec erat ubi non in eâ- dem mensâ carnes agninas, hœdinas, suillas, vitulinas, galli- naceas, multis cum panibus, partim triticeis, partim hordea- ceis adponebant. Ac cum quis benevolentiae declarandæ stu- dio alicui propinare vellet, ad craterem *eum* trahebat; ubi

loquendi ratione vide sis p. 84. n. 2. & locis ibi citatis adde Matt. XXI. 42.

¹ Εὐωχούμενοι καὶ &c.] Solemnia sunt in epulis rebûsque paulò jucundioribus verba. Κ.Π. p. 28. Τοῖς αὐταῖς μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρείχαν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Vide & p. 244, 246. p. 286. οἱ δὲ Μῆδοι καὶ ἱπποὶ, καὶ εὐωχόντο, καὶ ἡλύοντο, καὶ πίσις εὐθυμίας ἐν- πίμπλαστο.

² Ὀρνίθια.] Lege p. 299. n. 1.

³ Φιλοφρονέμενός τῳ βούλοιτο &c.] Sic edit. Sierph. & Leunclau. MS. au- tem Eton. & edit. Ald. φιλοφρονού-

μενός τῳ, εἰ βούλοιτο &c.

⁴ Εἶθα κύψαντα &c.] Hermogen. Περὶ Ἰδιῶν l. 2. Τοῖς δὲ ὁ Ξενοφῶν καὶ ἱστορίῃς, οἷος καὶ τοῖς ἄλλοις· οἷός, ὅπ' ἂν ἐπὶ αὐτοῖς, ὅταν λίγη καὶ, ὅπ' τοῖς πασι ὡς ἐν οἷς διελίγντο· καὶ ὅπ' πίνειν δὲ τῷ κρατῆρι ἐπικύψαντες ἰδοὶ, καὶ πρὸς βῦν· ταῦτα γὰρ, ὅπ' ἐπὶ ταῦτα, καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀφίεσαν· ἔχει τὴν ἡδονήν, ἥπερ ἔχ' ὁμοίως ὁ Πλάτων χρῆ- ται. MS. Eton. εἶθ' ὑπεκύψαντα, atque ita forsan suo in exemplari legit Hermogenes; apud quem δὲ τῷ κρατῆρι recte exponuntur ἱστορίαι. At huic curæ minimè fuisse, ut verba

κύναντα ἔδει βοφαιῦται πρὶν ὥσπερ βοῦν. Καὶ τῷ καμάρχῃ
ἔδιδον λαμβάνειν ὅ, τι βέλπει. ὃ ἄλλο μὲν ἔδεν ἔδεχετο.
ὅπῃ δὲ πῖνα τὸ συγνῶν ἴδοι, πρὸς ἑαυτὸν αἰεὶ ἐλάμβανεν.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον πρὸς Χερσίφον, καπιλάμβανον καὶ ἐκεί-
νους σκληνέοντας, ἑσφαναμένους τῶ ξηρῷ χιλῶ σφάνους, καὶ
Δακονέοντας Ἀρμενίους παῖδας σὺν τῷ βαρβαρικαῖς ἑσλαῖς.

prono capite bovis instar forbentem bibere oportebat. E-
tiam vici præfecto, quidquid vellent, fumendi potestatem fa-
ciebant. Is verò aliud quidem nihil accipiebat; sed cognat-
um sicubi aliquem videret, eum semper ad se recipiebat.

Cum ad Cherisophum venissent, illos etiam convivia sub
tectis agentes offendunt, coronis ex arido gramine redimitos,
quibus & pueri Armenii stolis barbaricis amicti ministrabant:

verba Xenophontis ipsa totidem
literis exarata proferret, ex ordi-
ne, quem in iis citandis, pertur-
bato, sequitur, ne prætermisiones
memorem, abunde constat. Qua-
re nec Xenophon quæ scribit, ad
Hermogenis exemplaria, nec ad
exemplaria Xenophontis, quæ ex-
scribit Hermogenes, exigenda pu-
tem. Auctori non propterea ad-
dendum quid vel detrahendum
est, ei quodd addiderit quidquam
detraxeritve Interpres; nec Inter-
preti verba Auctoris minuendi,
vel, prout usus ac ratio postulent,
augendi facultas est deneganda.

1 Ἐδίδον.] Vide sis K. Π. p. 27.

2 Καὶ ἐκείνους σκληνέοντας.] Vox ul-
tima (cujus vim minùs diligenter
exposuere Lexicogr.) non tantum
temporii seu domicilii cujusvis notio-
nem, sed & convivia ab iis, qui il-
lic degunt, agitata repræsentat.
Huic certè loco sensus hic maximè
convenit, quem & series ei ora-
tionis vindicat. Dicit utique No-
ster, se cum suis invenisse καὶ ἐκείνους
σκληνέοντας, i. e. hos etiam, perinde
atque illos, ad quos prius modò
diverterat, p. 301. ἐνωχούμενους &c.

Addit ἐσφαναμένους, pro more sci-
licet eorum epulis qui vacarent:
quâ de re dictum p. 276. n. 1. Sic
K. Π. p. 136. σκληνέ est conviviunt.
Et Λακεδαίμ. Πολιτ. haud ita lon-
gè ab init. σκληνέ & Δακονέων de
conviviis Lacedæmoniorum semel
atque iterum adhibet. Infrà iti-
dem historiæ hujusce l. 5. παρέχει
ἢ ἢ ἡδὲ τοῖς σκληνέων ἀλφειῶν, ἄρτους,
εἶνον &c. ubi σκληνέων sunt οἱ ἑς τὴν
ἐσφάναν ἰόντες, ejusque adeò μετέχοντες.

3 Ἐσφαναμένους τῶ &c.] Adi p.
276. n. 1. Cæterum, in MSto E-
ton. & editionibus nonnullis deest
σφάνους. At alii vocem hanc libri
rectè retinuerunt; quippe quodd
verbo nomen ab eo deductum ad-
jicere solent Græci. Sic suprâ No-
ster p. 231. dixit Δακονέων Δακονί-
ων: p. 169. φυλακῆς φυλάξαι, ubi
vide notata. Sic & Æschin. Κατὰ
Κτησιφ. p. 61. edit. Sieph. — πότιζα
αὐτὸν διὰ χρυσῷ σφάνου σφαναθήναι, ἢ
&c. Et apud Athen. l. 15. c. 10. —
χυδαίοις σφαναθήναι σφάνοις &c.

4 Στολαῖς.] Tho. Margitt. Ἰστον ὅτι
ἰσθῆς καὶ σελή Δακονέων, τῶ μὲν τὴν ἰσθῆα
ἐπὶ τῷ αἰπλῶς ἐσδυμένοι τὰ τῆς τῆς
δὲ σελῆ, ἐπὶ τῶν Δακονέων χημείων
τῶν

τοὺς ἣ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ¹ ἐνεοῖς ὃ, πὶ δέοι ποιεῖν. Ἐπεὶ
 δὲ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο Χερῖσουφ² καὶ Ξενοφῶν, κλητὴν
 δὲ ἀνηρώτων τὸν καμάρχην Διὰ τῆς ² περὶζοντ³ ἐρμηνεύσας,
 τίς εἴη ἡ χώρα. Ο δὲ ἔλεγεν ὅτι Ἀρμενία. Καὶ πάλιν ἡρώ-
 των, τίνοι ἵπποι τρέφονται. Ο δὲ ἔλεγεν ὅτι βασιλεὺς δασμὸς
 τὴν ἣ πηλίσσον χώραν ἔφη εἶναι Χάλυβας, ³ καὶ τὸ ὁδὸν ἔφρα-
 ζεν, ἣ εἴη. Καὶ αὐτὸν τότε μὲν ὥχρησθαι ἄγων Ξενοφῶν πρὸς τὰς
 ἑαυτῶν ⁴ οἰκέτας, καὶ ἵππον, ὃν εἰλήφει, παλαιότερον δίδωσι
 τῷ καμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῦσαι, (ὅτι ⁵ ἤκουσεν αὐτὸν
 ἱερὸν εἶναι τῆς Ἡλίας) δεδιὼς μὴ ἀποθάνῃ· ἐκεκράκωτο γὰρ ⁶ ὑ-
 πὸ τῆς πορείας· ⁷ αὐτὸς δὲ τῶν πώλων λαμβάνει, καὶ τὸ ἄλ-

atque pueris *hifce* tanquam furdis ostenderunt quid facto opus
 esset. Posteaquam se invicem comiter exceperant Cherisophus
 & Xenophon, communiter vici præfectum per interpretem
 Perficē loquentem interrogabant, quænam *hæc* esset regio.
 Dicebat ille Armeniam esse. Et rursum quærunť, cuinam ale-
 rentur equi. Regi, respondit is, tributī nomine *ali*: addidit
 proximam regionem esse Chalybum; simul viam, quæ illuc du-
 ceret, indicabat. Et tunc quidem eum Xenophon ad familiam
 suam reducit, equumque, quem sumpserat, seniore vici præ-
 fecto tradit, ut enutritum mactaret, (quippe quodd eum Soli
 sacrum esse audisset) veritus ne moreretur; nam itinere debili-
 tatus fuerat: ipse de equuleis *istis quosdam* accipit, ac cætero-

τῶν ἐοθίτων· οἱσι ἄλλα σολὴ τῇ Ἑλλάδι,
 καὶ ἄλλα τῇ βαρβαρίᾳ.

1 *Ενεοῖς*] *Snid. Επὶος*. (sic enim
 apud hunc scribitur) ἄφαιος, κωφός:
 adductis ibidem Xenophontis *hif-*
ce verbis. *Hesych.* Επὶος — κωφός, ὃς
 ἔτι ἀκύνει ἔτι λαλεῖ. MS. Eton. &
 editiones quædam veteres, pro ὥσ-
 περ ἐνεοῖς, pessimè exhibent ὥσπερ ἐ-
 νεοῖς, quam tamen vitiosam scriptu-
 ram sequutus *Amaseus* verterat
 tanquam adolescentibus.

2 *Περὶζοντ³*] Plenè dixerit τῇ
 φωνῇ· uti p. 186. *βοιωπαῖζον τῇ φωνῇ*,
 ubi vide n. 3.

3 *Καὶ τὴν ὁδὸν &c*] Sic paulò su-
 præ p. 300. οἷον ἔφραζεν ἵππον ἢ &c.
 ubi vide n. 5. Adde p. 283. n. 2.

& p. 238. n. 5.

4 *Οἰκέτας*,] Vide sis K. Π. p. 250.
 n. 1.

5 *ἤκουσεν αὐτὸν ἱερὸν &c.*] Con-
 sulte Dissertat. 2. K. Π. præmissæ p.
 41. & eruditiss. *Bocharii Hieroz.* l.
 2. c. 10.

6 *ὑπὸ τῇ πορείᾳ*.] Scil. ad Cheri-
 sophum, cujus meminit p. 301.

7 *Αὐτὸς δὲ τῇ πώλῳ*] MS. Eton.
 τὸν πώλον. Sed receptam nemo le-
 ctionem improbabit, qui memoriâ
 repetet ellipseos sæpiùs antehac ex-
 positæ exempla: quæ si quis desi-
 deret, adeat p. 259. n. 1. Adde
 Matt. XXIII. 34. ubi omnino præ-
 ter rem hebraïssimum nonnulli se
 prehendisse putarunt.

λων στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν ἔδωκεν ἐκάστῳ πῶλον. Ἦσαν δ' οἱ ταύτῃ ἵπποι μείονες μὲν τῇ Περσικῶν, θυμωδέστεροι ᾧ πολ-
λῶ. Ἐνταῦθα δὲ καὶ διδάσκει ὁ κωμάρχης πρὸς τοὺς πόδας
τῶν ἵππων καὶ τῶν ὑποζυγίων ² σακκία περιδεῖν, ὅταν λή-
γῃς χιόνος ³ ἄγων· ἄνευ γὰρ τῶν σακκίων κατεδύντο μέχρη
τῆς γαστρὸς.

⁴ Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἦν ὀγδόη, τὴν μὲν ἡγεμόνα παραδίδωσι Χει-
ρισόφῳ, τὰς δ' ⁵ οἰκέτας καταλείπει τῷ κωμάρχῃ, πλὴν δ' ἑὸν
ἄρβι ἡδάσκοντος. Τῆτον δ' ⁶ Ἐπιθένης Ἀμφιπολίτῃ παραδίδωσι
Φυλάτῃν, ὅπως, εἰ καλῶς ἡγήσαιο, ἔχων καὶ τῆτον ἀπίοι.
⁷ Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὸν εἰσεφόρησεν ὥς ἐδιώαντο πλείους, ⁸ καὶ

rum ducum cohortiūque præfectorum unicuique equuleum
dedit. Erant autem equi hoc loco minores quidem Perficis,
sed multò animosiores. Ibi tum *eos* docet etiam vici præfectus
pedibus equorum & jumentorum facculos illigare, quoties per
nivem irent: nam absque facculis ad ventrem usque *in nivem*
demergebantur.

Cum jam dies esset octavus, itineris ducem Cherisopho
tradit *Xenophon*, vici tamen præfecto domesticos relinquit,
præter *unum* filium jam pubescentem. Hunc Epistheni Am-
phipolitano adservandum tradit, ut, si rectè ducis officio
functus esset, cum illo etiam *recepto domum* rediret. In do-
mum autem ejus quàm poterant plurima invexerunt; & mo-

1 Ταύτη] Plenè, εὖ ταύτῃ τῇ χύ-
ρῃ seu μερίδι. Vide p. 103. n. 3. &
p. 211. n. 5.

2 Σακκία περιδεῖν, &c.] Ad vo-
cem primam *Poll.* tantum nomi-
nant Lexicographi. Rationem
hanc equos per nives expediendi
tangit Cl. *Montfanc.* Antiq. Illustr.
T. 4. par. I. p. 79.

3 Ἀγων] Absolutè verbum hoc
passim adhibet Noster: vide p. 265.
n. 5. atque ità quidem positum non
incommodè quibusdam in locis
verti potest *ire, pergere*. Sic utique
vertendum est Matt. XXVI. 46.
Joh. XI. 7.

4 Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἦν ὀγδόη,] *Diodor.*
Sic. l. 14. p. 259. ἡμερῶν τῶν

κώμας ἡμέρας ὀκτὼ, παρελθόντων εἰς
τὴν Φάσιν &c. Caterum, per ἡγεμόνα
Noster vult κωμάρχην.

5 Οἰκέτας] De quibus modo su-
prà pag. præced.

6 Ἐπιθένης] MS. Eton. Κλειθένης.
Idem inferiùs paulò, Κλειθένης. Sed
nil mutandum: hic enim Episthe-
nes esse videtur, cujus & infra No-
ster meminisse libro 7. ferè medio,
ubi cum vulgatis libris non diffi-
det MS. Eton.

7 Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν &c.] Quod
se facturos suprà p. 300. promise-
rat Xenophon.

8 Καὶ ἀναζεύξαντες] Vide p. 238.
n. 2.

ἀναζεύξαντες ἐπορεύοντο. Ἠγείτο δ' αὐτοῖς ὁ καμάρχης λελυ-
μμένος Διὰ χιόνου. ¹ Ἐῖδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σαθμῷ, καὶ ὁ
Χερίσσος αὐτῷ ἐχαλεπίνθη, ὅτι οὐκ εἰς κόμας ἦγεν. Ο δ'
ἔλεγεν ὅτι οὐκ εἶεν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. Ο δὲ Χερίσσος αὐ-
τὸν ἐπαισε μὲν, ² ἔδησε δ' οὐ. ³ Δότε δὲ τέτρα ἑκένος τ' νυκ-
τὸς δροσράς ὥχετο καταλιπὼν τ' υἱόν. ⁴ Τῆτό γε δὴ Χερίσ-
σος καὶ Ξενοφῶντι μόνον Διὰφορον ἐν τῇ πορείᾳ ἐγένετο, ἡ τῆ
ἡγεμόνου κάκωσις καὶ ἀμέλεια. Ἐποθένης δὲ ἡγάδη τε τῆ
παιδὸς, καὶ οἰκαδὲ κομίσις πισυτάτῳ ἐχρήτο.

Μετὰ τούτο σαθμὸς ἐπὶ ἐπορεύθησαν, ὁ ἀνὰ πέντε ὡρα-
αίγγρας τῆς ἡμέρας, ὡρὰ τ' φάσιν ποταμὸν, εὖρος ὡς πλε-
θραίων. Ἐνπιῦθεν ἐπορεύθησαν σαθμὸς δύο, ὡρααίγγρας δέκα.

tis castris pergebant. Ducebat eos vici præfectus per nivem
solutus; jámq̃ue tertiis erant in castris, cūm Cherisophus ei
succensusit, *propterea* quòd non ad vicos duceret. Negabat is
vicos hoc esse in loco. At Cherisophus eum cecidit quidem,
sed non ligavit: hinc ille noctu relicto filio aufugit. Hoc u-
nicum sanè Cherisophum inter & Xenophontem *hoc toto* iti-
nere *peperit* diffidium, ducis *nimirum* iniqua castigatio & *in eo-*
dem servando negligentia. Puerum autem adamavit Episthe-
nes, & ubi domum deduxisset, fidelissimo utebatur.

Post hæc castris septem, parasangas singulos in dies quin-
que, progressi sunt ad Phasin amnem, latitudine ferè ple-
thri. Hinc castris binis, decem parasangas progressi sunt:

1 Καὶ ἦδη τ' ἦν —, καὶ &c.] Sic re-
ctè locum distinxit Steph. nec aliter
suprà Noster p. 72. Καὶ ἦδη τε ἦν ἀμ-
φι ἄγροισι πλῆθυσαν, καὶ &c. Et p. 75.
Καὶ ἦδη τε ἦν μέσση ἡμέρα, καὶ &c. at-
que alibi sæpè. Perperam itaque
Leunclav. καὶ ἦδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ
σαθμῷ καὶ ὁ &c. Porro ἦν hic loci
ponitur pro ἦσαν, de quo vide p.
49. n. 1.

2 Ἐδησε δ' οὐ.] De more duces
itineris, suspectos præsertim & ig-
notos, adservandi lege quæ con-
gessit Freinsb. ad Q. Curt. l. 5. c. 4.
p. 338. edit. Snakenb.

3 Ἀπὸ τ' τούτου] Idem, opinor, va-

lent atque ἐκ τούτου δὲ, quâ de phra-
si vide scripta suprà p. 180. n. 4.

4 Τῆτό γε δὴ &c.] Editi, quos vi-
di, omnes dant τῆτό τε δὴ &c. MS.
Eton. τίτε δὴ &c. pro quibus, mo-
nente Stephano, reposui τῆτό γε &c.

5 Οἰκαδὲ] Scil. in Græciam:
quod sonat etiam vox ista p. 139.
& alibi sæpè.

6 Ἀνὰ] Distributioni etiam fig-
nificandæ, non eâdem sanè ubi-
que ratione, inservit ista particula
Matt. XX. 9. Luc. IX. 3, 14. Joh.
II. 6. Æqualem itidem distribu-
tionem suprà denotat p. 232. ἐπιή-
σαντο ἐξ λόγου ἀνὰ ἑκάστην πόλιν, &c.

¹ ὅτι δὲ τῇ εἰς τὸ πεδίον ὑπερβολῇ ἀπήντησεν αὐτοῖς Χάλυβες καὶ ² Τάοχοι καὶ Φασιανοί. Χερῖσφος ᾧ, ἐπεὶ κατέειδε τὰς πολεμίους ὅτι τῇ ὑπερβολῇ, ἐπαύσατο προδρόμους, ἀπέχων ³ ὡς τριάκοντα σάδους· ἵνα μὴ ⁴ κατὰ κέρας ἄγων πηλησιάζῃ τοῖς πολεμίοις· παρήγειλε δὲ τοῖς ἄλλοις ὥρῳ γαίην ὄνυχους, ὅπως ὅτι Φάλαγξ γήρει τὸ σθένος. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς ὁπισθοφύλακες, συνεκάλεσε ὄνυχους στρατηγὸς καὶ λοχαγὸς, καὶ ἔλεξεν ὧδε·

Οἱ μὲν πολέμιοι, ὡς ὁρᾶτε, κατέχουσι τοὺς ὑπερβολὰς τῶν ὄρων· ὥρα ᾧ βυλεύεσθαι ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιζόμεθα. Ἐμοὶ μὲν ἔνδοξόν ἐστιν ἀνταγωνισθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἡμᾶς δὲ βυλεύεσθαι ἕτερον ἡμέρον εἴτε αὐρίον δοκεῖ ὑπερβαλεῖν τὸ ὄρος. Ἐμοὶ δὲ γε, ἔφη ὁ Κλεάνωρ, δοκεῖ, ἐπὶ ὧς

ac in montium jugis, per quæ in planitiem transeundum erat, Chalybes iis & Taochi & Phasiani occurrerunt. Cherisophus autem, posteaquam hostes eo in loco, quo transeundum erat, conspexit, progredi desinit, cum triginta stadiorum intervallo abesset; ut nè ductâ in cornu acie ad hostes propius accederet; aliis mandat cohortes promoverent, ut in phalangem cõirent copiar. Ac ubi ii, terga qui tutabantur, venissent, duces & cohortium præfectos convocavit, atque in hunc modum loquutus est:

Hostes, uti videtis, montis juga tenent, tempusque est deliberandi quò pacto quàm optimè dimicemus. Ipse quidem arbitror militibus ut prandeant denuntiandum esse, nobis autem consultandum hodiène *potius* an cras mons superandus videatur. Mihi verò, inquit Cleanor, videtur, cum primum

1 Ἐπὶ δὲ τῇ &c.] Plenius suprà p. 288. ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὄρων &c. mox etiam infrà, κατέχουσι τοὺς ὑπερβολὰς τῶν ὄρων &c. & sic alibi. Adi sis p. 257. n. 3.

2 Τάοχοι] Nomen hoc Diodoro Sic. l. 14. p. 259. restituendum videtur; apud quem ibi legimus de Græcis hisce, διαπορεύοντες τῇ Χάων καὶ Φασιανῶν χώραις. Malim τῇ Ταίχων καὶ &c. nisi fortè lenius ex Stephano Byz. petendum sit remedium, scribendumque addeò, — τῇ Τάων καὶ &c.

nam sic ille: Τάοχοι, ἱθιες ἰνδότηρ τῶ Πόντι — Τύττες τοὺς Τάους καλεῖται.

3 Ὡς τριάκοντα] MS. Eton. ὡς πηλησιάζουσα. Editi quidam exhibent etiam πηλησιάζουσα, quam & *Atasians* in loco vertendo sequutus est scripturam.

4 Κατὰ κέρας ἄγων &c.] Quid sit κατὰ κέρας ἄγων, quid ἐπὶ Φάλαγξ ἄγων, dicendum in curis secundis ad K. Π. illustrandam insumendis.

5 Ὡς δὲ βυλεύεσθαι] Adi sis pag. 211. n. 3.

τάχιστα δρῖσῆσωμεν, ἔξοπλισμένους ὡς τάχιστα ἵεναι ἐπὶ τὰς ἀνδρας. Εἰ γὰρ διατρέψομεν τὴν τήμερον ἡμέραν, οἳ τε νῦν ὄρωντες ἡμᾶς πολέμιοι θαρσαλέωτεροι ἔσονται, καὶ ἄλλας εἰκὸς, τῶν θαρρύνων, πλέεας προσγενέσθαι.

Μετὰ τῶτον Ξενοφῶν εἶπεν, “² Εγὼ δ’ ἔγω γνώσκω· Εἰ μὲν ἀνάγκη ἐστὶ μάχεσθαι, τὸ το δὲ ὤφρα κευάσαισθαι, ὅπως ὡς κράτιστα μαχόμεθα· εἰ δὲ βυλόμεθα ὡς ῥᾶστα ὑπερβάλλειν, τὸτό μοι δοκεῖ σκεπήειν εἶναι, ³ ὅπως ἐλάττω μὲν τραύματα λάθοιμεν, ὡς ἐλάττω ἢ σώματα ἀνδρῶν δόποδάλοιμεν. Τὸ μὲν ἔν ὅρος ἐστὶ τὸ ὁρώμενον πλεόν ἢ ⁴ ἐφ’ ἐξήκοντα σταδία, ἀνδρες δὲ ἑδραμῇ ⁵ φυλάττοντες ἡμᾶς φανεροὶ εἰσιν, ἀλλ’ ἢ

pransi fuerimus, capienda esse arma & quàm celerrimè adversus homines pergendum. Nam si diem hodiernum contriverimus, & qui jam nos vident hostes fidentiores erunt, & alios consentaneum est, istis fiduciam præ se ferentibus, plures accessuros.

Post hunc Xenophon, “Ego verò sic statuo, inquit: Si pugnare quidem necesse sit, ad hoc nos nosmet parare oportet, ut quàm fortissimè pugnemus; sin quàm facillimè montem superare volumus, hoc mihi providendum esse videtur, ut quàm paucissima accipiamus vulnera, quàm paucissima hominum amittamus corpora. Ac mons quidem hic qui conspicitur, ampliùs quàm ad stadia sexaginta porrigitur, cùm nulli usquam homines, qui nos observent, adpareant, præ-

1 Τὰς ἀνδρας.] Consule p. 239. n. 2.

2 Εγὼ δ’ ἔγω γνώσκω· Εἰ &c.] Sic legit & fere locum distinxit Stephanus. MS. Eton. & edit. Ald. ἐγὼ δ’ ἔγω γνώσκω· ἀ μὲν — τὸτο δὲ παρασκευάσαισθαι, &c. Leunclau. ἐγὼ δ’ ἔγω γνώσκω, ἀ μὲν — τὸτο δὲ παρασκευάσαισθαι, &c.

3 Ὅπως ἐλάττω &c.] Particula ὡς inter voces istas ponenda videtur. Sic suprâ modò, ὅπως ὡς γράλλεται ἀγωνιούμεθα — ἐπὶν ὡς τάχιστα — ὅπως ὡς κορίπτει μαχούμεθα.

4 Εφ’ ἐξήκοντα σταδία,] Supple ἐκτεταμένοι, vel quid aliud huic sensu congruens.

5 φυλάττοντες] Hesych. & Etymol. m. φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν. Sic eo usus Elian. V. H. l. 2. c. 17. αἱ Μάγροι ἀποσείταζαν — πρὶ τῶν πλησίων παρσύνται φυλάττον τὸν Ὀχρὸν, τῆς &c. Καὶ ὁ μὲν εἰσέκει τῶν τῶτο, &c. Et Thucyd. l. 3. c. 105. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοις — φυλάσσαντες τὸς μετὰ Εὐρυλόχου Πειλοπονησίους, μὴ λάθωσι αὐτοὺς &c.

6 Αλλ’ ἢ] Phavorino observante, ἀπὶ τῷ εἰ μὴ, ut & infrâ l. 7. eadem adhibet particulas: ἀρξόμεθα μὴ σὺν ἔχῃ, ἀλλ’ ἢ μικρὸν π. Et Apost. 1. ad Cor. III. 5. Τίς ἐστὶ Πάυλος, τίς ἢ Ἀπολλῶς, ἀλλ’ ἢ &c.

“κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν· πολὺ ἔν¹ κρείττον τῷ ἐρήμῳ ὄρεσι καὶ
 “κλέψαι πὶ περὶ αὐτῶν λαθόντας, καὶ ἀρπύσαι φθίσουσας, ἣν
 “διωόμεθα, μᾶλλον ἢ πρὸς ἰσχυρὰ χωρία καὶ ἀνδρας παρε-
 “σκάσμεν μάχεσθαι. Πολὺ γὰρ ῥᾶον² ὄρθιον ἀμαχεῖ ἰε-
 “ναι, ἢ ὁμαλόν, ἔνθεν καὶ ἔνθεν πολεμίων ὄντων· καὶ νύκτωρ
 “ἀμαχεῖ μᾶλλον ἢ τὰ πρὸ ποδῶν ὁράῃ τις, ἢ μεθ’ ἡμέραν
 “μαχόμεν³· καὶ ἡ τραχὺς τοῖς ποσσὶν ἀμαχεῖ ἰσῦσιν⁴ εὐ-
 “μενέστερα, ἢ ὁμαλὴ, τὰς κεφαλὰς βαλλομένοις. κλέψαι
 “δὲ σὺν ἀδιωκτόν μοι δοκεῖ εἶναι, ἔξον μὲν νυκτὸς ἰέναι, ὥς
 “μὴ διωκόμεθα ὁρᾶσθαι· ἔξον δὲ⁵ ἀπελθεῖν ποσσὶν, ὥς μὴ
 “αἰσθησὶν παρέχειν. ⁶ Δοκῶμεν δὲ ἂν μοι, ⁶ ταύτῃ προαγοίῃ-

“terquàm in hâc viâ : quapropter multò potius fuerit, & in
 “aliquam montis deserti partem furtim ut invadamus clam o-
 “peram dare, & *ipsis*, si poterimus, præripiamus, quàm ad-
 “versùs loca munita & homines paratos dimicare. Nam lon-
 “gè facilius est sine prælio viâ arduâ ire, quàm planâ, si ho-
 “stes omni ex parte adsint : nocte etiam quæ ante pedes sunt
 “melius quis cernat, si absque pugnâ *pergere liceat*, quàm in-
 “terdiu, si pugnet : aspera quoque pedibus *via*, iis qui sine
 “prælio iter faciunt facilius est, quàm plana iis, quorum fe-
 “riuntur capita. Posse autem fieri ut furtim *jam* agamus mihi
 “quidem videtur, cùm noctu *itâ* pergere liceat, ut conspici
 “non possimus ; liceat etiam eousque discedere, ut nullum *iis*
 “*positi* indicium præbeamus. Censeo etiam nos, hâc si parte

1 Κρείττον — μᾶλλον ἢ] Sic & Iso-
 erat. in Elii. ἰγκώμ. p. 213. edit.
 H. Steph. ὡς ἡγήσατο κρείττον εἶναι
 πειθῶναι, μᾶλλον ἢ &c.

2 Ὀρθιον — ἰέναι, ἢ &c.] Sic fere
 Noster in Κυνηγετ. haud ita longè
 ab init. Οἴκῳ γὰρ (lepores) μάλιστα
 τὰ ἀνίστη, ἢ τὰ ὁμαλὰ. Ibid. paulò
 inferius, Εἰ δὲ ἐφύζαν ὄρθιον, &c. quæ
 vox ultima adverbialiter poni vi-
 detur : ad ceteras ex χειρίων, de cu-
 jus ellipsi vide p. 266. n. 1. peten-
 dum est supplementum.

3 Εὐμενέστερα.] Sensu etiam meta-
 phorico vocem hanc adhibet Thim-
 oyd. l. 2. c. 74. ἐπὶ γῆνι τῇδε ἡλθομεν — &
 παρ᾽ ἡμετέρας αὐτῇ εὐμενῇ ἐπαφίκαμεν &c.

4 Απλῶς τοῦτον.] Quod qui-
 dam (adnotante ad Anas. verho-
 nem Steph.) significare putant, ab-
 scedere tam lento gradu, ut &c. Leun-
 clav. reddit, tanto ex intervallo sejun-
 ctos ab eis iter facere, ut &c. Plenè
 dixeris — εἰς ποσὶν διαστήματι ἀπ’ αὐ-
 τῶν, ὡς &c.

5 Δοκῶμεν δὲ ἂν μοι.] Thom. Ma-
 gister : Ὡς περὶ λέγουμεν, Δοκῶ μοι, ἔγω
 καὶ μοι δοκῶμεν, ἐπὶ πλεονασμῷ : quod
 ostendit exemplis ex Platone & De-
 mosthenes prolatis. Sic & Noster K.
 Π p. 356. καλὸν πᾶν μοι δοκῶμεν &c.
 quod pro μοι δοκῶ, antehac edito,
 ex MSto Bodl. reposui.

6 Ταύτῃ] Vide sis p. 261. n. 4.

“ μῆμοι προσβαλεῖν, ἐρημότερῳ ἂν τῷ ἄλλῳ ὄρεϊ χρῆσθαι· μέ-
 “ νοιεν γὰρ αὐτοῦ μᾶλλον ἀθρόοι οἱ πολέμιοι. Ἀτὰρ τί ἐγὼ
 “ περὶ κλεψῆς συμβάλλομαι; ¹ Τμᾶς γὰρ ἔγωγε, ὦ Χερσί-
 “ σσφε, ἀκούω τὰς Λακεδαιμονίης, ² ὅσοι ἐστὶ τῶν ὁμοίων, εὐ-
 “ θυς ἐκ παίδων κλέπειν μελεῖσθαι· ἔκ ἐκ αἰσχρὸν εἶναι, ἀλλὰ
 “ ἀναγκαῖον κλέπειν ὅσοι μὴ καλύψ νόμος. Ὅπως ᾗ ὥς κρᾶ-
 “ πτε κλέπτητε καὶ περιεῶδε λανθάνειν, ³ νόμιμον ἄρα ὑμῖν
 “ ἐστίν, ἐὰν ληφθῆτε κλέπτοντες, μαστιγῶσθαι. Nūn ἔν μάλα

“ eos invasuros simulemus, reliquas montis partes desertio-
 “ res reperturos: nam hic potius hostes conferti substituerint.
 “ Verum quid ego de furto in medium adfero? Nam vos e-
 “ quidem, Cherisophe, Lacedæmonios, quotquot *vestrum* pa-
 “ res estis, statim à pueris furta meditari audio: nec esse tur-
 “ pe, sed necessarium furari, quæ lex auferre non vetat. Ut
 “ autem quàm solertissimè furemini detisq̃ue operam ut latea-
 “ tis, legibus utique apud vos sancitum est, ut, si in furto de-
 “ prehendamini, flagris cædamini. Itaque jam tibi *idonea* ad-

1 Τμᾶς γὰρ ἔγωγε, &c.] Conful-
 lendus Noster Λακεδαιμ. Πολιτ.
 haud longè ab initio: *Plutarch.* in
 vitâ *Lycurgi* p. 50. His adde quæ
 differit cultissimi vir ingenii *Rollin*
 in opere, quod inscribitur *De*
la manière d'enseigner & d'étudier &c.
 Tom. 3. part. 3. p. 465. & seq. e-
 dit. Paris.

2 Ὅσοι ἐστὶ τῶν ὁμοίων.] Apud La-
 cedæmonios ὁμοιοι iidem ferè vi-
 dentur fuisse, atque ὁμόημοι apud
 Persas, i. e. pari honore ac dignitate
 præditi. De iisdem Noster *Hist. Gr.*
 l. 3. ferè medio: Οὗτος δὲ (Κισιάδην)
 ἦν καὶ τὸ εἶδος παισικός καλὸς, καὶ τὴν
 ψυχὴν εὐρωστος, ἐ μέντοι τῶ ὁμοίων. Ii
 autem ὁμοιοι Lacedæmoniis cense-
 bantur, qui cū vitam à teneris
 annis ex legum præscripto insti-
 tuissent, sic demum ad rempubli-
 cam accedebant. Noster in Λακε-
 δαιμ. Πολιτ. haud ita longè à fine:
 Ἐπίηκε δὲ (Lycurgus) καὶ τὴν ἀνυπό-
 στατοι ἀνάγκην ἀσκέειν ἅπαντας πολιτικῇ

ἀρετῇ. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ νόμιμα ἐκτελεῖ-
 σιν ὁμοίως ἅπαντες τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίη-
 σι, καὶ ὁδὸν ὑπελογίζετο οὐτὶ συμβῆται
 εἴτε χρημίσται ἀδίνεσαν. Εἰ δὲ τις ἀπο-
 δειλιάσει τῷ τὰ νόμιμα ἀφαιροῦσθαι,
 τῆτοι ἐκεῖ ἀπιδείξει μὴ τι νομίζεσθαι ἐπὶ
 τῷ ὁμοίῳ εἶναι. De phrasi ipsa ἐστὶ τ
 &c. vide K. Π. p. 607. n. 3.

3 Νόμιμον ἄρα ὑμῖν &c.] Noster
 ibid. Εἴποι δ' αἰ οὖν τις, Τί δῆτα, εἶ-
 περ τὸ κλέπτειν ἀγασθὴν ἐνόμιζε (Ly-
 curgus,) πολλὰς πληγὰς ἐπιόσκει τῷ
 αἰσικομῆν; Ὁπ, φησὶ ἐγὼ, καὶ πολλὰ
 ὅσοι ἀνθρώποι διδάσκουσιν, καλὰ καὶ
 τὸν μὴ καλῶς ὑπορετοῦντα. Καὶ κείνους
 μὲ οὖν τὰς αἰσικομῆν, ὡς κακῶς κλέ-
 πτητας, τιμωροῦνται. *Plutarch* in vi-
 tā *Lycur.* p. 50. αἰ ἀλλῶ, πολλὰς λαμβά-
 νει πληγὰς &c. *Sextus Empir.* Pyr-
 rhon. Hypotyp. l. 3. c. 24. p. 181.
 edit. Lips. Φασὶ δὲ πρὸς ὅτι καὶ οἱ
 Λάκωνες τὰς κλέψαιτας ἐκόλαζον, οὐ
 ἀλλὰ τὸ κεκλοφίεσθαι, ἀλλὰ ἀλλὰ τὸ πιφω-
 ρεῖσθαι. Ubi vide sis quæ *Cl. Fabric.*
 notavit.

“σὺ καὶ αἰρὸς ἐστὶν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν, καὶ φυλάττειν μέντοι
 “μὴ ληφθῶμεν ἡ κλέπτοντες ὅρας, ὥς μὴ πολλὰς πληγὰς
 “λάβωμεν.”

Ἀλλὰ μὲντοι, ἔφη ὁ Χερσίφους, καὶ ἐγὼ ὑμᾶς ἀκούω τὰς
 Ἀθηναίους δεινὰς εἶναι κλέπειν² τὰ δημόσια, (καὶ μάλα ὄντως
 δευρὸς ὅτι κινδυνὸν τῷ κλέπειν) καὶ τὰς κρατίστους μέντοι μάλι-
 στα, ἔπερ ὑμῖν οἱ κράτιστοι ἄρχειν ἀξίον. ὥς ὥρα καὶ σὺ ἐπι-
 δείκνυσθαι τὴν παιδείαν. Εγὼ μὲν πίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἔτοι-
 μός εἰμι, τὰς ὁδοφύλακας ἔχων, ἐπειδὴν δειπνήσωμεν, ἵε-
 ναι καταληφόμενος τὸ ὄρεον. ἔχω δὲ καὶ ἡγεμόνας· οἱ γὰρ³
³ γυμνῆται τὴν ἐφεπομύων ἡμῖν⁴ κλοπῶν ἑλαβόν τινας ἐνεδρεύ-

“modum opportunitas est institutionem ostendendi, & ve-
 “rò etiam cavendi nè deprehendamus dum partem aliquam
 “montis furtim invadimus, ut nè multas plagas accipia-
 “mus.”

At verò, inquit Cherisophus, & ego vos audio Athenien-
 ses solertiâ publicas opes furandi valere, (quanquam gravissi-
 mum furanti periculum sit *propositum*) & verò præstantissi-
 mos potissimum, siquidem apud vos præstantissimi *quique* dig-
 ni qui magistratum gerant censentur: itaque *jam* tibi quoque
 tempus est oblatum institutionis *vestræ* specimen edendi. E-
 go verò, ait Xenophon, paratus sum ut cum extremo agmi-
 ne, posteaquam cibum ceperimus, pergam ac montem occu-
 pem. Duces etiam itineris habeo: quippe milites expediti
 de furibus quosdam illis, qui nos sequuntur, ex insidiis cepe-

1 Κλέπτοντες τῷ ὄρει.] Post κλέ-
 πτοντες intellige π. Sic supra modò
 p. 308. τῷ ἱερῶν ὄρει καὶ κλέψαι π
 πρὸς τὸν ὄρει: & infra paulò, λάβωμεν τι
 τῷ ὄρει. De ellipsi particulæ istius
 vide p. 49. n. 4. & K. Π. p. 390. n.
 1. *Leunclau.* scribendum κλέπτοντες
 π τῷ ὄρει existimavit.

2 Τὰ δημόσια.] Scil. *χρήματα*:
 quod deest itidem Luc. XI. 41.
 Πλὴν τὰ εἰόντα δὲ π. &c. quam sic
 suppleveris loquutionem, Πλὴν καὶ
 τὰ εἰόντα &c. Nomen idem omit-
 tit *Herodian.* l. 7. sect. 9. simulque
 supplendi rationem indicat: *μετ-*

ἤλθην (Maximianus) ἐπὶ τὰ δημόσια
 καὶ εἰ πᾶσι ἡν *χρήματα* &c.

3 Γυμνῆται.] MS. Eton. & *Suid.*
 γυμνῆται. Sed vide pag. 251. n. 2.
 Adde K. Π. p. 519. n. 2.

4 Κλοπῶν.] Mirum, inquit *Ste-*
phanus, si Xenophon κλοπῶν, ac non
 potiùs κλοπίων, scripserit. Fallitur
 omnino vir doctus: neque enim
 κλοπίων, sed κλῶψ, rectus est casus
 hic loci querendus. *Suidas*: Κλῶψ
 ὁ κλέπτης. Ξενοφῶν. Εἰσὶ γυμνῆται τῶν
 ἐφεπομύων ἡμῖν κλοπῶν. Voces *Suide*
 priores ex Xenophontis exemplari-
 bus corrigendæ sunt.

συντις· ¹ καὶ τῶν πωθάνομαι ὅτι οὐκ ἄβατίν ἐστι τὸ ὄρος, ἀλλὰ ² νέμεται καὶ αἰγὶ καὶ βουσὶν· ὥστε, ἣν περ ἅπαζ λάβω- μέν τι τοῦ ὄρους, ³ βατὰ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσαι. Ελπίζω μάλιστα οὐδὲ τοὺς πολεμικοὺς ⁴ μῆνεν ἐτι, ἐπειδὴν ἴδωσιν ἡ- μᾶς ἐν τῷ ὁμοίῳ Ἰππὶ τῶν ἄκρων· ἐδὲ γὰρ νῦν ἐθέλῃσι κατα- βαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν. Ο δὲ Χερῖσοφ⁵ εἶπε, Καὶ τί δ᾽ ἔ- σι ἵεναί, καὶ λείπειν τὴν ὁπιοδοφυλακίαν; ἀλλ' ἄλλους πῖμ- ψεν, εἰάν μὴ πινες ἐθέλῃσιν φαίνωνται. Εκ τῆς ⁵ Αριστωνυ- μος Μεθυδριεύς ἐρχεται ὁπλίτας ἔχων· καὶ Αριστέας Χι⁶, γυμνήτας· καὶ Νικόμαχ⁶ Οἰταῖ⁶, γυμνήτας· καὶ συν-

runt; atque ex his audio montem non esse inaccessum, sed in eo tum à capris tum à bobus pastum quæri: aded ut, si semel aliquam montis partem ceperimus, jumentis etiam *loca* erunt pervia. At nè quidem hostes diutius mansuros spero, postea- quam nos pariter *cum ipsis* in summis verticibus viderint: ne- que enim hoc tempore in æquum nobiscum volunt *locum* de- scendere. Et Cherisophus, Cur te, inquit, ire oportet, ac cu- ram agminis extremi relinquere? quin alios mittito, nisi se qui- dam sponte obtulerint. Tum verò Aristonymus Methydriensis cum gravis armaturæ venit militibus; & Aristeas Chius cum expeditis; cum expeditis etiam Nicomachus Oeræus: atque id

¹ Καὶ τῶν &c.] In editis an- te hac libris sic legitur & distingui- tur locus; ἑλαστοὶ πινες ἐπιδριύσαντες τῶν καὶ πωθάνομαι &c. In MSto Eton. deest illud τῶν: quod ta- men, positâ post ἐπιδριύσαντες dis- tinctionis notâ, rectius retinen- dum videtur, & cum sequentibus (quod maluit etiam Steph.) conne- ctendum. Solent enim auctores casum istum verbo πωθάνομαι ad- jungere, suppressis præpositionibus πινες vel &c. Res est notissima.

² Νέμεται] MS. Eton. & edit. Ald. γέμεται: quam scripturam se- quutus est Amasius. Sed vulga- tam huic libens prætulerim: alio- quin dixisset, opinor, Noster, non γέμεται, sed γέμει, sequente utrius- que nominis casu genitivo.

³ Βατὰ] Hesych. & Phavor. Βατὶν, βάσιμον, ὃ ἐστὶ δυνάμει περὶ ἐπιβαίνειν. Suid. Βατὰ· βάσιμος, addito ex Ar- riano exemplo. Cæterum, intelli- gendum hic esse χωρία, ex iis, quæ jam supra non uno loco de vocis istius ellipsi monuimus, facile con- stabit. Tu sis vide p. 308. n. 2.

⁴ Μένειν ἔτι,] Lennel. alii que mi- nus rectè legunt μένεν ἔτι, &c. Er- ratum vidit Portus, monuitque ad- ed vel subaudiendum αὖ particu- lam, ut pro futuro μένεν accipia- tur, vel etiam μινεῖν legendum: quod Stephanus quidem rectè in o- rationem recepit.

⁵ Αριστωνυμος — Αριστέας &c.] Ho- rum supra p. 259 & seq. meminit.

⁶ Οἰταῖος, γυμνήτας] MS. Eton. & edit. Ald. οἰταῖος. Amas. vertit Τεῖος.

θημα ἐποιήσαντο, ὅποτε ἔχοιεν τὰ ἄκρα, πύργα καίεν πολλά. Ταῦτα στυγέμενοι ἤρξαν· ἐκ δὲ τῆ ἀρίστη προήγαγεν ἸΑ-
 ρισώνυμος τὸ στρατόμα πᾶν ὡς δέκα στάδια πρὸς τοὺς πο-
 λεμίους, ὅπως ὡς μάλιστ' ἀποκτείνῃ ταύτην προσηύξεν.

Ἐπεὶ δὲ ἐδείπνησαν καὶ νύξ ἐγένετο, οἱ μὲν ταχθέντες ὤ-
 χοντο, καὶ καταλαβάνουσι τὸ ὄρεον· οἱ δ' ἄλλοι αὐτοῦ ἀνε-
 παύοντο. Οἱ δὲ πολεμίους, ὡς ἵσταντο ἐχόμενον τὸ ὄρεον, ἐ-
 ρρηγόρησαν, καὶ ἔκαιον πύργα πολλὰ διὰ νυκτός. Ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, Χερσίφους μὲν θυσιάνθρωπος ἦγε κατὰ τὴν ὁ-
 δόν· οἱ δὲ, τὸ ὄρεον καταλαβόντες καὶ τὰ ἄκρα, ἐπήρσαν.
 Τῶν δ' αὖ πολεμίων τὸ μὲν πολὺ ἔμεινεν ὅπῃ τῇ ὑπερβο-
 λῇ τῆ ὄρου, μέρῳ δ' αὐτῶν ἀπλύτα τοῖς κατὰ τὰ ἄκρα.
 Πρὶν δὲ ὁμοῦ εἶναι τὰς πολεμίους, ἀλλήλοις συμμιγνύουσιν
 οἱ κατὰ τὰ ἄκρα· καὶ νικῶσιν οἱ Ἕλληνες καὶ διώκουσιν. Ἐν
 τῷ τῷ δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆ πεδίου οἱ μὲν πελτασταὶ τῶν Ἑλλήνων

signum convenit, ut cūm *montis* vertices occupassent, multos
 accenderent ignes. His ita compositis prandent; & à pran-
 dio copias omnes Aristonymus decem ferè stadia hostes versùs
 produxit, ut quàm maximè *exercitum* hâc adducturus videretur.

Cœnati cūm essent ac nox advenisset, profecti sunt ii quibus
 erat hoc datum negotii, montemque occupant; cæteri ibi in-
 fra montem quiescebant. At hostes ubi montem occupatum in-
 tellexêre, vigilias egerunt, totaque nocte multos accenderunt
 ignes. Cūm dies advenisset, Cherisophus factâ re sacrâ suos re-
 ctâ viâ duxit; & illi, qui montem verticisque occupârunt, in
 hostes contenderunt. Hostium verò vicissim pars maxima mon-
 tis in superiore transitu manebat, pars eorum iis qui in jugis e-
 rant obviam ibat. Prius autem quàm hostes cœrent, manus
 inter se conferunt ii qui juga tenebant; vincuntque Græci &
 hostes persequuntur. Interea etiam de planitie pelastæ Græci

Τῆς. Steph. & Lennclav. dant Οἰ-
 τῆς. Cæterum, Lennclav. pingit
 hic *ρομῆται*, suprâ modò *ρομῆταις*.
 Et rectè quidem utraque se habet
 scriptura, si modò illam à recto *ρο-
 μῆταις*, hanc à *ρομῆταις* deducas. Vi-
 de p. 251. n. 2.

Ἰ Αῤῥισώνυμος] MS. Eton. habet
 Ἰ Χερσίφους: ideo forsan, quòd

alias nomini recepto soleat addi
 Μεθυρτίους.

2 Ταύτη] Vide p. 308. n. 6.

3 Τὰς πολεμίους, &c.] MS. Eton.
 dat τὰς πολλὰς ἀλλήλους &c. Sed sa-
 na est vulgata lectio. *Phavor.* Συμ-
 μιγνύων λέγεται, τὸ συνέχου, καὶ συν-
 ἄπτει καὶ συμμάχου, καὶ ἵσταντο πολεμίους
 δοτικῇ συντάσσειται.

δρόμῳ ἔθεον πρὸς τὰς ὤραπαγμύνας· Χερίσσος ἦ βα-
δυν παχὺ ἐφείπετο σὺν τοῖς ὀπλίταις. οἱ δὲ πολέμιοι οἱ ἐν
τῇ ὁδῷ, ἐπειδὴ ² τὸ ἄνω ἑώρων ἡτῶμνον, φεύγουσι· καὶ ἀπέ-
θανον μὲν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, γέρεα δὲ πᾶμπόλλα ἐλήφθη· ἃ οἱ
Ἕλληες ταῖς μαχαίραις κόπτοντες, ἀχρεῖα ἐποίουν. ὡς δὲ
ἀνέβησαν, θύσαντες, καὶ ³ τρώπαιον σησαμίδιοι, κατέβησαν εἰς
τὸ πεδῖον καὶ κόμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας.

Ἐκ τούτων ἐπορεύθησαν εἰς Ταόχας, ἐσθμὸς πέντε, παρα-
σάγγας ⁴ τελέοντα· καὶ τὰ ὀπιτήδεια ἐπέλιπε· χωρία γὰρ
ἔκουν ἰσχυρὰ οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ὀπιτήδεια πάντα εἶχον
⁵ ἀνακεκομισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο εἰς χωρίον, ὃ πόλιν
μὲν οὐκ εἶχεν ἀδ' οἰκίας, συνεληλυθότες δὲ ἦσαν αὐτοὶ καὶ ἄν-
δρες καὶ γυναῖκες ⁶ κτλὴν πολλὰ, Χερίσσος μὲν πρὸς τὴν

ad acie congressos cursu ferebantur: & Cherisophus gradatim
quidem sed celeriter cum gravis armaturæ militibus subseque-
batur. At hostes qui in viâ substituerant, cum suorum partem in
summo monte victam cernerent, fugam arripiunt: atque ex
iis plerique periêre, permultaque capta sunt scuta; quæ Græ-
ci gladiis ita cædebant, ut ad usum bellicum inutilia redderent.
Cum adscendissent, factâ re sacrâ, tropæoque constituto, in
planitiem & vicos multis bonis refertos descenderunt.

Indè castris quinque, parasangas triginta ad Taochos pro-
gressi sunt; & commeatus jam deficiebat: nam Taochi muni-
tis in locis habitabant, in quibus commeatus etiam omnes ed
subvectos tenebant. Cum in locum pervenissent, ubi tametsi
nec erat oppidum, nec domus, tamen illuc convenerant &
viri & mulieres & jumenta multa, Cherisophus hunc, ut pri-

1 Βαδὴν παχὺ &c.] Sonare viden-
tur pleno gradu: δρόμῳ quidem ferri
Cherisophum, cum ὀπλίταις duce-
ret, minus utique conveniebat. Sed
ita tamen βαδὴν pergebat, ut παχὺ,
quàm maximâ potuit is celeritate,
qui non currebat, subsequeretur.
Passim autem βαδὴν πορεύεσθ' oppo-
nuntur τοῖς δρόμῳ γεῖν, τρέχειν &c.
Κ Π. p. 135. εἰ βαδὴν ὑπήκουσεν, ἀλλ'
αὐτοὶ τρέχει. p. 234. Καὶ αὐτοὶ ἦ ὁ Κύρος
ἐπιλαθόμενος τὴν βαδὴν, δρόμῳ ἤγατο.

2 Τὸ ἄνω &c.] Scil. μέρος: respi-

ce p. 150. n. 3.

3 Τρώπαιον] Lege p. 202. n. 4.
& Diodor. Sic. l. 14. p. 259.

4 Τελέοντα.] MS. Eton. & editi
quidam πιντήκοντα. Adi p. 283. n. 5.
& p. 16. n. 1.

5 Ἀνακεκομισμένοι.] Confer Κ Π.
p. 412. n. 3.

6 Ἐπεὶ δὲ] Lennclav. & alius qui-
dam pessime dederunt ἐπεὶ καὶ, con-
tra MSti Eton. atque ceterorum
editorum, quos vidi, omnium fi-
dem.

προσέβαλλεν εὐθὺς ἡκων· ἐπεὶ ᾗ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνεν, ἄλλη προσήλ, καὶ αὖθις ἄλλη· καὶ γὰρ ἦν ἀθρόοις περὶ ἑστηκαί, ¹ ἀλλ' ἀπατομον ἦν κύκλω. Ἐπεὶ ᾗ Ξενοφῶν ἦλθε σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξι καὶ πελτασταῖς ἑὶ ὀπλίταις, ἐνταῦθα δὴ λέγει Χειρίσοφος, ² εἰς καλὸν ἦκει· τὸ γὰρ χωρίον αἰρετέον· τῇ γὰρ στρατῷ ἐκ ³ ἐστὶ τὰ ἐπιτήδεια, εἰ μὴ ληφόμεθα τὸ χωρίον.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ ἐβουλεύοντο· καὶ τοῦ Ξενοφῶντος ἔρω-
τῶντος τί τὸ κωλύον εἴη εἰσελθεῖν, εἶπεν ὁ Χειρίσοφος, Ἀλλὰ
μία αὕτη ἐστὶ πάροδος, ἣν ὁρᾷς· ὅταν δέ τις ταύτη ⁴ περὶ πη-
γῆς παρέρηται, κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῇ ὑπερχέου-
σας· ὅς δ' ἂν καταληφθεῖη, ἔγωγε διατίθεμαι. Ἀλλὰ δὲ ἔδει-
ξεν αὐτῷ συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πόδας. Ἦν
δὲ οὗτοι λίθους ἀναλώσασιν, εἶπε ὁ Ξενοφῶν, ἄλλο τι ἢ οὐδὲν

mum eo venit adortus est: cumque primus ordo *re gerenda*
fatigaretur, alius accedebat, ac rursum alius: nam confer-
ti *locum*, quippe qui praeceptus undique erat, circumstare
non poterant. Ubi vero Xenophon cum extremo agmine &
peltastis gravisque armaturae militibus venit, hic Cheriso-
phus, Opportune, inquit, ades; nam locus *hic nobis* capien-
dus est: neque enim exercitui suppetet commeatus, nisi lo-
cum ceperimus.

Ibi tum consilia communiter capiebant; cumque Xenophon
interrogaret quidnam esset quod impediret, quominus ingre-
derentur, Unus utique, ait Cherisophus, hic aditus est, quem
vides: & cum quis per hunc transire conatur, lapides de saxo
illo eminente devolvunt: quisquis autem *his* tactus fuerit, ita
adficitur. Simul ei monstrabat homines, quibus & crura &
costae confractae essent. Quod si lapides, inquit Xenophon,
absumpserint, numquid aliud an nihil erit quod nos quominus

¹ Αἰσίομαι] Vulgò, ἀσπίς. Cum verò ad χωρίον referendum videatur, rectè quidem *Leunclavius* ἀσπίς vulgatae hactenus scripturae prae tulit.

² Εἰς καλὸν ἦκει.] Sic Noster *Sympos.* suo ferè ineunte, Εἰς καλὸν καὶ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ.

³ Εἶ] Vide p. 212. n. 2. K. Π. p 498. n. 1. Matt. XXVI. 2, 18.

& XVII. 11.

⁴ Περὶ πηγῆς] Sic MS. Eton. & edit. *Leuncl.* Perperam verò *Ald.* & *Steph.* περὶ πηγῆς dederunt; quod in *περὶ πηγῆς* mutandum in margine suae editionis monuit etiam *Stephanus*.

⁵ Οὕτω ἀσπίς.] Manu monstrat protenta, quae verbis fusiùs ut exponeret, tempus non ferebat.

¹ κωλύει παρείνα; & γὰρ δὴ ἐκ τῶν ἐναντίων ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγας τέτρες ἀνθρώπους· καὶ τέτων δύο ἢ τρεῖς ὀπλισμένους. Τὸ δὲ χωρίον, ὡς ἐπὶ τὸ ὁρᾶς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά ἐστιν, ἀδελφοὶ βαλλομένους παρελθεῖν. Τέτρες δὲ ὅσον πλεθρον δασὺ πίπτουσι ² Διαλειπούσαις μεγάλαις, ³ ἀνδ' ὧν ἐσηκότις ἄνδρες πᾶν πάροισεν ἢ ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, ἢ ὑπὸ τῆς κυλινδρουμένων; τὸ λοιπὸν ἔν ἡδὴ γίγνεται ὡς ἡμίπλεθρον, ὃ δὲ, ὅταν ⁴ λαφύσωσιν οἱ λίθοι, ὥσπερ δραμεῖν. Ἀλλ' εὐθέως, ἔφη ὁ Χερύσιφος, ἐπειδὴν ἀρχώμεθα εἰς τὸ δασὺ παρίνα, ⁵ φέρον οἱ λίθοι πολλοί. Αὐτὸ ἂν, ἔφη, τὸ δέον εἴη· ἵατιον γὰρ ⁷ ἀληθῶς ἀναλώσας τὰς λίθους. ⁸ Ἀλλὰ περυνώμεθα ἔνθεν ἡμῖν μικρὸν

transeamus impedit? nec enim ex adverso videmus ullos, præter paucos hosce homines; & ex iis duos tréve armatos. Locus autem, ut ipse vides, ferè sesquiplethrum patet, quod nos ictibus expositos emeriri oportet. Hujus autem loci tantum, quantum plethri mensuram æquet, pinis magnis per intervalla dispositis densum est, ad quas si viri consistant, quid vel à jactis vel à devolutis saxis incommodi tulerint? Jam restat igitur dimidium plethri, quod quidem spatium, ubi lapides cessaverint, cursu conficiendum est. At ubi primum, inquit Cherisophus, pergere ad locum illum densum cœperimus, multi in nos ingerentur lapides. Hoc ipsum est, inquit Xenophon, quod facto opus fuerit: nam eò citius haud dubiè lapides absumment. Verum age jam ad eum locum pergamus, unde paulum

¹ Κωλύει] Vide suprà modò scripta ad ἐπὶ, pag. præced. n. 3.

² Διαλειπούσαις] Suid. & Phavor. Διαλείπουσαι· ἀλλήλων ἀπὶ χύσας.

³ Ανδ' ὧν] Hanc lectionem libri, quos vidi, præstant omnes. At Stephanus maluit ἐφ' ὧν. Ipse, si vulgata quidem præpositio loco movenda sit, libens reposuerim ἐφ' ὧν. Sic ferè mox infrà Noster: ἀπὸ τῶν ἐν τῷ δένδρῳ &c. & ἐπὶ τῷ δένδρῳ, ἐφ' ὧν &c. Nec casus in his exemplis variatio prohibet, quominus cuiquam se probet conjectura in medium jam adlata: nam, Moschorulo observan-

te, ἢ ὑπὸ τῶν μικρῶν στυπώσεται, ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν.

⁴ Λαφύσωσιν] Hesych. Λαφύσωσι, ἀπὸ τῶν τραχήλου τὸ ἀχθῆναι ἀποτίδα· παύσας· λήξας· ἀπαυῶσας· ἀπαυῶσας· Suid. & Phavorin. κυρῶσι δὲ εἰρηται· λαφύσωσι ἐπὶ βοῶν, τὸ βαρύνει· ἀπὸ τῶν τραχήλου ἀποτίδα· λῶφος γὰρ, ὁ τῶν τραχήλου.

⁵ Εἰς τὸ δασὺ] De vi istius articuli lege K. Π. p. 173. n. 1.

⁶ Φέρονται] Vide p. 314. n. 3.

⁷ Ἀληθῶς] In MSto Eton. deest: quod & Muræus delendum censuit.

⁸ Ἀλλὰ] Adi p. 58. n. 1.

¹ ὕπερὸν πὶ ὠδραμεῖν ἔσται, ἣν δυνώμεθα· καὶ ἀπελθεῖν ῥά-
διν, ἣν ² βουλώμεθα.

Εντεῦθεν ἐπορεύοντο Χερσίφορος καὶ Ξενοφῶν, καὶ Καλλίμαχος
Παρράσιος, λοχαγός· (τῆς γὰρ ἡγεμονία ἦν τῷ ὀποδοφυλά-
κων λοχαγῶν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ) οἱ δὲ ἄλλοι λοχαγοὶ ἔμενον ἐν
τῷ ἀσφαλεῖ. Μετὰ τὸτο ἔν ἀπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα ἀνθρωπι.
εἰς οὗτο ἑξομήκοντα, οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ καθ' ἕνα, ἕκαστος
³ φυλαττόμενος ὡς ἐδύνατο. ⁴ Ἀγασίας δὲ ὁ Στυμφάλιος καὶ
Ἀριστώνυμος Μεθυδριεύς, καὶ ἔπει τῷ ὀποδοφυλάκων λοχαγῶν
ὄντες, καὶ ἄλλοι δὲ, ἐφίσταντο ἔξω τῶν δένδρων· οὐ γὰρ ἦν ἀσφα-
λές ἐν τοῖς δένδροις ἐστῆναι πλεῖστον, ἢ τῷ ἑνὶ λόχῳ. Εἰθα δὲ

aliquid erit cursu transeundum, si quidem poterimus; & abire
facile fuerit, si voluerimus.

Dehinc profecti sunt Cherisophus & Xenophon, & Calli-
machus Parrhasius, cohortis præfectus; (hic enim ducis inter
agminis extremi præfectos officium eo die obtinebat) cæteri
cohortium præfecti in tuto manebant. Posthac igitur homi-
nes ferè septuaginta ad arbores sese conferebant, non confer-
ti, sed singulatim, cavente sibi ut potuit unoquoque. Aga-
sias autem Stymphalius & Aristonymus Methydriensis, qui &
ipsi postremi agminis cohortium ductores erant, atque alii e-
tiam, remoti ab arboribus subsistebant: neque enim tutò plus
quàm una cohors apud arbores stare poterat. Ibi tum quid-

¹ Ὑπερὸν τι] Utramque vocem
delet Muretus: & prior quidem in
MS. Eton. non comparet. Hunc
sequi malim, ut sit μικρόν π: quam
& Steph. scripturam in nonnullis
vet. cod. se invenisse testatur.

² Βουλώμεθα.] MS. Eton. & edit.
quædam veteres habent ἢ αἰλώμε-
θα. Lascaris, teste Stephano, legisse
videtur βαλώμεθα; quam ille qui-
dem lectionem se non improbare
professus, agnoscit tamen vulga-
tam lectionem huic aptam esse lo-
co, ut unum sit δυνώμεθα, alterum
βουλώμεθα: perinde ac si dixisset,
ἢ βουλώμεθα καὶ γὰρ δυνώμεθα. In
receptâ scripturâ nihil vitii latere
videtur.

³ Φυλαττόμενος] Vide p. 151.
n. 6.

⁴ Ἀγασίας δὲ ὁ — ἐστὶ] Adi p.
175. n. 2. ubi duali numero pro-
nomen adhibet; & lege p. 50. n.
2. Adde sis quæ subtilius paulò,
more suo, ad Homer. Il. α'. v. 566.
scripsit Cl. Sam. Clarke.

⁵ Δένδροις] Thom. Magister: Δέν-
δρισιν, ὡς Θεκυδίδης, καὶ ἑτέροι· ἐ δέν-
δροις, ὡς Ξενοφῶν. Maris Attic. Δέν-
δροις, Ξενοφῶν δένδρισιν, Θεκυδίδης. scil.
tanquam ab εἰδείᾳ illâ δένδρῳ, de
quâ agit Steph. Animadv. in Libr.
de Dial. p. 25. Thucyd. l. 2. c. 75.
ἀπεικασμένῳ αὐτῶν τοῖς δένδροις, &c.
Schol. σημειώσται τὸ δένδρος εἰσεῖναι. Pha-
vor. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ Αἰλικῇ Διονυσίᾳ
λεξικῶν

καὶ Καλλίμαχ^Θ μηχαναῖτά π' Προέτρεχεν διὰ τῶ δένδρου,
 ὑφ' ᾧ ἦν αὐτός, δύο ἢ τρία ¹ βήματα· ἐπεὶ δὲ οἱ λίθοι φέ-
 ροιντο, ἀνεχάζετο εὐπετῶς· ἐφ' ἐκάστης δὲ ² προδρομῆς πλεόν
 ἢ δέκα ³ ἄμαξαι πετρῶν ἀνηλίσκοντο. Ο δὲ Αἰακίας, ⁴ ὡς
 ὄρεα τὸν Καλλίμαχον, ἃ ἐποίει, καὶ τὸ σφαῖμα πᾶν θεώ-
 μων, δέσους ⁵ μὴ οὐ πρῶτ^Θ παραδράμοι εἰς τὸ χωρίον,
 οὔτε τὸν Αἰσώνυμον πλεόν ὄντα παρακαλέσας, οὐδὲ Εὐ-
 ρύλοχον τὸν Λουσιέα, ἐταίρους ὄντας, οὐδ' ἄλλον οὐδένα, χω-
 ρεῖ ⁶ αὐτός, καὶ παρέρχεται πάντας. Ο δὲ Καλλίμαχ^Θ,
 ὡς ἴδρα αὐτὸν παρόντα, ἵππιαμβάνεται αὐτῷ τῆς ἴτυ^Θ.

dam etiam machinatur Callimachus: ab arbore, sub quâ *stationem* ipse *passus* erat, passus duos aut tres procurrebat; cum verò lapides jacerentur, expeditè se in *tutum* recipiebat: ad singulos autem procurfus plus quàm decem saxorum plaustra ablucebantur. At Agasias ubi, quæ faceret Callimachus, toto spectante exercitu, vidit, veritus nè primus in locum excurreret, nec Aristonymo sibi proximo advocato, nec Eurylocho Lusienſe, qui sodales ejus erant, nec quoquam alio, solus eò tendit, & antevertit omnes. Callimachus autem, ut eum se prætereuntem vidit, umbonem *clypei* ipsius apprehendit:

λεῖπει φέρεται, ὅπ λέγεται ἡ μόνον δίν-
 δρον, ἀλλὰ καὶ δίνδρον καὶ δίνδρος. Φησὶ
 γὰρ ὅτι δίνδρον μᾶλλον ἢ δίνδρος, ἢ δίν-
 δρα μᾶλλον ἢ δίνδρη· καὶ αἱ πτώσεις,
 δίνδρος καὶ δίνδρη, μᾶλλον ἢ δίνδρος καὶ
 δίνδρης.

1 Βήματα.] Eadem similiter vo-
 ce usus est Noster Κ. Π. p. 520. ὀλί-
 γα βήματα προΐόντες &c. Hinc ad
tribunal, suggestum, locumve ipsum,
 ἐν ᾧ καθίσταται βασιλεὺς ἢ κρατὴς, signi-
 ficandum transfertur.

2 Προδρομῆς.] Verbo illo προΐε-
 χον ritè cadit, & in rem aptè, no-
 men hoc; quod nesciunt Lexico-
 graphi.

3 Ἀμαξαι πετρῶν.] Audaciùs pau-
 lo, ut solet, *Lucianus* Eunuchò in-
 eunte scripsit ὅλας ἀμαξὰς βλασφη-
 μιῶν &c. Similiter sua Latini ha-
 bent *conviciorum plaustra*, uti rectè
 notavit doctif. *Jens.* lect. *Lucian.*

I. 2. c. 20.

4 ὡς ὄρεα τὸν Καλλίμαχον, ἃ &c.]
 Vide p. 133. n. 3.

5 Μὴ οὐ] *Phavor.* Οὐ, διόφρασι
 πολλοῖς περὶ τὴν οἱ Ἀττικῇ λαμβάνεται.
 Vide sis *Budei* Comment. L. G. p.
 935 & seq.

6 Αὐτός,] *Etymol. m.* Αὐτός, ὁ μί-
 νος, ὡς τὸ, Τυδείδης, αὐτὸς πατὴρ ἰδὼν,
 προμάρχοισι ἰμύχην. Inspice sis lo-
 cum ipsum *Hom. Il. 9. v. 99. Theo-*
crit. Idyll. 11. v. 12.

Πολλοὶ καὶ οἷος ποτὶ τ' αὐτὸν αὐ-
 τῇ ἀπήνητον

Χλωρὸς ἐν &c.

Schol. Αὐτῇ, ἀπὸ τῆς μόνου. *Ομηρ.*
 Τυδείδης δ' αὐτὸς ποιεῖν, ἀπὸ τῆς αὐτό-
 μματος καὶ μόνου: quæ emendanda
 sunt ex ipso Homero, ut rectè ob-
 servavit doctif. *Arnand.* Animadv.
Critic. c. 36. Lege etiam quæ scri-
 psimus suprà p. 131. n. 1.

ἐν δὲ τῷ παρῇ αὐτὰς Ἀριστώνυμος Μεθυδριεύς, καὶ μετὰ τῶν Εὐρύλοχος Λυσιεύς. ¹ πάντες γὰρ οὗτοι ἀντιποιῶντο ἀρετῆς, καὶ διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, ἥ ἕως ἐρχόμενοι αἰρῶσι τὸ χωρίον. Ὡς γὰρ ἅπασι εἰς ἐπιδράμεν, ἔδει ἐπὶ ² πέτρῳ ἀνωθεν ἠνέχθη.

Ἐνταῦθα δὴ ³ δεινὸν ἦν θέαμα· αἱ γὰρ γυναῖκες, ῥίπισται τὰ παῖδια, εἴτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατέρριπτον· καὶ οἱ ἄνδρες ὡσαύτως. Ἐνθα δὴ καὶ Αἰνέας ὁ Στυμφάλιος λοχαγός, ἰδὼν τινα θεόντα ὡς ῥίψοντα ἑαυτὸν, ⁴ σπλὴν ἔχοντα καλὴν, ἐπιλαμβάναται ὡς αὐτὸν κωλύσων. Ὁ δ' αὐτὸν ἐπιστῆναι, ἥ ἀμφοτέρω ὥχοντο χεῖρ πετρῶν φερόμενοι, ἥ ἀπέθανον. Ἐντεῦθεν ἄνθρωποι μὲν ὀλίγοι πάνυ ἐλήφθησαν, βόες δὲ καὶ ὄνοι ἥ πρόσβατα πολλά.

ac interea Aristonymus Methydriensis eos cursu præterit, & post ipsum Eurylochus Lusienis : nam hi omnes virtutis gloriam sibi vindicabant, æque hæc inter se certabant, atque dum hoc modo contenderent, locum capiunt. Nam posteaquam unus eorum semel illuc irruisset, nullus lapis amplius desuperolvebatur.

Ibi tum horrendum objectum erat spectaculum : nam mulieres projectis parvulis liberis, super eos deinde seipsas etiam præcipitabant ; similiter viri quoque. Hic verò Æneas etiam Stympalius cohortis præfectus, currentem quandam ut se præcipitem daret conspicatus, elegante amictum veste,prehendit hominem ne id faceret impediturus. Verum hic secum illum trahit, & ambo per saxa præcipientes acti sunt, atque interierunt. Capti sunt deinde hoc loco perpauci homines, boves verò & asini & pecora multa.

1 Πάντες γὰρ ἔτι ἀντιποιῶντο &c.] Consule p. 258 & seq.

2 Πέτρος] Suprà modò, & mox infra, declinatione usus est secundā. Phavor. Πέτρα ἢ κρηνὴς, πέτρος δὲ Ἀπικῶς. Moschor. Πέτρος, ὄνομα κύριον καὶ παρὰ τοῖς Ἀπικῶς ἡ πέτρα. Exempla scriptores passim suppeditabunt Attici.

3 Δεινὸν ἦν θέαμα.] Haud minùs δεινὸν illud Abydenorum erat, quo Philippus ipse victor, auctore Polybio l. 16. p. 739. edit. Paris. ἐκπλα-

γὴς ἦν, θεωρῶν τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ὁρμὴν τῶν σφῶν αὐτῶν, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰς γυναῖκας ἀποσφάττοντας, κατακαίνοντας, ἀπαγχόνοντας, εἰς τὰ φρίατα ῥιπτιώτων, καὶ ἀκρημιζόντων ἀπὸ τῶν πετρῶν. Sic utique alii complures desperabundi ab hostium potestate se suæque vindicare adnisi sunt. Exemplorum adfatim est in Friensb. notis ad Flor. l. 2. c. 18. sect 15.

4 Στολὴν] Respice p. 302. n. 4.

5 Ὀνοι καὶ πρόσβατα πολλά] MS. Eton. ὄνοι πολλοὶ καὶ πρόσβατα. cui accedit

Εντεῦθεν ἑπορεύθησαν διὰ Καλύβων παθμὸς ἐπὶ αὐτῶν, ὡς ἀ-
σπίδας πεντήκοντα. Οὗτοι ἦσαν ὧν διήλθον ἀλκιμώτατοι, καὶ εἰς
χεῖρας ἤσαν. ἔχον ὃ θώρακας λινᾶς μέχρι ὅδε ἤτης, ἀν-
τι δὲ τῷ περυγίῳ πάντα πυκνὰ ἐσραμμένα. Εἶχον καὶ κνη-
μίδας καὶ κράνη, καὶ ὡς τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ἑξήλην
Λακωνικὴν, ὃ ἐσφαττον ὧν κρατεῖν δύναιντο. καὶ ἀποτίμοντες
ἀντὶ τὰς κεφαλὰς, ἔχοντες ἐπορεύοντο. καὶ ἦδον, καὶ ἐχόρδον,
ὅποτε οἱ πολέμιοι ὄψεσθαι αὐτοὺς ἐμελλον. εἶχον καὶ δόρυ ὡς
πεντηκαίδεκα πηχῶν, μίαν λόγχην ἔχον. Οὗτοι ἐνέμεινον ἐν
τοῖς πολίσμασιν. ἐπεὶ δὲ παρέλθοιεν οἱ Ἕλληες, εἶποντα αἰεὶ

Indè per Chalybum agros castris septem, parasangas quin-
quaginta progressi sunt. Hi *omnium*, per quorum agros Græ-
ci fecerunt iter, fortissimi erant, atque adeò manus cum eis
conferebant: loricas lineas ad imum usque ventrem *pertinen-
tes* habebant; ac pro alis funes densos contortos. Erant eis
& tibiarum tegumenta & galeæ, ac juxta zonam fida, instar
Laconici gladioli falcati, quâ, quos in potestatem suam redi-
gere potuerint, jugulabant; capitâque cum abscidissent, cum
iis abibant; canebant etiam & saltabant, quoties hostes ipsos
conspicere erant. Habebant & hastam quindecim fere cu-
bitorum, cui unus erat mucro. Manebant illi *quidem* in op-
pidis: ubi verò Græci præteriiissent, sequebantur in eos sem-

cedit *Amas*, nisi quoddam ὄρεσιν non
agnoscat.

1 Επερεύθησαν διὰ Καλύβων] Pro
quo nomine apud Diodor. Sic. l. 14.
p. 259. legitur Καλυβίων: de qui-
bus vide *Indicem Geograph.*

2 Εἶχον δὲ θώρακας λινᾶς &c.] De
quibus consule K. Π. p. 463. n. 1.

3 Τὸ ἤτης,] Vocari ἤτης tradit
J. Poll. l. 2. segm. 170. quidquid
infra umbilicum sit, usque ad pu-
bem. *Hesych.* ἤτης, ὁ ὡς τὸ ὑπο-
ζώριον τόπος, ὁ ὑπὸ τῷ ὀμφαλῳ.

4 Ἀντὶ τῷ περυγίῳ] MS. Eton.
ἀντὶ τῷ περυγίῳ &c. Sic & *Smid.* in
v. ἑξήλη. J. Poll. l. 1. segm. 134.
Θώραξ, καὶ τὰ μέρη τῷ θώρακι, περυ-
γίῳ. Vide sis *H. Steph.* Animadv.

in Adag. *Erasmi* p. 458.

5 ἑξήλην Λακωνικὴν,] *Hesych.* &
Phavor. ἑξήλη, ἑξήλη· ἐστὶ καὶ ἐξή-
λην, ὃ πρὸς ὀρέσιν λέγεται. *Smid.* ἑξή-
λην. ἢ ἑξήλην λέγεται· hunc locum
deinde *Xenoph.* citat. Gladium
autem fuisse brevem, & instar fal-
cis incurvum, docet erudit. *Meyf.*
Miscell. Lacon. l. 2. c. 1. Falcatis
itidem armis eum adscribit J. Poll.
l. 1. segm. 137.

6 Καὶ ἀποτίμοντες ἀντὶ τὰς κεφαλὰς &c.] Sic
MS. Eton. atque editiones plera-
que. At *Leuclavius* hoc tandem
modo legendum censuit: καὶ ἀπο-
τίμοντες καὶ ἔχοντες τὰς κεφαλὰς ἐπο-
ρεύοντο.

7 Καὶ ἦδον,] Respice p. 279. n. 6.

μαχώμενοι· ¹ ὥχοντο δὲ ἐν τοῖς ὀχυροῖς· καὶ τὰ ὀπιτήδεια ἐν
 τῆτοις ἀνακεκομισμένοι ἦσαν· ὥστε μηδὲν λαμβάνειν αὐτόθεν
 τῆς Ἑλλήνας, ἀλλὰ διετράφησαν τοῖς κτήνεσιν, ² ἃ ἐκ τῆ Ταό-
 χων ἔλαβον.

Εκ πύτου οἱ Ἕλληνες ἀφίκοντο ὅππῃ τὸν ³ Ἀρπασον ποτα-
 μὸν, εὐρυπύττων πλάθρων. Ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν διὰ
 Σκυθινῶν σαθμῆς τέταρας, παρασάγγας ἑκασι, διὰ πε-
 δίς εἰς κόμας· ἐν αἷς ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ⁴ ἐπιστίσαν-
 το. Ἐντεῦθεν δὲ ἦλθον σαθμῆς τέταρας, παρασάγγας ἑκασι,
⁵ πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, οἰκουμένην· ἐκαλεῖτο Ἰ

per pugnantes: in loca autem munita se *deinde* recipiebant; in
 quæ commeatus etiam comportaverant: aded ut nihil ex eo
 loco Græci caperent, sed *iis* jumentis alerentur, quæ ex Tao-
 chorum agro ceperant.

Indè ad amnem Harpasum, *cujus erat* quatuor plethrorum
 latitudo, Græci pervenère. Hinc per Scythinos castris quar-
 tis, parasangas viginti progressi sunt, per planitiem in vicos;
 in quibus triduum manserunt, ac cibaria parabant. Indè ca-
 stris quatuor, parasangas viginti *progressi*, ad urbem magnam
 opulentamque, incolis frequentem, veniunt; cui nomen erat

Ι ὥχοντο ἢ ἐὶ &c.] MS. Eton. ὥ-
 χοντο ἢ ἐὶ &c. quam lectionem suam
 fecit *Muretus*. Mavult *Steph.* ἰλοχῶν-
 το; quippe qui οἰχομαι εἰς τόπον πνῆ,
 non autem οἰχομαι ἐὶ τόπον πνῆ, re-
 ctè dici suspicatus est. Locutio-
 nem esse ellipticam, sic supplē-
 dam ὥχοντο, ἐν τοῖς ὀχυροῖς ὄντες, au-
 tumavit *Leunclavius*. Sed tali auxi-
 lio non opus est. Sanam esse vul-
 gatam scripturam vidit *Portus*, &
 exemplis ejusdem loquendi formæ
 adlatis probavit. *Dionys. Hal.* A.
 R. l. i. c. 73. πρὶν Αἰνείαν καὶ Τρώας
 ἰλθεῖν ἐν Ἰταλίᾳ. Idem l. 7. c. 20.
 δασιτελείης ἐν Σικελίᾳ πρὶς οἷς, &c.
Thucyd. l. 7. c. 17. αὐτοὶ τε δασιτελεί-
 ης ὀπίστας ἐν τῇ Σικελίᾳ, &c. No-
 ster *Hist. Gr.* lib. 7. sub fin. ἐν Ἀρχα-
 δίᾳ ἀπῆσαν, &c. Et in *Agésil.* haud
 ita longe ab init, ἐν τῇ ποταμῷ ἐπι-

σαν, &c. His adde quæ notavit *Syl-
 burg.* ad *Pausan.* pag. 932. edit. *Κύμ.*
 necnon *Steph.* App. ad Al. scripta
 de Dial. Att. p. 126. & Joh. V. 4.

2 Α ἐκ τῆ Ταόχων &c.] Meinora-
 ta p. 318.

3 Ἀρπασον] *Diodor. Sic.* l. 14. p.
 259. fluvius hic dicitur Ἀρπυγῶ.
 Idem pro Σκυθινῶν dat Τασχυτιῶν.
 Paulò aliter nomen hoc scribit e-
 tiam *Steph. Byz.* Σκυθηνοὶ ἔθνος ἢ πόλ-
 ρω τῆ Μακεδονίᾳ, ὡς Ξενοφῶν ἀναφέρει
 περὶ τῶν. Sed de his plura in *Indice
 Geograph.*

4 Ἐπιστίσαντο] *Adi* p. 230. n. 4.

5 Πρὸς πόλιν μεγάλην &c.] Alium
 hic, atque solet aliàs, nominum
 istorum ordinem instituit. Vide
 p. 9. n. 5. & p. 32. n. 2. Cate-
 rùm, pro Γυμνίας apud *Diodor. Sic.*
 l. c. scribitur Γυμνασία.

D

Γυμ

πρ

Ελ

π

+K

π

ε

Ka

μα

τ

Gy

cis

au

dic

me

po

de

ca

tia

au

va

de

inf

Si

ec

d

ch

&

h

J

9

c

f

i

i

l

l

Γυμνίας. ¹ Εκ ταύτης τῆς χώρας ὁ ἄρχων τοῖς Ἕλλησιν ἡγεμόνα πέμπει, ὅπως διὰ τῆς ἑαυτῶν πολεμίας χώρας ἐπάγῃ αὐτούς. Ἐλθὼν ὃ αὐτός, λέγει ὅτι ² ἄξει αὐτούς εἰς χωρίον, ὅθεν ³ πέντε ἡμερῶν ὄψονται θάλατταν· εἰ δὲ μὴ, πθίναται ἐπηγγέλλετο. ⁴ Καὶ ἡγεμόνος δὲ, ἐπεὶ ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν, παρεκελεύετο αἰθεῖν καὶ φθείρειν τὴν χώραν· ⁵ ὃ καὶ δῆλον ἐγένετο ὅτι τάπτει ἕνεκα ἔλθοι, οὐ ⁶ τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐνοίας. Καὶ ἀφικνουῦται ⁷ ὅτι τὸ ἱερόν ὅριος τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ· ὄνομα δὲ ἦν τῷ ὄρει Θήκης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ὅτι τῇ ὁροῦς, καὶ κατέβον τὴν θάλατταν, ⁸ πολλὴ κραυγὴ ἐγένε-

Gymnias. Ex hâc regione princeps ejus itineris ducem Græcis mittit, ut eos per agrum sibi hostilem deduceret. Ipse autem cùm venisset, se ducturum eos ad locum aiebat, unde dierum quinque *spatio* mare conspecturi essent: sin autem, se mortem perpesurum recipiebat. Atque adedò præcedens, postquam in hostile sibi *solum* ingressus esset, ut agrum incenderent & vastarent hortabatur: ex quo patuit eum hâc de causâ venisse, non propter *aliquam* erga Græcos benevolentiam. Ac die quinto sacrum ad montem perveniunt; monti autem nomen erat Theches. Cùmque priores in montem evassissent, ac mare conspicerent, magnus eorum clamor exsti-

¹ Εκ ταύτης τῆς &c.] Sunt, qui delendam putarunt præpositionem istam: sed non audiendi. Diodor. Sic. l. c. Εκ δὲ ταύτης ὁ τῶν τύπων &c. eodem prorsus modo.

² Ἀξει αὐτούς.] Sic MS. Eton. edit. Steph. & Ald. Pessimè Leunclau. scribit αὐτός.

³ Πέντε ἡμερῶν.] Vide p. 71. n. 1. & p. 236. n. 8.

⁴ Καὶ ἡγεμόνος δὲ, ἰπτοὶ &c.] Hanc loci scripturam ac distinctionem Munro debet. Prius legebatur, πθίναται ἐπηγγέλλετο· καὶ ἡγεμόνος, ἰπτοὶ δὲ εἰσβάλει &c. Leunclau. autem sic restituit: — ἐπηγγέλλετο· καὶ ἡγεμόνος, ἰπτοὶ δὲ εἰσβάλει &c. Cæterum, pro ἑαυτοῖς, quod mox occurrit, MS. Eton. habet ἑαυτῶν: quo casu supra modò usus est Noster, διὰ τῆς

ἑαυτῶν πολεμίας &c. Sed nil mutandum: nam πολέμιος cum utroque casu jungi solet.

⁵ ὃ καὶ δῆλον.] MS. Eton. & edit. quædam vet. malè exhibent ὃ καὶ δῆλον &c. Idem error in libr. 2. p. 130. irrepserat.

⁶ Τῆς τῶν Ἑλλήνων &c.] Dicitur pro eo quod est τῆς αἰς τοὺς Ἑλλήνους &c. De quâ locutione vide K. Π. p. 603. n. 1.

⁷ Ἐπὶ τὸ ἱερόν ὅριος &c.] In MSto Eton. desunt τὰ ἱερὰ: de hoc epitheto infra dicendum in l. 7. mons autem iste Diodoro est Χήμιος, MS. Eton. Ηχη.

⁸ Πολλὴ κραυγὴ &c.] Diodor. Sic. loco cit. ὡς εἶδον πολεμιοὶ οἱ πρῶτοι τὴν θάλατταν, ἀεικαροῖς ἦσαν, καὶ τοιαύτην ἰποῖσι κραυγὴν, ὥστε τοὺς ἰπτοὺς τῆς

το. Ακέσας ὃ ὁ Ξενοφῶν ἔοι ὁποδοφύλακες, ὡήθησαν ἔμ-
προσθεν ἄλλας ἐπιτήδεον πολέμους· ἔπειτα γὰρ καὶ ὁποθεν οἱ
ἐκ τῆς κακομύτης χώρας· καὶ αὐτῶν οἱ ὁποδοφύλακες ἀπέκτει-
νάν τε πινὰς καὶ ἐζώρησαν, ἐνέδραν ποιησάμενοι· καὶ γάρρᾳ ἐλα-
βον δασέων βοῶν ὡμοβόεια ἀμφὶ τὰ εἴχον.

Ἐπειδὴ ὃ βοὴ πλείον τε ἐγίνετο καὶ ἐγγύτερον, καὶ οἱ αἰεὶ
ῥιπύοντες ἔθεον δρόμῳ ὅτι τὰς αἰεὶ βοῶντας, καὶ πολλῶ μεί-
ζων ἐγίνετο βοὴ, ὅσω δὴ πλείους ἐγίνοντο, εἶδοκε δὴ μεί-
ζον τι εἶναι τῷ Ξενοφῶντι. Ἐκὰς ἀναβὰς ἐφ' ἵππον, καὶ Λύ-
κειον καὶ τὰς ἵππεας ἀναλαβὼν, παρεβόηθη· καὶ τάχα δὴ
ἀκέσας βοῶντων τῶν στρατιωτῶν, Ἰάλαττα, Ἰάλαττα, καὶ παρ-

tit. *Quem cum Xenophon & agminis extremi milites audis-
sent, arbitrabantur hostes restare alios qui etiam à fronte Gre-
cos invaderent: nam & à tergo nonnulli de exusta regione
sequebantur; eorumque aliquos extremi agminis custodes oc-
ciderant, aliquos etiam vivos, locatis insidiis, ceperant: scu-
ta quoque ferè viginti ex crudo bouum hirsutorum corio facta
ceperunt.*

*Cum autem augesceret clamor & propius accederet, & qui
semper succedebant cursu tenderent ad illos, qui continenter
clamabant, ac multò major efficeretur clamor, prout plures uti-
que convenissent, res aliqua sanè gravior esse Xenophonti visa
est. Itaque cum conscendisset equum, & Lycium equitèsque
secum sumpisset, opem suis laturus adcurrerat: ac statim qui-
dem audiunt milites, mare, mare, clamantes, & se mutuo co-*

ἀκέσας ὄντας, ὑπολαμψάνοντας πολέ-
μιον ἔφ' ὅδον εἶναι. χρῶν ἐν ὅπλῃ.

1 Ἐπὶ τῷ γὰρ καὶ &c.] A MSto
Eton. absunt καὶ οἱ. Articulus
ita potius collocandum statuerunt
Leumcl. & *Portius* quàm, ut vulgò
solet, inter καὶ & ὁποθεν. Nec reji-
ciendum censui, quem proposue-
runt, ordinem.

2 Ὠμοβόεια] MS. Eton. & edit.
quædam vet. dant ὠμοβοῖνα: quam
scripturam agnoscunt etiam *Sni-
das* & *J. Pollux*. At *Stephanus*, quo-
cum facit *Leumcl.* ὠμοβοῖνα, & ὠμο-
βοῖων paulò infra, ex veterum au-

thoritate codicum in contextu re-
tinere maluit.

3 Ἐθεον δρόμῳ] Sic demum re-
ctè rescripsit *Steph.* Ab aliis legi
solet ἔθειον δρόμῳ. Sed illo modo
passim loquitur Noster: p. 81, ἔ-
ξατο δρόμῳ θῆιν. p. 281. ὠρμηστον δρό-
μῳ. p. 313. δρόμῳ ἔθειον. & infra l. 5.
haud ita longè ab init. καὶ ἔθειον δρό-
μῳ οἱ &c.

4 Καὶ] Respice p. 104. n. 2.

5 Θάλαττα, Ἰάλαττα,] Repetito
nomine militum animos in læti-
tiam repentè conjectorum felici-
ter exprimit. Affectum eundem,
simili

εγγυώντων. Ενθα δὲ ἔχον ἅπαντες, καὶ οἱ ὀπισθοφύλακες, καὶ τὰ ὑπὸ ζύγια ἡλαυνέιοι ἔοι ἵπποι. Ἐπὶ δὲ ἀφίκοντο πάντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, ἐνταῦθα δὲ παρέβαλλον ἀλλήλους, καὶ σπαραγμοὺς καὶ λοχαγὰς, ¹ δακρύοντες. Καὶ ² ἔξαπίνης, ³ ὅτε δὲ παρεγλύσαντος, οἱ σπαραγμοὶ φέρονσι λίθους, ⁴ καὶ πῖσσι κελωνὸν μέγαν. ⁵ Εν-

hortantes. Ibi tum currebant universi, etiam agminis extremi milites, cum quidem & jumenta eodem agerentur & equi. Posteaquam universi in jugum pervenissent, tum verò se invicem, & duces & cohortium ductores, fufis interea lacrymis, amplexabantur. Ac derepentè, incertum cujus jussu, lapides congerunt milites, & magnum excitant tumultum. Huc

simili ferè de causâ natum, haud dissimiliter depingit Virgil. Æneid. l. 3. v. 523 & seq.

— Italiam primus conclamas Achates;

Italiam læto socii clamore saluant.

Pontus autem Euxinus erat, quem Græci jam tum conspexere; ad quem civitates Græcicæ sitæ erant haud paucæ. Hinc illud gaudium.

¹ Δακρύοντες.] Adi K. Π. pag. 530. n. 1. Noster Hist. Gr. l. 7. non longè ab init. Τους μὲντοι ἐν Σπάρτῃ ἴφασιν ἀκύνονται (suos scil. victoriâ potitos) — πάντας κλαίειν. Οὕτω κρησὶ π ἄρα χαρὰ καὶ λύπη δακρύεισι.

² Ἐξαπίνης.] Steph. è Nostro quidem in suo Gr. L. Thes. citat ἑξαίφνης, sed ibidem observandum ait, noluisse Xenophontem dicere ἑξαπίνης, quòd (nollem dictum) esset ποιητικόν. Constant. etiam unicum vocis ejusdem ex Homero adfert exemplum. At vocibus Xenophontem poëtis gaudere, neque cuiquam paulò humaniori ignotum, & Stephanus ipse in annotationibus suis subinde observavit. Thom. Magist. Ἐξαπινάως, Θεκυδίδης, &c. οἱ δὲ ῥήτορες, ἑξαπίνης. Sic & suprà Noster

p. 217. ἑξαπίνης οἱ μὲν &c.

³ Ὅτε δὲ παρεγλύσαντος, &c.] In MS. Eton. edit. Ald. Flor. & Suidâ ita δὲ disjunctim legitur; quidam etiam codices, teste Stephano, habent ὕτω. Sed cum eodem viro doctissimo & Leuncl. libens ὅτε δὲ &c. conjunctim scripsi: quâ loquendi ratione infra quoque usus est Noster.

⁴ Καὶ πῖσσι κελωνὸν &c.] Illustrat hæc Diodor. Sic. l. 14. p. 259. συνωπνηκάντες δὲ ἕως ἵνα τῶν λίθους παμπληθεῖς, καὶ ποιήσαντες αὐτῶν ἀνίσματα μεγάλα, σκῦλα τῶν βαρύνων ἀνίστων, βουλόμενοι τὴν στρατείαν ἀγῆναι τοὺς ὑπὸ μνημονοκλήλειαν.

⁵ Ενταῦθα ἐντρίδιον &c.] Suidâ in v. Παρυγγίλλει, Ενταῦθα ἀντήσαντο δρυμέτων πλῆθος, καὶ βακτηρίας, καὶ γένη. MS. etiam Eton. pro δρυμέτων habet δρυμέτων. Sed sana est vulgata lectio, cum quâ intelligas oportet ἀπιδόν. Vox eadem bis patitur ellipsin Anacr. Od. 14. scil. v. 10. Καὶ δὲ ὄρε καὶ βοείῃ, i. e. ἀπιδόν. & v. 18. Μάτην δὲ ἵχθυ βοείῃ. Idem MS. dat ὠμοβοείων. edit. quædam vet. ὠμοβοείων. Quibus jam suprà p. 322. n. 2. vulgatam scripturam prætulimus.

ταῦτα ἐνέπιθον πολῆτος δερματίνων ὀμοδοσίων, καὶ βακτηρίας, καὶ τὰ ἀχμάλωτα γέρρα, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὶς τε κατέπινε τὰ γέρρα, καὶ πῶς ἄλλοις διεκελεύετο. Μετὰ ταῦτα τὸν ἡγεμόνα δὸςπέμπουσιν οἱ Ἕλληνες, ¹ δῶρα δόντες δὸς κρινός, ἵππον, καὶ Φιάλην ἀργυρᾶν, καὶ σκῶλην Περσικὴν, καὶ δαρείκας δέκα· ἥτις δὲ μάλιστα οὗτο δακτυλίδες, ἃ ἔλαβε πλάγος ὡς τῶν στρατιωτῶν. Κώμην δὲ δείξας αὐτοῖς, ὃ σκηνήσασσι, καὶ τὴν ὁδὸν ἣ εἰσπορεύουσιντο εἰς Μάκρωνας, ἐπεὶ εἰσέειρα ἐγένετο, ² ὤχετο τῆς νυκτὸς ἀπὸν.

Εντεύθεν εἰσπορεύθησαν οἱ Ἕλληνες ³ διὰ Μακρῶνων σταθμὰς τρεῖς, παρασιύγας δέκα. Τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀφίκοντο ἐπὶ τῷ ποταμῶν, ὃς ὠρίζε τὴν τε τῶν Μακρῶνων χώραν καὶ τὴν τῶν Σκυθινῶν. ⁴ Εἶχον δ' ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπῶτατον, ἃ ἐξ ἀρι-

scutorum ex crudo boum corio factorum, numerum magnum, & baculos, & gerra hostibus erepta, imponebant; ipse etiam itineris dux gerra concidebat, & aliis idem ut facerent suadebat. Post hæc Græci ducem itineris dimittunt, cū ei donassent ex communi thesauro equum, & pateram argenteam, & ornatum Perficum, & daricos decem: annulos autem in primis petebat, multosque adeo à militibus accepit. Cū vicum eis monstrasset, quò diversuri essent, & viam quā ad Macronas progredi possent, ubi advesperascebat, noctu discessit.

Inde Græci per Macronas castris tribus, parasangas decem progressi sunt. Ac primo quidem die ad amnem perveniunt, qui Macronum & Scythinorum regionem terminabat. Erat iis ad dextram locus editus quàm difficillimus, & ad fini-

¹ Δῶρα δόντες δὸς &c.] *Diodor.* Sic, loco paulò antè cit. ἃ τῶν μὲν ὀδονήσαντι Φιάλῃ ἀργυρᾶν, καὶ σκῶλην Περσικὴν ἰδωρίσαντο ὃς δείξας αὐτοῖς τὴν ἐπὶ Μάκρωνας ὁδὸν, ἀπηλλάγη. Cæterum, cum πρὸς intelligendum est forsan θησαυρῶν: cuiusmodi supplementum postulat *Thucydides* l. i. c. 80. ἃ ἐπὶ ἐν πρὸς ἔχουσι, &c. *Schol.* Εν πρὸς, ταμεία δηλονότι. Adde l. 6. c. 8. De daricis vide p. 5. n. 2.

² ὤχετο — ἀπὸν.] *Adi* p. 216. n. 8.

³ διὰ Μακρῶνων] Sic suprà p.

319. dixit διὰ Χαλύων, & p. 320. διὰ Σκυθινῶν.

⁴ Εἶχον δ' ὑπερδέξιον &c.] *Etymol.* m. auctor, *Suid.* & *Phavor.* locum hunc Xenophontéum exscribere: qui tamen omnes vim vocis ὑπερδέξιον silentio prætermiserunt. Exponi rectè quidem solet aliàs superior, editus &c. Sic suprà p. 238. & alibi passim. Hic verò interpretes, quos vidi, omnes locum non editum tantum, sed à dextrâ quoque Græcorum positum, istâ voce significari putarunt. Et huic quidem inter-

στραῖς ἄλλον ποταμὸν, εἰς ὃν ¹ ἐνέβαλλον ὁ ὀρίζων, δι' οὗ ἔδει
διαβαίνειν. Ἦν δὲ οὗτο δασὺς δένδροις ² παχέσι μὲν οὐ,
πυκνοῖς δέ. Ταῦτα, ἐπεὶ ³ προῆλθον οἱ Ἕλληες, ἔκρηπον
αὐτῶντες ὡς τάχιστα ἐκ τοῦ χωρίου ἐξελθεῖν. Οἱ δὲ μά-
κρωνες, ἔχοντες γέρρα καὶ λόγχας καὶ ⁴ τριχίνους χιτῶνας,
⁵ καταντιπέραν τῆς διαβάσεως ὤρκαταγμένοι ἦσαν, καὶ ἀλ-
λήλοισι διεκελεύοντο, καὶ λίθους εἰς τὸν ποταμὸν ἐρίπτην· ἐξ-
κένοντο δὲ ἕδ' οὕτως, ἕδ' ἔβλαπτον οὐδένα.

Ενθα δὴ προσέρχεται τῷ Ξενοφῶντι τῶν πελταστῶν τις ἀ-
νὴρ. Αἰνέσῃ φάσκων δεδουλωμέναι· λέγων ὅτι γιγνώσκει

fram alius amnis, in quem ille, qui agros utriusque nationis ter-
minabat, influebat; qui sanè trajiciendus erat. Confitus erat
arboribus non densis quidem, sed frequentibus. Has, Græci
cùm accessissent, cædebant; id operam sedulò dantes, ut quam
celerrimè de hoc loco evaderent. At Macrones, ornati gerris
& hastis & tunicis quas è pilis contextis fecerant, exadversum
trajiciendi locum instructi stabant, ac se mutuò cohortaban-
tur, lapidésque in amnem jaciebant: verùm nè sic quidem ad
Græcos pertingebant, nec quemquam lædebant.

Ibi tum ad Xenophontem ex peltastis vir quidam accedit, qui
servitutem Athenis se serviisse profiteretur; dicerétque adedò lin-

interpretationi favent, quæ mox
sequuntur hæc, καὶ ἐξ ἀριστέως ἄλλον
&c. Eandem voci tribuit notio-
nem interpretes etiam Dionys. Hal.
l. 3. c. 23. ἐξ ὑπερδύξιος τι κατὰ τὴν ἐπὶ
τὴν πρῶτην, &c. i. e. de loco superiore à
dextrâ in loca declivia &c. Cæterùm,
οἷον itidem superlativo præpositum
infra videre est l. 7. haud longè ab
init.

1 *Ενέβαλλον ὁ ὀρίζων,*] Similiter
verbo isto usus est p. 10. καὶ ἐμπαλαί
(Marfyas) ἔς τ' &c. Porro, exem-
pla participiorum quæ, quemad-
modum ὀρίζων, præfixo articulo in
nomina transeunt, exstant Matt.
IV. 3. XIX. 4. Act. VII. 44. & in
scriptis τῶν ἑξῶ passim. Ex genio
itaque Linguae Græcæ, non He-
bræorum more, (quod censuit Vi-

gerus c. 1. §. 19.) natus est hic par-
ticipii usus.

2 *Παχέσι μὲν οὐ, πυκνοῖς δέ.*] Hanc
loci distinctionem optimè sequu-
tus est *Amaseus*; cùm cæteri in-
terpretes expressestint hanc, — πα-
χέσι μὲν, ἐ πυκνοῖς δέ: quam & li-
bri hætenus editi repræsentant.
Quòd si διδρα illa πυκνὰ non ef-
sent, quâ tandem ratione δασὺς
ex illis dici potuerit amnis? Ge-
mina huic loquutio est p. 284. —
μίζας μὲν οὐ, καλὸς δέ. Adde p. 220.
n. 3.

3 *Προῆλθον*] MS Eton. προσῆλθον.

4 *Τριχίνους*] Ex Lexicographis
qui totus pendet, vocem hanc ex-
tra scriptorum sacrorum monu-
menta reperiri mīretur.

5 *Καταντιπέραν*] Vide p. 61. n. 1.

τῇ Φωνῇ τῷ ἀνθρώπων. Καὶ οἱ μὲν, ἔφη, ἐμὴν ταύτην τὴν πα-
 τρίδα εἶναι· καὶ εἰ μὴ τι κωλύει, ἐθέλω αὐτοῖς ἀγαλεσθῆναι.
 Ἀλλ' ἔδεν κωλύει, ἔφη· ἀλλὰ διαλέγεσθαι καὶ μάθε πρῶτον αὐ-
 τῶν, τίνες εἰσὶν. Οἱ δ' εἶπον, ἐρωτήσαντες, ὅτι Μάκρωνες. Ερώ-
 τας πίνυν, ἔφη, αὐτοὺς, τί ἀντιπιάχασι, καὶ ζηζύουσιν ἡμῖν πο-
 λέμιοι εἶναι; Οἱ δ' ἀπεκρίναντο, ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ
 ἔρχεσθε. Λέγειν ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ ὅτι γε ἐκ κακῶς ποιήσαντες,
 ἀλλὰ βασιλεῖ πολεμήσαντες ἀπερχόμεθα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 ὅτι θαλάτταν βελομέμεθα ἀφικέσθαι. Ἡρώτων ὁκνεῖν, εἰ δοῖεν
 ἂν τῶν τὰ πρῶτα. Οἱ δ' ἔφασαν καὶ δεῖναι καὶ λαθεῖν ἐθέ-
 λειν. Ἐντεῦθεν δίδόασιν οἱ Μάκρωνες βαρβαρικῶς λόγῳ

quam se illorum hominum agnoscere. Atque arbitror, in-
 quit, meam hanc esse patriam: ac, nisi quid vetat, volo cum
 eis colloqui. Nihil verò, ait ille, vetat; quin colloquere
 cum eis, ac primum ex iis discito, quinam hominum sint. Di-
 xerunt illi, interrogante eo, Macrones se esse. Quære igitur,
 inquit Xenophon, cur aciem adversus nos instruxerint,
 velintque nostri esse hostes. Responderunt illi, Quia vos e-
 tiam ad regionem nostram acceditis. Dicere hominem jubebant
 duces, id fanè non eò factum ut ullo vos damno adiciamus,
 sed posteaquàm adversus regem bellum gessimus, in Græciam
 redimus, & ad mare pervenire volumus. Quærebant illi,
 num de his fidem dare vellent. Velle se aiebant Græci & da-
 re fidem & accipere. Tum Macrones hastam Græcis barba-

1 Φωνῇ] *Linguae* itidem deno-
 tat vox illa p. 186.

2 Μάθε — αὐτῶν,] Sic Noster K.
 Π. p. 97. Μάθε δὲ μὲν, ὦ &c. utrobi-
 que intelligenda est præpositio;
 ut integra oratio sit, παρ' vel ἐξ αὐ-
 τῶν — παρ' vel ἐξ ἡμῶν. Confer K. Π.
 p. 67. n. 1.

3 Ἀντιπιάχασι, &c.] MS. Eton.
 habet ἀντιπιάχαι, more scil. Io-
 num & Atticorum, pro ἀντιπιαγ-
 μέντοι εἰσι. Cæterum, de verbo ζη-
 ζουσιν lege sis p. 239. n. 4.

4 Ἐπὶ τὴν ἡμετέραν] In MSto E-
 ton. additur χώρα: cujus tamen
 passim obvia est ellipsis. Vide p.
 30. n. 2.

5 Διδόασιν οἱ &c.] Eandem dia-
 lectum Nostro usurpatam infra vi-
 debimus. Diodor. Sic. l. 14. p. 259.
 Οἱ δ' Ἑλλῆνες ἐστράτευον εἰς τὴν τῶν
 Μακρόνων χώραν, ἐπαίσαντο, καὶ πρὸς
 πῖσιν παρὰ μὲν οὐκείων λόγῳ ἑλθοῖν
 βαρβαρικῶς, αὐτοὶ δ' Ἑλληνικῶς ἔδω-
 καν ταῦτα γὰρ ἔφασαν αὐτοῖς οἱ βάρ-
 βαραὶ ἀπὸ πρῶτον παροδιδόσθαι πρὸς
 πῖσιν βιβαίοντες. Moris autem au-
 tiquorum fuisse, ut in fide dandâ
 accipiendâque arma inter se per-
 mutarent ex Homero constat de
 Diomede & Glaucō sic canente,
 Il. ζ'. v. 230.

Τὸν χάδ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν ὄφ-
 ρε &c.

τοῖς Ἑλλήσιν, οἱ δὲ Ἕλληες ἑκείνοις Ἑλληνικὴν ταῦτα γὰρ ἔ-
φασαν πιστὰ εἶναι· θεοὺς δ' ἐπεμαρτύραντο ἀμφοτέροι.

Μετὰ δὲ τὰ πιστὰ εὐθύς οἱ Μάκρωνες τὰ δένδρα ¹ σπυγέ-
κωπον, τὴν τε ² ὁδὸν ὠδοπίουν, ὡς Διὰβιδάσαντες, ἐν μέσσις
ἀναμειγμυνοὶ τοῖς Ἑλλήσιν· καὶ ἀγορὰν οἷαν ἐδυῶντο παρεῖ-
χον· καὶ ³ διήραγον τρεσὶν ἡμέραις, ἕως ἧς ὅππῃ τὰ ὄρη τῇ Κόλ-
χων κατέστησαν τὰς Ἑλληνας. Ἐνταῦθα ἦν ὄρος μέγα, προσθα-
πὸν δὲ· καὶ ὅππῃ τὰς οἱ Κόλχοι ὠδραπταγμυνοὶ ἦσαν. Καὶ τὸ
μὲν πρῶτον οἱ Ἕλληες ἀντιπαρετάξαντο Φάλαγγα, ὡς οὕτως
ἄζοντες πρὸς τὸ ὄρος· ἔπειτα δὲ ἐδόξε τοῖς στρατηγοῖς συλ-
λεγῆσι βουλευσάσθαι, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνισυῶται. Ἐλε-
ξεν οὖν Ξενοφῶν ὅτι δοκεῖ, παύσαντας τὴν Φάλαγγα, ⁴ λό-
χος ὀρθίους ποιῆσαι. “Ἡ μὲν γὰρ Φάλαγξ Διὰπασθήσεται
“εὐθύς· ⁵ τῇ μὲν γὰρ ἀνοδόν, τῇ δὲ εὐοδὸν εὐρήσμεν τὸ ὄρος·
“καὶ εὐθύς τὰ πρὸ ἀθυμίαν ποιήσῃ, ⁶ ὅππῃ πταγμυνοὶ εἰς Φάλαγ-

ricam dant, & illis Græci vicissim Græcam; nam hoc pacto fi-
dem apud se dari aiebant: deos autem utrique testes invocabant.

Posteaquam fides esset data, statim Macrones unâ cum Græ-
cis arbores cædebant, & viam sternebant, velut trajecturi in
alteram ripam, Græcis mediis permisti: forum etiam rerum
venalium, quale quidem poterant, suppeditabant; & triduo
deducebant, usquequò Græcos in Colchorum montibus siste-
rent. Erat ibi mons quidem magnus, sed in quem tamen ad-
scendi posset: atque in eo Colchi stabant instructi. Ac pri-
mum quidem Græci phalangem contrà instruxerunt, quasi sic
dispositam aciem ad montem ducturi: sed deinde ducibus col-
lectis visum est deliberandum esse, quo pacto quàm præcla-
rissimè dimicaturi essent. Itaque Xenophon sibi videri dixit,
omissâ phalange, cohortes rectas instituendas esse. “Nam
“phalanx statim, *pergit*, divulsa erit: quippe alibi quidem
“montem invium, alibi aditu facilem reperiemus; idque mox
“animi demissionem creabit, quòd nostri in phalangem dispo-

¹ Σπυγέκωπον.] In Steph. Thes.
deest hoc verbum; à Constant. sine
auctore adfertur.

² Ὀδὸν ὠδοπίουν.] Confer p. 233.
n. 1.

³ Διήραγον &c.] MS. Eton. παρ-
ήραγον εἰ &c.

⁴ Λόχος ὀρθίους.] Adi p. 276. n. 2.

⁵ Τῇ μὲν γὰρ ἀνοδόν, &c.] Suid. &
Phavor. Ἀνοδόν· ἀδιέξοδον: uterque
deinde locum hunc citat.

⁶ Ὅππῃ — ὁρᾶσιν.] MS. Eton. ὁ-
ται: de ὁρᾶσι pro ὁφθαλμῶν vide p.
315. n. 6.

“*ρα, τω̄την διεσπασμένην ὁρώσιν. Επιτρε̄ψ̄, ἣν μὲν ἐπὶ πλ-*
 “*λῆς πεταγμένοι προσάγωμεν, περτελεύσασιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι,*
 “*καὶ τοῖς περτείοις ὀφείσονται*” ὅ, π̄ ἂν βύλων”· εἰ δ’ ἐπὶ ὀλί-
 “*γων πεταγμένοι ἴωμεν, εἰδέν ἂν εἴη θάυμαστον, εἰ διακροπείη*
 “*ἡμῶν ἡ φάλαγξ ὑπὸ ἀθρόων πῃ καὶ βελῶν καὶ ἀνθρώπων συμ-*
 “*ποδόντων· εἰ δὲ πῃ τῷτο ἔσται, τῇ ὅλῃ φάλαγγι κακὸν ἔσται.*
 “*Ἀλλὰ μοι δοκεῖ ὀρθίως οὗτο λόχος ποιησαμένους, τοσούτων*
 “*χωρίων καταχεῖν διαλιπόντας τὰς λόχους, ὅσων ἔξω οὗτο*
 “*ἔχατας λόχους ἡμέαξ τῶν πολεμίων κεράτων· καὶ ἔτως ἐπὶ-*
 “*μεθα τῶν πολεμίων φάλαγξ ἔξω οἱ ἔχαστοι λόχοι, καὶ*
 “*ὀρθίως ἄγοντες οἱ κράντοι ἡμῶν πρῶτοι προσίσσιν· ἢ πῃ ἂν*

“*fiti, hanc ipsam divulsam videbunt. Prætereà, si sic instru-*
 “*cti in hostes ut multis condensa sit acies tendamus, nume-*
 “*ro nos superaturi sunt hostes, & illorum operâ quibus nos*
 “*superaverint ad quamcunque voluerint rem usuri sunt; sin-*
 “*itâ instructi pergamus ut acies rarior sit, nihil mirum fue-*
 “*rit, si ea nostra phalanx alicubi perrupta sit à confertis*
 “*tum telis tum hominibus ingruentibus: quodd si hoc ali-*
 “*quâ in aciei parte acciderit, toti phalangi malè erit. Ve-*
 “*rùm arbitror, ubi cohortes rectas instituerimus, tantum co-*
 “*hortes istas per intervalla dispositas spatii occupare debere,*
 “*ut extremæ cohortes extra hostium cornua porrectæ sint:*
 “*atque sic demum erimus cohortes utique extremæ extra ho-*
 “*stium phalangem, & dum rectas ducemus cohortes, nostrum*
 “*præstantissimi quique primi ad hostem accedent; quâque locus*

1 *Επὶ πλῆθος πεταγμένοι &c.]* Di-
 cuntur, quorum ordines majore
 numero à fronte ad extremam a-
 ciem porriguntur: *ἐπ’ ὀλίγων*, vicis-
 sim, quorum *μῆκος*, seu frontis lon-
 gitudō, *βάθος* seu latitudinem aciei
 superat. Secundum autem, æquè
 ac quartum, præpositioni *ἐπὶ* rectè
 hic adponi casum, videre est K. Π.
 p. 461. n. 2.

2 *Χρήσονται ὅ, π &c.]* Vide p. 193.
 n. 1.

3 *Καταχεῖν &c.]* Lege p. 26. n.
 2. p. 244. n. 3. & p. 315. n. 2. de
 participio proximè sequente.

4 *Ορθίως ἄγοντες.]* *Amasæus* vertit
in ardua erectos &c. quam & *Steph.*
 interpretationem probasse videtur.
 At hoc sensu Noster haud dubiè
 dixisset *ὀρθίον*, non *ὀρθίους*, *ἄγοντες*:
 vide p. 308. n. 2. Jam verò, cùm
 scripsit *ὀρθίως*, non *loci* naturam, sed
 aciei formam designare voluit.

5 *Πρῶτοι &c.]* Vulgò *πρῶτον*:
 quam receptâ scripturâ mutandam
 vidit ad *Amasæum* Stephanus. Sic su-
 præ p. 263. *καὶ ἔτοι πρῶτοι &c.* &
 infra p. 331. *καὶ ἔτοι πρῶτοι ἐπὶ τῷ*
 &c. Cæterùm de *πρῶτοι* vide sis
 p. 250. n. 1.

"1 eu

"πν

"χα

"Εά

"δν

"τ

ΞΕΝΟΦ

πώτ

"δω

"πα

"tra

"ver

"ho

"tes

"ru

"fer

"mo

"fifi

sticu

gens

"sol

"ma

"fin

1

vel

posu

n. 3

2

Eton

Alii

3

4

& L

Eton

μὲ 8

ctio

γνώμ

p. 4

5

ton

“εὐδον ἢ, ταύτη ἕκαστος ἄξις ὁ λόχος. Καὶ εἰς τι τὸ διαλεῖ-
 “πον² ἔξ ῥαδίον ἔσται τοῖς πολεμίοις εἰσελθεῖν, ἔνθεν ἔνθεν λό-
 “χων ὄντων, διακρίψαι τε ἔξ ῥαδίον ἔσται λόχον ὀρθιον προσιόντα,
 “Εάν τε τις πείσῃ τὸν λόχων, ὁ πωλησίον βοηθήσῃ ἢν τε πη εἰς
 “δυνηθῇ τὸν λόχων ὅτι τὸ ἄκρον ἀναβῆναι, ἔθεις μηκέτι μείνη
 “τὸν πολεμίων.”³ Ταῦτα ἔδοξε· καὶ ἐποίησαν ὀρθίως τὰς λόχους.
 Ξενοφῶν γὰρ ἀπὼν ἐπὶ τὸν εὐώνυμον διὰ τὸ ἔδεξις, εἶπε τοῖς στρα-
 τώταις, “Ἄνδρες, ἔτι εἰσιν, εὖς ὁράτε, μόνοι ἐπὶ ἡμῖν⁴ ἐμπο-
 “δὼν τὰ μὴ ἡδὴ εἶναι, ἔνθα⁵ πάλαι σπεύδουμεν· τέτρες, ἢν
 “πως δυνάμεθα, καὶ ὧμους δὲ καταφαγεῖν.”

“transitu facilis erit, hâc quælibet cohors perget. Neque
 “verò in *reliâta* inter cohortes nostras intervalla proclive erit
 “hostibus ingredi, cùm hinc atque hinc *constitutæ* sint cohör-
 “tes; nec proclive erit cohortem rectam accedentem per-
 “rumpere. Quodd si ex cohortibus aliqua laboraverit, opem
 “feret proxima: & si una de cohortibus in verticem aliquo
 “modo adscendere poterit, hostium nemo amplius erit qui sub-
 “sistat.” Hæc decreta sunt: atque adeò rectas cohortes in-
 stituerunt. Et Xenophon à latere dextro ad lævum per-
 gens, hæc habuit ad milites verba, “Hi, quos cernitis, viri,
 “soli nobis adhuc impedimento sunt quominus jam *istuc* fi-
 “mus, quò jam dudum properamus: hos, si quo modo pos-
 “simus, vel crudos devoremus oportet.”

1 Εὐδον — ἄξις] Intellige ὄρε-
 vel χειρίον. Verbi illius absolute
 positi exempla pete sis ex p. 304.
 n. 3.

2 Οὐ ῥαδίον ἔσται] Sic ex MSto
 Eton. Stephano probante, rescripti.
 Alii dant ἔξ ῥαδίον ἐστὶ &c.

3 Ταῦτα ἔδοξε.] Adi p. 223. n. 1.

4 Εμποδὼν ἔτι μὴ] Rectè se Steph.
 & Leuncl. probavit hæc lectio. MS.
 Eton. & edit. quædam habent τὸ
 μὴ &c. Eadem reperitur constru-
 ctio K. Π. p. 172. εὖ ἰδοὶ ὅτι καὶ ἔτι συγ-
 γράμης τογγράφειν ἐμποδὼν &c. Adde
 p. 425.

5 Πάλαι σπεύδουμεν] In MSto E-
 ton. legitur ἰσπεύδουμεν. Sed vide

p. 198. n. 1. De πάλαι consule p.
 291. n. 4.

6 Καὶ ὧμους δὲ &c.] Sic ferè
 Noster *Hist. Gr.* l. 3. ferè medio:
 ὅπερ γὰρ ἐν ταῖς τῶν λόχων γένεσι τοῖς
 Σπαρτιατῶν, ὅθεν δυνάμει κρύπτειν τὸ
 μὴ ἔχειν ἡδὴ αἰ καὶ ὧμων ἰδοὺν αὐτῶν.
 Vehementer hæc & animosè adeò
 proferuntur, ut adripuisse Noster,
 quod cecinit olim Poëta, videat-
 tur: Il. δ'. v. 34 & seq.

Εἰ δὲ σύ γ' —

Ὡμὸν βιβρώσας Περίμην, Περίμην
 τι παῖδάς,

Ἀλλὰς τι &c.

Confer Cl. Cleric. ad Num. XIV. 9.

Ἐπεὶ δ' ἐν τῇ χώρῃ ἕκαστοι ἐγέροντο, καὶ τὰς λόχους ὀρθῶς ἐποίησαντο, ἐγένοντο μὲν λόχοι τῷ ὀπλιτῶν ἀμφὶ τὰς ὀγδοήκοντα, ὃ ἧ' λόχος ἕκαστος σχεδὸν εἰς τὰς ἑκατόν· τὰς δὲ πελτασταὶς καὶ τὰς πύξιδας τριχῇ ἐποίησαντο, τὰς μὲν δ' εὐωνύμους ἔξω, τὰς δὲ, τὰ δεξιὰ, τὰς ἧ' κατὰ μέσον· σχεδὸν ἑξακοσίους ἑκάστης. Ἐκ τούτων παρηγγύησαν οἱ στρατηγοὶ 'εὐχεσθαι' εὐζάμενοι δὲ καὶ παλαιΐσαντες ἐπορεύοντο. Καὶ Χερσίσοφος μὲν καὶ Ξενοφῶν καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς πελτασταί, ἔξω γυμνοὶ τῆς τῶν πολεμίων φάλαγγος, ἐπορεύοντο. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς εἶδον αὐτούς, ἀντιπορεύοντα· καὶ οἱ μὲν ὅτι τὸ δεξιόν, οἱ δὲ ὅτι τὸ εὐωνυμον διεσπάρησαν, καὶ πολὺ τῶν ἐαυτῶν φάλαγγος ἐν τῷ μέσῳ κενὸν ἐποίησαν. Ἰδόντες ἧ' αὐτὰς διχάζοντας οἱ κατὰ

Posteaquam suis quique locis constiterunt, ac rectas sibi instituerant cohortes, gravis armaturæ cohortes octoginta circiter fuere, cum quælibet cohors centenis ferè militibus constaret: peltastas verò & sagittarios trifariam disposuerunt, alios extra sinistrum cornu, alios extra dextrum, alios acie mediâ; singulis in partibus ferè sexcentos. Deinde diis vota nuncuparent milites edixere duces; ac vota ubi nuncupassent & præna cecinissent iter pergebant. Et Cherisophus atque Xenophon quique cum ipsis erant peltastæ ita pergebant, ut extra hostium essent phalangem. Hostes autem, eos ubi vidissent, contra perrexere: & partim latus dextrum, partim sinistrum versùs erant distracti, atque adeò mediam ipsorum aciem magnâ ex parte vacuum reliquerunt. Eos cum peltastæ, qui Ar-

1 Εὐχεσθαι &c.] Ea scil. nuncupare vota, de quibus perfolutis mox infra sub finem libri legemus. De παλαιΐσαντες vide p. 200. n. 1.

2 Αὐτὰς, ἀντιπορεύοντα &c.] MS. Eton. — αὐτὰς ἀντιπύοντα, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ δεξιόν, οἱ ἧ' ἐπὶ τὸ εὐωνυμον διασπάρησαν, καὶ πολὺ τῶν αὐτῶν &c. Quam si lectionem sequaris, sic cum Leuncl. reddas: Hostes, cum eos in se cursu ferri viderent, partim dextrum versùs, partim sinistrum latus dispersi sunt, aciemque &c.

3 Φάλαγγος] Vide p. 219. n. 1.

4 Διχάζοντας] In Steph. Thes. reperitur quidem διχαίω, sed absque auctore: Constant. citat tantum Matt. X. 35.

5 Κατὰ τὸ Ἀρκάδιον] MS. Eton. αὐτὸς τὸ &c. nec malè quidem, si veritas in vel apud &c. Perperam Leunclav. reddit, instructi Arcadico more &c. Cujus tamen in margine editionis tandem scribitur, qui Arcadico erant in agmine — Rectius Amasæus locum accepit, qui dat Arcadici pelati — Vult hic Arcadas Noster, qui leviori usi sunt armaturâ; quibûsque mox sese Arcadas gravio-

τὸ Ἀρκαδικὸν πελτασά, ὃν ἦρχεν Αἰσχίνης ὁ Ἀκαρνᾶν, νομί-
σαντες Φεύγειν, ¹ ἀνὰ κράτ' ἔθεον· καὶ οὗτοι πρῶτοι ἵππῃ
τὸ ὄρ' ἀναβαίνουσι· ² συνεφείπετο δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ Ἀρκα-
δικὸν ὀπλιτικόν, ὃν ἦρχε Κλεάνωρ ὁ Ὀρχομενί'· Οἱ δὲ πο-
λέμιοι, ἐπεὶ ἤρξαντο θεῖν, οὐκέτι ἔστησαν, ἀλλὰ φυγῇ ἄλ-
λ' ἄλλῃ ἐτράπετο. Οἱ δὲ Ἕλληες ἀναβάντες, ἐστρατοπε-
δεύσαντο ἐν πολλαῖς κώμαις, καὶ τὰ ἱππὶδεια δὲ πολ-
λὰ ἐχούταις. ³ Καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν ἦν, ὅ, π καὶ ἐθαύ-
μασαν· ⁴ τὰ δὲ σμῆν' πολλὰ ἦν αὐτόφθι, ⁵ καὶ τῶν κηρίων
ὅσοι ἐφαγον τῇ στρατιωτῶν, πάντες ἄφρονες τε ἐγίνοντο, καὶ ἡ-
μην, ⁶ κατὰ διελχόμενοι αὐτοῖς, καὶ ⁷ ὄρθος ἔδεις ἐδύνατο ἵστα-

cadico erant in agmine, quibusque Æschines Acarnan præerat,
se duas in partes scindere conspexissent, rati homines fugere,
totis viribus currebant: atque hi primi in montem adicen-
dunt: subsequebantur hos gravis etiam armaturæ milites Ar-
cadici, quibus Cleanor Orchomenius præerat. At hostes,
posteaquam currere cœperunt illi, non constiterunt ampliùs,
sed alius aliò fugâ elapsi sunt. Græci cum adscendissent, mul-
tis in vicis castra locârunt, atque his sanè commeatûs copiâ
abundantibus. Et in cæteris quidem nihil erat, quod mirati
sunt: verùm alvearia illic erant multa, & de favis quotquot
ex militibus comedebant, omnes & amentes fiebant, & vo-
mebant, & ipsis egerebatur infra, & rectus stare nemo po-

gravioribus instructos armis adjun-
xisse tradit. Lege sis p. 277. de Æ-
schine. Cæterum, cum Ἀρκαδικὸν
intellige σύστημα, itémque cum ὀπλι-
τικὸν paulò infra. Confer p. 7. n. 4.

1 Ἀνὰ κράτ' MS. Eton. ἀνακρα-
ζόντες. Confer p. 296. n. 2.

2 Συνεφείπετο] In lexicis defi-
deratur.

3 Καὶ τὰ μὲν ἄλλα] Quem ante
casum passim κατὰ deest. Vide p.
198. n. 4.

4 Τὰ δὲ σμῆν' &c.] Diodor. Sic.
l. 14. p. 259. Εὐρίσκειτο δὲ καὶ σμῆν' ἡ
παμπληθὴς πρὸς τὰς τοπικὰς, ἐξ ὧν πο-
λυτλή πρὸς σφίρειτο κηρία· τέτατοι δ' οἱ
ζυσεύμενοι παρὰ λόγῳ πρὸς ἀπίπτοι συμ-
πτώματα. Οἱ γὰρ μετὰ λαοὺς αὐτῶν,

ἄφρονες ἐγίνοντο, καὶ πίπτοντες ἐπὶ τῷ
γῆν, ὅμοιοι τοῖς πετλοδοκῆσι ὑπὲρ γῆν.
Πολλὰν ἡ φαίνεται ἀπὸ τῆς γλυκύτητος
τῆς ἀπὸ λαύσεως, παρὰ τὸ πλεονέκτημα
τῆς πίπτοντος οἰσιν τῆς οὐ πολὺ μα-
κροτέρῃς. Lege ibidem plura, &
sensu & verbis ferè orationi Xeno-
phontæ congruentia.

5 Καὶ τῶν κηρίων &c.] Vide p.
303. n. 7. & 310. n. 1. Plenè scri-
pseris μέγ' ἢ οὐ τῆς &c. Adde p.
259. n. 4. Ματ. Αἰτιᾶ. Εφαρξεν κηρία-
τος, ἢ κηρία, Αἰτιᾶς.

6 Κατὰ διελχόμενοι &c.] Scil. ὅ, π ἂν
τῶν κηρίων ἐφαρξεν: nili mavis cum
verbo κατὰ intelligere.

7 Ὀρθος] MS. Eton. ὀρθῶς, im-
peritè. Vide K. Π. p. 364. n. 1.

θαί· ἀλλ' οἱ μὲν ὀλίγον ἐδηδοκότες, σφόδρα μεθύουσιν ἐώκε-
σαν· οἱ δὲ πολὺ, μαινομένοις· ¹ οἱ δὲ, καὶ δοποθήσκουσιν.
Ἐκεῖνο δὲ οὕτω πολλοὶ, ὥστε τροπῆς γεγρημένης, καὶ πολ-
λὴ ἦν ἡ ἀθυμία. Τῇ δ' ὑπεραία ἀπεθανε μὲν οὐδεὶς, ἀμ-
φὶ δὲ τὴν αὐτὴν πρὸ ὥραν ² ἀνεφρόνουν· τρίτῃ δὲ καὶ τετάρ-
τῃ ἀνίσταντο, ὥστε ἐκ φαρμακοποιίας.

Ἐνπύθεν ἐπορεύθησαν δύο στρατοὺς, ἑπτὰ παρασάγγας,
καὶ διήλθον ἐπὶ θάλατταν, ³ εἰς Τραπεζοῦντα, πόλιν Ελ-
ληνίδα οἰκισμένην, ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἀποικίαν,
ἐν τῇ Κόλχων χώρα. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας ἀμφὶ τὰς
τετρακοντα, ἐν ταῖς τῶν Κόλχων ⁴ χώραις· καὶ ἔντευθεν μὲν
ἐληίζοντο τὴν Κολχίδα. Ἀγορὰν δὲ παρῆχον ⁵ ἐν τῷ στρα-
τοπέδῳ Τραπεζοῦνται, ⁶ καὶ ἐδέξαντό τε οὗτο Ελλήνας, καὶ

tuit : sed qui paulum ederant, valdè ebriis erant similes ; qui
multum, furentibus : nonnulli, etiam morientibus. Jacebant
autem ita multi, quasi cùm in fugam versi fuissent, & magna
erat *militum* tristitia. Postridiè nemo quidem mortuus erat,
sed eadem ferè horâ mentis *versum* compotes fiebant : die ter-
tio & quarto surgebant, velut ex medicamento haustu.

Indè castris binis, parasangas septem progressi sunt, & ad
mare transiverunt, in Trapezuntem, urbem Græcam incolis
frequentem, ad Pontum Euxinum, coloniam Sinopensium, in
Colchorum regione *sitam*. Hic dies circiter triginta commo-
rati sunt, Colchorum in agris : atque hinc *factis incursionibus*
prædas è Colchide agebant. Forum in exercitu *rerum vena-
lium* Trapezuntii præbebant, Græcósque tum exceperunt, tum

¹ Οἱ δὲ,] *Adi p. 101. n. 4.*

² Ἀνεφρόνουν.] Hanc lectionem
MS. Eton. exhibet : quam & *Sie-
rhanus* in vetere quodam libro in-
ventam testatur simul & hic repo-
nendam putat. Eidem favet *Dio-
dor.* Sic. loco cit. *αιακτάρηροι τὸ φρο-
νέειν, αἰέτησαν, κτ* &c. necnon *Snid.* &
Phavor. *Ἀνεφρόνησιν· ἐκ τῆς μίτης αἰέ-
τησιν.*

³ Εἰς Τραπεζοῦντα, &c.] *Arrian.*
Periplo Ponti Eux. ineunte, Εἰς
Τραπεζοῦντα ἤκουεν, πόλιν Ἑλληνίδα, ὡς
λέγει Ξενοφῶν ἐκείνος, ἐπὶ θαλάττῃ ὠκε-

ομένην, Σινωπίων ἀποικίαν. Plura vi-
de in *Indice* itineri huic illustran-
do destinato.

⁴ Χώραις· ἐν ταῖς] MS. Eton.
κώμας· καὶ ταῦτα ὁρμάηροι ἐληίζοντο
&c. Sed non est, cur à vulgatâ
discedamus scripturâ. Quod si
quis participium illud recipien-
dum censeat, rectius *καὶ ἐνταῦθα*,
quàm *καὶ ταῦτα* cum MSto leget.

⁵ Ἐν τῷ στρατοπέδῳ] Respice p.
108. n. 1.

⁶ Καὶ ἐδέξαντό τε &c.] *Diodor.*
Sic. loco memorato, *Ἐδέξαντο ἃ δια-
τίψαντες*

ξένια ἔδοσαν, βῆς καὶ ἄλφιτα ἔοῖνον. Συωδιεπράττοντο ἣ καὶ ὑπὲρ τῶ πωλησίων Κόλχων τῶ ἐν τῷ πεδίῳ μάλιστα οἰκόντων. Ἐξένια καὶ παρ' ὀκείνων ἦλθον πλέονα, βόες. Μετὰ δὲ τῆτο
 2 τῶ θυσίαν, ἣν εὐχάντο, παρεσκευάζοντο. ἦλθον δὲ αὐτοῖς ἰκα-
 ροὶ βόες 3 δόποθ' ὕσται τῷ Διὶ τῷ Σωτήρι, καὶ τῷ Ἡρακλεῖ, ἡγε-

munera iis hospitalia donârunt, boves & farinam & vinum. Cum iis etiam pro Colchis finitimis, qui maximâ ex parte habitabant in planitie, transfigebant: quin & ab illis munera hospitalia venerunt plura, boves. Postea sacrificium, quod voverant, parabant: ac boves ad eos adlati sunt, qui sufficerent sacrificiis Jovi Servatori, & Herculi faciendis, quod felici eos

τελείαντες ἡμέρας τελέοντο, παρὰ μὲν τοῖς ἰσχυροῖς λαμπρῶς ἐξενίσθησαν, αὐτοῖς τι &c. *Snid* ξένιον, δῶρον παρὰ ξένων δίδωμεν. Sic utique, ξένια seu ξένια, vocabantur, quæ hospitibus hospites dabant vel mittebant munera. Morem hunc peregrinos muneribus oblati excipiendi dimittendique auctores sæpè, in primis *Homerus*, tangunt. Vide *Il.* ζ'. v. 218 & seq. κ'. v. 269. λ'. v. 20. nec minùs *Odyss.* ν'. v. 217. ξ'. 115. & alibi. Adde *Pindar.* *Πυθ.* δ'. v. 228 & seq. *Nostrium* K. Π. p. 190, & p. 371. *J. Poll.* l. 3. segm. 59. Καὶ δῶμα, ξένια, Δημοδότης τι καὶ Ζηνόφω.

I ἦλθον πλέονα, &c.] *Noster Hist. Gr.* l. 7. ferè medio. Καὶ ἢ οἱ Λακωναῖοι — βῆν ξένια ἱπποφάν. In edit. *Steph.* & vet. nonnullis reperitur manca hæc loci lectio: ἦλθον, βόες, δόποθ' ὕσται τῷ Διὶ &c. illis omnibus, quæ inter ἦλθον & βόες, δόποθ' ὕσται &c. occurrunt, omisissis. Sed & illa MS. *Eton.* optimè exhibet integra; nisi quod pro πλέονα det πλείον: quam scripturam priori, ξένια quæ planè respicit, posthabendam ante nos vidit *Leunclavius*. Deceptus utique, ὡς ἀνέστη, hoc

loco fuit librarius repetitâ voce βόες: ejusque adeo oculis ab lineâ, ubi legerat πλείονα, βόες &c. ad ἰκαροὶ βόες celerius translatis, scripsit deinde δόποθ' ὕσται &c. cæteris, qui medium jure locum occupant, prætermisiss.

2 Τὴν θυσίαν, ἣν &c.] *Lege* p. 330. n. 1.

3 Ἀποθῦσαι τῷ &c.] De vi quam præpos. ἀπὸ in compositis obtinet, vide p. 71. n. 2. Confer *Matt.* V. 26, 33. VI. 4, 18. XVIII. 25, 26 & aliàs sæpè. *Diodor. Sic.* l. 14. p. 260. αὐτοῖς τι τῷ τε Ἡρακλεῖ καὶ Διὶ σωτήρι θυσίαν ἐποίησαν ἑομαστικοὺς ἄρτους καὶ ὃν τύπον φασὶ παλαιῶν τὴν Ἀργεὶ καὶ τὰς παρὰ Λατῶνα. De *Jove Servatore* consule p. 199. n. 1. Idem *Nostro* K. Π. p. 232. σύμμαχος καὶ ἡγεμὼν, necnon σωτὴρ ἑομαστικὸν p. 475. *Herculem* etiam Διὶ Σωτήρι adjungit *Noster* infra l. 6. quem & ibidem titulo ἡγεμὼν plus vice simplici donat. Hujus habitâ ratione tituli, ἡγεμὼν (cujus vocis auctorem nesciunt *Lexicogr.*) ritè deo utrique reddunt Græci, ut σωτῆρσι, σωτήρι: de quibus vide p. 199. n. 2. Plura ad lib. 6.

μόστωα· καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ θεοῖς, ἃ ἠϋζαντο. Εποίησαν ἣ καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν ἐν τῷ ὄρει, ἔνθα περ ἐσκήλυον· εἰλοντο δὲ ² Δρακόντιον Σπαρτιάτην (³ ὃς ἔφθνε παῖς ὦν οἰκθρὸν, παῖδα ἄκων καλῶντων, ⁴ ξυήλη πατάξας)· δρόμον τε ἐπιμελήσθηναι, καὶ ⁵ ἀγῶνος ⁶ πρῶταίῃσαι.

Επειδὴ δὲ ἡ θυσία ἐγένετο, τὰ δέρματα παρέδωκαν τῷ Δρακοντίῳ, καὶ ἡγήσασθαι ἐκέλευον, ὅπου τὸν δρόμον πεποιηκὼς ἔη. Ο δὲ, δείξας ὅπου παρῆσθαι ἐτύγχανον, οὗτος

itinere duxissent; aliis item diis, quæ voverant. Præterea certamen gymnicum illo in monte instituerunt, ubi tabernacula posuerant: Dracontium verò Spartiatem (qui puer adhuc domo fugerat, quod puerum, quem gladiolo percusserat *Laconico*, imprudens interfecerat) legerunt ut curam curriculi haberet, & certamini præesset.

Posteaquam facta fuerant sacrificia, Dracontio pelles tradiderunt, ac duceret eò hortabantur, ubi curriculum designasset. Ille verò locum, in quo fortè constiterant, monstrans, Hic

1 Ἀλλοις δὲ θεοῖς, ἃ ἠϋζαντο.] Sic locum ex MSto Eton. emendavi. Prius scriptum ἄλλοις ἣ θεοῖς ἠϋζαντο. Emendationem stabiliunt, quæ in principio libri proximè sequentis leguntur hæc, καὶ ὡς ἀπίθοντο ἃ ἠϋζαντο &c. Cæterum, scribitur hic ἠϋζαντο, ex dialecto scil. Atticâ; suprà modò, ἠϋζαντο, ex communi. Sic suprà p. 287. videre est ἠϋζαντο & ἠϋζαντο. Consule sis Cl. *Maittaire* de Dial. p. 59.

2 Δρακόντιον &c.] Citat & hunc locum suo modo, *Suidas* ad v. *Ξυήλη*.

3 Ὁς ἔφθνε &c.] Antiquitus utique moris erat, ut solum verteret homicida. *Hom.* II. ο'. v. 333 & seq.

Ἦτοι ὁ μὲν (Medon) —

— Αἴαντος ἀδελφίης· αὐτὰρ ἔσαν
Εἰ Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἀνδρῶν κτλ.

Γνωτὸν &c.

Herodot. I. I. c. 35. Ὁ βασιλεὺς, (Cræse) Γορδίου μὲν τῷ Μιδίῳ ἀμὲν παῖς, ἀπομάζοντα δὲ Ἀδρητικῶν φοιτῶντα δὲ ἄ-

δελφιδὸν ἐμεινυτὴν αἰκὼν παύρει, ἐξελήλαμνος τε ὑπὸ τῷ πατρὶ, καὶ ἐστρεμνός· πάντων. *Pausan.* I. 5. c. 1. Αἰτωλῶν δὲ μετὰ Επεὶ βασιλεύοντι συνεπὶσιν ἐν Πειλοποννήσῳ φυγεῖν, ὅτι αὐτὸν οἱ Ἀπιδὸν παῖδα; ἐφ' αἵματι ἀκασίῃ δίκη εἶλον. Idem ejusd. I. c. 3. Συμπτάκει δὲ τῷ Οὐλύῳ φυγαδὶ ἐξ Αἰτωλίας εἶναι· διακινεῖται γάρ φασιν αἵματι τῶν αὐτῶν, καὶ ἐξερρασιόσας φόνος ἀκασίον. Plura si velis, adi *Menf.* Them. Att. I. I. c. 16. Adde *Clevis.* ad Gen. IV. 12.

4 Ξυήλη] Respice p. 319. n. 5.

5 Δρόμος] *Phavor.* Δρόμοι τῶν ποταμῶν ἦσαν, ὅπως ἔτρεχον οἱ ποταμοί. Idem, Δρόμος, ἐπὶ τῷ ἀρχόντι, (lego, τρεχόντι,) καὶ ἐπὶ τῷ ὑποκριτῶν τῶν τοῖς τρεχόντι.

6 Πρῶταίῃσαι] *7 Poll.* I. 3. c. 30. Περὶ ἀγωνιστῶν καὶ ἀγῶνι. Ἀγωνιστῶν, ἀθλοθέται, ἀγῶνι ἀθλοθέται — πρῶταίῃσαι — τὸ δὲ πρῶτον, ἀγωνιστῶν — ἀγῶνι διαθῆσις — πρῶταίῃσαι — ἀγῶνι πρῶταίῃσαι, &c.

ὁ λόφος, ἔφη, κάλλιστος τρέχειν, ὅπῃ ἂν τις βύληται. Πῶς οὖν, ἔφασαν, ¹ διωήσονται παλαίειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ οὐ-
τω; Ο δὲ εἶπεν, Μᾶλλον τι ἀνιάσεται ὁ καταπεσών. Ἡγωνί-
ζοντο δὲ παῖδες μὲν ² στάδιον τῷ ἀγχιμαλώτων οἱ πλείους, ³ δό-
λιχον δὲ Κρήτες πλείους ἢ ἐξήκοντα ἔθρον· ⁴ πάλιν δὲ, καὶ

collis, inquit, ad currendum aptissimus est, quacunque quis cur-
rere voluerit. At qui tandem poterunt, aiebant illi, tam aspe-
ro & arboribus denso loco luctari? Is utique, ait ille, qui colla-
psus fuerit, vehementiori quodam dolore adficietur. Et certâ-
runt quidem in stadio pueri de captivorum numero plurimi, do-
lichum Cretenses plures quàm sexaginta currebant; luctâ, &

1 Διωήσονται] MS. Eton. διωήσε-
σθαι. Sed rectè se habet vulgata
lectio; idque unum postulat, ut
cum verbo huiusmodi nomen ali-
quod, ἀσκηταί, ἀγωνισταί, ἀθληταί, vel
denique ἀθροῖοι intelligas. Con-
sule p. 89. n. 4.

2 Στάδιον] Phavorino exponen-
te, τὸ πρὸ τοῦ εὐδῆσαν εἰς μῆκος πῆγμαί-
νον, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐτρέχον. Nimirum
& locum denotabat, in quem va-
ria athletarum exercitia spectatum
convenerat populus, & spatium,
quod cursu conficiendum desig-
nârat certaminis auctor seu præ-
ses. Cùm autem stadii ferè spatio
cursus definire moris esset antiqui,
tandem cursus ipse stadii nomen ac-
cepit, sive stadii agnosceret seu ex-
cederet terminos. Et hoc quidem
sensu dicunt auctores, ἀγωνίζεσθαι
στάδιον, τὸ στάδιον νικᾶν &c. Porro, de
mensurâ stadii consule Indic. men-
suris explicandis destinatum.

3 Δολιχόν] Suid. & Phavor. Δόλι-
χος — ὁνομαζέσθαι δρόμον, ὡς παροξυστικῶς·
δολιχὸς ὅ, τὸ ἐπιτέλει, ὁ μακρὸς, ὅθεν ὁ-
νως ἐστὶ ὁ δολιχὸς καὶ στάδιον. Alii
(in quibus & ipse Suidas) aliam δο-
λιχῶν mensuram tribuunt. Hæc ta-
men in Pind. verba convenit Ολυμ-
π. ν. 58 & seq.

Τῶν τοι γλυκὺς ἡμέρος ἔχει
Δωδεκάγγραμπτον ἀεὶ τίρμος δρόμον
Ἰππων φυτῖσται.

Schol. Δωδεκάγγραμπτον) ἔχει, ὁ δωδε-
κάκις οἱ ἀγωνίζοντο τήριπτοι ἀεὶ ἡρ-
χοντο· ἢ Δωδεκάγγραμπτον, τὸ ἰσὺ γράμ-
πτὸς ἔχει· ἐπειδὴ καὶ ἰσὺ δρόμος ἰσίοις
τὸ πλεονεκτήμα τῷ ἵππῳ. Ex duode-
cim autem circa metam flexibus
illis oriuntur Suidæ viginti quatuor
stadia. In stadii utique certamine,
designato spatio semel decurso, vi-
ctori præmium adjudicabat præ-
ses: in dolicho, cursuum id genus
longissimo, stadii spatium duode-
cies currere ac recurrere solebant
agonistæ. Hæc ferè dolichi mensu-
ra, ubi ludi in solennibus populi
conventibus celebrati erant. Sed,
temporis, loci, aliarumque huc
spectantium ἀεὶ ἐστίνων habenda in
definiendis huiusmodi spatiis est
ratio. Atque aded hinc loci solen-
nis dolichi mensura, quam ei col-
lis ille, in quo jam tum certabant
Græci, denegare videtur, haud an-
xiè quaerenda est.

4 Πάλιν ὅ, &c.] De tribus hisce
ludis vide Archaeol. Gr. l. 2. c. 21. &
in primis Dissertationes doct. f. Bu-
rette, quæ in quarto tomo Memo-
riarum Liter. Paris. reperiuntur.

πυγμῆν, καὶ παγκράτιον ¹ ἕτεροι καὶ καλὴ θέα ἐγρέτο· πολλοὶ γὰρ κατέβησαν, καὶ, ἅτε θεωμύων τῶν ἐταίρων πολλὰ φιλονεικία ἐγίγνετο. Εἶθον ᾗ καὶ ἵπποι· καὶ ἔδει αὐτὰς ² κατὰ τῆς περὶ εἰσόδου ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνασπέναντας πάλιν ἄνω, ³ πρὸς τὸν βωμὸν ἦκειν. Καὶ κάτω μὲν οἱ πολλοὶ ἐκυλινδούντο· ⁴ ἄνω δὲ πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. Ἐνθα πολλὴ κραυγὴ, καὶ γέλως, ἔπειτα κέλῳσις ἐγίγνετο αὐτῶν.

pugilatu, & pancratio sese exercebant alii : & spectaculum sane pulchrum erat ; nam multi in certamen descendebant, & quippe quoddam eos spectarent sodales, magna erat æmulation. Currebant etiam equi ; atque eos primum agitare per declivia collis ad mare usque oportebat equites, rursumque fursum convertere, & sic demum ad aram venire. Ac deorsum quidem plerique devolvebantur ; fursum verò ad locum valdè arduum vix lento gradu equi pergebant. Erat hinc eorum ingens clamor, & risus, & cohortatio.

¹ Ἐπερ· &c.] Scil. ἡμιζοῦντο, ex præcedentibus repetendum. Ceterum, locum hunc ita ex vetustis quibusdam exemplaribus restituit Steph. Vulgò legitur — πασχεῖται, καὶ τὴν θία &c.

² Κατὰ τὴν εἰσόδον.] Vide p. 234. B. I.

³ Πρὸς τὸν βωμὸν &c.] Attiani forsan tempore existit : nam sic ille Periplo P. E. ineunte ; καὶ τὴν μὲν θάλασσαν τὴν τῆς Πόντου Εὐξείνου ἀσπόμενοι κατέβησαν, ὅθεν περ καὶ Ξενοφῶν καὶ σύ· καὶ οἱ βωμοὶ ἀνίστανται ἥδη λιθοῦ μέντοι τῆς περὶ εἰσόδου. ἔπειτα &c. Phavor. Βωμὸς, τὸ ἀνιστάμενον ἐν τῇ εἰσόδῳ — ἢ, ὁ ὑψηλὸς τόπος. Idem, Βωμοὶ, ἢ μέγιστον ἐφ' ᾧ ὄθοντο, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶσι πᾶσι καὶ ἀνασπέναντες. Hic carceres ponebantur, ἐ quibus emissi erant equi, ad quos etiam tanquam ad metas recur-

rendum.

⁴ Ἀνω δὲ πρὸς τὸ &c.] Egregiè aded Noster sua hæc verba ad materiam adcommodavit, ut eorum sonus ipse quidem & ordo equorum ægrè in loca ardua enitentium speciem legentis animo ingenerent. Dionys. Hal. περὶ συνήσεως τῶν ὀνομα. sect. 16. Καὶ αὐτοὶ τὴν δὲ κατὰ τὴν εἰσόδον οἱ ποιηταὶ καὶ λογιγράφοι, πρὸς τὴν εἰσόδον ὁρῶντες, οἰκεία καὶ δηλωτικὰ τῶν ἀποκειμένων τῶν ὀνομάτων, &c. Plurimum in hoc genere, sicut in cæteris, eminent Homerus, Virgilius, Cicero. Hinc contrarium videre est exemplum p. 50. ubi lege n. 3. & p. 261. n. 3. Magna viritas, inquit Quintil. J. O. I. 8. c. 3. est, rei, de quibus loquimur, clarè, atque in cerni videantur, enumerare.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Ε΄.

ΟΣΑ μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου ἐπράξαν οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅσοι ἐν τῇ πορείᾳ τῇ μέχρη ἐπὶ Πάλατταν ἢ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, καὶ ὡς ὅπῃ Τραπεζύντα πόλιν Ἑλλωίδα² ἀφίκοντο, καὶ ὡς ἀπύθυσαν, ἀ εὐξάντο³ σωτήρια θύειν, ἐνθα πρῶτον εἰς Φιλίαν γῆν ἤκειντο, ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ δεδήλωται).

Ἐκ δὲ τούτου σιωπεύοντες, ἐβουλεύοντο περὶ τῆς λοιπῆς πορείας· ἀνέστη δὲ πρῶτος Ἀντιλέων Θούριος, καὶ ἔλεξεν ὧδε, “Εγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ⁴ ἀπείρηκα ἤδη συσκόδια· “ζόμενος, ⁵ καὶ βαδίζων, καὶ τρέχων, καὶ πὰ ὅπλα φέρων, ἔ “ἐν ταῖς ἰῶν, ⁶ ἔ φυλακὰς φυλάττων, καὶ μαχόμενος· ὅπῃ

QUÆCUNQUE in expeditione cum Cyro superiorem in Asiam susceptâ Græci gesserint; quæque in itinere ad mare usque quod in Ponto Euxino continetur, & quo pacto ad Trapezuntem urbem Græcam pervenerint, & quo modo sacrificia perpetraverint, quæ pro salute facturos se voverant, ubi primum pacatam in terram venissent, superiore libro expositum est.

Deinde cùm convenissent, de itinere reliquo deliberabant: & Antileon Thurius surrexit primus, atque in hunc modum loquutus est, “Equidem, viri, inquit, jam defatigatus sum “colligendis vasis, & eundo, & currendo, & ferendis armis, “& ordine servando, & excubiis agendis, & pugnando: jam-

1. Ὅσοι μὲν δὴ &c.] Respice p. 249.

2. Ἀφίκοντο, ἔ ὡς ἀπύθυσαν, &c.] In libris nonnullis legitur, ἀφίκοντο, ἐν τῷ πρῶτῳ λόγῳ &c. vocibus, quæ ἀπύθυσαν inter & ἐν τῷ &c. scribuntur, prorsus omisiss. Has tamen omnes præstat MS. Eton. præter ἤκειντο & θύειν, (quorum loco dat θύειν & ἀφίκοντο) & Lenzcl. rectè editioni suæ inferendas curavit.

3. Σωτήρια] Vide p. 199. n. 2.

4. Ἀπείρηκα] Lege p. 126. n. 6.

5. Καὶ βαδίζων, καὶ τρέχων, καὶ &c.] Conjunctionum hæc coacervatio instantiora facit, quæ dicit ille; qui singulis inhærendo verbis, laboris quod ceperat tædium expressè magis enuntiat.

6. Φυλακὰς φυλάττων,] Inspice p. 169. n. 3.

“Θυμῶ δὲ ἤδη, ¹πανσώμηνος τέτων τῶ πόνων, ἐπεὶ θάλατ-
 “ταν ἔχομεν, ²πλεῖν τὸ λοιπὸν, καὶ ἔκταθεις, ὥσπερ Οδυσ-
 “σεύς, καθεύδων ἀφικέσθαι εἰς τὴν Ελλάδα.” Ταῦτα ἀκούσαν-
 “τες οἱ στρατιῶται, ³ἀνεθούρησαν ὥς εὖ λέγοι. ⁴καὶ ἄλλος ταυ-
 “τὰ ἔλεγε, καὶ πάντες οἱ παρόντες. Επειτα Χερσίφορος ἀνέστη,
 “ἔειπεν ὦδε, “φίλος μοι ἔστω, ὦ ἄνδρες, ⁵Ἀναξίβιος, ναυαρ-
 “χῶν δὲ τυγχάνει· ἦν οὖν πέμψητέ με, οἷμα ἂν ἐλθεῖν καὶ
 “τρήρεις ἔχων καὶ πλοῖα τὰ ὑμᾶς ἄζοντα· ὑμεῖς δὲ, ἐπεὶ
 “περ πλεῖν βούλεσθε, περιμύθετε ἕς ἂν ἐγὼ ἐλθῶ· ἤζω δὲ

“que adeò cupio, sine laboribus his imposito, quandoquidem
 “maris nobis est copia, in posterum navigare, & sicut U-
 “lysses, porrectus, dormiendo in Græciam adpellere.” Hæc
 cùm audissent milites, huic ut qui rectè diceret adstrepuerunt:
 alius etiam eadem dicebat, omnesque adeò qui aderant. De-
 inde surrexit Cherisophus, & hæc verba fecit, “Amicus mi-
 “hi est, viri, Anaxibius, cui jam contigit navarchi munus:
 “quamobrem si me miseritis, arbitror me cum triremibus re-
 “diturum & navigiis, quæ vos vectura sint: vos autem, quo-
 “niam navigare vultis, expectate donec rediero: citò certè

¹ Πανσώμηνος τέτων &c.] Thom. Magist. Πάνω ἔπρην, πάνωμαι δὲ ἐγώ. Plenè dixit Joh. in Apocal. XIV. 13. ὡς ἀπαπυσσονται ἐκ τῶ κήπου αὐ-
 τῶν.

² Πλεῖν τὸ λοιπὸν, &c.] Vide sis p. 214. n. 1. Animum autem ad Odys. v. 116. & seq. advocat:

Οἱ δὲ ἐκ τῆς βάρης ἐξέγυον ἤπει-
 ρόνδε,

Πρῶτον Οδυσῆα γλαφυρῆς ἐκ τῆς
 αἰσῆς,

Αὐτὰρ οὐκ ἐπὶ λίσσῃ καὶ ἰμῶϊ σπλαγνίστη,
 Καδ’ ἄρ’ ἐπὶ ψαμμίδι ἴθισται δι-
 δμηδρὸν ὕπνῳ.

³ Ἀνεθούρησαν ὡς &c.] Thom. Ma-
 gist. Θούρης ἔμεινον ἐπὶ ὄχλῳ, ἀλλὰ καὶ
 ἐπὶ μεγάλῃ ἐπαινῇ. De festivo itidem
 applaudentium orationi strepitu
 verba, isto ex fonte derivata, scrip-
 tores adhibent. Isocras. Pana-

then. sub init. — ἰδιῶν τῶ ἐκ ταῖς ἡ-
 τορείαις διαλαμπεῶν, καὶ τὴν ἀκούσας
 ἐπισημαίνονταί & θουρῶν ἀναγκάζοντων.
 Idem sub fin. ejusdem Orat. Ταῦτ’
 ἐπόντος αὐτῷ, καὶ τὴν παρόντας ἀξιώ-
 σαιτος ἀπὸ φημάς· ὥς ἂν παρεκλήθη-
 σαι, ὅς ἐθούρησαι, ὃ ποιεῖν αἰώσαν
 πᾶσι τοῖς χαλεπῶς δεισιγμῶν, ἀλλ’
 &c. Sensu tamen huic contrario
 venit id verbi apud Diodor. Sic. l. i.
 p. 66. At apud Nostrium, Hist. Gr.
 l. 2. ferè medio, similiter atque
 hoc loco: ὡς δὲ ἀπὸ ταῦτα (The-
 ramenes) ἐκώσταντο, καὶ ἡ βελὴ ἐχρί-
 το ὑμῶν ἐπιθουρήσαντα &c.

⁴ Καὶ ἄλλοι ταῦτα] Hanc scrip-
 turam, MS. quam Eton. repræ-
 sentat, unâ voce comprobârent
 Steph. Murei. Leuncl. Vulgò legi-
 tur, καὶ ἄλλοι ταῦτα &c.

⁵ Ἀναξίβιος,] De hoc necnon
 Cherisophi reditu, infra l. 6.

“παχέως.” Ακούσαντες ταῦτα οἱ στρατιῶται ἠοδησάν τε καὶ ἐψήφισαντο πλεῖν αὐτὸν ὡς τείχεα.

Μετὰ τῆτον Ξενοφῶν ἀνέστη, καὶ ἔλεξεν ὧδε, “Χερσίποφ¹ μὲν ἤδη ὅπῃ πλοῖα σέλλεται, ἡμεῖς δὲ ἀγαμυροῦμεν. Ὅσοι οὖν μοι δοκεῖ καιρὸς εἶναι ποιεῖν ἐν τῇ μονῇ, ταῦτα ἐρῶ. “Πρῶτον μὲν τὰ ὀπιτήδεια δεῖ πορίζεσθαι² ἐκ τῆς πολεμίας· οὔτε γὰρ³ ἀγοραί εἰσιν ἱκανῇ, οὔτε ὅτου ἀνησόμεθα πάρεσιν, εἰ μὴ ὀλίγοις, ἢτε χώρα πολεμίας· κίνδυνος⁴ ἐν πολλοὺς λησάλλεσθαι, ἢν ἀμελῶς τε καὶ ἀφυλάκτως πορεύωνται ὅπῃ τὰ ὀπιτήδεια. ⁵ Ἀλλὰ μοι δοκεῖ σὺ πρῶτον

“redibo.” Hæc cùm audissent milites, gavisi sunt & quàm celerrimè navigio discederet decrevère.

Post hunc surrexit Xenophon, & sic loquutus est, “Jam Cherisophus quidem ad navigia mittitur, & nos hìc eum opperie-mur. Quamobrem quæcunque mihi tempus postulare videntur ut, dum commoramur, faciamus, hæc vobis exponam. “Primum commeatus ex hostico parare oportet: quippe nec forum est nobis quod sufficiat, nec adest quocum mercemur aliquid, præterquàm paucis; & regio est hostilis: quare periculum erit nè multi pereant, si negligenter & incautè ad parandos commeatus perrexerint. Itaque arbitror parandos es-

1 Εκ τῆς πολεμίας.] Vide p. 326. n. 4.

2 Ἀγοραί εἰσιν &c.] Vox illa (utì ad Polyb. observavit etiam ὁ πρίν Casaub.) apud historicos Græcos passim denotat non forum tantum aut mercatum, sed & commeatum, eamque in primis ἀποπνησσίαν, quæ venum est exposita. Exemplis à viro doctissimo adlatis adde Κ. Π. p. 166. καὶ ἀγορὰν τῆς βυλάρδρον ἄγειν, ὁ π. 8 &c. p. 300. Τὴν δ' ἀγορὰν τὴν &c. & p. 447. ὅστις δ' αὖ τῶν ἐμπόρων πλείονη ἀγορὰν παρίσχειν &c. Dionys. Hal. A. R. l. 2. c. 53. Ἀγομένης γὰρ εἰς τὴν Ρώμην ἀγορᾶς ἐν σκαφῆς ὅτε. & l. 7. c. 12. Αὐτὴ βραχὺν πᾶσα χρόνον ἢ ἀγορὰν Ρωμαίων διήρπυσεν. Xenoph. suprà p. 176 ἀγορὰν δὲ ἐνδεῖς &c. Adde p. 26. Plura videbimus infrà. Cate-

rum, rem eandem Noster his expressit verbis p. 184. ὅτε δ' ἀνησόμεθα ἢ δὲ ἐν ὀλίγοις ἔσονται.

3 Ἀλλὰ μοι δοκεῖ &c.] Particulam ἀλλὰ hoc loco significare igitur, itaque, ad Act. X. 20. monuit Cl. Elshner. necnon apud Att. de Exped. Alex. l. 5. c. 26. Ἀλλὰ παραμείνατε, ἄνδρες &c. Adde Κ. Π. p. 64. n. 2. & alibi sæpè. Porro, pro πρῶτον μὲν Muretus legit πρῶτον μὲν. Edit. quædam vet. exhibent συμπεπονημένον. Ipse malim vulgatam lectionem retinere, quæ idem valet ac si dixisset πρῶτον μὲν πρῶτον μὲν &c. quod mox exponit ἐπὶ λείαν ἐμποροπόρην, & ἐπὶ λείαν ἐξίοντας. Confer Κ. Π. p. 416. n. 1. Suidā utique interprete, πρῶτον μὲν est ληίζω, καὶ αἰχμηλαυτίζω. Et πρῶτον μὲν

“μαῖς λαμβάνειν τὰ ὀπιτήδεια, ἄλλως δὲ μὴ ἰπλανᾶσθαι,
 “ὥς σωζήσθε ἡμᾶς δὲ τῶν ὀπιμιλεῖσθαι.” Εδοξε ταῦτα.
 “Επὶ τοῖνυν ἀκῶσαιτε καὶ ταῖδε· Επὶ λείαν ² γὰρ ὑμῶν ἐκπορεύ-
 “σονται πινες. Οἶμω οὖν ³ βέλτιον εἶναι ἡμῖν εἰπεῖν τὸ μέλλον-
 “τα εἶναι, φερίζειν ᾧ ἔσθ’ ὅποι· ἵνα καὶ τὸ πλεῖστον ἴδωμεν τῶν
 “ἐξιόντων καὶ τῶν μνόντων, καὶ συμπαρασχευάζωμεν εἰάν τι
 “δείη· καὶ βοηθῆσά τισιν ἀν καὶρὸς ἦ, ἴδωμεν ὅποι δείσῃ βρη-
 “θεῖν· ⁴ καὶ ἂν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ τι πιεῖν, συμβα-
 “λεύωμεν, περὶ μὲν οὖν εἰδέναι τὴν δύναμιν, ἐφ’ οὗς ἀν ἴω-
 “σιν.” Εδοξε καὶ ταῦτα. “Εννοεῖτε δὴ καὶ τὸδ’ ἐφη· ⁵ Σχολὴ
 “τοῖς πολεμίοις ληΐζεσθ· ἔδ’ οὐδὲν δικαίως ἡμῖν ἐπιβλεψέσθαι· ἔχο-
 “μεν γὰρ ⁶ τὰ ἐκείνων· ⁷ ὑπερκαθήν· δὲ ἡμῶν. Φύλακας δὲ
 “μοι δοκεῖ δεῖν περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι· εἰάν οὖν κατὰ μέ-

“se per excursions commeatus; aliter non evagandum, ut
 “salvi sitis; nosque adeò curam istorum agere debere.” De-
 creta sunt hæc. “Jam porrò audite etiam hæc: Ad prædam
 “utique *parandam* vestrum nonnulli egressuri sunt. Quapro-
 “pter arbitror rectius esse ut is, qui exiturus est, nobis *hoc*
 “*ipsum* indicet, etiam quo pergat significet; ut & exeuntium
 “& manentium multitudinem videamus, & si quid *parato* o-
 “pus sit, unà cum iis paremus: & si tempus postulet ut ali-
 “quibus opem feramus, videamus quò suppetias eundum fue-
 “rit: ac si quis imperitorum aliquod adgredi velit facinus,
 “consilia conferamus, datâ operâ ut vires cognitâs habea-
 “mus *eorum*, in quos perreçturi sint.” Decreta sunt & ista.
 “Hoc etiam *velim* consideretis, inquit: *Est* hostibus prædan-
 “di otium; ac jure nobis insidiantur: quippe res ipsorum ha-
 “bemus: supra nos etiam confident. Quare opus esse arbi-
 “tror, ut circa castra sint excubitores: si ergo divisi in ex-

τας quidem seu ληζομήνους exerci-
 tus unde alerentur parasse, ubi aut
 ἀγροὶ planè non aderat, aut mi-
 νὺς ἰκανὴ, passim docent Histori-
 ci. Confer p. 140.

1 Πλαυᾶσθ·] Hinc pariter atque
 λαμβάνειν, quod modò præcesserat,
 adde δεῖν. Respice p. 328. n. 3.

2 Γὰρ] Adi p. 59. n. 2.

3 Βέλτιον εἶναι] MS. Eton. βέλπ-
 σθαι ἀπὸ &c. Sed consule K. Π. p.

243. n. 1.

4 Καὶ ἂν τις — ἴωσιν.] Vide pag.

37. n. 1.

5 Σχολὴ τοῖς] Scil. ἰσὶ. Vide p.

306. n. 5.

6 Τα ἐκείνων.] Nempe, *χρήματα*:
 quâ de voce ellipsin passâ vide p.

310. n. 2.

7 Υπερκαθήναι] Eodem hoc ver-
 bo mox infra utitur; quòd tamen
 in lexicis non comparat.

“ρος μεριζόντες φυλάττωμεν καὶ σκοπῶμεν, ἥτιον δύναιτ’ ἂν
 “ἡμᾶς θηρᾶν οἱ πλέμιοι. Επὶ τοῖνυν τὰδε ὁρᾶτε· Εἰ μὲν ἡπι-
 “στέμεθα σαφῶς ὅτι ἤρξῃ πλοῖα Χερίσσφος ἄγων ἱκανὰ, εἰδὲν
 “ἂν ἐδὲ ὧν μέλλω λέγειν· ἵν’ ὁ δ’, ἐπεὶ τὸτ’ ἀδηλον, ² δοκεῖ
 “μοι περᾶσαι πλοῖα συμπαρασκουάξιν καὶ αὐτῆεν. Ἦν μὲν
 “γὰρ ³ ἐλθῇ ὑπαρχόντων ἐνθάδε, ἐν ἀφρονωτέροις πλοῦσιν
 “μεῖναι· εἰ δὲ μὴ ἄγῃ, πῶς ἐνθάδε χρυσόμεθα. Εγὼ δ’ ὁρῶ
 “πλοῖα πολλὰκίς παραπλέοντα· εἰ δὲν αἰτησόμενοι παρὰ Τρα-
 “πέζοντίων μακρὰ πλοῖα, ⁴ κατὰγοιμεν καὶ φυλάττοιμεν αὐ-
 “τὰ, τὰ πεηδάλια ὠρεαλύοιμοι, ἕως ἂν ἱκανὰ τὰ ἄζοντα
 “ῥύηται, ⁵ ἴσως ἂν ὅσκι δόπορήσῃμεν κρημίδης, εἰας δέομε-
 “θα.” Ἐδοξε καὶ ταῦτα. “Ἐννοήσατε δὲ, ἔφη, εἰ εἰς καὶ
 “πρὸς ⁶ δόπο κρινῶ οὓς ἂν καταγάγωμεν, ὅσιν ἂν χρόνον ἡ-
 “μῶν ἕνεκα μύρωσι, καὶ ⁷ ναῦλον συνθῆσθαι, ὅπως ἀφελού-

“cubiis & speculis vicissim fuerimus, minus nos venari po-
 “terunt hostes. Porro etiam hæc videte: Si certò sciremus
 “Cherisophum cum eâ navium copiâ, nobis quæ sufficeret,
 “venturum, nihil *verbis* opus foret *iis*, quæ sum prolaturus:
 “nunc verò, cùm illud incertum sit, operam dandam esse ar-
 “bitror, ut ex hoc loco naves unâ comparemus. Nam si
 “quo tempore venerit *is*, nobis hîc suppetent naves, pluribus
 “certè navigabimus; sin nullas adduxerit, *iis* quæ hic *aderunt*
 “utemur. Video autem naves sæpè prætervehi: quamob-
 “rem si, cùm à Trapezuntiis naves longas petierimus, illas
 “subducamus ac, resolutis gubernaculis, custodiamus, donec
 “*is* sit *earum* numerus qui nobis vehendis sufficiat, haud cer-
 “tè vecturâ destituemur *tali*, qualem *ipsi* requirimus.” De-
 “creta sunt & ista. “Consideretis etiam *velim*, inquit, an æ-
 “quum sit ut eos quos *cum navigiis* subducturi simus, quam
 “quidem diu nostrî causâ manserint, communi alamus im-
 “pensâ, & naulum *iis* constituamus, quò *nos* commodo qui

1 Νῦν δὲ,] Sine temporis signi-
 ficatione, ut apud Latinos *nunc ve-*
rò, ponuntur. Vide scripta ad K.
 Π. p. 602.

2 Δοκεῖ μοι περᾶσαι] Adi p. 328.
 π. 3.

3 ἐλθῇ &c.] Scil. τὰ πλοῖα ἄγων
 ἱκανὰ &c.

4 Κατὰγοιμι] Supple εἰς λιμένα.

5 ἴσως] Consule p. 192. n. 5.

6 Ἀπὸ κρινῶ] Lege p. 324. n. 1.

7 Ναῦλον] Lexicon Gr. Lat. vet.

Ναῦλον, *Navis utens*, *Naulum* Schol.
 ad *Aristoph.* *Eccl.* v. 272. Καθίστα-
 τος, ὅτι τὸ ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ’ ἐχρὶ τὸ
 ναῦλον ἀνῶσισι λέγεται &c.

“πες καὶ ὠφελῶνται.” Εδοξε καὶ ταῦτα. “Δοκεῖ τῖνυν μοι,
 “ἔφη, ἢν ἄρα καὶ ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται ὥστε δρᾶν
 “παλοῖα, ¹ τὰς ὁδοὺς αἷς δυσπόρους ἀκχομεν εἶναι, τὰς πα-
 “ρὰ θάλατταν οἰκουμένης ² πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν.
 “πέπονται γὰρ καὶ διὰ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ ³ βούλε-
 “σθαι ἡμῶν ἀπαλλαγῆναι.”

Ενταῦθα δὴ ⁴ ἀνέκραγον ὥς οὐ δέοι ὁδοποιεῖν. Ο δὲ, ὥς
 ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ⁵ ἐπεψήφισε μὲν οὐδέν, τὰς δὲ

“adfecerint, commodo adficientur ipsi.” Et hæc decreta sunt.
 “Jam verò, inquit, censeo, hæc utique si ita nequeant absol-
 “vi, ut quæ nobis sufficiant navigia habeamus, civitatibus ma-
 “ritimis imperandum, ut vias quas esse audimus transitu diffi-
 “ciles, nobis muniant: quippe parebunt imperio tum quòd nos
 “metuant, tum quòd nobis liberari velint.”

Ibi tum exclamarunt milites non esse cur viæ muniantur. Ille,
 ubi dementiam eorum agnosceret, nihil eos sententias rogavit,

1 Τὰς ὁδούς — ὁδοποιεῖν.] Vide p.
 327. n. 2.

2 Πάλσι ἐντείλασθαι.] Inspice p.
 165. n. 5. & 328. n. 3.

3 Βύλιας ἡμῶν &c.] Sic rectè le-
 git Μινεius. In MSto Eton. & li-
 bris plerisque editis legitur βελύς-
 σθαι ἡμῶν ἀπαλλαγῆναι. At Stephano
 & Leuncl. placuit βύλιας. Frequen-
 tissima autem est pronominis &
 verbi istius, quam reposuimus, stru-
 ctura. Noster K. Π. p. 388. τέτων
 αὐτὸ ἰδούκει ἡδὸν ἀπαλλαγῆναι &c. & p.
 320. καὶ πρὸς ἄλλης νότον ἀπαλλαγῆναι,
 &c. Thucyd. I. 4. c. 64. Ἀθηναίων
 τε ἀπαλλαγῆναι, & οἰκίει πολέμῳ. Jam
 satis exemplorum.

4 Ἀνέκραγον ὥς &c.] Sic suprà p.
 338. ἀνθυρόνομον ὥς εὐ λέγει. Cate-
 rùm, pro ὁδοποιεῖν MS. Eton. dat
 ὁδοποιεῖν: nec malè quidem; cùm
 hinc intelligas homines dixisse se
 nolle πρὶν, sed πλεῖν, atque ad-
 eò non esse, cur Xenophon civita-
 tibus illis itinera munienda com-
 mitteret.

5 Ἐπιψήφισε.] Hærocrat. (cui ac-
 cedunt Suid. & Phavor.) Ἐπιψήφί-
 ζει, ἀπὸ τῆ ἐπικυρῆ — πολὺ δὲ ἐπὶ
 παρὰ τῆς Ἀττικῆς τέτομα ἐπὶ τέτῳ
 σημασιόμην, ὥς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν
 παρῶντι ἀπομνημονεύματι. Ejus li-
 bri haud longè ab init. reperitur,
 opinor, quem is voluit, locus; u-
 bi legitur, ἐπιθυμήσαντες δὲ δῆμῳ πα-
 ρὰ τὸς νόμους εὐνοία στρατηγὸς μίαν ψήφον
 — ἀποκτεῖναι πάντας, ἐκ ἧτέλησεν ἐπι-
 ψήφισαι, i. e. Leunclavio interprete,
 — calculum suum noluit adjungere:
 minùs rectè. Tu verte, de re illà po-
 pulum in suffragia mittere noluit. Ni-
 mirum ἐπιψήφισεν (uti docuit in
 libello de verbo med. eruditif. Ku-
 ster.) propriè notat, populi suffragia
 de re aliquà colligere; seu, populum in
 suffragium mittere; vel, populum de re
 aliquà sententias rogare. Quare pu-
 tem veteres illos Lexicographos,
 necnon Budæum, aliòsque eorum
 auctoritate fretos, ἐπιψήφισεν & ἐπι-
 ψήφισμα inter se confudisse; cùm
 medium hoc quidem sonet suffra-
 gio

πύλεις ἑκέστας ἐπέειπε ποιεῖν τὰς ὁδούς· λέγων ὅτι θάτιον ἀπ-
αλλάξον, ἢν εὐποροὶ γένωνται αἱ ὁδοί. Ελαβον ᾧ καὶ ² πενήκον-
τορον ᾧ Τραπεζιουτίων, ἣ ἐπέστησαν ³ Δέξιππον Λακωνικὸν
ἐπίσκοπον. Οὗτος ἀμελήσας ἔσπληνα πλοῖα, δροπρὰς ὡ-
χετο ἐξω ἔξ Πόνου, ἔχων ⁴ τὴν ναῦν. Οὗτος μὲν ἔν δικαίᾳ ἐπαίει
ὑπερον· ἐν Θράκη γὰρ ᾧ Σεύθη πολυπραγμονῶν τι ἀπέθανεν
ὑπὸ Νικάνδρου ἔ Λακωνικῆς. Ελαβον ᾧ Ἐτριακόντορον, ἣ ἐπε-
στάτη Πολυκράτης Ἀθηναῖος· ὃς ὁποῖε λαμβάνει πλοῖα, καίη-
γεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καὶ τὰ μὲν ἁγώγιστα, ἀ ἐπὶ ἡγον, ἐξ-
αιρέμενοι, φύλακας καθίστατο, ὅπως σῶα εἴη· πῖς ᾧ πλοῖοις
⁶ ἐξήσαντο εἰς ᾧ ἀγαγόντω. ⁷ Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἦν, ᾧ πὶ λείαν

sed civitatibus ut non invitæ vias munirent persuasit: quip-
pe quod diceret ipsos citius discessuros, si viæ transitu faci-
les redderentur. Acceperunt etiam quinquaginta remorum
navem à Trapezuntiis, cui Dexippum Laconem *istius loci ac-*
colam præfecerunt. Is omiffa capiendorum navigiorum cu-
rà, cum navi extra Pontum aufugit. Verùm is deinceps ju-
sto adfectus fuit supplicio: nam cum apud Seuthem in Thra-
ciâ multis se rebus *alienis* implicaret, à Nicandro Lacedæmo-
nio interfectus est. Acceperunt & *aliam* triginta remorum
navem, cui Polycrates Atheniensis præfectus est: qui, quot-
quot naves caperet, ad castra subducebat. Ac merces qui-
dem, quas vehabant *istæ*, *indè* eximentes, custodes consti-
tuebant, ut salvæ essent: navigiis verò ad *suorum* deductio-
nem utebantur. Quo tempore *facta* hæc erant, ad prædam

gio lato aliquid statuo, decerno &c. a-
ctivum illud, aliud, modò expo-
situm. *Leuncl.* & *Amas.* vertunt,
nihil sanxit. Plura de verbo eodem
infra.

1 Ἐκέστας — ποιεῖν &c.] MS. E-
ton. ἀκέστας — ὁδοποιεῖν. Priorem
lectionem, scil. ἀκέστας, sequutus est
Amasæus: quæ tamen quin vitio-
sa sit nullus dubito. Haud adeò
apertum est verbi vitium, cum
phrasin illam Nostro bis jam usur-
patam vidimus.

2 Πεντήκοντορον] Scil. ναῦν. Vide
p. 36. n. 2.

3 Δέξιππον Λακωνικὸν &c.] De
quo sæpè infra. Cæterum, *Leuncl.*
vertit, Dexippum Laconem è *Spartæ*
viciniâ.

4 Τὴν ναῦν.] Vide p. 69. n. 4.

5 Ἀγώγιστα, ἀ &c.] *Thom. Magist.*
& *Phat.* Ἀγώγιστα ἐκείνων ἢ φορτία. ἔπει-
δὲ καὶ ἀγώγιστα ἐκείνων τὰ φορτία, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἀπὸ τῶν κομιζομένων. Adde sis
J. Poll. l. 1. segm. 99.

6 Εξήσαντο] MS. Eton. ἐξήσαν-
το: quod & *Steph.* ad *Amas.* pro-
basse videtur. Sed vulgatum li-
bens retineo.

7 Ἐν ᾧ] *Adi* p. 266. n. 5.

ἔχουσιν οἱ Ἕλληνες· καὶ οἱ μὲν ἐν ἐπύχωνον, οἱ δὲ καὶ ἄλλοι. Κλεαίνετος δ' ἐξαγαγὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ καὶ τὸ ἄλλον λόχον πρὸς χωρίον χαλεπὸν, αὐτοῖς τε ἀπέθανε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῷ σὺν αὐτῷ.

Ἐπεὶ δὲ τὰ Σπιτήδεια συνέπει ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἁπανθήμερον Σπὶ τὸ στρατόπεδον, ἔκ τε τύπου λαβὼν ὁ Ξενοφῶν ἡγεμόνας τῶν Τραπεζιουσιῶν, ἐξάγαγε εἰς Δερίλας τὸ ἡμῖν τῷ στρατεύματι, τὸ δὲ ἡμῖν φυλάττειν κατέλιπε τὸ στρατόπεδον· οἱ γὰρ Κόλχοι, ἅτε ἐκπεπληκότες ἐκ τῶν οἰκιῶν, πολλοὶ ἦσαν ἀθρόοι, καὶ ὑπερεκάθητο Σπὶ τῶν ἄκρων. Οἱ δὲ Τραπεζένοι, ὁπόθεν μὲν τὰ Σπιτήδεια ῥαδίον ἦν λαβεῖν, συνέηγον· φίλοι γὰρ αὐτοῖς ἦσαν· εἰς δὲ Δερίλας δὲ περὶ φύμῳς ἦγον, ὑφ' ὧν κακῶς ἔπαρχον, εἰς χωρία τε ὄρεινὰ καὶ δύσβατα, καὶ ἀνθρώπους πολεμικωτάτους τῷ ἐν τῷ Πόντῳ.

exiēre Græci; & ex iis alii prædam naçti sunt, alii non. Cleænetus verò cùm & cohortem suam & aliam quandam ad locum difficilem eduxisset, tum ipse periit tum alii multi de iis qui cum ipso erant.

Ubi commeatus ita parandi facultas non erat ampliùs, ut eodem die in castra reverterentur milites, indè Xenophon adsumptis de Trapezuntiis itineris ducibus, in Drilas dimidiam copiarum partem educit, dimidiam propter castra reliquit custodienda: nam Colchi, quòd ex ædibus suis exciderant, in unum coacti erant multi, & in superioribus montium verticibus confederant. At Trapezuntii eos in illorum hominum agros non ducebant, unde commeatus facilè petere licuisset; quòd ipsis essent amici; in Drilas verò libenter ducebant, à quibus malè multati fuerant, inque montuosa & accessu difficilia loca, hominesque omnium qui in Ponto habitabant bellicosissimos.

1 Ἀπανθήμερον &c.] Suid. & Phavor. Ἀπανθήμερον· ἀνθήμερον ἐπαιρηχόζ. Dein, citato hoc loco, uterque legit ἐπὶ τὸ πρῶτον: quam lectionem exhibent MS. Eton. & libri quidam editi. Vide p. 332. n. 5. Steph. & Leunclav. vulgatam repræsentant. 7. Poll. l. 1. segm. 64. καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀφ' αὐτῶν ἡμῖν ἐπαιρηχόν, ἀνθήμερον: ubi MS. quo usus est Jungerm. dat ἀπανθήμερον, quod in ἀπανθήμερον

mutatum Polluci restituendum censuerim. Eandem verbi istius scripturam Cl. Perizon. ad Ælian. V. H. l. 9. c. 2. revocavit.

2 Ἐκ τύπου] Vide p. 305. n. 3.

3 Ἐκπεπληκότες ἐκ &c.] A MSto Eton. ἐκ male abest. Leuncl. pro οἰκίῳ scribebatur censet οἰκίαν. Si me tamen audies, vulgatam tenebis lectionem.

4 Ὑπερεκάθητο] Hoc verbi vidimus p. 340.

Επεὶ ᾗ ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ οἱ Ἕλληνες, ὅποια τῷ χωρίῳ τοῖς
Δρίλαις ἁλώσιμα ἐδόκει εἶναι, ἐμπιπράντες ἀπήνεσαν·³ καὶ
ἔδεν ἦν λαβεῖν εἰ μὴ ὅς ἐβῆς, ἢ ἄλλο τι κτήνος τὸ πῦρ δια-
πεφευγός. Ἐν δ' ἦν χωρίον, ὃ μητροπόλις αὐτῶν ἐκαλεῖτο· εἰς
τῷτο πάντες συνέρρυσκεσαν· ὡεὶ ᾗ τῷτο ἦν⁴ χαράδρα ἰσχυρῶς
βαθεῖα, καὶ πρὸς τοὺς χαλεπαὺς πρὸς τὸ χωρεῖν. Οἱ ᾗ πελτα-
ται πρὸς τρέχοντες σάδια πέντε ἢ ἑξ τῶν ὀπλιτῶν, Δραβάντες
τὴν χαράδραν, ὀρῶντες πρὸς τοὺς πολλὰ καὶ ἄλλα χρήματα,
πρὸς τοὺς χαλεπαὺς πρὸς τὸ χωρεῖν. Συνείποντο ᾗ καὶ δορυφόροι πολ-
λοὶ, οἱ ᾗ ὅτι τὰ ὀπλιτῆα ἐξωρμημένοι· ὥς ἐχρόντο οἱ Δρα-
βάντες πλείους, ἢ εἰς διχιλίους ἀνθρώπων. Ἐπεὶ δὲ μαχόμε-
νοι ἐκ ἐδιώσαντο λαβεῖν τὸ χωρεῖν, (καὶ γὰρ τίφρος ἦν ὡεὶ αὐ-
τὸ εὐρεῖα ἀναβεβλημένη, καὶ σκόλοπες ὅτι τῷ ἀναβολῆς, καὶ

Posteaquam in regione Græci jam erant conspecti, quæcun-
que loca captu facilia Drilis esse videbantur, ea cum incen-
dissent inde discessere: neque quidquam capere erat nisi fues
bovæque, vel quid aliud pecoris ignem quod effugerat. U-
num erat oppidum, quod metropolis eorum adpellabatur:
in hoc omnes confluxerant: circa hoc autem vallis alveus e-
rat admodum profundus, atque aded aditus ad oppidum il-
lud difficiles erant. Cum verò peltastæ stadiis quinque vel
sex gravis armaturæ milites cursu præcessissent, trajectæque
alveo, vidissent pecora multa aliâque res, ad oppidum im-
pétum convertunt. Sequebantur hos etiam hastati multi,
qui comœatûs parandi causâ fuerant egressi: aded ut al-
veum qui transierant hominum duûm millium superarent nu-
merum. Posteaquam dimicando oppidum capere non pote-
rant, (etenim fossa lata circa id erat egestâ humo ducta, &
in ipsâ quæ egesta fuerat terrâ sudes erant defixæ, multæque

1 Εν τῇ χάριτι] Sic MS. Eton. & edit. veteres. Steph. & Lennclav. exhibent ἐν τῇ ἀπο χάριτι &c.

2. *Ἀλώπηξ*] *Suidā* exponente, *εὐλαμπει*. *Φαυον*, simpliciter *καταλαμπει*: quo sensu venit vox eadem *K. Π.* p. 367.

3 *Kaj* *id* *et* &c.] Sic scribendum curavit *Steph.* In MSto Eton. atque libris quibusdam impressis *deest*. In *Lennclav.* legitur edi-

tionē & N. 3 7 &c.

4 Χαράδρα] Vallis alveum hîc significare videtur. Vide p. 261. n. 1.

5 Ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ] Vide K. Π. p.
9. n. 1.

6 Ανατολῆς,] Rectè *Eustath.* referente *Stephano*, ἀνατολῆς πύργων esse statuit τὸ ἐκ τῶν πύργων ἀνατολὰς ὁρίζοντος ἡμῶν. Auctorem tamen, isto qui sensu vocem adhibuit, nesciunt Lexicogr.

¹ τύρσεις πολλάς ξύλιναι πεπονημέναι) ἀπέβαιναι ἤδη ἐπεχέρον·
² οἱ δ' ἐπέκειντο αὐτοῖς. Ὡς δ' οὐκ ἐδύναντο ἀπελθεῖν, (ἦν γὰρ
³ ἐφ' ἐνὸς ἡ κατεΐσασιν οὐκ τῷ χωρίῳ εἰς τὴν χαράδραν) + πέμ-
 πυσαι πρὸς Ξενοφῶνα, ὃς ἡγεῖτο τοῖς ὀπλίταις. Ο δ' ἐλθὼν
 λέγει ὅτι ἐστὶ χωρίον χρημάτων πολλῶν μεσόν· τῷτο ἔτε λαβεῖν
 διωάμεθα· ἰσχυρὸν γὰρ ἐστίν· οὔτε ἀπελθεῖν ῥάδιον· μάχοντα
 γὰρ ἐπιξέληλυθότες, καὶ ἡ ἄφοδος χαλεπή.

Ακούσας ταῦτα ὁ Ξενοφών, πρὸς τὴν χαράδραν,
 τὰς μὲν ὀπλίτας ἐκέλευε ἕλκεσθαι τὰ ὄπλα· αὐτὸς δ' ἀβιάς
 σὺν τοῖς λοχαγοῖς, ἐσκοπεῖτο πότερον εἴη κρεῖττον ἀπάγειν καὶ
 οὐκ ἀβιβάσθαι, ἢ καὶ τὰς ὀπλίτας ἀβιβάσθαι, ὥς ἀ-
 λόντ' ἂν τῷ χωρίου. Εδόκει γὰρ τὸ μὲν ἀπάγειν οὐκ εἶναι
 ἀνευ πολλῶν νεκρῶν, εἶναι δ' ἂν ὦντο καὶ οἱ λοχαγοὶ τὸ χω-

lignæ turres structæ) jam abire adgressi sunt: at *hostes* iis
 instabant. Cùmque abscedere non possent, (quippe singulis
tantùm descensus in alveum erat ex oppido *pervius*) ad Xeno-
 phontem mittunt, qui gravis armaturæ militum dux erat.
Ad eum cùm venerat *nuntius* oppidum quoddam esse ait rebus
 multis refertum: hoc neque capere possumus, *inquit*; quip-
 pe munitum est; neque abscedere proclive nobis est: nam
 impetu egressi pugnant, & abscessus est difficilis.

Hæc cùm audisset Xenophon, *suis* ad alveum adductis, gra-
 vem armaturam in armis iussit consistere: ipse ubi cum co-
 hortium ductoribus trajecisset, utrùm consultius esset abdu-
 cere eos qui transierant, an gravem etiam armaturam trajice-
 re, quasi futurum esset ut caperetur oppidum, considerabat.
Eos utique ut *quis* abducatur haud esse sine multorum cæde vide-
 batur, & capi locum posse cohortium quoque ductores existi-

¹ Τύρσεις] Vide p. 283. n. 4.

² Οἱ δ' &c.] Scil. πολέμιοι, ex o-
 rationis serie petendi. Vide p. 257.
 n. 4. Idem supplementum postu-
 lat ἐπιξέληλυθότες, quod infra paulò
 occurrit.

³ Εφ' ἐνὸς &c.] Similiter K. Π. p.
 146. ἰδὼν ταξίεσθαι ἄγεται τὴν ταξίν —
 ἐφ' ἐνὸς, &c.

⁴ Πέμπεις &c.] Intellige ἄγχα-
 λον. Adi p. 280. n. 2. mox eadem
 recto quidem casu vox cum ἰλθὼν

intelligenda est.

⁵ Ἀφοδὸς] In MS. Eton. & edit.
 plerisque legitur ἄμφοδος. Sed vide
 p. 264. n. 2.

⁶ Θίομαι τὰ ὄπλα] Consule p.
 275. n. 5.

⁷ Ὡς ἀλόντες ἂν &c.] Ἀπὸ τῶν (ver-
 ba sunt *Æ. Porti*) ὡς ἀλωσομένους, vel
 ἀλωθησομένους, τῇ τῇ, ἀλίσκομαι μίσκοι-
 ται. De sensu participii passivo vi-
 de p. 289. n. 3. De vi particulæ ἂν
 p. 152. n. 4. & p. 6. n. 1.

ρίον· καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησε, ¹ τοῖς ἱεροῖς πτεύσαι· οἱ γὰρ μάντις ² ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι μάχη μὲν εἴη, τὸ δὲ τέλος καλὸν ³ τῆς ἐξόδου. ⁴ Καὶ τὰς μὲν λοχαγὸς πέμπη διαβιβάσοντας οὖν ὀπλίτας, αὐτοὺς δὲ ἔμμεν ⁵ ἀναχωρίσας ἀπαντας οὖν πελταστὰς, καὶ ἑδένα εἷα ⁶ ἀκροβολίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν οἱ ὀπλίται, ἐκέλευσε τὸν λόχον ἕκαστον ποιῆσαι τῶν λοχαγῶν, ὡς ἂν κράτισται οἴηται ἀγωνισθῆναι· ἦσαν γὰρ οἱ λοχαγοὶ πηλοσίον ἀλλήλων, οἱ πάντες τὴν χρόνον ἀλλήλοις πρὸς ἀνδραγαθίας ἀντιποιδύντο. Καὶ οἱ μὲν λοχαγοὶ ταῦτα ἐποίησαν· ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε ⁷ διηκυλισμῶς ἵεναι, ὡς, ὅποτε

mabant: Xenophon etiam *his* accedebat, fretus hostiarum exitis: nam pugnam fore quidem vates declarabant, sed finem egressus præclarum. Itaque cohortium ductores mittit qui gravem armaturam trajicerent, ipse subsistebat peltastis omnibus sua in loca collocatis, nec quemquam velitatione uti sinebat. Posteaquam gravis armaturæ milites venissent, cohortium ductorum quemque *eo modo* cohortem suam struere iussit, quo se optimè dimicaturos existimaret: nam prope à se invicem aberant *illi* cohortium ductores, qui per id omne tempus inter se de fortitudinis gloriâ contenderant. Atque hæc quidem faciebant cohortium præfecti: is autem peltastas omnes amentis jaculorum prehenfis progredi iussit, ut *quibus*, posteaquam

¹ Τοῖς ἱεροῖς &c.] Lege p. 79. n. 4.

² Ἀποδεδειγμένοι ἦσαν] *Iis*, quæ Thucydidi propria esse censuit Dionys. Hal. Epist. ad *Ammae*. sect. 8. frustra adnumerat ἀντὶ τῆς ἐνέργησιν τὸ περὶ ἡμῶν παραλαμάναι. Exempla ab eo adlata videre est apud Thucyd. l. i. c. 120. Quibus hoc adde, ex ejusd. l. 6. c. 36. τὸ ἐκεῖ πέλαιμον μήπω βιβαίως καταλειμμένους &c. Schol. ἀντὶ τῆς καταλειμνότητας: & Rom. IV. 21.

³ Τῆς ἐξόδου.] Cujus aliæ alibi sunt significationes. Hic verò denotat egressum ex eo loco, unde p. 346. ἀπείναι ἤδη ἐπιχειρεῖν. Quo sensu paulò etiam inferiùs occurrit, δηλοῖ ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, ἢ καὶ καὶ ἀσπείναι.

⁴ Καὶ] *Adi* p. 322. n. 4.

⁵ Ἀναχωρίσας ἀπαντας] *Amas*. vertit in unum locum coëgit: quem ferè sequutus est *Leuncl*. Sed aliam notionem repræsentare videtur ἀναχωρίζω, tam hoc loco quàm K. Π. p. 123. *Smid*. (quocum facit *Phavor*.) ἀναχωρίζεις, ἀντὶ τῆς ἀναχωρεῖν ποιεῖν. Ξενοφῶν.

⁶ ἀκροβολίζεσθαι.] Vide p. 230. n. 5.

⁷ Διηκυλισμῶς &c.] *MS*. *Eton*. hic etiam, sicut p. 280. exhibet διηκυλισμῶς. *Smid*. διηκυλισμῶν τὸ ἀπὸ τοῦ μαχητικῶς ἀπὸ τοῦ ἐν μαχάλλῃ κρητῶν τὸ δδεν. Ξενοφῶν. ὁ δὲ πᾶσι παρήγγελλε διηκυλισμῶς ἵεναι, ὡς, ὅποτε ἀντιπαρατίθενται διήσιν· καὶ τὰς τοξότας ἐπιτολῶναι ἐπὶ

¹ σημήνη, ἀκοντίζεν ² δεῖσεν· καὶ ³ τὰς τοξότας ἐπιβεβλήσας ἐπὶ
⁴ νευραῖς, ὡς, ὅποτεν σημήνη, τοξεύειν δεῖσεν· καὶ τὰς γυ-
 μνήτας λίθων ἔχειν μεσῶς τὰς διφθέρας· καὶ τὰς ἐπιτηδείας
 ἐπεμψέ τῶν ὀπλιμηθῆναι. Ἐπεὶ ὅ πάντα παρεσκεύαστο, καὶ
 οἱ λοχαγοὶ καὶ ὑπολοχαγοὶ, καὶ οἱ ἀξιωματοὶ τῶν μὴ χείρας
 εἶναι, πάντες ὤρσασθαι γινώσκοντες ἦσαν, καὶ ἀλλήλους μὲν συνειώρων·
 εὐεσθῆς γὰρ ἦν ἡ ὤρσασθαι διὰ τὸ χωρίον. Ἐπεὶ δὲ ἑπαια-

signum iis dandum curaret, emittenda forent jacula; sagitta-
 rios etiam cum sagittis in nervos impositis, ut quibus, signum
 ubi dedisset, forent sagittæ emittendæ; velites quoque saccul-
 los à pellibus confectos lapidibus refertos habere: misit etiam
 idoneos quosdam homines, qui hæc ut fierent curarent. Postea-
 quam omnia comparata erant, & cohortium ductores & ho-
 rum legati, & alij qui se his nihilo deteriores haberi volebant,
 omnes acie instructâ constiterunt, seque mutuò intuebantur:
 quippe acies propter loci naturam pulchra erat. Ubi verò præ-

ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὅποτεν σημήνη, το-
 ξεύειν δεῖσεν· &c. Receptæ lectioni,
 quam editi libri, quos vidi, omnes
 præstant, nonnihil favet Hesych.
 qui agnoscit διηκυλίσας, & exponit,
 τὸ ἐνείκας τὰς διακυλίσας τῇ ἀγκύλῃ τὴν
 ἀκοντίῳ. Sed & exempla lectionum,
 quæ ex MSto & Smidâ jam sunt ad-
 lata, profert Stephanus in Thes. L.
 G. Indice. Respice p. 280. n. 5.

1 Σημήνη,] Vide p. 281. n. 3.

2 Δεῖσεν.] Smid. loco cit. dat δεῖ-
 σεν. Sed huic anteferenda est scrip-
 tura vulgata. Noster K. Π. p. 75.
 ὡς δεῖσεν &c. ubi vide notata: &
 p. 195. παραγγέλλει — ὡς αὐτίκα δεῖ-
 σεν ἐπιδιδόναι, &c. A MSto sanè E-
 ton. abest illud δεῖσεν: quod & Sie-
 rhanus elegantius omitti putavit.
 Mihi retinendum videtur; cum e-
 jusmodi repetitionum haud pauca
 Noster suppeditet exempla. Vide
 sis p. 295. n. 3. Talia si perpendis-
 set, (complura haud dubie legerat)
 Cl. Kusterus, neutiquam, καὶ ἐκ εὐρον,
 quæ Matt. XXVI. 60. prius legun-

tur, repetitionis non solum ingra-
 tæ, sed etiam supervacaneæ, dam-
 nasset. Quæ tamen, nixus aucto-
 ritate MS. Paris. 3. delenda statuit
 in præfatione ad secundam N. T.
 Milliani editionem.

3 Τὰς τοξότας &c.] Cùm modò
 dixerat τοῖς πλυσταῖς, eundem hic
 quoque casum orationis series po-
 stulare videatur. Sed vide p. 237.
 n. 2. Suprà p. 280. brevius dixit
 — ἐπιβεβλήσας τὰς τοξότας. Utro-
 bique intelligendum videtur τοξό-
 τα.

4 Καὶ τὰς γυμνήτας λίθων &c.] Hi
 J. Polluci l. i. segm. 131. λίθοπολοι
 dicuntur: de quorum usu & ope-
 rà satis copiose & adcurate, ut so-
 let, differit Polyb. l. 10. p. 599 &
 seq.

5 Υπολοχαγοί,] Vocem non ag-
 noscunt Lexicogr. Confer p. 189.
 n. 2.

6 ἑπαιάνισαν, καὶ ἡ &c.] Vide p.
 262. n. 5. p. 200. n. 1. & p. 324.
 n. 3.

νισαν, ἃ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγγατο, καὶ ἅμα γε τῷ Εὐναλίῳ ἡλά-
λαξαν, καὶ ἔθεον δρόμῳ οἱ ὀπλίται· καὶ τὰ βέλη ² ὁμῶς ἐφέρετο,
λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναί, πλείστοι ἐκ τῶν χειρῶν λίθοι· ἦ-
σαν δὲ οἱ καὶ πῦρ προσέφερον. ὑπὸ δὲ πλεῖστος τῶν βελῶν ἔλιπον οἱ
πολέμιοι τὰ τε σαυρώματα ἃ τὰς τύρσεις· ὥςτε Ἀγασίας Στυμ-
φάλιος καὶ Φιλόξενος Πελλῶνες, καταθέμενοι τὰ ὄπλα, ἐν χι-
τῶνι μόνον ἀνέβησαν, ³ καὶ ἄλλος ἄλλον εἰλκε, καὶ ἄλλος ἀναβε-
βήκει, ἃ ἡλώκει τὸ χωρίον, ὡς ἐδόκει. Καὶ οἱ μὲν πελῆαται ἃ
οἱ ψιλοὶ εἰσδραμόντες ἤρπασον ὅ, τι ἕκαστος ἐδύνατο· ὁ δὲ Ξε-
νοφῶν σῆς ⁴ κατὰ τὰς πύλας, ὁπόσους ἐδύνατο· κατεκώλυσε τὸ
ὀπλιτῶν ἔξω· πολέμιοι γὰρ ἄλλοι ἐφαίνοντο ἐπ' ἀκροῖς πρὸν ἰ-
χυροῖς. Οὐ πολλὰ δὲ χρόνον μεταξὺ γηρομύχης, κραυγὴ ἐγένε-
το ἐνδον, ἃ ἐφευγον, οἱ μὲν ἃ ἔχοντες ἃ ἔλαβον, ⁶ τάχα δέ τις

na cecinissent, & sonuisset tuba, statim & *Eunalius* clamâ-
runt, & cursu in hostes tendebant gravis armaturæ milites :
simul etiam tela, hastæ, sagittæ, fundæ, plurimi è manibus
missi lapides, torquebantur : erant quoque qui ignem adfere-
bant. Hostes ob telorum multitudinem & valla & turres
relinquebant ; aded ut Agasias Stymphalius & Philoxenus Pe-
leneus, depositis armis, tunicâ solum *induti* adscenderent, at-
que alius alium adtraheret, cum alius *jam* adscendisset, & op-
pidum captum esset, uti *quidem* videbatur. Ac peltastæ ve-
litesque factâ incurfione quod quisque poterat rapiebant : at
Xenophon, ad portas qui *interea* stetit, è gravis armaturæ
militibus quoscunque poterat demoratus est extrâ : nam ho-
stes alii in jugis quibusdam munitis conspiciebantur. Nec
longo tempore interjecto clamor intus ortus est, fugiebant-
que *aded*, alii cum iis quas ceperant rebus, forsan etiam vul-

1 Ἀμα γε — ὁμῶς] *Ammon*. Ἀμα
καὶ ὁμῶς ἀφίρεται. Ἀμα μὲν γὰρ ἐπὶ χρο-
νικῶν ἐπὶ ῥήματι· ὁμῶς δὲ, τοπικῶν.

2 ὁμῶς ἐφέρετο, λόγχαι, &c.] Le-
ge p. 234. n. 2

3 Καὶ ἄλλος ἄλλον &c.] Confer p.
263.

4 Κατὰ τὰς πύλας,] *Thom. Magist.*
& *Phavor*. Πύλαι, ἐπὶ τείχεος· θύραι,
ἐπὶ οἰκίας.

5 Κατεκώλυσε] Melius forsan, in-
quit *Sierphanus*, κατεκάλυψε. Vulga-

tam præstant scripturam libri om-
nes.

6 Τάχα] *Thom. Magist.* ἀπὸ τῆς τα-
χείας, ποιηταί· οἱ δὲ ῥήτορες, ταχείας καὶ
τάχιστα καὶ ἐν τάχει· τὸ δὲ τάχα ἀπὸ τῆς ἰ-
σως, ἃ ἀμφοτέρω· ὁμοῦ ἃ μόνον πῆται,
καὶ μὲν τῷ ἴσως. Porro, vox *θύραις*,
quæ mox occurrit, idemque sonat
quod *θύρας*, distinctionem, quam
Grammatici & Scholiastæ veteres
inter *πύλαι* & *θύραι* statuerunt, per-
petuam non esse declarat.

καὶ περὶ αὐτῶν· καὶ πολλοὺς ἦν ὠθισμὸς ἀμφὶ τὰ θύρετρα. Καὶ ἐρωτώμενοι οἱ ἐκπύπτοντες, ἔλεγον ὅτι ἄκρα τις ἐστὶν ἐνδόν, καὶ οἱ πολέμιοι πολλοὶ, οἱ παῖσι ἐκδεδραμηκότες τὰς ἐνδόν ἀνθρώπους.

Ἐνταῦθα ἀναιπεῖν ἐκέλευσε Τολμίδην τὴν κήρυκα, ἵεναι εἴσω τὴν βελλόμενον πρὸς λαμβάνειν. Καὶ ἐφέροντο εἴσω πολλοί, ² καὶ νικῶσι τὰς ἐκπύπτοντας οἱ εἴσω ὠθεύμενοι, καὶ κατακλείουσι τοὺς πολέμους πάλιν εἰς τὴν ἄκραν. Καὶ τὰ μὲν ἔξω τῆς ἀκρας πάντες διηρημένοι καὶ ἐξεκομίσαντο οἱ Ἕλληνες· οἱ δ' ὀπλίται ³ ἔθεντο τὰ ὄπλα, οἱ μὲν πρὸς τὸ σταύρωμα, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄδον τὴν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ φέρουσαν. Οὗτος δὲ Ξενοφῶν καὶ οἱ λοχαγοὶ ἐσκόπουν, εἰ οἷόν τι εἴη τῇ ἄκρᾳ λαβεῖν· ἦν γὰρ οὕτω σωτηρία ἀσφαλής· ἄλλως δὲ ⁵ παγχάλεπον ἐδόκει εἶναι ἀπελθεῖν· σκοπεύμενοις δὲ αὐτοῖς ἐδόξε πάντα πᾶσιν ἀνάλωτον εἶναι τὸ χωρεῖν.

neratus aliquis: magnusque ad portas erat sese protrudentium impetus. Qui elabebantur interrogati, aiebant arcem intus esse quandam, multosque hostes, qui excursione facta homines intus qui erant caderent.

Hic Xenophon Tolmidem præconem publicè denuntiare iussit, ut, quicunque spoliis aliquid capere vellet, ingrederetur. Itaque multi irruebant, & qui se invicem trudendo intro tendebant erumpentes superant, ac rursus hostes in arcem concludunt. Et quæ quidem extra arcem reperiiebantur, omnia erant direpta eademque Græci exportabant: gravis autem armaturæ milites in armis consistebant, partim ad oppidi vallum, partim ad viam illam, quæ in arcem ducebat. Xenophon autem & cohortium ductores considerabant, ecquâ ratione arx capi posset: nam ipsorum salus ita foret certa: cæteroqui perdifficile esse videbatur abscedere: iisque eâ de re deliberantibus visum est eum capi locum omnino non posse.

1 Τὰς ἐνδόν] Vocem hanc, quæ in edit. Ald. Steph. Leuncl. deest, ex MSti Eton. fide, huic inferere loco visum est.

2 Καὶ νικῶσι τὰς &c.] I. e. Qui extra erumpere (verba sunt Stephani) conabantur, coacti fuerunt retrogredi vi eorum, qui ingredi volebant.

3 ἔθεντο τὰ ὄπλα,] Vide p. 275.

n. 5.

4 Τὸ σταύρωμα,] MS. Eton. τὰ σταυρώματα: quem modò p. 349. numerum nomini huic dederat Noster.

5 Παγχάλεπον] MS. Eton. habet πᾶν χάλεπον. In lexicis utique stat illa vox ἀδυσπότως: quam tamen Nostro, cum multis id genus aliis, libens tribuerim.

Ενταῦθα παρεσκευάζοντο τὴν ἄφοδον, καὶ τὰς μὲν τεύρεας ἕκαστοι τὰς καθ' αὐτὰς διήρξαν, καὶ τὰς ἀχρεῖας ἐφ' ἀρπαγαῖς ἐξέπεμπον, καὶ τὸ ὀπλίῳν τὸ πλεόντος κατέλιπον ὃ οἱ λοχαγοὶ οἷς ἕκαστος ὀπίστευεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο δόποχαρεῖν, ἐπεξέθεον ἐνδοθῆν πολλοὶ, γέφυρα καὶ λόγχας ἔχοντες, καὶ κνημίδας ² καὶ κρήνη Παφλαγονικά· καὶ ἄλλοι ὅτι τὰς οἰκίας ἀνέβαινον τὰς ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὴν εἰς τὴν ἄκρην φερέσης ὁδοῦ· ὥστ' ἐδὲ διώκειν ἀσφαλὲς ἦν αὐτὰς κατὰ τὰς ³ πύλας τὰς εἰς τὴν ἄκρην φερέσας· καὶ γὰρ ξύλα μεγάλα ἐπερρίπτην ἀνωθεν, ὥστε χαλεπὸν ἦν καὶ μύρειν καὶ ἀπιέναι· καὶ ἡ νύξ φοβερά ἦν ὀπίσσει. Μαχομένων δ' αὐτῶν καὶ δόπουρμύων, θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσιν. ⁴ Ἐξαπίνης γὰρ ἀνέλαμψεν οἰκία τῶν ἐν δεξιᾷ, ὅτε δὴ ἀνα-

Ibi tum ad abscessum sese parabant, ac singuli palos sibi proximos diruebant, & ad rem gerendam inutiles ad raptus faciendos, unaque maximam gravis armaturæ militum partem, emittebant: eos verò reliquerunt cohortium ductores, quibus quisque fidebat.

Posteaquam abscedere cœperunt, in eos intus excurrerant multi, gerris & hastis & tibiæ tegumentis & galeis Paphlagonicis instructi: atque alii in domos adscendebant ex utrâque viæ parte sitas, quæ ad arcem ducebat; aded ut tutum non esset eos portas verò in arcem ducentes persequi: quippe magnas trabes desuper jaciebant, ut tum manere tum abire difficile esset: nox etiam, quæ instabat, erat ipsis terrori. Iis autem pugnantibus & ad angustias redactis, deorum quispiam salutis ariscendæ rationem offert. Nam subito quædam, ex iis quæ ad dextram erant, domus flammâ conceptâ fulsit, incertum quis in-

1 Καὶ τοὺς ἀχρεῖους ἐφ' &c.] In MSto Eton. legitur καὶ τὰς ἀχρεῖας καὶ φορτία ἔχοντας ἐξέπεμποντο, καὶ &c. Leuncl. voces, καὶ τὰ φορτία ἔχοντας, glossæ loco habuisse videtur; quippe qui ἀχρεῖας exposuit calones sarcinas vehementes. Eisdem & Steph. alitque voces omiserunt: rectè, opinor. Αχρεῖοι autem hic loci sunt imbelles, ad rem gerendam minùs apti, sive calones fuerint, sive τὰ σῶματα καὶ αἰσθητικὰ. Eodem ferè sensu gau-

det K. Π. p. 525.

2 Κρήνη Παφλαγονική.] Herodot.

1. 7. c. 72. Παφλαγονίαι δὲ ἰσραπύοντο ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἔχοντες κρήνηα πλεγμαῖα &c. Noster, paulò infra, κρήνη ista σῶμα fuisse tradit.

3 Πύλας τὰς — φερέσας.] Sic Act. XII. 10. ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην — τὴν φερέσας ἑς &c.

4 Ἐξαπίνης] Adi p. 323. n. 2.

5 Ὅτε δὲ ἀνέψαυτος.] MS. Eton. & edit. quædam vetustæ dant ὅτε δὲ

ψαντος. ¹ Ως δὲ αὐτὴ συνέπιπεν, ἔφθον οἱ ἀπὸ τῶν ἐν δεξιᾷ οἰκιῶν. Ως δὲ ἔμαθεν ὁ Ξενοφῶν τὸ παρὰ τῆς τύχης, ἐνέπλεεν ἐκέλευε καὶ πᾶς ἐν ἀριστερᾷ οἰκίᾳ· αἱ δὲ ζύλιναι ἦσαν· ὥστε καὶ ταχὺ ἐκαίοντο. ² Εφθον ἔν καὶ οἱ ἀπὸ τῶν τῶν οἰκιῶν. Οἱ δὲ κατὰ σῶμα δὴ ἐπὶ μόνοι ἐλύπην, καὶ δῆλοι ἦσαν ὅτι Πικεσίον· ὅτι τῇ ἐξόδῳ τε καὶ ³ καταβάσῃ. Ἐνταῦθα ὁ ὁραγγέλλει φορεῖν ξύλα, ὅσοι ἐτόγχανον ἔξω ὄντες τῶν βελῶν, εἰς τὸ μέσον αὐτῶν καὶ τῶν πολεμίων. Ἐπεὶ δὲ ἰκανὰ ἦδη ἦν, ⁴ ἐνῆψαν· ἐνῆπλον δὲ καὶ πᾶς παρ' αὐτὸ τὸ χαράκιμα οἰκίας, ὅπως οἱ πολεμιοὶ ἀμφὶ ταῦτα εἴχοιεν. Οὕτως ⁵ μόλις

cenderat. Cum autem ea collaberetur, qui in domibus ad dextram sitis erant, inde fugiebant. Hoc ubi Xenophon ex re fortuitâ didicisset, Græcos jussit ad sinistram etiam sitas domos incendere: hæ ligneæ erant; atque aded celeriter exurebantur. Itaque illi etiam, *has qui occuparant aedes*, inde fugâ dilabebantur. Soli jam molestiâ Græcos adficiebant, qui a fronte erant, & satis quidem perspicuum erat eos Græcis exeuntibus ac descendentibus instaturos. Hic eis, quotquot extra telorum ictus erant, mandat, ut ligna in medium ipsos inter & hostes locum portarent. Cum satis multa jam congesta essent, ea incenderunt: incenderunt etiam ædes juxta valium ipsum positas, ut in his occuparentur hostes. Ita vix tan-

δὲ αἰάψαντες πᾶς. Sed ultima vox omnino delenda est, & ὅτε δὲ conjunctim scribendum. Idem loquendi genus occurrit p. 323. ubi vide n. 3. Cæterum, Steph. pro αἰάψαντες, legit αἰάψαντες & mox infra αἰάπτει, ubi cæterorum libri αἰάπτειν exhibent.

¹ Ως δὲ αὐτὴ συνέπιπεν,] MS. Eton. & libri quidam editi repræsentant ὅς δὲ αὐτὴ συνέπιπεν, &c. quam lectionem sequutus est *Amaseus*. Longè rectius Steph. & *Leimcl.* vulgatam receperunt scripturam.

² Εφθον ἔν ἐ οἱ &c.] In quibusdam codicibus οἱ ante ἀπὸ non extat; cui tamen Steph. & *Leimclav.* locum hunc rectè tribuerunt.

³ Καταβάσει.] Sic MS. Eton. Vulgò legitur ἐκβάσει.

⁴ Εἰνῆψαν· ἐνῆπτον] MS. Eton. & edit. Ald. αἰνῆψαν & αἰνῆπτον: ut paulò suprâ. Parum refert, utro tandem modo legatur.

⁵ Μόλις] *Hellad.* Chrestom. Ὅτι τὸ μέγας ἀναλογώτερον ἀπὸ τῶ γ, φησὶ, χαρίζεται, ἐπὶ τῷ μὲν πόνῳ γινώσκοντα τῶν δὲ ἰανῶν καὶ Αἰολέων παραλόγῳ ἀπὸ τῶ λ, μέγας λίγῳτις ἐκφίρῃσι καὶ χαρίζεται. Thom. Magistro interprete, μέγας ponitur ἀπὸ τῶ μιπὶ βίας· μέγας ἀπὸ τῶ βογδῆως. Sic utique ferri rem agunt Grammatici, cum ex sexcentis auctorum Atticè scribentium exemplis eos nugari constet. Suprà p. 336. μέγας videre est, ubi MS. Eton. dat μέγας.

ἐπὶ ἡλθον δὲ τῆ χωρίῳ, πῦρ ἐν μέσῳ ἑαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων
ποιοῦντο. Καὶ κατεκαύθη πᾶσι ἡ πόλις καὶ αἱ οἰκίαι καὶ αἱ
τύραι καὶ τὰ σταυρώματα, καὶ πάντα πάντα πᾶν τὸ ἄκρον.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀπῆσαν οἱ Ἕλληνες, ἔχοντες τὰ Πιπιδεῖα.
Ἐπεὶ δὲ τὴν κατάβασιν ἐφοβῶντο τὴν εἰς Τραπεζύντα, (πρα-
γῆς γὰρ ἦν καὶ στενὴ) ψευδενέδραν ἐποίησαντο· καὶ ἀνὴρ Μυστὸς
τὸ γένος, καὶ τέκνοντα τῆτο ἔχων, τῶν Κρητῶν λαβὼν πίπιδ-
ρας ἡ πάντες, ἔμεινεν ἐν λασίῳ χωρίῳ, καὶ προσεπιῆτο οὖν
πολεμίας παρεῖναι λανθάνειν· αἱ δὲ πέλται αὐτῶν ἄλλαι καὶ
ἄλλαι διεφαίνοντο, χαλκαὶ οὗσαι. Οἱ μὲν οὖν πολεμιοί, ταυ-
ται διορῶντες, ἐφοβῶντο ὡς ἐνέδραν εἶσαν· ἡ δὲ στρατιὰ ἐν τῇ-
τῳ κατέβαινεν. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει ἱκανὸν ἦδη ὑπεληλυθῆναι τῷ
Μυσῷ, ἐσήμηνε Φεύγειν ἀνὰ κράτος· καὶ ὅς ἐξαναστὰς Φεύ-
γει, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Κρήτες (ἁλίσκεισθαι

idem à loco hoc discesserunt, igne hostes inter & ipsos excita-
to. Atque tota quidem urbs & ædes & turrets & septa, cæ-
teraque omnia præter arcem, exurebantur.

Postridiè Græci discessère, commeatu instructi. Quoniam
autem descensum in Trapezuntem metuebant, (quippe præ-
ceps erat & angustus) fictas fecerunt infidias: atque adeo vir
natione Mysus, id qui nominis etiam habebat, secum adsumptis
quatuor aut quinque Cretensibus, in loco arboribus denso subsi-
debat, ac dare se operam simulabat ut isthic clam hostibus ef-
fet: eorum verò peltæ, quæ essent æreæ, ex aliâ atque aliâ
parte dilucebant. Et hostes quidem, hæc cum perspicerent,
tanquam isthic essent infidiæ, sibi metuebant: interea verò de-
scendebat exercitus. Cum autem Myso jam satis longè proces-
sisse videretur, signum suis dedit ut quantis possent viribus fu-
gerent: atque adeo ipse ex insidiis istis exsurgens fugit, itémque
ii qui cum ipso erant. Ac cæteri quidem Cretenses (quippe

1 Ἐπεὶ δὲ τῷ &c.] Citat hunc
locum suo modo, mutatis scilicet
aliis, aliis omisiss, Suidas ad v. Ψευ-
δενέδραν.

2 Τὸ γένος,] In MSto Eton. de-
sunt. Idem pro ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, quæ
mox infra sequuntur, exhibet ἄλ-
λοι καὶ ἄλλοι. Sed vulgata utrobi-
que recte se habet lectio. De pel-
tarum, quarum post paulò memi-

nit, materiâ vide p. 15. n. 3.

3 Καὶ ὅς] Vide sis p. 241. n. 4.

4 Ἀλίσκεισθαι γὰρ &c.] Cum ἀλί-
σκεσθαι intellige particulam ἀλ, quæ
futuri significationem ei largia-
tur. Exempla, in quibus eadem
desideratur particula, videre est p.
36. n. 3. Illud etiam monuit Por-
tius, τὸ ἐφασκεν αὐτῷ τῷ ποιοῦναι hic posi-
tum videri.

Y y

καὶ ἔφασαν τῷ δρόμῳ) ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην κατὰ
 τὰς ¹νάπας κυλινδούμενοι ἐσώθησαν· ὁ Μυσοῦς δὲ κατὰ τὴν
 ὁδὸν φεύγων, ἐβόα βοηθεῖν· καὶ ἐβοήθησαν αὐτῷ, καὶ ἀνέλα-
 βον πετραμένον. Καὶ αὐτοὶ ²ἵππῳ πῶδα ἀνεχώρησαν βαλλόμε-
 νοι οἱ βοηθήσαντες, καὶ ἀνιπτόζεύοντες τινες τῶν Κρητῶν· οὕτως
 ἀφικνῶνται ἵππῳ τὸ στρατόπεδον, πάντες σῶοι ὄντες.

Ἐπεὶ δὲ ἔτι ὁ Χερσόσφοϛ ἦκεν, αὐτὴ παλοῖα ἱκανὰ ἦν, οὕτω
 ἐπιήδεια ἦν λαμβάνειν ἔτι, ἐδόκει ἀπλῆρον εἶναι. ³Καὶ εἰς μὲν
 τὰ παλοῖα τὰς τε ἀσθενούντας ἐνεβίβασαν, καὶ οὖν ὑπὲρ πετή-
 ρακοντα ἔτη, καὶ παῖδας, ἔς γυναικας, καὶ τῶν σκιδῶν ὅσαι μὴ
 ἀνάγκη ἦν ἔχειν· καὶ φιλήσιον καὶ Σοφαίνετον οὖν πρεσβυτάτης
 τῶν στρατηγῶν ἐσβίβάσαντες, τῶν ἐκέλευον ἵππῳ μελεῖσθαι·
 οἱ δὲ ἄλλοι ⁴ἐπορεύοντο· ἡ δὲ ⁵ὁδὸς ὁδοποιουμένη ἦν. ⁶Καὶ

quodd futurum dicerent ut cursu *viâ* caperentur) ex viâ elapsi,
 in sylvam per saltus devoluti salvi venerunt: at Mysus viâ ip-
 sâ fugiens, clamore suos ad opem ferendam vocabat: ac opem
 ei tulerunt illi, vulneratûmque receperunt. Atque ii etiam
 opem qui tulerant telis petiti pedem referebant, & de Cre-
 tensibus nonnulli qui sagittas *interea* in hostes vicissim emitte-
 bant: ita *demum* in castra salvi omnes perveniunt.

Cum autem neque Cherisophus rediisset, neque navium sa-
 tis magna esset copia, neque commeatus unde capere possent
 amplius erat, visum est discedendum esse. Quapropter in na-
 vigia tum ægrotos imposuerunt, tum eos qui annos quadra-
 ginta excefferant, pueros etiam & mulieres, deque vasis quæ-
 cunque habere necesse non erat: ac Philesius Sophænetusque,
 qui maximi natu inter duces erant, eadem ut conscenderent
navigia ubi curâssent, istorum *hos* curam suscipere jusserunt;
 cæteri *pedibus* iter faciebant: via autem erat munita. Atque

¹ Νάπαις] Adi p. 295. n. 4.

² Ἐπὶ πῶδα ἀνεχώρησαν] Noster
 K. Π. p. 486. eodem sensu scripsit
 ἐπὶ πῶδα ἀνιπτόζοντο.

³ Καὶ] Vide p. 285. n. 5.

⁴ Ἐπορεύοντο.] Scil. κατὰ γῆν, ut
 infra paulò Noster; vel τοῖν πο-
 δῶν, uti K. Π. p. 276. Navigationi
 hic licet opponatur, est tamen ubi
 πορεύεισθαι dicitur etiam navi profe-
 riturns. Vide Act. XX. 22.

⁵ Ὀδὸς ὁδοποιουμένη] Confer p.
 343. & p. 327. n. 2.

⁶ Καὶ ἀφικνῶνται — στρατοῦν,] Sic
 & K. Π. p. 328. Δούπηται δὲ ἀμ-
 φι δειλὸν γίνονται ποδὶς &c. & p.
 344. Οὕτω μὲν δὲ πορεύοντο, πεπε-
 ταῖσι ἐπὶ &c. Adde supra p. 250.
 n. 4. Diodor. Sic. p. 260. καὶ Τρα-
 πίζοντο, καὶ Τραπίζοντο παραγνῆναι
 εἰς Κερσοῦντι &c. Adde Joh. XI.
 39.

ἄφικνέντων πορθόμοι εἰς Κερασύντα τριτάτοι, πόλιν Ελληνίδα, ἱ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, Σινωπέων ἁποικον, ἐν τῇ Κολχίδι χώρα. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας δέκα· καὶ ἔξέτασις ἐν πῶς ὅπλοις γίνεται ἔαριθμός, καὶ ἐγένοντο ὀκτακισχίλιοι καὶ ἑξακῆσοι. Οὗτοι ἐσώθησαν ἐκ τῆ ἀμφὶ τὰς μυριάς· οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπὸ τοῖς πολεμίων, καὶ χιόνῳ, καὶ εἰς πῶς νόσω.

itinere facto ad Cerasuntē, urbem Græcam, ad mare sitam, Sinopensium coloniam, in Colchidis regione, die tertio veniunt. Ibi decem manserunt dies: & recensūs eorum qui in armis erant actus est numerusque inītus, atque octo mille sexcenti fuerunt. Hi ex decem ferè mille salvi evaserant: cæteri tum ab hostibus tum nive perierant, atque morbo quidam.

1 Ἐπὶ τῇ θαλάσῃ,] Supple κειμένη: quā de ellipsi agitur p. 32. n. 1.

2 Ἀποικον, ἐν &c.] Paulò aliter de Trapezuntio, Græcā itidem urbe, dixit p. 332. — Σινωπίων ἀποικίαν, ἐν τῇ Κόλχῃ χώρα. Diodor. Sic. loco cit. — εἰς Κερασύντα, πόλιν Ελληνίδα, Σινωπίων ἀποικον.

3 Ἐξέτασις ἐν &c.] Suprà itidem Noster p. 12. Ἐνταῦθα Κύρος ἐξέτασιν ἔαριθμόν τῶν Ἑλλήνων ἐπειρήσθη — ἔγένοντο οἱ σύμπαντες, &c. Adde Κ. Π. p. 149. Thucyd. l. 4. c. 74. Ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιήσαντο, — i. e. arma lustrarent, uti quidem vertit interpres. Idem l. 6. c. 96. ἐξέτασιν τι ὅπλων ἐποιήντο — i. e. eodem interprete, exercitiū recensuerunt: nec malè utrobique. Licet enim lustrum sit verbum expiationis proprium, per quandam tamen analogiam lustrare exercitiū dixerunt Latini pro exercitiū recognoscere vel recensere. Inde autem horum verborum significationem accepisse videtur illud, quòd expiatio ipsa fiebat per circuitum ambulando, visendo, considerando res hominésque. Hesych. Ἐξέτασις, βαπτισμός. Phavor. Ἐξέταζομενοι, ἐρευνώμενοι, δοκιμαζόμενοι. Ἐξ-

ετάζω, ἐρευνῶ, ἐρευνῶ καὶ ἐξετάζω, τὸ ἀπερθεῖν. ἔξ & ἐξέτασις, ἢ ἀπερθεύωσις. Nimirum ἐξέτασις propriè sonat examen, inquisitio &c. cum verò eorum, sive militum seu civium domi degentium, qui ἐξέτασιν subière, numerus etiam iniri soleret, hinc factum videtur, ut ἐξέτασις pro ἀπερθεύωσις nonnunquam acciperetur. Priore & magis proprio illo apud Nostrium sensu venit, cum & vox ἀριθμός ei adjungatur. Cæterum, ante ἐν τοῖς ὅπλοις inferendum forsan est τῶν: ut loci hujus structura ad exempla, è Nostro jam & Thucyd. adlata, propiùs accedat. Quæ si minùs placeat sententia, ὅπλα hic verti oportet castra, vel ordines. Confer p. 210. n. 1. & p. 189. n. 3.

4 Ὀκτακισχίλιοι καὶ &c.] Numerum eorum haud paulò majorem fuisse tradidit suprà p. 330. Sed ibi cautè satis voces ἀμφι, χιόνι εἰς, numeris singulis præposuit.

5 Καὶ εἰς πῶς νόσω.] Dixit ferè ut p. 349. τάχα δὲ πῶς &c. nec ubique εἰ & τάχα conditionem & rem incertam denotant; sed vocolæ πῶς præmissæ nonnunquam idem atque ἵσως, de quâ vide p. 192. n. 5. valere videntur.

Ενταῦθα ¹ Διελαμβάνουσι τὸ Διὰ τῶν αἰχμαλώτων ² χρύσειον ἀργύριον· ³ καὶ τὴν δεκάτην, ἣν τῷ Ἀπόλλωνι ἔχῃλον καὶ τῇ Ἐφεσίᾳ Ἀρτίμιδι, ⁴ διέλαβον οἱ στρατηγοὶ, τὸ μέρϑ ἑκάστος φυλάττειν τοῖς θεοῖς· ⁵ ἀπὲρ δὲ Χερσιόφου Νέων ὁ Ἀσινναῖϑ ἔλαβε.

Ξενοφῶν ἔν τῳ μὲν τῷ Ἀπόλλωνος ⁶ ἀνάθημα ποιησάμενϑ.

Ibi pecuniæ ex captivis redactæ partes quique suas sigillatim accipiunt; & decimam, quam Apollini Ephesiæque Dianæ exemerant, sigillatim acceperunt duces, ut quilibet *hiscæ* diis partem *debitam* adservaret: pro Cherisopho autem Neon Asinensis partem accepit.

Xenophon utique cùm donarium Apollini confecisset, in

dentur. Similiter easdem vuculas adhibet *Thucyd.* l. 7. c. 21. Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι, τῷ πὶ Γυλίππῳ καὶ τῷ Ἑρμοκράτῃ, καὶ οἱ τῷ ἄλλῳ, παῖσιν, ὡς ἐμὸν πὶ &c. ubi & alios, præter Gylippum & Hermocratem, idem Syracusis suasisse innuit. Porro, de structuræ mutatione vide p. 21. n. 1. p. 25. n. 1. p. 348. n. 3.

¹ Διελαμβάνουσι τὸ Διὰ.] Verbum solet verti *partium*. Minus adcuratè. Vide p. 258. n. 2. & p. 229. n. 1. MS. Eton. exhibet — τὸ ἀπὲρ αἰχμαλώτων &c.

² Γνωρίζον ἀργύριον.] *Thom. Magist.* Γνωρίζον ἔστι μόνον τὸ ἐπὶ ἀργύριον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πῶς καὶ ἀπὸ οὗ οἰοῖται, τὸ πῶς αὐτὸν ἐργάζονται, καὶ αὐτὸν συμμοῖνον. *Phavor.* Ἀργύριον, πᾶν νόμισμα εἴτ' ἐν χαλκῷ, εἴτ' ἐν ἀργύρῳ, εἴτ' ἐν χρυσῷ, εἴτ' ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι, οἱ δὲ καὶ χρυσῷ, ἀργύριον, πλεονασμῶς.

³ Καὶ τὴν δεκάτην, &c.] Decimarum diis suis ab ethnicis consecratarum haud pauca reperiuntur exempla. *Diod. Sic.* l. 20. p. 756. de Carthaginienfibus: ἐνώθεισαν ἐν ταῖς ἑμπροσθίαις χρόναις δεκάτην ἀποστέλλειν τῷ θεῷ πάντων τῶν ἐν πόλει οἰούντων. Plura lege sis apud *Grog.* de jure B.

ac P. l. 3. c. 6. *Huet.* Quæst. Alnet. l. 3. c. 3. *Archæol. Gr.* l. 2. c. 4. *Clerici* Comment. ad Gen. XIV. 20.

⁴ Διέλαβον — τὸ μέρϑ — φυλάττειν.] Similiter *Laert.* l. 2. segm. 51. δίδουσι τῷ — φυλάττειν, &c. De vi articuli vide p. 315. n. 5.

⁵ Ἀπὲρ δὲ Χερσιόφου &c.] Hic quippe necdum redierat, referente Nostro p. 354.

⁶ Ἀνάθημα.] *Suidā* interprete, πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. *Phavor.* Ἀνάθημα, ἄγαλμα, κόσμος. Ἀνάθηματι, ὡς ἐπιτοκοῦν λίγανταί σίφαισι, φιάλαι, σκύφαι, θυμιατήρια, χρυσίδες, ἀργυρίδες, οἰνοχόαι, ἀμφορείοι. *Hesych.* Ἀνάθημα, κόσμος. *Etymol.* m. αὐτοῖς, Ἀνάθημα, ἄγαλμα, κόσμος. *Dottif.* quidem *Salmas.* *Plinian.* exercit. p. 767. edit. *Trajet.* scribit, ἀνάθημα Græcis non dici de omni re, quæ diis consecratur, sed de illo tantum genere donorum, quæ suspendi poterant, aut in excelsis & conspicuo loco statui, ut essent templis ornamento. Sed ipsa donariorum, quæ *Phavorini* jam modò verbis enumeravimus, natura ad usum etiam, non ad ornatum solum, ea fuisse destinata monstrat.

¹ ἀναλίθῃσιν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀθηναίων θησαυρὸν, ἃ ἐπέγραψε πρὶν αὐτῷ ὄνομα καὶ τῷ Προξένῃ, ² ὃς σὺν Κλεάρχῳ ἀπέδανε ἕνεος γὰρ ἦν αὐτῶν. ³ Τὸ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Εὐφροσύνης, ⁴ ὅτι ἀπῆκε σὺν Ἀθησιλάῳ ἐκ τῆς Ἀσίας τὸ εἰς Βοιωτὸς ὁδόν, ⁵ κατέ-

thesaurum illud Atheniensium, qui Delphis est, consecratum reponit; ac tum nomen suum tum Proxeni, qui cum Clearcho occubuerat, inscripsit: is quippe ipsius erat hospes. Quod verò Dianæ Ephesiæ donarium animo intenderat, id quo tempore cum Agefilao ex Asiâ discedebat viâ quâ Boeotios itur, apud

strare videtur; quod & Cl. Raphael. loco Polyb. citato ad Luc. XXI. 5. luculenter probavit. Sic verò Polyb. l. 4. p. 326. edit. Wech. εὐφροσύνης τῆς αὐτῆς τῆς αὐτῆς τὸ τίμηρος, καὶ τῶν λοιπῶν διφθερί τῶν ἀναθημάτων, οὗτοι αὐτοὶ κῆρυκες ἢ ἡρώων ὑπὸ τῆς αὐτῆς &c. Sunt autem, qui voces ἀνάθημα scripturâ tantum, non item usu & significatu, inter se distingui putârunt. Sed rectissimè Photius in Etymolog. MS. cujus hæc eruditif. C. Wolf. ad Rom. IX. 3. verba adtulit: Ἀνάθημα ἀναθήματος ἀφαιρεται. Ἀνάθημα μὲν γὰρ ἐστὶν, τὸ ἀφ' οὗ τῶν ἡραφιδῶν, τὸ ἀναιρεμῶν τε καὶ ἀναπείδῶν ἱερῶν πινυτόν. Ἀνάθημα δὲ, ἀφ' οὗ τῶν ἐκφωτισμῶν, τὸ ὑπὸ τῶν ἐκφωτισμῶν καὶ ἀναθηματονομῶν. Thom. Magist. Ἀνάθημα, ὅτι ἀνάθημα. De hoc vocum istarum discrimine copiose ac eruditè disputat Salmas. loco cit. Neque verò inficias iverim, in auctoribus præsertim Ecclesiasticis reperiri ἀνάθημα pro ἀνάθημα: sed librario- rum imperitiæ negligentiaæ id quidem tribuendum videtur, qui cum ἢ permutârint. Vide Montfauc. Palæogr. Gr. p. 139.

¹ Ἀναπείδῃσιν εἰς τὸν εἰς &c.] Laert. l. 2. segm. 51. τῷ ἡμίσιος (ἡμισίος, quod paulò suprâ memorat, quòdque Nostro est ἀργυρεὺν p. 375.) ἱπποφῶν εἰς Δελφὸς ἀναθημάτων. Por- τῶ, apud omnes ferè gentes inva-

luit mos, ut sibi thesauros in tem- plis statuerent. Herodot. l. 1. c. 14. Delphis thesaurum Corinthiorum fuisse scribit. Ibidem conditos fuisse complures aliarum gentium, in quibus & Athenienses erant, thesauros refert Pausan. l. 10. c. 11. Vide sis etiam Cl. Cleric. ad 1 Sam. XXXI. 10. & Franckenst. dissertat. de Ærario Pop. Rom. quæ in Syn- tagm. Græviano reperitur p. 623.

² Οὗ σὺν Κλεάρχῳ &c.] Adi p. 164, 170, 178.

³ Τὸ δὲ τῆς &c.] Scil. μέγας ἀργυ- ρεὺς, quod Dianæ consecrandum decreverat.

⁴ Ὅτι ἀπῆκε σὺν &c.] Consule Dissertat. I. K. Π. nostræ præmis- sâ p. 6.

⁵ Κατέλιπε παρὰ Μιχαούλῳ &c.] Moris fuisse veterum, ut privati suas, æquè atque gens universa publicas, pecunias in fanis apud sacerdotes securitatis causâ depo- nerent, ex Ciceron. l. 2. de leg. c. 16. liquet. Alexander in Ciliciâ de- posuisse apud Solos in delubro pecuniam dicitur; & Atheniensis Clisthenes Ju- noni Samiæ, civis egregius, cum rebus vimeret suis, filiarum dotes credidit. Vi- de quæ doctif. Davif. ad locum hunc notavit. Cæterum, Hesych. Μιχαούλοι λόγοι, μεγάλοι, ἀπὸ τῶν Πιε- ρῶν βασιλέων· οἱ δὲ βαρβαροὶ, καὶ οἱ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς, &c. Sic enim locus legen-

λοιπὸν ὥρᾳ Μεγαβύζῳ τῷ ἑτῆς Ἀρτίμιδος νεώτερος, ὅτι αὐτὸς
 κινδυνεύων ἐδόκει ἵνα καὶ ἡ Ἀγησιλάος ἐν Κορωνείᾳ. ἢ ἐπι-
 στειλεν, ἢ μὲν αὐτὸς σπῶν, ἑαυτῷ δόποδ' ἔσται. ἢ δὲ τι πάθος,
 ἀναθῆναι, ποιησάμενον τῇ Ἀρτίμιδι ὅ, τι οἴοιτο χαλεπώτατον τῇ
 θεῷ. Ἐπεὶ δ' ἔφυγε Ξενοφῶν, κατακνήσας ἤδη αὐτὸς ἐν Σκι-
 λυντι, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οἰκισθέντι ὥρᾳ τὴν Ολυμ-
 πίαν, ἀφικνεῖται Μεγαβύζος εἰς Ολυμπίαν θεωρήσων, καὶ δόπο-

Megabyzum Dianæ ædituum reliquit, propterea quod ipse pro-
 ficisci videbatur prælii periculum cum Agesilao apud Coro-
 neam subiturus: mandavitque adeo, si salvus evaderet, ipsi ut
 restitueret; sin aliquid humanitatis ei accideret, ut dedicaret,
 Dianæ id cum confecisset donarii, quod deæ gratissimum fore
 arbitraretur. Posteaquam verò exulasset Xenophon, & jam
 habitaret Scilunte, à Lacedæmoniis propter Olympiam con-
 ditâ, venit ad Olympiam spectandi gratiâ Megabyzus, ac de-

legendus & distinguendus videtur.

Adde Strab. l. 14. p. 950.

1 Τῆς Ἀρτίμιδος νεώτερος,] Ety-
 mol. m. Νεώτερος, παρὰ τὸ νεῶν, νε-
 οτέρων καὶ ἐπιμελείας ἀξίῳ, καὶ τὸ πῶς
 Ἀγίλως, ὃ τὸ πῶς ἐπιμελῆδρος. Pha-
 vor. Νεώτερος (scribe νεώτερος) ὃ τὴν
 ἐκκλησίαν νεωτέρων νεώτερον, τὸ νεώτερον.
 Sic ferè Hesych. & Suid.

2 Μετὰ Ἀγησιλάου &c.] Consule
 I. Dissertat. K. Π. præmissam p. 6.
 & auctoribus ibi citatis adde Plu-
 tarch. in Agesil. p. 605. Caterùm,
 de prælio ibi commissō plura in
 notis ad Nostri orationem de A-
 gesilao.

3 Καὶ ἐπιστελεν,] Phavor. & Suid.
 Ἐπιστέλλει, ἐπέσπελλεν, ὑποτίθηται. Ad-
 de quæ scripsimus K. Π. p. 388. n.
 3. & Aristoph. phil. v. 608.

4 Εἰ δὲ τι πάθος, ἀναθῆναι, &c.]
 Phavor. ἀναθῆναι, ἀπὸ τῆς ἀφικνεῖσθαι.
 Laert. l. 2. segm. 51. — χερσὶν ἔχει,
 (Xenophon) τὸ μὲν ἡμῖν Μεγαβύζῳ
 δίδωσι τὸ ἑτῆς Ἀρτίμιδος ἱερὴ φυλάττειν,
 ἵνα ἂν ἐπαίλῃ εἰ μὴ, ἀγαλμα ποιη-
 σάμενος, ἀναθῆναι τῇ θεῷ.

5 Ἐπεὶ δ' ἔφυγε &c.] Scil. ἐπὶ λα-

κτισμῷ, auctore Laertio, loco cit.
 Vide sis Dissertat. I. K. Π. præmis-
 sa p. 5, 6.

6 Εἰ Σκίλυντι &c.] Pausan. l. 5.
 c. 6. Λακεδαιμόνιοι ὕστερον Σκιδνίταις
 (sic enim apud hunc & Laert. cum
 duplici λ scribitur nomen) δόποδ' ἔσται
 ἡμεῖς καὶ λαίεας, Ξενοφῶντι ἰδούτω — φυ-
 λατὴν ἤδη γαρήνην ὑπὸ Ἀθηναίων, ὡς ἐπὶ
 βασιλείᾳ &c. Consule Dissertat. mo-
 do adpellatam.

7 Οἰκισθέντι παρὰ τὴν &c.] Legi-
 tur etiam οἰκισθέντι. Receptam
 lectionem in duobus se exempla-
 ribus invenisse testatur Leunclav.
 eandemque Steph. huc revocandam
 censuit.

8 Αφικνεῖται Μεγαβύζος &c.] Laert.
 l. 2. c. 52. Αφικνεῖται δὲ τὸ Μεγαβύ-
 ζον κατὰ ἀπόφασιν τῆς παροχέρως, κα-
 μιναῖος (Xenophon) πρὸς τὸν ἄνθρωπον,
 &c. Adi Dissertat. I. K. Π. præ-
 missam, loco cit. Porro, θεωρεῖν di-
 citur etiam absolutè pro spectare lu-
 dos, apud Lucian. in Nigr. ferè me-
 dio: λεφθῆναι γάρ πιναι τὸν πολέων ἀ-
 γασθὲν παρὰ τὸ ἀγωνισθῆναι, ὅτι βασιλεὺς ἡ-
 γωνίᾳ μὲν ποιεῖ, θεῷ δὲ.

δίδωσι τὸ ὄρεα καὶ τὴν αὐτὴν αὐτῷ. ¹Ξενοφῶν δὲ λαβὼν, χωρίον
 ὠνεῖται τῇ θεῷ, ὅπως ἀνείλεν ὁ θεός. ἔπειτα δὲ διαρρέων ἀπὸ τοῦ
 χωρίου ποταμὸς ²Σελλυνῆς. καὶ ἐν ἐφύσῳ δὲ ὄρεα τὰ τῆς Ε-
 φείας Ἀρτίμιδος ³νεὼν Σελλυνῆς ποταμὸς ὄρεα ἔχει, καὶ ἰ-
 χθύες πρὸς ἐν ἀμφοτέροις εἰσὶ ἐκόνται· ⁴ἐν δὲ τῇ ἐν Σκιλυντῇ
 χωρίῳ ἐστὶν ἡραὶ πάντων, ὅπως ἐστὶν ἀγροκόμματα θηρία. ⁵Ε-
 πίησε δὲ καὶ ναὸν καὶ βωμὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἀργυρίας· καὶ ⁶τε-
 λοιπὸν αἰεὶ δεκαπύων τὰ ἐκ τῆς ἀργυρίας ὡραία, θυσίαν ἐπίει τῇ

positum ei restituit. *Quod* cum recepisset Xenophon, agrum
 deæ mercatus est, ubi deus oraculo monuit. Agrum enim
 Sellenus perlabebatur amnis. Apud Ephesum etiam propter
 templum Dianæ Ephesiæ Sellenus amnis præterfluit; piscés-
 que sunt atque conchæ in utroque: præterea in agro, qui ad
 Sciluntem est, venationes instituuntur omnium, quæcunque
 venando capiuntur, ferarum. Templum etiam & aram de
 pecuniâ sacrâ extruxit; ac postea semper decimâ parte fru-
 ctuum maturorum ex agro collectorum exemptâ, sacrum deæ

¹ Ξενοφῶν δὲ λαβὼν, &c.] *Laert.*
 loco cit. χρησιμὸς τῷ χρηματι, χω-
 ρίον ἐπέστη, καὶ κατέστη τῇ θεῷ, δι' ἃ
 ποταμὸς ἱστῆται Σελλυνῆς, ὁμώνυμος τῷ ἐν
 ἐφύσῳ.

² Σελλυνῆς] *MS. Eton.* dat Σελ-
 λυνῆς. Sic *Strabo* l. 8. p. 593. Πρὸς δὲ
 ἀπὸ τῆς Αἰγίου πόλεως ποταμὸς Σελ-
 λυνῆς, ὁμώνυμος τῷ ἐν ἐφύσῳ παρὰ τὴν
 Ἀρτίμιδος ἵστον, καὶ τῷ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ
 τῷ παρὰ τὴν ἑρμῆον, ὁ φησὶ ὠνε-
 σάσθαι τῇ Ἀρτίμιδι Ξενοφῶν, καὶ τὴν χρῆ-
 σιν. Apud *Pausan.* l. 5. c. 6. ἱσ-
 τῆται Σελλυνῆς: & l. 7. c. 24. Σέλλωνος.
 Utrobique reposuerim Σελλυνῆς. Pro-
 prius ad Xenophontéas editiones
 accedit nominis apud *Laertium*, l.
 cit. scriptura, scil. Σελλυνῆς: pro
 quo tamen reponi oportere Σελλυνῆς
 contendit *Menagius* ad locum. Sed
 vide p. 62. n. 2. p. 120. n. 1. p.
 162. n. 3.

³ Νεὼν] *Mar. Attic.* Νεὼς τὴν ἐν-
 δέαν ἐπὶ τῷ ἐν Αἰγίῳ, Ἀπὸ τῆς ἑρμῆος,
 ἑλλυνῆς.

⁴ Ἐν δὲ τῇ ἐν Σκιλυντῇ &c.] Sic re-
 scribendum rectè coniecit *Leuncl.*
 In libris hætenus vulgatis deest
 posterius ἐν: quod quidem, cum
 jam modò lectum fuerat, facîle ex
 hoc loco excidere potuit. Adi sis
Dissertat. jam sæpius citatam.

⁵ Ἐπίησε δὲ καὶ &c.] *Pausan.* l. cit.
 κατεκτίσας δὲ (Xenophon) ἐν Σκιλ-
 λυντῇ, τέμενος τε καὶ ἱερὸν ἐπὶ τῇ Ἀρτίμι-
 δι ὡς ἀποδομῆσαι ἐφύσῳ. De loquen-
 di formâ vide p. 28. n. 5.

⁶ Τελοιπὸν αἰεὶ δεκαπύων &c.] Vi-
 de sis p. 198. n. 4. & modò scripta
 p. 356. n. 3.

⁷ Ὠραία,] *Scil.* ὅσα ὦρα φύσει,
 uti *Noster* p. 39. vel potius, eam
 qui maturitatis perfectionem atti-
 gere, quam iis dant ὦρα. *Hesych.*
 τίς ἐστι τῇ ἐπὶ τῇ ἐν ὦρᾳ, καὶ ἐπὶ
 τῇ ἐν ὦρᾳ στυγερῶν ἱερῶν. *Pha-*
vor. Ὠρα, ἡ ἐκ τῆς ἑρμῆος τῶν πασῶν
 τμημάτων τῷ χρόνῳ, — καὶ ὦρα, ἡ ἐν-
 μερῆς. Καὶ ἀπὸ μὲν τῷ ἐν ὦρᾳ,
 ὁ ἐνείδης: ἀπὸ δὲ τῷ ἐν τῇ ὦρᾳ τῷ
 χρόνῳ.

θεῶν· καὶ πάντες οἱ πολῖται καὶ οἱ ¹ πρὸς χωροὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες
μετέχον τῇ ἐορτῇ. Παρέχει ᾧ ἡ θεὸς ² τοῖς σκηνοῦσιν ἄλφιτα,
ἄρτους, οἶνον, τραγήματα· καὶ τῷ θυομύων δότο τῇ ἱερᾷς ³ νο-
μῆς λάχος, ⁴ καὶ τῷ θηροβομύων δέ. ⁵ Καὶ γὰρ θήραν ἐποιεῖντο
εἰς τὴν ἐορτὴν οἱ τε Ξενοφῶντος παῖδες καὶ οἱ τῶν ἄλλων πολι-
τῶν· οἱ δὲ βεβλόμενοι καὶ ἄνδρες ⁶ σιωπήσαν· καὶ ἡλίσκετο πᾶς
μὲν ἐξ αὐτῶν τῷ ἱερῷ χωρείου, πᾶς δὲ ⁷ ἐκ τῆς Φολόης, οὐκ καὶ
δορκάδες καὶ ἑλαφοὶ. Ἐστὶ δὲ ὁ τόπος, ⁸ ἧ ἐκ Λακεδαιμόνος
εἰς Ὀλυμπίαν πορεύοντα, ὥς εἴησι στάδιοι δὸς τῷ ἐν Ὀλυμ-

faciebat: & festi quidem cives omnes & finitimi viri foemi-
naeque participes erant. Præbet autem iis dea, qui agitant
convivia, farinas, panes, vinum, tragemata; quin partem e-
tiam eorum, è pascuis quæ mactantur sacris, itemque eo-
rum quæ venando capiuntur. Xenophontis enim & cæte-
rorum civium filii ad festum illud venationem instituebant:
& qui volebant viri venationi simul operam dederunt: at-
que partim ex agro sacro, partim ex Pholoe, fues & capreae
& cervi capiebantur. Locus ipse, quæ in Olympiam Lacedæ-
mone proficiscuntur, stadia ferè viginti à Jovis apud Olym-

πῶς, ὁ κρηπὶς, ἦγον ἰ ἐπὶ τῷ ἀρχαῖον
καίρῳ. Vide Cl. Gravii Lect. He-
siod. c. 2. & doctif. Salmas. Plin.
exercit. p. 252.

1 Πρὸς χωροὶ &c.] Sic rectè Steph.
exemplarium vetustorum auctori-
tate fretus. Alii dedere πρὸς χωροὶ.
Adfinem huic vocem videre est K.
Π. p. 413. Ipsa extat Thucyd. l. 8.
c. 11.

2 Τοῖς σκηνοῦσιν &c.] Vide omni-
no p. 302. n. 2. Cæterum, vocem
ἀργύρια, quæ vulgò post οἶνον legi-
tur, fide MSti Eton. nixus hinc
ejecti.

3 Νομῆς λάχος,] Priori de voce
jam egimus p. 243. n. 2. Hesych.
& Phavor. Λάχος, μέρος. Suid. Λάχος,
μερίσ.

4 Καὶ τῷ θηροβομύων δέ.] Vide p.
220. n. 3. & p. 284. n. 1.

5 Καὶ γὰρ θήραν ἐποιεῖντο &c.] Diog.
Laërt. l. c. Τέντιον διέτιλει κνηστ-

τῶν, καὶ τὸς φίλους ἐπὶ, καὶ &c. Vide
Dissert. I. quam K. Π. præmissi, p. 6.

6 Σιωπήσαν.] Extat quidem hoc
verbum in Sophocl. Philoct. v. 1019.
uti rectè monuit doctif. Grammatici.
Sed fallitur vir idem cel. cùm in
lexicis id prorsus desiderari sta-
tuit: reperitur enim in Constant.
citato etiam Xenoph.

7 Ἐκ τῇ Φολόης, οὐκ καὶ &c.] Mon-
tis, id cui nomen contigit, in Ar-
cadiâ describendâ meminit P. Me-
la l. 2. c. 3. Plin. N. H. l. 4. c. 6.
Montes in Arcadiâ, Pholoe cum oppi-
do. Strab. l. 8. p. 547. καὶ ἡ Φολοὴ δ'
ὑπέρκειται τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐξυπνίτω, ὅρος
Λακεδαιμόν, ὥς τῷ ὑπερείκει τῇ Πιστι-
πιδος εἶναι. Pausan. l. 5. c. 6. Παρί-
σταται δὲ ὁ Σικιων καὶ ἄγρος θηρίων καὶ
ἐλάφων.

8 Ἡ ἐκ — πορεύοντα,] Plenè, ἡ
ὁδὸς ἐκ — πορεύοντα ἀνθρώποι. Vide
p. 238. n. 5. & p. 84. n. 4.

πία Διὸς ἱερῆ. ¹ Ἐνὶ δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τέπῳ καὶ ἄλσῃ καὶ ὄρῃ δένδρων μετὰ, ἱκανὰ ἔσῃς καὶ αἶγας καὶ οἷς τρέφειν καὶ ἵππους ὥστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰόντων ἐπαύξια ² εὐχαῖσθαι. Περὶ δὲ αὐτὸν τὸν ναὸν ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ ³ τρωκτὰ, ὠρεῖα. ⁴ Ὁ δὲ ναὸς, ὡς μικρὸς μεγάλῳ, τῷ ἐν Εφέτῳ ἕκασται· ⁵ καὶ τὸ ξόανον ἔοικεν, ὡς κυπαρίσσι-

piam fano abest. In sacro etiam loco sunt & luci & montes arboribus referti, & suibus & capris & ovibus & equis alendis apti; adeò ut eorum etiam, qui ad festum illud eunt, jumenta faturentur. Circa templum ipsum lucus est hortensibus sativis confitus omnibus, quæ fructus præbent, ubi maturuerunt, edules. Templum autem, ut parvum magno, illi quod est apud Ephesum adsimiliter structum est; simulacrum etiam, ut cupressi-

¹ Ἐνὶ] Phavor. Εν, ἔστι, ὑπάρχει. Frustrâ suspicatus est Beza ad Gal. III. 28. ἐν librorum vitio scriptum esse pro ἐστὶ, atque nullum prioris scripturæ exemplum Græcos apud auctores reperiri potuisse. Si quis plura desideret exempla, adeat velim doctis. Spanh. in Aristoph. Plut. v. 348. Alia etiam apud Nostrium olim σὺν ἡμῶν notabimus.

² Εὐχαῖσθαι.] Similiter Aristot. Hist. anim. l. 8. c. 6. verbum hoc adhibuit: μὲν γὰρ τὰς τρεῖς ἡμέρας εὐχαῖσθαι ἥδη οἱ πλείοντες τὰς ὕς. Quam verò propriè significationem Atheniensium linguâ verbum illud habeat, docet Noster Memorab. l. 3. extremo.

³ Τρωκτὰ,] Vocis auctorem nesciunt Lexicogr. Eâdem tamen usus est & Elian. V. H. l. 1. c. 31. καὶ τρωκτὰ ὠρεῖα, καὶ &c. h. e. exponente Cl. Perizon. poma seu fructus, qui crudi in secundam mensam adponi solent, & istâ parte anni, in quâ rex (Persarum scil.) regiones obibat, maturi erant. Suid. τρωκτὰ, τὰ κερκτὰ τῶν ὀπωρῶν, οἷοι κέρνα καὶ βάλανοι.

⁴ Ὁ δὲ ναὸς, ὡς μικρὸς &c.] Plin. N. H. l. 36. c. 14. Magnificentiæ vera admiratio existat templum Ephesiæ Dianæ, ducentis viginti annis factum à totâ Asiâ. — Universo templo longitudo est 425 pedum, latitudo ducentorum viginti, columna centum viginti septem à singulis regibus factæ, 60 pedum altitudine. Adde Liv. l. 1. c. 45. Pausan. l. 4. c. 31. Solin Polyhist. c. 40. Salmas. Plinian. Exercit. p. 569. Spanhem. in Callim. hymn. in Dianam. v. 249. Porro, Act. XIX. 28, ideò forsan Diana audit μεγάλη, quòd insignis esset templi istius magnificentia, cultûsque ejus permagna celebritas. Videndi tamen ad locum eruditi interpretes, à doctis Wolfio citati: necnon Cl. Kuhn. ad Pausan. loco suprâ citato.

⁵ Καὶ τὸ ξόανον &c.] Plin. N. H. l. 16. c. 40. Maximè æterna putant eburnum, & cupressum, cedrinumque, claro de omnibus materiis judicio in templo Ephesiæ Dianæ: imò cum totâ Asiâ exstruente quadringentis annis peractum sit, convenit tectum ejus esse à cedrinis trabibus. De ipso simulacro Deæ ambigitur: ceteri ex eborno esse tradunt. At Vitr. —

νον χρυσῷ ὄνῃ, τῷ ὅντι Εφέτῳ. Καὶ σήλη ἔθηκε ὡς δὲ τὸν ναὸν
γραμματα ἔχουσα, ΙΕΡΟΣ Ο ΧΩΡΟΣ ΤΗΣ ΑΡ-
ΤΕΜΙΔΟΣ. Ὁ τὸν δὲ ἔχοντα καὶ καρπούμενον, τὴν μὲν
δεκάτην καταθύειν ἐκάστου ἔτους, ὅκ δὲ τοῦ περιττοῦ τὸν
ναὸν ἱποκβαλεῖν· εἰάν τις μὴ ποιῇ ταῦτα, τῇ θεῷ με-
λήσει.

² Εκ Κερασῶντος ἡ κατὰ θάλατταν μὲν ἐκομίζοντο ³ οἵπερ
καὶ παρόδιν, οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ γῆν ἐπορεύοντο. Ἐπεὶ δὲ ἦσαν
⁴ ἱπὶ τοῖς Μοσυνοίκων ὁρίοις, πέμπασιν εἰς αὐτὰς Τιμησίθεον

num aureo, illi quod est apud Ephesum simile est. Ac propter
templum stela erecta est, has quæ continet literas, FUN-
DUS DIANÆ SACER. Hunc qui possidet atque inde
fructus percipit, quotannis eum decimam consecrare, & de re-
liquo templum instaurare oportet: quodd si quis ista non fecerit,
deæ curæ erit.

Cæterum ex Cerasunte mari quidem ii, qui prius, veheban-
tur, cæteri terrestri pergebant itinere. Cùmque ad Mosy-
nocorum fines adessent, Timesitheum Trapezuntium, qui

l. 2. c. 9. cedrinum fuisse scribit. Cùm verò sanum illud & simula-
crom in Scillunte Noster Dianæ
erigere statuisset, ad instar ejus
templi & simulacri, quod Ephesi
fuit; credi par est, eum diligen-
tius inspexisse simulacrum, & ex
quali factum esset materiā cogni-
tum habuisse. Forfan tamen χρυ-
σῷ dixit pro ἐπιχρυσῷ, ut Latinis
aureus sæpè pro inauratus dicitur.

1 Τὸν ἡ ἔχοντα &c.] Orationem
hanc infinitam sic supplere licet,
Τὸν ἡ ἔχοντα καὶ καρπούμενον διὰ τὴν μὲν
&c. Hujusmodi supplementum po-
stulat oratio Thucydidea l. 6. c. 80.
Καὶ μὴ ἐκείνη τὴν παροχὴν δεκῆν,
&c. pro διὰ vel καὶ δεκῆν. Phavor.
Ἀπαρέμφοτα ἀπὸ παροχῆς λαμβά-
νεται. Homer. Il. α'. v. 323.

Χεῖρὸς ἐλόντ' ἄγμαι Βελήϊδω —
ἄγναι ἄγναι. De decimis vide p. 356.
n. 3.

2 Εκ Κερασῶντος δὲ &c.] Ad hi-

storiam jam redit seriem, quam p.
356. intermiserat.

3 Οἵπερ & παρόδιν,] Scil. οἱ περὶ ἀσπί-
δων, καὶ οἱ ὑπὲρ πηλοποιήσαντες, καὶ
παρόδιν, & γαῖαν &c. de quibus vi-
de p. 354.

4 Ἐπὶ τοῖς Μοσυνοίκων &c.] Strabo
l. 12. p. 825. τοῖς δὲ (scil. eorum,
qui Ἐπὶ καμῆται dicuntur) ἐπὶ δι-
δρασι ἢ πυργίαις οἰκοῦσι, διὰ καὶ Μοσυνοί-
κας ἐκάλεσαν οἱ πελαγοῖ, ἢ πυργίαις με-
σύναι λεγομένων. Apollon. Rhod. l. 2.
v. 1018 & seq.

Ἰερὸν δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῖσι ὅροις καὶ γαῖαν
ἀμειβοῦν,

Ἡ δὲ ἐν Μοσυνοίαις ἀπὸ ἕρπαι κατετάχθη
Μοσυνοίαις. & δὲ αὐτὴ ἐπὶ τῷ ἑνὶ ἑνὶ
ἴσῳ.

Scholias. ad ejusd. lib. v. 379. Μο-
συνοίαις δὲ ἐν τῷ καὶ αὐτὸ δὲ τῇ
διαγωγῇ τῇ παροχῇ ἐκείνῃ μὲν-
συναι καὶ οἱ ἐξυλοῖ οἰκοῦσι λεγομένη, οἱ
καὶ αὐτὴ ἐξυλοῖ. Sed de his alibi
plura.

τὴν Τραπιζούντιον, ¹ πρῶτον ὄντα τῶν Μοσυνοίκων, ἐρωτῶν-
 πες πόττον ὡς διὰ Φιλίας ἢ ὡς διὰ πολεμίας ² πορεύσιν-
 ται τῆς χώρας. Οἱ δὲ ³ εἶπον ὅτι ἐδοίσειεν. ἤπιστευον γὰρ τοῖς
 χωρίοις. Ἐντεῦθεν λέγει ὁ Τιμησίθεος ὅτι πολέμοι εἰσιν αὐ-
 τοῖς ⁴ οἱ ἐκ τῆς ἐπέκεινα· καὶ ἐδόκει καλέσασθαι ἐκείνους, εἰ βέλ-
 λονται συμμαχίαν ποιήσασθαι· καὶ πεμφθεὶς ὁ Τιμησίθεος,
⁵ ἦκεν ἄγων τὰς ἀρχοντας. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο, πυνήλθον οἱ τε
 τῶν Μοσυνοίκων ἀρχοντες καὶ οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων· καὶ
 ἔλεγε μὲν Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος·

Mosynæcorum erat hospes, ad eos mittunt, interrogantes utrum tanquam per pacatum an tanquam per hostilem agrum iter ipsis faciendum foret. Illi perinde fore aiebant; quippe qui locis munitis fidebant. Tum Timesitheus narrat esse iis hostes illos, qui ulterius habitarent: quare visum est hos ut advocarent, si belli societatem inire vellent; atque adeo missus ad eos Timesitheus, secum unâ ductis gentis principibus rediit. Posteaquam advenissent, tum Mosynæcorum principes tum Græcorum convenere duces: ac Xenophon quidem verba fecit, quæ Timesitheus interpretatus est:

1 Προξενον] I. e. Budeo interprete, Comm. L. G. p. 257. publicum hospitum. Hesych. Προξενος, οἱ πρῶτοι εἰς ξενίαν ἐπιμελόμενοι, ἤσαν τὰς ξενίας ὑποδισκόμενοι. Phavor. Προξενος, ὁ πρὸ πόλεως ἡγεμὼν ἐν τῇ σφίττει ἐπιτάσσων ξένων· οἷος Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Τρωσὶ, καὶ ὅποιοι οἱ βασιλικὴ διοικηταί. Idem, Προξενος, ὁ κοινὴ τῇ πόλει ἄλλης φίλος. Suid. Προξενος, ἐκάλουν τὰς πεταγμένους εἰς τὸ ὑποδισκῶν τὰς ξένους, τὰς ἐξ ἄλλων πόλεων ἡγόντας. Ammon. Προξενος καὶ ἰδιοξενος καὶ Δορυξενος διὰ φιλείας. Προξενος, πόλεως ἐξ ἑνός· Ξενος δὲ ὁ εἰς ἑνός. Οἱ αὐτὸς καὶ ἰδιοξενος. Δορυξενος δὲ ὁ ἐκ τῆς πόλεως γινόμενος φίλος.

2 Πορεύσονται] Sic rectè MS. Eton. Haftenus in libris plerisque scriptum παρεύονται. At Sieph. Leuncl. Porius uno ore auctores sunt, ut vel πορεύσονται vel παρεύονται rescriberetur.

3 Εἶπον ὅτι ἐδοίσειεν.] Similiter eodem verbo usus est Ælian. H.V. l. 3. c. 32. Καὶ τί δοίσει, ἴφη, &c. Idem l. 7. c. 14. Οὐδὲν γὰρ δοίσει, εἰς &c.

4 Οἱ ἐκ τῆς ἐπέκεινα.] Elliptica est locutio, hoc forsan modo supplenda: οἱ ἐκ τῆς τόπης vel μέρους, ἐκ ἐκείνης τοῦ χωρίου, vel μέρους, ὅπου. Thucyd. l. 7. c. 58. ἐν τῇ ἐπέκειναι ἰδρυμένοι Σιληνῆται. I. e. Æ. Porro interprete, ἐν τῇ ἐπέκειναι μέρει, ἐν τῇ μέρει τῇ ἐκ ἐκείνου τοῦ χωρίου· ἐν ἐκείνῳ τοῖς χωρίοις ὅπου. Idem l. 8. c. 104. ὥστ' αἱ ἐν τῇ ἐπέκειναι αὐτοῦ γιγνόμεναι &c. i. e. ἢ αὐτὴν ea, quæ in ulteriore illius parte fiebant &c. Vulgò quidem pro adverbio habetur ἐπέκεινα. Hesych. & Phavor. Ἐπέκεινα, παρέκει, (scribo, παρεκὴ) ὑπερτέρῳ, ὑπὲρ.

5 Καὶ] Vide p. 285. n. 5.

6 ἦκεν &c.] Verbum hoc sensum τῆς ἐπιμέλειας apud Nostrum sæpè

“Ὁ ἄνδρες Ἰ Μοσυώνιοι, ἡμεῖς διελθεῖν βεβλήμεθα εἰς τὴν
 “Ἑλλάδα περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐκ ἔχουμεν· κωλύσει δὲ ἔτι ἡμᾶς,
 “ὅς ἀκούομεν ὑμῖν πολεμίους εἶναι. Εἰ ἔν βέλεσθε, ἔξεστιν ὑ-
 “μῖν ἡμᾶς λαβεῖν συμμαχίας, καὶ τιμωρήσασθαι εἴ τι πάποθ’
 “ὑμᾶς ἔτοι ἠδίκησαν, καὶ τολοιπὸν ὑμῶν ὑπηκόους εἶναι τέτους.
 “Εἰ δὲ ἡμᾶς ἀφήσετε, σκεψάσθε πόθεν αὐτῶν ἂν ποσάωντην
 “δύναμιν λάβοιτε σύμμαχον.” Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο ὁ ἄρ-
 χων τῶ Μοσυονίων ὅτι καὶ βέλοιο ταῦτα, καὶ δέχοιτο τὴν συμμα-
 χίαν. “Ἀγετε δὴ, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, τί ἡμῶν δεήσασθε χρῆσασθαι,
 “ἂν σύμμαχοι ὑμῶν γενώμεθα; ³ καὶ ὑμεῖς τί οἰοί τε ἔσεσθε
 “ἡμῖν συμπράττειν περὶ τῆς διόδου;” ⁴ Οἱ δὲ εἶπον ὅτι ἱκανοὶ

“Cupimus nos, Mosynœci, pedestri itinere in Græciam
 “transire; navigia quippe non habemus: verum nos impe-
 “diunt ii, quos vobis hostes esse audimus. Quapropter si ve-
 “litis, licet jam vobis nos belli socios adsciscere, atque adeo
 “illos, si quâ unquam vos illi adfecerunt injuriâ, ulcisci, in-
 “que posterum ut vestro pareant iidem imperio efficere. Quod
 “si nos dimiseritis, circumspicite tandem unde tantum, vobis
 “qui opituletur, exercitum accepturi sitis.” Ad hæc Mosy-
 noecorum princeps respondit velle se hæc, & societatem eo-
 rum accipere. “Agite verò, inquit Xenophon, quam ad rem
 “nostrâ vobis opus erit uti operâ, si vobiscum belli societa-
 “tem ineamus? ac vos quid adjumenti ad expediendum nobis
 “transitum adferre poteritis?” Nobis, inquit, fati virium

ἁπρὲς obtinet. Sic suprâ p. 338.
 ἀπειμῆται ἔς τὴν ἀνὰ ἑλθὼν ἤξα δὲ τα-
 χίως. Et Joh. XIV. 18. ἔρχομαι πρὸς
 ὑμᾶς. ubi simplex itidem compo-
 siti illius vicem supplet.

1 Μοσυώνιοι,] Hi nimirum, qui
 in ulteriore Ponti litore habita-
 bant, mores plerumque illorum
 imitati, ad quos primò accesserat
 Timesitheus, idem quoque, quod
 illi, nomen adepti sunt.

2 Εἰ δὲ ὑμεῖς ἀφήσετε,] I. e. si eos
 ulciscendi facultatem, quam vobis
 jam daturi sumus, dimiseritis.

3 Καὶ ὑμεῖς τί οἰοί τε &c.] MS. E-
 ton. exhibet καὶ ὑμεῖς τί οἰοῦσθε ἔσεσθαι
 &c. Libri typis impressi, καὶ ὑμεῖς

ποιοί τε ἔσεσθε &c. Ipse cum Ste-
 phano malui ex utrâque illâ ter-
 tiam, eamque adeo sinceram, opi-
 nor, lectionem conficere. Elegan-
 ter autem τί οἰοί τε dicitur pro τί
 διανοήσασθε. Sic Thucyd. l. 8. c. 65. οἱ
 αὖ μέγιστα τοῖς τε χεῖμασι καὶ τοῖς σπύ-
 ρμασι ἀφιλεῖν οἰοί τε ὄντι.

4 Οἱ δὲ εἶπον ὅτι &c.] Abundat
 hæc vocula, ut aliàs ἁπρὲς. Thucyd.
 lib. 5. cap. 10. — Βρασιδίας — λίγα
 πῖς μισθ’ ἑαυτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι οἱ ἀν-
 δρες ἡμῶν εἰ μὴ οὐκ. Et ibid. c. 30.
 ἀνῆλθον δὲ ὅτι ἢ μὴ θῶν ἢ ἡρώων κά-
 λυμπε ἦ. Vide K. Π. p. 504. n. 1.
 & Steph. Append. ad scripta de
 Dial. Att. p. 75. & seq.

ἔσμεν εἰς τὴν χώραν¹ εἰσβάλλειν, ἐκ δ' ἐπὶ θάπτερα, τὸ τ' ὑμῖν τε
 ἔῃ ἡμῖν πολεμίων, καὶ δεῦρο ὑμῖν πέμψαι ναῦς τε καὶ ἄνδρας,
 οἵτινες ὑμῖν συμμαχῶνται τε ἔῃ τὸ ὁδὸν ἡγήσονται.

² Ἐπὶ ταῖς πρὸς δόντες καὶ λαβόντες, ὥχοντο· καὶ ἦκον τῇ
 ὑπεραία ἄγοντες τετρακόσια³ πλοῖα μονόξυλα, καὶ ἐν ἐκάστῳ
 τρεῖς ἄνδρας· ὧν οἱ μὲν δύο ἐκβάλλες, εἰς τὰξιν ἔθεντο τὰ ὄπλα·
 οἱ δ' εἰς ἔμενε. Καὶ οἱ μὲν λαβόντες τὰ πλοῖα, ἀπέπλευσαν· οἱ δ'
 μένοντες ἐξετάζαντο ἔτι.⁴ Ἐσηλ' ὥσπερ, ἀνὰ ἑκατὸν μάλιστα,

est ad invadendum ex alterâ parte illorum agrum, qui & vo-
 bis & nobis hostes sunt; *possumus* etiam huc ad vos tum na-
 ves tum viros mittere, qui & auxilio vobis fuerint & viâ
 se duces præstituri.

His conditionibus cùm dedissent *utrinque* fidem & acce-
 pissent, *ad suos* abiēre; ac postridie cum trecentis navi-
 giis monoxylis venerunt, tribusque in singulis viris; quo-
 rum duo *de navigiis* egressi, ad *Græcorum* aciem se adjunge-
 bant: unus *in navigio* manebat. Atque illi quidem, sumptis
 navigiis, *indè* enavigârunt; qui verò manebant hoc se mo-
 do in aciem disposuerunt: Steterunt, centuriatim admodum,

1 Εἰσβάλλειν, ἐκ τῆς ἐπὶ &c.] Sic
Thucyd. l. 7. c. 37. — καὶ ἡ νομισθεῖσα τῇ
 Συρακούσων ἐκ τῆς ἐπὶ θάπτερα πρὸς τείχεα.
 Cæterum, quâ ratione
 locutio sit supplenda, discas licet
 ex p. 363. n. 4.

2 Ἐπὶ ταῖς] Usitata in fœderi-
 bus ineundis formula. *Mar. Oxon.*
 p. 72. ed. *Mait.* Ἐπὶ τοῖσδε συνίθηντο
 &c. *Thucyd.* l. 4. c. 16. Αἱ μὲν πρὸς
 αὐτὴν ἐπὶ ταῖς ἐγένοντο, &c. Adde su-
 præ p. 285. n. 3. Cæterum, legi-
 tur etiam Ἐπὶ τοῖς τοῖς.

3 Πλοῖα μονόξυλα.] *Hesych.* Mo-
 νοξύλοις, πλοίοις. Ità & *Phavor.* A-
 pud utrumque forsan reponen-
 dum, *Μονοξύλοις, πλοίοις.* *Lexicon*
Gr. Lat. vetus: *Μονοξύλος, Linier.*
Arrian. Peripl. M. E. p. 151. edit.
Blanc. huiusmodi navigia memo-
 rat: Ἐπὶ δ' ἐν αὐτῇ (*Menuthiâ*) πλοιά-
 ρια βαπτὰ καὶ μονόξυλα, οἷς χρῶνται
 &c. Ipsâ voce Græcâ usus est *Plin.*

N. H. l. 6. c. 23. Regio autem, ex qua
pipet monoxylis lintribus Caracen con-
vehunt, vocatur *Cottonara.*

4 Ἐσησαν ὥσπερ, ἀνὰ &c.] Sic MS.
Eton. atque edit. ferè omnes. At
 in *Stephan* legitur Ἐσησαν ὥσπερ ἀνὰ
 ἑκατὸν μάλιστα, οἷον χοροί, ἀντιστοιχῶντες
 &c. Ipse *Steph.* illud οἷον in exem-
 plaribus minimè contemnendis re-
 periri scribit. Lectionem *Steph* im-
 probat *Leunclavius*; putâtque adeo
 factam quandam vocum trajectio-
 nem, ut hoc modo legatur, Ἐση-
 σαν ἀνὰ ἑκατὸν μάλιστα, ὥσπερ οἱ χοροί,
 &c. *Steph* etiam, modò retinueris
 οἱ χοροί, loco suo movendum ὥσπερ,
 & ante οἱ χοροί ponendum, censuit.
 Ipse nec scripturam vocum, nec or-
 dinem mutatum velim. Non in-
 frequens utique est apud elegan-
 tissimos etiam Græciæ scriptores
 istiusmodi verborum trajectio. No-
 ster suprâ p. 347. ἐκείνου τὸν λόγον
 ἱκάνει

οἱ χοροὶ, ἀντιστοιχῶντες ἀλλήλοις, ἔχοντες γέρρα πάντες ἡ δό-
κων βοῶν δασέα, ² εἰκασμυῖα κιττοῦ πετάλω· ἐν δὲ τῇ δε-
ξιᾷ ³ πάλιν ὡς ἐξάπηχυ, ἔμπροσθεν μὲν λόγχην ἔχον, ὅπι-
δεν δὲ αὐτῷ τῷ ξύλῳ σφαιροειδές. Χιτωνίσκης ᾧ ἐνεδεδύ-
κεται ὑπὲρ γονάτων, πᾶχος ὡς ⁴ λινῆ σωματοδέσμη· ὅπῃ ᾧ

tanquam chori, alii aliis respondentes, omnes instructi gerris
densis, ex alborum boum coriis, ad hederæ folii similitudinem
factis; dextrâ sex ferè cubitum paltum tenentes, cujus anterior
pars cuspidem habebat, posterior sphæralem ligni ipsius for-
mam. Tunicis supra genua induti erant, quarum erat ea cras-
situdine, quæ lineæ fasciæ, quâ stragula vestis constringitur: in

ἔχοντες σοῖσται τ' λοχαγῶν, &c. Hero-
dot. I. I. c. 109. ἄλλο τί ἢ λείπεται τὸ
ἐξῆντι ἐργὸν κινδυνῶν ὁ μάλιστα; Dio-
nys. Hal. de Thucyd. Hist. judic. c.
31. "Καὶ ὅρκοι, φησὶν, εἰ περ ἄρα ἐ-
" γίνοντο ξυναλλαγῆς, ἐν τῷ αὐτίκῳ περὶ
" τὸ ἄπλοστον ἐκαστὸν διδόμενοι, ἔχουσι, ἢ
" ἔχοντες ἄλλοθεν διώκοντες." Εἰ τούτοις,
inquit Criticus, ὑπὲρ πάντων τῶν καὶ ἐξ-
ῆντι οἱ μὲν γὰρ "Ὅρκοι τ' συναλλαγῆς"
σημασιφόροι ἔχουσι ταῦτα, "Οἱ δὲ πε-
" ρὶ τῆς φιλίας ὅρκοι εἰ περ ἄρα γίνον-
" το." Τὸ δὲ "ἔχουσι," δὲ ὑπερβαίνει
καὶ ἄλλοι, τὸ "αὐτίκῳ" ἔστιν βέλτερον
καὶ δηλόν, Εἰ "τῷ παλαιῷ ἔχουσι."
Ibid. lege plura. Extant autem il-
la Thucyd. verba I. 3. c. 52. Colla-
tis hisce exemplis, haud ita du-
ra videbitur verborum structura.
I Joh. II. 27. Καὶ ὅμοις, τὸ χρίσκει
&c. Suid. Ἀντιστοιχῶντες. Ἐστῶσι ὡς περ
μέγιστοι χοροὶ, ἀντιστοιχῶντες ἀλλήλοις, ἔ-
χοντες γέρρα πάντες βοῶν δόκων. Sed
in hoc accuratam citandi diligen-
tiam (quod & aliàs monui) frustra
quaesiveris. Porro, μέγιστοι hic lo-
ci, & apud Thucyd. plus vice simpli-
ci, valet idem atque admodum, cum
vocibus numerum denotantibus
adjunctum est; i. e. ferè, circiter.
Vide sis Thucyd. I. I. c. 13. & c. 93.
Liv. I. 44. c. 43. Caesar. de B. G. I.
5. c. 40. & quæ ibi ad vocem ad-

modum notavit Cl. Davis.

1 Δόκων βοῶν] Eustath. ad Ho-
mer. II. δ'. v. 141. Ἰστοῖ δὲ ὅτι ἐλπίφρα-
τα μὲν λίγα τὸ ἐλπίφραστον ὄντων τῶν τοῦ
ὅλεος ὀνομαζομένων ὀνομαζομένων τὸ μέρος ὃ τὸ πᾶν
καὶ βύς, τὸ δὲ μέρος, ἢ βύρας. Adde II.
v. 238. & alibi. Hujusmodi forsan
thoracibus usi sunt equites illi, qui
p. 76. δόκων βοῶν ἀδελφῶν ἀδελφῶν ἀδελφῶν

2 Εἰκασμυῖα κιττὸν πετάλω] J. Poll.
I. I. c. 134. Πάλιν Ἀμφιλοχία, ὡς φη-
σι Ξενοφῶν, παροικῶντα κιττοῦ πετάλω.
Hunc locum, opinor, respexit. Sni-
das ipsa Xenophontis verba citat
ad v. Πετάλω.

3 Παλιν] Quid sit, docebit In-
dex vocab. Persic. K. Π. nostræ ad-
jectus.

4 Λινῆ σωματοδέσμη.] Vocant
Græci σωματοδέσμη stragula vestis
intolucrum. De Cleopatrarum com-
mento, quo periculum ad vitan-
dum usa est, sic Plutarch. in Cæsare
p. 731. ὅπῃ δὲ λαθεῖν ὄντος ἄλλως, ἢ
μὲν εἰς σωματοδέσμη ἐνδύσασθαι, ὡς τεί-
νει (reponere ὡς τείνει) μακρὸν ἰαυτήν.
ὁ δὲ Ἀποδόνητος ἰμῶντι σωματοδέσμη
σωματοδέσμη, εἰς κομίζετο &c. Plura
si desideres, adi doctiss. Casaubon.
animad. in Aithen. I. I. c. 4. Tho.
Magist. Στρωματόδεσμη μὴ εἶπῃς ἐπὶ στω-
ματόδεσμη, ἀλλὰ σωματοδέσμη, καὶ στω-
ματόδεσμη, οὐδενίτις. Mar. Anic.
Στρω-

τῇ κεφαλῇ κράνη ¹ σκυλίνα, οἷά περ καὶ Παφλαγονικά, ² κρά-
 βυλον ἔχοντα κατὰ μέσον, ἐγὺλάτω τιανοειδῇ· ἔχον ᾧ καὶ ³ σα-
 γαίρεις σιδηρεῖς. Εντεύθεν ἐξῆρχε μὲν αὐτῶν εἰς, οἱ δὲ ἄλλοι,
⁴ πάντες ἄδοντες ἐπορεύοντο ἐν ῥυθμῷ, καὶ διελθόντες διὰ τῶν
 τάξεων καὶ ⁵ διὰ τῶν ὀπλων τῶν Ἑλλήνων, ἐπορεύοντο εὐθύς
 πρὸς αὐτὴν πολεμίους, ὅππῃ ⁶ χωρίον, ὃ ἐδόκει ὀπμαχώτατον
 εἶναι. ⁷ Εκείτω ᾧ τὰτο πρὸ τῆς πόλεως, τῆς μητροπόλεως καλα-
 μῆνης αὐτῆς, καὶ ἔχουσι ⁸ τὸ ἀκρότατον τῆς Μοσυνοίκων· ⁹ καὶ

capite coriaceas gestabant galeas, cujusmodi sunt Paphlagoni-
 cæ, quarum in medio spira erat tortilis, tiaræ formam quàm
 proximè referens : habebant etiam secures ferreas. Tum ve-
 rò ex iis unus *progressum à cantu* auspicatus est, cæterique om-
 nes cum cantu incedebant in numerum, pèrque ordines Græ-
 corum & armatos progressi, in hostes rectà tendebant, ad
 castellum, quod facillimum esse expugnatum videbatur. Situm
 hoc erat ante urbem, quam ipsi metropolim adpellabant,
 quæque arcem Mosynæcorum præcipuam continebat ; atque

Στραματοδότομος, Ἀπικῶς· στραματιδός,
 Ἑλληνικῶς.

¹ Σκυλίνα &c.] Suid. Σκυλίνας, δερ-
 μῶτιον. Deinde, paucis interje-
 ctis, locum hunc Xenoph. citat.

² Κράβυλον &c.] In Suidā, ad v.
 Κράβυλος, legitur etiam hic locus.
 Eodem interprete, Κράβυλον est ὁ
 κραβυλὸς τῶν παιδίων (sic quoque re-
 scribendum in Hesych. & Phavor.)
 — ὁ οὖν τῶν τετραῶν πεπλεγμένος κρό-
 σμος. Scholiast. in Thucyd. l. i. c. 6.
 Κράβυλος δὲ ἐστὶν εἶδος πλέγματος τῶν
 τετραῶν, διὰ ἑκατέρων εἰς ὅξυ δόρυλητον.
 Harpocrat. Κραβυλὸς ὅ ἐστι π ἐμπλο-
 κῆς ἐστὶ ὁ κράβυλον. Sic & Etymol.
 m. auctor. Vide sis quæ de hac
 voce notârunt Perizon, & Kuhn. ad
 Ælian. V. H. l. 4. c. 22.

³ Σαγαίρεις] Consulè Indic. E-
 tymol. K. Π. adjectum.

⁴ Πάντες ἄδοντες &c.] Respice p.
 279. n. 6. Sic ferè de Lusitanis
 Diodor. Sic. l. 4. p. 311. οὗ δὲ τοῖς
 πολέμοις πρὸς ῥυθμὸν ἰμοαίνουσι, καὶ

παῖναι ἄδουσιν, ὅταν ἰπίωσι τοῖς ἀν-
 τιπαγούροις. Phavor. Ρυθμὸς, ἀρμε-
 νία, ἀγκυρία, παιδουσις, ἢ ἡ τῆς κρή-
 σης τάξις. Suid. ὅταν ἡ ταχὺς ἔβρω-
 δία τῶν πεδίων ἄρσις καὶ ἡ ἵσις λόγος ἔχουσι
 πρὸς ἄλλα, ῥυθμὸς γίνεται.

⁵ Διὰ τῶν ὀπλων] Vide p. 355.
 n. 3.

⁶ Χωρίον, ὃ &c.] Mavult Mures.
 ἢ ἰδοὺν quam scripturam sequitur
 Amas. Sed nil mutandum. Suid. &
 Phavor. Ἐπίμαχος. διωμυρὴν πολέμοι-
 ας : utroque verba hæc Xenophon-
 tis adferente.

⁷ Εκείτω] MS. Eton. ἐκεῖτω. Sed
 lectio vulgata rectè in aliis libris
 retinetur.

⁸ Τὸ ἀκρότατον] I. e. *supremam* re-
 gionis *partem*, maximèque sive na-
 turâ loci sive arte editam. Quip-
 pe moris erat arces urbium, quas
 inde adpellârunt ἄκροις, in altis lo-
 cis ædificare.

⁹ Καὶ πρὸ τῆς πόλεως &c.] Scil. in-
 ter ipsos Mosynæcos.

πρὸς τὰς τὸ πόλεμος ἦν· οἱ γὰρ αἱ τὰς ἔχοντες ἐδόκην ἐγκρα-
τίαι πάντων Μοσυνοίκων εἶναι. ¹ Καὶ ἔφασαν τῆς δὲ δικαίως
ἔχειν ² τὸ, ἀλλὰ κρινόν ἐν καταλαβόντας ³ πλεονεκτεῖν.

Εἰποντο δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν Ἑλλήνων τινες, οὐ ταχθεῖντες
ὑπὸ τῶν στρατηγῶν, ἀλλ' ἀρπαγῆς ἕνεκεν. Οἱ δὲ πολέμιοι,
⁴ προσιόντων, ⁵ τίως μὲν ἡσυχάζον· ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἐχθρόντο ⁶
χωρίου, ἐκδραμόντες ⁷ τρέπονται αὐτοὺς, καὶ ⁸ ἀπέκτειναν
συχροὺς τῶν βαρβάρων, καὶ τῶν σωμαναδάντων Ἑλλήνων τι-
νάς· καὶ ἐδίωκον, μέχρις οὗ εἶδον οὗτο Ἑλλήνας βοηθῆντας·
εἶτα δὲ ἐκτραπόμηναι ὤχοντο· ⁹ καὶ δαυτεμόντες τὰς κεφα-
λάς τῶν νεκρῶν, ἐπεδείκνυσαν τοῖς τε Ἕλλησι καὶ τοῖς αὐτῶν

ad eod. de hac bellum inter ipsos gestum erat : nam quolibet tem-
pore, eam qui tenebant, Mosynoecos ii omnes in potestate suâ
habere videbantur. Atque hoc aiebant illos non jure tenere, sed
eo quod utrisque commune erat occupato, res suas amplificare.

Sequebantur hos è Græcis etiam nonnulli, non à ducibus
designati, sed prædæ causâ. Hostes autem, illis accedentibus,
primum quiescebant : cum verò propè à castello abessent, ex-
cursione factâ in fugam eos vertunt, ac barbarorum complu-
res, & Græcorum, qui cum iis adscenderant, nonnullos inter-
fecerunt : fugientes etiam persequiebantur, donec Græcos suis
opem ferre viderent : tum verò conversi discedebant : & cum
interfectorum præcidissent capita, tum Græcis tum hostibus ea

¹ Καὶ ἔφασαν] Scil. qui se Græ-
cis adjunxerant.

² Τὸ] Scil. χωρίον illud, in quod
tendebant cum focis Græci.

³ Πλεονεκτεῖν.] Vide sis K. Π. p.
91. n. i. Suid. Πλεονεκτῶ, — πλεον-
εχω — ἀδικῶ. Hesych. Πλεονεξία, τὸ
πλεον ⁴ δόλοντος ἐκ πλοῦ λαμβάνειν.

⁴ Προσιόντων.] Hanc lectionem
MSto Eton. debemus. In libris
editis scribitur πρὸςιόντων. Hæc au-
tem invicem permutata vidimus p.
107. n. 2.

⁵ Τίως μὲν &c.] Phavor. Τίως, ἀν-
τι τῷ οὐ τοσούτω — καὶ ἀντι τῷ κατὰ τὸ
πικρόν — καὶ ἀντι τῷ μέλει &c. ἢ ὡν. Æ-
lian. V. H. l. 10. c. 9. — τίως μὲν εὐ-
φραίντο, ἔτι αὐτῶν εἰς τὴν τῇ ὁσμῇ. Επεὶ

³ αὐτῶν &c.

⁶ Τρέπονται αὐτοὺς] Eidem ver-
bo vim activam dedit Noster Hiss.
Gr. l. i. haud ita longè ab init.
τῆς δὲ τρεψάμενοι καὶ &c.

⁷ Απέκτειναν συχρῶς &c.] Scil.
eorum, qui se socios Græcis addi-
derant.

⁸ Καὶ ἀποτιμήντες τὰς κεφαλὰς
&c.] Sic suprâ p. 319. Chalybes :
καὶ δαυτεμόντες τὰς κεφαλὰς, ἐχόντες
ἰσχυροὺς καὶ ἦδον, καὶ ἐχρόσθη, ὅποτε
οἱ πολέμιοι ὀψιὰς αὐτῶν ἐμύκον. Hoc
utique eo consilio patrabant bar-
baræ gentes, ut se victores os-
tentando suis animum adderent,
hostibus contra terrorem incute-
rent.

πολεμίοις· ἔ' ἅμα ἐχόρευον, ¹ νόμῳ πινὶ ἄδοντες. Οἱ δ' Ἕλλη-
 νες μάλα ἤχθοντο, ὅτι τὰς τε πολεμίας ἐπεποιήκεσαν θρασυτέ-
 ρως, ἔ' ὅτι οἱ ² ἐλθόντες Ἕλληνες σὺν αὐτοῖς ἐπιφεύρασαν, μάλ'
 ὄντες συκνοί· ὃ ἔ'πω πρόσθεν ἐπεποιήκεσαν ³ ἐν τῇ στρατείᾳ. Ξε-
 νοφῶν δ' συγκαλέσας τὰς Ἑλλήνας, εἶπεν· “ Ἀνδρες στρατιῶται,
 “ μηδὲν ⁴ ἀθυμήσῃτε ἐνεκα τῆ γεγνημένων· ⁵ ἔστι γὰρ ὁ, πὶ καὶ ἀρ-
 “ θὺν ἔ' μείον ἔ' κακὴ γεγνήη. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐπίστασθε ὅτι οἱ
 “ μέλλοντες ἡμῖν ἡγεῖσθαι, τῷ ὄντι πολεμίοι εἰσιν οἷοι καὶ ἡμᾶς
 “ ἀνάγκη· ἔπειτα καὶ ⁶ τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀφροντισήσαντες τ' σὺν ἡ-

fuis ostentabant; simulque tripudiabant, ad certum quendam modulum cantantes. At Græci molestè admodum ferebant, hostes à suis audentiores esse redditos, ac Græcos, qui cum istis profecti fuerant, cùm valde multi fuissent, fugissè: quod nunquam antea totâ in expeditione fecerant. Xenophon au- tem convocatis Græcis, hæc verba fecit: “Nihil animis, “viri, demissi sitis propter ea quæ accidere: est enim & “boni quid non minus malo quod accidit. Nam primùm “certò scitis, eos, qui futuri sunt itineris nostri duces, re- “apse hostili esse in illos animo, quos itidem nos *hostium lo-* “*co ducere* necesse est: deinde ex Græcis ii, aciem qui no-

1 Νόμῳ πινὶ ἄδοντες.] Suid. & Pha- vor. Νόμος, ὁ καθιερωμένος τρόπος τῶν με- λωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν, ἢ ῥυθμὸν ὁρισμένον. Adde p. 319. n. 7. & J. Poll. l. 4. segm. 65 & 78.

2 Ἐλθόντες.] MS. Eton. ἐξελθόντες. Sed nil mutandum: cùm simplex etiam *proficiscendi* gaudeat signifi- catione, uti quidem monuimus K. Π. p. 420. n. 2.

3 Ἐν τῇ στρατείᾳ.] MS. Eton. at- que editi plerique ὦ τῇ στρατείᾳ. Omnino malè. Hanc autem vo- cis receptæ locum aliàs etiam oc- cupasse notavimus K. Π. p. 378. n. 1.

4 Ἀθυμήσῃτε.] MS. Eton. & libri quidam typis impressi dant *θαιμή-* σῃτε, alii ἀθυμήσῃτε. Edit. Steph. scri- pturam libens recepi.

5 Ἐστὶ γὰρ ὁ, πὶ καὶ &c.] Eodem mo-

do loquitur Æschin. dial. 2. sect. 24. ἔστιν ὁ, πὶ ἂν πλεονάτωρ τοιμίζοντο εἶναι ἀπὸ τούτου; Idem mox infra sect. 25. sine interrogatione: οὐ γάρ ἐστιν ὁ, πὶ ἂν αὐτοῖς συνέμισθαιμιθά οὖν &c. Ducem autem se pruden- tem simul & strenuum præbet hîc Xenophon, cùm malis adeò non cedendum, ut in iis usum aliquem inesse statuatur. Onofand. Στρατηγ. c. 13. Οὐ γὰρ ἀνὶ δὲ πρὶς ἐμπύση δυοδυμία στρα- τήμωσι ἐφόρος — ὁ στρατηγὸς τῶν μεί- λιστο τοῖς στραπώταις ἰλαρὸς, καὶ γεγε- νῶς, καὶ ἀκαταπληκτος φαίνεται.

6 Τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀφροντισήσαντες.] Adi pag. 259. n. 1. Porro in MSto Eton. legitur ἔ' παρὰ δ' ἔ' τῶν Ἑλλήνων οἱ ἀμελήσαντες &c. De particulâ inlatâ non laboro: at glossam sapit par- ticipium. Phavor. Αφρονισήσαντες, ἀμε- λήσαντες ἢ ἀμελήσαντες.

“ μὴν ταῖς αὖτις, καὶ ἡγετάμενοι ἱκανοὶ εἶναι σὺν τοῖς βαρβάροις
 “¹ ταῦτα πράττειν, ἅπερ σὺν ἡμῖν, δίκην δεδώκασιν· ὥστε αὐτοῖς
 “ ἦτιον ἢ ἡμέτερας ταῖς αὖτις ἀπολείψον. Αλλ’ ὑμᾶς δὲ² παρα-
 “ σκευάσασθαι, ὅπως καὶ τοῖς φίλοις ἔσι τῶν βαρβάρων δόξετε
 “ κρείττους αὐτῶν εἶναι, καὶ τοῖς πολεμίοις δηλώσετε, ὅτι οὐχ ὁ-
 “ μοίοις ἀνδράσι μαχεῖν³ νῦν τε ἔστι ὅτε τοῖς ἀπακτοῖς ἐμάχοντο.”

Ταύτην μὲν ἔν τῃ ἡμέρᾳ ἔτως³ διέμειναν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
 θύσαντες, ἐπεὶ ἐκαλλιέρησαν, θρῖσάντες, ὀρθίως δὲ⁴ λόχους
 ποιητάμενοι, καὶ τὰς βαρβάρους ὅτι τὸ εὐώνυμον κατὰ ταυτὰ
 ταξάμενοι, ἐπορεύοντο, τὰς τοξότας μεταξὺ τῶν λόχων ὀρθίων
 ὄντων ἔχοντες, ὑπολειπομένους ἢ μικρὸν ἔσματος τῶν ὀπλι-
 τῶν. Ἦσαν γάρ τῶν πολεμίων οἱ εὐζωνοί, οἱ κατατρέχοντες

“stram contempserunt, & se cum barbaris eadem gerere pos-
 “se putârunt, quæ nobiscum *gessere*, pœnas dederunt: ad-
 “eò ut posthac minùs sint aciem nostram relicturi. Verùm
 “sic vos paretis vosmet oportet, ut tum iis barbaris, qui no-
 “bis sunt amici, præstantiores ipsis videamini, tum hostibus
 “declaretis, non jam ipsos cum similibus viris pugnatu-
 “atque cùm *modo* nullius ordinis observantes sunt adorti.”

Et hunc quidem diem ità permanserunt: postridie factâ re
 sacrâ, ubi egregiè litâssent, prandio sumpto, instructis co-
 hortibus rectis, ac barbaris eodem modo ad finistram colloca-
 tis, pergebant; sagittariis intra cohortes rectas receptis, ità
 tamen ut paululum à gravis armaturæ militum fronte abessent.
 Nam inter hostes erant expediti, qui *in nostros* incurstantes

1 Ταῦτα] Vulgò, ταῦτα. At Ste-
 phano recepta meritò probata est
 scriptura.

2 Παρασκευάσασθαι, ὅπως — δόξετε
 &c.] MS. Eton. dat παρασκευάζειν,
 ὅπως — δόξετε — δηλώσετε &c. Mihi
 quidem placet vulgata scriptura.
 Phavor. ὅπως, ὅτι λαμβάνεται ἀπὸ τῆς
 ἱσ, ἐς ὑποτακτικὴν δότι δίδεται, ὅταν ἢ
 τὸ πρᾶγμα ὁμολογέμενον, ὅταν ἢ ἐπιμα-
 φοτιεῖται, ἐς εὐκλειαν δότι δίδεται· ὅτε ἢ
 λαμβάνεται ἀπὸ τῆς πῶς, ἐπὶ παραγω-
 γίας, πρὸς μέλλοντα ὁρατικόν.

3 Διέμειναν] Vide p. 253. n. 6.

4 Οἷον — ὑπολειπομένους] Vox

prior in MSto Eton. deest: alte-
 rius vice *Μινειος* reponit ὑπολειπο-
 μένους. Sed Atticorum more *πλειοτά-
 ζειν* videtur ὅταν, cui familia exem-
 pla suppeditat Steph. Append. ad
 Al. Scripta de Dial. Att. p. 77 &
 seq. Cæterùm, de cohortibus ità
 dispositis vide p. 327. n. 4. Nec
 minùs commodè procedet oratio,
 si retineas ὑπολειπομένους, ut refe-
 ratur ad τοξότας, quàm si rescribas
 ὑπολειπομένους, quod *ἐμμέτος* respi-
 ciat oportet.

5 Τῶν πολεμίων οἱ εὐζωνοί, οἱ &c.]
 A MSto Eton. abest οἱ post εὐζωνοί:
 quam

ταῖς λίθοις ἔβαλλον. Τάτῃς ἔν ἀνέσθλον οἱ τοῖοι καὶ οἱ πελ-
 τασταί· ¹οἱ δ' ἄλλοι βάδην ἐπορεύοντο, πρῶτον μὲν ²ἔπει τὸ
 χωρίον, ἀφ' οὗ τῇ περειαίᾳ οἱ Βάρβαροι ἐτράπησαν, καὶ οἱ
 σὺν αὐτοῖς. Ἐνταῦθα γὰρ οἱ πολέμιοι ἦσαν ἀνπιταγυνοί.
 Τοὺς μὲν οὖν πελταστὰς ἐδέξαντο οἱ Βάρβαροι, καὶ ἐμάχοντο·
 ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν οἱ ὀπλίται, ἐτράποντο. Καὶ οἱ μὲν πελ-
 τασταὶ εὐθὺς εἶποντο, διώκοντες ἄνω πρὸς τὴν μητροπόλιν· οἱ
 δὲ ὀπλίται ἐν τάξει εἶποντο. Ἐπεὶ δ' ἄνω ἦσαν πρὸς ταῖς τῇ
 μητροπόλεως οἰκίαις, ἐνταῦθα δὴ οἱ πολέμιοι ὁμᾶ δὴ πάν-
 τες γενόμενοι ³ἐμάχοντο, καὶ ἐξηκέντιζον τοῖς παλτοῖς· καὶ
⁴ἄλλα δόρατα ἔχοντες παχέα, μακρὰ, ὅσα ἀνὴρ φέροι μό-
 λης, τῆτοις ἐπειρῶντο ἀμυνέσθαι ἐν χειρὶς.

lapidibus eos petebant. Hos itaque sagittarii ac peltastæ re-
 primebant: cæteri milites gradatim procedebant, primò qui-
 dem ad eum ipsum locum, de quo pridie barbari, atque ii qui
 cum ipsis erant Græci, in fugam acti fuerant. Ibi enim hostes
 adversus instructi stabant. Et peltastarum quidem impetum
 sustinebant barbari, pugnamque inibant: verum ubi gravis ar-
 maturæ milites prope jam ab ipsis aberant, in fugam se con-
 vertebant. Ac peltastæ statim sequebantur, sursum eos ad me-
 tropolim persequentibus; at gravis armaturæ milites ordine ser-
 vato sequebantur. Posteaquam sursum ad ipsas metropolis
 domos pervenissent, tum verò in unum collecti hostes uni-
 versi dimicabant, paltræque ejaculabantur; & cùm alias habe-
 rent hastas, crassas, longas, quantas vir unus vix gestaret, his
 vim hostium à se cominùs propulsare conabantur.

quam cùm voculam in aliis etiam
 codicibus desiderari vidisset Steph-
 anus, eam quidem delendam, & ar-
 ticulum οἱ, ante εὐζανοί, in οἱ mu-
 tandum censuit.

1 Οἱ δ' ἄλλοι] Scil. ὀπλίται.

2 Ἐπὶ τὸ χωρίον, ἀφ' ὧ &c.] Vide
 P. 372.

3 Ἐμάχοντο, & ἐξηκέντιζον &c.] MS.
 Eton. atque editi quidam veteres
 dant ἐμάχοντο τοῖς παλτοῖς &c. & ἐξη-
 κέντιζον prorsus omissis; quibus e-
 tiam Steph. asteriscum, notam uti-
 que vocum suspectarum, adposuit.

Sed locum hunc, per me licet, te-
 neant. Similiter Noster *Hist. Gr.* I.
 4. paulò ultra med. & τοῖς δόρασιν ἐξα-
 κέντιζοντες, &c. Paltum quid sit do-
 cebit Index Etym. K. Π. adjunctus.

4 Ἀλλὰ δόρατα ἔχοντες &c.] Sic pas-
 sim Noster verborum ordinem só-
 nūmque ad rei exponendæ natu-
 ram exigit. Viri certè iniquum ha-
 stæ ingentis pondus ægrè sustinen-
 tis labor hic pulchrè depictus est,
 & quasi ob oculos positus — ὅσα
 ἀνὴρ φέροι μόλις. Adde p. 336. n. 4.
 & de μόλις p. 352. n. 5.

Επεὶ ὅτε ἔχ' ὑφίεντο οἱ Ἕλληνες, ἀλλ' ὁμοῖοι ἐχώρην, ἔφυγον οἱ βάρβαροι, καὶ ² ἐντεῦθεν ἅπαντες ἔλιπον τὸ χωρίον. Ο δὲ βασιλεὺς αὐτῶν, ³ ὁ ἐν τῷ μύσῳ ⁴ τῷ ἐπ' ἄκρῳ ὠκεδομημένῳ, (ὃν τρέφουσιν πάντες κοινῇ αὐτῷ μένοντα ἐ φυλάττοντα) ἐκ ἡγέ- λην ἐξελεῖται, οὐδὲ οἱ ἐν τῷ ⁵ περὶ αὐτῶν αἰρεθέντι χωρίῳ ἀλλ' αὐτῷ σὺν τοῖς ⁶ μούνοις κατακαύθησαν. Οἱ δὲ Ἕλληνες διαρ- πάζοντες τὸ χωρίον, εὗρισκον ⁷ θησαυροὺς ἐν ταῖς οἰκίαις αὐ-

Cum verò Græci non cederent, sed ad manus cum eis con- ferendum pergerent, fugæ se dederunt barbari, atque hinc universi oppidum reliquerunt. At rex eorum, qui in lig- neâ degebat turri, loco edito exstructâ, (quem ibi manen- tem & custodiam agitantem communiter alunt omnes) ex eâ egredi nolebat, ac nē illi quidem qui in loco prius capto e- rant: sed ibi unâ cum ædibus ligneis exusti fuere. Græci cum oppidum diriperent, thesauros panum in ædibus inve-

1 Ομοῖοι ἐχώρην,] Confer p. 225. n. 4.

2 Εντεῦθεν] Lexic. G. L. vetus exponit, *Hinc, exin*. Hesych. Εντεῦ-θεν, ἔξθεν, ἐκ τούτου. Ad hunc locum adpositē & clariùs quidem *Phavor*. Εντεῦθεν, παρ' αὐτοῦ, i. e. confestim, pro- tipius. Quo sensu suprâ sapè venit.

3 Ο ἐν τῷ μύσῳ &c.] Etymol. m. auctor: Μόσυν, σημαίνει τὴν ἐνυλί-την οἰκίαν. Hesych. & *Phavor*. Μόσυν, πόρνος. Duplici utique σ nonnun- quam exarata est vox. *Dionys*. Pe- tieg. v. 766.

— καὶ οἱ μούνοις ἔχουσι

Διεραιτίαι.

Ad hæc *Eustath*. Οπ τὴς Μοσυνοίαις ἀειφερόμεν ἢ ἐπομολογῶν ὁ Διονύσιος, λέγει μούνας ἔχει διεραιτίαις, ἡγὰρ ἐν- λίκαις. Adde p. 362. n. 4. & *Dionys*. *Hal*. A. R. I. I. c. 26.

4 Τῷ ἐπ' ἄκρῳ &c.] Quod suprâ p. 367. Nostro τὸ ἀκρότατον τὸ Μοσυ-νοίκων dicitur. *Diodor*. Sic. I. 14. p. 260. Ἦν ὅτε τὸ χωρίον ἔτετο μετὰ πόλιν τὴν ἀλάν ἐνυμύται, ἐν ᾗ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἡτοίκα, τὸν ὑψηλοτάτω τόπῳ ἔχει. Ἐξος δὲ ἔχει πάσης μίαν ἐν αὐ-

τῷ τῶν πάντα βίον, κατέχειν ἀλγύνας τοῖς ὅλοις τὰ περὶ αὐτῶν. Excerpt. *Nic. Damasc*. p. 517. leguntur hæc: Μόσυνος τὸ αὐτῶν βασιλεὺς τρέφεται ἐν πόλει κατέχειν. *Apoll. Rhod*. I. 2. v. 1028 & seq.

Αὐτῶν ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μούνας κατέχειν

ἡγὰρ πολίται δίκας λαοῖσι διὰ τῶν Σχολίων &c.

5 Προτίρη] MS. Eton. περὶ τῶν. Sed sæpissimè adjectiva pro adver- biis, tam apud Græcos quàm apud Latinos, poni notissimum est. Vi- de sis p. 328. n. 5.

6 Μούνας] MS. Eton. μούνας. Vulgata forsan scriptura li- brario minùs erat probata, quod ex μούνα, ὑπο &c. juxta regulas grammaticas, μούνας, non μούνας, deductum oportuit. Sed hand pauca reperiuntur nomina, quo- rum ex diversis declinationibus formantur casus: exemplorum co- piam vulgus Grammaticorum sup- peditabit.

7 Θησαυροὺς] Tam de coriâ, quàm de receptaculo, rerum quarumcun- que

των ¹ νευμηδίων πατρίδας περυσινῶν, ὡς ἔφασαν οἱ Μοσύνοικαι·
 τ̃ ἢ νέον ὅτιον σὺν τῇ καλάμῃ δ' οὐκ αἰμυλον· ἦσαν ἢ ² ζεαὶ αἱ
 πλεῖσται. ³ Καὶ δελφίνων τεμάχη ἐν ἀμφορεῦσιν εὐρίσκειτο τε-
 παρχευμδία, καὶ σταρ ἐν τεύχεσι τ̃ δελφίνων, ὧ ἐχρῶντο οἱ
 Μοσύνοικαι, καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ. ⁴ Κάρυα δ' ὅτι τ̃

nerunt congestorum patrios anno superiore confectos, quem-
 admodum aiebant Mosynœci : & frumentum novum unā
 cum ipso culmo conditum ; cuius maxima pars erat zea.
 Reperiebantur etiam in amphoris delphinorum frustra sa-
 le condita, ac delphinorum in vasis sebum, quo Mosynœ-
 ci sic utebantur, ut Græci oleo. In tabulatis nuces erant

que adhibetur vox ; præcipuè ta-
 men & propriè de rebus pretiosis,
 quas congerere amant homines &
 recondere. *Aristoph. Oris. v. 600*
 & seq.

Τὸς θησαυροὺς τ' αὐτοῖς δάξω, ὅς
 οἱ ἐσπέρῳ κρητίζωτο,

Τῶν ἀργυρίων —

Οὐδείς εἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν,
 πλὴν &c.

De thecâ, ubi res pretiosæ adser-
 vantur, *Philostr. de vitâ Apollon. l.*
1. c. 39. ἀνοίξας τὸς θησαυροὺς, ἰδάνους
 &c. dixit, eâdem planè usus phrasi,
 quæ *Matt. II. 11.* reperitur. *J. Poll.*
l. 9. segm. 44. καὶ θησαυροὶ καὶ ταμίαια,
 ἥα τὰ χεῖμαλα καὶ οἱ θυροί. Etiam de
 talis *Euripid. Ion. v. 923.*

— μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνεται

Κακῶν, ἐφ' οἷσι &c.

Similiter Latinis usurpatur thesau-
 rum. Confer *Rom. II. 5.* & quæ ibi
 notavit *Cl. Wolfius* : Adag. *Erasmii*
p. 377. Ælian. V. H. l. 1. c. 12.

¹ Νευμηδίων &c.] *MS. Eton.* &
 quidam editi habent νευμηδίων.
Malé. Suid. Νευμήνιον — σποταρδύμι-
 νον. *Ξενοφῶν Εὐροῖς γὰρ θησαυροὺς ἐν*
ταῖς οἰκίαις ἄρτων νευμήνιον περυσινῶν.
 Quæ ex hoc loco corrigenda sunt
 & supplenda verba. *Hesych. & Pha-*
vor. Νευμήνιον, συγκαμίνων Νίνηται,
ππλήρωται, σωρεύεται. *Etymol. m.*

Νῶ, ῥῆμα, δηλοῖ τὸ σωρεύειν ἢ ἐπ' αὐτῇ
 κείμηνος νίηται, νίηται.

² Ζεαὶ] *Hesych. Ζεαὶ, οἱ μὲ, οἷα*
εἶδος, οἱ ἦ, τὰς ἐλόμεναι. Phavorino est
εἶδος κελῆς. Plin. N. H. l. 18. c. 8.

Frumenti genera non eadem ubique :
 nec ubi eadem sunt, iisdem nominibus —
Ægyptio autem ac Syria, Ciliciæque &
Asia, ac Græciæ peculiaries, zea, oly-
ra, iphe. ubi vide Cl. Hard. n. 3.

³ Καὶ δελφίνων τεμάχη] *Phavor.*
Τίμαχος κριῶν, ἢ ἄρτων, ἢ πλακύντῳ
ἐν αἰπῶν, ἀλλὰ τίμαχος τὸ γὰρ τίμαχος
μοῖον ἐπὶ ἰχθύων. Αἰτισφάνης ἐν Πλάτῳ
v. 895. Πολὺν χεῖμα τίμαχων, ἢ κριῶν
ὡπτημένων. Ἀλλὰ γὰρ ἔστιν, καὶ κριῶν,
ἰδὲ λωσιν ὅτι τὸ τίμαχων ἐπὶ ἰχθύων λέ-
γεται. Καὶ τίμαχη, τὰ κόμμαλα τ̃ ἰχθύων
 — *Scholias. ad Aristoph. Νεφ. v. 338.*
ἐπὶ ἰχθύων τὸ τίμαχος, καὶ ἐπὶ πλακύν-
τος ἐπὶ ἢ κριῶν ἐκίτι. Conf. eund.
ad Ιππ. v. 283. Ad hæc exigenda
videntur, quæ Suidas scripsit in v.
Τίμαχη.

⁴ Κάρυα δ' ἐπὶ τ̃ &c.] *J. Poll. l.*
1. segm. 232. κόρυα τὰ ἐν αἰπῶν
ἀλφύνην εἴη δ' αἱ πᾶντα τὰ λεπτοκρί-
νη, ἢ μᾶλλον τὰ κατὰ τὴν ἀνομαζόμενα
φασὶ γὰρ ἐν αὐτῶν Ξενοφῶν &c. infra
mox citanda. Salmas. Plinian. ex-
ercit. p. 425. Κάρυα πλατῖα sunt ca-
stanea, quæ sicut ac facie plana sunt,
non prorsus rotunda ; sed amygdalæ
eiusm.

¹ ἀνωγαίων ἦν πολλὰ πρὸς πλατεῖα, ὅτε ἔχοντα ² διαφυὴν ἐδε-
μῖαν. ³ Τύτοις καὶ πλείστον ὥς σίτω ἐχρῶντο, ἔψοντες. Οἱ-
νὸς δὲ εὐρίσκετο, ὅς ἀκρατος μὲν, ὅς τε ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ
τῆς αὐστηρότητος· κεραθεὶς δὲ, εὐώδης τε καὶ ἡδύς.

Οἱ μὲν δὲ Ἕλληες ἀριστήσαντες ἐνταῦθα, ἐπορεύοντο εἰς
τὸ πρῶτον, παραδόντες τὸ χωρίον τοῖς συμμαχήσασιν τῶν
Μοσιωοίκων. Ὅποσα δὲ καὶ ἄλλα παρέσταν χωρία τῶν σὺν
τοῖς πολεμίοις ὄντων, τὰ εὐπροσδωτάτα οἱ μὲν ⁴ ἐλείπον, οἱ
δὲ ἐκόντες προσεχώρουν. Τὰ δὲ πλείστα τοιάδ' ἦν τῶν ⁵ χω-

castaneæ multæ eaque latæ, in quibus nulla erat fissura. His
elixis ut plurimum panis loco utebantur. Vinum etiam repe-
riebatur, quod merum quidem cum esset, acidum esse præ au-
steritate videbatur; dilutum verò, tum fragrans tum dulce.

Et Græci quidem cum hic pransi essent, ulterius pergebant,
oppido Mosynœcis, qui pugnae focii fuerant, tradito. Quacun-
que autem oppida eorum, qui ab hostium partibus essent, alia
præterirent, accessu facillima quidem alii deferrebant, alii spon-
te se iis dederunt. Maxima autem oppidorum pars erat hu-

etiam planæ, & aliquanto etiam planio-
res quàm castaneæ. Idè Xenophon, ut
distingueret, addidit, ὅτε ἔχοντες διαφυὴν
μηδευίαν: nam amygdale ab uno la-
tere speciem quandam ἀφρῦνης præse-
runt; castaneæ ac minuiæ nukes, omni-
no nullam. Suid. & Phavor. Καρύα·
τὸ δένδρον· κάρυα δὲ, ὁ καρπός.

1 Ἀνωγαίων] Phavor. Ἀνώγατοι,
τὸ οἶκημα, — ἀφρῦνης καὶ μικρῆς.
Repone, καὶ ὁ μικρῆς. Hanc vocis
scripturam Lexica alia non agno-
scunt. Suidas exhibet Ἀνώγειον, ἀνώ-
γειον, ἀνώγειον, ἀνώγατον. Etymol. m.
τὸ ἀνω τῆς γῆς ὄν, ἀνώγατον.

2 Διαφυὴν] In Constant. Lexic.
deest hæc vox. Quidam libri δια-
φυγὴν pessimè repræsentant.

3 Τύτοις καὶ πλείστον &c.] Sic le-
gendum statuit Lenncl. ut ad τύτοις
subaudiatur καρπίοις. Prius legeba-
tur, τύτω καὶ πλείστον σίτω ἐχρῶντο &c.
Viii origo, pergit idem vir doctus,
ex abbreviatu, in πλείστον σίτω ἀμψι-

sum ὥς, propter similitudinem cum ulti-
mis & primis literis in horum utroque.
MS. autem Eton. dat τύτων καὶ πλεί-
στον σίτω ἐχρῶντο, ἔψοντες, καὶ ἀκρατος
ὁ πάντων: quam si quis lectionem
recipiendam putet, intelligendum
erit, ex elixis castaneis panes ab
iis fuisse tostos. At non temerè
suspiciatus est Lennclav. in hac le-
ctione reperiri scholiolum quod-
dam, quo σίτω vox, alioqui panem
sæpè significans, per ἀκρατος decla-
retur, unà cum usûs modo, qui
expressus est in ἐπὶ πάντων.

4 Ελείπον,] MS. Eton. & editi
nonnulli, ἔλειπον. Sed vulgatam
scripturam postulat simul & con-
firmat προσεχώρουν, quod statim le-
gitur. Similem errorem sublatum
videre est p. 295. n. 2.

5 Χωρίων — πόλεις] Sic ferè pro
χωρίων, quod Pausan. adhibet l. 8.
c. 13. extremo, infra ejusd. l. c.
23 legitur πόλισμα.

είων· Ἀπείχον ἀλλήλων αἱ πόλεις στάδια ὀγδοήκοντα, ¹ αἱ δὲ
 πλείον, αἱ δὲ μείον· ἀναβοώντων δὲ ἀλλήλων ² σωήκων εἰς
 τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως. Οὕτως ὑψηλή τε καὶ χρί-
 λη ἡ χώρα ἦν. Ἐπεὶ δὲ πορδύομυοι ³ ἐν τοῖς Φιλίοις ἦσαν,
⁴ ἐπεδείκνυσαν αὐτοῖς παῖδας ⁵ τῶν εὐδαιμόνων σιτόντες, πε-
 θραμύνας καρύοις ἐφθόις, ἀπαλὰς καὶ λευκὰς σφόδρα, καὶ
 ἔ πολλὰ δέοντας ἴσας τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος εἶναι· ⁶ ποικί-
 λας ᾗ τὰ νῶτα, καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ⁷ ἐστγμύνας ἀνθέμιον.

jusmodi: Distabant à se invicem urbes stadiis octoginta, non-
 nullæ plus, nonnullæ minús: quòd si magnâ voce inclama-
 rent, se mutuò ab urbe unâ ad alteram exaudiebant. Aded
 edita erat & concava regio. Posteaquam pergendo in amica
 venissent *oppida*, ostenderunt iis pueros divitum faginos, ca-
 staneis elixis nutritos, teneros valde & candidos, & crassitie
 ac longitudine propemodum pari; tergis vario colore imbu-
 tis, anterioribúque *partibus* omnibus picturâ floridâ distinctis.

1 Αἱ ᾗ &c.] Respice p.82. n.3.

2 Σωήκων] In lexicis sine au-
 ctore reperitur.

3 Ἐν τοῖς Φιλίοις] MS. Eton. &
 edit. *Ald.* ἐν τοῖς φίλοις &c. & re-
 ctius ita scribi putavit *Sieph.* Sed
 retinenda mihi quidem videtur
 vulgata scriptura, & intelligenda
 χωρίοις. Cujus vocis ellipsin indi-
 cavimus p. 188. n. 1. Nisi mavis
 ἀνθρώποις, cui substantivo adjecti-
 vum illud tribuit Noster infra, —
 καὶ πρὸς ἀνθρώπων, καὶ φίλων & πολί-
 μίων, καὶ &c.

4 Ἐπεδείκνυσαν] Vide p.376. n.7.

5 Τῶν εὐδαιμόνων σιτόντες, &c.]
Suid. Εὐδαιμόνων ὁ πλεῖστος. Sic La-
 tinis usurpatur *beatus*. Vocem ean-
 dem de urbibus πλεῖστοι ἔχουσιν pas-
 sim adhibet Noster; vide sis p.32.
 n.2. 3. *Poll.* l. 1. segm. 233. Φησὶ
 γὰρ πλεῖστον αὐτῶν (καρῶν) Ξενοφῶν, Παί-
 δας σιτοδωμῆες καρῶν ἐφθόις. Idem
 adcuratius locum hunc citat, l. 6.
 segm. 36. Παῖδας σιτόντες Ξενοφῶν
 ἐφη. *Diodor.* l.14. p. 260. τὰς ᾗ παί-

δας ᾗ πλεῖστον αὐτῶν ἐφθόις καρῶν
 ἐφθόις. Adde p. 400.

6 Ποικίλως ᾗ τὰ νῶτα, &c.] *Diodor.*
Sic. ibid. ἀπαλὰς δὲ ὡς παιδὸς τίγμω-
 σι τὴν τι νῶτον καὶ τὴν στήν καὶ σπασπιείλ-
 δαι. *Plin.* N. H. l. 6. c. 4. *Μοσβυνὴ*
notis signantes corpora. P. Mela l. 1.
 c. 19. *Μοσβυνὴ* — *notis corpus omne*
persignant —

7 Ἐστγμύνας ἀνθέμιον.] In MSto
 Eton. vox prior deest: quam ta-
 men legisse *Diodorus* loco citato vi-
 detur, & rectè libri ceteri præ-
 stant. *Hesych.* Ἀνθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν
 λευσίον, ἢ θαμνὴ περὶ ἐλκευδὸς ἢ ἐν
 τοῖς κίονι. *Suid.* Ἀνθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν
 λευσίον. In utroque, pro ἐκλεκτὸν,
 legendum ἤλεκτον censet *Salmaf.*
Plin. exercit. p. 761. Invenitur e-
 tiam in versione 7° *Ecclef.* XII.6.
 ἀνθέμιον τοῦ λευσίου: ferè ut ἀνθημῶ
 λευσῶ dixit *Pindar.* *Olymp.* 2. v.
 131. Apud *Theophr.* l.1. c.22. plan-
 τα nomen est: quæ *Plinio* N. H. l.
 26. c. 8. forsan est *anthemum*. Hac
 respexit *Amas.* quippe qui locum
 ita

Ἐξήτουν δὲ καὶ ταῖς ἑταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες, ἑμφα-
νῶς συγγενέσθαι νόμος γὰρ ἦν σφίσιν ἔτι. Λόγῳ δὲ πάν-
τες οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες. Τότες ἔλεγον οἱ στρατωσά-
μυροι βαρβαρωτάτους διελθεῖν, καὶ παλεῖον τῶν Ἑλληνικῶν νό-
μων κεχωρισμένους. Εὐ τε γὰρ ὄχλῳ ὄντες, ἐποίουν ἅπερ ἄν-
θρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν, ἄλλως δὲ ἔκ ἂν πλημῶν· μόνοι τε
ὄντες ὅμοια ἐπραττον, ἅπερ ἂν μετ' ἄλλων ὄντες διελέγοντο

Quærebant & cum meretricibus, quas Græci *secum* ducebant,
palam consuescere: nam hic illis mos erat. Candidi autem
omnes erant viri & mulieres. Hos qui huic expeditioni inter-
fuere maximè barbaros dicebant, *inter omnes* quorum ipsi fines
peragrassent, ac plurimum à moribus Græcis remotos. Nam
in turbâ cùm essent, faciebant ea quæ homines in solitudine
fecerint, alioqui verò *facere* non auderent: & cum soli essent,
similiter agebant ac si cum aliis essent: *nimirum* & ipsi *secum*

itâ vertit, *pectora anthemii flore picta*
crebrisque notis distincta erant. Mihi
tum τὸ ἑταίρας ἀνηγεῖν, tum νόμος
inde corpori adlatus hæc voce, ad-
verbialiter positâ, denotari vide-
tur: ἄνθρωποι enim, unde deducta est,
interdum valet *χρῶμα*, & id omne
quod in suo genere ornatum est
& præstans, significat. Cæterum,
Leuclæu. vertit, *anterioribus parti-*
buis universis picturâ floridâ distinctis.
Haud itâ dissimilem apud Britan-
nos corpora inficiendi morem in-
valuiffe docet *Cæsar de B. G. l. 5.*
c. 14. ubi vide quæ viri eruditi
notarunt.

Ἐξήτουν δὲ καὶ &c.] *Diodor. Sic.*
loco suprà modò cit. *Βαρβαρώτατοι*
οἱ Ἕσσαν οἱ στρατιῶται τῶτο διηλυθῆ-
ναι τὸ ἔθνος, καὶ ταῖς μὲν γυναῖξιν αὐτοὺς
πλησιάζειν ἀπάνται ὁρῶνται. *Apollon.*
Rhod. l. 2. v. 1025.

Οὐδ' ἐν αὐτῇ αἰδῶς ἐπιδήμιον, ἀλλὰ
σύς τις ὡς
Φερσάδης, ἐδ' ἡσάνον ἀποζόμυροι παρ-
ιόντες,

Μίσσονται χαμάδις ξυῶν φιλότῃτι
γυναικῶν.

Pompon. Mela l. 1. c. 19. propatulo ve-
scuntur, promiscuè concumbunt & palam.
2 Τότες ἔλεγον οἱ &c.] Confer
ex *Diodoro* modò adlata. *Apollon.*
lib. 2. v. 1020 & seq.

Ἀλλοίη δὲ δίκη καὶ νόμιμα τοῖσι τί-
τυκται.

Οσοι μὲν ἑμφαδῇ μέζον ἦμεν, ἢ εὐ-
δῆμον

Ἡ ἀγροῦ, πῶς πάντα δόμοις εὐὶ μετ'
χαίρονται.

Οσοι δ' εὐὶ μαζαίροις κατασκήματα,
κεῖνα θύραζε

Ἀφ' ἑταίρας μίσσονται ἐνί μέσσοις ἀγαῖς
Scymn. Fragm. v. 162.

— οἱ λεγόμενοι Μουσσοικοὶ

Τοῖς ἑταῖροις καὶ νόμοις καὶ ἔργοις βαρβα-
ροῖς.

Φασὶ γὰρ ἐν ξυλίνοισι ὑψηλοῖς τ' ἔσαν
Πύργους ἐνοικεῖν πάντας, εὐὶ φανερῶ

οἱ αἰ

Ἐπεὶ πρὸς αὐτοῖς —

Artian. in Peripl. p. 12. edit. Oxon.

— Μουσσοικοὶ, ἑταῖροις ἀμείβονται, ἔργοις βαρ-
βαροῖς. Adde *Strab. l. 12. p. 825.*

3 Μετ' ἄλλων ὄντες.] *MS. Eton.*
μετ' ἄλλων ὄντες. Editi plerique

etiam habent ἰόντες: quibus non-
nihil

τε ἑαυτοῖς, ¹ καὶ ἐξέλων ἐφ' ἑαυτοῖς, καὶ ὠρχήθησαν ἐφιστάμενοι ὅπως τύχοιεν, ὥσπερ ἄλλοις ² ἐπιδεικνύμενοι.

Διὰ ταύτης τῆς χώρας οἱ Ἕλληες, Διὰ τε τῆς πολεμίας καὶ τῆς φιλίας, ἐπορεύθησαν ὁκτὼ σαθμούς· καὶ ἀφικνουῦνται ³ εἰς Χάλυδας. Οὗτοι ὀλίγοι ἦσαν, καὶ ὑπάρχοντες τῶν Μοσυνοίκων· ⁴ καὶ ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις ⁵ αὐτῶν διὰ σιδηρείας. Ἐντῷθεν ἀφικνουῦνται εἰς Τιβαρλώνας. Ἡ δὲ τῶν Τιβαρλώων

fermocinabantur, & de seipsis ridebant, & tripudiabant ubicunque forrè *locorum* essent subsistentes, quasi si aliis *semet* ostentarent.

Per hanc regionem Græci, per hostilem utique & pacatam, castris octo progressi sunt; atque aded ad Chalybas perveniunt. Hi numero erant exigui, & Mosyncæcorum imperio subiecti: ac eorum plerisque victus erat à *fabricâ* ferreâ *quisitus*. Indè ad Tibarenos perveniunt. Tibarenorum autem

nihil favet *Eustath.* ad *Dionys.* v. 766. Is enim sic locum hunc exscripsit: ἐν ὅλῳ μὲν ποιεῖντες, ἀπὲρ αὐτοῖς ἐν ἐρημίᾳ ποιήσεσθαι· ἐν δὲ πρὸς ἰσχυροῖς, πρὸς ἀπὸντες ἀπὲρ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων ἰόντες. Sed cum Noster bis paulò suprà scripsit ἐν ὅλῳ ὄντες, & μένοι ὄντες, malim cum *Leunclavio* idem hic quoque participium retinere.

1 Καὶ ἐξέλων ἐφ' ἑαυτοῖς,] Noster K. Π. p. 36. dixit, ἐφ' ἑαυτῷ ἐξέλα, sensu alio.

2 Ἐπιδεικνύμενοι.] Similiter adhibuit *ἐπιδείκνυα* p. 94. ubi vide n. 2.

3 Εἰς Χάλυδας.] De quibus simul & iis, quos p. 319 memorat, agitur in *Indice Geograph.*

4 Καὶ ὁ βίος ἦν &c.] *Dionys.* v. 768 & seq.

Τοῖς δὲ ἐπὶ καὶ Χάλυδες συφελλὼ καὶ ἀπηνία γαίαν

Ναῖουσιν, μεγρεῦ δὲ δαυκός τις ἔργα σιδῆρα·

Οἱ ῥα βαρυγδῆποιον ἐπ' ἀκμῶσιν ἐστῆσι,

Ὅποτι πῶνται καμῶτα καὶ οἰζύον αἰνῆς,

Apollon. l. 2. v. 1005 & seq.

— ἐδὲ μὲν οἷον
Ποίμνας ἐρρήνην νομῶν ἐν ποιεῖντες·
Ἀλλὰ σιδηροφόροι συφελλὼ χάλυα γα-
τομίοις,

Ὅσοι ἀμείνονες βιοτήσιον ἐδὲ ποτίσθαι
Ἡὼς ἀντίδωκε καμῶτα ἀπὲρ, ἀλλὰ κα-
λαπῆ

Λιγυῖ καὶ καπνῷ καμῶτα βαρὺν ἐ-
τλύνουσι.

Adde ejusd. l. v. 374 & seq. *Valer.* Flac. l. 4. v. 610 & seq.

— *sevisissima* quanquam
Gens Chalybum; duris patiens cui
cultus in arvis,

Et tonat adflicta semper domus ignea
masa.

Adde ejusd. l. 5. v. 141 & seq. *Amm.* Marcell. l. 22. c. 8. — *Chalybes*, per quos erium & domium est primitius ferrum. Ab his durissimum ferri genus chalybs dictum.

5 Αὐτῶν διὰ σιδηρείας.] Prima vox in *MSto Eton.* malè deest. Reliqui libri & *Eustath.* ad *Dionys.* v. 767. eam retinent: καὶ τὸ βίος (hujus verba legis) αὐτῶν τοῖς πλείστοις διὰ σιδηρείας. Cæterum cum *σιδηρείας* intellige *τίχτης*.

B b b

¹ χώρα πολὺ ἦν πεδινώτερη, καὶ χωρία εἶχεν ὅππῃ θαλάττῃ ἥττον ἐρυμνά. Καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐχρηζον πρὸς τὰ χωρία πρὸςβάλλειν, καὶ τὴν στρατὸν ὀνηθῆναι τι· καὶ τὰ ξένια, ² ἃ ἦκε παρὰ τῶν Τιβαρηνῶν, οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' ὀπμιῖναι κελεύσαντες ἔστε βουλευσάμενοι, ἐθύοντο. ³ Καὶ πολλὰ καταθυπῶντων, τέλῃ ἀπεδείξαντο οἱ μάντις πάντες γνώμῃ, ὅτι οὐδαμῇ πρὸςίεντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. ⁴ Ἐνπιῦθεν δὲ τὰ ξένια ἐδέξαντο, καὶ ὥς διὰ Φιλίας ποροδύωμμοι δύο ἡμέρας, ἀφίκοντο εἰς Κοτύωρα, ⁵ πόλιν Ἑλλωίδαν, Σινωπέων ἀποίκας, οἰκιστάς ἐν τῇ Τιβαρηνῶν χώρᾳ.

ager multo magis erat campestris, & ad mare habebat oppida minus munita. Ac duces *quidem* oppida illa adoriri volebant, atque *adde* exercitum commodo aliquo potiri: itaque munera hospitalia, quæ à Tibarenis veniebant, non accipiebant, sed cum illos donec consultâssent expectare iussissent, rem sacram faciebant. Et cum multas mactâssent hostias, tandem vates sententiam *hanc suam* omnes aperuerunt, nullo modo deos bellum hoc comprobare. Tum deinde dona acceperunt hospitalia: cumque biduum veluti per pacatum *agrum* perrexissent, ad Cotyora pervenêre, civitatem Græcam, Sinopensium colonos, Tibarenorum in agro habitantes.

¹ Χώρα πολὺ ἦν πεδινώτερη.] Scil. quàm ii, per quos ante iter fecerant.

² ἃ ἦκε &c.] Sic ferè suprâ p. 333. καὶ ξένια καὶ παρ' οὐκείων ἡλθον &c. Confer p. 332. n. 6.

³ Καὶ πολλὰ καταθυπῶντων.] Intellege ἰσχυρία vel ὁρμήματα.

⁴ Ἐνπιῦθεν δὲ τὰ ξένια &c.] Rectè locum hunc in exemplum maximæ fidei, quam omnibus vaticiniisque, ex hostiarum extis motibusque captis, habuere Græci, adduxit cel. *Monifauc.* Antiquit. Tom. 2. part. I. p. 163.

⁵ Πόλις — ἀποίκας, &c.] MS. Eton. habet ἀποίκας. Sed satis sana est scriptura, quam in editis repertam dedi. Nam ultima vox respicit *civitates, Cotyora incolas*, in priore πόλιν intellectos. Confer p. 165. n. 5. & p.

112. n. 3. Nimirum ista MSti lectio ortum ab iis, quæ suprâ leguntur p. 332. — πόλιν Ἑλλωίδα — Σινωπέων ἀποίκας, &c. duxisse videtur. Legitur etiam p. 355. — πόλιν Ἑλλωίδα — Σινωπέων ἀποίκας — At *Thucyd.* etiam I. 3. c. 79. numerum plurativum voci πόλιν subjunxit: τῇ δ' ὕστραις ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν ἐδόν μὲντοι ἐπὶ πλείους, καίπερ ἐν πολλῇ παρεσχῇ καὶ φόβῳ ὄντας, i. e. πολίτας. Similiter à Nostro, *Hist. Gr.* I. 1. ferè medio, numerorum convenientia negligitur — ἐχλῶ ἡρώδη πρὸς τὰς ναῦς, θωμίζοντες καὶ — λίγοντες &c. Nec alia est συντάξις ratio Joh. VII. 49. Ἀλλ' ὁ ὄχλος ὅτος ὁ μὴ γινώσκων τὸ νόμον, ἐπικατάρατοι ἔσσι. Adde Luc. II. 13. Cæterum, de urbe illâ agitur in *Indice Geograph.*

Μέχρ' ἐνταῦθα ἐπέβλεπεν ἡ στρατιά. ¹ Πληθὺς δὲ καταβάσεως τῆς ὁδῆς ² ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης ἄχρι εἰς Κοτύωρα, σταθμοὶ ἑκατὸν ἑξήκοντι δύο, ὡδ' αὐτῶν ἐξαχέσιοι ἑξήκοντι, σταδίοι ³ μύριοι ὀκτακισχίλιοι ἑξήκοντι. ⁴ χρόνος πλῆθος, ὀκτὼ μῆνες. ⁵ Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας πετρεράκοντα καὶ πέντε. Ἐν δὲ ταύταις ὡρῶν μὲν τοῖς θεοῖς ἔδυσαν, ⁶ καὶ πομπαῖς ἐποίησαν κατὰ ἔθνη ⁷ ἕκαστος τῶν Ἑλλήων, καὶ ἀγῶνας γυμνικῆς. Τὰ δ' ἐπιτήδεια ἐλάβανον, τὰ μὲν ἐκ τῆς Παφλαγονίας, τὰ δὲ ἐκ τῶν χωρίων τῶν Κοτυωρετῶν. ⁸ οὐ γὰρ παρῆ-

Huc usque exercitus pedibus iter fecit. Spatium itineris descendendo à pugnâ ad Babylonem *commisissâ* usque ad Cotyora *confecti*, castra centum & viginti duo, parasangæ sexcentæ viginti, stadia duodeviginti mille viginti: temporis spatium, menses octo. Hic dies quadraginta quinque manserunt. In his primum sacra diis fecerunt, & pompas Græcorum quisque pro more gentis exequuti sunt, *itemque* ludos gymnicos. Commeatus partim è Paphlagoniâ, partim ex agris Cotyoritarum capiebant: nec enim *illi* forum rerum

1 Πληθὺς δὲ καταβάσεως &c.] Suprà p. 51. utitur πλῆθει χώρας: ubi vide n. 2. Infra l. 7. extremo, legitur Αεθμός συμπάσης τῆς ὁδῆς τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, σταθμοὶ &c. Suprà itidem p. 122. Αεθμός δὲ τῆς ὁδῆς, ἢ ἡλθον ἐξ Εφίου τῆς Ἰωνίας μέχρ' ἐς μέγρη, σταθμοὶ τρεῖς καὶ ὀννήκοντα, παρασάγγαι &c. ubi lege n. 5. Jam verò quare à Babyloniâ pergentium Græcorum iter καταβάσεως audit, exposuimus p. 1. n. 1.

2 Ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι &c.] De quâ vide p. 80 & seq.

3 Μύριοι ὀκτακισχίλιοι &c.] In MSto Eton. legitur μύριοι καὶ ὀκτακισχίλιοι καὶ ἑξαχέσιοι. χρόνος &c.

4 Χρόνος πλῆθος] Sic l. 7. extremo, χρόνος πλῆθος τῆς ἀναβάσεως &c.

5 Ἐνταῦθα ἔμειναν &c.] Diodor. Sic. l. 14. p. 261. Κατέκειντο ὡς Κοτυωρετῶν πολιν περιζυγνέθησαν Ἑλληνίδες, Σινωπίων ἑπτακον. Ἐν ταύτῃ δὲ πενήκοντ' ἡμέρας

ἀπέμειναν, τὸς ὡρεοίους τῆς Παφλαγονίας τι καὶ τὸς ἄλλους βαρβάρους ληστύουσι. Porro, in MSto Eton. deest copula ante πίντι.

6 Καὶ πομπαῖς &c.] Pompæ & religioſæ erant, & triumphales, & ſerales. Phavor. Πομπή, ἡ ἐν ταῖς τῶν πινυγῶσι πομπῶν, & ἡ μὲν νικητῶν ἡμέρῳ πομπῶν. Cæterum, Leuncl. καὶ ἰδίως &c. vertit, Græcis per singulas nationes distinctis, &c. & sic ferè *Atmasæus*. Quo quidem sensu dixit Noster p. 76. καὶ ἰδίως.

7 Ἐκαστος] Edis. Steph. exhibet ἕκαστος. Sed rectè ἕκαστος legitur & ad ἐποίησαν refertur: nam cum verbo plurali passim conjungitur. Thucyd. l. 2. c. 87. τὸ κατὰ ἑαυτὸν ἕκαστος ἔπειθε, &c. Eadem est τῇ quisque ratio.

8 Οὐ γὰρ παρῆχον ἀγῶνας] Vide locum Grotii citatum p. 140. n. 3. p. 339. n. 2. & ibid. n. 3.

χον ἀγορὰν, οὐδ' εἰς τὸ τεῖχος οὐδ' ἀδινομήτας ἐδέχοντο.

Εν ᾧ τῷ τῷ ἔρχονται ἐκ Σινώπης πρέσβεις, Φοβέμενοι πρὸς τῶν Κοτυωριτῶν τῆς τε πόλεως, (ἦν γὰρ ἐκείνων, καὶ Φόρος ἐκείνοις ἔφερον) καὶ πρὸς τῆς χώρας, ὅτι ἤκουον δημοκλήν· καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ στρατόπεδον, ἔλεγον· (+ πρεσβύται δὲ Ἑκατόνυμοι, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν) “Επεμψεν ἡμᾶς, ὡς ἄνδρες στρατιῶται, ἡ τῶν Σινωπέων πόλις, ἐπαίνεσοντάς τε ὑμᾶς, ὅτι ἐνικᾶτε Ἕλληνας ὄντες βαρβάρους, ἔπειτα δὲ καὶ σωθησόμενους, ὅτι διὰ πολλῶν τε καὶ δεινῶν (ὡς ἡμεῖς ἀκούομεν) πειρασμάτων σεσσωμένοι πάρεστε. Ἀξιῶμεν δὲ, Ἕλληνας ὄντες καὶ αὐτοὶ, ὑφ' ὑμῶν ὄντων Ἑλλήνων ἀγαθὸν μὲν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδὲν· ἐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς ἐδὲν πῶποθ' ὑπὴρξαμεν κακῶς ποιῶντες. Κοτυωρίτῃ δὲ ἔπει εἰ-

venalium suppeditabant, nec agros intra moenia recipiebant.

Hoc ipso tempore Sinope veniunt legati, metuentes de Cotyritarum & urbe, (illorum enim ea erat, vectigaliisque illis pendebant) & agro, quia populationibus vexari audierant: atque hi cum in castra venissent, huiusmodi orationem habuere; (eam autem pronuntiabat Hecatonymus, qui dicendo valere existimabatur) “Misit nos, milites, Sinopensum civitas, ut tum laude vos adficeremus, propterea quod Græci cum sitis barbaros superaveritis, tum deinde vobis ut gratularemur, quod per multa ac gravia (quemadmodum nos audimus) incommoda huc incolumes venistis. Cæterum æquum censemus, cum & ipsi simus Græci, ut à vobis Græci qui sitis commodo aliquo, nullo incommodo, adficiamur: nec enim ullâ vos unquam injuriâ priores adfecimus. Hi verò Cotyritæ co-

1 Τὸ τεῖχος] Thom. Magist. Τείχος ἀδελφείας, τὸ τὴν πόλιν.

2 ἦν γὰρ ἐκείνων.] Scil. Σινωπέων.

3 Φόρος — ἔφερον.] Scil. Κοτυωρίται. Phavor. & Thom. Magist. Φόρος κυρίως τὸ ὑπὲρ ιδίας ἀποφειρόμενον γῆς. Cæterum, φόρος φέρειν dicitur pari locutionis ratione, quâ φυλακῆς φυλάττειν p. 337. n. 6. ubi vide n. 6.

4 Πρεσβύται δὲ &c.] Suid. Πρεσβύται πρεσβύτεροι, πρεσβύτεροι ἄνθρωποι. Ηκοι πρεσβύτεροι ἐκ Σινώπης ἐξ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδας· πρεσβύτεροι δὲ Ἑκατόνυμοι, δεινός

νομιζόμενος εἶναι λέγειν. Sic etiam à Phavorino verbum illud exponitur; cum tamen locum in Steph. & Conflant. Thef. reperire non potuit.

5 Ἡ τῶν Σινωπέων πόλις.] Vide p. 165. n. 5.

6 Διὰ πολλῶν τε &c.] Confer phrasin i Pet. III. 20. cujus versioni Anglicanæ, quam proponit doctif. Hammondus, præsidium ferre videtur vis phraseos Xenoph. διὰ πολλῶν — σπουδῶν.

7 ὑπὴρξαμεν — ποιῶντες.] Thom. Magist.

“σὶ μὲν ἡμέτεροι ἄπικοι· καὶ τὴν χώραν ἡμεῖς αὐτοῖς ταύτην
 “ὡς ἀδεδώκαμεν, ¹ βαρβάρους ἀφελόμενοι· Διὸ καὶ δατμόν
 “ἡμῖν φέρουσιν οὗτοι τεταγμένον, ² καὶ Κερασσιῶται καὶ Τραπι-
 “ζάνται ὡσώτως· ὥστ’ ὅ, τι ἂν τέγῃς κακὸν ποιήσῃτε, ἢ Σι-
 “νωπέων πόλις νομίζει πάχυν. Νῦν δὲ ἀκχομεν ὑμᾶς εἰς τε
 “τὴν πόλιν βία παρεληλυθότας, ἐνὶ οὐκ ἐκείναις,
 “καὶ ³ ἐκ τῆς χώρας λαμβάνειν ὧν ἂν δεῖσθε, καὶ πείθοντας.
 “Ταῦτ’ ἔν σὺν ἀξίῃ. Εἰ δὲ ταῦτα ποιήσῃτε, ἀνάγκη ἡμῖν
 “καὶ Κορύλλαν καὶ Παφλαγόναν, καὶ ἄλλον ὄντινα ἂν διωόμεθα,
 “φίλον ⁴ ποιῶσθαι.”

Πρὸς ταῦτα, ἀναστὰς Ξενοφῶν, ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν εἶ-
 πεν· “Ἡμεῖς δὲ, ὡς ἄνδρες Σινωπεῖς, ἤκομεν ἁπαλῶντες ὅτι
 “τὰ σώματα διασωσόμεθα καὶ τὰ ὅπλα· καὶ γὰρ ἡμῖν δυνατὸν

“loni sunt à nobis *huc* deducti; agrumque nos iis, quem bar-
 “baris ademimus, hunc tradidimus. Quà de causâ nobis e-
 “tiam vectigal illi constitutum, itidemque Cerasuntii & Tra-
 “pezuntii, pendunt: adeò ut quidquid his injuriæ intuleritis,
 “id se pati Sinopensium civitas existimat. Jam verò audimus
 “vos in urbem vi ingressos esse, nonnullisque in ædibus ha-
 “bitare, & ex agris ea, quibus vobis opus sit, suasionem non
 “adhibitâ, capere. Hæc utique haud æqua esse censemus.
 “Quòd si hæc facere perrexeritis, nobis & Coryllam & Pa-
 “phlagonas, & quemcunque potuerimus alium, amicum red-
 “damus necesse erit.”

Ad ea, cùm surrexisset Xenophon, pro militibus dixit;
 “Nos, Sinopenses, *huc* venimus satis benè nobiscum actum
 “rati, quòd corpora conservavimus & arma: nec enim simul

Magist. Ὑπαίχω, συνεκτάχω. Ele-
 gantis autem illius constructionis
 exempla in libris sacris haud pauca
 reperiuntur. Vide, si libet, Matt.
 XI. 1. Luc. V. 4. VII. 45. Act. V.
 42. & passim alibi, more Attico-
 rum μετοχῶν amantissimorum.

¹ Βαρβάρους ἀφελόμενοι.] Quà de
 constructione vide p. 95. n. 5.

² Καὶ Κερασσιῶται καὶ Τραπιζάνται.]
 Nimirum, utrosque hos suis in ci-
 vitatibus colonos collocaverant Si-
 nopenses: uti suprâ Noster p. 332

& 355.

³ Ἐκ τῆς χώρας λαμβάνειν.] In MSto
 Eton. post *χώρας* legitur *βία*. Sed
 cùm mox sequatur *καὶ πείθοντας*, isto
 non opus est additamento.

⁴ Ποιῶσθαι.] Sibi, sive commo-
 suo, facere: pro vi scilicet verbi me-
 dii, quam expositam videre est p.
 34. n. 4.

⁵ Ἀπαλῶντες.] Suid. Ἀπαλῶν ἀρ-
 κείδαι πρὸς, καὶ μηδὲν πλεονάζοντες.
 Similiter Thucyd. I. 6. c. 36. Ἐπει ἰσ-
 γι ἀπαλῶν οἰομαι αὐτὸς οὐ καὶ c.

“ ἅμα τι χρήματα ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τοῖς πολεμίοις μά-
 “ χεσθαι. Καὶ νῦν, ἐπειδὴν εἰς τὰς Ἑλλήϊδας πόλεις ἤλθο-
 “ μεν, ἐν Τραπεζοῦντι μὲν (ἡ παρῆχον γὰρ ἡμῖν ἀγορὰν) ὠνέ-
 “ μδοι εἶχομεν τὰ Ὀπιτήδεια, καὶ ἂν θ’ ὦν ἐτίμησεν ἡμᾶς,
 “ καὶ ξένια ἔδωκαν τῇ στρατίᾳ, ἡ ἀντιτιμῶμεν αὐτούς· καὶ
 “ μὴν ἔἴ τις αὐτοῖς φίλος ἦν τῶν βαρβάρων, τῶν ἀπειχό-
 “ μεθα· οὗ δὲ πολεμίας αὐτῶν, ἐφ’ οὓς αὐτοὶ ἠγοῖντο, κα-
 “ κὸν ἐποιᾶμεν ὅσον ἐδυνάμεθα. Εἰρώτα δὲ αὐτὰς, ἡ ὁποίων τι-
 “ νῶν ἡμῶν ἔτυχον· πᾶρσι γὰρ ἐνθάδε, οὓς ἡμῖν ἡγεμόνας
 “ διὰ Φιλίαν ἡ πόλις συνέπεμψεν. ἡ Ὅποι δ’ ἂν ἐλθόντες ἀγο-
 “ ρὰν μὴ ἔχωμεν, ἂν τε εἰς Βάρβαρον γῆν, ἂν τε εἰς Ἑλληνίδα,
 “ οὐχ ὕβρει, ἀλλ’ ἀνάγκῃ λαμβάνομεν τὰ Ὀπιτήδεια. ἡ Καὶ
 “ Καρδούχης, καὶ Χαλδαίης, καὶ Ταόχης, καὶ περ βασιλέως

“ opes agere ac ferre potuimus, & adversus hostes pugnare.
 “ Itaque jam, ubi Græcas ad urbes venimus, apud Trapezun-
 “ tem (quippe rerum venalium nobis forum præbebant incolæ)
 “ commeatus illos tantum sumpsimus pretio quos sumus mercati,
 “ & quia nos honore adfecerunt, donaque hospitalia exerci-
 “ tui dederunt, eos vicissim honore prosequuti sumus: atque
 “ aded si qui barbarorum ipsis erant amici, ab iis nosmet abf-
 “ tinuimus; hostes verò eorū, in quos ipsi duxerint, quan-
 “ tis potuimus damnis adfecimus. At eos interrogato, qua-
 “ les nos nacti sunt: hîc adsunt enim, quos per amicitiam no-
 “ biscum civitas ea duces misit itineris. In ea verò cū ve-
 “ nerimus loca, ubi forum non obtineamus, sive aded barba-
 “ rorum in terram, sive Græcorum, non per injuriam insolentem,
 “ sed necessitate coacti commeatus sumimus. Itaque
 “ Carduchos, & Chaldæos, & Taochos, qui quamvis regis

1 Ἀγειν ἔφerein.] Adi p. 166. n. 4.

2 Παρῆχον γὰρ ἡμῖν &c.] Respice p. 332. & p. 140. n. 2. Cæterum, verbo suus deest casus, scil. Τραπεζοῦντοι. Confer p. 260. n. 1.

3 Ἀνθ’ ὧν] Leguntur etiam Luc. I. 20.

4 Καὶ ξένια ἔδωκαν] Confer p. 332. n. 6.

5 Ἀντιτιμῶμεν] Eodem hoc verbo usus est Noster K. Π. p. 333. ἀλλὰ περὶ τὴν σὺν ἀντιτιμῶσιν πᾶσι &c.

6 Εἴ τις — τῶν &c.] Pro Colchis utique cum Græcis transsegerant Trapezuntii p. 333. De structurâ loci vide p. 340. n. 4. & p. 94. n. 2.

7 Ὅποιων πᾶν] Lege p. 253. n. 3.

8 Ὅποι δ’ ἂν ἐλθόντες &c.] Confule Gros. de B. & P. I. 2. c. 2. sect. 7. De ὅποι vide p. 268. n. 3.

9 Καὶ Καρδούχης, καὶ &c.] De quibus omnibus vide p. 252 & seq. p. 270. & p. 306 & seq.

“ἐχ' ὑπερχέας ὄντας, ὅμως καὶ μάλα φοβεροὺς ὄντας, πο-
 “λεμίους ἐκτησάμεθα, διὰ τὴν ἀνάγκην εἶναι λαμβάνειν τὰ
 “σπιτήδεια, ἐπεὶ ἀγορὰν οὐ παρῆχον. ¹ Μάκρωνας δὲ γε,
 “καὶ βαρβάρους ὄντας, ἐπεὶ ἀγορὰν οἷαν ἐδιώκοντο παρῆ-
 “χον, φίλους τε ἐνομίζομεν εἶναι, καὶ βία ἔδεν ἐλαμβάνομεν
 “τῶν ἐκείνων. ² Κοτυωρίτας δὲ, ἔς ὑμετέρους φατὲ εἶναι, εἰ
 “τι αὐτῶν εἰλήφαμεν, αὐτοὶ αἵτιοι εἰσίν· οὐ γὰρ ὡς ³ φίλοις
 “προσφερόντο ἡμῖν, ἀλλὰ κλείσαντες τὰς πόλεις, οὐτ' εἴσω
 “ἐδέχοντο, ἔτ' ἔξω ⁴ ἀγορὰν ἔφερον· ἠπώκοντο δὲ τὴν παρ' ὑμῶν
 “⁵ ἀρμοσίων τῶν αἰτίων εἶναι. ⁶ Οὐ δὲ λέγεις, βία παρελ-
 “θόντας σκηνῶν, ἡμεῖς ἡξίωμεν οὐτ' ἀμύνοντας εἰς τὰς σκῆρας

“imperio non pareant, sunt tamen admodum formidabiles,
 “hostes nobis reddidimus, propterea quod necesse erat com-
 “meatus sumere, cum forum nobis rerum venalium non præ-
 “berent. At Macronas, quanquam barbari essent, cum forum,
 “quale quidem poterant, subministrarent, in amicorum esse
 “numero putabamus, nec quidquam illis vi ademimus. Quod
 “ad Cotyritas attinet, quos vestros esse dicitis, si quid eis ade-
 “mimus, ipsi in culpâ sunt: non enim erga nos se tanquam
 “amicos gessere, sed cum portas clausissent, neque nos intro-
 “mittebant, neque extra muros res venales ad nos ferebant:
 “ac horum quidem auctorem extitisse præfectum à vobis datum
 “conquerebantur. Quod autem dicis, de nobis quosdam vi in-
 “gressos in ædibus degere, petivimus nos ut ægros sub tecta

¹ Μάκρωνας δὲ γε, &c.] Adi p. 325 & seq.

² Κοτυωρίτας δὲ, &c.] Intellige κατὰ. Sic Noster K. Π. p. 102. Τὰς μιντι Ελλῶνας, τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκόν-
 τας, ἔδν πιν σιφίς λίγεται ἢ ἔπνεται.
 ubi vide notata. *Ælian.* itidem V. H. l. 5. c. 17. ἀλλὰ καὶ Ἀπέρων, ὅτι
 &c. i. e. Sed ἐν quod ad *Λιανθην*,
 &c. Latinos hanc loquendi ratio-
 nem imitatos esse docet Cl. *Periz.*
 ad *Sanct.* Miner. l. 4. c. 11. extr.

³ Φίλοις προσφερόντο ἡμῖν,] MS. E-
 ton. φίλοι. Sed vide p. 375. n. 3.
 De phrasi προσφερόμεναι πιν consule
 K. Π. p. 498. n. 3.

⁴ Ἀγορὰν ἔφερον.] Lege p. 339.
 n. 2.

⁵ Ἀρμοσίων] *Phavor.* Ἀρμοσίων, οἱ
 γὰρ βασιλείας ἐκδορῆμοι εἰς ἔθνη ἢ ἀρ-
 μοσίων, οἱ ὑπὸ Λακιδαιμονίων εἰς ὑπερ-
 χέας πόλεις ἀρχόντες ἐκπιμπόρῆμοι. Sic
 ferè *Snid.* & *Harrocat.* Ἀρμοσίωνς au-
 tem dici videtur παρὰ τὸ ἀρμόζον
 τὰς ἀρχορῆμους ζῆν κατὰ τὰς νόμους.
 De hoc præfecto pluribus agit
Mewf. *Miscell.* *Lacon.* l. 2. c. 4.
 & *Crag.* de republ. Lacedæm l. 2.
 c. 13.

⁶ Οὐ δὲ λέγεις,] Plenè scripseris
 Κατ' οὗτοιο δὲ δὲ λέγεις, &c. Vide p.
 31. n. 2. & 96. n. 3. & p. 122. n. 3.

“διδάσθαι· ἐπεὶ ᾗ ἐκ ἀνέωγον τὰς πύλας, ἣ ἡμᾶς ἐκ εἰδέχον-
 “το, αὐτὸ τὸ χωρίον πρῶτῃ εἰσελθόντες, ἄλλο μὲν εἶδεν βίαιον
 “ἐποιήσαμεν· σκλῶσι δὲ ἐν τῇ γέφυρᾳ οἱ κάμνοντες, τὰ ἐαυ-
 “τῶν δαπανῶντες· καὶ τὰς πύλας φρενῶμεν, ὅπως μὴ ἴππῃ
 “τῷ ὑμετέρῳ ἄρμοςῃ ὥσιν οἱ κάμνοντες ἡμῶν, ἀλλ’ ἐφ’ ἡμῖν ἢ
 “χορμίσσασθαι, ὅταν βελώμεθα. Οἱ δὲ ἄλλοι, ὡς ὁρᾶτε, σκη-
 “νοῦμεν² ὑπαίθριοι ἐν τῇ τάξει, παρεσκευασμένοι, ἂν μὲν
 “πρὸς εὖ ποιεῖν, ἀντὶ ποιεῖν· ἂν δὲ κακῶς, ³ἀλίσσασθαι. ⁴Α
 “δὲ ἡπείλησας, ὡς, ἣν ὑμῖν δοκῇ, Κορύλλαν καὶ Παφλαγόνας
 “συμμάχους ποιήσεσθε ἐφ’ ἡμᾶς· ἡμεῖς δὲ, ἣν μὲν ἀνάγκη ἢ,
 “πολεμήσομεν καὶ ἀμφοτέροις· (ἥδη γὰρ καὶ ἄλλοις πολλα-
 “πλασίτοις ὑμῶν ἐπολεμήσαμεν) ἂν ᾗ δοκῇ ἢ ἡμῖν, καὶ φίλον

“reciperent: cum verò portas illi non aperirent, quâ nos par-
 “te non admittebant, eâ oppidum ipsum ingressi, nihil fanè
 “aliud violenti fecimus: ipsorum certè sub tectis agunt ægri,
 “sua tamen in se infumentes: atque portas præsidio munitas
 “tenemus, ut nè nostri milites ægri sint in præfecti vestri po-
 “testate, sed nobis sit eos hinc, cum volemus, exportandi po-
 “testas. Cæteri, quemadmodum videtis, sub dio suo quis-
 “que ordine degimus, parati, si quis beneficio nos adfecerit,
 “ad beneficia reddenda: sin injuriâ, ad eam propulsandam.
 “Quod ad minas tuas attinet, vos nempe, si ita vobis videat-
 “ur, cum Coryllâ & Paphlagonibus societatem adversus nos
 “facturos; nos, si necesse sit, vel cum utrisque bellum gere-
 “mus: (nam cum aliis numero vos longè superantibus bellum
 “gessimus) quodd si nobis ita videatur, etiam Paphlagonem il-

1 *Ἐπὶ τῷ ὑμετέρῳ* &c.] *Adi p. 190.*
 n. 2.

2 *ὑπαίθριοι*] Nullam ferè vocem Græcam esse, cujus in re militari frequentior usus sit, præsertim apud *Polyb.* quàm ὑπαίθριον, exemplis adlatis ostendit doctiss. *Cassaub.* *Comment. in Polyb.* p. 121. edit. *Paris.* Verùm τῷ ὑπαίθριον nullum citant idoneum auctorem Lexicogr. Nostro tamen addas licet *Thucyd.* l. 1. c. 134. ἵνα μὴ ὑπαίθριον πωλειπυροῖν, &c. & *Dionys. Hal.* A. R. l. 4. c. 45. τίτι δὲ τῷ ὑπαίθριον &c.

3 *Ἀλίσσασθαι.*] *Vide p. 92. n. 1.*

4 *Α δὲ ἡπείλησας,*] *Confer p. 383. n. 2.*

5 *ἡμῖν, καὶ φίλον* &c.] *Lectiōnem hanc & verborum ordinem exhibet MS. Eton.* Vulgò legitur — ἡμῖν καὶ φίλοι ποιεῖσθαι Κορύλλαν, καὶ τὸν Παφλαγόναν ποιεῖσθαι φίλον. Sed nomen Κορύλλαν, cum tribus illis, quæ id statim præcedunt, vocibus, id eò forsan huic loco inseruit librarius, ut quis per τὸν Παφλαγόναν intelligendus esset, clariùs indicaret. Suprà quidem bis vidimus Κορύλλαν καὶ

“ποιήσομεν τὸ Παφλαγόνα. Ακρόμεν ἢ αὐτὸν καὶ ὀπιθυμεῖν τὸ
 “ὕμετέρας πόλεως, καὶ χωρίων τῶν ἐπιθαλασίων. Πειρασόμεθα
 “ἐν, συμπράττοντες αὐτῶν ὧν ὀπιθυμεῖ, φίλοι γινέσθαι.”

Εκ τούτων μάλα μὲν δήλοι ἦσαν οἱ συμπράττες τῷ Εκατο-
 νύμῳ χαλεπαίνοντες τοῖς εἰρημύοις. Παρελθὼν δ' αὐτῶν ἄλ-
 λῃ, εἶπεν ὅτι οὐ πόλεμον ποιησόμενοι ἤκειεν, ἀλλ' ὀπιθεύον-
 τες ὅτι φίλοι εἰσὶ. ¹ Καὶ ξενίοις, ἣν μὲν ἔλθῃτε πρὸς τὴν Σι-
 νωπέων πόλιν, ἐκεῖ δεξόμεθα· νῦν δ' ἐ² τὴν ἐνθάδε κελεύου-
 μεν διδόναι, ἀδύνατον ὁρῶμεν γὰρ πάντα ἀληθῆ ὄντα, ἀ-
 λέγετε. Εκ τούτων ξενία τε ἐπέμπειν οἱ Κοτυωρίται, καὶ οἱ στρα-
 τηγοὶ τῶν ἐλλυίων ἐξενίζον ἐν τῶν Σινωπέων πρέσβεις, καὶ
 πρὸς ἀλλήλους ³ πολλὰ τε καὶ ἐπιτήδεια διελέγοντο· τά τε ἄλ-
 λα καὶ πρὸς τῆς λοιπῆς πορείας ἐπιωθάνοντο, καὶ ὧν ἑκάτεροι
 εἶδόντο. Ταύτη μὲν τῇ ἡμέρᾳ τούτῳ τὸ τέλος ἐγένετο.

“*lum nobis amicum adsciscemus. Audimus certè eum po-
 “tiundi tum urbe vestrà, tum locis maritimis cupidine cor-
 “ripi. Quare operam dabimus ut, eum in iis quæ cupit
 “consequendis adjuvando, amicitiam cum eo jungamus.*”

Tum verò Hecatonymi in legatione collegæ palam signifi-
 cabant ægrè se illa ferre, quæ ab eo fuissent prolata. Et ex iis
 alius in medium progressus, dixit se non bellum excitaturos
 venisse, sed ostenduros se nobis esse amicos. Quòd si ad Sino-
 pensium urbem accesseritis, hospitalibus ibi donis vos excipie-
 mus: jam verò nostros qui de hoc loco sunt jubebimus dare vo-
 bis, quæ possunt; nam vera esse omnia, quæ dicitis, videmus.
 Post hæc hospitalia dona mittebant Cotyoritæ, & Græcorum
 duces Sinopensium legatos hospitio excipiebant, atque inter
 se de multis *hisque* quæ è re erant colloquebantur; inter alia
 de itinere reliquo percontabantur, deque iis quorum utrique
 indigebant. *Atque* is quidem huic diei finis erat factus:

καὶ Παφλαγόνας conjunctos: at eos-
 dem hoc etiam loco conjungi ve-
 rant quæ sequuntur hæc, Ακρόμεν
 δὲ αὐτὸν καὶ &c. Porro, infra paulò
 de Hecatonymo sic Noster: πρὸς
 τὴν μὲν ἀπλοκήσεται πρὸς ἡμᾶς, ὡς τὸν
 Παφλαγόνα φίλον ποιήσονται, &c.

I Καὶ ξενίοις, ἣν μὲν &c.] De ξενίοις
 vide p. 332. n. 6. de transitione

ab obliquâ ad rectam orationem,
 p. 98. n. 2.

2 Τὴν ἐνθάδε] Scil. Κοτυωρίτας.

3 Πολλὰ τε καὶ ἐπιτήδεια] MS. Eton.
 πολλά τε καὶ φιλικὰ &c. Sed hæc vo-
 cis receptæ glossa videtur. Hesych.
 & Phavor. ἐπιτήδειος, ὁ φίλος: quem
 sanè sensum apud optimos quos-
 que auctores sæpè obtinet.

C c c

Τῇ δ' ὑστεραία συνέλαξαν οἱ στρατηγοὶ τὰς στρατιώτας, ἃ ἐδόκει αὐτοῖς εἶναι τῇ λοιπῇ πορείᾳ, ὡς προκαλείουσι τὰς Σινωπίας, βυλεύεσθαι. Εἴτε γὰρ περὶ δέοι πορεύεσθαι, ἢ χρησίμον ἂν ἐδόκεν εἶναι οἱ Σινωπεῖς ἡγεμόνοι· (ἐμπειροὶ γὰρ ἦσαν τῇ Παφλαγονίᾳ) εἴτε ἤτις δαίμονα, προσδεῖν ἐδόκει Σινωπέων· μόνοι γὰρ ἐδόκεν ἱκανοὶ εἶναι πολλοῖα ὥσπερ ἀρκύνια τῇ στρατιᾷ. Καλέσαντες οὖν οὗτοι πρέσβεις συνεβυλεύοντο, καὶ ἤρξαντο ἑλληνῶν ὄντας ἑλληνὶ τῷ περὶ καλῶς δέχεσθαι, τῷ εὖναι τε εἶναι καὶ τὰ βέλπεται συμβυλεύειν.

Ἀναστὰς ὁ ἑκατόνυμος, περὶ μὲν ἁπλοῦς ὡς εἶπεν, ὡς τῇ Παφλαγονίᾳ φίλον ποιήσιν, ὅτι ἔχῃ ὡς τοῖς ἑλλήσι

Postridiè duces collegère milites, iisque visum est de reliquo itinere, Sinopensibus arcessitis, deliberare. Nam sive pedibus iter faciendum esset, Sinopenfes *ipsis* commodi futuri viæ duces videbantur; (quippe periti erant Paphlagoniæ) sive mari, hæc eorum erat sententia, Sinopensium se opem desideraturos: soli enim esse videbantur idonei, qui navigia præberent ea, quæ exercitui sufficerent. Itaque legatos ubi arcessiverant, in consilium eos adhibebant, petebantque ut Græci cum essent hoc primum *ipsos officio* rectè atque ordine exciperent, ut *ipsis quoque* Græcis benevoli essent & consilia quæ possent optima darent.

Cum autem surrexisset Hecatonymus, primum se excusavit de eo quod dixerat, se Paphlagonem *ipsis* amicum adiuncturos, non ita se dixisse quasi bellum adversus Græcos

1 Χρήσιμοι αὖ ἰδοὺν &c.] Rectius forsitan, *χρησιμοὶ αὖ ἰδοὺν* &c. Cæterum, *ηγέμενοι* in MSto Eton. male deest. Quod si *χρησιμοὶ* retinere malis, cum eo intellige *χρημοί*: & confer p. 206. n. 1.

2 ἑλλήνας ὄντας ἑλλήσι, &c.] Steph. loci sensum hunc esse statuit, *petebant ut Græcos se Græcis exhibentes, hoc primum, ad comiter excipiendum, præstarent.* Vel, si liberius interpretari licet, (verba sunt Steph.) *eum Græci essent, ut comitatem, vel humanitatem, Græcorum naturæ convenientem erga Græcos exhibentes* &c.

At *Leimcl.* ita vertit, quasi scriptum esset, *ἑλλήνας ὄντας, ἑλλήνας τῷ περὶ καλῶς δέχεσθαι* &c. Mihi quidem Xenoph. verborum hic uti trajectione ferè tali, qualem indicavi p. 183. n. 3. & p. 364. n. 2. atque adeò dativus ἑλλήσι ab *ἑνὶ* pendere, videtur, non ab *ὄντας*, ut voluit Steph.

3 Ἀπλοῦς ὡς εἶπεν &c.] Hæc structurâ passim utuntur auctores. Thucyd. l. 1. c. 72. *τῷ μιν ἡγεμονίᾳ τῷ περὶ μηδὲν ἀπλοῦς* — Dionys. Hal. A. R. l. 11. c. 34. *ἀπλοῦς ὡς εἶπεν* τῷ περὶ καλῶς δέχεσθαι, — ὡς &c.

πολεμησόντων σφῶν εἶποι, ἀλλ' ὅτι, ἔχον τοῖς βαρβάροις φί-
λως εἶναι, οὐκ ἔλλυας αἰρήσονται. ² Ἐπεὶ δὲ συμβουλευέ-
εν κέλευον, ἐπιδυάμηνος ὧδε εἶπεν, “Εἰ μὲν συμβαλεύοιμι ἃ
“βέλτιστά μοι δοκεῖ εἶναι, πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ
“μὴ, πάναντία· ³ αὕτη γάρ ἡ ἱερὰ συμβουλή λεγομένη εἶναι,
“δοκεῖ μοι παρῆναι· νῦν γὰρ, ἂν μὲν εὖ συμβαλεύσας φανῶ,
“⁴ πολλοὶ ἔσονται οἱ ἐπαινέοντές με· ἂν ᾗ κακῶς, πολλοὶ ἔσονται
“οἱ καταρώμενοι. Πράγματι μὲν ἔν οἷδ' ὅτι πολὺ πλείω ἔχο-

ipfi gesturi essent, sed quodd, cum ipsis barbarorum amici-
tiâ uti liceret, Græcos tamen iis sunt antelaturi. Cum verò
eum consilium suum exponere juberent Græcorum duces, pre-
catus deos in hanc sententiam verba fecit, “Si vobis id con-
“filii dem, quod mihi videtur optimum, multa mihi eve-
“niant commoda; sin autem, contraria: nam hæc, sacra
“quæ dicitur, adesse mihi videtur consultatio: jam enim, si
“bonum consilium dedisse visus fuero, multi eritis, qui me
“laudibus adficietis; sin malum, multi eritis, qui me execra-
“bimini. Novi certè quidem nos longè plus molestiæ habi-

1 Εξόν] Phavorin. Εξόν, παρὸν, ἐόν·
καὶ ὅτι ἄλλα ἔδωκεν μεταχρῆσθαι, ἔδωκεν
οἱ Ἀττικῇ πλαγιάζουσιν, ὅτι πλαγιασμένον
ἢ σιωπῆς ἀπαιτεῖ. Respice p. 208.
n. 4. Confer pag. 308. lin. ante-
penult. & penult.

2 Ἐπεὶ ᾗ συμβαλεύουσιν &c.] Legi-
tur etiam Ἐπεὶ ᾗ συμβαλεύουσιν με ἐπι-
λέγουσι, &c. necnon Ἐπεὶ δὲ συμβα-
λεύουσιν μὲν κτελεύουσιν, &c. Sed Steph.
& Leuncl. recepta scriptura meritò
probata est.

3 Αὕτη γὰρ ἡ ἱερὰ &c.] Ex hoc lo-
co Lucianum sumpsisse censuit Ste-
phanus, (quod tum in annotat. in
Xenoph. tum in Thef. G. L. ad v.
ἱερὸς monuit) quæ scripsit Πητίρ.
διδοσκ. sub init. Ἀλλὰ ἐδείξαι φησὶ,
ὡς πᾶς καὶ μέγιστος ὁπότε νῆος τις αὐτὸς
ᾖ, ὁριζόμενος τὴν ἀρίστην, οὐκ ἐδῶκεν ὅτι
ἂν ταῦτα ἐκπερίσταιτο, ἱερὸν τὴν χρῆμα
τὴν συμβουλὴν ἔσται, καὶ ὅτι πᾶς οὐ τὴν
αἰτίαν ἀποστέλλει. Idem vir doctif.
ab utroque, Xenophonte scil. &

Luciano, dici proverbialiter puta-
vit, adludendo videlicet ad ἱερὸν
ἄγκυραν, quam nautæ, tanquam
maximam ac validissimam, tum
demum mittere solent, cum extre-
mo laborant discrimine. Hujus
meminit Lucian. plus vice simplici,
in Jove Tragædo, sub fin. Adde
Erasm. Adag. p. 229. Mihi verò
Lucianus & in loco primùm citato,
& in tractatu ad Indoct. libros emen-
tem, sub finem, ubi legitur itidem
ἱερὸν χρῆμα συμβουλὴν, respexisse vide-
tur, non Xenophontem, sed Pla-
tonem, cujus hæc reperiuntur ver-
ba in Theæge, haud longè ab init.
Ἀλλὰ μὴ δὴ, ὡς Δημόδοκος, καὶ λέγεται γὰρ
συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι. Εἰπερ ἂν ἔ-
ἄλλα ἡ πρῶτη ἐστὶν ἱερὰ, καὶ αὐτὴ ἂν εἴη,
καὶ ἡς οὐ νῦν συμβαλεύουσιν.

4 Πολλοὶ ἔσονται] MS. Eton. ἔσται-
ται. Sed à lectione vulgatâ minis-
imè recedendum videtur.

“μεν, εἰάν κατὰ θάλατταν κομίζησθε· ἡμᾶς γάρ δεήσει τὰ
 “πλοῖα πορεύειν· ἣν δὲ κατὰ γῆς σέλλησθε, ὑμᾶς δεήσει
 “τὰς μαχομένους εἶναι. ὁμως ᾗ λεκτεῖα, ἃ γινώσκω· ἐμ-
 “πειρῶ γάρ εἰμι καὶ τῆς χώρας τῶν Παφλαγόνων καὶ τῆς
 “δυνάμεως· ἔχει γάρ ἡ χώρα ἀμφοτέρω, καὶ πεδία κάλ-
 “λιστα, καὶ ὄρη ὑψηλότατα. Καὶ πρῶτον μὲν οἶδα εὐθὺς ὁ-
 “που τινὲς εἰσβολὴν ἀνάγκη ποιῆσθαι· οὐ γάρ ἐστιν ἄλλη, ἢ
 “ἢ τὰ ² κέρατα τῆς ὁδοῦ τοῦ ὄρους καθ’ ἐκάτερά ἐστιν ὑψη-
 “λά· ἃ κρατεῖν κατέχοντες ἐπὶ πάντῃ ὀλίγοι δυνάμει ἂν τῶν
 “τῶν δὲ κατεχομένων, οὐδ’ ἂν οἱ πάντες ἄνθρωποι δύναιτο
 “διελθεῖν. Ταῦτα ᾗ ἐδείξαμι ἂν, ἔμοι τινα βάλωσθε συμ-
 “πέμψαι. Ἐπειτα ᾗ οἶδα πεδία ὄντα, καὶ ³ ἰππείαν, ἣν αὖ-
 “τοὶ οἱ βάρβαροι νομίζουσιν κρεῖττω εἶναι ἀπείσης τῇ ⁴ βασιλείῳ

“tuos, si per mare domum revertemini; quippe nos navigia
 “suppeditare oportebit: sin autem terrā proficiscemini, vos
 “pugnetis necesse erit. Attamen dicenda sunt, quæ sentio;
 “nam & Paphlagonum regio & vires mihi notæ sunt: habet
 “nimirum hæc utraque regio ista, tum campos pulcherrimos,
 “tum altissimos montes. Ac primum novi quidem protinus quā
 “parte in eam ingredi necesse sit; non aliā utique licet, quā
 “quā viæ per montem ducentis cornua sunt utrinque excelsa:
 “quæ si qui occupent, vel admodum pauci tenere possint; his-
 “que adeo occupatis, nè quidem ceteri homines universi trans-
 “ire poterunt. Hæc verò etiam monstrare potero, si quem
 “mecum unā miseritis. Deinde novi plana esse, atque equi-
 “tatum, quem ipsi barbari universo regis equitatu potio-

I Εχει γὰρ &c.] Vim particulæ
 sæpè aliàs attigimus. Vide sis p.
 340. n. 2. & p. 67. n. I.

2 Κέρατα τῆς ὁδοῦ] Phavorin. Κέρα
 ἔ μόνον ζώοντι ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ τῇ περικτῇ
 προπικτῇ· ὡς δὴλον ἐκ τῆς ὑψηλότητος πεί-
 τας. Scribe ὑψηλότητα. Phralis est
 Aristoph. n. φ. v. 597.

Δήλιε, Κυθίου ἔχον

Υψηλότητα πείτῃ

Ceterum, τὰς τῶν ποταμῶν καμπύς
 καλῶς κέρατα scribit Strab. l. 10. p.
 704. ubi vide notata. Pari meta-
 phorâ fluminum flexus cornua La-

tinis dici notissimum est. Simili-
 ter quævis ἐξοχή, seu quod in terrā
 prominet, atque nonnihil incur-
 vatum est, κέρασιν audit. Vide sis
 Philostr. de vitâ Apol. l. 2. c. 18.
 n. 9. & Plin. N. H. l. 3. sect. 6.

3 ἰππείαν.] Nullum significatio-
 nis, quam hic loci postulat illa vox,
 exemplum adferunt Steph. & Con-
 stant. in Thes. Rectè Hesych. & Pha-
 vor. ἰππείαν, τὴν ἰππὸν, eo scilicet sensu,
 quo συλληπτικῶς ἐπὶ τῇ ἰππείᾳ λέγεται.

4 Βασιλείῳ] Persarum, κατ’ ἐξοχήν.
 Conf. p. 10. n. 2.

“ ἰππέας. Καὶ νῦν ἔσσι ἐπὶ παρελθόντων βασιλεῖ καλεῖντι ἀλ-
 “ λά καὶ μείζον φρονεῖ ὁ ἄρχων αὐτῶν. Ἦν ᾗ καὶ διωηθήτε¹ πρὸς
 “ τὰ ὄρη κλέψαι, ἢ φθάσαι λαβόντες, καὶ ἐν τῷ πεδίῳ² κρα-
 “ τῆτε μαχόμενοι τὰς τε ἰππεὺς τάτας καὶ πεζοὺς, μυριάδας
 “ πλεονὴ δώδεκα, ἥξετε Ἰππὶ ποταμὸς, πρῶτον μὲν τὸ³ Θερ-
 “ μώδοντα, εὖρος τριῶν πλεθρῶν· ὃν χαλεπὸν οἶμον διαβαίνειν,
 “ ἄλλως τε καὶ πολεμίων πολλῶν μὲν ἐμπροσθεν ὄντων, πολλῶν
 “ ᾗ ὀπίσθεν ἐπομένων· δεύτερον δὲ Ἴριμ, τριπλεθρον ὠσαύτως·
 “ τρίτην δὲ Ἀλυν, καὶ⁴ μείον δυοῖν σταδίων· ὃν ὅτε ἀνὰ δύνησθε
 “ ἀνευ πλοίων διαβύω· πλοῖα δὲ τίς ἔσται ὁ παρέχων; ὥς
 “ δ’ αὐτως ἐὶ ὁ Παρθένιος ἀβαίος· ἐφ’ ὃν ἐλθοῖτε ἀνὰ τὴν Ἀλυν
 “ τῆτον διαβαίητε. Εγὼ μὲν οὖν ἐχάλεπην ὑμῖν εἶναι νομί-
 “ ζω τὴν πορείαν, ἀλλὰ παντῶνται ἀδιώατον. Ἄν ᾗ πλεῖ-
 “

“ ducunt. Atque hoc adeò tempore ii ad regem eos vocan-
 “ tem non profecti sunt; sed & majores spiritus eorum ge-
 “ rit princeps. Quòd si poteritis etiam montes furtim occu-
 “ pare, vel eos capiendo prævertere, atque in planitie tum
 “ equites hosce tum pedites, quorum centena sunt viginti am-
 “ pliùs millia, prælio viceritis, ad amnes venietis, primum
 “ quidem Thermodonta, cujus est trium plethrorum latitu-
 “ do; quem ad trajiciendum difficilem arbitror, præsertim
 “ cùm multi sint à fronte hostes, multi à tergo sequantur: ad
 “ alterum deinde venietis Irim, trium itidem plethrorum lati-
 “ tudine: ad tertium postea Halyn, duo non minus stadia la-
 “ tum; quem absque navibus trajicere non poteritis: naves
 “ verò quis vobis suppeditabit? itidem & Parthenius transiri
 “ non poterit; ad quem veniendum vobis erit, si Halyn hunc
 “ trajeceritis. Quapropter equidem censeo non difficile vo-
 “ bis esse hoc iter, sed omnino non posse perfici. Jam si na-

1 Τὰ τε ὄρη κλέψαι, &c.] Venu-
 stè Græci verbum hoc de iis usur-
 pant, qui clam, aliis nec opinan-
 tibus, quid agunt occupantve. No-
 ster suprâ p. 308. πολὺν ἔν κρείττοι τῷ
 ἐρήμῳ ὄρεος καὶ κλέψαι τί &c. Adde p.
 309 & seq.

2 Κρατῆτι μαχόμενοι &c.] MS. E-
 ton. κρατῆται μαχόμενοι τὰς τε ἰππεὺς
 τάτας, καὶ πεζοὺς μυριάδας &c. A le-

ctione vulgatâ stant libri editi,
 quos vidi, omnes.

3 Θερμώδοντα, &c.] De fluviis hoc
 loco memoratis agitur in *Indice*
Geograph.

4 Μείον] MS. Eton. μείον &c.
 Sed & adverbiali formâ illâ rectè
 scribi solet. K. Π. p. 103. ἐγὼ μὲν οἶ-
 μαί ἰππίας μὲν ἄξιον ἐ μείον &c.

“πε, ἔσιν ἐνθὲν δὲ μὲν ἑῖς Σινώπην παραπλευσάτω, ἐκ Σινώπης
 “ἡ εἰς Ηρακλείαν· ἐξ Ηρακλείας ἡ ἑτέρα περὶ ἧς ἔτε κατὰ θά-
 “λατταν ἀπείρα· πολλὰ γάρ ἐστι πλοῖα ἐν Ηρακλείᾳ.”

Ἐπεὶ ἡ ταῦτα ἔλεξεν, οἱ μὲν ὑπὸ πηδύον Φιλίας ἕνεκα³ τῆς
 Κορύλα λέγειν, (καὶ γὰρ ἦν⁴ πρόσθεν αὐτῶν) οἱ δὲ καὶ ὡς δῶ-
 ρα ληψόμενον διὰ τὴν συμβουλήν ταύτην· οἱ δὲ ὑπὸ πηδύον
 καὶ τὰς ἑτέρας λέγειν, ὡς μὴ περὶ ἡ ἰόντες τὴν Σινωπέων χώ-
 ραν κακὸν τι ἐργάζονται. Οἱ δὲ ἐν ἑλλήεσσιν ἐψηφίσαντο κα-
 τὰ θάλατταν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι. Μετὰ ταῦτα Ξενοφῶν εἶ-
 πεν, “ὦ Σινωπεῖς, οἱ μὲν ἄνδρες ἡμεῖς πορείαν, ἣν ὑμεῖς
 “συμβουλεύετε· οὕτω δὲ ἔχει, εἰ μὲν⁷ μέλλει πλοῖα ἔσεσθαι

“vigetis, licet hinc Sinopen navibus profisciscamini, ex Si-
 “nopo Heracleam; ex Heracleâ pergentibus nec in itinere
 “pedestri nec per mare vobis erit difficultas: quippe multæ
 “iunt apud Heracleam naves.”

Hæc ubi dixisset, alii suspicabantur sic dixisse eum propter
 amicitiam Corylæ, (etenim hujus erat hospes) alii etiam quod
 munera ob consilium hoc accepturus esset: alii autem suspi-
 cabantur hæc quoque de causâ eum hæc protulisse, ut nè pedi-
 bus iter ingressi Sinopensium agro detrimenti aliquid inferrent.
 Tandem Græci decreverunt iter per mare faciendum. Se-
 cundum hæc Xenophon in hanc sententiam loquutus est, “Iter
 “illud, Sinopenfes, delegere milites, cujus instituendi vos iis
 “estis auctores; verum ita se res habet, si tantâ erit navium

1 Εἰς Σινώπην παραπλευσάτω.] Pha-
 νορ. Παραπλεῖν, τὸ τόπον πρὸς διέρχου
 πλεῖν. καὶ τὸ εἶναι πρὸς πλεῖν. Simi-
 liter Thucyd. l. 8. c. 63. ἔ παραπλευ-
 σαις δυοῖν τοῖς Αἰγύπτου εἰς Χίον, &c.

2 Οὕτω περὶ ἧς ἔτε καὶ &c.] Consule
 omnino K. Π. p. 643. n. 4.

3 Τῆς Κορύλα λέγειν.] Sic principes
 quidem edit. & MS. Eton. in quo
 legitur etiam ταῦτα inter Κορύλα &
 λέγειν. Fuere, quibus placuit τὴν
 Κορύλαν. Sed nil mutandum. No-
 ster suprâ p. 22. itidem de Κύρῳ
 Φιλίας loquitur. De λέγειν vide p.
 198. n. 1.

4 Πρόσθεν.] Adi p. 363. n. 1.

5 Εψηφίσαντο.] Discrimen inter

medium hoc & activum ejusdem
 originis verbum videre est p. 342.
 n. 5.

6 Οἱ μὲν ἄνδρες ἡμεῖς πορείαν.] Sic ex
 MS. Eton. rescribendum. Editi
 plerique omnes dant εἰ μὴ ἄνδρες εἰ
 ἡμεῖς πορείαν &c. Verum Steph. & Muret.
 particulam εἰ in εἰδε, vel εἰπε, ver-
 tendam censuerunt; quam Lennel.
 delendam tanquam supervacane-
 am rectius judicavit. Huic tandem
 libros se invenisse dicenti, qui par-
 ticularum illam non habent, se ac-
 cedere proficetur Stephanus.

7 Μέλλει πλοῖα ἔσεσθαι.] Sic Ast.
 XI. 28. λιμὸν μέλλει μέλλει ἔσεσθαι &c.
 ubi prius verbum in quibusdam
 codi-

“ικανὰ, ὥς ἀριθμῶ ἓνα μὴ κατὰλείπεισθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς ἂν
 “πλέοιμεν· εἰ ᾗ μέλλοιμεν οἱ μὲν κατὰλείψεσθαι, οἱ ᾗ πλεύ-
 “σεσθαι, ὅκ ἂν ἐμβαίημεν εἰς τὰ πλοῖα. Γινώσκομεν γὰρ ὅτι
 “ὅπερ μὲν ἂν κρατῶμεν, διωαίμεθ’ ἂν καὶ σώζεσθαι, καὶ τὰ
 “Ἰππιδεῖα ἔχειν· εἰ δέ περ ἤττης τῶν πολεμίων ληφθῆσθό-
 “μεθα, εὐδηλον δὴ ὅτι ἐν ἀνδραπόδων χώρα ἐσόμεθα.” Α-
 κούσαντες ταῦτα οἱ πρέσβεις, πέμπειν ἐκέλευον πρέσβεις.
 Καὶ πέμπουσιν Καλλίμαχον Ἀρκάδα, καὶ Ἀρίστωνα Ἀθηνᾶιον,
 καὶ Σαμολᾶν Ἀχαιόν· καὶ οἱ μὲν ὤχοντο.

Εν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἸΞΝΟΦΩΝΤΙ, ὁρῶντι μὲν πολλοὺς ὀ-
 πλίτας τῶν Ἑλλήνων, ὁρῶντι δὲ πολλὰς πελταστὰς, πολλὰς
 δὲ καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας, καὶ ἵππεις δὲ, καὶ μάλα
 ἤδη διὰ τὴν τριχὴν ἱκανὸς ὄντας, ἐν τῷ Πόντῳ (ἐνθα ὅτε
 ἂν ἀπ’ ὀλίγων χρημάτων τοσαύτη δυνάμις παρεσκευάσθῃ)
 καλὸν αὐτῷ ἐδοκεῖ εἶναι καὶ χώραν καὶ δυνάμιν τῇ Ἑλλάδι
 προσκτήσασθαι, πόλιν κατοικήσασθαι. Καὶ γινέσθαι ἂν ἐδοκεῖ
 αὐτῷ μεγάλη, καταλογιζομένη τὸ, τι αὐτῶν πλῆθος, καὶ τὰς

“copia, ut nè unus quidem hìc relinquatur, nos navigabimus:
 “sin futurum ut alii relinquamur, navigemus alii, nequaquam
 “naves conscendemus. Scimus enim, ubicunque superiores
 “fuerimus, fore ut & salvi esse & commeatus habere possimus;
 “sin alicubi hostibus inferiores deprehendamus, perspicuum
 “sanè est mancipiorum nos forte fore multatos.” Hæc ubi le-
 gati audiissent *Sinopenfes*, *Græcos* ut legatos mitterent hortaban-
 tur. Itaque Callimachum mittunt Arcada, & Aristonem A-
 theniensem, & Samolan Achæum; iique aded̄ profecti sunt.

Interea Xenophon, multos cùm Græcorum gravis armaturæ
 milites intueretur, intueretur peltastas multos, multos etiam
 sagittarios & funditores, & equites, eosque jam valdè propter
 longum usum idoneos, in Ponto (ubi exiguis pecuniis tantus
 exercitus comparari non potuerit) rem fore præclaram existi-
 mabat, si conditâ civitate, & regionem & potentiam Græciæ
 acquirerent. Atque ea civitas magna ipsi futura videbatur ex-
 pendentì tum eorum qui ipsi aderant multitudinem, tum eorum

codicibus malè omittitur. Adde
 Aët. XXVII. 10.

Ι ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ. — καλὸν αὐτῷ] Pro-
 nomen hìc πλεονάζει, uti & Κ. Π.

p. 30. περιέσσωμαι τῷ πείπω — συμ-
 μαχεῖν αὐτῷ. Ubi vide notata. Add.
 Marc. V. 2. Apocal. II. 7.

περιοικῆντας τὸ Πόντον. ¹ Καὶ ἐπὶ τέττοις ἐθύετο, πρὶν τι ἐπεῖν
τὸν στρατιωτῶν, ² Σιλανὸν παρακαλέσας τὸν Κύρου μάντιν ἡρώμενον,
τὸν Ἀμβρακιώτην. Ὁ δὲ Σιλανὸς, δεδιὼς μὴ ἡκούτο ταῦτα, καὶ
καταμείνει πρὸς τὴν στρατιάν, ἐκφέρει εἰς τὸ στρατόμαχον λόγον ὅτι
Ξενοφῶν βιάσεται καταμείναι τὴν στρατιάν, καὶ πόλιν οἰκίσαι, καὶ
ἐαυτῷ ὄνομα καὶ δυνάμειν πεποιήσασθαι. Αὐτὸς δὲ ὁ Σιλανὸς
ἐβόλετο ὁπτιέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφικέσθαι. ³ οὗς γὰρ πα-
ρὰ Κυροῦ ἔλαβε τετραγίους δαρεικοὺς, ὅτε τις δέκα ἡμέρας
ἡγήθησε θυόμενος Κύρῳ, διεσπώκει. Τῶν δὲ στρατιωτῶν,
ἐπεὶ ἤκουσαν, τοῖς μὲν ἐδόκει βέλπσον εἶναι καταμείναι, ⁴ τοῖς
δὲ πολλοῖς, ὅ. Τιμασίῳ δὲ ὁ Δαρδανεύς, καὶ Θώραξ ὁ Βοιω-
τὸς πρὸς ἐμπόρους τινας παρόντας τῶν Ἡρακλειωτῶν καὶ Σι-
νωπέων ἔλεγχον ὅτι, εἰ μὴ ἐκπεριέσι τῇ στρατιᾷ μισθόν, ὥστε

qui Pontum circumcolebant. Et horum quidem causâ ma-
estatis hostiis exta consulebat, priusquam animo quod cogitabat
ulli militum exponeret, arcessito Silano Ambraciotâ, quo
Cyrus vate fuerat usus. Silanus autem, veritus nè hæc ita
fierent, exercitusque aded alicubi remaneret, in castra rumo-
rem effert velle Xenophontem exercitum isthic manere, &
urbem exstruere, & sibi nomen ac potentiam comparare.
At Silanus ipse quàm celerrimè in Græciam pervenire cu-
piebat; nam daricos ter mille, quos à Cyro acceperat, cùm
de decem illis diebus Cyri nomine exta consulens vera pro-
tulisset, conservârat. Militum autem, rem ubi audierant,
nonnullis visum est optimum manere, majori parti non ita
visum. Timasion autem Dardanius & Thorax Bœotius mer-
catoribus quibusdam Heraclienfibus ac Sinopensibus dicunt
periculum fore, nisi stipendium exercitui subministrarent, ut

¹ Καὶ ἐπὶ τέττοις ἐθύετο,] Adi p.
121. n. 1. Confer etiam p. 248.
n. 4.

² Σιλανὸν παρακαλέσας &c.] Re-
spice p. 70.

³ Οὗς γὰρ παρὰ Κυροῦ &c.] Con-
fer p. 70.

⁴ Τοῖς δὲ πολλοῖς,] MS. Eton. τοῖς
δὲ πλείοσι, ex interpretamento. Vi-
de sis p. 40 n. 3.

⁵ Λέγουσι ὅτι, εἰ — ὅτι] Nemo non
videt, inquit Leuncl. abundare vel

primo vel alio loco particulam ὅτι, his
positam. Ego, pergit idem vir do-
ctus, priori expungendam crediderim;
nisi quis ἀπικισμὸν aliquem in his edo-
ceat. Ejus exempla jam notavi p.
208. n. 3. & p. 212. n. 6. Adde
p. 364. n. 4. & K. Π. p. 332. n. 1.
p. 363. n. 3. p. 366. n. 1. Confer
I Joh. III. 20. & I Cor. XII. 15.
unde, cùm Erasmus pleonasmum
hunc ignoraret, particulam ὅτι ej-
ciendam autumnavit.

ἔχεν τὰ Πιπτήδεια ἔκπλέοντας, ὅτι κινδυνεύσῃ μέναι ποσὴν
 δύναμις ἐν τῷ Πόντῳ· ¹ Βαλεῦε γὰρ Ξενοφῶν, καὶ ἡμᾶς ὠρα-
 καλεῖ, ἐπειδὴν ἔλθῃ τὰ πλοῖα, τότε εἰπεῖν ἑξαίφνης τῇ στρατιᾷ,
 “ Ἄνδρες, νῦν μὲν ὁρῶμεν ὑμᾶς ² ἀτόρους ὄντας καὶ ἐν τῷ ἀτό-
 “ πλῳ ἔχεν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ οἰκαδὲ ἀπελθόντας ὀνήσῃ π. ὅτῳ
 “ οἴκῳ· εἰ δὲ βέλεσθε ³ τῇ κύκλῳ χώρας περὶ τὸ Πόντον οἰκ-
 “ μύης ἐκλεξάμενοι ὅπῃ ἂν βέλησθε καταχεῖν, καὶ τὸ μὲν θέ-
 “ λοντες, ἀπίνειν οἰκαδὲ, τὸ ἡ ἐθέλοντες, μύειν αὐτὰ, ⁴ πλοῖα
 “ δὴ ὑμῖν παρέσιν, ὥστε ὅπῃ βέλεσθε ἑξαίφνης ἂν ἐπιπέσῃτε.”

Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ ἔμποροι ἀπήγγελλον ταῖς πόλεσι συνέ-
 πεμφε δ' αὐτοῖς Τιμασίῳν ὁ Δαρδανεύς Ερύμαχόν τε τὸν Δαρ-
 δανέα καὶ Θώρακα τὸν Βοιωτίον, τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐρουῶντας.
 Σινωπῆς δὲ καὶ Ηρακλεῶται ἀκούσαντες, πέμπουσι πρὸς
 Τιμασίῳνα, καὶ κελεύουσι ⁵ πρὸς ταῦτα, λαβόντα χρημα-

navigantibus suppeteret commeatus, nè tantæ in Ponto copiae
 manerent: Nam Xenophon, *inquiunt*, hoc init consilii, & nos
 hortatur, ut posteaquam venerint navigia, tum subito sic adlo-
 quamur exercitum, “ Videmus jam vos, milites, eas ad angu-
 “ stias redactos, ut neque commeatum inter enavigandum ob-
 “ tinere possitis, neque domum reversi, commodi quidquam
 “ iis qui domi fuerint præstare: quod si vobis visum sit partem
 “ aliquam regionis undique versum *hujus* circa Pontum habi-
 “ tatae delectu facto ubicunque vobis libitum fuerit, occupa-
 “ re, ac *deinde* eum, cui liber, domum abire, eum item, qui
 “ velit, hic manere, naves sane vobis adsunt, adeo ut in quam-
 “ cunque voletis partem subito impetum facere potueritis.”

Hæc cum mercatores illi audiissent, *suas* ad civitates refere-
 bant: ac unâ cum iis Timasion Dardanius Erymachum Darda-
 nium & Thoracem Bœotium misit, qui eadem hæc exponerent.
 Sinopenfes autem & Heracleotæ ea ubi audiissent, mittunt ad
 Timasionem, atque hortantur ei ut efficiendo, acceptâ pecu-

1 Βαλόντι γὰρ &c.] Vide p. 219.
 n. 5.

2 Ἀτόρους &c.] MS. Eton. & li-
 bri quidam typis impressi, quos se-
 quutus est *Atas*, dant εὐτόρους, sen-
 su & contrario quidem & incom-
 modo. *Steph.* & *Leuncl.* re ipsâ po-
 stulante, ἀτόρους restituerunt.

3 Τῆς κύκλῳ χώρας &c.] Intellige
 μέγας π. Vide p. 331. n. 5. & Marc.
 VI. 36.

4 Πλοῖα δὴ &c.] Sic rectè *Leuncl.*
 Vulgò legitur πλοῖα δ' ὑμῖν &c. *Steo-
 rhanon* placuit πλοῖα γ' ὑμῖν &c.

5 Προσπαύσσει, — ὅπως &c.] Sic
 K. Π. p. 9. οἱ προσπαύσσει, ὅπως &c.
 D d d

τα, ὅπως ἐκπλεύσῃ ἡ στρατιά. Ο δὲ, ἄσμενος ἀκούσας, ἐν
 συλλόγῳ τῶν στρατιωτῶν ὄντων, λέγει πάλιν, “Οὐ δὲ προσέχειν
 “μονῇ, ὦ ἄνδρες, ἐδὲ τῇ Ἑλλάδος ἐδὲν παρὶς πολέμου ποιεῖται.
 “Ἀκούω δὲ πιναι ἡγεῖται ὑπὲρ τούτων, ἐδὲ ὑμῖν λέγοντας. Ὑπὲρ
 “ἀνέμου δὲ ὑμῖν, εἰάν ἐκπλήτῃ ἀπὸ νημενίας, μισοφορεῖν
 “παρέχειν ὑμῖν ἑκὺς ἐκαστῷ ἑξ μηνός· καὶ ἄλλω ὑμᾶς εἰς
 “τὴν Τρωάδα, ἔνθεν καὶ εἰμὶ Φρυγίας· καὶ ὑπάρχει ὑμῖν ἡ ἐμὴ
 “πόλις· ἐκείνους γάρ με δεῖξον”. Ἡγήσασμαι ὅτι αὐτὸς ἐγὼ ἔνθεν
 “πολλὰ χρημάτων λήψεται. Εμπειρος δὲ εἰμὶ τῷ Αἰολίδος, ἐ
 “τῷ Φρυγίας, καὶ τῷ Τρωάδος, καὶ τῷ Φαρναβάξου δὲ χηρῆς πάσης.
 “τῷ μὲν, διὰ τὸ ἐκείθεν εἶναι· τῷ δὲ, διὰ τὸ ἐστρατιεύειν ἐν αὐτῇ
 “σὺν Κλεάρχῳ τε καὶ Δερκυλλίδῃ.

niā, præesset, ut exercitus à Ponto navigaret. Ille verò, his
 libenter auditis, quo tempore militum erat conventus, hāc u-
 sus est oratione, “Non oportet, milites, ad mansionem ani-
 “mum convertere, aut quidquam pluris quàm Græciam fa-
 “cere. At quosdam audio de hoc exta consulere, vobis rem
 “licet minimè exposuerint. Vobis autem, si ab ipso mensis
 “initio enavigaveritis, stipendium menstruum me in singu-
 “los Cyzicenum præbiturum polliceor : & vos quidem in
 “Troada ducam, unde jam exulo : ac præsto vobis erit mea
 “civitas ; quippe me libenter excipient. Ipse porro vobis ea
 “ad loca dux ero, unde multas consequemini pecunias. Pe-
 “ritus utique sum Æolidis, & Phrygiæ, & Troadis, & to-
 “tius Pharnabazi præfecturæ : illius quidem, quod inde sim
 “oriundus ; hujus verò, quod in eā cum Clearcho & Dercyl-
 “lidā militaverim.”

1 Θύειται ἐπὶ τούτοις.] Vide suprā
 paulò pag. 392. n. 1.

2 Κυζικηνῶν.] Hefych. & Phavor.
 Κυζικηνοὶ πατῆρες· διησίοητο ὡς ἐν κε-
 χαλαργίᾳ παύσαντες ὅτι γυναικὸς ὁ
 πότμος. Suid. παύσαντες ὅτι γυναικὸς
 ὁ πότμος· ἐπὶ δὲ ἡμέτερον παύσαντες λίσ-
 πης. Viginti octo drachmas valebat
 quisque stater.

3 Τῷ μηνός.] Sic suprā p. 31. δὲ-
 σεν — πρὶν ἡμετέρεσσι ἑξ μηνός τῷ στρα-
 τώτῃ· ubi vide n. 3.

4 Καὶ ὑπάρχει.] Valet hic aderi,

favabit, à partibus stabit : cujus sig-
 nificationis exemplum ex Demost.
 adfert Budens Comm. L. G. pag.
 135.

5 Πόλις· ἐκείνῃ.] Consule p. 112.
 n. 3. & p. 165. n. 5.

6 Τῷ μὲν, ἄλλῳ &c.] MS. Eton.
 τῷ μὲν — τῷ δὲ, ἄλλῳ τῷ στρατιεύειν
 &c. Editi quidam — διὰ τὸ στρατιεύ-
 εσθαι &c. Sed melioris notæ libri
 receptam præstant lectionem. Cæ-
 terum, cum priore articulo intel-
 ligendum in primis est Τρωάδῃ.

Ἀναστὺς δ' εὐθὺς Θώραξ ὁ Βοιωτὸς, (ὃς αἰεὶ περὶ στρατηγίας
Ξενοφῶνι ἐμάχετο,) ἔφη, εἰ ἐξέλθοιεν ἐκ τῷ Πόντῳ, ἔσοιτο αὐ-
τοῖς Χερρόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα· ὥστε τῷ βυλο-
μύῳ, ἐνοικεῖν, τῷ δὲ μὴ βυλομύῳ, ἀπέναι οἰκαδὲ γελοῖον
δὲ εἶναι, ἐν τῇ Ἑλλάδι οὗσης χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου, ἐν τῇ
βαρβάρων² μαρτυρεῖν. Ἔστι δ' ἂν, ἔφη, ἔκει γήθηδε, καὶ γὰρ
καθάπερ Τιμασίῳ, ὑπαρχόντων ὑμῖν τῷ μισθοφορᾷ. Ταῦτα δ'
ἔλεγον, εἰδὼς ἂν Τιμασίῳ οἱ Ἡρακλεῶν³ καὶ οἱ Σινωπεῖς⁴ ἐπαγ-
γέλοιτο ὥστε ἐκπλεῖν. Ὁ δὲ Ξενοφῶν⁵ ἐν τῷ ἔργῳ ἔστιν. Ἀναστὺς
δὲ Φιλήστος καὶ Λύκων οἱ Ἀχαιοὶ, ἔλεγον ὡς δεῖνόν εἶναι, ἰδίᾳ μὲν

Thorax autem Boeotius cum statim surrexisset, (qui semper
de ducis munere cum Xenophonte contendebat) ipsis celsu-
ram aiebat Chersonesum, regionem pulchram & opulentam,
si à Ponto exirent: aded ut ei, qui velit, in eâ habitare, ei,
qui nolit, domum abire liceat: ridiculum autem esse, cum in
Græciâ esset ager amplius & copiosus, barbarorum eum in re-
gione quærere. Eò verò, inquit, donec perveneritis, etiam
ipse, sicut Timasion, stipendium vobis polliceor. Hæc Tho-
rax dicebat, quoddam nōisset quæ Heraclienfes & Sinopenses Ti-
masioni promiserant eâ conditione, ut enavigarent Græci. In-
tereâ filebat Xenophon. Cum autem Philesius & Lycon A-
chæi surrexissent, grave quiddam aiebant esse, Xenophontem

1 Ὡς τῷ βυλομύῳ, ἐνοικεῖν, &c.]
Supple ἴσεται, vel ἂν ἐξέλθῃ. In
MS. Eton. μὴ ante βυλομύῳ, quod
innox sequitur, perperam deest. Sic
enim Noster paulo infra, τῷ μὴ βυ-
λομύῳ ἀπέναι οἰκαδὲ γελοῖον, &c.

2 Μαρτυρεῖν.] Adi p. 193. n. 3.

3 ἔκει γήθηδε,] Thom. Magist. E-
κεί — ἴσται δὲ ὡς οἱ δοκίμαται τῷ πα-
λαιῶν ἐπὶ τῷ πῶτος πῆσαι τὸ ἐκεῖ — τὸ
δὲ ἐκεῖσε, ἐπὶ κινήσει. Phavor. κεί-
τη δὲ τὸ ἐκεῖ μὴ ἴσται πῶτος πῆσαι δηλῶ-
ται. His forsan auctoribus Gata-
kerus de stilo N. T. c. 43. negat
vocalam illam eò, illum, seu moiunt
ad locum significare. Sed gramma-
ticos illos errore lapsos ostendit
exemplum hoc Xenophonticum,

Similiter Ælian. V. H. l. 2. c. 13.
— καὶ ἐκεῖ κατήκει. Sunt itaque lo-
cutiones Matt. II. 22. — ἐκεῖ ἀπελ-
θεῖν, &c. XXIV. v. 28. ἐκεῖ συναχθή-
σονται, benè Græcæ. Cæterum, de
verbo γήθηδε vide scripta contra
Millium p. 8. n. 2.

4 Ἐπαγγέλοιτο ὥστε &c.] MS. E-
ton. ὑπαρχόντων ὥστε &c. Perperam,
& ex interpretatione. Phavor. &
Thom. Magist. Ἐπαγγέλαμα, ὑπαρχόν-
των. Eadem reperitur vis & con-
structio particulæ ὥστε Thucyd. l. 4.
c. 37. ἐν βύλῳ τῷ ὅπλῳ παροδύναμι
καὶ σφῆς αὐτὸς Ἀθηναῖοις, ὥστε βυλῶ-
ναι εἶναι. ejusd. l. c. 46. ἐν τῷ ὅπλῳ
&c. i. e. compositionem eâ conditione
fecerunt.

5 Ἐν τῷ ἔργῳ.] Vide p. 78. n. 1.

Ξενοφῶνται πείθειν τε καταμένειν, καὶ ἵκέσθαι ὑπὲρ τῆς μονῆς, μὴ
 κρινέντα τῇ στρατιᾷ· εἰς ᾗ κρινόν μηδὲν ἀγορεύειν πρὸς τῶν
 ὥστε ἠναγκάσθη ὁ Ξενοφῶν ἀναστῆναι ἔτι εἰπὼν ταῦτα·

“Εγὼ, ὦ ἄνδρες, ἵκεται μὲν (ὡς ὁρᾶτε) ὅποια δυνάμει,
 “καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὅπως ταῦτα τυγχάνω καὶ
 “λέγων καὶ νοῶν καὶ πράττειν, ὅποια μέλλω τε ὑμῖν κάλλιστα καὶ
 “ἀριστα εἰσελάττειν καὶ ἐμοί. Καὶ νῦν ἐξυόμην πρὸς αὐτὸς τέττα, εἰ
 “ἀμείνον ἐστὶ ἀρχελάττειν λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ πράττειν πρὸς τέ-
 “των, ἢ πάντα πασι μηδ’ ἀπὸ ἐλαττω τῶν πραγμάτων. Σιλανὸς
 “δὲ μοι ὁ μάντις ἀπεκρίνατο, ὅτι μὲν μέγιστον, τὰ ἱερὰ κα-
 “λὰ εἶναι· (+ ἥδε γὰρ καὶ ἐμὲ σὺν ἁπείρον ὄντα, ἀλλὰ τὸ αἰ-
 “παρῆναι τοῖς ἱεροῖς) ἔλεξε δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς φαίνεται τις

privatim & Græcos ut manerent suadere, & exta de man-
 fione consulere, re cum exercitu non communicatâ; jam ve-
 rō publicè de his nihil loqui: itaque coactus est Xenophon
 ut surgeret & hâc uteretur oratione:

“Equidem, milites, exta (quemadmodum videtis) quantum
 “possum consulo, tum vestrum tum mei ipsius gratiâ, ut ea
 “loquar & cogitem & agam, quæ tam vobis quàm mihi fu-
 “tura sint maximo decori & commodo. Jamque aded hâc
 “ipsâ de causâ consulebam exta, num potius esset me initium
 “loquendi & agendi vobiscum de his rebus facere, an omnino
 “negorium hoc nè quidem attingere. Vates certe Silanus mi-
 “hi respondebat exta, quod maximum est, læta esse: (nôrat
 “enim me quoque muneris illius non esse imperitum, quippe
 “qui sacris semper adfuerim) aiebat porrò in extis significari

1 Οὐδένα ὑπὲρ τῆς &c.] Suprà p.
 394. modò dixerat ἵκέσθαι ἐπὶ ταῦτα,
 ubi vidè notata: mox infra ἐξυό-
 μην πρὸς αὐτὸς &c. Usque aded sti-
 lum variare amant Attici.

2 Κοινοῦται] Vet. cod. aliquot
 (Stephani verba legis) vocem passi-
 vam κρινέντα hic habent, quâ &
 alibi eum uti comperio: & infra
 paulò leges ἀνακρινέντα. Hactenus
 ille. Noster etiam suprà p. 178.
 passivâ hujus verbi formâ usus est;
 at mox ibid. activâ quoque. Et
 sic quidem sæpè auctores. Thuryd.

lib. 4. c. 4. ὅστις καὶ τοῖς ταξιαρχοῖς
 κρινάσται, &c.

3 Τὸ μὲν μέγιστον,] Sic suprà p. 24.
 σὺν ἡλίω ἰλητῖν, τὸ μὲν μέγιστον, &c.

4 Ἦδε γὰρ καὶ ἐμὲ &c.] Fortassis,
 ait Stephanus, scripsit Xenophon,
 ἥδε γὰρ καὶ ἐμὲ σὺν ἁπείροις, ἀλλὰ τὸ αἰ-
 παρῆναι, τῶν ἱερῶν. alioqui post ἁπεί-
 ρον ὄντα genitivus μαρτυρῆς, aliúve hu-
 jusmodi, deesse videri posset. Sed
 nil mutandum: quippe quia rectè
 dicitur ἐκ ἁπείρων ὄντα, διὰ τὸ αἰ-
 παρῆναι τοῖς ἱεροῖς, pro ἐκ ἁπείρων ὄντα τῶν
 ἱερῶν, ἀλλὰ τὸ αἰ-
 παρῆναι αὐτοῖς.

“δόλος καὶ Πισβλή ἐμοί· ¹ ὁρθῶς ἄρα, γινώσκων ὅτι αὐ-
 “τὸς ἐπεβούλῳε Διδασάλλειν με πρὸς ὑμᾶς. ² Εξήνεγκε γὰρ
 “τὸν λόγον ὡς ἐγὼ πρᾶττειν ταῦτα Διδανοσίμην ἤδη, οὐ πεί-
 “σας ὑμᾶς. Εγὼ δὲ, εἰ μὲν δόποριῦτας ὑμᾶς εἴρων, τὰτ
 “ἂν ἐσκέπουν, ἀφ’ οὗ ἂν γένοιτο ὥς λαβόντας ὑμᾶς πῶλιν,
 “τὸν μὲν βελόμβρον, δόπολιν ἤδη, ³ τὸν δὲ μὴ βουλόμενον,
 “ἐπεὶ κήσαιοτο ἱκανὰ ὥς καὶ οὗτ’ ἐαυτοῦ οἰκείους ἀφελή-
 “σαι π. Επεὶ δὲ ὁρῶ ὑμῖν καὶ τὰ πλοῖα πέμποντας Ηρα-
 “κλειώτας καὶ Σινωπεῖς, καὶ μισθὸν ⁴ ὑπαρχνυμένους ὑμῖν ἄν-
 “δρας δόπο νεμυλίας, καλὸν μοι δοκεῖ εἶναι σωζομένους ἐν τα
 “βουλόμεθα, ⁵ μισθὸν τῆς πορείας λαμβάνειν· καὶ αὐτὸς πε

“fraudem & infidias adversus me : nimirum rectè, cùm cog-
 “nosceret id se infidiosè molitum, ut me apud vos criminare-
 “tur. Nam rumore extulit me jam hæc facere cogitare,
 “vobis in sententiam meam suadendo non perductis. Ego ve-
 “rò, si vos angustiis premi viderem, id utique considerârim,
 “unde fieri posset ut, postquam urbem vos aliquam ceperitis,
 “qui vellet, jamjam navigio discederet; qui jam nollet, ubi
 “saltem eam rerum copiam comparaverit, ut utilitatem suis
 “aliquam adferre possit, tandem etiam discederet. Cùm autem
 “& Heraclienses & Sinopenfes navigia vobis mittere videam,
 “& nonnullos ab ineunte statim mense stipendium vobis pol-
 “liceri, commodum mihi videtur esse, ut incolumes quò vo-
 “luntus deducti mercedem itineris accipiamus : atque adeò

1 Ὀρθῶς ἄρα, γινώσκων &c.] Lo-
 cus sic mihi distinguendus vide-
 tur; ut referatur ὁρθῶς ad ἔλξι.
 Vulgò, ὁρθῶς ἄρα γινώσκων, &c. ut
 jungatur ὁρθῶς cum γινώσκων.

2 Εξήνεγκε γὰρ τὸν &c.] Sic paulò
 suprà p. 379. ἐκφέρει εἰς τὸ πρᾶττεν
 λόγον, &c. ubi MS. Eton. perperam
 exhibet ἐκφέρει pro ἐκφέρει.

3 Τὸν δὲ μὴ βελόμβρον, &c.] Ex
 præcedenti membro huc etiam ad-
 ferendum est δόπολιν. Sic infra
 ἰσχυρὰ suppressitur : καὶ ὅτι ἐάν μὲν τις
 εἰς τὴν Ἐκλάδα μίλη ἰσχυρὰ, πρὸς ἑαυτὸν
 δεῖ περιύσθαι· ἰάν δὲ τις βύληται εἰς τὰς
 βαρύνους, &c. Cæterum, οἰκείους δι-
 cit, quos paulò suprà p. 389 dixe-

rat τὰς οἰκίας de quibus vide p. 214.
 n. 3.

4 Ὑπαρχνυμένους ὑμῖν &c.] MS. E-
 ton. ὑπαρχνυμένους ὑμῖν, ὥς ἐκπλεῖν, ὡ
 ἄνδρες, δόπο νεμυλίας &c. Sed, ὥς ἐκ-
 πλεῖν ex præcedentibus illis, οἱ Ηρα-
 κλειῶται καὶ οἱ Σινωπεῖς ἐπαγγέλλονται
 ὥς ἐκπλεῖν, huc tralata videntur.

5 Μισθὸν τῆς πορείας] In plerisque
 editis reperitur μισθὸν τῆς πορείας.
 MS. Eton. μισθὸν τῆς δόπριαις. Unde
 levi mutatione reponendum vi-
 detur πορείας : quam lectionem in
 vertendo loco sequutus est Leuncl.
 necnon vet. vers. Gall. auctor. Su-
 præ p. 387. Οἱ δὲ ἂν Ἐκλῶνις ἐψυφί-
 σονται καὶ θάλατταν τῇ πορείᾳ ποιήσῃ.
 Μισθὸν

“ἀναπαύομαι ἐκείνης τῇ Δακρυόας, καὶ ὅποιοι πρὸς με προσή-
 “σαν, λέγοντες ὡς καὶ ταῦτα πράττειν, ἀναπαύομαι φημι
 “χρῆσθαι. Οὕτω γὰρ γινώσκω ὅμοιοι μὲν ὄντες πολλοὶ, ὥστε
 “νυνί, δοκεῖτε ἂν μοι καὶ ἔντιμοι εἶναι, καὶ ἔχειν τὰ ἴππῃ-
 “δαια. (ἃ ἐν γὰρ τῷ κρατεῖν ἐστὶ καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡτ-
 “τωμένων) Δρακρυόεντες δὲ, καὶ κατὰ μικρὰ γυρομένης τῆς
 “δυναμείας, ἔτ’ ἂν τρεφὴν διώκοντες λαμβάνειν, ἔτε χαίρον-
 “τες ἂν ἀπαλλάττειν. Δοκεῖ ἔν μοι ὅπερ ὑμῖν, ἐκπορεύεσθαι
 “εἰς τὴν Ελλάδα. καὶ ἂν τις μείνῃ, ἢ ἀπολιπὼν τινα ληφ-
 “θῇ, πρὶν ὅτι ἀσφαλεῖ εἶναι πᾶν τὸ ἐράπνευμα, κρένεσθαι αὐ-

tum ipse cogitatione illâ defisto, tum, quotquot ad me acces-
 serunt, hæc facienda adfirmantes, iis eadem defistendum aio.
 Sic enim statuo: si multi quidem unâ sitis, uti nunc, & vos
 in honore futuros, & commeatus habituros arbitror: (nam
 in victoriâ situm est hoc etiam, ut eâ potiti facultates etiam
 victorum capiant) sin divulsi sitis, copiaræque vestrae in exiguas
 partes redactæ, neque alimentum capere poteritis, neque
 hinc læti discesseritis. Quapropter mihi quidem perinde ac
 vobis placet, in Græciam hinc proficiscendum esse: ac si
 quis manserit, vel suos prius deferere deprehensus fuerit,
 quàm totus exercitus in tuto constiterit, eum tanquam in-

Μὴ τὰ πάντα Ξενοφῶν εἶπεν, ὁ Συναπῆς,
 οἱ μὲν ἄνθρωποι ἤσαν) πορεύειν, &c. Cæte-
 rum, μισθὸς πορείας hic dicitur, ut
 Act. I. 18. μισθὸς τῆς ἀδικίας. Solent
 enim Græci μισθὸς (uti rectè in A-
 nimadv. ad Vorst. monuit Vitringa)
 passim construere cum genitivo, qui
 exprimit factum, laborem, opus, pro
 quo quis accipit mercedem. Ita-
 que meritò idem vir doctus Vorstii
 iudicium improbat, qui μισθὸν ἀδι-
 κίας, loco citato, pro ἀδικίᾳ, per he-
 braïsmum dici statuerat.

1 Ἀναπαύομαι] MS. Eton. ἀνα-
 παύομαι. Sed tempus non mutan-
 dum. Noster sic infra paulò, —
 πρὸς τὴν πόλιν. Et — ἐκείλῳ τῷ κή-
 ροντι συγκαταταξάμενοι. Vide p. 110.
 II. 2.

2 Οἱ μὲν μὲν ὄντι:] Ità legendum ē

MSto Eton. Vulgò, οἱ μὲν μὲν ὄντι.
 Stephanus etiam particulam γὰρ post
 μὲν expungendam statuit.

3 Ἐν γὰρ τῷ κρατεῖν &c.] Vide p.
 210. n. 2.

4 Ἀπαλλάττειν.] Sic rectè scri-
 bendum censuit Steph. ut conve-
 niat cum διώκοντες. In libris an-
 te hac editis est ἀπαλλάττειν: in
 MSto Eton. ἀπαλλάττει, omnino
 malè.

5 Καὶ ἂν τις μείνῃ, ἢ ἀπολιπὼν &c.]
 Ità plerique editi. In MSto E-
 ton. legitur ἂν τις μείνῃ τῇ ἀπολιπὼν
 ληφθῇ, &c. Unde reposuerim, καὶ
 ἂν τις μείνῃ ἀπολιπὼν ληφθῇ, &c.
 nam cætera salvo sensu abesse pos-
 sunt.

6 Ἐν ἀσφαλείᾳ] Vide p. 213.
 n. 4.

“τὸν ὡς ἀδικεῖται. Καὶ ὅτω δοκεῖ, ἔφη, ταῦτα, ἰ αἰρίτω τὸ
“χεῖρα.” Ἀνέτειναν πάντες.

Ο δὲ Σιλανὸς ἐβόα, καὶ ἐπεχείρει λέγειν ὡς δίκαιον εἶναι
ἀπιέναι τὸν βελόιδμον. Οἱ δὲ στρατιῶται οὐκ ἠνέχοντο, ἀλλ’
ἠπείλουν αὐτῷ, εἰ λήφοντα² ἀποδιδράσκοντα, ὅτι τὴν δίκην
ὀπτιθήσιν. ³ Ἐνταῦθεν, ἐπεὶ ἐγνώσαν οἱ Ἡρακλεῶται ὅτι ὀκ-
πλεῖν δεδογμένον εἶναι, καὶ Ξενοφῶν αὐτὸς ⁴ ἐπεψηφικῶς εἶη-
ται μὲν πολλὰ πέμπειν, ⁵ ταὶ δὲ χρήματα, ἃ ὑπέσχεοντο Τι-
μασίῳ καὶ Θώρακι, ⁶ ἐψευσμένοι ἦσαν τῆς μισθοφορίας. Ἐν-
ταῦθα ὀκπεπληγμένοι ἦσαν, καὶ ἐδεδίεσαν τὴν στρατὸν, οἱ τὴν
μισθοφορίαν ὑπεσχόμενοι. ⁷ Καὶ παραλαβόντες ἑτοίμους τὰς ἄλ-
λης στρατηγῶν, οἷς ἀνεκεκρίνω αὐτοὺς πρότερον ἔγραπτον, (ἅπαντες

“juria reum esse damnandum. Et cuicumque, inquit, hæc agi
“placet, manum tollat.” Sustulerunt omnes.

At Silanus vociferabatur, ac dicere conabatur æquum esse
ut, qui vellet, abiret. Non ferebant hoc milites, sed mina-
bantur, se in eum animadversuros, si fugam ipsum moliri de-
prehenderent. Mox deinde, ubi Heraclienses intellexissent
decretum de navigatione factum esse, Xenophontemque ip-
sum militum exquisivisse suffragia, navigia quidem illi mittunt,
sed ad pecuniam quod attinet, quam Timasioni & Thoraci pro-
miserant, in eâ quidem in stipendium militibus dandâ hos fefel-
lerunt. Tum verò illi, qui stipendium polliciti fuerant, per-
terrefacti erant, & ab exercitu sibi metuere cœperunt. Ita-
que adsumptis hi cæteris etiam ducibus, quibuscum ea com-
municata erant, quæ prius gesserant, (et erant horum in nu-

1 Αἰρίτω] MS. Eton. αἰρίτω. Confer pag. 214. n. 2.

2 Αποδιδράσκοντα] Adi, si placet, p. 36. n. 5.

3 Ἐνταῦθεν,] Respice sis p. 372. n. 2.

4 Ἐπιψηφικῶς εἶη,] Lege pag. 342. n. 5. Unde constabit, interpretes vim verbi parum accepisse, qui verterint suffragio suo comprobasset.

5 Ταὶ δὲ χρήματα,] Supple καὶ. quâ de ellipti vide p. 382. n. 4. & p. 381. n. 6.

6 Ἐψευσμένοι ἦσαν &c.] Ad He-

racleotas referenda videntur, atque adeo significatione activâ accipienda, uti suprâ p. 25. ubi vide n. 1. Trajectione usus est verborum; quæ sic, opinor, suppleveris & in constructionis ordinem redegeris, ἰψόδομοι δὲ ἦσαν καὶ ταὶ χρήματα τῆς μισθοφορίας, ἃ ὑπέσχεοντο &c. Confer p. 365. n. 4. & p. 183. n. 3. Alioquin voces τῆς μισθοφορίας delendas censuerim.

7 Καὶ παραλαβόντες] MS. Eton. παραλαβόντες. &c. imperitè: nam in ταὶ καὶ inesse vim τῆς ἐν suprâ monui. Adi p. 354. n. 3.

δ' ἦσαν, πλὴν ¹ Νέωνος ² Ἀσιναίου, ὃς Χερσιόφω ³ ὑπερατή-
 ρα· Χερσιόφος ³ ᾧ ἔπαρην) ἔρχονται πρὸς Ξενοφῶντα, καὶ λέ-
 γουσιν ὅτι μέγα μέλοι αὐτοῖς, καὶ δοκίμη κράτιστον εἶναι πλεῖν εἰς
 Φάσιν, ἐπεὶ πολλὰ ἔκει ἐστὶ, καὶ καταχεῖν τὴν Φασιανῶν χώραν.
 Ἄϊντα δ' ὃς ἐτύγχανε βασιλεύων αὐτῶν. Ξενοφῶν δ' ἀπε-
 κρίνατο ὅτι ἔδεν ἂν τούτων εἶποι εἰς τὴν στρατίαν· ὑμεῖς ᾧ συλ-
 λέξαντες, ἔφη, εἰ βέλεσθε, λέγετε. Ἐνταῦθα ἀποδείκνυσι Τι-
 μασιῶν ὁ Δαρδανεύς γνώμην μὴ ἐκκλησιάζειν, ἀλλὰ τὰς ἐαυ-
 τῶν ἑκάστον λοχαγὰς πρῶτας ⁵ πειράσθαι πείσσει. Καὶ ἀπελθόν-
 τες ταῦτα ἐποίησαν.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα παρατόμιστα. Καὶ ὁ
 Νέων λέγει ὡς Ξενοφῶν, ἀναπεπεικῶς οὐδ' ἄλλης στρατηγῆς,
 διανοεῖται ἄγειν ἑξαπατήσας οὐδ' στρατιῶτας πάλιν εἰς Φά-
 σιν. Ἀκούοντες δὲ οἱ στρατιῶται χαλεπῶς ἔφερον· καὶ σὺλλο-

*mero omnes, præter Neonem Asinensem, qui vicariam Cherisopho ducis operam præstabat; Cherisophus enim non ad-
 erat) ad Xenophontem veniunt, ac sui se consilii pœnite-
 re aiunt, optimûmque adeò sibi jam videri ut in Phasin na-
 vigarent, quandoquidem ibi adsunt navigia, ac Phasianorum
 occuparent agrum. Eorum autem id temporis rex erat Æe-
 tæ filius. Respondit Xenophon nihil horum ad exercitum
 se relaturum: at vos, inquit, si vultis, coactis militibus, hæc
 exponite. Ibi tum Timasion Dardanius apertè se sentire di-
 cit concionem non esse advocandam, sed singulos adniti de-
 bere, ut suos primûm cohortium ductores in hanc senten-
 tiam adducant. Itaque digressi à se invicem id, quod suaserat
 ille, agebant.*

Milites autem hæc agi inaudierant. Et Neon ait Xeno-
 phontem, ducibus cæteris in suam sententiam penitus adductis,
*de hoc cogitare, ut milites fraude deceptos in Phasin rursûs du-
 cat. Quod cûm audiissent milites, graviter ferebant; ac cœ-*

¹ Νέωνος τῷ Ἀσιναίῳ, &c.] Cujus
 etiam meminerat p. 356. ἀπὸ ᾧ Χερ-
 σιόφω Νέων ὁ Ἀσιναῖος &c.

² Ὑπερατήρην,] Extat quidem
 hoc verbum in lexicis, at sine au-
 ctore. Tu vide sis p. 189. n. 2.

³ Δὲ ἔπαρην] MS. Eton. ᾧ ἔπαρην
 &c. De primâ illâ particulâ lege

p. 147. n. 3.

⁴ Ἄϊντα δ' ὃς] Malè in Steph.
 edit. legitur ἰδὲ, & in ejusdem
 margine ἰδὲ. MS. Eton. & cæ-
 teræ editiones receptam scriptu-
 ram præstant.

⁵ Πειράσθαι] Vide p. 341. n. 2.
 & p. 340. n. 5.

χοι ἐγγύοντο, ¹ καὶ κύκλοι συνίσταντο· καὶ μάλα φοβεροὶ ἦσαν, μὴ πιήσιαν οἷα καὶ οὗ τ' Κόλχων κήρυκας ἐποίησαν, καὶ ² τὲς ἀγορανόμους· ὅσοι γάρ μὴ εἰς τὴν θάλατταν κατέφυγον, κατελεύθησαν. Ἐπεὶ ὃ ἡδ' ἀνέλο ὁ Ξενοφῶν, ἔδοξεν αὐτῷ ὡς τάχιστα συναγαγεῖν αὐτῶν ³ ἀγοράν, καὶ μὴ εἶσθαι συλλεγέσθαι αὐτομάτας· καὶ ἐκέλευσε τ' κήρυκα ⁴ συλλέξαι ἀγοράν. Οἱ δ', ἐπεὶ τὴν κήρυκας ἤκασαν, συνέδραμον καὶ μάλα ἐπίμως. Ἐνταῦθα Ξενοφῶν τῶν μὲν στρατηγῶν καὶ καθηγόρει ὅτι ἦλθον πρὸς αὐτὸν, λέγει δὲ ὧδε,

“ Ἀκούω πινὰ διαβάλλειν, ὦ ἄνδρες, ἐμὲ, ὡς ἐγὼ ἄρα ἔχα-
 “ πατήσας ὑμᾶς μέλλω ἄγειν εἰς Φάσιν. Ἀκούσατε οὖν μου,
 “ πρὸς θεῶν· καὶ ἐὰν μὲν ἐγὼ φαίνομαι ἀδικῶν, καὶ χρημὲς ἐν-
 “ θένδε ἀπελθεῖν, πρὶν ἂν δῶ τ' δίκην· ἂν δ' ὑμῖν φαίνωνται

tus jam fiebant, circuli que consistebant: atque aded timorem omnibus ingentem injiciebant, ne patrerent ea, quæ in Colchorum præcones, & rerum venalium curatores patrarent: nam quotquot horum in mare non confugerunt, lapidibus erant obruti. Xenophon ubi rem animadvertit, visum est ei quamprimum eorum concionem advocandam esse, neque permittendum ut sponte suâ coirent: atque aded præconi mandat, ut eos in concionem convocaret. Illi, cum præconem audiissent, concurrebant, & quidem cupidissime. Ibi tum Xenophon duces de eo non accusabat, quod ad ipsum venerant, verum in hanc sententiam loquutus est,

“ Audio, milites, quendam me vobis criminari, quasi vos
 “ utique fraude deceptos ad Phasin ego ducturus sim. Qua-
 “ propter me, per deos immortales, audite; ac si quidem ma-
 “ nifestus fuero injuriæ, nequaquam par est ut prius hinc dis-
 “ cedam, quàm pœnas dedero; sin vobis compertum fuerit

1 Καὶ κύκλοι συνίσταντο.] Confule K. Π. p. 436. n. 1.

2 Τὲς ἀγορανόμους.] Hesych. Ἀγορανόμος, δικαστής, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον. Suid. & Etymol. in. Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἄντια διοικῶντες ἀρχοῦντες. Phavor. Ἀγορανόμος, ὁ τὴν ἀγορὰν ἐπιμελόμενος, ὅπως πωλοῖτο τὰ ἄντια.

3 Ἀγοράν.] Quid aliàs, & sæpiss-

simè quidem apud Nostrum, significet vox ista, videre est p. 339. n. 2. Huc quadrat Suidæ expolitio, Ἀγορᾶ· ἡ ἐκκλησία: quo sensu passim apud Homerum venit.

4 Συλλέξαι.] MS. Eton. συλλέγειν, ut supra modò p. 400. pro vulgato πείσσει exhibet πείθειν. Sed lege paulò supra notata ad ἀναπαύσασθαι, p. 398. n. 1.

“ἀδικουῦντες οἱ ἐμὲ διαβάλλοντες, ἔτις αὐτοῖς χρῆσθε, ὥσ-
 “περ ἄξιον. ἤμεῖς δὲ ἴπισταιθε δῆπρ ὅπῃθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει,
 “καὶ ὅπῃ δύνει· καὶ ὅπῃ, εἰ μὲν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μελ-
 “λη ἵεναι, πρὸς ἐσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ¹ εἰ δὲ τις βούλη-
 “ται εἰς τὸν βαρβάρους, ² τοῦμπανιν πρὸς ἑω. ³ Ἔστιν οὖν
 “ὅστις ⁴ τῆτο διώκται ἂν ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ, ὥς ὁ ἥλιος ἐνθα
 “μὲν ἀνίσχει, δύεται δὲ ἐνπαῦτα· ἐνθεν δὲ δύεται, ἀνίσχει δὲ
 “ἐνπαῦθεν; Ἀλλὰ μὲν καὶ τῆτό γε ⁵ ἴπιστάμεθα, ὅτι ὁ βο-
 “ρέας μὲν ἔξω τῷ Πόντῳ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει, νότος δὲ εἰσω
 “εἰς φάσιν· ⁶ καὶ λέγεται ὅταν ὁ βορέας πνέῃ, ὥς καλοὶ πλοῖ
 “εἰσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. ⁷ Τῆτο οὖν ἐστὶν ὅπως τις ἂν ἐξαπατή-
 “σῃ, ὥστ’ ⁸ ἐμβαινέιν, ὅπῃθεν νότος πνέῃ; ⁹ Ἀλλὰ γὰρ ὑμᾶς,

“illos, qui me criminantur, injurios esse, sic eos tractetis vo-
 “lim, ut æquum est. Vos autem nōstis, opinor, quā parte
 “sol oriatur, & ubi occidat: nōstis etiam, si quis in Græciam
 “iter perrecturus sit, ei solem versùs occidentem pergendum
 “esse; sin quis ad barbaros se conferre velit, contrā ad solis
 “ortum iter ei dirigendum esse. Estne ergo qui hāc in re vos
 “fallere possit, si dicat solem isthic oriri, ubi occidit; ibi oc-
 “cidere, quā oritur? Quin hoc etiam novimus, Boream ex-
 “tra Pontum in Græciam *naves* agere, Notum intrò in Pha-
 “sin: atque aded dicitis, flante Boreā, navigationes in Græ-
 “ciam esse secundas. Ergone hoc fieri possit, ut quis vos ita
 “decipiat, ut *naves*, Noto flante, conscendatis? At vos in

¹ Εἰς δὲ τις βέληται ἑς &c.] Post
 verbum supple ἵεναι, & confer p.
 397. n. 3.

² Τὸμπανιν] Adi p. 277. n. 3.

³ Ἔστιν ὅστις] Lege p. 82. n. 4.

⁴ Τῆτο διώκται ἂν ὑμᾶς ἐξαπατή-
 σῃ.] Ante τῆτο intellige καὶ. Ea-
 dem reperitur verbi hujusce cum
 duplici accusativo constructio K.
 H. pag. 178. ἂν μὲν ἐπὶ λήθης ἐξαπατή-
 σῃ αὐτὸν &c.

⁵ ἴπιστάμεθα.] MS. Eton. ἴπισταιθε.

⁶ Καὶ λέγεται ὅταν &c.] In MSto
 Eton. & nonnullis edit. legitur, καὶ
 αἰεὶ λέγεται ὅτι ὁ βορέας πνέει, ὥς καλοὶ
 πλοῖα εἰσιν, καὶ ἀπὸ λήθης εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Paulò aliter quidam, καὶ αἰεὶ λέγεται

ὅτι ὁ βορέας πνέει, ὥς καλοὶ πλοῖ εἰσιν
 εἰς τὴν Ἑλλάδα. Lectionem ipse am-
 plexus sum, quam Stephanò placuisse
 video.

⁷ Τῆτο ἐν &c.] Supple καὶ, ut
 suprà modò n. 4. Ceterum, inter
 αὐτὸν & ἐξαπατήσῃ MS. Eton. exhibet
 ὑμᾶς.

⁸ Εμβαινέιν.] Intellige ἑς ναῦς vel
 πλοῖα. Εὐκλείδης itidem scripsit
 Ἀπὸλλον. Rhod. l. i. v. 1275 & seq.
 — ὅκα δὲ τίφους

Εσθλὰντες ὁρῶμεν ἐπιπύρεται τ’ ἀνί-
 μω.

Οἱ δ’ εἰσβάλλοντες ἀφ’ ἑρ λελημεντοί.

⁹ Ἀλλὰ γὰρ &c.] In MSto Eton.
 & editis quibusdam reperitur Αἰ
 αἰ

“ὅποτεν γαλήνη ἦ, ἐμβιβῶ; ¹ Οὐκ οὖν ἐγὼ μὲν ἐν ἐνὶ πλοίῳ
 “πλωσοῦμαι, ὑμεῖς δὲ πύλαχισον ἐν ἑκατόν; Πῶς ἂν οὖν
 “ὑμᾶς ἐγὼ ἢ βιασαίμην σιωῇ ἐμοὶ πλεῖν μὴ βουλομένων, ἢ
 “ἐξαπατήσας ἄγοιμι; ² Ποιῶ δὲ ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ
 “καταγοητευθέντας ἵπῳ ἐμοῦ ἤκειν εἰς φάσιν; ³ καὶ δὲ καὶ
 “δοποαίνομεν εἰς τὴν χώραν γνῶσθε δὴ πᾶς ὅτι οὐκ ἐν τῇ
 “Ελλάδι ἐστέ· καὶ ἐγὼ μὲν ἔσμεν ὁ ἐξηπατηκὼς εἰς ὑμᾶς, ὑ-
 “μεῖς ᾗ οἱ ἐξηπατημένοι, ἐγγὺς μυρίων, ἔχοντες ὅπλα. Πῶς
 “ἂν ἔν εἰς ἀνὴρ μάλλον δοίη δίκην, ἢ ἔτω περὶ αὐτῶν τε καὶ
 “ὑμῶν βουλομένων; Ἀλλ’ οὗτοί εἰσιν οἱ λόγοι ἀνδρῶν ἡλι-
 “θίων, καὶ ἐμοὶ φρονέοντων, ὅτι ἐγὼ ὑφ’ ὑμῶν τιμῶμαι. Καί
 “τοι ἔδικοιώς γ’ ἂν μοι φρονέειν. Τίνα γάρ αὐτῶν κωλύω ἢ
 “λέγειν, εἰ τις τι δυνάη, ἀρχθὲν ἐν ὑμῖν, ἢ μάχεσθαι, εἰ τις
 “ἐθέλοι, ἵππερ ὑμῶν τε καὶ ἐαυτοῦ, ἢ ἐρηγορέναι περὶ τῆς
 “ὑμετέρας ἀσφαλείας Ἰππικολόμῳ; ⁴ Τί γάρ; ἀρχοντας

“*naves, cūm maris fuerit tranquillitas, imponam? Non igitur*
 “*ego navi unā vehar, vos minimum centum? Quā ergo*
 “*ratione vos ego vel inviros mecum navigare cogam, vel*
 “*fraude deceptos ducam? Verūm fac, deceptos & quibusdam*
 “*quasi praeſtigiis à me delinitos ad Phasin vos venire; & verò*
 “*etiam in regionem de navibus egredi: intelligetis certè vos*
 “*in Græciā non eſſe; & ego quidem vos qui deceperim unus*
 “*ero, vos verò, qui decepti fueritis, ferè decies mille homi-*
 “*nes, armis instructi. Qui ergo poſſit vir unus poenas certiùs*
 “*dare, quàm ſi hoc pacto tum ſibi tum vobis conſulat? At*
 “*ſermones hi ſtultorum ſunt hominum, ac mihi invidentium,*
 “*quòd à vobis honore adſicior. Verūm non jure fanè mihi*
 “*invident. Nam quem eorum impedio quominùs vel apud*
 “*vos proferat, ſi quis, ex uſu quod ſit, quid proferre valeat;*
 “*vel pro vobis ac ſeiſpſo pugnet, ſi quis ità velit; vel pro in-*
 “*columitate veſtrā ſolicite vigilet? Quid enim? magiſtratus*

ἄρα &c. quæ lectio interrogatione vacat.

¹ Οὐκ οὖν &c.] In edit. *Serph.* ſcribitur ἄκων ἐγὼ &c. ſine interrogatione.

² Ποιῶ] Vim eandem huic verbo tribuit Noſter K. Π. p. 136. τῷ πρὸς αὐτὸν λέγειν καὶ ποιῶν δει. Cα-

terum, καταγοητεύω, à quo deductum participium mox ſequitur, in lexicis ſine auctore reperitur. Eo tamen uſus etiam eſt Noſter K. Π. p. 570. ἀλλὰ καὶ καταγοητεύειν ὥστις &c.

³ Καὶ ᾗ καὶ &c.] Quid ſi ſic? ἀδὲ καὶ &c.

⁴ Τί γάρ; ἀρχοντας &c.] Loci vulgaris

“αἰρεμύων ὑμῶν ἐγὼ τίνι ἐμποδῶν εἰμι; ¹ Παρήμι, δέχε-
 “τῶ μόνον ἀραθόν τι ποιῶν φαινέσθω. Ἀλλὰ γὰρ ἐμοὶ μὲν
 “δρᾷ περὶ τῶν τὰ εἰρημύα· εἰ δέ τις ὑμῶν ² ἢ αὐτὸς ἂν
 “ἐξαπατηθῆναι οἶται ταῦτα, ἢ ἄλλον ἐξαπατήσῃ ταῦτα, λέ-
 “γων διδασκέτω. Ὅταν δὲ ³ τῶν ἄλλῃς ἔχητε, μὴ ἀπίλῃ-
 “τε, πρὶν ἂν ἀκρόσητε οἷον ὁρῶ ἐν τῇ στρατῷ δρχόμενον. πρᾶγ-
 “μα· ὃ εἰ ἔπεισι, καὶ ἔσται οἷον ⁴ ἵππιδείκνυσιν, ὥρα ἡμῖν βε-
 “λεύεσθαι πρὸς ἡμῶν αὐτῶν, μὴ κάκισοί τε καὶ αἰσχροὶ ἄνδρες

“cūm vos legistis egōne cuiquam sum impedimento? Cedo,
 “quīvis imperet: modò commodi quid vobis se parare decla-
 “ret. Sed mihi fatīs sunt de his dicta: quòd si quis vestrūm
 “vel seipsum in his deceptum fore putat, vel alium hæc de-
 “cepisse, verbis id exponat. Cūm verò vobis horum sit fa-
 “tis, nè prius discedite quàm audiveritis, cuiusmodi facinus
 “in exercitu cœptum videam; quod si porrò serpsērit, ac e-
 “vaferit ejusmodi quod futurum videtur, tempus est ut de no-
 “bis ipsis consulamus, nè flagitiosissimi omnium ac turpissimi

garis interpunctio sic se habet, πὶ
 γδ ἀρχὸντες ὅς. quam qui probet,
 scribat is oportet mox infra πῖ,
 non πῖ.

1 Παρήμι, ἀρχέτω.] Erumpit
 tandem Xenophontis indignatio,
 quam moverant ea, quæ scripta
 sunt p. 392, 393 & seq. In primis
 autem respicere videtur Thoracem
 illum Boeotium, de quo p. 395.

2 ἢ αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι οἶται ταῦτα, ἢ
 αὐτὸς ἂν ἐξαπατηθῆναι οἶται ταῦτα, ἢ
 ἄλλον ἐξαπατηθῆναι ταῦτα λέγων, διδασκέ-
 τω. atque ità accipi, quasi λέγων
 similiter cum οἶται & ἐξαπατηθῆναι
 construeretur, atque αὐτὸς cum οἶ-
 ται & ἐξαπατηθῆναι. Elegans autem
 est hæc & ulitissima structura;
 illa, γράμμι ἐμῖν, non toleranda.
 Nam cūm oratio (uti loquuntur
 Grammatici) in eadem subsistit
 personā, nominativus ritè infiniti-
 vo præponitur: at mutatā perso-
 nā, mutari solet etiam casus. U-

triusque regulæ partis exemplum
 unus suppeditat locus, pag. 285.
 Ο ἵ ἐλίζον ὅπ ἀσείαδς βύλοιπ, ἐφ' ὃ
 μήτ' αὐτὸς τὲς Ελλῶνας ἀδικεῖν, μήτ'
 ἐκείνους καίεν ὅς. ubi rectissime li-
 cèt αὐτὸς ante ἀδικεῖν ponatur, haud
 tamen ferri posset ἐκείνους ante καίεν.
 Pari ratione rejiciendum est ἐλίζον
 ante ἐξαπατηθῆναι, quocum verbo si
 construendum sit participium il-
 lud, in ἐλίζοντα mutatum oportuit.
 Quare, mutato tantūm puncti u-
 nius loco, atque adeò ἐλίζον cum
 διδασκέτω conjuncto, sanitati con-
 structionis optimè consultum vider-
 tur. Cæterūm, Steph. suspicatur Xe-
 nophontem scripsisse ἢ αὐτὸς ἂν —
 ἐξαπατηθῆναι οἶται ταῦτα ἀκρίων, ἢ ἄλλων
 ὅς. Sed illud ἀκρίων recipi nolim.

3 Τῶν ἄλλῃς ἔχητε.] Sic Æ(chin.
 dial. 3. sect. 13. ἄλλῃς ἔχοντες βήματος.

4 ἵππιδείκνυσιν] Scil. ἐαυτοῖς. quale
 supplementum aliàs sæpè postulari
 ostendimus suprà p. 281. n. 2. Ad-
 de Marc. IV. 29.

“Φανώμεν καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, καὶ φίλων καὶ πολεμίων, καὶ καταφρονηθώμεν.” Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ στραπῶται, ἐθαύμασάν τε τι εἶη, καὶ λέγειν ἐκέλευον. Ἐκ τούτου ἄρχε) πάλιν, “Επίσταδέ πᾶ ὅτι χωρία ἦν ἐν ταῖς ὄρεσι ταῖς “βαρβαρικαῖς φίλια ταῖς Κερασσιωταῖς, ὅθεν κατιόντες τινὲς “καὶ ἱερεῖα ἐπώλουν ἡμῖν, καὶ ἄλλα ὧν εἶχον. Δοκῶσι δὲ “μοι καὶ ὑμῶν τινὲς ἑῖς τὸ ἐγγυτάτω χωρίον τέτων ἐλθόν- “τες, ἀγοράσαντες τι πάλιν ἐλθεῖν. Τῷ καταμαθὼν Κλεά- “ρατ) ὁ λοχαγὸς ὅτι μικρὸν εἶη, καὶ ἀφύλακτον, διὰ τὸ “φίλιον νομίζειν εἶναι, ἔρχεται ὅτι αὐτὸς νυκτὸς ὡς πορθη- “σων, εὐδενὶ ἡμῶν εἰπών. Διενεόητο ἦ, εἰ λάβοι τὸ χωρίον, “εἰς μὲν τὸ σπάτευμα μηκέτι ἐλθεῖν, ἑμῶς δ’ εἰς πλοῖον, ἐν “ὧ ἐτύγχανον οἱ σύσκηνοι αὐτῷ ὡς ἀπλέοντες, καὶ ἐνήμερος εἰ

“tum erga deos tum erga homines, & erga foederatos & er- “ga hostes reperiamur, atque etiam contemnamur.” Hæc cum audiissent milites, & quid illud esset mirati sunt, & eum ut rem exponeret hortabantur. Tum rursus initio dicendi facto, “Scitis certè, inquit Xenophon, barbarorum in montibus “oppida quædam fuisse Cerasuntiiis foedere conjuncta, unde “cum descenderent nonnulli nobis animalia vendebant, aliâs- “que res, quarum ipsis erat copia. Vestrum etiam nonnullos “existimo in horum oppidum, quod proximè a nobis aberat, “profectos emisisse aliquid ac deinde in castra revertisse. Hoc “verò posteaquam cohortis ductor Clearatus animadvertisset “parvum esse, nulloque præsidio munitum, propterea quòd “nobis incolæ suum oppidum amicum esse putarent, noctu ad “eos spe direptionis venit, re cum nemine nostrum commu- “nicatâ. Statuerat autem, oppidum si cepisset, ad exerci- “tum posthac non redire, sed conscensâ navi, quâ contuber- “nales ipsius litus tum fortè legebant, inque eam impositis, si

1 Πρὸς θεῶν καὶ &c.] Adi sis p. 158. n. 4.

2 ἱερεῖα] Lege p. 286. n. 1.

3 Ἀλλὰ ὧν &c.] Vide sis p. 31. n. 2.

4 Εἰς τὸ ἐγγυτάτω χωρίον] Ità MS. Eton. edit. Steph. aliæque vet. Eo- dem ferè modo supra p. 127. dixit εἰς τὰς ἐγγυτάτω χώμας &c. In Leuncl. edit. legitur χωρίων, quod

& recentior quædam exhibet.

5 Φίλιον νομίζειν εἶναι.] Scil. τὰς κοινοῦταις: quam vocem respicit pronomen αὐτῶν, quod mox sequitur. Confer p. 102. n. 4.

6 Εἰ λάβοι τὸ χωρίον.] MS. Eton. εἰ λάβοι τὸ χωρίον.

7 ἑμῶς δ’ εἰς πλοῖον.] MS. Eton. εἰσὶν δ’ εἰς &c. Sed satis sana est vulgata scriptura.

“π λάβοι, ἀποπλέων οἵχεσθ' ἐξω ἔ' Πόντῳ. Καὶ ταῦτα συνω-
 “μολόγησαν αὐτῷ· οἱ ἐν τῷ πλοίῳ σύσκληροι, ὡς ἐγὼ νῦν αἰ-
 “θάνομαι. Παρακαλέσας οὖν ὁπόσους ἐπειθεν, ἦγεν ὅππῃ τὸ
 “χωρίον. Πορευόμενον ἢ αὐτὸν φθάνει ἡμέρα γηραιῶν, καὶ συ-
 “σταίντες οἱ ἄνθρωποι διπλὸν ἰχυρῶν τόπων βάλλοντες καὶ παίων-
 “τες, τὴν τε Κλεάρατον ἀποκτείνουσι καὶ τῶν ἄλλων συχνούς· οἱ
 “δὲ τινες καὶ εἰς Κερασίνην αὐτῶν ἀποχωρεῖσι. Ταῦτα δὲ ἦν
 “τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἡμεῖς δεῦρο ἐξωρμώμεν περὶ ἡ. Τῶν δὲ πλοίων
 “πλεόνων ἐπὶ τινὲς ἦσαν ἐν Κερασίνῃ, ὅσων ἀνηγμένοι. Με-
 “τὰ τὸ, ὡς οἱ Κερασίνιοι λέγουσι, ἀφικνέονται τῶν ἐκ ἔ'
 “χωρίῳ τρεῖς ἄνδρες τῆς γηραιῶν, ὡς τὸ κρινὸν τὸ ἡμέ-
 “τερον ὅσων ἐλθεῖν. Ἐπεὶ ἢ ἡμεῖς ἐκ κατέλαβον, πρὸς
 “ὅτ' Κερασινώτας ἔλεγον ὅτι θαυμάζοιεν, τί ἡμῖν δόξειεν

“quas ceperit, rebus, extra Pontum navigando se proripere.
 “Ac de his cum ipso pacti fuerant in navi contubernales, uti
 “nunc animadverto. Cum igitur evocasset quoscunque sua-
 “dendo *ad se* adlicere poterat, ad oppidum eos duxit. Ipsum
 “autem orta dies iter facientem antevertit, factoque concursu
 “hominum, qui de locis munitis jaculis illos petebant ferie-
 “bantque, & Clearatum ipsum occidunt & ex aliis complures;
 “eorum autem nonnulli etiam in Cerasuntem se receperunt.
 “Hæc eo *gesta* erant die, quo nos huc itinere pedestri perge-
 “re coepimus. Ex iis verò, qui litus legerant, apud Cerasun-
 “tem adhuc erant nonnulli, navibus δὲ *portu* nondum solutis.
 “Secundum hoc, uti *quidem* Cerasuntii narrant, de seniori-
 “bus viri tres ex oppido veniunt, qui ad corpus hoc nostrum
 “accedere vellent. Cum autem nos *isthic* non offendissent,
 “ad Cerasuntios aiebant mirari se, quamobrem nobis visum

1 Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ] Adfertur & hæc lectio, οἱ ἐκ τῷ πλοίῳ, cui recepta omnino anteferenda est.

2 Οὗτοι ἀνηγμένοι.] Scilicet ἐκ τῶν λιμνῶν. Quibus opponuntur κατηγμένοι, uti videre est p. 341. n. 4. Cæterum, voces istæ cum, quæ proximè sequuntur, istis, Μετὰ τὸ, ὡς οἱ Κερασίνιοι, in MSto Eton. malè desunt.

3 Ἄνδρες τῆς γηραιῶν.] Vide p. 255. n. 1.

4 Πρὸς τὸ κρινὸν &c.] Nomen hoc

pro totâ civitate quâvis iterum iterumque adhibet Noster. K. Π. p. 12. ἢ πὶ δέονται ὑπὲρ τῆς κρινῆς. p. 59. ἐπιματι πρὸς τὸ κρινὸν, καὶ ἔ' c. p. 60. τὸ Περσῶν κρινόν. p. 130. καὶ ὡφελόντα τὸ κρινόν, ἔ' c. p. 394. εὐθὺς ἐπιματι πρὸς τὸ Περσῶν κρινόν, ἔ' c. alibi. Denotat hic, ἐγὼ μὲν, universum Græcorum corpus, eosque in primis, quorum erat utilitati communi prospicere.

5 Χρηζοίτες] Respice p. 239. n. 4.

“ἐλθεῖν¹ πρὸς αὐτὰς. ² Ἐπεὶ μὲντοι σφᾶς λέγειν ἔφασαν ὅ-
 “τι οὐκ ἀπὸ κοινῆς ᾔνοιτο τὸ πρᾶγμα, ἡδισταί τε αὐτὰς καὶ
 “μέλλειν πλεῖν δῦρο, ὡς ³ ἡμῖν λείπειν τὰ γρόμματα, καὶ τὰς
 “νεκρὺς θάψειν αὐτοὺς κελεύειν λαβόντας οὖν⁴ πύττα δεο-
 “μῶνους. Τῶν δὲ ἀποφυγόντων πινὲς ἑλλήνες ἔτυχον ἔτι ὄν-
 “τες ἐν Κερασῶντι⁵· αἰδομένοι δὲ τὰς βαρβάρους ὅτι ἴοιεν,
 “αὐτοὶ τε ἐτόλμησαν βάλλειν τοῖς λίθοις, καὶ τοῖς ἄλλοις διε-
 “κελεύοντο. Καὶ οἱ ἄνδρες ἀποθνήσκουσι, τρεῖς ὄντες ⁶ οἱ πρεσ-
 “βεις, καταλδοθέντες. Ἐπεὶ ᾗ τὸ ἐγένετο, ἔρχονται πρὸς
 “ἡμᾶς οἱ Κερασωνῆες, καὶ λέγουσι τὸ πρᾶγμα· καὶ ἡμεῖς
 “οἱ στρατηγοὶ ἀκούσαντες ⁷ ἡχθόμεθα τοῖς γερηνήμοις, καὶ
 “ἐβουλόμεθα σὺν τοῖς Κερασωνήσις, πῶς ἂν ταφείησαν
 “οἱ τῶν ἑλλήνων νεκροί. Συγκαθήμενοι δὲ ⁸ ἔξωθεν τῶν ὀ-
 “πλων, ἑξαίφνης ἀκρόμεν θορύβῳ πολλῷ, παῖε, παῖε, βάλλε,

“fuerit ipsos invadere. At deinde se respondisse aiunt Cera-
 “suntii non communi Græcorum consilio facinus admissum esse,
 “eósque hoc audito lætatos esse, atque aded huc navigaturos, ut
 “quid accidisset nobis exponerent, & cadavera jubere eos qui
 “vellent ad sepulturam recipere. Erant fortè adhuc Cerasun-
 “te Græci quidam ex iis, qui eò fugâ se receperant: qui cùm
 “animadvertissent quò barbari tenderent, tum ipsi lapidibus
 “eos petere ausi sunt, tum alios idem ut facerent hortabantur.
 “Itaque viri illi, tres numero legati, lapidibus obruti mortem
 “occubuerunt. Posteaquam hoc patratum erat, veniunt ad
 “nos Cerasuntii, & facinus exponunt: atque rem ubi nos du-
 “ces audivimus, graviter ferebamus quò acciderat, & quo
 “pacto Græcorum cadavera sepeliri possent, cum Cerasuntiiis
 “deliberabamus. Dum verò confedimus extra castra, subitò
 “tumultum audimus ingentem clamantium, cæde, cæde, feri,

¹ Πρὸς αὐτὰς.] MS. Eton. ἐπὶ αὐ-
 τὰς. Sic suprâ imodo, ἔρχεται ἐπὶ
 αὐτὰς &c. Sed utroque modo re-
 ctè dicitur.

² Ἐπεὶ μὲντοι &c.] Censuit Sie-
 rhanus ἐπεὶ in locum ἔπειτα irre-
 pisse. Tu vide sis K. Π. p. 81. n. 1.

³ ἡμῖν] Sic MS. Eton. Vulgò,
 ὑμῖν.

⁴ Τάττω] In ed. quibusdam vet.

legitur τάττω.

⁵ Αἰδομένοι δὲ τὰς &c.] De at-
 ticismo hoc dictum pag. 300. n. 5.
 p. 198. n. 3. & p. 132. n. 3.

⁶ Οἱ πρεσβεις, καταλδοθέντες.]
 Consule Gros. de B. & P. l. 2. c. 18.

⁷ Ἠχθόμεθα τοῖς &c.] MS. Eton.
 ἡχθόμεθα τι τοῖς &c.

⁸ Ἐξωθεν τῶν ὀπλων.] Vide p. 189.
 n. 3. & p. 146. n. 6.

“βάλλει. Καὶ πάλχα δὴ ὀρώμεν πολλὰς προθεύοντας, λίθους
 “ὁ ἔχοντας ἐν ἑ χερσὶ, ἵ ἑν δὲ καὶ ἀναιρεμδύας. Καὶ οἱ
 “μὲν Κερασσιῶται, ὡς ἂν καὶ ἐωρακότες τὸ παρ’ ἐαυτοῖς περὶ
 “μα, δέισαντες ἀποχωρῶσι πρὸς τὰ πλοῖα. Ἦσαν ὃ, νῆ Δία,
 “οἱ καὶ ἡμῶν ἔδεισαν. Εγὼ μὲν ἦλθον πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἡρώ-
 “των ὅ, τι ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. ² Τῶν δὲ ἦσαν μὲν οἱ οὐδὲν ἠδε-
 “σαν, ὅμως δὲ λίθους εἶχον ἐν ἑ χερσίν. Ἐπεὶ ὃ καὶ εἰδοῖ
 “πνὶ ἐνέτυχον, λέγει μοι ὅτι ³ οἱ ἀγορανόμοι δεινότατοι ποιεῖ-
 “σι τὸ κράτος. Καὶ ἐν τῷ τῶν πρὸς τὸν ἀγορανόμον Ζή-
 “λαρχον πρὸς τὴν θαλάτταν ἀναχωροῦντα, καὶ ἀνέκραγεν· οἱ
 “δὲ, ὡς ἤκουσαν, ὥπερ συὸς ἀγρίου ἢ ἐλάφου φανέντῃ,
 “⁴ ἵενται ἐπ’ αὐτόν. Οἱ δὲ Κερασσιῶται, ὡς εἶδον ὀρμῶντας
 “κατ’ ἐαυτοὺς, ἵ νομίσαντες ὅτι σφᾶς ἴσατο, φεύγουσι δρόμῳ,
 “καὶ ἐμπέπλουσιν εἰς τὴν θάλατταν. Συναίεσι πρὸς δὲ καὶ ἡ-
 “μῶν αὐτῶν τινες, καὶ ἐπνίγετο ὅστις μὴ ἐτόλχανεν ἵπτιζέμενος

“feri. Ac confestim sanè multos adcurrentes videmus, qui
 “partim lapides in manibus habebant, partim eos tollebant.
 “Et Cerasuntii quidem, ut qui facinus apud se *designatum* e-
 “tiam vidissent, territi ad naves se recipiunt. Erant, profe-
 “cto, de nostris etiam, qui *sibi* metuebant. Verùm ego ad
 “eos accessi, & quid rei esset interrogavi. Ex his autem e-
 “rant qui quid ageretur planè ignorabant, ac nihilominus la-
 “pides manibus tenebant. *Tandem* cùm in quendam incidis-
 “sem, qui *rem* intelligeret, narrat *is* mihi rerum venalium cu-
 “ratores gravissimè exercitum adfligere. Ac interea quidam
 “Zelarchum rerum venalium curatorem ad mare se conferen-
 “tem conspicit, & *protinus* clamorem sustulit: *quem* illi cùm
 “audivissent, tanquam si silvestris aper vel cervus conspectus
 “fuiisset, *sic* in eum impetu ferebantur. Cerasuntii, cùm eos
 “ad se versùs ruere viderent, rati in se impetum fieri, cursu
 “fugiunt, & in mare incidunt. Ex nostris etiam nonnulli unà
 “*eodem* inciderunt, atque *adeò* suffocabatur quicumque natare

1 Τὸς δὲ] Vide p. 82. n. 3. Ad-
 de Matt. XXVI. 67. & Luc. V. 33.

2 Τῶν δ’ ἦσαν μὲ οἱ &c.] Sic pau-
 lō antè, Ἦσαν ὃ νῆ Δία οἱ ἐ μῶν &c.
 ubi in MSto Eton. legitur ἦσαν δ’
 ἰσθλοὶ καὶ ἡμῶν οἱ ἴδισαν. Adi p.
 218. n. 3.

3 Οἱ ἀγορανόμοι] Vide p. 389. n. 3.

4 ἵενται ἐπ’ αὐτόν.] Lege p. 86.
 n. 3.

5. Νομίσαντες ἐπὶ σφᾶς &c.] Legi-
 tur etiam νομίσαντες σαφῶς ἐπὶ σφᾶς
 ἴσατο. item, σαφῶς νομίζοντες ἐπὶ σφα-
 ραῖς γίνεσθαι.

“ νῆιν. ¹ Καὶ τῆς τί δοκῇ; ἡδίκαν μὲν οὐδὲν, εἰσὶν δὲ
 “ μὴ λύσσει τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκει. ² Εἰ σὺν ταῦ-
 “ τι πιαῦτα ἔσται, θεάσασθε οἷα κατασκευῆς ἡμῖν ἔσται τῆ στρα-
 “ τίας. Ὑμεῖς μὲν οἱ πάντες ῥῶκ ἔσεσθε κύριοι οὐτ’ ³ ἀνελέ-
 “ σθαι πόλεμον ὥς ἂν βῆληθε, ἔτι καταλύσθαι· ἰδίᾳ δὲ ὁ βυ-
 “ λόμμος ἄξει στρατόμα ἐφ’ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃ. Καὶ τινες πρὸς
 “ ὑμᾶς ἴωσι πρέσβεις ἢ εἰρήνης δεόμενοι, ἢ ἄλλῃ πινός, κατα-
 “ καίνοντες τῆς οἱ βουλόμμοι, ποιήσουσιν ὑμᾶς τῶν λόγων
 “ μὴ ἀκούσθαι τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰόντων. Ἐπειτα δὲ οὓς μὲν ἂν
 “ ὑμεῖς ἀπαντες ἔλθοιτε ἄρχοντας, ἐν οὐδεμίᾳ χώρᾳ ἔσονται·
 “ ὅστις δ’ ἂν ἑαυτὸν ἔλθαι στρατηγόν, καὶ ἐθέλῃ λέγειν, βάλλ-
 “ λε, βάλλε, οὕτως ἔσται ἱκανὸς καὶ ἄρχοντα κατακαίνειν καὶ
 “ ἰδιώτην ὑμῶν, ὃν ἂν ἐθέλῃ, ἀκράτην· ἂν ὧσιν οἱ πεισόμενοι
 “ αὐτῷ, ὥσπερ καὶ νῦν ἐγένετο. Οἷα δ’ ἡμῖν πεπραχάσιν οἱ
 “ αὐθαίρετοι ἔσθι στρατηγοί, σκέψασθε. Ζήλαρχος μὲν γάρ

“ nesciret. Quid autem eos metuiffe existimatis? nihil profecto
 “ injurii fecerunt, sed metuebant ne rabies quædam nos tan-
 “ quam canes invasisset. Hæc ergo si erunt hujusmodi, videte
 “ qui futurus sit nobis exercitus status. Non vos sanè universi
 “ arbitrio vestro vel bellum illi inferre poteritis, cui volueritis
 “ id inferre, vel bello finem imponere; sed privato is, cui liber,
 “ consilio copias ad rem quamcunque voluerit gerendam ducet.
 “ Quod si legati aliqui ad vos vel pacem quærentes, vel quid
 “ aliud, venerint, eos interficiendo qui volent, impediunt quo-
 “ minus orationes eorum, qui ad vos veniunt, audiat. Præ-
 “ terea magistratus, quos vos universi legeritis, nullo erunt lo-
 “ co; sed quisquis seipsum legerit ducem, & dicere voluerit,
 “ feri, feri, huic satis erit virium tum ad magistratum tum ad
 “ privatum è vobis, quemcunque voluerit, indemnatum interi-
 “ mendum; si sint ei qui paruerint, quemadmodum modò ac-
 “ cidit. Cujusmodi verò facinora nobis designârint hi suis ip-
 “ sorum suffragiis lecti duces, confiderate. Zelarchus enim

¹ Καὶ τῆς τί δοκῇ;] MS. Eton.
 Καὶ τῆς τί δοκῇ; δίδωμι δηλονότι.
 Ex scholio scilicet in auctoris ora-
 tionem irrepperunt δίδωμι δηλονότι.

² Εἰ σὺν ταῦτα πιαῦτα &c.] Sic
 ferè suprâ p. 155. Τῶν δὲ τοιούτων
 ὄντων, &c.

³ Ἀνελίσθαι πόλεμον] MS. Eton.
 & editi quidam libri dant ἀνελίσθαι
 πόλεμον, &c. Sed rectè eo sensu
 adhiberi verbum compositum ex-
 emplis adlatis docet Budæus Comm.
 L. G. p. 224.

⁴ ἰδιώτην] Vide p. 211. n. 4.
 Fff

“ὁ ἀγορανόμος, εἰ μὲν ἀδικεῖ ὑμᾶς, οἴχεται δότοπλέων, &
 “δὲς ὑμῖν δίκην· εἰ δὲ μὴ ἀδικεῖ, Φεύγε ἔκ τ’ ἀπατεύματος,
 “δείσας μὴ ἀδίκως ἀκρίτος δότοπλῆν. Οἱ δὲ καταλεύσαντες
 “τοῦ πρεσβείας, διεπράξαντο ὑμῖν μόνοις μὲν τ’ Ἑλλήνων εἰς
 “Κερασύντα μὴ ἀσφαλὲς εἶναι, εἰ μὴ σὺν ἰαχῷ, ἀφικνεῖσθαι
 “τὸν νεκρὸν, οὗς παρόθεν αὐτοὶ οἱ κατακάνοντες ἐκέλευον
 “θάψαι, τὰς δὲ διεπράξαντο μηδὲ σὺν κηρυκίῳ ἐπὶ ἀσφα-
 “λὲς εἶναι ἀνελέσθαι. Τίς γὰρ ἐβλήθη κήρυξ ἵεναι, κήρυκας
 “ἀπεκτονῶς; Ἀλλ’ ἡμεῖς Κερασυντίων θάψαι αὐτὸς ἐδείχη-
 “μεν. Εἰ μὲν οὖν καλῶς ἔχει τὰυτα, δόξατω ὑμῖν ἵνα, ὡς
 “ποιήτων ἐσθμίων, καὶ φυλακὴν ἰδίᾳ ποιήσῃ τις, καὶ τὰ ἐρυ-
 “μνά ὑπερδέξια πειράται ἔχων σκηπῆν. Εἰ μὲντοι δοκεῖ ὑμῖν
 “θῆρίων, ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων, εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔργα, σκεπεί-

“rerum venalium curator si quā vos adfecit injuriā, poenis vo-
 “bis non datis, navigio evasit : sin nullā vos læsit injuriā, ab
 “exercitu fugit, veritus nè injustè indemnatus perimeretur.
 “At qui legatos lapidibus obruerunt, hoc effecerunt ut vobis
 “solis è Græcorum numero Cerasuntem, armatā nisi cum ma-
 “nu, tutè venire non liceat : ad cadāvera etiam quod attinet,
 “quæ prius ut sepeliremus hortabantur ipsi interfectores, ea
 “certè ut nè quidem cum caduceo jam tollere tutum sit effece-
 “runt. Nam quis caduceatoris fungi volet munere, qui ca-
 “duceatores interfecerit? Verum nos Cerasuntios rogavimus
 “ut ea sepelirent. Et hæc quidem an rectè gerantur, vestro
 “decreto statuatur ; ut, quasi hujusmodi facinora oritura sint,
 “& privatim quivis præsidium paret, & operam det, ut mu-
 “nitis superioribûsque locis tabernaculum figat. Sin autem e-
 “jusmodi belluarum, non hominum, esse facta statuitis, seda-

1 ὁμοῖς,] MS. Eton. ἡμοῖς. Sed
 malim vulgatam retinere, cum
 mox sequatur, & δὲς ὑμῖν δίκην.

2 ὁμοῖς] Idem MS. ἡμοῖς.

3 Τὸν ὁ νεκρὸν, — τὰς δὲ] Respi-
 ce p. 155. n. 1. & p. 143. n. 2.
 Adde 1 Cor. VI. 4.

4 Σὺν κηρυκίῳ] Scholiast. ad Thu-
 cyd. lib. 1. c. 53. Κηρύκειον, ἐπὶ ξύλων
 ὄρεσιν, ἔστι ἐκστέρωσι δύο ὄρεα ἀπὸ
 πλεγματίας, καὶ ἀπὸ πλεγματίας ἀπὸ ἀλ-
 λήλων περιβάλλονται ἀπὸ ἀπὸ πλεγματίας

κήρυκας μετ’ αὐτῶν καὶ σὺν ἑξῇ αὐτὸς
 ἀδικεῖν παρ’ οὗτος ἀπὸ πλεγματίας. Σόμεθολον
 δὲ ἦν τὸ καὶ ὄρεον ξύλων ὅθεν ἀπὸ πλεγματίας
 δὲ πλεγματίας ἐκστέρωσι δύο ὄρεα, καὶ ἀπὸ
 πλεγματίας ἀπὸ πλεγματίας. Ο ὁ ὄρεον λόγος
 δὲ ἀπὸ πλεγματίας ἀπὸ πλεγματίας. Hinc sua de-
 scripsit Suid. apud quem & alios
 scribitur κηρύκειον.

5 ἀνελέσθαι.] Vide, si libet, p.
 256. n. 5.

6 Τὰ ἐρυμνά ὑπερδέξια] Adi p.
 266. n. 1.

“τι πούλάν τιν’ αὐτῶν· ¹ εἰ δὲ μὴ, πρὸς Διὸς, ² πῶς ἢ θεοῖς
 “ῥύσμεν ἡδέως, ποιεῖντες ἔργα ἀσέβη, ἢ τοῖς πολεμίοις πῶς
 “μαχόμεθα, ἢν ἀλλήλους καὶ ἀκαίνωμεν; Πόλις ᾗ Φιλία τίς
 “ἡμᾶς δέξει, ἥτις ἂν ὁρᾷ τοσαύτην ἀνομίαν ἐν ἡμῖν; ³ Ἀγο-
 “ρὰν δέ τίς ἀξίᾳ θαιρῶν, ⁴ ἢν πᾶσι τοῖς μέγιστα τοιαῦτα ἐξαμαρ-
 “τάνοιτες φαινόμεθα; ⁵ Οὐδ’ ὅτι πᾶν οἴομεθα τεύχεα ἐπαί-
 “ναι, τίς ἂν ὑμᾶς ποιεῖται οἷα ἐπαινεῖσιν; ἡμεῖς μὲν γὰρ οἶδ’
 “ὅτι πονηρὲς ἂν φαίμεν εἶναι τὰς τοιαῦτα ποιεῖντας.”

Εκ τῶν ἀνιστέμενοι πάντες ⁶ ἔλεγον οὗ μὲν τῶν ἄρ-
 ξαντας δεῖναι δίκην, ⁸ ὅτι ὅτι λοιπὸν ἐκέτι εἶναι ἀνομίας ἄρξαι.

“tionem eorum aliquam excogitare: sin minùs, quonam, pro-
 “fectò, modo aut sacra diis alacriter faciemus, cum impia pa-
 “tremus facinora, aut quo cum hostibus modo pugnabimus, si
 “nos mutud perimamus? Quenam civitas amica nos excipiet,
 “quæ tantam inter nos iniquitatem videat? Res venales quis
 “animo fidente ad nos adducet, si maximis in rebus palam fit
 “ejusmodi nos delicta committere? Jam quod ad laudem atti-
 “net, quam omnino consequuturos nos existimamus, quis vos
 “tales qui fitis collaudaverit? nos enim sat scio eos, ejusmo-
 “di qui patrarent facinora, sceleratos adpellaremus.”

Ibi tum omnes cum surrexissent, suppliciis multandos isto-
 rum auctores aiebant, & in posterum non amplius cuiquam li-
 berum permittendum esse, ut ejusmodi sceleris existat auctor:

1 Εἰ δὲ μὴ.] Vide p. 271. n. 4.

2 Πῶς ἢ θεοῖς &c.] Noster itidem
 in *Agésil.* haud ità longè à fine.
*Εκείνος γὰρ (Agésilas) ὑμῶν ἔπει-
 ῖλῃται, ὡς τὸς θεοῖς οἴοιτο ὑδὲν ἥτις ὁ-
 σίοις ἔργοις ἢ ἀγνοῖς ἰσχύει ἡδεῖν.* Qui-
 bus adjicere libet Plautina illa,
 quæ in Prologo *Ruden.* reperiuntur
 v. 22. & seq.

*Atque hoc scelesti illi in animum in-
 ducunt suum,*

Jovem se placare posse donis, hostiis.

*Et operam & sumtum perdunt; id-
 eò fit, quia*

*Nihil ei acceptum est à perjuriis sup-
 plicii.*

Confer Prov. XV. 8. Jes. I. 11 &
 seq. Jer. VI. 20. Hof. VI. 6.

3 Ἀγορὰν δὲ τίς &c.] *Suidà* aucto-
 re, præter alia, vox ἀγορὰ denotat
 quoque αὐτὰ τὰ ἄνια. Adde p. 339.
 n. 2.

4 ἢν πᾶσι τοῖς μέγιστα &c.] Suspi-
 catus est *Steph.* ità Xenophontem
 scripsisse, ἢν πᾶσι τοῖς ἄλλοις τοῖς μέγ-
 ιστα &c.

5 Οὐδ’ ὅτι &c.] Ante ἐπαίνον sup-
 ple πᾶσι.

6 Εἰς τὸν τὸν μὲν &c.] Intelligen-
 dum est διὸν, uti suprà p. 400. n. 5.

7 Ἀρξάντας.] In *MSto* Eton. &
 edit. *Ald.* & *Flor.* legitur ἀρξάντας:
 cujusmodi mendum sustulimus p.
 300. n. 2.

8 Τὸ γὰρ λοιπὸν.] Plenè, ὡς γὰρ λοιπὸν
 λέγεται. Similiter *Thucyd.* l. 4. c. 98.
 ὅτι

εάν δέ τις ἄρξῃ, ἁμαρτὰ αὐτὸς ὅπῃ θανάτῳ ὄντι δὲ στρατηγὸς εἰς δίκας πάντας καταστῆται· εἶναι δὲ δίκας, καὶ εἰ πᾶν ἄλλο τις ἡδίκητο ἐξ οὗ Κύρου ἀπίθανον· δικαστὰς δὲ τὰς λοχαγούς ἐποιήσατο. Παλαινοῦτος δὲ Ξενοφῶντος, καὶ τῶν μάντιων συμβουλευόντων, ἔδοξε καὶ καθ᾽ αὐτὰ τὸ κράτος. Καὶ ἐγένετο κατάρμος.

Ἐδοξε δὲ καὶ ὄντι στρατηγὸς δίκην ὑποχεῖν τῇ παρεληλυθότος χρόνῳ. Καὶ δίδόντες, Φιλήσιος μὲν ὥφλε καὶ Ξανθί-
 κης

quod si quis sceleris auctor existeret, eum ad mortem esse ducendum; præterea à ducibus in iudicium omnes esse adducendos; ac iudicium faciendum esse, si quâ aliâ etiam injuriâ læsus fuerit aliquis ex quo Cyrus mortem occubuit: iudices autem cohortium ductores constituerunt. Porro Xenophonte hortatore, varibusque idem suadentibus, visum est lustrandum esse exercitum. Itaque lustratio instituta est.

Decretum etiam erat ut duces de tempore præterito iudicium subirent. Quod cum subiissent, Philesius & Xanthicles

ἐπὶ τῇ λοιπῇ ἐκόντις &c. Et *Ælian.* V. H. l. 14. c. 7. — Ἔ λοιπὸν μετὰ τὴν μύσηται.

1 Τίς — αὐτὸς] Respice p. 382. n. 6.

2 Ἀμαρτὰ — ἐπὶ θανάτῳ] Sic scribendum recte monuit *Muretus*. Noster supra pag. 62. ἀδὲς ὅπῃ ἐπὶ θανάτῳ ἄρξῃ. ubi vide n. 4. Vulgò legitur ἁμαρτὰ αὐτὸς θανάτῳ & in edit. vetustioribus, quibus ad stipulatur MS. Eton. — θανάτῳ. Adde Cl. Bos animadv. ad *Lucian.* pag. 57.

3 Κατάρμος.] Variis de causis ab antiquis, tam Græcis quàm Romanis, lustrationes erant usurpatæ. Eos autem in primis lustrandos censuerunt, qui se sanguine polluisent. Vide *Homer.* Il. ζ'. v. 266 & seq. *Virgil.* *Æn.* l. 2. v. 718 & seq. *Ælian.* V. H. l. 8. c. 5. Adde *Homer.* Il. α'. v. 313 & seq. *Q. Curt.* l. 10. c. 9. Macedonum roges ἢ ἡ λustrare soliti erant milites,

ut &c. ubi vide quæ notavit *Rader.*

4 Καὶ δίδόντες,] Scil. δίκην.

5 Φιλήσιος μὲν ὥφλε καὶ &c.] Cum τῆς φυλακῆς itidem intelligendum videtur δίκην, & locus sic exponendus: *Philesius & Xanthicles* in iudicium de pecuniâ apud eos depositâ adductis, uterque ὥφλε δίκην, πηματα ἔχουσαν εἰρησὶ μὲν, τὸ μείωμα, i. e. utriusque damnato multa viginti minarum, quarum scilicet de summâ illâ decessione fecerant, indicta est. Verba autem sic vulgò solent absque distinctione legi, & Latine verti: Φιλήσιος μὲν ὥφλε καὶ Ξανθίκλης τῇ φυλακῇ τῇ γαυλικῇ χρηματίζων τὸ μείωμα εἰρησὶ μὲν. *Leuncl.* interprete, damnari *Philesius & Xanthicles*, quod iussi custodire pecuniam de navigiis coactam, minas viginti suppilassent: *Amasæo*, *Philesius & Xanthicles* repesundarum damnati, quod è *Gaulicâ* pecuniâ, quam servandam acceperant, minas viginti suppilassent, tantundem rependerunt.

πλῆς τ' φυλακῆς ¹ τ' γαυλικῶν χρημάτων, τὸ μείωμα, εἴκοσι μνᾶς. Σοφαίνετος ἦ, ² ὅτι ἀρχῶν αἰρεθεὶς κατημέλει, δέκα μνᾶς. Ξενοφῶντος δὲ κατηγόρησεν τινες, φάσκοντες παύεσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὡς ὑβρίζοντος τὴν κατηγορίαν ἐποιοῦντο. Καὶ ὁ Ξενοφῶν ἀναστὰς ἐκέλευσεν εἰπεῖν ³ τὸν πρῶτον, πρῶτον λέξαντα πᾶς καὶ ἐπλήρη. Ὁ δὲ ἀποκρίνεται, ⁴ ὅπως καὶ τῷ ῥίγει ἀπωλλύμεθα, καὶ χιῶν πλείη ἦν. Ὁ δ' εἶπεν, Ἀλλὰ μὴν καὶ ⁵ χειμῶνός γε ὄντες οἶον λέγεις, σίτου δὲ Ἰηπλελοιπότῳ,

multati erant, quòd pecuniam de navigiis coactam & in eorum custodiam traditam imminuerant, minis viginti: *multatus est* & Sophænetus, quòd præses electus *id muneris* prorsus neglexisset, minis decem. Nonnulli etiam Xenophontem accusabant, qui cæfos se ab eo fuisse dicerent, atque in *eum* tanquam petulanter injurium accusationem instruebant. Et cùm surrexisset Xenophon eum, qui primus *id ipsi objecerat*, proferre *si quid haberet* jussit, ubi prius exposuerit quo loco pulsatus esset. Eo loco, respondet ille, quo frigore eramus eneati, ac plurima nix erat. Enimverò, inquit Xenophon, cùm ea esset hiems quam fuisse dicis, cùm cibis nos defecisset,

1 Τῶν γαυλικῶν] Sic optimè MS. Eton. cùm prius scriberetur γαυλικῶν, quam vocem *Amasæus* expressit. Rectè etiam *Leuncl.* olim γαυλικῶν reponendum vidit. *Hesych.* Γαῦλοι, τὰ ποικίλη καὶ γαλακτοῦ ἀγρία, καὶ τὰ φοινικῶν πλοῖα. γαῦλοι καλεῖνται καὶ γαυλικὰ χρήματα τὰ δὲ τῶν πλοίων — Quæ sic legas velim & distinguas, Γαῦλοι, τὰ ποικίλη τῶν γαλακτοῦ ἀγρίων & τὰ φοινικῶν πλοῖα γαῦλοι καλεῖνται & γαυλικὰ χρήματα, τὰ &c. Adpositè hæc ultima ad locum, de quo agitur, exponendum. *Schol.* ad *Aristoph.* *Oris.* v. 599. Γαῦλος, φοινικῶν σκάφος, καὶ τὸν ποταμὸν ὠκεῖον ἐπὶ τῷ ἀγρίῳ, ὅθεν πίνω. Καὶ μέγας.

Κοπεῖται Σιδωνίος με κατήγαγε ἐπὶ τοῦ γαῦλου.

Lege cum doct. *Bentl.* *Fragm. Calim.* p. 390. Κοπεῖται Σιδωνίος με κατήγαγε ἐπὶ τοῦ γαῦλου.

2 Ὅτι ἀρχῶν αἰρεθεὶς] Vocem ἀρχῶν huc ex *MSto* Eton. revocavi. Eadem sæpè suprâ phrasi usus est *Noster*: p. 194, αἰρεθεὶς οἱ διόδοι ἀρχῶν. p. 195, Ἐκ τῶν ἱερῶν ἀρχῶν — Caterùm, *Leuncl.* legendum censuit, Σοφαίνετος δὲ, ὅτι αἰρεθεὶς εἰς τὸδε, κατημέλει, &c. hoc est, eodem auctore, *Sophæneius muliatus* est, quòd *leſtus* ad hoc, nimirum εἰς φυλακὴν τῶν γαυλικῶν χρημάτων, ad pecunie de navigiis redactæ custodiam, *id muneris sprevisset*.

3 Τὸν πρῶτον,] Scil. eum, qui prius *id ipsi objecerat*. In *MSto* autem Eton. deest alterum illud πρῶτον.

4 Ὅπως καὶ τῷ ῥίγει &c.] Lege p. 286 & seq.

5 Χειμῶνός γε &c.] *Virg.* *Æneid.* l. i. v. 129. *Emissamque hiemem* &c. Ubi sic *Servius*: *Hic aperitatem declarat ex Græco; nam & illi*

οἷναι ἢ μηδ' ὅσφραίνεας παρόντος, ὑπὸ ἢ πόνων πολλῶν ἀπα-
γορευόντων, πολεμίων ἢ ἐπομένων, εἰ ἐν ταύτῳ καιρῷ ὑβρίζον,
ὁμολογῶ¹ καὶ τ' ὄντων ὑβριστότερος εἶναι· οἷς φασὶν ὑπὸ τ' ὑ-
βρεως κόπον ἐκ ἐγγίγνεας. Ομως ἢ ἔλεξον² ἐκ τίνος ἐπλη-
γης. Πότερον ἦταν τι σέ, ἤ, ἐπεὶ ἐκ ἐδίδως, ἔπαυον;³ ἀλλ' ἀπ-
ῆταν; ἀλλὰ⁴ ὡς παιδικῶν μαχόμενος; ἀλλὰ μεθύων παρῶ-

cum nè tantum quidem vini adesset, ut odoratu id percipi
posset, cum multi præ laboribus animis conciderent, cum
hostes nos insequerentur, si me tali tempore insolenter gessi,
vel asinis esse me petulantiolem fateor; quos aiunt præ pe-
tulantia lassitudinem non subire. Attamen dic quâ de cau-
sâ pulsatus fueras. Num quid abs te petebam, &, quia non
dabas, te cædebam? an quid reposcebam? an tecum de a-
moribus pugnans? an ebrius per vinolentiam malè te acce-

illi χειμῶνα tempestatem dicunt. No-
ster itidem suprâ p. 255. χειμῶν γί-
νεται πολὺς, &c. atque mox infra
ἔαπε.

1 Καὶ τ' ὄντων ὑβριστότερος] Ama-
seus vertit, vel asinis me atrociolem
esse &c. "Ego verò, inquit Mure-
tus, nescio quam atrocitatem quis-
quam in asino, animali omnium
ἀσπιςτάτω, animadvertere potue-
rit. Sed interpretatio illa planè
"ridicula est. Asini, antequam
"ad equas aut asinas admittantur,
"prædelassari solent; & ità putan-
"tur meliùs inire. Hoc igitur est,
"quod & hic dicitur, eos ità libi-
"dinosos esse, ut lassitudinem non
"sentiant. Et hodiè apud Picto-
"nas proverbii loco usurpari so-
"let, asinos præ inopiâ & lassitu-
"dine arrigere. Subturpicula hæc
"esse video, neque talia tamen,
"ut reticeri debuerint." Hæc il-
le; subturpicula sanè, & verò e-
tiam ridicula. Præterit, opinor,
virum eruditum, longè alia de a-
sinis tradi, quæ tamen huc opti-
mè quadrant. Scribit utique Æ-
lian. H. A. l. 12. c. 34. Σαρκώφοι ὅ

ἔτε ἀχθόφορος ἔτε ἀλουῦται ἔχουσι τὰς
ὄντας, ἀλλὰ πολυμυεῖς. Nec bellico-
sum tantum audit animal, sed &
ἀήτητος apud Artian. in Epiſtes. l.
I. c. 18. Adde Herodot. l. 4. c. 129.
& Homer. Il. λ'. v. 557. Ως δ' ὅτ' ὄνος
παρ' &c. ubi, uti rectè criticus qui-
dam vetus observavit, βραδύως πα-
ρείας, ἀήτητος ἐὶ τῷ καρτερῶν, ἔως ἰ-
δεῖν, scil. Homerus. Porro, Stepha-
nus hæc Luciani verba ad locum
hunc adduxit, — ἢ ἐς τοσούτοις Κυ-
μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄντων
ἀπάντων ὑβριστότατον σὲ ὄντα, &c. quæ
reperiuntur in opusculo, quod Ψευ-
δολογιστὴς inscriptum est, hand ità
longè ab init.

2 Ἐκ τίνος &c.] Scil. αἰτίου. Con-
fer p. 187. n. 1.

3 Ἀλλ' ἀπῆταν; ἀλλὰ &c.] Pari
ratione vox ἀλλὰ cum interroga-
tionibus iterata est Memorab. l. 3.
hand longè à fine. Ἀλλ' ἄρα οἰκία
προσόδους ἔχουσι; Οὐδὲ οἰκία, ἔφη. Ἀλ-
λὰ μὴ χειροτέχνῳ πνίς; Et sic alibi
Noster. Similiter pro αὐτῷ usurpa-
tur, & quidem cum interrogatio-
ne, Matt. XI. 8, 9.

4 Περὶ παιδικῶν] Adi p. 174. n. 4.

νησαι· Ἐπὶ ᾧ τῶτων ἐδὲν ἔφησεν, ἐπῆρθε αὐτὸν, εἰ ὀπλιτεύοι·
οὐκ ἔφη· Πάλιν, εἰ ¹ πελταῖοι· ² Οὐδὲ τῶτ' ἔφη· ἀλλ' ἡμίονον
ἤλαυνον, παχθεὶς ὑπὸ τῷ συσκήνων, ἐλεύθερος ὢν. Ἐνταῦθα δὲ
ἀναγινώσκει τε αὐτὸν, καὶ ἤρετο, Εἰ σὺ εἰς ὃ τὴν κάμνοντα ἀπά-
γων; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη· σὺ γὰρ ἠνάγκαζες· τὰ δὲ τῶ ἐμῶν συ-
σκήνων σκευὴ διεῖρξας. Ἀλλ' ἡ μὲν ³ διαῖριψις, ἔφη ὁ Ξενο-
φῶν, τοιαύτη τις ἐγένετο· Διέδωκα ἄλλοις ἄγειν, καὶ ἐκέλευσα
πρὸς ἐμὲ ἀπάγειν· καὶ δόπολαδὸν ἅπαντα σῶα, ἀπέδωκά σοι,
ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμοὶ ἀπέδειξας τὸ ἄνδρα. Οἷον δὲ τὸ πρᾶγμα ἐγένε-
το ἀκούσατε, ἔφη· καὶ γὰρ ἄξιον·

Ἀνὴρ κατελείπετο διὰ τὸ μηκέτι δυνάσθαι πορεύεσθαι.
Καὶ ἐγὼ τὸν μὲν ⁴ ἄνδρα τοσούτον ἐγίνωσκον, ὅτι εἰς ἡμῶν
εἴη· ἠνάγκασαι δὲ σε ταῦτον ἄγειν, ὥς μὴ δόπολοιτο· καὶ γὰρ,
ὥς ἐγὼ οἶμαι, πολέμιοι ἐφαίποντο. Συμῶφη τοῦτο ὁ ἄνθρω-
πι· Cum horum nil diceret, eum porro interrogabat, an in
gravis armaturæ militum numero esset: Negabat: Rursùm,
an in peltastarum numero: Neque hoc concessit; sed liber
cùm essem, inquit, mulum agebam, quod mihi negotii à con-
tubernalibus datum erat. Hic eum agnoscit Xenophon, &
Tùne, quærebat, is es, qui hominem ægrotum avehebas? Sumi
profectò, inquit; nam ad hoc tu me cogebas: ac meorum
contubernalium vasa disiecisti. Is verò disiectus, inquit Xe-
nophon, in hunc ferè modum accidit: Distribui vasa aliis
vehenda, & ad me ut eadem postea adducerent præcepi; ac
cùm omnia salva recepissem, tibi reddidi, simul ac tu mihi
hominem illum ostendisti. Quo verò modo se res habuerit,
ait, audite; est enim operæ pretium:

Relinquebatur à tergo quidam, quòd præ debilitate iter pergere
amplius non posset. Nòram illum ego hætenùs, quòd unus ex
nostris esset; te verò hunc ut veheres coëgi, nè periret: hostes
enim, quemadmodùm arbitror, subsequabantur. Hoc ille fat-

¹ Πελταῖοι.] In lexicis deest: quo tamen utitur & Max. Tyr. dif-
fert. 7. p. 74. ed. Cant. πελταῖοι
Θεῖοις, —

² Οὐδὲ τῶτ' ἔφη· ὡς &c.] Fuere,
qui distinctionem posuerunt inter
τῶτ' & ἔφη· sed rectius, opinor, con-
junguntur. Sic ferè paulò infra,
Συμῶφη τῶτο &c. De transitione

autem ab obliquâ ad rectam ora-
tionem iterum iterumque dixi. Vi-
de, si libet, p. 385. n. 1.

³ Διαῖριψις.] In Theoph. Steph. &
Consl. non comparet: quod tamen
agnoscit J. Poll. l. 3. segm. 129.

⁴ Ἀνδρα τοσούτου ἐγίνωσκον, ὅτι
&c.] Sic ferè suprâ p. 194. τοσούτου
μῆρος τι ἐγίνωσκον, ὅτι &c.

πος. Οὐκ ἔτι, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἐπεὶ πρῶτον μὲν ἔσται, καὶ καταλαμ-
βάνω αὐτοὺς, σὺν τοῖς ὁποιοφύλαξι προσίων, βέθρον ὀρύττειν,
ὡς καταρύζοντα τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἴσθης ἐπὶ ἡμῶν σε. Ἐπεὶ δὲ
παρεξηκότων ἡμῶν σιωπῆκαμψε τὸ σκέλος ὁ ἄνθρωπος, ἀνέκραγον οἱ
παρόντες ὅτι ζῇ ὁ ἄνθρωπος· σὺ δὲ εἶπες ὅτι οὐκ ἔστιν, ὡς, Ε-
γὼ γὰρ αὐτὸν ἐκ αἵματος ἐπαύωμαι ἐπαισίου σε· ἀληθῆ λέγεις· ἔδο-
ξας γάρ μοι εἶδόντι εὐκρίναι ὅτι ζῇ. Τί ἔτι; ἔφη, ἡ τίς τι ἀπέ-
θανεν, ἐπεὶ ἐγὼ σοὶ ἀπέδειξα αὐτόν; ὅτι καὶ ἡμεῖς, ἔφη
ὁ Ξενοφῶν, πάντες ἀποθανέμεθα· τάχα ἔτι ἐνεκα ζῶντας ἡμᾶς
δεῖ καταρυγῶναι; ὅτι τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ὅτι

sus est. Atqui, ait Xenophon, ubi te præmissem, cum ex-
tremo agmine accedens, te rursum offendi scrobem fodien-
tem, ut hominem illum defoderes; atque adeò subsistens te
collaudavi. Verùm posteaquam nobis adstantibus ille crus in-
flexisset, exclamârunt ii qui aderant, hominem vivere; tu
verò dixisti quæcunque volebas, scilicet, Ego sanè eum non
veham; ibi tum te cæcidi; vera narras; nam mihi præ te
ferre visus es, quasi scires eum adhuc vivere. Quid ergo? in-
quit iste, an minùs mortem obiit, posteaquam ego tibi eum of-
tendi? Atqui nos, inquit Xenophon, morituri sumus omnes:
num igitur propterea vivos defodi nos oportet? Adclamâ-
runt hic omnes hominem hunc paucis tantùm Xenophontem ver-

1 Καταλαμβάνω] Lege p. 2. n. 1. & p. 70. n. 3. Sic Gal. II. 14. ὁρῶντες δὲ dicitur pro ὁρῶντες.

2 Ὅπως γὰρ βούλει, ὡς &c.] Μυ-
ρεται omnino legendum statuit ὁ-
πότε γὰρ βούλει, ὡς ἔργον αὐτὸν εὖ
αἶψα. i. e. eodem interprete, Vi-
ναι sanè quantum vult: nam ego qui-
dam eum hinc non aveham. Sunt au-
tem, ex ejusdem utique critici
sententiâ, verba omnia ejus, qui
se à Xenophonte verberatum que-
rebatur. Mihi placet vulgata le-
ctio; atque adeò particula ὡς vim
explicandi & declarandi habere
videtur, perinde ac οἷον, i. e. vi-
delicet, exempli causâ &c. Eandem
vim obtinet K. Π. p. 67. — μίμ-
νηται ὁμοίως, ὅτι ἴδμεν ἡμῖν; ὡς,

ἄλλοι δὲ δύνανται οἱ &c. ubi vide no-
tata.

3 Καὶ γὰρ καὶ] Sic scribendum
contendit Stephanus. Haftenus, καὶ
γὰρ ἡμεῖς, &c.

4 Τοῦτον μὲν ἀνέκραγον] De hoc
atticisimo dictum p. 402. n. 4. Ste-
phano magis placuit Τοῦτον μὲν οὖν
&c.

5 Ὀλίγας παύσεις] Scil. πλεονασ-
μῶν. Ellipsis eadem reperitur *Ælian.* V.
H. lib. 12. c. 3. *Επαμεινώνδης* ὅτι ἐ-
πὶ τῷ Μανθίνῃ καὶ ἄλλοις, scil. πλεον-
ασμῶν. *Luc.* XII. 47. — *διὰ τὴν πλεον-
ασμῶν.* 2 *Cor.* XI. 24. — *πιστεύοντες*
πρὸς μίαν ἑλπίδα. Supple utrobi-
que πλεονασμῶν. *Aristoph.* *Νεφ.* v. 968.
Επιτελείτω τυπτόμενος πολλὰς, &c.
Schol. Πολλὰς, πλεονασμῶν δηλοῖται.

γας παύσειν· ἄλλως ᾧ ἐκέλευε λέγειν διὰ τι ἕκαστος ἐπλήγη.
 Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀνίσταντο, αὐτὸς ἔλεγεν,

“Εγὼ, ὦ ἄνδρες, ὁμολογῶ παῖσαι δὴ ἄνδρας πολλοὺς
 “ἐνεκα ἀταξίας· οἷς σώζεσθαι μὲν ἤρκει δι’ ὑμᾶς, ἐν τά-
 “ξει τε ἰόντων καὶ μαχομένων ὅπου δεοί· αὐτοὶ δὲ λιπόντες
 “τὰς τάξεις, περιθρόντες ἀρπάζειν ἤθελον, καὶ ὑμῶν πλεο-
 “νεκτεῖν. Εἰ δὲ τὸτο πάντες ἐποιῶμεν, ἅπαντες ἂν ἀπώλο-
 “μεθα. Ἡδὴ δὲ καὶ μαλακισμένον τινα, καὶ οὐκ ἐθέλον-
 “τα ἀνίστασθαι, ἀλλὰ ὑπερβήμενον ἑαυτὸν τῷς πολεμίοις, καὶ
 “ἐπαισα, καὶ ἐδιαπύμην πορεύεσθαι. Ἐν γὰρ τῷ ἰσχυρῷ χει-
 “μῶνι καὶ αὐτὸς ποτε ἀναμύμων τινὰς συσκευαζομένους, καθε-

beribus cæcidisse: alios deinde quosvis dicere iussit, quamobrem quisque pulsatus fuisset. Cum verò, qui dicerent non surgerent, ipse hæc verba fecit Xenophon,

“Ego, viri, fateor multos me sanè, quòd ordines desere-
 “rent, verberasse; qui satis quidem habuerunt vestrà operâ
 “incolumes evadere, cùm vos & ordines servaretis & ubi o-
 “pus esset dimicaretis: at ipsi cùm deseruerint ordines, præ-
 “currentes obviam quæque rapere volebant, & ampliorem quàm
 “vos portionem habere. Quòd si omnes hoc fecissemus, pe-
 “riissemus universi. Jam vero quendam etiam præ molli iner-
 “tiâ desidentem, qui neque surgere volebat, & hostibus se per-
 “dendum exponēbat, tum cæcidi, tum vi ad iter pergendum
 “coëgi. Nam & ipse cùm rigidâ illâ hieme incumbente non-
 “nullos aliquando expectarem qui sarcinas colligerent, post-

1 Ἄλλως δὲ ἐκέλευε] Vulgò, ἄλλως
 ᾧ ἐκέλευε, &c. Suspiciatus est Steph.
 pro ἄλλως esse substituendum ἄλλων,
 quod pertineat ad ἕκαστον: ut in-
 telligamus, ἐκέλευε ᾧ λέγειν ἄλλως πὶ
 ἄλλων ἕκαστος ἐπλήγη, vel ᾧ ἄλλων ἕκασ-
 τος. Sed & ἐκέλευε (Xenophon
 videlicet) legi vult idem vir do-
 ctus. MS. Eton. dat ἄλλως ᾧ ἐκέλευε
 λέγειν, &c. unde reposui ἄλλως δὲ
 ἐκέλευε &c. Numeri mutationem
 in voce primâ postulare videntur,
 quæ mox sequuntur, ἵστα, Ἐπεὶ δὲ
 οὐκ ἀνίσταντο, &c. & mutationi ἵστα
 λον in ἐκέλευε non tantum MS.

Eton. sed & illa, quæ leguntur p.
 413. adstipulantur, Καὶ ὁ Ξενοφῶν
 ἀναστὰς ἐκέλευεν ἕκαστον εἰπεῖν &c.

2 Ὑμᾶς,] Sic edit. vet. & Steph.
 Legitur in aliis & MSto Eton. ὑμῶς.

3 Ὑμῶν πλεονεκτεῖν.] MS. Eton.
 ὑμῶν. Rectius libri editi, quos vi-
 di, omnes ὑμῶν. De verbo vide sis
 p. 368. n. 3.

4 Ἡδὴ δὲ καὶ μαλακισμένοι &c.]
 Lege p. 295.

5 Προϊήμενον &c.] Vide p. 92.
 n. 3.

6 Ἐν γὰρ τῷ ἰσχυρῷ &c.] Lege p.
 286, 287 & seq.

G g g

“ζώωντος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀναστὰς ἰμόγας, καὶ τὰ
 “σκέλη μόγας ἐκτείνας. Ἐν ἑμαυτῷ ἔν² πείραν λαβὼν, ἐκ
 “τῆς καὶ ἄλλον ὅποτε ἴδοιμι καθήμενον καὶ βλακεύοντα, ἤλα-
 “νον³ τὸ γὰρ κινεῖσθαι καὶ ἀνδρίζεσθαι παρῆχε θερμοσίαν πινὰ
 “καὶ ὑγρότητα· τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἐώρων ὑπερ-
 “χόν ὃν⁴ τῷ τε δόσην γινώσκειν τὸ αἶμα, καὶ τῷ ὀπισθιπέδῳ οὐ-
 “τῶν ποδῶν δακτύλους· ἀπερ πολλὰς καὶ ὑμεῖς ἴστε παθόν-
 “τας. Ἄλλον δὲ γε ἴσως ὑπολεπόμηνον⁵ διὰ ραζώνην, καὶ
 “κωλύοντα καὶ ὑμᾶς οὐκ ἐθέλει καὶ ἡμᾶς τὰς ὀπίσθεν πο-
 “ρεύεσθαι, ἔπαισι πῶς, ὅπως μὴ λόγῃ ὑπὸ τῶν πλεμίων
 “παίσι. Καὶ γὰρ ἔν νῦν ἔξεστιν αὐτοῖς σωθεῖσιν, εἴ τι ὑπ’ ἐμῶ
 “ἐπαθον διὰ τὸ δίκαιον, δίκην λαβεῖν. Εἰ δὲ ὅτι τοῖς πο-

“*eaquam diu confedissem, difficulter me surgere animadverti,*
 “*ac difficulter crura extendere. Quapropter facto in me ipso*
 “*periculo, ex eo tempore etiam alium quoties sedentem ac so-*
 “*cordiae se dedentem conspicerem, impellebam: nam motus*
 “*ipse virilisque conatus calorem quendam & agilitatem sup-*
 “*peditabant; contra verò sessionem cessationemque id effice-*
 “*re videbam, ut sanguis frigore concrederet, & digiti pedum*
 “*putrescerent: quæ quidem multis accidisse vos etiam nôstis.*
 “*Alium præterea qui fortè respirandi causâ subsistebat, ac*
 “*tam vos qui in primore agmine versati estis, quàm nos in ex-*
 “*tremo collocatos, quo minùs progredieremur impediēbat, pug-*
 “*no verberavi, ut nè ab hostibus hastâ percuteretur. Jam-*
 “*que aded certè licet iis fervatis, pœnas sumere, si quid à*
 “*me incommodi præter æquum acceperunt. Quòd si in ho-*

1 Μόγας,] *Adi, si placet, p. 352.*
 η. 5.

2 Πείραν λαβὼν, ἐκ τούτου &c.] *Locus distingui solet ita, πείραν λα-
 βὼν ἐκ τούτου, &c. Sed rectè ob-*
servavit Steph. aptius hæc verba ἐκ
τῆς sequentibus jungi posse, mu-
tatâ interpunctionis sedē; ut in-
telligas ἔξ χρόνου.

3 Τὸ γὰρ κινεῖσθαι &c.] *Adi p.*
 294.

4 Τῷ τε δόσην γινώσκειν τὸ αἶμα, καὶ
 &c.] *Respice p. 293 & seq.*

5 Διὰ ραζώνην,] *Suid. Ραζώνη, ἀνά-*

*παισις· τέρψις· τρυφή· εὐχολία· ῥαζή-
 μιά· ἡδονατικὴ· χαυνότης· ἡρμία.* *Le-*
ge p. 296.

6 Καὶ γὰρ &c.] *Hæc particula*
respicere videtur, non quod pro-
ximè præcessit, sed quod elegan-
tiùs reticendum censuit auctor:
quasi dixisset, Ἐπειδὴ ἐμὸς κρηζο-
ρῶν οὐδὲς ἀνέστη, ταῦτά γε πιστοιχεύ-
ει καὶ πάντα ἐπεθύμους ὁμολογῶ.
Cujusmodi dictionis exempla plu-
ra notavit Cl. Clark. ad Hom. Il.
ε'. v. 22. ζ'. v. 447. η'. v. 132. α-
libi.

“λεμίοις ἐγένοντο, τί μέγα ἂν οὕτως ἔπαθον, ¹ ὅπου δίκην ἂν
 “ἤξιουν λαμβάνειν; Απλοῦς μοι, ἔφη, ὁ λόγος. ² Εγὼ
 “γὰρ εἰ μὲν ἐπ’ ἀγαθῷ ἐκόλασα τινα, ἀξιώ ὑπέχεν δί-
 “κην, οἷαν καὶ γονεῖς υἱοῖς καὶ διδάσκαλοι παυσί. ³ Καὶ
 “γὰρ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ’ ἀγαθῷ. Εἰ δὲ ὕβρει
 “νομίζετε με ταῦτα πράττειν, ἐνθυμήθητε ὅτι νῦν ἐγὼ θαρ-
 “ρῶ σὺν τοῖς θεοῖς μᾶλλον ἢ τότε, καὶ θρασύτερός εἰμι νῦν ἢ
 “τότε, καὶ οἶνον πλείω πίνω· ἀλλ’ ὁμῶς οὐδένα παύω. ⁴ Ἐν
 “εὐδία γὰρ ὁρῶ ὑμᾶς. Όταν δὲ χειμὼν ᾖ, καὶ ⁵ θάλαττα
 “μεγάλη σπιφέρνηται, οὐχ ὁρᾶτε ὅτι καὶ νεύματός μόνου ἔ-
 “νεκα χαλεπαίνει μὲν ⁶ πρῶτος τοῖς ἐν πρῶρᾳ, χαλεπαίνει

“stium potestatem venissent, quid tam grave pati potuissent,
 “cujus poenas expetere voluerint? Simplici ego, inquit, o-
 “ratione utor: Si quem equidem *sui ipsius* commodi causā
 “castigavi, poenam ejusmodi subire non recuso, quam pater-
 “tes filiis & magistri discipulis *reddere debeant*. Etenim me-
 “dici *graviter affectum* secant & urunt boni causā. Quodd si
 “me *adductum* petulantia fecisse hæc existimatis, cogitate *qua-*
 “*so* cum animis vestris deorum beneficio mihi jam majorem
 “esse quàm illo tempore fiduciam, & audentior me mo-
 “dò esse quàm id temporis *fuerim*, ac plus vini bibere; at
 “*hominum* tamen neminem pulso: nam tranquillitate *quādam*
 “vos *jā* uti video. At verò cū tempestas sit *coorta*, &
 “mare magnum infurgat, annon solius causā nutūs proræ ma-
 “gistrum iis irasci videtis, qui sunt in prorā, *itidemque* gu-

1 Οὐκ δίκην ἂν ἤξιον] Particulam
 ἂν ex MSto Eton. restitui: in quo
 tamen, & editis quibusdam, ὅπ pro
 ὅτῃ pessimè legitur.

2 Εγὼ γὰρ εἰ μὲν &c.] Consu-
 le Gros. de B. & P. l. 2. c. 20.
 sect. 7.

3 Καὶ γὰρ ἰατροὶ &c.] Cū καὶ γὰρ
 (inquit Stephan.) sit rationem red-
 dentis ejus quod dixit, planè per-
 suasum habeo, quædam verba li-
 brarium omisisse inter hæc, καὶ γὰρ
 ἰατροὶ &c. & illa, & διδάσκαλοι πα-
 σί. Alioquin enim dixisset Xeno-
 phon, non καὶ γὰρ ἰατροὶ, sed καὶ ἰα-

τροὶ δὲ, vel ἀλλὰ καὶ ἰατροὶ &c. aut
 potiùs, ἀλλὰ μὴ καὶ ἰατροὶ &c. Hæc
 ille. Sed particulam γὰρ non sem-
 per causæ significationem habere,
 sæpè suprà ostendimus. Vide sis
 p. 340. n. 2.

4 Εἰ εὐδία &c.] Eadem vox τῇ
 χειμῶν opponitur Matt. XVI. 2, 3.

5 Θάλαττα μεγάλη] Dicitur ut
 magnum mare Lucret. l. 2. v. 553.
 pro tumidum, commotum.

6 Πρῶτος — κυβερνήτης] Plauto
 sunt itidem proreta & gubernator,
 Rud. act. 4. sc. 3. v. 75.

“ δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρῶμνῃ; ἱκανὰ γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ
 “ καὶ μικρὰ ἀμαρτηθέντα πάντα ¹ σωπεπτεῖψαι. ὅπῃ δὲ
 “ δικαίως ἐπαῖον αὐτοὺς, καὶ ὑμεῖς ² κατεδικάσατε τότε ³ ἔ-
 “ χοντες γὰρ οὐ ψήφους, ἀλλ’ ὅπλα, παρεισῆκετε, καὶ ἔξην
 “ ὑμῖν ὀπκηυρεῖν αὐτοῖς, εἰ ἐβούλεσθε. Ἀλλὰ μὰ Δία οὔτε
 “ πύτοις ἐπεκθυρεῖτε, οὔτε σὺν ἐμοὶ τὸν ἀτακτωῦτα ἐπαίετε.
 “ Τοιγαροῦν ἐξουσίαν ἐποίησατε τοῖς κακοῖς αὐτῶν, ὑβρίζειν
 “ ἑῶντες αὐτοὺς. Οἶμαι γὰρ, εἰ ἠθέλετε σκηπτεῖν, οὐκ αὐτοὺς
 “ ⁴ εὐρήσεσθαι τότε κακίστους, καὶ νῦν ὑβριστοτάτους. Βοῖσκ⁵
 “ μὲν ἔν ὃ πύκτης ὁ Θετταλὸς τότε μὲν διεμάχετο, ὡς κάμ-
 “ νων, ἀσπίδα μὴ φέρειν· νῦν δ’, ὡς ἐγὼ ἀκνύω, Κοτυωρι-
 “ τῶν πολλὰς ληποδέδυνεν. Ἀν ἔν σωφρονῆτε, ⁵ τέτῳ πάναν-

“ bernatorem iis qui sunt in puppi? Nam vel levia peccata
 “ tali tempore omnia simul affligere possunt. Jure autem me
 “ illos verberasse vos etiam vestro tunc judicio declarastis:
 “ instructi enim non calculis *utique*, sed armis, adstabatis, at-
 “ que vobis opem ferre iis licuisset, si voluissetis. At profecto
 “ neque opem his ferebatis, neque mecum eum, qui ordinem
 “ non feryaret, cædebatis. Itaque ignavis *ex eorum numero*
 “ *quibusque* licentiam dedistis, dum eos petulanter se gerere si-
 “ nebatis. Nam, si *rem* considerare voluissetis, eosdem, opi-
 “ nor, reperietis tunc ignavissimos fuisse, qui modò sunt petu-
 “ lantissimi. Boiscus certè quidem pugil ille Thessalus id tem-
 “ poris acriter contendebat, quippe quòd laboraret, scutum
 “ sibi ferendum non esse: nunc autem, ut equidem audio, de
 “ Cotyoritis multos spoliavit. Quamobrem si sapitis, huic con-

¹ Σωπεπτεῖψαι.] In lexicis id
 verbi frustra quaesiveris.

² Κατεδικάσατε.] Sensum verbi,
 quem locus hic postulare videtur,
 non agnoscunt Lexicogr.

³ ἔχοντες γὰρ ἔ ψήφους,] MS. E-
 ton. ἔχοντες ξίφη, ἔ ψήφους &c. quam,
 opinor, lectionem auriculis indul-
 sit librarius.

⁴ Εὐρήσιαχ.] MS. Eton. εὐρήσιπ.

⁵ Τέτῳ.] Steph. aut τέτων aut
 certè τέτον scribendum censuit:
 nam accusativum, inquit, potius
 quàm dativum, tali adhibere loco

Xenophontem existimo. Mihi ve-
 rò sana videtur vulgata scriptura:
 nam & hæc & illa apud auctores
 usitata est constructio. Sic Plat.
 apolog. Socr. ferè mediâ, Ταῦτα καὶ
 πατέρω καὶ πατρὸς οὐτέρω, ὅτῳ ἂν ἐπιγχα-
 νῶ, ποιήσω, καὶ ξίπῃ καὶ &c. Aristoph.
 Νεφ. v. 257.

Οὐκ, ἀλλὰ πάντα ταῦτα τῷ πλε-
 μίνε

ἡμῖς ποιῶμεν. —

Confer Matt. XXI. v. 40. & XXVII.
 22.

“ τίς πείσεται ἢ οὐ κύνες ¹ ποιῶσι· τὰς μὲν γὰρ κύνες οὐ
 “ χαλεπὰς τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσιν, τὰς δὲ νύκτας ἀφί-
 “ σι· τῆτον δὲ, ἂν σωφρονῇτε, πλὴν νύκτας μὲν δῆσεται, πλὴν δὲ
 “ ἡμέρας ἀφήσεται. Ἀλλὰ γάρ, ἔφη, θαυμάζω ὅτι, εἰ μὲν τινι
 “ ὑμῶν ἀπηχθόμην, μέμνησθε, καὶ οὐ σωπάτε· ² εἰ δὲ τῷ ἢ
 “ χεῖμῶνα ἐπεκθύρησαι, ἢ πολέμιον ³ ἀπήρυσας, ἢ ἀδενουῖτι ἢ
 “ δόπορουῖτι ⁴ συνῆλθ' ἀπόρουσά τι, τούτων δὲ οὐδεὶς μέμνηται·
 “ οὐδ' εἴ πινὰ καλῶς τι ποιοῦντα ἐπῆνεσας, οὐδ' εἴ τιν' ἄνδρα
 “ ἀγαθὸν ὄντα ἐτίμησας ὡς ἐδωάρμην, οὐδὲ τῶν μέμνησθε.
 “ Ἀλλὰ μὴν καλὸν γε καὶ δίκαιον, καὶ ὅσον καὶ ἥδιον τῶν ἀ-
 “ γαθῶν μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν μεμνήσθαι.”

“trā facietis atque canes solent tractare : nam canes quidem
 “feroces interdū vinculis constringunt, dimittunt noctu ;
 “hunc, si sapitis, noctu vinctum tenebitis, interdū solutum
 “esse patiemini. Enimverò miror, inquit, meminisse vos,
 “ac minimè tacere, si in vestrū alicujus odium incurrerim ;
 “at si cui contra vim sævæ tempestatis opem tuli, vel hostem
 “propulsavi, vel ægrotanti vel inopiā laboranti aliquid sup-
 “peditavi, horum verò neminem recordari : neque si quem
 “præclarè aliquid agentem collaudavi, neque si quem virum
 “fortem ut potui ornavi, neque horum, *inquam*, meministis.
 “Atqui honestum certè est & æquum & pium & jucundius
 “benefactorum potiùs quàm injuriarum meminisse.”

¹ Ποῖσι.] Vide p. 221. n. 3. Ad-
 de Cl. Perizon. ad Sanct. Min. l. 4.
 c. 4. p. 652. & seq.

² Εἰ δὲ τῷ ἢ χεῖμῶνα &c.] Inspi-
 ce p. 292 & 294.

³ Απήρυσας.] In edit. Ald. Flor.
 & MSto Eton. legitur ἀπικήρυσας.
 Pessimè. Poëticiis quidem verbis,
 quibus gaudere solet Noster, ad-
 numerandum est ἀπικήρυσας. Eodem

aliàs sæpè utitur. *Memorab.* l. 2.
 haud ita longè à fine, ἵνα σι τὰς
 λύκας ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἀπικήρυσας ;
 & ibid. mox infra — σὺ δ' ἀπικήρυσας
 τὰς &c.

⁴ Συνῆλθ' ἀπόρουσιν.] Quod repo-
 nendum rectè conjecit *Sieph.* Vul-
 gò scribitur συνῆλθ' ἀπόρουσιν. In le-
 xicis *Sieph.* & *Const.* nec hoc nec il-
 lud compareret verbum.

Ἐκ τούτων μὲν δὴ ἀνίσταντο καὶ ἀνεμίμνησκον· ἡ καὶ περιμένετο
ὥς καλῶς ἔχεν.

Postea quidem *quàm hæc dicta erant*, surgebant omnes & uni-
versa memoriâ repetebant; atque hic exitus erat, ut omnia
bellè se haberent.

ἢ καὶ περιμένετο] Scribitur e-
tiam καὶ ἀνεμίμνησκον. Malè. MS. E-
ton. exhibet καὶ περιμένετο unde
facile recepta colligitur scriptura:
quam sic exponit Stephanus: Et
res ista hunc exitum habuit; vel, huc

evasi; vel, hic exitus fuit in ore.
Quæ mihi quidem satis placet in-
terpretatio: *Μυρετο* non item;
quippe qui locum sic exposuerit:
Et vicit Xenophon eos, qui sibi calum-
niam intendebant.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ 5.

ΕΚ πύττα δὲ ἐν τῇ Δατρεβῇ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἔζων, οἱ δὲ, ληϊζόμενοι ἐκ τῆς Παφλαγονίας. Ἐκλόπων δὲ καὶ οἱ Παφλαγόνες εὖ μάλα οὖν ἀποσκεδάσινυδρες, καὶ τῆς νυκτὸς δὲ τὰς πρὸς τὴν σκηνῶντας ἐπειρώντο κακουργεῖν. Ἐ² πολεμικώτερον πρὸς ἀλλήλους εἶχον ἐκ τῶντων. Ο δὲ Κορύλας, ὃς ἐτύγχανε τότε Παφλαγονίας ἀρχων, πέμπει πρὸς τὰς Ἑλλήνας πρέσβεις, ἔχοντας ἵππους καὶ σφύλας καλὰς, λεγόντας ὅτι Κορύλας ἔπιμος εἴη τὰς Ἑλλήνας μὴτ' ἀδικεῖν, μὴτ' αὐτοὺς ἀδικεῖσθαι. Οἱ δὲ στρατηγοὶ ἀπεκρίναντο ὅτι οἷον μὲν τῶντων ἐν τῇ στρατιᾷ βεβλεύσιντο, ἐπὶ ξενίᾳ δὲ ἐδέχοντο

ΕX eo tempore, dum isthic commorati sunt, quidam ex foro, quidam ex Paphlagoniâ prædam agendo victum sibi comparabant. Verùm Paphlagones etiã hinc inde palatos scitè admodum spoliabant, & noctu eos, qui longius à cæteris tabernacula ponebant, infestare conabantur: atque his aded ex causis hostili magis magisque in se invicem erant animo. At Corylas, qui Paphlagoniæ id temporis imperabat, legatos cum equis & vestimentis elegantibus ad Græcos mittit, qui dicerent Corylam eo esse animo, ut neque Græcos injuriâ lædere, neque sese lædi vellet. Responderunt duces se de his apud exercitum deliberaturos, eos verò interea hospitali mensâ

1 **Ἐκλόπων]** In lexicis sine auctore reperitur κλοπιών. Legitur & κλωπών apud Nostr. Λακιδ. Πολ. haud ità longè ab initio. Cæterum, *Leimcl.* vertit *furtim adgrediebantur.*

2 **Πολεμικώτερον]** MS. Eton. πολεμικώτερον.

3 **Ἐπὶ ξενίᾳ &c.]** Supple *πρὸς αὐτοὺς.* Similiter *Lucian.* Icaromen. haud ità longè à fine, *Ἀλλὰ οὐ μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε κηλεύμεν.* Et *Ælian.* V. H. l. 3. c. 37. ὡς περ ἐπὶ ξενίᾳ προσηγορευώμενος

ὅς. Idem l. 9. c. 15. ἐπὶ ξενίᾳ κηλεύμενος. *H.* quidem *Sierph.* in *Thest.* ad v. *Ξενία*, suspectos istiusmodi locos habet, ubi legitur ἐπὶ ξενίᾳ κηλεύειν, & vel ἐπὶ ξενίᾳ, (scil. à ξένιος) vel ἐπὶ ξενίᾳ, reponendum censet. Tu vide sis doctif. *Parizon.* ad *Ælian.* V. H. l. 3. c. 37. n. 2. Apud Nostrum sanè *Hist. Gr.* l. 6. ferè med. legitur, ὅτι γὰρ ἐπὶ ξενίᾳ τὸν κήρυκα ἐδίδεσκον. *ὅς.* at libens rescripserim ἐπὶ ξενίᾳ ὅς.

αὐτὲς παρεκάλεσαν ἢ ἔτ' ἄλλων ἀνδρῶν, ὅς ἐδόκει δικαιο-
τατον εἶναι. Θύσαντες δὲ ἑτ' αἰχμαλώτων βοῶν καὶ ἄλλα ἱε-
ρεῖα, εὐωχίαν μὲν δρᾶσθαι παρήχον, κατακείμενοι ἢ ἔν τι-
βάσιν ἐδείπνουν, καὶ ἔπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων, οἷς ἐνετύγ-
χανον ἐν τῇ χώρᾳ.

⁵ Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαὶ τ' ἐγένοντο καὶ ⁶ ἐπαιώνισαν, ἀνέστη-

excipiebant: ex aliis etiam viris eos, quos invitari æquissimum
esse videbatur, arcessiebant. Cum autem de bubus captivis
quosdam & alia mactassent animantia, epulum satis largum
præbuerunt, cum herbaceis in toris inter cœnandum discum-
berent, & in poculis biberent corneis, quæ illâ in regione
nacti fuerant.

Posteaquam libationes essent peractæ & pœana cecinissent,

1 Τῶν αἰχμαλώτων βοῶν] MS. E-
ton. ἑτ' αἰχμαλώτων βῆς. Sed vide
p. 331. n. 5.

2 Ἱερῖα,] Adi p. 405. n. 2.

3 Ἐν τιβάσιν] MS. Eton. σκίμψον.
Sed non est, cur vocem receptam
loco moveamus. Hesych. & Pha-
νот. Σπίνας, ἀπὸ ῥιζῶν καὶ χλωρῶν χρε-
των σπῆς καὶ φύλων ἢ χαμαικρίτη.
Suid. Σπίνας, τρέπιζα, ἢ σφυμαί.
Erant igitur σπῆδες (utî Steph. in
Thes.) tori ex herbis aut foliis,
arundinibus aut frondibus; in
quibus humi stratis vel discumbe-
bant cœnaturi, vel cubabant dor-
mituri.

4 Καὶ ἔπινον ἐκ κερατίνων &c.] MS.
Eton. & libri quidam typis impres-
si, καὶ ἔπινον κερατίνους ποτηρίους, &c.
His accedit Athenæus l. II. c. 7.
Ἐν δὲ ἑκτῇ (scil. τῆς Ἀναξιάστως) πρὸς
Παφλαγῶνιν διηγύμνος φησὶ, (nem-
pe, Xenophon) κατακείμενοι δ' ἐν τι-
βάσιν ἐδείπνουν, καὶ ἔπινον κερατίνους πο-
τηρίους. Legitur etiam ἐν κερατίνους
&c. Sed his anteferenda videtur,
quam recepimus, scriptura. Athen.
ipse ibid. plura receptæ lectionis
suppeditat exempla: ἐ Πινδαρῷ, ἐξ
ἀργυρίων κεράτων πίοντες &c. ex Her-

miippo, ἐν ᾧ ἔχειται αὐτοῖς δὲς πίνειν
&c. Addit deinde, Ἀθηναῖοι ἢ ἐν δρ-
αμαῖς ποιοῦντες κέρματα ἔπιον ἐξ αὐτῶν.
Ceterum, de istiusmodi poculo-
rum usu quædam in libro proxi-
mè sequente notanda venient.

5 Ἐπεὶ ἢ αἱ σπονδαὶ &c.] Athen.
l. I. c. 13. Καὶ ἔστι ἡ τιμωρὴ ὁρχησις
μίμησις τῇ ὑπὸ τῇ λήξει ἐρητισμοῦ
συσμύτων ἢ παρίσθουσι χοροῖς ἐν
νοῶν ὁ καλὸς, ἐν τῇ Ἀναξιάστῃ, ἐν τῇ
πρὸς Σούδῃ τῇ Θρακί συμποσίῳ. De-
inde prolixè locum hunc Xeno-
phontéum describit, atque adeò se
errore lapsum ostendit, cum ad
convivium apud Seuthen illum le-
ctorem rejecerit; quippe cujus in
libro septimo meminit Xenophon.
Illud monendum est, Athenæum
verbis aliis, uti fit, quàm quæ Xe-
nophontis, quas vidî, omnes ex-
hibent editiones, totum hunc lo-
cum, ab his verbis, Ἐπεὶ ἢ αἱ σπον-
δαὶ τι ἐγένοντο &c. usque ad ἐν ταῖς
πρὸς τὸς διὸς πρὸς τὸς, repræsen-
tasse.

6 Ἐπαιώνισαν,] Scribitur & ἐπαιώ-
νισαν. Sed vide p. 199. n. 2. Adde
Illustr. Spanh. Observat. in Calli-
mach. p. 3.

οὐκ ἄλλων ὠρχήσαντο πρὸς τοῖς
 ὀπλοῖς, ² καὶ ἤλυντο ὑψηλά τε καὶ χυφῶς, καὶ ταῖς μαχαί-
 ραις ἐχρῶντο· τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παῖει, ὡς πᾶσι δο-
 κεῖν ³ πεπληχέναι τὸν ἄνθρωπον· ⁴ ὁ δ' ἐπαύσε τεχνικῶς πῶς.
 Καὶ ἀνέκραγον οἱ Παφλαγόνες. Καὶ ὁ μὲν, σκυλεύσας τὰ ὀ-
 πλα τῶ ἑτέρου, ἐξῆλθε· ἄδων Σιτίλκαν· ἄλλοι δὲ καὶ Ἱ Θρα-

Thracēs primū surrexerunt, & armati ad tibiam saltârunt, salieruntque *aded* altè & agiliter, ac gladiis utebantur: ad ex-
 tremum alter alterum ferit, ut omnibus hominem cœcidisse vi-
 deretur: at ille certo quodam artificio percussêrat. Et *ibi sum*
 Paphlagonēs clamorem tollebant. Ac is quidem, cūm alte-
 rum armis spoliâset, cantans Sitalcam exhibat: alii verò Thra-

1 Καὶ πρὸς αὐλὸν ὠρχήσαντο &c.]
Armati quæ dicitur *saltatione*, ti-
 biis interea modulatè canentibus,
 veteres tam barbari quàm Græci
 exercere sese & oblectare solebant.
 De Amazonibus *Callimach.* hym. in
Dian. v. 241. Πρῶτον μὲν οὐ σκεῖται
 οὐκ ἄλλων, αὐτὸ δὲ χυφῶς

Στησιμβραὶ χρεὼν εὐρύ· ὑπὸ ἡμῶν δὲ
 λίγεται

Λεπταῖσι στέρας, ὅνα πλοῦσται
 ὁμοῦ.

In quem locum vide *Illustr.* *Spanh.*
Observat. p. 291. & binas differ-
 rat. doctif. *Burette* de saltat. veter.
 (ut eum potissimū nominem)
 quæ in tomo secundo *Memor. Li-*
ter. *Academ. Paris.* reperiuntur.
 Adde *Eruditif. Monsauc.* *Antiq.* T.
 3. p. 2. l. 4. c. 1.

2 Καὶ ἤλυντο] Scribitur & ἤλυντο.
 Malé. Nam ἤλυντο (uti rectè nota-
 vit *Portus*) est aor. 2. med. Sic ap-
 ud *Sophocl.* *Oedip. Tyr.* v. 1335.
 ἢ ἐξέλυ. Similiter scribitur aor. 1.
Homer. *Il.* μ. v. 348.

— ὁ πρῶτος ἐσηλάτο τῷ ἄλλῳ.

3 Πεπληχέναι] Legitur & πεπλη-
 χέναι apud *Athen.* loco cit. Sed re-
 ctiùs MS. Eton. & libri editi dant
 πεπληχέναι.

4 ὁ δ' ἐπαύσε &c.] Ità MS. Eton.
 & editi, quos mihi videre conti-
 git, omnes. *Athen.* exhibet ὁ δ'
 ἐπαύσε &c. quomodo legendum cen-
 suit *Muretus*: "Significat enim
 "eum, (verba ejusdem viri erudi-
 "ti legis) qui percussus fuerat, ar-
 "tificiosè quodammodo cecidisse,
 "itā ut ex accepto vulnere mor-
 "tuus videretur." Hanc qui non
 improbat scripturam, probet ejus-
 dem *Athenæi* πεπληχέναι.

5 Αὐτὸν Σιτίλκαν] Sic MS. E-
 ton. & *Athen.* loco cit. Vulgò le-
 gitur Σιτίλκα, quod nonnulli can-
 tionis fuisse genus existimârunt,
 cui nomen fuerit à Sitalce Thra-
 cum rege, de quo *Thucyd.* l. 2. c.
 29. & *Diodor. Sic.* l. 12. p. 104. Ma-
 lim equidem, auctoritate MSti E-
 ton. & *Athenæi* nixus, ipsum Sital-
 cæ nomen retineri. Moris quippe
 fuisse barbarorum, ut regum bo-
 norum laudes cantarent, passim
 testantur auctores. Sic Noster *K.*
Π. p. 6. Οὐκ ἔστι δὲ ὁ Κῦρος λίγεται, καὶ
 ἄδεται ἐπὶ καὶ οὐκ ἔστι βαρβαρὸν &c.
Tacit. de *Arminio Ann.* l. 2. extre-
 mo; canitque adhuc barbaras apud
 gentes — *Amm. Marcell.* l. 24. c. 4.
 de *Perfis*, — en usu moris gentici ju-
 H h h

finiam

κῶν τὸν ἔσθρον ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα· ἦν δὲ οὐδὲν πεπονθώς.
 1 Μὲτὰ τῷτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν, οἱ 2 ὠρχοῦντο τὴν
 καρπαίαν καλαμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. Ο ἦ τρέπος τ' ὀρχήσεως
 ἦν ὁδε· Ο μὲν, ᾠδῶν ἄνδρος τὰ ὅπλα, παρὰ καὶ ζευγηλαίῃ,
 πυκνὰ μετασφρόμυμος, ὡς φοβόμενος· ληψὶς ἧ προσέρχεται·
 3 ὁ δ', ἐπειδὴν παρὶδῃ, ἀπάντ' ἀρπάζουσιν τὰ ὅπλα, καὶ μά-
 χεται παρ' ἧ ζεύγους· (4 καὶ ἔτι ταῦτ' ἐπίεικον ἐν ῥυθμῷ παρὸς
 τὸν αὐλοῖν) καὶ τέλος ὁ ληψὶς δῆσας τὸν ἄνδρα, καὶ τὸ ζεύγος

ces alterum veluti mortuum efferebant : at illi nihil mali ac-
 ciderat. Deinde Ænians & Magnetes surrexerunt, qui sal-
 tationem eam, quæ sementiva vocatur, armati exhibebant.
 Modus autem saltationis hic erat : Quidam, armis propè ap-
 positis, sementem facit & boum jugum agit, frequenter se
 convertens, quasi sibi metueret : ad eum accedit prædo : cui
 ille statim præviso correptis armis occurrit, & ante jugum di-
 micat : (hi etiam in numerum ad tibiam hæc faciebant) atque
 tandem prædo, postquam ligavit hominem, jugum etiam unâ

sticiam felicitatemque regio sui canoris
 vocibus extollescentes. Dignum autem
 fuisse Sitalcam, cujus nomen can-
 tu celebrarent Thraces, abunde
 docet Diodor. Sic. loco citato.

1 Μὲτὰ τῷτο] MS. Eton. Μὲτὰ
 τῷτο. Athen. loco jam sæpe
 cit. Μὲτὰ τῷτο. &c.

2 ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν] Hesych.
 Καρπία, ὠρχοῦντο Μακεδονίᾳ. Repone,
 Καρπαίαν. Phavor. Καρπαίαν, εἶδος ὀρ-
 χήσεως. Suid. Καρπαίαν· εἶδος ὀρχήσεως·
 ὅτε Ξενοφῶν ἐπὶ τῇ Αἰνιᾷ. Δίγει δὲ
 ὁ εἶδος ταύτης. Maxim. Tyr. dissert.
 12. p. 128. edit. Cant. — ὡς ἐπὶ ὁ
 δὲ τὴν Αἰνιᾶν ἡμέραν ἰπαιῶν, ὅτε
 ἐπὶ τῷτο εὐφραίνονται Αἰνιᾶντες, οἱ μὲν
 ὀρῶντες, αἱ δὲ ὀρῶντες. Ἄνδρες δύο μι-
 μῶνται μὴχρῶν, ὑπαυλῶντες ἄλλα. Ο μὲν
 αὐτοῖν μὴχρῶν τί ἐστι, καὶ ἀρῶν· ὁ δὲ λη-
 σῆς, καὶ ὅπλα ἔχῃ· κῆται ἧ τὸ μὴχρῶν
 γὰρ τὰ ὅπλα ἀγχι. Ἐπειδὴν ἧ ὁ λησῆς
 ἔλθῃ, ἀρπάζουσιν τὰ ὅπλα, καὶ ζεύγους,
 δραμὸν ἐπὶ τὰ ὅπλα, συμπιπτόντες μὴ-
 χρῶνται, παλόντες τοῖς ὄφουσιν, καὶ μιμῶν-
 ται τὰ τρώμενται ἐπὶ τῷ μὴχρῷ.

3 Ο δ', ἐπειδὴν &c.] MS. Eton.
 & edit. quædam vet. ὁ δ' ἐπειδὴν
 παρὶδῃ τὴν &c. Athen. ὁ δ', ἐπὶ τῷτο
 ἰδῆται, &c.

4 Καὶ ἔτι ταῦτ' ἐπίεικον &c.] Suid.
 ῥυθμῶν, ταῦτα ἑμμελὲς ἀκούσθαι ἀρμυ-
 νίας. — Διαφέρει ῥυθμῶν μίσην τὴν τὴν
 ἡ ὁμοειδίαν ἰσχυρὰ τοῦ δὲ μίσην ὑπερ-
 χεῖν εἶδος τὸ ῥυθμῶν. Θιμῶνται γὰρ ὁ
 ῥυθμῶν καὶ ἐπὶ τῷ προτέρῳ καὶ χεῖρ &
 τοῖς ποσὶ. — Καὶ ἐπὶ αὐλοῖν & ἑ ἄλλῃ
 τῷ τοῖσιν ὁ ῥυθμῶν λέγεται, συμμίσχῃ
 ὡς ἔχοντι, ὅς ῥ' ἡ κίσητος γένῃ. Adde
 p. 367. n. 4. Quod cō ῥυθμῷ τὴν ποσὶν
 Græcis est, Latinis est in numerum
 &c. Virgil. ecl. 6. v. 27.

Tum vero in numerum *Fantasma*
fatales videres
Ludere, &c.

Servius : In numerum *ludere*, i. e.
 saltare ad modum rhythmī & can-
 tilenæ; vel, ad certam modula-
 tionem. Adde Lucan. l. 2. v. 631.
 Porro, Athen. exhibet — μὴχρῶν
 παρὸς ζεύγους ὁ ῥυθμῷ παρὸς τὸν αὐλοῖν :
 cæteris omisiss.

ἀπαύγει. Εἵκοσι δὲ καὶ ὁ Ζωγυλάτης τὸν ληψάμενος εἶπε πρὸς
 αὐτὸν βοῦς ζεύξας, ὁπίσω τὰ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει.

Μετὰ τὸ Μυσοῦς εἰσῆλθεν, ἐν ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἔχων πέλ-
 την· καὶ τότε μὲν ὡς δύο ἀντιπατήτορυν μιμούμενος ὠρχεῖτο,
 τότε δὲ ὡς πρὸς ἓνα ἐλθὲν ταῖς πέλταις, τότε δὲ ἐδινεῖτο ἔ-
 ξευδίζα, ἔχων τὰς πέλτας· ὥς ὅτι ἔχων καλὴν φαίνε-
 ῖσθαι. Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας· καὶ
 ὠκλαζε, καὶ ἀνίστατο· καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν
 λόγον ἐποίει. Ἐπὶ δὲ ταῦτα ὄπτιοντες οἱ Μαντινεῖς, καὶ ἄλλοι τι-
 νες τῶν Ἀρκάδων ἀναστάντες, ἐξοπλισμένοι ὡς ἰδιώαντες κάλι-

cum ipso abigit. Nonnunquam & jugarius prædonem superat;
 dein ubi bubus junxit, eum manibus post tergum revinctis agit.

Postea Mysus ingressus est, utraq; manu peltam tenens; ac
 modò quidem ita saltabat, ut eum qui cum duobus pugnat ad-
 versariis imitaretur, modò peltis sic utebatur, quasi cum uno
 congrederetur; modò se circumagebat & in caput præcipitem
 se projecit, cum nihilominus peltas retineret; aded ut pulchrum
 spectaculum præbere videretur. Tandem Persico saltabat ri-
 tu, collidens peltas; in genua etiam procumbebat, & surge-
 bat: atque hæc omnia in numerum ad tibiam faciebat. Hinc
 cum successissent Mantinenfes, ac de cæteris Arcadibus etiam
 nonnulli surrexissent, armis quàm potuerunt elegantissimis in-

1 Ζωγυλάτης] In Lexico Gr. Lat.
 vet. exponitur Bubulcus. At He-
 sych. & Phavor. Ζωγυλάτης est γη-
 νός; Ζωγυλάτης, μισθολάτης, ἡνίοχος. In
 Steph. & Constant. Thef. reperitur
 vox sine auctore.

2 Ἐξευδίζα,] Noster in Sympos.
 haud ità longè ab init. de salta-
 trice quâdam, Μυστὶ δὲ τὸν πύκνον
 ἐπιτελεῖν ἀδείματος ἔμφαν ἔδειξεν· ὅς ἐστι
 ταῦτα ἢ ὀρχηστὴς ἀνείκοις τε καὶ ἔξευδίζα
 ὑπὲρ αὐτῶν. Lexicogr. ad ver-
 bum hoc citant tantum Eurip. lo-
 co non indic. Phavor. Κοδίζα κυ-
 ελις τὸ ἐπὶ κεφαλῇ μαρτυρεῖται — καὶ τὸ
 ἀπλῶς ἐν γῇ κυλιόμενος ἐρίφει χεῖρας
 καὶ πόδας. Confer Odyss. δ. v. 18.

3 Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν &c.] Post
 illa verba cōmitt. 3 ὁ Ζωγυλάτης τὸν λη-

ψάν, Ἀθηνῆνσι subjungit, καὶ πρὸς Φε-
 σί, τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν τὰς
 πέλτας ὠκλαζε, καὶ ἔξανίστατο. In quâ
 lectione illud πρὸς potissimum Ste-
 phano placuit. Sed illud huic in-
 feri loco non opus est. Apud A-
 theniensem quidem, cum ea omisisset
 omnia, quæ de Mysō narrat No-
 ster, necessarium erat. Cæterum,
 de saltatione Persicâ vide Differ-
 tat. II. K. II. nostræ præmis. pag.
 47. ubi pro Αναδ. I. 5. lege I. 6.
 Adde γ. Poll. I. 4. segm. 100.

4 καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ &c.] Vide
 paulò antè scripta p. 426. n. 4.

5 Ἐπὶ δὲ ταῦτα ὄπτιοντες] Sic rectè
 MS. Eton. cum editi plerique pes-
 sinè repræsentent Ἐπὶ δὲ ταῦτα ἰμ-
 πύοντες &c.

λίσσε, ἤσαν τε ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸ ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλάμενοι, καὶ ἐπαιωνίζοντες, ὥρχοντο ὡς περὶ ἐν τῇ πρὸς τὰς θεὰς προσόδοις. Ὁρῶντες δὲ οἱ Παφλαγόνες, δεινὰ ἐπιβντο πάσαις ταῖς ὀρχήσεσι ἐν ὅπλοις εἶναι. Ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὁ Μυσοῦς ἐκπληττομένης αὐτῆς, πύσαις τῇ Ἀρκάδων τινὰ πεπαιμένον ὀρχησίδα,

structi, in numerum incedebant, cum tibia ipsis interea modum caneret armatae saltationi convenientem, pæanemque canebant, & perinde saltabant atque deorum in supplicationibus fieri consuevit. Quæ cum Paphlagonες viderent, mirificum quiddam esse ducebant, saltationes hæc omnes in armis fieri. Hic Mysus qui eos videret attonitos, ubi quendam ex Arcadibus, qui saltatricem possidebat, ut id concederet,

[Ἡσαν τε ἐν ῥυθμῷ, &c.] Lege modò adlata p. 426. n. 4. & p. 367. n. 1. Si cui porro libet Socratem audire de saltatione differentem, adeat velim Xenophontis Sympos. Adde Aristoph. Νισφ. v. 651. ubi vide Scholiast. Kuster. not. p. 59. & in primis Ex Spanhem. p. 287 & seq.

[Ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς θεὰς προσόδοις.] Vox hæc denotat supplicationes quæ diis fiunt; quod jam olim docuerunt viri eruditiss. Ex Spanh. Observ. in Callim. p. 3. & Lamb. Bos Animad. ad Aristid. p. 72. Aristoph. Νισφ. v. 306. Καὶ ὡς οὐδὲ μνηστῆρες ἡρώεσσιν — Scholiast. Ὁρασκεῖαι ὡς τὰς βαμῆς προσόδοις τῶν θεῶν & προσλειούσαι. Hinc sua descripsit Phavorin. Aristid. p. 148. T. 1. edit. Oxon. ὡς οὐτοὶ μὲν παρηγόρευσι & προσόδοις τῶν θεῶν ἔχουσιν, &c. Idem p. 239. Θεοῖσιν δὲ καὶ πομπῇ καὶ ὡς οὐδὲ καὶ ἡρώεσσιν ἡρώων μετὰ &c.

[Δεινὰ ἐπιβντο] Anasæus vertit, commoti sunt. Mihi quidem placuit versio Leunclaviana: quam tamen perinde atque Anas. improbat J. Cleric. art. crit. part. 2. c. 2. "Neuter, inquit, vim vocis adsequutus videtur; quæ si posset Latinè exprimi, melius verteretur ab usu communi abhorrens. cense-

bant." Haud ita feliciter. Quod autem vir καλὴκώματος ibidem addit, Henricum utique Stephanum δεινὸν ποιῆν exponere indigne ferre, queri, id verò alienum est. Nam aliud sonat δεινὸν ἐπιβντο, aliud δεινὰ ἐπιβντο. Hoc mihi certè phrasis indicare videtur, Paphlagonas rem, de qua agitur, in difficillimis atque adeo periculosis habuisse. Quapropter mox audiunt ἐκπληττομένοι. Cæterum, δεινὸν mirum itidem valere videtur Sophocl. Ajac. v. 1140.

— δεινὸν γὰρ εἶπας, ἐκ τῆς ἰωνίας. Δεινὰ autem ἐποιῶτο dixit Atticorum more elegantissimorum, qui adjectivis uti pluralivis solent, ubi vulgò singularia reperiuntur. Vide p. 285. n. 4.

[Ἐπὶ τῷ ὄρῳ] MS. Eton. Ἐπὶ τῷ ὄρῳ &c. Mihi vulgata placet scriptura; placet &, hoc utique in loco, ejusmodi expositio, quam Viger. c. 9. sect. 4. adfert. Certum illud tempus, inquit vir doctus, & quasi momentum, quo res aliqua dum fieret aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τῷ ὄρῳ dicitur: Gallicè sur cela; sur vel en cas entresaites.

[Πεπαιμένον &c.] Etymol. m. in v. Πολυπαιμῶν. Καὶ πύσαις τὴν κτήσιν κυρίως ἡμιμῶν, καὶ ὡς οὐδὲν ὅ

εἰσάγει, σκιάσας ὡς ἐδυάτο κάλλιπα, καὶ ἀπείδα δὲς κού-
φην αὐτῇ. Ἡ δὲ ὠρχήσατο Πυρρίχην ἐλαφρῶς. Ἐνθαῦτα κρό-
τῳ ἦν πολὺς· καὶ οἱ Παφλαγῶνες ἡρώτων, εἰ καὶ γυναῖ-
κες σπειμάχοντο αὐτοῖς. Οἱ δὲ ἔλεγον ὅτι αὐτὰ καὶ αἱ τρε-
ψάμεναι εἰεν βασιλεία ἐκ τῆ στρατιίδου. Τῇ μὲν οὖν νυκτὶ
ταύτῃ τὸ τοῦ πέλῳ ἐγένετο.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ προσήγον αὐτὰς εἰς τὸ στρατόπεδον· καὶ ἔ-
δοξε τοῖς στρατιώταις μὴτε ἀδικεῖν Παφλαγῶνας, μὴτε ἀδικεί-
σθαι. Μετὰ τῆτο οἱ μὲν πρέσβεις ὥχοντο· οἱ δ' Ἕλληνες, ἐπει-
δὴ πολλὰ ἱκανὰ ἔδοκει παρῆναι, ἀναβάντες ἐπ' ἄλλων ἡμέραν

induxisset, eam quàm pulcherrimè poterat ornatam introducit,
dato etiam ei scuto leviori. Saltabat illa Pyrrichiam agiler. Ibi tùm plausus ingens excitatus erat; & Paphlagonas inter-
rogabant, an & mulieres unà cum ipsis pugnam capefferent. Responderunt illi, has ipsas regem è castris ejecisse. Et nocti
quidem huic finis hic erat *impositus*.

Postridie ad exercitum eos adducunt; atque militibus decre-
tum erat, ut neque Paphlagonas injuriâ læderent, neque læde-
rentur *ipsi*. Hoc facto decreto legati discessere: at Græci, quia
satîs magna navium adeste copia videretur, consensu iis diem

ὡς ὁπῶν καὶ πεισιμόρος πολεμικὴς ἔτι-
φῶν λέγει ἀπὸ τῆς περὶ τῆς πολεμικῆς. Adde p.
222. n. 1. & conf. Nostri Symplos.
loco cit.

1 Η δὲ ὠρχήσατο Πυρρίχην &c.] 7.
Poll. l. 4. segm. 96. Πυρρίχη, εἰδῶ
ἐκείνου ὀρχήσας· de qua consule
Mensch. Miscel. Lac. l. 2. c. 12. &
Car. de Aquino Lexicon Milit. Ab
armatis, non sine tubis ac tympa-
nis, peragebatur, cum omni cor-
porum flexu, ad inferendos & de-
clinandos ictus. Lege omnino quæ
de eâ scripta sunt Platonis de Leg.
l. 7. haud procul à fine. Adde
Dionys. Hal. A. R. l. 7. c. 73. Alii
aliū ejus auctorem statuerunt:
Pyrrhum nonnulli Achillis filium,
Pyrrichum alii quendam Laco-
nem, eam invenisse putant.

2 Καὶ οἱ Παφλαγῶνες ἡρώτων &c.]

Demeir. Phaler. Περὶ Εὐρημ. p. 82.
edit. Oxon. Χρητὶς δὲ τῆς ταύτης αἰδοῦ
ἐκ τῆς πολεμικῆς, ἐκ αὐτῆς δὲ πολεμικῆς ἀποδείχῃ
καί τινος· εἰς ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ὀρχήσας·
Ερωτηθεὶς ὑπὸ τῶν Παφλαγῶνων εἰ καὶ αἱ
γυναῖκες αὐτοῖς συνπολέμουν, ἔφη, Ἀν-
ταὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας. Διὸ γὰρ
ἐμφανέσταται ἡ δεινότης οὗ τῆς πολεμικῆς· ἡ
μὲν, ἐπὶ τῆς γυναικῆς αὐτοῖς εἰπόντι, ἀλλ'
Ἀργεῖος· ἡ δὲ, καὶ βασιλεὺς, εἰ ἄλλως
ἢ ἀδυνάτως, ὡς ὑπὸ γυναικῶν φεγγῶν.
Vides quàm parum accuratè Deme-
trius, qui dicitur, Nostri verba ci-
tat. Sensus utique auctorum, quos
citabant, unice spectabant veteres,
de vocibus ipsis earumque ordine
minùs solliciti.

3 Τρεψάμεναι] Vide sis p. 368.
n. 6.

4 Αὐτὰς] Scil. Paphlagonum le-
gatos.

καὶ νύκτε πνεύματι καλῷ, ἐν ἀριστερᾷ ἔχοντες πλὴν Παφλαγονίαν. Τῇ δ' ἄλλῃ ἀφικνοῦνται εἰς Σινώπην, καὶ ὠρμίσσονται εἰς Ἀρμενίην τῆς Σινώπης. Σινώπεις δὲ οἰκῶσι μὲν ἐν τῇ Παφλαγονικῇ, Μιλησίων δ' ἀποικίαι εἰσίν. ² Οὗτοι ξένια πέμπουσιν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλφίτων μὲν ³ μεδίμνους τετραχίλεις, οἶνου δ' κεράμια χίλια καὶ πενταχόσια. ⁴ Καὶ Χερσίφους ἐνταῦθα ἦλθε τετρήεις ἔχων. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται προσεδόκων ἀγόντα τι σφίσιν ἤκειν· ὁ δὲ ἦγε μὲν εἶδεν, ἀπηγγέλλετο δὲ ὅτι ἐπαυνεῖν αὐτοὺς καὶ Ἀναξίβις· ὁ ναύαρχος καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ὅτι ὑποχρῆστο Ἀναξίβις, εἰ ἀφικνοῖντο ἐξω τοῦ Πόντου, μισθοφορὰν αὐτοῖς ἔσσοιαι.

Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Ἀρμενίῃ ἔμειναν οἱ στρατιῶται ἡμέρας πέντε. Ὡς δ' ἡ Ἑλλάδος ἐδόκην ἐγγὺς γίγνεσθαι, ἤδη μᾶλλον ἢ πρότερον εἰσῆλθαι αὐτὰς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντες τι οἰκαδε ἀφίκοιντο.

ac noctem vento secundo navigabant, cum Paphlagoniam ad sinistram haberent. Altero die Sinopen perveniunt, & naves ad Harmenen Sinopes appulerunt. Sinopenfes agro Paphlagonum habitant, & Milefiorum sunt coloni. Mittunt hi Græcis hospitalia munera, farinae medimnos ter mille, vini amphoras mille, quingentas. Atque huc Cherisophus cum triremibus venit. Et milites quidem id futurum sperabant, ut, cum veniret, ipsis aliquid adferret: at nihil adferebat ille, sed dumtaxat renuntiabat eos tum Anaxibium navarchum tum cæteros collaudare, eundemque Anaxibium pollicitum esse, si è Ponto excederent, stipendium ipsis fore numeratum.

Ac apud Harmenen quidem illam dies quinque commorati sunt milites. Cumque propius sibi à Græciâ viderentur abesse, jam magis quam antea subiit animos eorum cogitatio, quonam modo fieri posset ut domum lucelli aliquid nacti pervenirent.

1 Εἰς Ἀρμενίαν] Scribitur aliàs sæpè nomen Ἀρμεν, & cum spiritu leni, Stephan. Byzant. Ἀρμεν, χώρα Παφλαγονίας — Περὶ δὲ Σινώπης ἐν Ἀναβάσει, Ἀρμενίῃ 2/3, 18 v. ubi reponendum, opinor, ἐν Ἀναβάσει 1274 vel 1275. cum alibi sæpe soleat Steph. librum cuiusque operis citare. Sed de Harmene plura in Ind. Georg.

2 Οὗτοι ξένια πέμπουσιν] Inspice pag. 332. n. 6.

3 Μεδίμνος — κεράμια] Consule Indic. ejusmodi vocibus exponendis destinatum.

4 Καὶ Χερσίφους ἐνταῦθα &c.] Respice p. 337 & seq.

5 Εἰσῆλθαι αὐτὰς, &c.] Intellige φροντίς, ἐπιμέλεια, vel aliam vocem istis adfinem. Plenius Ælian. H. V. l.

ἤγουντο ἔν, εἰ ἓνα ἔλοιτο ἄρχοντα, μᾶλλον ἂν, ἢ ἰ πολυαρχίας ἔσσης, διυῖαται τ' ἓνα² χρῆσται τῷ στρατεύματι, καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· καὶ εἰ τι δέοι λαμβάνειν, μᾶλλον ἂν καὶ κρύπτεσθαι· καὶ εἰ τι αὐτὸ δέοι φθάνειν, ἤτιον ἂν ὑπερῖξιν· καὶ γὰρ ἂν λόγων δεῖν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ τὸ δοῖαν τῷ ἐνὶ περσίνεσθαι ἂν· τ' δὲ πρὸθεν χρόνον· ὅτι τ' νικώσης ἐπείσθην πάντες αἱ στρατηγοί. Ὡς δὲ πρῶτον διενόησαν, ἐτρέσαντο ὅτι τὸν Ξενοφῶντα· καὶ αἱ λοχαγοὶ ἔλεγον, πρὸς αὐτῷ, ὅτι ἡ στρατιὰ ἔσται γνώσκῃ· καὶ εὐνοίαν ἐνδεικνύμενος ἕκαστος τις ἐπειθὲν αὐτὸν ὑποστυῖναι πρὸς ἀρχήν. Ο δὲ Ξενοφῶν τῇ μὲν ἐβούλετο ταῦτα, νομίζων καὶ τὴν τιμὴν μείζω αὐτῷ ἑαυτῷ γίνεσθαι⁶ καὶ πρὸς τὰς φίλους, καὶ εἰς τὴν⁷ πόλιν τῆνομα μείζον ἀφί-

Existimabant ergo, si unum sibi in principem eligerent, magis, quàm sub multorum principatu, posse illum unum exercitus uti operâ tam noctu quàm die; & si quid latere deberet, magis etiam occultare posse; ac si quid porro antevertendum esset, minus occasione defuturum: nec enim colloquiis inter se opus fore, sed quod uni decretum esset id perfici; superiore verò tempore duces omnia ex sententiâ quæ vicerat gerebant. Cum hæc cogitarent, ad Xenophontem se convertebant; & cohortium præfecti, eum cum adiūssent, exercitum sic statuere aiebant; ac benevolentiam unusquisque suam erga eum declarans, eum, ut principatum susceperet, suadebat. Et Xenophon idcirco quidem hæc volebat, quòd existimaret cum apud amicos majorem ita honorem sibi habitum, tum nomen ipsius suam ad civitatem amplius

12. c. 1. Εξ δὲ τούτων αἰσίου τὴν Αἰσίου μνήμη &c.

1 Πολυαρχίας &c.] *Homero* II. β'. v. 204. est πολυαρχία. In lexicis autem stat ἀδελφότης.

2 Χρῆσται τῷ στρατεύματι.] Plenius Noster K. II. p. 2. — χρῆσται στρατεύματι &c. ubi tamen vide notata in *Addend.*

3 Υπερῖξιν.] Schol. in *Thucyd.* I. 6. c. 69. Υπερῖξιν μὲν ἔχοντες, ὑπερῖξιν ἔχοντες. Ad verbum sonat iactant, quàm res fuerit, aliqd pervenire; vel, — aliquid perficere.

4 Εξ τ' νικώσης] Scil. γνώμης. Eadem vox passim elliptin patitur. *Thucyd.* lib. 2. c. 43. Καὶ γὰρ &c. Scholiaff. γνώμης ἀλλοίωσι. Potest etiam exaudiri ψήφου, de cuius ellipti vide p. 62. n. 1. Lege omnino *Grot.* de B. & P. I. 6. c. 5. sect. 17.

5 Τῇ μὲν] Valet hic ταύτῃ μὲν *Moschorus*, & *Phanar.* τῇ, ἀπὸ ταύτης. i. e. idem, vel eadem.

6 Καὶ] Deest in *MSto* *Eton.*

7 Πάλιν τῆνομα &c.] Vide p. 165. n. 5. & p. 171. n. 3.

ἔσθαι αὐτοῦ· τυχὸν δὲ καὶ ἀγαθοῦ πινος ἀν' αἵματος τῇ στρα-
τιᾷ γινώσθαι.

Τὰ μὲν δὴ πιαῦτα ἐνθυμήματα ἐπῆρεν αὐτὸν ἐπιθυμεῖν αὐ-
τοκράτορα γινέσθαι ἄρχοντα. Οποῦτο δὲ αὐτὸς ἐνθυμοῖτο ὅτι ἀδελ-
φον μὲν παντὶ ἀνθρώπῳ ὅπη τὸ μέλλον ἔξει, Διὰ τὸτο δὲ κίν-
δυνος εἴη μὴ καὶ τῶν περὶ στρατιάνην δοῶν ἀποβάλοι, ἡπο-
ρεῖτο. Απορριμένῳ ᾧ αὐτῷ διακρίναί, ἔδοξε κράτιστον εἶναι τοῖς
ἰστοῖς ἀνακρινώσασθαι· καὶ ἀδελφιστάμενος δύο ἱερεῖς, ἐθύετο τῷ
1 Διὶ τῷ Βασιλεῖ, ὥστε αὐτῷ 2 μαντευτὸς ἦν ἐκ Δελφῶν· 3 καὶ
τὸ ὄναρ δὴ ἀπὸ τῆς τῆς θεῆς ἐνόμιζεν ἐωρακέναι, ὃ εἶδεν ὅ-
τι 4 ἤρχετο ἐπὶ τὸ συνεπιμελεῖσθαι τῆς στρατίας καθίστασθαι.
Καὶ ὅτι 5 Εφέσῃ δὲ ὥρμητο 6 Κύρῳ συστεινόμενος, αἰετὸν

perventurum; forsitan etiam futurum ut emolumenti aliquid ip-
se exercitui adferret.

Hujusmodi sanè cogitationes eum ad munus imperatoris, qui
suo unus arbitrio res administraret, expetendum incitabant.
Contra verò cum secum perpenderet nulli non homini obscu-
ros esse futuros eventus, ideòque periculum esse nè gloriam
prius partam amitteret, hæsitabat. Cum ita quidnam eligen-
dum esset dubitaret, visus est sibi rectissime facturum, si deos
confularet: itaque duobus sacerdotibus adhibitis, Jovi regi
rem sacram faciebat, qui oraculo Delphis edito ipsi fuerat præ-
significatus; & ab eodem sanè deo somnium illud profectum
vidisse se existimabat, quod vidit quo tempore fuerat ad cu-
ram exercitus unà cum aliis gerendam constitutus. Et cum ex
Epheso egressus esset, ut Cyro commendaretur, recordabatur

1 Διὶ τῷ Βασιλεῖ,] Jovis hujusce
meminit J. Poll. l. 8. segm. 122.
& templi eidem dicati Pausan. l. 9.
c. 39. Eundem hoc titulo (quod
monuit Cel. Grammius) apud A-
thenienses coli solitum indicant
Harpocrat. Hesych. & Phavor. ad Βα-
σιλεὺς τῶν. Cæterum, Διὰ ἐπικλήσιν
Σατῆρα vidimus supra pag. 333. Il-
li verò Xenophontem, utpote A-
theniensem, vota sua commenda-
re Delphorum jussit oraculum.

2 Μαντεύεσθαι] Vocem hanc non
agnoscit Constant. ad eandem Sie-

phanus citat Synesium, præterea ne-
minem. Confer p. 178.

3 Καὶ τὸ ὄναρ δὲ &c.] Lege p.
187 & seq.

4 ἤρχετο] Adi p. 170. n. 3.

5 Κύρῳ συστεινόμενος,] Respice
p. 179.

6 Αἰετὸν ἀπὸ μαντικῆς &c.] Et ex
oscium cantu, & è præpetum vo-
latu veteres auguria captasse, no-
tissimum est. Vide sis Cic. epist.
l. 6. epist. 6. & Virgil. Æneid. l. 3.
v. 361. & J. F. Gronov. & Serv. ad
loca. Adde A. Gell. l. 6. c. 6. A-
quilam

ἀνεμιμνήσκετο ἑαυτῷ δεξιὸν φεγγόμενον, καθήμενον μύρτοι,
 ὅνπερ ὁ μάντις προσέμπων αὐτὸν ἔλεγεν, ὅτι μέγας μὲν οἰωνός
 ἔη καὶ ὅκ' ἰδιωτικὸς, καὶ εὐδοξίῃ, ὅτι πόντος μύρτοι· πρὶν
 γὰρ ὄρεα μάλιστα ὀπιπύθεσθαι τῷ αἰετῷ καθημέριον· ἐδὲν μὲν-
 ποι χρηματιστικὸν εἶναι τὸ οἰωνόν· τὸν γὰρ αἰετὸν περιπετόμενον
 μᾶλλον λαμβάνειν τὰ ὀπιπύθαια. ὁὕτω δὲ θυομένη αὐτῷ
 ἀφανῶς ὁ θεὸς σημαίνει μήτε προσδεῖσθαι τῆς δόξης, μήτ'
 εἰ αἰροῖντο, ἀποδέχεσθαι. Τὸ μὲν δὲ οὕτως ἐγένετο. Ἡ δὲ
 στρατιὰ σωήλη, καὶ πάντες ἔλεγον ἕνα αἰρεῖσθαι· καὶ ἐπεὶ τὸ

aquilam sibi dextram oblatam quæ clangorem edebat, sedebat
 tamen, quod vates, eum qui comitabatur, augurium esse di-
 xerat magnum, minimèque privatum in hominem cadere;
 idémque esse gloriosum, at laboriosum tamen: cæteras enim
 aves sedentem aquilam maximè adgredi: neque verò lucri
 quid portendere hoc augurium; potius enim circumvolitan-
 tem aquilam alimenta rapere solitam. Ei itaque sacrificanti
 apertè significavit deus, magistratum hunc neque expetere
 eum oportere, neque, si eum legerent, suscipere. Et hoc qui-
 dem sic accidit. Cæterùm convenit exercitus, omnesque ad-
 eò unum esse deligendum aiebant: atque hoc ubi decretum

quiland in primis magnarum re-
 rum auspicia facere putarunt. No-
 ster K. Π. p. 100. de præpete: ἐπεὶ
 ὁ αὐτὸς αἰετὸς δεξιὸς φανείας ἀσηγείτο,
 ἀποπύθαιον &c. & p. 160. αὐτὸς δ'
 ἐπιπύθαιον αἰετὸς &c. ubi vide n. 1.
 Adde Theocrit. Idyl. 17. v. 71. Dex-
 trā autem quæ à parte erant con-
 spectæ, Græci faustas ducebant.
 Homer. Il. 2. v. 821 & seq.

Ὡς ἄρα οἱ ἐπὶ τῇ ἐπιπύθαιον δεξιὸς ὄρ-
 νος,

Αἰετὸς ὑψιπύθης· ἐπὶ δ' ἰαχὴ λαὸς Ἀ-
 χαιῶν.

Θάουρος οἰωνός. — Adde Il. 2. v.
 310 & seq.

Dextram verò partem fuisse eam,
 quæ solem orientem spectabat, ex
 Il. 2. v. 239 & seq. liquidò con-
 stat. Lege omnino Archaeol. Gr.
 1. 2. c. 15.

1 Οὐκ] Sic scribendum censui:
 unde exoritur dictionis Atticæ e-
 legantia, quam sæpè suprā nota-
 vimus. Sic p. 84. Καὶ γὰρ ἡδὲ αὐτὸν,
 ὅτι μίσηται &c. ubi vide n. 2. Adde
 pag. 407. n. 5. & loca ibi citata.
 Hactenùs legebatur ὡς αἰετὸς, quod in
 ὀπιπύθαιον mutatum voluit Leunclav.

2 Οὐκ ἰδιωτικός.] I. e. ad eum u-
 nicè pertinere, qui publico funge-
 retur officio. Vide, si libet, p. 211.
 n. 6.

3 Τὸν γὰρ αἰετὸν ἀποπύθαιον &c.]
 Consule Archaeol. Gr. 1. 2. c. 15.

4 Οὕτω δὲ θυομένη &c.] Ad illa
 jam redit, quæ modò his exposue-
 rat verbis, — ἰθύτο τῷ Διὶ τῷ &c.

5 Αἰροῖντο.] Confer p. 421. n. 1.

6 Ἐλεγον ἕνα αἰρεῖσθαι.] Vide p.
 411. n. 6.

ἰδοῦν, ¹ προβάλλοντο αὐτὸν. Επειδὴ δὲ ἰδὼκει δῆλον εἶναι ὅ-
τι αἰρήσονται αὐτὸν, εἰ τις ² ἐπιψηφίζοι, ἀνέστη, καὶ ἔλεξε παῖδε·

“Εγὼ, ὦ ἄνδρες, ἡδομῃ μὲν ὑμῶν τιμώμενος, εἴπερ
“ ἄνθρωπός εἰμι, καὶ χάριν ἔχω, καὶ εὐχομαι δεῖναί μοι τὰς θεάς
“ αἰτιον πινὸς ³ ὑμῖν ἀγαθὴν γνέσθαι· τὸ μέντοι ἐμὲ προκληθῆναι
“ ὑφ’ ὑμῶν ἄρχοντα, ⁴ Λακεδαιμονίᾳ ἀνδρὸς παρόντος, καὶ
“ ὑμῖν, οὐτ’ ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι, ἀλλ’ ἤτην ἂν διὰ τῆτο
“ τυγχάνειν, εἰ τι δέοισθε, παρ’ αὐτῶν· ἐμοὶ δ’ αὖτ’ ἐπὶ πάντι
“ νομίζω τῆτο ἀσφαλὲς εἶναι. ⁷ Ὅρῳ γὰρ ὅτι καὶ τῇ πατρίδι μὲν
“ οὐ πρόσθεν ἐπαύσαντο πολεμῶντες, πρὶν ἐπιήσων πᾶσαι τὴν
“ πόλιν ὁμολογεῖν, Λακεδαιμονίᾳς καὶ αὐτῶν ἡγεμόνας εἶναι.
“ Ἐπεὶ ὅτ’ ἐπεὶ ὁμολόγησαν, εὐχὴς ἐπαύσαντο πολεμῶντες, καὶ
“ σὺν ἐπὶ πέρας ἐπολιόρκησαν τὴν πόλιν. Εἰ δὲν ταῦτα ἐγὼ ὁρῶν

fuiſſet, ipſum Xenophontem eligendum proponebant. Cùm autem
palàm adpareret futurum ut ipſum deligerent, ſi quis ſuffragia
illorum exquireret, ſurrexit, & in hanc ſententiam loquutus eſt:

“Equidem, viri, lætitiā ex honore, quo à vobis adfectus
“ ſum, percipio, ſiquidem homo ſum, & gratias vobis habeo,
“ deòſque precor eam mihi facultatem dent, ut vobis boni a-
“ licujus auctor exiſtam: verùm me ante alios imperatorem
“ à vobis designari, cùm Lacedæmonius nobis adſit, neque ex
“ re veſtrâ, neque ex meâ eſſe videtur, ſed minùs vos pro-
“ pterea ab eis aliquid impetraturos, ſi quid eos rogetis; mi-
“ hi verò non admodùm hoc fore tutum exiſtimo. Video
“ enim priùs ipſos non feciſſe finem gerendi adverſus patriam
“ meam belli, quàm civitatem totam confiteri coëgiſſent, La-
“ cedæmonios ipſorum etiam duces eſſe. Hoc autem ubi con-
“ feſſi ſunt, bello ſtatim finem impoſuerunt, nec ampliùs ur-
“ bem noſtram oppugnârunt. Si ergo cùm hæc perſpiciam

¹ Προβάλλοντο] Eam verbi hu-
jus ſignificationem, quam verſio
exhibet, exemplis adlatis confir-
mat Budæus Comm. L. G. pag. 453
& ſeq.

² Επιψηφίζοι.] Conſule p. 399.
n. 4.

³ Υμῖν.] Ita legendum rectè con-
jecit Muretus. Vulgò ſcribitur ὑμῶν.

⁴ Λακεδαιμονίᾳ ἀνδρὶ &c.] Vide

p. 213. n. 7.

⁵ Τυγχάνειν, εἰ π’ ἴδωκε, παρ’ &c.]
Diſtinctio ponenda videtur poſt
ἴδωκε, quæ aliis in libris omittitur.

⁶ Πάντι &c.] Conſule K. Π. p.
1. & in Addend. ſcripta p. 672. ad
v. πάντα.

⁷ Ὅρῳ γὰρ ὅτι καὶ &c.] Videndi
Thucyd. & Noſter in Hiſt. Gr. paſ-
ſim. Adde p. 213. n. 7.

“δοκίην, ὅπρ’ δυνάμην, ἐνλαῦθ’ ἄκυρον ποιῆν τὸ ἐκείνων ἀξίω-
 “μα, ἐκείνο ¹ ἐννοῶ, μὴ λίαν ἀν ταχὺ σωφρονισθεῖν. ² Ὁ δ’
 “ὕμεις ἐννοεῖτε, ³ ὅτι ἤτιον ἀν γέσις εἴη ἐνὸς ἀρχοντος ἢ πολλῶν,
 “εὐ ἴστε ὅτι ἄλλον μὲν ἐλόμενοι ἔχ’ εὐρήσετε με γασιάζοντα· νο-
 “μίζω γὰρ ὅτι ὅστις ἐν πολέμῳ ὦν γασιάζει πρὸς ἀρχοντα, πρὸς
 “τ’ ἐαυτὸν σωτηρίαν γασιάζει· ἀν δ’ ἐμὲ ἔλθοιτε, ἔκ’ ἀν θαν-
 “μάσσωμαι εἴ τινα εὐροῖτε καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ ἀχθόμενον.”

Ἐπεὶ δὲ ταῦτ’ εἶπε, πολὺ πλεονες ἐξανίσταντο, λέγοντες ὡς
 δεῖαι αὐτὸν ἀρχεῖν. Ἀγασίας δὲ ὁ Στυμφάλι· εἶπεν ὅτι γε-
 λοῖον εἴη, ⁴ εἰ οὕτως ἔχει, ὡς ὀργισμένῳ Λακεδαιμόνιοι, καὶ
 εἰαν σιῶνται σιῶνται μὴ Λακεδαιμόνιον συμποσίαρχον
 αἰρῶνται· ⁵ ἐπεὶ εἰ ἔτω γε τὰτ’ ἔχει, εἴφη, εἰδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν

“*nihilominus viderer, ubicunque possim, illorum ibi auctori-*
 “*tatem irritam facere, id utique mecum reputo sollicitus, ne*
 “*celeriter admodum ad sanam mentem reducar. Quod au-*
 “*tem vos cogitatis, minus seditionum fore in unius quàm*
 “*multorum imperio, certò sciatis velim, si alium deligatis,*
 “*vos me seditiosum nequaquam reperturos: arbitror enim il-*
 “*lum, qui se in bello contra imperatorem seditiosè gerit, ad-*
 “*versus suam ipsius salutem seditiosum esse: quodd si me de-*
 “*legeritis, mirum mihi non erit, si quem tam vobis quàm*
 “*mihi offensum inveniat.*”

Posteaquam hæc loquutus esset, multo plures exsurgebant,
 qui ei munus imperatorium suscipiendum dicerent. Et Agasias
 Stymphalius ridiculum aiebat esse, si ita res se habeat, Lacedæ-
 monios utique fore irritatos, etiam si convivæ congressi alium
 quàm Lacedæmonium convivii magistrum deligant: nam si
 hoc ita se habeat, inquit, nè nobis quidem esse cohortium præ-

1 Εἰνοῶ,] Respice p. 264. n. 4.

2 Ὁ δ’ ὕμεις] Adi p. 384. n. 4.

3 Ὅτι ἤτιον ἀν γέσις εἴη ἐνὸς &c.]
 Sententiam versùs Homericì, qui se-
 cundæ rhapsodiæ 204 est, sæpè ex-
 primunt auctores. Vide sis C. Nep.
 in vitâ Dion. sect. 6.

4 Εἰ ὕτως ἔχει, ὡς ὀργισμένῳ &c.]
 Sic editio Steph. MS. Eton. dat —
 ἔχει, ὀργισμένῳ &c. Reponendum
 censuit Leuncl. — ἔχῃ, ὡς οὐκ ὀργισ-
 μένῳ &c. unde sensum hunc elicit,

Si soli Lacedæmonii habere imperium
 debent, ridiculum sit, non tunc etiam ip-
 sos irasci, cum nonnullis, ut una præ-
 deant, convenientibus, magistrum con-
 vivii Lacedæmonio non deferunt.

5 Ἐπεὶ εἰ ἔτω γε &c.] De voce
 primâ vide p. 188. n. 4. Cæterum,
 loci scripturam MS. Eton. inte-
 gram servavit: cum libri editi per-
 peram repræsentent, ἔπει οὕτω γε
 τὰτ’ ἔφη, &c.

ἔχουσιν, ὡς εἴκεν, ὅτι Ἀρκάδες ἐσμέν. Ἐνταῦθα δὲ, ¹ ὡς εὖ εἰπόντ^ς τοῦ Ἀγασίου, ἀνεθορύβησαν.

Καὶ ὁ Ξενοφῶν, ἐπειδὴ ἑώρα παλείονος ἑνδέον, παρελθὼν εἶπεν, “ Ἀλλ’, ὦ ἄνδρες, ² ἔφη, ὡς πάνυ εἰδῆτε, ³ ὁμνύω ὑμῖν “ θεὸς πάντας καὶ πάσας, ἢ μὴν ἐγὼ, ἐπεὶ τ’ ὑμετέραν γνώμην “ ἠδ’ ἀνόμην, ⁴ ἐθυόμην εἰ βέλτιον εἴη ὑμῖν τε ἐμοὶ Ἰππιτέφειαι “ ταύτην τ’ ἀρχὴν, καὶ ἐμοὶ ὑπαρῆναι. Ἐ ἐμοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ἐν “ τοῖς ἱεροῖς ἐσήμνησαν, ὡς καὶ ἰδιώτῃν ἂν γινῶναι, ὅτι ταύτης “ τ’ μοναρχίας ἀπέχεσθαι με δεῖ. ” Οὕτω δὲ Χερσίσοφον αἰρῶντα. Χερσίσοφος δ’ ἐπεὶ ἤρεθῃ, παρελθὼν εἶπεν, “ Ἀλλ’, “ ἔφη, ὦ ἄνδρες, τὸτο μὲν ἴσῃ ὅτι ἐκ ἂν ἐγὼ γε ἐσαΐαζον, εἰ “ ἄλλον εἴλεσθε. Ξενοφῶντα μὲν, ἔφη, ἀνήσατε ἐχθὶ ἐλόμηναι. “ ὡς καὶ νῦν Δέξιππος ἤδη διέβαλεν αὐτὸν πρὸς Ἀναξίβιον ὃ, τι “ ἐδύνατο, ⁵ καὶ μάλιστα ἐμὲ αὐτὸν σιχαίνοντος. Ο ἦ ἔφη νομί-

fectis licebit, uti videtur, quippe qui simus Arcades. Tum verò, quasi rectè loquutus esset Agalias, admurmurârunt.

Et Xenophon, cum videret pluribus opus esse, progressus *in medium* ait, “ At verò, milites, ut planè rem intelligatis, “ vobis per deos & deas omnes juro, me certè, posteaquam “ voluntatem vestram perspexissem, tactatis hostiis *per exta* “ quæsisse, vobisne satius esset imperium hoc mihi committe- “ re, ac mihi *illud ipsum* suscipere: deòsque *adeò* sic mihi in “ *extis rem omnem* significasse, ut vel *extispicii* rudis intelli- “ geret, ab hoc singulari imperio mihi abstinendum esse.” Ità demum Cherisophum deligunt. Et Cherisophus posteaquam delectus esset, *in medium* progressus ait, “ At scitis hoc certè, “ milites, nullam me seditionem excitaturum fuisse, si alium “ delegissetis. Cum Xenophonte quidem à vobis benè actum “ est, quòd eum non legistis: quippe eum modò Dexippus “ apud Anaxibium, quantum potuit, criminatus est, cum ip- “ se maximè eum obticere juberem. Aiebat autem existima-

¹ Ως εὖ εἰπόντ^ς &c.] Vide p. 338. n. 3.

² Εφη,] Adi p. 159. n. 7.

³ Ομνύω — ἢ μὲν] Respice p. 140. n. 2.

⁴ Εθυόμην, εἰ &c.] Lege p. 414. n. 3.

⁵ Καὶ μάλιστα ἐμὲ &c.] MS. E-ton. καὶ μάλιστα ἐμὲ αὐτὸν δειχάσσοιτ^ς. Sed vulgatam lectionem stabilit Hefychius: Σιχαίνοντες, Ξενοφῶν ἐν Ἀναξίβει ἐπὶ τῷ σιχαίνῳ λιπυρῶντι. Scribe λιπυρῶντ^ς.

“ζεν αὐτὸν Τιμασίῳ μᾶλλον σιμᾶρχειν ἐτελῆσαι Δαρδανεῖ
 “ὄντι ὃ Κλεάρχῳ γραπύματος, ἢ ἑαυτῷ, Λάκωνι ὄντι. Ἐπεὶ
 “μέντοι ἐμὲ εἰλεᾶτε, ἔφη, καὶ ἐγὼ πειράσμεθα ὅ, τι ἂν δύνωμεθα
 “ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιεῖν. ¹ Καὶ ὑμεῖς ἔτω πρῶτα ἀνὰ ζεῦτε, ὡς
 “αὐριον, εἴην πλῆθς ἡ, ² ἀναζόμενοι· ὁ δὲ πλῆθς ἔσται εἰς Ἡρά-
 “κλειαν· ἀπαντας δὲν δεῖ ἐκείσε περὶ ἄλλῃ ἡκεῖν· τὰ δὲ ἄλλα,
 “ἐπειδὴ ἐκείσε ἔλθωμεν, βελευσόμεθα.”

Ἐντεῦθεν τῇ ὑπεραίᾳ ἀναζόμενοι πνεύματι καλῷ ἔπλεον ἡ-
 μέρας δύο πρῶτα γῆν. Καὶ πρῶτα πλέοντες ³ ἐφείκον τὴν τῆς Ια-
 σωνίαν ἀκτὴν, ἐνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὀρμίσσειν, καὶ τῶν ποταμῶν
 τὰ στόματα· πρῶτον μὲν ὃ Θερμώδοντος, ἐπειτα δὲ ὃ Ἀλυσος, καὶ
 δὲ τῆς Παρθενίης· τῆτον δὲ παραπλεύσαντες, ⁴ ἀφίκοντο εἰς
 Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἀποικίαν, ἔσαν δὲ ἑν

“re se malle eum in munere imperatorio collegam habere Ti-
 “mationem Dardanum de Clearchi exercitu, quàm se natione
 “Laconem. Cùm verò me delegeritis, ait, conabor & ipse
 “quantum in me erit vobis commodare. Et vos quidem sic
 “vosmet comparate, ut cras, si commodè navigare liceat, sol-
 “vamus: Heracleam autem navigandum erit; omnibûsque
 “adèd danda est opera ut eò perveniant: de cæteris, cùm eò
 “pervenerimus, consultabimus.”

Inde postero die cùm vento secundo solvissent, biduum
 propter oram navigabant. Ac dum propter eam navigabant,
 litus Iasonium adspectabant, ad quod Argo fertur adpulisse,
 itémque fluminum ostia; primum Thermodontis, deinde Ha-
 lyos, deinde Parthenii: hunc autem prætervecti, Heracleam
 perveniunt, urbem Græcam, Megarensium coloniam, in Ma-

1 Καὶ] Consule p. 255. n. 2.

2 Ἀναζόμενοι.] Confer p. 406.
 n. 2.

3 Ἐφείκον τὴν τῆς Ιασωνίας &c.]
 Conf. Strab. l. ii. p. 798. Apollon.
 Rhod. Argon. l. 2. extr. & Orph. Ar-
 gon. v. 780 & seq.

4 Αφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, &c.]
 Diodor. Sic. l. 14. p. 261. Οἱ μὲν ἔν-
 ῃ Σιωπείῃ φιλοφρόνως αὐτὲς ξιό-
 σαιτις, ἀπίπμψαν αὐτὰς καὶ θύλακ-
 ταν εἰς Ἡράκλειαν Μεγαρίαν ἀποικίαν
 καὶ κατὰ μίσην πᾶς ὁ εἶλος τῇ Ἀχαι-
 κῇ

σίαν χερρῶν, ὅπως φασὶν Ἡρακλῆα τὸν
 ἐξ αὐτῶν Κέραιον ἀναγαγεῖν. Vide ce-
 leb. Montfauk. Antiq. T. I. part. 2.
 p. 216.

5 Εἰ τῇ Μακεδονίᾳ &c.] No-
 men hoc aliter scriptum videre est
 K. Π. p. 5. Dionys. Perig. v. 787.

Παφλαγονίᾳ δὲ ἐπὶ τοῖσι πρὸς ἡσίοσι
 νέμεται,
 Καὶ Μακεδονίᾳ ἐπὶ τὸν πῖτον ἐπὶ
 εἰπασιν
 Οὐδὲν Κρονίδου μίγαν κύν, χαλ-
 κιοφαιον,

τῇ Μαρυανδίων χώρᾳ. Καὶ ὠρμίσσαντο πρὸς τῇ Αχερουσιά-
δι Χερρόνήσῳ· ἐνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἵπτι τὸν Κέρβερον κυῖα
καταβλῦναι·¹ οὐ νῦν τὰ σημεῖα δεικνύουσι τῆς καταβάσεως,
τὸ βάθρον πλεον ἢ ἵπτι δύο στάδια. Ἐνταῦθα τοῖς Ἑλλήσιν
οἱ Ἡρακλεῶται ξένια πέμπουσιν, ἀλφίτων μεδίμνους τετρα-
λίους, καὶ οἶνς κεράμια διαίλια, καὶ βοῦς ἑκκοσι, καὶ οἷς ἑ-
κατόν. Ἐνταῦθα διὰ τὴν πεδίον ῥεῖ ποταμὸς, Λύκος ὄνομα,
εὐρύς ὡς δύο πλέθρων.

Οἱ δὲ στρατῶν συλλεγόντες² ἐβλεπόντο τὴν λοιπὴν πορείαν πό-
τερον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ³ πορεύεσθαι ἐκ τῆς Πόντου.
Ἀναστὰς δὲ Λύκων Ἀχαιοὺς, εἶπε, 4· "θαυμάζω μὲν, ὦ ἄνδρες,
"τῶν στρατηγῶν, ὅτι ἔπειρῶνται ἡμῖν ἐκπελίσσειν⁵ σιτηρέσιον

ryandenorum agro sitam. Et portum propter Acherusiadem
Chersonesum capiebant; ubi dicitur Hercules ad Cerberum
canem descendisse; quo nunc etiam loco monstrant incolæ de-
scensus monumenta, voraginem plus quàm duo stadia altam.
Mittunt huc Græcis Heracleotæ hospitalia munera, farinæ ter
mille medimnos, vini bis mille amphoras, viginti boves, oves
centum. Labitur ibi per campum amnis, cui nomen Lycus, la-
titudine duum ferè plethrorum.

At milites unum in locum congregati deliberabant utrùm
terrâ potius an mari reliquum iter è Ponto conficiendum es-
set. Cùm autem Lycon Achæus surrexisset, in hanc senten-
tiam loquutus est, "Miror equidem, viri, duces operam non
"dare ut stipendium ad victum parandum nobis suppeditent :

Στρεῖν ἀπὸ τῶν μετὰ τὸν Ἡ-
ρακλῆα.

Δεινὸν ἔστι. Adde *Mel.* l. i. c. 19.

1 Οὐ] MS. Eton. ἦ. Cæterum,
de verbo δεικνύουσι vide p. 42 l. n. i.

2 Εὐβλεπόντο τὴν λοιπὴν &c.] Vul-
gò ponitur distinctio post πορείαν,
quali vox hæc similiter cum εὐβ-
λεόντες construeretur, atque suprâ
paulò p. præced. πρὸς ἄλλα cum βου-
λευόμεθα. Malim ipse τὴν πορείαν
cum πορεύεσθαι conjungere: nec a-
lia, opinor, Stephani fuit senten-
tia; quippe qui locum ita distin-
xit, Οἱ δὲ στρατῶν συλλεγόντες ἰσο-
-

λεύοντο, τὴν λοιπὴν πορείαν πότιρον κα-
τὰ γῆν ἢ κατὰ &c. Vide sis p. 337.
n. 6.

3 Πορεύεσθαι] Vide p. 354. n. 4.

4 Θαυμάζω — τὸν στρατηγόν] Simi-
liter *Isocras.* Panegyri. incunte, Πολ-
λοιὺς ἰσχυροὺς τὸν πᾶν πᾶν ἰσχυροὺς συ-
μαρτυροῦν, &c. Quibus cum geniti-
vis intelligas forsitan oportet ἰσχυρὸν
vel χάριον.

5 Σιτηρέσιον] Est, *Hesychio* expo-
nente, ἰσχυρὸν. *Harporat.* est, τὸ δι-
δόναι πᾶσι εἰς τροφήν. Hanc inter-
pretationem in lexica sua translu-
lere *Suidas* & *Phavorinus*.

“πὶ μὲν γὰρ ξένια ἔ μὴ γνῆται τῇ στρατῷ τελευτῶν ἡμερῶν ὅτι·
 “ὅπουθεν δ’ Ὀπισσιπαιδμοὶ πορευοίμεθα ἔκ ἐστιν, ἔφη. Εμοὶ οὖν
 “ἰδοκεῖ αἰτεῖν τὰς Ἡρακλεώτας μὴ ἔλαττον ἢ τριγυλίας¹ Κυ-
 “ζικηνίς.” Ἄλλος δ’ εἶπε, μηνὸς μισθὸν μὴ ἔλαττον ἢ μυρίας²
 καὶ ἐλομύχας πρὸς αὐτὰ μάλα ἡμῶν καθημένων πέμπειν
 πρὸς τὴν πόλιν, καὶ εἰδέναι ὅ, τι ἂν ἀπαγγέλλωσι, καὶ πρὸς ταῦ-
 τα βουλευέσθαι. Εντεύθεν³ περιβάλλοντο πρὸς αὐτοὺς, πρῶτον
 μὲν Χερσίουφον, ὅτι ἀρχὴν ἤρητο· εἰσι δ’ οἱ καὶ Ξενοφῶντα· οἱ
 δὲ ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο· ἀμφοῖν γὰρ⁴ ταῦτα⁵ ἔδοκε μὴ ἀναγ-
 καῖεν⁶ πόλιν Ἑλλενίδα καὶ Φιλίαν, ὅ, τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες
 δίδοιεν. Ἐπεὶ δ’ ἔν ἑτοί ἔδοκεν ἀπρόθυμοι εἶναι, πέμπουσι Λύ-
 κωνα Αἰαχίον, καὶ Καλλίμαχον Παρράσιον, καὶ Ἀγασίαν Στυμ-

“nam dona quæ accepimus hospitalia in trium dierum victum
 “exercitui nequaquam suppetent; nec locus est ullus, inquit,
 “unde frumentum, ejus utique si causâ proficiscemur aliquid,
 “referamus. Quapropter arbitror ab Heracleotis petendos
 “nobis esse non minùs ter mille Cyzicenos.” Alius autem
 aiebat menstruum stipendium, non minùs decies millia Cyzice-
 norum petendum: legatos etiam deligendos nobisque hic seden-
 tibus quamprimùm ad civitatem mittendos, ut quid nobis re-
 nuntient intelligamus, & ad hoc consilia nostra adcommode-
 mus. Ibi tum legatos designârunt, primum omnium Cheriso-
 phum, quoddam imperator lectus esset; fuere qui Xenophontem
 etiam designarent: illi verò vehementer repugnabant; quippe
 quia statuebat eadem uterque, Græcam nimirum civitatem &
 amicam non cogendam esse ut quidquam det, nisi quod ipsi ci-
 ves libenter donare vellent. Cum itaque viderentur hi mini-
 mē alacres ad rem fuscipiendam animos habere, Lyconem A-
 chæum, & Callimachum Parrhasium, & Agasiam Stympha-

¹ Δοκεῖ αἰτεῖν] Vide p. 433. n. 2.

² Κυζικηνίς.] Ad p. 394. n. 2.
 Cæterum, in MSto Eton. omit-
 tuntur omnia, quæ cæteri libri in-
 ter Ἡρακλεώτας & μὴ ἔλαττον exhi-
 bent: & μὲν μισθὸν quidem abs-
 que sensû detrimento abesse po-
 tuerint.

³ Περιβάλλοντο] Respice p. 434.
 n. 1.

⁴ Ταῦτα] Sic potius, quàm ταῦ-

τα, scribendum rectè censuit Lennel.
 Confer p. 119. n. 5.

⁵ ἔδοκε μὴ ἀναγκάζειν &c.] Lege
 Gros. de B. & P. l. 3. c. 16. sect. 2.

⁶ Πόλιν — ὅ, τι μὴ αὐτοὶ] Confer
 p. 394. n. 5. Cæterum, pro ὅ, τι μὴ,
 uti in Steph. & Lennel. editionibus
 scribitur, rectius forsan reposuerit
 aliquis ὅτι μὴ, i. e. ἐμὴ, interprete
 Scholiaste ad hæc Thucyd. l. 4. c. 26.
 verba, καὶ γὰρ ἡ κρίσις ὅτι μὴ μίμν —

Φάλιον. Οὔτοι ἐλθόντες ἔλεγον τὰ δεδογμύα, τὸ δὲ Λύκωνας
 ἔφαθ' ἔπαπειλῆν, εἰ μὴ ² ποιήσαιεν ταῦτα πάντα. Ἀκούον-
 τες δ' οἱ Ἡρακλεῶται, βελεύσασθ' ἔφασαν. Ἐκ τούτων τὰ περὶ χρή-
 ματα ὅτι τὸ ἀγρῶν σωήγον, ³ καὶ τὴν ἀγορὰν εἰσὶν ἀνεσκέυασαν,
 καὶ αἱ πύλαι ἐκεκλείντο, ἔτι τὰ τειχῶν ὄπλα ἐφαίνετο.

Ἐκ τούτων οἱ παράξαντες ταῦτα, τὰς στρατηγὰς ἡγῶντο Διφ-
 φείρειν τὴν ⁴ περὶ τῶν καὶ συνίσταντο οἱ Ἀρκάδες καὶ οἱ Ἀ-
 χαιοί. περὶ τῆς δὲ μάστιγος αὐτῶν Καλλίμαχος πρὸ Παρρά-
 σιος καὶ Λύκων ὁ Ἀχαιός. Οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς ὡς αἰσχρὸν
 εἶναι ἄρχειν ἕνα Ἀθηναῖον Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων, μη-
 δεμίαν διώκων παρεχόμενον εἰς τὴν στρατίαν. καὶ οὗ μὲν
 πόντος σφῶς ἔχεν, τὰ δὲ κέρδη ἄλλης. καὶ ταῦτα, τὴν σω-
 τηρίαν σφῶν κατεργασμένων. εἶναι γὰρ τὰς κατεργασμένους,
 Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. τὸ δ' ἄλλο στρατεύμα εἶδεν εἶναι. (καὶ
 ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκά-
 δες καὶ Ἀχαιοί) εἰ οὖν σωφρονοῖεν οὗτοι, συστάντες, καὶ στρα-
 τηγὰς ἐλόμενοι ἑαυτῶν, καὶ ἑαυτοὺς τε ἂν τὴν πρὸς τὴν πορείαν ποιοῖν τε,

lium mittunt. Hi *Heracleam* profecti quæ fuerant ab exerci-
 tu decreta exponebant: *Lyconem* aiunt etiam minas addidisse,
 ni hæc facerent omnia. *Heracleotæ* auditâ eorum oratione,
 se eâ de re deliberaturos aiebant; ac mox tum res suas ex
 agris comportârunt, tum annonam intrò abstulerunt, portæ
 quoque clausæ erant, & in muris arma conspiciebantur.

Ibi tum harum barbarum auctores, duces incusantes quere-
 bantur eos negotium corrumpere: atque adedò *Arcades* & *Achæi*
 coibant; cùm *Callimachus Parrhasius* & *Lycon Achæus*
 eos in primis susceptâ causâ incitarent. *Iis* autem sermones
 erant, indignum esse *Peloponnesiis* ac *Lacedæmoniis* unum
Atheniensem imperare, qui nullas exercitui copias suppeditâ-
 sset; ipsos porrò labores ferre, alios emolumenta; tametsi
 salutem ipsi cæteris adtulissent: ejus enim auctores fuisse *Arcadas*
 & *Achæos*; præ quibus reliquas copias nullo esse loco
 numerandas: (& reverà constabat exercitus plus parte dimi-
 diâ ex *Arcadibus* & *Achæis*) si ergo saperent hi, cùm cois-
 sent, ducésque sibi proprios legissent, seorsum iter facerent,

1 Εφορῶν] *Adi* p. 221. n. 3.

2 Ποιήσαιεν] *MS. Eton. ποιήσαιν.*

3 Καὶ τὴν ἀγορὰν] *Vide* p. 411. n. 3.

4 Περὶ τῶν] *Refer* oculos sis ad

p. 28. n. 4.

5 Καὶ τῶν τε] *Vide* p. 147. n. 1.

καὶ περιῶντο ἀραθόν τι λαμβάνειν. Ταῦτε ἔδοξε· καὶ διπο-
λιπόντες Χερσόφον, εἴτινες ἦσαν παρ' αὐτῷ Ἀρκάδες ἢ Ἀ-
χαιοί, καὶ Ξενοφῶντα, συνεστήσαν· καὶ στρατηγὸς αἰροῦνται ἐ-
αυτῶν δέκα τέτους δι' ἑψηφίσαντο· ἐκ τῆς νικώσης ὅ, τι
δοκίη, τότ' ποιῆν. Ἡ μὲν ὅν ὅ πάντος δόχῃ Χερσόφω ἐ-
παῖστα κατελύθη, ἡμέρᾳ ἕκτῃ ἢ ἑβδόμῃ, ἀφ' ἧς ἤρεθη.

Ξενοφῶν μύθοι ἐβόλετο κοινῇ μετ' αὐτῶν τὴν πορείαν ποιῆσαι,
νομίζων οὕτως ἀσφαλές εἶναι, ἢ ἰδίᾳ ἕκαστον ὁρμήσασθαι·
ἀλλὰ Νέων ἐπειθεν αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν πορεύεσθαι, ἀκούσας δ' Χερ-
σόφω ὅτι Κλέανδρος ὁ ἐν Βυζαντίᾳ ἄρμοσις Φαίῃ τριήρεις
ἔχων ἤξεν εἰς Κάλπης λιμένα· ὅπως οὖν μηδεὶς μεταῶχοι,
ἀλλ' αὐτοὶ καὶ οἱ αὐτῶν στρατιῶται ἐκπλεύσαιαν ὅππῃ τὴν τριήρων.
Διὰ ταῦτα συνεβόλετο. Καὶ Χερσόφω, ἅμα μὲν ἀνυμνῶν
τοῖς γαλημιούχοις, ἅμα δ' ἰμισίων ἐκ τῶν γράμματα, ἐπιτρέ-
πει αὐτὰ ποιῆν ὅ, τι βούλεται. Ξενοφῶν δ' ἐπὶ μὲν ἐπεχείρησεν

atque operam darent ut aliquod *ipfi* emolumentum caperent.
Probata est hæc sententia: atque aded Cherisophum, si qui
cum eo erant Arcades vel Achæi, cum deseruissent *omnes*, &
Xenophontem, coiverunt, & decem sibi duces deligunt: de-
creverunt etiam ut ex victrice *sententiâ* quidquid visum foret,
id facerent. Itaque tum Cherisopho summum imperium die,
ex quo lectus fuerat, sexto vel septimo est abrogatum.

At volebat Xenophon unâ cum ipsis iter facere, quodd exi-
stimaret itâ tutius *iter* fore *institutum*, quàm si seorsum quis-
que pergeret: verùm Neon ei persuasit ut iter per se institue-
ret, quod is de Cherisopho audivisset Cleandrum Byzantii
præfectum dixisse cum triremibus se in Calpes portum ventu-
rum: quapropter ut nè quis *triremium* particeps esset, sed ip-
si militésque ipsorum triremibus enavigarent, ided *hoc Xenophonti*
dabat consilii. Et Cherisophus *quidem*, partim animo
commotus propter ea quæ acciderant, partim odio exercitus
quod ex eo *tempore* conceperat, potestatem ei quod vellet a-
gendi permittebat. Xenophon quidem *id* adhuc conatus est,

1 Εψηφίσαντο] Consule p. 390.

n. 5.

2 Εκ τ' νικώσης] Inspice p. 431.

n. 4.

3 Σπίλιος] Phavorini, Σπίλιος.

μαῖ ἐπὶ θαλάττης, τὸ πορεύεσθαι. Vide
sis p. 28. n. 2.

4 Ἀρμόσις] Vide sis p. 383. n. 5:

5 Εκ τῶν] Adi p. 344. n. 2.

6 Αὐτῶν] Scil. Xenophonti.

ἀπαλλαγείς τῆς στρατίας ἐκπλεῦσαι· θυσιάζων δὲ αὐτῷ¹ τῷ
 Ηγέμονι Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμύῳ πόπρᾳ² λαὸν καὶ ἄμεινον εἰς
 στρατεύειν ἔχοντι τὰς ὀφθαλμύνας τῶν στρατιωτῶν, ἣ ἀπαλ-
 λάττειν, ἐσήμηνεν ὁ θεὸς³ τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι. οὕτως
 γίνεται τὸ στρατύμα τελεῖν· Ἀρκάδες μὲν καὶ Ἀχαιοὶ, πελτασταί
 καὶ πετρακιστοὶ καὶ πεντακιστοὶ, ὀπλίται πάντες· Χερσόφω-
 δὲ ὀπλίται μὲν εἰς πετρακιστοὺς καὶ χιλίους, πελτασταὶ δὲ εἰς
 ἐπτακιστοὺς, οἱ Κλεάρχου Θράκες· Ξενοφῶντι δὲ ὀπλίται μὲν
 εἰς ἐπτακιστοὺς ἑκατὸν χιλίους, πελτασταὶ δὲ εἰς τριακιστοὺς· ἵππων
 δὲ μόνος ἔπος ἔχον, ἀμφὶ οὗ πεπαισμένοι ἵππιας.

Καὶ οἱ μὲν Ἀρκάδες, διαπραχθέντες πλοῖα παρὰ τῶν
 Ἡρακλειωτῶν, πρῶτοι πλεύουσιν, ὅπως ἐξαίφνης ἰππεύοντες
 τοῖς Βιθυνοῖς, λαβοῖεν ὀπλίτας· καὶ⁴ ἀποβαίνουσιν εἰς Κάλ-
 πης λιμένα, κατὰ μίσην πᾶσι τῆς Θράκης. Χερσόφω δὲ
 εὐθύς ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἡρακλειωτῶν ἀρχαίμυτον, πρὸς
 ἐπορεύετο διὰ τῆς χώρας· ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Θράκην ἐνέβαλε, πα-

ut ab exercitu digressus enavigaret: ei verò rem Herculi Du-
 ci sacram facienti, *εὐπ*que consulenti utrùm melius fatiùsque
 foret cum iis militibus, qui remanserant, expeditionem susci-
 pere, an *ab iis* digredi, significavit per exta deus unà *cum iis*
 expeditionem esse suscipiendam. Ità factum ut exercitus tri-
 fariam divideretur; Arcades & Achæi, plures quàm quater
 mille & quingenti, omnes gravis armaturæ milites: Cheriso-
 pho gravis armaturæ milites mille ferè *erant* & quadringenti,
 pelastæ ferè septingenti, Thraces *utique* qui Clearchum se-
 quuti fuerant: Xenophonti gravis armaturæ milites mille fe-
 rè & septingenti, pelastæ ferè trecenti: hic autem solus e-
 quitatum habebat, equites *scilicet* circiter quadraginta.

Et Arcades quidem, posteaquam navigia ab Heracleotis con-
 sequuti essent, primi navigârunt, ut subito Bithynos adorti,
 quamplurima caperent: ac ad Calpes portum, qui mediâ propè
 in Thraciâ est, *ἐπὶ πλοῖς* egrediuntur. Cherisophus ab *ἐπὶ* sta-
 tim Heracleotarum urbe iter ingressus, pedibus per regionem
 proficiscebatur: & posteaquam Thraciam fuisset ingressus, pro-

¹ Τῷ Ηγέμονι Ἡρακλεῖ,] Lege p.
 333. n. 3.

² Λαὸν καὶ ἄμεινον] Respice p. 64.
 n. 1.

³ Τοῖς ἱεροῖς] Confer p. 79. n. 4.

⁴ Αποβαίνουσιν] *Scil. πλοῖα* vel *ἀπὸ τῆς*
 πλοῖων. Confer p. 402. n. 8. Eadem
 ellipsi mox infra utitur — ἀπὸ τῆς
 ἐπὶ τῇ ἑρμῇ &c.

εἰς τὴν θαλάτταν ἐπορεύετο καὶ ᾧ ἤδη ἡδίνη. Ξενοφῶν δ' ἐπλοῖα λαβὼν, ἀποβαίνει Ἰππὶ τὰ ὄρια τῆς Θράκης καὶ τῆς Ἡρακλειώτιδος, καὶ διὰ μεσσηνίας ἐπορεύετο.

2 Οὐ μὲν ἔν τῷ ὅπῳ ἢ τε Χειρισφῶ ἀρχὴν ἔπαυσε καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἑλληνικὴν τὸ γράμμα ἐχρίσθη, ἐν τοῖς ἐπὶ τῷ ἔργῳ. Ἐπράξαν δ' αὐτῶν ἕκαστοι ταῦτα. Οἱ μὲν Ἀρκάδες, ὡς ἀπέβησαν νυκτὸς εἰς Καλπῆς λιμένα, προέβησαν εἰς τοὺς πρώτους κόμης, σταδία δὲ τὸ θαλάττης ὡς πενήκοντα. Ἐπεὶ δὲ φῶς ἐγένετο, ἦγεν ἕκαστος στρατηγός. 3 τὸ αὐτὸ λόγος ἐπὶ κόμην ὅποια ἦ μείζων κόμη ἐδόκει εἶναι, σὺν δυο λόχῳ ἦγον οἱ στρατηγοί. 4 Συνεβάλλοντο δὲ καὶ λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας ἀλίζεσθαι καὶ, ἀπὲρ ἑκάστης ἐπιπεσόντες, ἀνδράποδα τε πολλὰ ἔλαβον, ἔπειτα πολλὰ πωρῶσθαι.

pter mare pergebat; jam enim erat infirmâ valetudine. Xenophon, acceptis navigiis, ad Thraciæ & agri Heraclienfis fines exscendit, ac per mediterraneum iter faciebat.

In supradictis expositum quidem est quo pacto tum summum Cherisopho imperium abrogatum, tum Græcorum exercitus divisus fuerit. Eorum autem singuli fecerunt hæc: Arcades in portum Calpes cùm noctu descendissent, ad vicos proximos pergunt, stadia circiter quinquaginta à mari. Cùmque illuxisset, unusquisque dux in vicum aliquem suam coriatur partem duxit: qui verò vicus amplior esse videbatur, in eum duas simul cohortes ducebant duces. Convenit & de tumulto quodam, in quem omnes congregari oporteret: &, quia repente irruerant, tum mancipia multa ceperunt, tum multas oves collegerunt.

1 Ἐπρωίον. ἢ ᾧ ἤδη ἡδίνη.] MS. Eton. ἢ καὶ ᾧ ἤδη ἡδίνη. Sed nil mutatum aut omissum vellem.

2 Οὐ μὲν ἔν τῷ ὅπῳ &c.] Verba hæc omnia, quæ inter — ἱεροδότης & — ἱεροδότης &c. leguntur, in MSto Eton. desunt. Hic autem, Οὐ μὲν ἔν &c. principium esse sexti libri suspicatus est Murel. Cæterum, quod his vocibus jam exprimit Noster, ἢ τε Χειρισφῶ ἀρχὴν ἔπαυσε καλεῖσθαι, aliâ orationis formâ paulò supra descripsit p. 441. H μὲν

ἢ ἔπαυσε ἀρχὴν Χειρισφῶ &c. Confer p. 25. n. 1.

3 Τὸ αὐτὸ λόγος.] Edit. Steph. dat τὸ αὐτὸ λόγος. Cæterum de λόγος vide sis p. 360. n. 3.

4 Συνεβάλλοντο δὲ καὶ λόφον.] Quem collem mox infra vocat τὸ συγκομιδόν, scil. χοίρον.

5 Ἀλίζεσθαι.] MS. Eton. & vet. quædam edit. exhibent ἀλίζεσθαι sed malim retinere ἀλίζεσθαι. Simili ex errore natum est συναλίζεσθαι, quod in nonnullis cod. notavit Cl.

Οἱ ᾧ Θραῖκες ἡθροίζοντο, οἱ διαφεύγοντες πολλοὶ ᾧ διεφυ-
γον πηλίαςαι ὄντες ἀπλῆς ἐξ αὐτῶν τῶν χειρῶν. Ἐπεὶ ᾧ συνε-
λέγησαν, πρῶτον μὲν τῷ Σμίκρητος λόχῳ, ἐνὸς τῶν Ἀρκάδων
στρατηγῶν, ἀπόνει ἤδη ¹ εἰς τὸ συγκαίμενον, καὶ πολλὰ χρημάτων
ἀγοντι, ἐπετίθεντο. ² Καὶ πῶς μὲν ἐμάχοντο ἅμα ποδόμενοι
οἱ Ἕλληνες. Ἰππὶ δὲ Διόδοσι ³ χαράδρας ⁴ τρέπονται αὐτὰς.
⁵ καὶ αὐτὸν τε τὸν Σμίκρητα σκοπινύουσι, καὶ οὐδ' ἄλλας πάν-
τας. ⁶ ἄλλῃ ᾧ λοχαγῷ τῶν δέκα στρατηγῶν, Ἐγχεσίανδρῳ, οὐ-
τὼ μόνους κατέλιπον. καὶ αὐτὸς Ἐγχεσίανδρος ἐσώθη. ⁷ Καὶ ἄλ-
λοι δὲ λοχαγοὶ σιωήσαν, οἱ μὲν σὺν περὶ γμάσιν, οἱ δὲ ἄνευ
πραγμάτων. Οἱ δὲ Θραῖκες, ⁸ εὐτυχήσαντες τότε τὸ εὐτύχη-
μα, συνεβόων τε ἀλλήλους, ἔ συνελέγοντο ἐρρωμένως τῷ νυκτός.

At Thraces, qui fugâ elapsi fuerant, se unum in locum con-
gregabant; multi utique ex ipsis Græcorum manibus, propter
eâ quod hi gravi armaturâ essent onerati, illi peltas tantum
gestarent, aufugerant. Posteaquam autem erant collecti, pri-
mum Smicretis cohortem adoriebantur, qui unus è ducibus
Arcadicis erat, ac jam multâ cum prædâ ad locum constitu-
tum se recipiebat. Ac pugnabant quidem primum Græci, iter
simul pergentes; at in trajectu torrentis cuiusdam alvei hostes
eos in fugam vertunt; atque tum Smicretem ipsum, tum cæ-
teros omnes occidunt: alius etiam ducis, qui ex decem illis
ducibus unus erat, nominatim Hegesandri, octo tantum incolu-
mes reliquerunt milites; ipse quoque Hegesander salvus eva-
sit. Et reliqui tandem duces convenêre, difficulter alii, alii
nullo negotio. Thraces autem, prospero hoc successu usi, se
mutuò inclamabant, noctûque magno animo congregabantur.

Cl. Millius, pro συναλιζόμενος Act.
I. 4. Eodem hoc verbo similiter
usus est Noster p. 142. ἐπειδὴ δὲ
πάντα ἀνέβηθη &c. Lexicogr. aucto-
rem ejus non agnoscunt.

¹ Εἰς τὸ συκαίμενον.] Vide p. 266.
n. 1.

² Καὶ πῶς μ.] Adi p. 368. n. 5.

³ Χαράδρας] Consule p. 345. n.

⁴ & p. 261. n. 1.

⁵ Τρέπονται αὐτὰς] Scil. barbari.
Inspice p. 368. n. 6.

⁶ Καὶ αὐτὸν τε τὸν &c.] Sic edit.
Steph. & Lemcl. At veteres quæ-

dam repræsentant καὶ αὐτὸν μὲν τῷ &c.
MS. Eton. καὶ τὸν μὲν Σμίκρητα &c.
pronomine omisso.

⁶ Ἄλλῃ δὲ λοχαγῷ] Edit. Steph.
& Lemcl. ἄλλῃ δὲ λοχαγῷ contra fi-
dem MSti Eton. & cæterorum li-
brorum, quos vidi, omnium. Huic
tamen lectioni favet Amasæi vet-
sio.

⁷ Καὶ ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ] Lemcl.
scribendum censuit οἱ ἄλλοι δὲ &c.
MS. Eton. dat. οἱ ἄλλοι μὲν &c.

⁸ Εὐτυχήσαντες τότε τὸ &c.] Re-
spice pag. 380. n. 3.

καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ κύκλῳ περὶ τὸν λόφον, ἔνθα οἱ Ἕλληες
ἐσρατοπεδεύσαντο, ἐπέτηντο ἔἰπερ οἱ πολλοὶ καὶ πελτασταί· ἔ-
πειτα παλαιοὶ σπυριόωντες, ἔπειτα ἑσπερίωντες πρὸς τὸν ὀπίσταν ἀ-
σφαλῶς. Οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνες ἔτε τοξότην εἶχον, ἔτε ἀκοντιστήν,
ἔτε ἰππείαν· οἱ δὲ περσέωντες ἔτε περσέωντες, ἡκόντιζον·
ὅππῃ δὲ αὐτοῖς ἴπποιον, ῥαδίως ἀπεφύγον. ἄλλοι δὲ ἄλλη
ἐπέτηντο καὶ τὴν μὲν πολλοὶ ἐπιγνώσκοντο, τῶν δὲ ἕδεις ὥστε
κινηθῆναι οὐκ ἐδύναντο ἐκ τῆς χωρείου, ἀλλὰ περσέωντες
καὶ τότε τῆς ὕδατος εἶργον αὐτοὺς οἱ Θράκες. Ἐπεὶ δὲ ἀπορία
πολλὴ ἦν, διελέγοντο περὶ σπονδῶν καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁμολό-
γητο αὐτοῖς, ὁμήρους δὲ οὐκ ἐδίδουσαν οἱ Θράκες, αἰτούτων τὴν
Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν τῷ τῷ ἴχετο. Ἐπεὶ μὲν δὴ τῶν Ἀρκάδων ἔ-
τος εἶχε.

Χερσφόρος γὰρ ἀσφαλῶς προερχόμενος πρὸς τὴν ἰαλίαν, ἀφ-
ερχόμενος εἰς Κάλπης λιμένα. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τῆς μεσορραίας
προερχόμενος οἱ ἰππείες περσέωντες ἐντυγχάνουσιν ἑσπερίων-

Ac primâ luce ex omni parte circa collem, in quo castra Græci habebant, instructi consistebant equites multi & peltastæ: atque plures eodem usque confluebant, ac tutò gravis armaturæ milites adoriebantur. Nam Græci neque sagittarium habebant *ullum*, neque jaculatorem, neque equitem: at illi, adcurrentes & citatis equis irruentes, jaculabantur: cum verò eos invaderent Græci, facile aufugiebant. Porro alii aliis ex locis Græcos adoriebantur; & ex his quidem multi vulnerabantur, ex illis nemo; aded ut ex eo se loco Græci movere non possent; imò verò Thraces tandem eos etiam ab aquâ arcebant. Cum in magnâ res esset difficultate, de induciis inter se colloquebantur; ac de cæteris quidem inter eos consensus est, at obsides non dedere Thraces, quos Græci postulabant; sed hæc in parte hærebatur. Et Arcadum quidem ità se res habebant.

Cherisophus autem tutò propter mare pergens, ad Calpes portum pervenit. Xenophonte per mediterraneum iter faciente, equites ipsius ante reliquarum copiarum procurrentes in legatos ali-

1 Οἱ δὲ,] Scil. Thraces.

2 Ἐπείων,] Scil. Græci.

3 Τελιστάωντες,] Lege p. 295. n. 6.

4 Τὰ μὲν δὴ τῶν &c.] Consule p.

24. n. 2.

5 Ἐπειδὴ γὰρ &c.] Confer p. 68.

n. 4.

6 Προερχόμενος,] *Missus* legit *προερχόμενος*: & hanc quidem lectionem expresse runt versionum Gallic.

ταῖς ποραιομυρίοις πει. Καὶ ἐπειδὴ ἤχθησαν πρὸς Ξενοφῶντα, ἐρωτᾷ αὐτὰς εἰ πῶς ἤσθησαν ἄλλῃ στρατεύματος Ἑλληνικῆς. Οἱ δ' ἔλεγον πάντα τὰ γεγνημένα, ἔνυν ὅτι πολιορκεῖν Ἰππὶ λόφῳ, οἱ δὲ Θραῖκες πάντες περικυκλωμένοι εἰεν αὐτούς. Ἐνταῦθα τὰς μὲν ἀνθρώπους τέτρες ἐφύλαττον ἰαχυρῶς, ὅπως ἡγεμόνες εἰεν ὅπῃ δεῖσι σκοπῆς ἢ καταστάσεως ² δεκά, συνέλεξε τὰς στρατιώτας, ἔλεξεν.

“ Ἄνδρες στρατῶν, ἦ Ἀρκάδων οἱ μὲν τεθνήσκουσιν, οἱ ἢ λοιποὶ Ἰππὶ λόφῳ πινὸς πολιορκεῖν. Νομίζω δὲ ἔγωγε, εἰ ἐκείνοι ¹ “δοτολῶν, ἐδ’ ἡμῖν εἶναι ἐδεμίαν σωτηρίαν, ἔγωγε μὲν πολλῶν “ὄντων πολεμίων, ἔγωγε δὲ περαιοηκέτων. Κρατίστον οὖν ἡμῖν

quod proficiscentes incidunt. Cúmque ad Xenophontem ducti essent, interrogat ille eos an alias alicubi Græcas esse copias sensissent. Illi omnia, quæ acciderant, narrant, atque nunc jam eas in colle obsideri, Thracásque universos eas undique cinxisse. Ibi tum homines illos diligenti custodiâ adservabant, ut ubi opus esset itineris duces essent: cúmque speculatores decem constituisset, milites convocavit, atque orationem hanc habuit.

“Arcadum alii, milites, perierunt, reliqui quodam in colle obsidentur. Et ipse quidem arbitror, si illi fuerint deleti, nullam nobis salutem fore, cum tanta sit hostium multitudo, tantâque confidentia. Quapropter optimè nos

lic. auctores. Quin & receptam vocem damnat Thom. Magister; cuius hæc sunt verba, Οἱ πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἰππῆς, ἡ πρὸς αὐτοὺς δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς. Θουκυδίδης δὲ τῇ πέμπτῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ τὴν αὐτοὺς ἔχει. Extant hæc Thucydidis verba l. 5. c. 4. At nemo non videt, opinor, exemplum adeò non Grammatici sententiam illam confirmare, ut eam planè oppugnet. Quare forsan pro πρὸς αὐτοὺς apud Thomam reponendum καὶ ὁ πρὸς αὐτοὺς &c. Quàm verò parum accuratè verba tum Thucydidi tum Magistri tractarunt editores Thucydidei, docebunt quæ ad

Thucyd. loco citato, notarunt, & Index Græcus ad v. Πρὸς αὐτοὺς; nam sic ibi scribitur. Sed redeo ad Magistram, qui ἀμαρτάνει, inquit, ὁ λέγων ἐπὶ πλεονασμῷ πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς αὐτοὺς. ἔδει γὰρ τῶν δακτύλων εἶναι τὸ τοῦτο. Ergone minùs tibi se probavit Thucyd. qui l. 8. c. 77. ita scripsit: αἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς, αἱ ταῦτα δὲ &c. Adde Marmor. Oxoniens. p. 71. edit. Maii. ubi iterum iterumque vox illa numero pluralivo adhibetur.

1 Τὰς μὲν ἀνθρώπους &c.] Adi p. 305. n. 2.

2 Δέκα,] In MSto Eton. deest.

“ὥς τάχιστα βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ὅπως, εἰ ἐπὶ εἰς σωῖσι, σὺν
 “ἐκείνοις μαχώμεθα, καὶ μὴ, μόνοι λειφθέντες, μόνοι ἔκινδυ-
 “νεύσωμεν. Νῦν μὲν ἔν σφατοπεδευσώμεθα, παρελθόντες ὅσον
 “ἂν δοκῇ² καιρὸς εἶναι εἰς τὸ δειπνοποιεῖσθαι· ἕως δὲ ἂν πο-
 “ρευώμεθα, Τιμασίαν ἔχων τὰς ἵππεῖς, παρελαυνέτω ἐφορῶν
 “ἡμᾶς, καὶ σκοπεῖτω τὰ ἔμπροσθεν, ὥς μηδὲν ἡμᾶς λαθῇ.”
 Παρέπεμψε ὃ καὶ τῶν θυμνητῶν ἀνθρώπων εὐζώνους εἰς τὰ πλά-
 για καὶ τὰ ἄκρα, ὅπως, εἴ ποτε ποθὲν καθορῶεν, σημαίνουσιν.
 Ὀκέλευε ὃ καίειν³ ἅπαντα, ὅτω ἐντυγχάνουσιν καυσίμῳ. “Ἡ-
 “μεῖς μὲν γὰρ ἀποδράϊμεν ἂν ἔδαμῃ· ἐνθένδε ὃ⁴ πολλὴ μὲν,
 “ἔφη, εἰς Ἡράκλειαν πάλιν ἀπέναι, πολλὴ δὲ εἰς Χρυσόπο-
 “λιν διελθεῖν· οἱ δὲ πλέμιοι παλαιοὶ εἰς Κάλπησιν ὃ λιμέ-
 “να, ἐνθα Χερύσοφον νομίζομεν εἶναι, εἰ σέσσωσι, ἐλαχίστη
 “ὁδός. Ἀλλὰ δὴ ὅκῃ μὲν οὔτε πλοῖά ἐστιν, οἷς διαπλεύσῃ-
 “μεθα· ῥαῖοι δὲ αὐτοῦ⁵ οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας ἐστὶ τὰ ὀπίσθη-

“facturos arbitror, si viris opem quam celerrimè feremus; ut
 “si adhuc sint incolumes, *una* cum ipsis dimicemus, ac non,
 “soli relictī, soli etiam praelii aleam subeamus. Jam certè
 “quidem castra metemur, tantisper progressi, dum cœnandi
 “tempus esse visum fuerit: quamdiu verò pergemus, Tima-
 “sion cum equitibus antecedit *ita* ut nos observet, atque ea
 “speculetur quæ ante nos *erunt*, ut nihil nos lateat.” Misit
 etiam ex armaturâ levi homines expeditos ad latera montium-
 que juga, ut, si quid ullâ ex parte conspicerent, *sibi* signifi-
 carent: iussit autem *eos* quidquid offenderent, quod exuri pos-
 set, exurere. “Nec enim fieri poterit, ait, ut usquam gen-
 “tium fugâ evadamus: ex hoc certè loco longum, ait, *habi-*
 “*turi* *simus* iter, si Heracleam redeamus, longum etiam, si
 “Chrysopolin contendamus; porrò hostes *à nobis* propè ab-
 “sunt; ad Calpes verò portum, ubi nunc esse Cherisophum
 “arbitramur, si *quidem* incolumis *eò* pervenit, via brevissima
 “est. At enim isthic neque sunt naves, quibus avehamur; &
 “ibi manentibus nè unum quidem in diem suppetet commea-

1 Τοῖς ἀνδράσιν,] Vide sis p. 307.

n. 1.

2 Καιρός] Respice p. 282. n. 4.
 & p. 190. n. 3.

3 Ἀπύρην, ὅτι &c.] Vide p. 252.
 n. 6.

4 Πολλὴ μὲν,] A clausulâ senten-
 tiæ petenda est ὁδός.

5 Οὐδὲ μιᾶς] Sic rescripti ex con-
 jecturâ, cui adstipulatur *Amasei*
 versio hæc, *neque in unam diei partem*
diem &c. Vulgò legitur ὁδὸς μιᾶς.

“δεια. Τῶν ἤ πολιτοκισμῶν ἀποπομένων, σὺν ταῖς Χεραιού-
 “φκ μόνοις κακίον ἐστὶ Δικαιονδιμεύειν, ἢ σωθέντων, πάντας
 “² εἰς ταυτὴν ἐλθόντας, ³ κοινῇ τὴ σωτηρίας ἔχουσιν. Ἀλλὰ χρὴ
 “⁴ ἀποποδοῦσθαι μὲν τὴ γνῶμην περὶ τοῦ, ὡς νῦν ἡ εὐκλείως
 “πελευθιναί ἐστιν, ἢ κάλλιστον ἔργον ἐργάσασθαι, Ἕλληνας ποσού-
 “τας σώσειν. Καὶ ὁ θεὸς ἴσως ἀγὰ ἔσως, ὅς τις μεγα-
 “ληροῦσάν τις, ὡς πλεον Φρονῆνας, ταπεινώσας βάλει. ἢ
 “μᾶς δὲ, οὗτο δὸτ τὴ θεῶν ἀρχομένων, ἐντιμότερας ἐκείνων
 “καταστήσας. Ἀλλ’ ἐπεὶ χρὴ καὶ προσέχειν τὸ νῦν, ὡς ἂν τὸ
 “ἀποποδοῦσθαι μὲν δύνηται ποιεῖν.

“tus. Cæterum pereuntibus iis qui nunc obsidentur, minus
 “expedit cum solis Cherisophi corporis belli aleam subire, quam
 “conservatis aliis, omnes in eundem locum congressos saluti
 “communiter consulere. Enimvero sic comparatis animis no-
 “bis pergendum est, ut statuamus hoc tempore vel gloriose
 “occumbendum esse, vel præclarissimum facinus obeundum,
 “cum tot Græcos servaverimus. Atque deus forsan ipse rem
 “huc deducit, qui magna loquutos, quasi prudentiâ præcel-
 “lerent, deprimere vult; nos verò, qui à diis rerum agen-
 “dorum initium ducimus, illis clariores reddere. Sed jam fe-
 “qui vos oportet & animum attendere, ut quidquid impera-
 “tum fuerit exsequi potueritis.”

1 Δικαιονδιμεύειν, ἢ φρε.] MS. E-
 ton. καὶ οἱ ἐστὶ Δικαιονδιμεύειν, ἢ σωθί-
 ταν, πάντας, φρε. quæ quidem, mu-
 tato καὶ in φρε, vera est, opi-
 nor, scriptura. In editis plerisque
 libris male scribitur — Δικαιονδι-
 μεύειν σωθίται δὲ, πάντας &c.

2 Εἰς ταυτὴν] Vide p. 188. n. 1.
 Thom. Magist. Ταυτὴν λέγει, μὴ τὸ ταυ-
 τὴν τὸ γὰρ ταυτὸ τὸ αὐτὸ οἶν, καὶ συναι-
 λοφῆν ταυτὸ γίγναι. Γράφεται δὲ καὶ
 ταυτὴν, καὶ ταυτὸ, ἐπαγομένην τε συμ-
 φῶν, καὶ ἐπαγομένη φωνήεν.

3 Κοινῇ τὴ σωτηρίας &c.] Confer
 p. 211. n. 5. & p. 215. n. 5. Similis
 ferè usus est ἔχουσιν Heb. VI. 9. ubi
 ἔχουσιν σωτηρίας sunt, quæ ad salutem
 faciunt, vel quæ ad eam proximè addu-
 cunt. Adpositè ad Xenophontis ver-
 ba Phæon. Εἰς, μεταποιῶ, φρονέω.

ad Apostoli — Εὐχόμενα, cum nomi-
 ne casus secundi, πλεον, ἰσχυρῶς.

4 Πραποδοῦσθαι μὲν τὴν γνῶμην]
 Confimili phrasi utitur Petrus I
 ep. IV. 1.

5 Οἱ τὸς μεταποδοῦσθαι &c.] Le-
 ge pag. 200. n. 4. Sic ferè de Jove
 Ivo Hesiodus Ery. καὶ ἡμ. v. 5. & seq.
 Ρῆα μὲν γὰρ βελάναι, ρῆα δὲ βελαντῆ
 χαλῆπτῃ.

Ρῆα δὲ ἀεζήλοισι μινύθει, καὶ ἀδελοῖς
 αἰζῇ.

Ρῆα δὲ τὴν ἰθύνειν σκελῶν, καὶ ἀγῆστοι
 κέρφει.

Ζῶε &c.

Herodot. I. 7. c. 5. φιλεί γὰρ ὁ θεὸς τοὺς
 ὑπερίχοντες πάντας κελύουσιν — καὶ γὰρ ἰσχυ-
 ροῦσιν ἄλλους μᾶλλον ὁ θεὸς ἢ ἰσχυροί. Ad-
 de quæ Stobæus Sermon. 35. è sacris
 libris collegit.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἤγειτο. Οἱ δ' ἱππεῖς ἀγασσόμενοι ἐφ' ὅσον καλῶς ¹ εἶχεν, ἕκαιον ἢ ἐβάδιζον. Καὶ οἱ πελῖσται ἐπιπαριόν-
 τες ² κατὰ τὰ ἄκρα, ἕκαιον πάντα, ὅσοι καύσιμα ἐώρων· καὶ ἡ
³ στρατιὰ δὲ, εἴ τιτι ὠρᾶλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν· ὥς πᾶσι ἡ
 χώρα αἴθελ' ἐδόκει, καὶ τὸ σάτευμα πολὺ εἶναι. Ἐπεὶ δ' ὥρα
 ἦν, κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐκβάαντες, καὶ τὰ τε τ' πολε-
 μίων, πυρὰ ἐώρων, (ἀπεῖχον γὰρ ὡς πεπαρακοντα σάδια) καὶ αὐ-
 τοὶ ὡς ἐδύναντο πλεῖστα πυρὰ ἕκαιον. Ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν, τά-
 χιστα παρηγγέλθη τὰ πυρὰ κατασβεννύναι ⁴ ἅπαντας. Καὶ τὴν
 μὲν νύκτε Φυλακὰς ποιησάμενοι ἐκάθευδον· ἅμα δ' τῇ ἡμέρᾳ
 περσευζόμενοι τοῖς θεοῖς, καὶ συνταξάμενοι ὡς εἰς μάχην, ἐπι-
 ρεύοντο ἢ ἐδύναντο τάχιστα. ⁵ Τιμασίῳ δ' οἱ ἱππεῖς, ἔχοντες
 οὗτον ἡγεμόνας, καὶ ⁶ προελαύνοντες, ἔλαθον αὐτὰς ὅτι τῷ λό-

Hæc loquutus, præcedebat. At equites hinc inde sparfi
 quousque commodum esset, incendebant omnia quæ vadebant.
 Et peltastæ cum in ardua loca evasisent, quæcunque exuri
 posse viderent, incendebant omnia; quod & exercitus sanè
 faciebat, si quid ab iis quod relictum esset offenderet: aded ut
 regio tota ardere, & ingens exercitus esse videretur. Post-
 eaquam tempus esset, consensu colle quodam castra metaban-
 tur, cum & hostium ignes cernerent, (nam ab iis tantùm qua-
 draginta ferè stadia aberant) & ipsi quàm poterant plurimos
 accenderent ignes. Cum cœnassent, mandatum est omnibus
 ut ignes quàm celerrimè extinguerent. Ac per noctem qui-
 dem constitutis excubiis somno se dabant: primâ verò luce
 deos comprecati, & structis ordinibus tanquam si ad pugnam
 mox ineundam se pararent, quàm poterant celerrimè perge-
 bant. At Timasion equitesque, qui habebant apud se du-
 ces itineris, & ante ceteras copias perrexerant, prius in col-

1 Εἶχεν, ἕκαιοι ἢ &c.] Sic rectè
 edit. Steph. & Leimcl. At in MSto
 Eton. & editis quibusdam legitur
 — εἶχον, καὶ οἱ πελῖσται &c. cæteris
 perperam omisiss.

2 Κατὰ τὰ ἄκρα.] In vet. qui-
 busdam edit. pessimè scribitur κα-
 τὰ τὰ μακρὰ, &c. Rectè MS. E-
 ton. exhibet κατὰ τὰ ἄκρα. Sic e-
 nim suprâ modò p. 447. Noster,
 Παρίπμψι δὲ καὶ τῶν γομνητῶν ἀνθρώ-

ποις ἐνζώνες εἰς τὰ πλάγια καὶ τὰ ἄκρα.
 &c. Quin & hanc scripturam huc
 revocandam viderunt Steph. Murel.
 Leimcl.

3 Στρατιὰ — ἐντυγχάνουσιν.] Vide
 p. 394. n. 5.

4 Ἀπαντας.] MS. Eton. πάντα.

5 Τιμασίῳ δὲ καὶ &c.] Respice p.
 447.

6 Προελαύνοντες.] MS. Eton. προε-
 λαύνοντες. Sed vide p. 238. n. 4.

Φω γρόμῳ, ἔνθα ἐπολιορκῆντο οἱ Ἕλληνες. Καὶ ἔχ' ὁρῶσιν ἔ-
τε τὸ Φίλιον κράτευμα, ἔτε τὸ πολέμιον· (Ἐ ταῦτα παραγέ-
λασι πρὸς τὸ Ξενοφῶντα καὶ τὸ κράδευμα) γεαῖδια ἧ καὶ γερόν-
τια, καὶ ἑσθλάτια ὀλίγα, καὶ βῆς καταλελειμμένας. Καὶ τὸ
μὲν πρῶτον θαῦμα ἦν τί εἴη τὸ γεγενημένον· ἔπειτα ἧ τὸ κατα-
λελειμμένων ἐπυνθάνοντο ὅτι οἱ μὲν Θράκες εὐθὺς ἀφ' ἐσπέρας
² ὥχοντο ἀπόντες· ἔωθεν ἧ καὶ τὰς Ἕλληνας ἔφασαν οἴχεσθαι·
³ ὅτι ἧ, ἐκ εἰδέναι.

Ταῦτα ἀκούσαντες ⁴ οἱ ἀμφὶ Ξενοφῶντα, ἐπεὶ ἠρίστησαν, συ-
σκέδασάν μιν ἐπερεύοντο· βεβλόμηναι ὡς τάχιστα συμμίσσαι τοῖς
ἄλλοις εἰς Κάλπης λιμένα. Καὶ περὶ ὁμοῦ ἐώρων ἧ τὸ εἶδον τὸ
Ἀρκάδων Ἐ Αἰχαιῶν κατὰ τὸ ἐπὶ Κάλπης ὁδόν. Ἐπεὶ δ' ἀφί-
κοντο εἰς τὸ ὁδόν, ἄσμενοί τε εἶδον ἀλλήλους, καὶ ἡσπάζοντο ὡς-
περ ἀδελφούς. Καὶ ἐπυνθάνοντο οἱ Ἀρκάδες τὸ πρὸς Ξενοφῶντα

lem, ubi Græci obsessi erant, evaserunt, quàm eò se pervenisse
animadverterent: neque hic vel focias copias, vel hostiles vi-
dent; (eaque ipsa Xenophonti & universo exercitui mox sig-
nificant) sed aniculas tantùm quasdam & vetulos, & oviculas
paucas, & boves relictos. Et primùm quidem iis miraculo
res erat, quid accidisset nescientibus: postea de relictis illis sci-
scitando comperiunt Thracas primo statim vespere discessis-
se; atque manè Græcos etiam abiisse dixerunt; quod verò ab-
ierint, se nescire.

Hæc cum Xenophon ejusque milites audivissent, postea-
quam pransi essent, vasis collectis pergebant; quippe qui
cuperent quàm celerrimè se cum cæteris Græcis apud Cal-
pes portum conjungere. Ac dum pergerent, Arcadum A-
chæorumque vestigia in eâ quæ ad Calpen tendebat viâ cer-
nebant. Posteaquam in viam eam pervenissent, læti se mu-
tuò adspexêre, ac tanquam fratres se invicem amplexi sunt.
Atque Arcades ex Xenophontis militibus sciscitabantur quam-

1 Προάτια] MS. Eton. ἐσθλάτια.
Sed omnino retinenda est lectio
vulgata, cum diminutivis istis γεαῖ-
δια, γερόνια modò usus esset. Thom.
Magist. Οὐ μόνον ἐσθλάτια, ἀλλὰ καὶ
ἐσθλάτιον Ἀττικόν. Adi sis Aristoph.
Pl. v. 297. 299. 923.

2 ὥχοντο ἀπόντες] Vide p. 324.

π. 2.

3 Οὐκ] Consule p. 268. n. 3.

4 Οἱ ἀμφὶ Ξενοφῶντα,] Lege p.
242. n. 3.

5 Τὸ εἶδον] Anas. legisse vide-
tur τὸ εἶδον, quippe cujus versio
exhibet globos. Sed vide sis p. 57.

n. 1.

τί τὰ πύρα κατατρίβεται· ἡμεῖς μὲν γὰρ, ἔφασαν, ὥμεθα ὑ-
μᾶς τὸ μὲν πρῶτον, ἐπειδὴ τὰ πύρα οὐχ ἐωρῶμεν, ¹ τῆς νυκ-
τὸς ἤξειν ὅπῃ σὺ πολέμιους· (καὶ οἱ πολέμιοι, ὥς γ' ἡμῖν
ἐδόκην, τῆτο δέσαντες ἀπῆλθον· σχεδὸν γὰρ ἀμφὶ τῆτον τὸν
χρόνον ἀπήεσαν.) Ἐπεὶ ὅτε ἀφικνεῖσθε, ὁ δὲ χρόνος ἔξηκεν,
ὥμεθ' ὑμᾶς πυροδύς ² τὰ παρ' ἡμῖν, φοβηθέντες οἵχεσθαι
δοποδράντας ὅπῃ θάλατταν· ³ καὶ ἐδόκεῖ ἡμῖν μὴ δοπολιπέσθαι
ὑμῶν. Οὕτως οὖν καὶ ἡμεῖς δῦρον ἐπορεύθημεν.

Ταύτην μὲν ἔν τ' ἡμέραν αὐτὴ ⁴ ὑπὸ λίζοντο ὅπῃ ἔ' αἰγιαλὸς
πρὸς τῷ λιμένι. Τὸ δ' ἡ χωρίον τῆτο, ὃ καλεῖται Κάλπης λι-
μὴν, ἐστὶ μὲν ἐν τῇ Θράκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἀρξαιμένη δ' ἡ Θρά-
κη αὐτῇ ἐστὶν ἀπὸ ἔ' σύματος ἔ' Πόντου μέχρις Ἡρακλείας, ὅπῃ
δεξιὰ εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέουσι. Καὶ τεμὴρης μὲν ἐστὶν εἰς Ἡρά-
κλειαν ἐκ Βυζαντίως κώπαις ⁵ ἡμέρας μάλα μακρὰς πλῆς·
ἐν δὲ τῷ μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις ἑδεμία, ἔτε Φιλία, ἔτε Ελ-
ληνίς, ⁶ ἀλλ' ἡ Θράκες ἢ Βιθυνοί· καὶ οὕς ἂν λάβωσι τῶν Ελ-

obrem ignes extinxissent : nam primùm arbitrabamur, in-
quijunt *Arcades*, cùm ignes non jam amplius usquam videre-
mus, vos noctu in hostes invasuros : (hostesque aded, uti qui-
dem nobis *suspiciari* videbantur, id veriti discessere : nam id
temporis ferè abierunt.) At cùm non veniretis, & tempus jam
præteriiisset, putabamus vos, posteaquam rerum nostrarum sta-
tum cognovissetis, metu permotos ad mare fugâ abiisse : at-
que aded visum fuit nobis *dandam esse operam* ut à vobis non
abessemus. Sic itaque nos etiam huc perreximus.

Et hoc quidem diè ibi in litore propter portum commorati
sunt. Cæterùm is locus, qui Calpes portus dicitur, *situs* est in
Thraciâ Asiaticâ : hæc autem Thracia ducto ab ostio Ponti
initio ad Heracleam usque pertinet, in Pontum naviganti ad
dextram *sita*. Et è Byzantio quidem in Heracleam tantum est
itineris, quantum confici trireme, quæ remis agatur, diè po-
test longissimo : in medio nulla neque focia, neque Græca ci-
vitas est, sed *soli* Thraces vel Bithyni : & quoscunque Græcos

¹ Τῆς νυκτός] Vide p. 236. n. 8.

² Τὰ παρ' ἡμῖν,] Vide p. 445. n. 4.

³ Καί] Vide p. 363. n. 5.

⁴ ὑπὸ λίζοντο] Vide p. 270. n. 1.

⁵ Ἡμεῖς μάλα μακρὰς] MS. E-
ton. μακρὰς. Perperam. Herodot. l.

4. c. 86. haud ità dissimili modo
dixit, τῆς ἐπίπλου μολοσπὲ καὶ κηττανύες
ἐὸ μακρημαρῆ ἐθ. ubi legitur etiam
μακρῇ ἡμέρῃ.

⁶ Ἀλλ' ἡ Θράκες ἢ &c.] MS. E-
ton. ἀλλὰ Θράκες Βιθυνοί. Thraces
uti-

λίαν ἢ ὁκπίπτοντας ἢ ἄλλως πως, δεινὰ ὑβρίζουσιν² λέγονται δὲ Ἕλληνας. Ο δὲ Κάλπης λιμὴν ἐν μέσῳ μὲν κεῖται ἐκατέρωθεν πλεόντων ἐξ Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου·³ ἔστι δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ περικείμενον χωρίον, ⁴ τὸ μὲν εἰς τὴν θάλατταν καθήκον αὐτοῦ, πέτρα δὲ πορρωτέρω, ὅπη ἐλάττειν, οὐ μείον εἶχον ὀργῶν·⁵ ὁ δὲ αὐχλὺς ὁ εἰς γῆν ἀνήκων τῷ χωρίῳ, ⁶ μάλιστα πτεράρων πλεόντων τὸ εὐρύτερον· τὸ δὲ ἐντὸς τῷ αὐχένος χωρίον, ἱκανὸν μυρίοις ἀνθρώποις ⁷ οἰκῆσαι. Λιμὴν δὲ ὑπὸ αὐτῇ τῇ πέτρᾳ, τὸ πρὸς ἐσπέραν αἰγιαλὸν ἔχων. Κελεύη δὲ ἡδὲ ὕδατος καὶ ἀφθόνου ῥέουσα ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ, ὑπὸ τῇ Ἰπικρατείᾳ τοῦ χωρίου.

ceperint sive in litus ejectos, sive quo alio casu eò delatos, crudelem in modum eos tractare dicuntur. Calpes verò portus si qui Heracleâ & Byzantio navigant utrinque in medio situs est: locus ipse in mare porrigitur, cuiusque adeò pars ea quæ ad mare pertinet, petra est prærupta, altitudine, quâ minima est, non minori viginti orgyis: cervix loci quæ ad terram pertingit, est quatuor admodum plethrorum latitudine: tractus autem infra cervicem tantus est, ut hominibus decies mille habitacula præbere possit. Portus sub ipsâ petrâ situs est, cujus litus ad occasum vergit. Est ibidem & dulcis ac uberis aquæ fons, qui propter ipsum mare sic labitur, ut sub huius tamen loci potestate sit.

utrique αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ dici solent etiam Bithyni. Ad p. 203. n. 1. & 307. n. 6.

¹ Ἐκπίπτοντας,] Eodem sensu adhibetur ἐκπίπτειν Act. XXVII. 17, 26. nempe de navigantibus, qui cursu proposito excussi vel in brevia incidunt vel in litus eji-ciuntur.

² Λέγονται τὲς Ἕλληνας.] MS. Eton. dat ἐλιγνόνται τὲς ὅς. Cæterum Μυρεῖς τὲς Ἕλληνας delet. Tu vide sis p. 348. n. 2. & p. 295. n. 3. Adde K. Π. p. 496. n. 3.

³ Ἐπὶ δὲ τῇ θαλάττῃ] Μυρεῖς legit ἐπὶ δὲ τῇ θαλάττῃ ὅς. Ipse nihil mutandum censeo. Cæterum, de portu hoc fusiùs in Indic. Geograph.

⁴ Τὸ μὲν ὅς.] Scil. μέγας. Vide p. 247. n. 2.

⁵ Ὁ δὲ αὐχλὺς] γ. Poll. l. 9. segm. 18. Καὶ ἡ μὲν ἐν μέσῳ τῆς θαλάττης ἐκατέρωθεν περικείμενη γῆ — αὐχλὺς scil. καλεῖται. Herodot. voce eadem utitur μεταφορικῶς: vide l. 4. c. 85. l. 6. c. 37. Adde quæ supra scripsimus p. 262. n. 2. Similiter à Plinio N. H. l. 4. c. 3. & l. 6. c. 29. adhibetur cervix.

⁶ Μάλιστα] Vide p. 365. n. 4.

⁷ Οἰκῆσαι.] Sic scribendum videtur, uti & Steph. monuit. MS. Eton. nec non edit. Ald. & Flor. exhibent οἰκῆσις. Lesincl. cum aliis nonnullis dat οἰκῆσαι. Ejusdem locutionis Atticæ exemplum videre est supra p. 258. ubi lege n. 6.

εὔλα δὲ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, πάνυ δὲ πολλὰ ἔ καλὰ ναυπηγήσιμα ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ. Τὸ δὲ ὄρος τὸ ἐν τῷ λιμένι εἰς μεσόγαλιαν μὲν ἀνέκει, ὅσον ὅππῃ ἑκοσι σταδίους, καὶ τὸ το γῶδες καὶ ἄλιθον· τὸ δὲ ὡρὴ θαλάττειν, πλεον ἢ ὅππῃ ἑκοσι σταδίους, δαυὶ πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς καὶ μεγάλοις ἕξυλοις. Ἡ δὲ ἄλλη χώρα, καλὴ καὶ πολλή· καὶ κῶμα ἐν αὐτῇ εἰσι πολλαὶ καὶ εὖ οἰκούμεναι· φέρεται γὰρ ἡ γῆ καὶ κριθαίς, καὶ πυρρὰς, καὶ ὅσπερ πάντα, ² καὶ μελίνας, καὶ σήσαμον, καὶ σῦκα δρεκύνται, ἔ ἀμπέλους πολλὰς καὶ ἡδυοίνους, καὶ τὰλλα πάντα, πλὴν ἐλαιῶν. Ἡ μὲν χώρα ἦν τοιαύτη.

⁴ Εσκήνην ἣ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἔ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· εἰς ἣ τὸ πόλισμα ἂν γινόμενοι ἐκ ἐβδόμησιν ἐρατοπεδεύεσθαι· ἀλλὰ ἐδόκει ἔ τὸ ἐλθεῖν ἐν αὐτῇ ἐξ ἐπιβουλῆς εἶναι, βεβλημένων τινῶν ⁶ καπι-

Sunt & ligna, cum multa quidem alia, tum verò plurima pulcherrimæque, juxta ipsum mare, quæ sunt navibus fabricandis idonea. Mons, qui est in portu, in mediterranea se porrigit, ad viginti circiter stadia, estque adeò terrenus idem & lapidum expers; quæ verò mare respicit, ampliùs viginti stadia, multis & omnis generis arboribus iisdemque magnis densus est. Reliqua regio amœna est & ampla: atque vici sunt in eâ multiti frequentesque incolis: fert enim terra hordeum, & triticum, & omnia legumina, & panicum, & sesamum, & ficus fatis multas, multas etiam vites vini suavis feraces, cæterasque plantas omnes, extra unas oleas. Hujusmodi ea regio erat.

Milites autem in litore propter mare tabernacula collocabant: in oppidum verò licet pervenissent, castra tamen ibi locare volebant; quin ipsis insidiosè factum videbatur, quod eò loci venissent, quasi civitatem condere aliqui ibi

1 ἕξυλοις.] Pro δίδωσι hoc loco poni videtur. Confer Apocal. II. 7. & XXII. 2, 14.

2 Καὶ μελίνας, καὶ ἑσ.] Adi p. 18. n. 5. & p. 146. n. 2.

3 ἡδυοίνους.] 7. Poll. l. 1. segm. 243. Ἀμπέλους μάρτυ (λέγεται) ἡδυοίνους, καὶ ἑσ. Id. l. 6. segm. 22. Καὶ ἄμπιλοι ἡδυοίνοι, ὡς Ξενοφῶν.

4 Εσκήνην] Intellige ἐρατοπεδῶν vel Εβδόμη, itémque paulò infra cum

ἐπιβούλων.

5 Ἐπὶ τῇ &c.] MS. Eton. ὡς τῇ ἑσ. Sed parum refert, utram utri scripturam anteferas.

6 Καπικίσση] In MSto Eton. & quibusdam editis perperam legitur καπικίσση. Idem libri paulò infra exhibent τὸ χωρίον οἰκίσση, pro οἰκίσση, quod alii rectè repræsentant. Verbo composito usus est Noster p. 391.

κίσαι πόλιν. Τῶν γὰρ στρατιωτῶν οἱ πλεῖστοι ἦσαν οὐ σπάνει βίᾳ ἐκπεπλωκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν, ἀλλὰ τὸ Κύριον δρετὴν ἀκούοντες, οἱ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες περὶ ἀνηλωκότας χρήματα, οἱ δὲ καὶ τούτων ἑτεροὶ διποδεδρακότες πατέρας καὶ μητέρας, οἱ δὲ καὶ τέκνα καταλιπόντες, ὥς, χρήματα αὐτοῖς κτησάμενοι, ἥζοντες πάλιν ἀκούοντες καὶ οὐτ' ἄλλως οὐτ' ὧδε Κύρω² πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν. Τοιούτοι οὖν ὄντες, ἐπεθύμουν εἰς τὴν Ελλάδα σῶζεσθαι.

³ Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο τ' εἰς ταυτὴν σωθῆναι, ⁴ ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν (ἀνάγκη γὰρ ἦν ὅτι τὰ δῆπιτῆρια ἐξάγειν) ἐπενόει δὲ καὶ οὐ νεκρὸς θάψαι. ⁶ Ἐπεὶ ὅτι τὰ ἱερὰ ἐγένετο,

vellent. Nam maxima pars militum non *adducta* rerum ad vitam necessariorum inopiâ, ad hæc *capienda* stipendia ἐ Græciâ navigaverant, sed quoddam Cyri virtutem auditione acceperant, alii viros etiam *secum* ducentes qui jam facultates consumpserant, ex his alii à patribus & matribus aufugerant, liberos etiam alii deseruerant, utpote qui, opes ubi ipsis comparâssent, reddituros se sperabant; cùm audissent alios quoque qui cum Cyro *essent* multa sibi bona acquirere. Cùm eo essent animo *militēs*, in Græciam incolumes redire cupiebant.

Posteaquam dies illuxisset, ex quo eundem in locum convenerant, de educendis copiis Xenophon exta consulebat: (neceffe enim erat ad commeatus eas educere) de mortuis etiam sepeliendis cogitabat. Cùmque pulchrè litatum esset,

1 Οἱ μὲν ἄνδρες &c.] MS. Eton. οἱ μὲν καὶ ἄνδρες ἄγοντες, οἱ δὲ καὶ περὶ ἀνηλωκότες χρήματα, καὶ τούτων ἑτεροὶ &c. Edit. quædam vet. dant οἱ μὲν καὶ ἄνδρες ἄγοντες πρὸς ἀνηλωκότες χρήματα, οἱ δὲ &c. Lectionem hanc *Amaseus* expressit: quâ tamen posthabitat, *Steph.* & *Lenncl.* exemplaria libens sequutus sum.

2 Πολλὰ ἔγραψα] Legitur etiam πολλὰ ἔγραψα πρὸς αὐτὸν. Pessimè. Illo modo loqui solent Græci, conjunctione interpositâ, pro πολλὰ ἔγραψα. *Ælian.* V. H. I. 2. c. 25. — πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἰτίων &c.

3 Ἐπειδὴ ὅτι ἡμέρα ἐγένετο τῆς &c.] I. e. cùm jam dies alter illuxisset, ex

quo *Arcades* & *Achæi* se rursus ad *Xenophonis* copias congregâssent &c. *Adi* p. 448. n. 2.

4 Ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο] Vide p. 347. n. 3. & p. 396. n. 1.

5 Τὰς νεκρὰς θάψαι.] MS. Eton. θάπτειν. Sed consule p. 401. n. 4. *Adde* p. 410. n. 3.

6 Ἐπεὶ ὅτι τὰ ἱερὰ &c.] MS. Eton. & vet. aliquot cod. ἔπει δὲ τὰ ἱερὰ καλὰ ἐγένετο, &c. Sed (quod monuit *Steph.*) pro ἱερὰ quin ἱερὰ legendum sit nemini dubium esse potest: nam & vet. aliquot exemplarium & aliorum locorum auctoritate lectio hæc comprobatur. Porro, καλὰ ex scholio huc irreplisse

εἶπεντο καὶ οἱ Ἀρκαῖδες, καὶ οὐ νεκροὺς, οὐ μὲν παλείστους ἐν-
θαπερ ἐπεσον, ἐκάστους ἔθαψαν· (ἤδη γὰρ ἦσαν πεμπηταῖοι, καὶ
ἔχ' οἷόν τε ² ἀναιρεῖν ἐπὶ ἡν) ἐνίσχ' ὃ τὰς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγ-
κόντες, ἔθαψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἐδιώαντο κάλλιπα· ἔς
δὲ μὴ εὐελσκον, ³ κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησεν μέγα, καὶ πυ-
ρεν μεγάλην, ⁴ καὶ σεφάνης ἐπέθετο. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες

Arcades quoque sequuti sunt, & mortuos, plerosque iis qui-
dem quibus ceciderant locis, singulos sepelierunt: (jam enim
dies ibi quinque jacuerant, neque aded fieri potuit ut eos tolle-
rent) at nonnullos quos è viis congefserant, pro suis facultati-
bus quàm poterant honestissimè sepelierunt: iis autem, quos
non reperiebant, cenotaphium magnum struxerunt, magnum
etiam rogam, coronasque iis imposuerunt. Hæc cum fecissent,

plisse puto, cum in eodem lo-
quendi genere sapissimè soleat o-
mitti. Vide p. 121. n. 2. Thucyd.
l. 5. c. 55. καὶ ὡς ὁδὸν ταύτην τὰ δια-
σπάρησι (scilicet ἰσορ) αὐτοῖς ἐγένετο, &c.
& ejusdem l. c. 116. ὡς αὐτοῖς τὰ
διασπάρησι ἰσορ — οὕτω ἐγένετο, &c.

1 *Hom. πεμπηταῖοι.*] Similiter de
defuncto Joh. XI. 39. τριηταῖος —
ἴσθι. Adi p. 354. n. 6.

2 *Αναιρεῖν.*] Vide p. 410. n. 5.

3 *Κενοτάφιον.*] Monumentum hu-
jusmodi, quod Virgilius, *Æneid.* l.
3. v. 304. & l. 6. v. 505. vocem
Græcam interpretatus, *inanem tu-
mulum* vocat, in honorem atque
memoriam mortuorum, eorum in
primis qui vel in acie desiderati,
vel naufragio erant amissi, mos e-
rat antiquis exstruere. Hinc Sue-
tonio in Claudio c. 1. dicitur *tumulus
honorarius*. Nec insepultis tan-
tùm, sed & beneficiorum quorun-
dam insigniorum auctoribus, quo-
rum corpora jam antea sepulchris
fuerant condita, tumulos ejusmo-
di ponere solebant. Rem totam
hanc luculenter exsequitur Dionys.
Hal. A. R. lib. 1. c. 54. his verbis
de *Æneâ* factis: *Εἰ δὲ πῶς παρὰ τῶν*

τὸ πολυχῆ λίθοισι καὶ δαίτυρα πύ-
φου Ἀπείου, ἀμνηστὸς ὅτις ἐπὶ πλείους τῶν
αὐτῶν πεμπηταῖων χειρὶς, ἐκδυμνησέντες
ὅτι κενὸν ἴσθι ἐπὶ πολλῶν τῶν γε τὸ ἀπο-
ρεῖν, καὶ μεγάλῃ τῇ ᾧ ἐπιφανείας τὰς τύ-
χας ἐχόντων, πλάνητας ὃ τὰς βίβας ἐχέ-
κτων, μεθίστασθαι ἐπὶ χειρὶν μὲν ἐν τῷ
διεσπάρησι τὸ σύμφυτον αὐτῶν ἔν, μετὰ μὲν
δὲ παρὰ πολλοῖς κρητισμοῖς, δι' εὐ-
νοίας τῇ ἐπὶ ὠφελείας ποί δι' αὐτὸς γενο-
μένων, μέγιστον ἐπὶ τοῦ γήινου αὐτῶν π
αὐτῶν, ἢ πύλας πρὸς λαμπρότητας, ἢ γέ-
νοις πρὸς καὶ φιλικήνθρωποι μετὰ. Lege
Hom. Il. η'. v. 331 & seq. Adde, si
libet, *Æli. Lamprid.* in Severo, c.
63. p. 1035. & *Vorisc.* in Floriano,
c. 2. p. 622. edit. Lugd. Bat.

4 *Καὶ σεφάνης &c.*] Coronis, va-
riis è floribus, herbis, frondibusve
textis, apud veteres decorari con-
suevisse tumulos subinde docent
auctores tam Græci quàm Latini.
Sophocl. in *Electrâ* v. 898 & seq.
Xe. Καὶ δὲ λίθῳ σὺν πᾶσι οὖσι κρητισ-
μην.

Ἐπὶ γὰρ ἡλθον πεπλησμένοι ἀρχαῖος πύ-
φου,

Ὅρῳ κηλόντης ἐξ ἀκρῶς πορρύτους
Πηγαῖς γάλακτος, ἐπεριεφῆ κύκλῳ
Πάτρων ὅς' ἐστὶν ἀνθὶν γήκη πατρῶς.
Τίβη.

ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καὶ τότε μὲν δειπνήσαντες ἐκοιμήθησαν· τῇ δ' ὑπεραίᾳ συνήλθον οἱ στρατιῶται πάντες, (συνήγον δὲ αὐτοὺς μάλιστα Ἀγασίας Στυμφάλιος ὁ λοχαγός, καὶ Ἱερώνυμος Ἡλείος λοχαγός, καὶ ἄλλοι πρεσβυτάτοι τῶν Ἀρκάδων) καὶ δόγμα ἐποίησαντο, εἴαν τις ἑὸ λοιπὸν μνηστῆρ' ἴδῃ τὸ στρατόμα ποιεῖν, θανάτῳ αὐτὸν ζημιῶσθαι· καὶ κατὰ χάραν ἀπιέναι, ἥπερ πρῶθεν εἶχε τὸ στρατεύμα, καὶ ἄρχεν αὐτὸν πρῶθεν στρατηγός. Καὶ Χερσίσοφος μὲν ἤδη πεπλησῆται, Φάρμακον πῶν, πυρέτων· ³ τὰ δ' ἐκείνους Νέων ὁ Ασινάιος παρελαμβάνει.

Μετὰ ᾧ πάντα ἔξανασαίς εἶπε Ξενοφῶν, “ὦ ἄνδρες στρατιῶται, τὴν μὲν πορείαν, ὡς ἔοικε, ⁴ δηλονότι ⁵ περὶ ᾧ ποιητέον·

ad castra reverterunt. Atque ibi tum coenâ sumptâ quieti se dederunt: postridie autem milites universi convenerunt, (eos autem in primis Agasias Stymphalius cohortis ductor, cohortis ductor etiam Hieronymus Eleus, alique ex Arcadibus natu maximi coegerunt) & decretum fecerunt, ut si quis deinceps distrahendi exercitus mentionem faceret, morte is multaretur; ut item in eum redirent ordinem, quem antea tenuerat exercitus, & cum imperio essent illi, qui prius duces extitissent. Obierat jam diem supremum Cherisophus, epoto medicamento, cum febris laboraret; ac ejus sanè partes obtinebat Neon Asinensis.

Post hæc cum exsurrexisset Xenophon, “Iter nobis, milites, inquit, pedibus nimirum, uti videtur, faciendum est:

Tibul. l. 2. eleg. 4. v. 47 & seq.

Atque aliquis senior, veteres vane-
ratis amores,

Annua constructo serua dabit tu-
mulo.

ubi vide quæ notavit elegantif.
Broukh.

1 Τὸ λοιπὸν] Vide p. 411. n. 8.

2 Ἡμερ πρῶθεν &c.] Scil. eo lo-
co vel ordine, quem quisque ante
diffidium tenuerat. *Leumcl.* locum
sic vertit, — *formam exercitus in abi-
tu eandem retinendam esse, quæ prius
fuisse.*

3 Τὰ δ' ἐκείνου Νέων &c.] Adi

p. 445. n. 4. & p. 400. n. 1. No-
ster paulò infra, Νέων δ' ἢ μὲν
στρατηγός κατὰ τὸ Χερσίσοφον μέγας·
unde forsitan aliquis cum τὰ hoc
loco intellexerit μέγας. Caterum
pro τὰ δ' ἐκείνου MS. Eton. dat τὰ
δὲ τότε &c.

4 Δηλονότι] Scribitur & divisim
δῆλον ὅτι. Vulgatam tamen scriptu-
ram retinere malim. Voces au-
tem istas sæpè invicem permuta-
tas esse non uno loco suprâ mo-
nuimus.

5 Περὶ] Vide p. 390. n. 2.

“ὃ γὰρ ἐστὶ πλοῖα. Ανάγκη ἣ παρεύεσθαι ἤδη· ὃ γὰρ ἐστὶ μέγιστος
 “τὰ ἐπιτήδεια. Ἡμεῖς μὲν ὅν θυσίμεθα ὑμᾶς ἣ δὲ ὡς
 “συνάξωμεθα ὡς μαχευόμενοι, εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε· οἱ γὰρ πο-
 “λέμιοι ἁναπεθαρσῆκασι.” Εκ τούτου ἐθύοντο οἱ στρατηγοί,
 μάντις δὲ Πάρην Ἀρεξίων Ἀρκάς·² ὁ δὲ Σίλανος ὁ Ἀμβρα-
 κιώτης ἤδη ἀποδεδρασκεῖ, πλοῖον μισθωσάμενος, ἐξ Ἡρα-
 κλείας.³ Θυομύοις δὲ ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ⁴ ὅτε ἐγένετο τὰ ἱε-
 ρά. Ταύτῃ μὲν οὖν τῇ ἡμέρᾳ ἐπαύσαντο. Καὶ πινες ἐτόλ-
 μων λέγειν ὡς ὁ Ξενοφῶν, βουλόμενος τὸ χωρεῖν⁵ οἰκίσαι,
 πέπεικε τὸν μάντιν λέγειν, ὡς τὰ ἱερά οὐ γίγνεται ἐπὶ ἀφό-
 δῳ.⁶ Ἐντεῦθεν⁷ κηρύξας Ξενοφῶν, τῇ αὐρίῳ παρῆναι ἐπὶ τῇ
 θυσίᾳ πῖν βουλόμενον, καὶ, μάντις εἴ τις εἴη, ὡς ἀγγείλας
 παρῆναι, ὡς σιωπασόμενον τὰ ἱερά,⁸ εἶπεν· καὶ ἐνταῦθα παρ-

“neque enim ulla nobis sunt navigia. Jam verò iter facere
 “necesse est; neque enim hic manentibus suppetit commea-
 “tus. Quamobrem nos quidem hostias mactabimus; vos au-
 “tem, si unquam alias, sic vosmet comparetis oportet, ut qui-
 “bus pugnandum sit: nam animos receperunt hostes.” Ibi
 tum hostias mactabant duces, quibus vates aderat Arexion Ar-
 cas: nam Silanus Ambraciotes jam, navigio conducto, ex He-
 racleâ aufugerat. *Ipsis* autem de discessu hostias consulentibus
 exta non erant læta. Quapropter hoc die quieverunt. Ac
 quidam audebant dicere Xenophontem, præ studio coloniam
 eo in loco collocandi, vati persuasisse, ut de discessu exta non
 fuisse læta diceret. Mox deinde Xenophon cum præconis vo-
 ce edixisset, ut crastino die sacrificio, quicunque vellet, in-
 teresset, & si qui esset in exercitu vates, ut adesset, exta quò
 simul inspiceret, denuntiasset, hostias cædebat; atque ibi ad-

1 Ἀναπεθαρσῆκασι.] *Thucyd.* 1. 5.
 c. 82. Καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος — ἀναπε-
 θήσας ὅτε. *Schol.* Καὶ ἀναπεθρήσας
 ἀναλαττόντες αὐτὸς ἐλπίδας ἀγαθῆς.

2 Ὁ δὲ Σίλανος ὁ ὅτε.] Refer sis
 oculos ad p. 392. n. 2. De parti-
 culâ δὲ vide 400. n. 3. *Aristoph.*
Orist. v. 585. — μισθοφορεῖ δὲ. *Schol.*
 Ὁ δὲ, ἀπὸ τῆ γὰρ.

3 Θυομύοις δὲ ἐπὶ ὅτε. Vide p.
 121. n. 1.

4 Οὐκ ἐγένετο πὲ ἱερά.] Ità MS.

Eton. In editis libris legitur ὅτε
 ἐγένετο τὰ ἱερά καλὰ. quam vocem
 ultimam, alibi etiam additam, tan-
 quam scholion, ejiciendam censeo.
 Vide p. 454. n. 6.

5 Οἰκίσαι.] Scribitur & οἰκῆσαι.
 Sed tu vide sis p. 453. n. 6.

6 Ἐντεῦθεν.] *Adi* p. 399. n. 3.

7 Κηρύξας.] *Consule* p. 28. n. 5.

8 Εἶπεν.] *Ammon.* Θύσας καὶ θύον-
 τας ἀφίσταται. Θύσας γὰρ εἰ σφάττει-
 τας τὰ ἱερά. Θύοντα δὲ εἰ ἀφίσταται
 M m m αὐτὸν λαγ-

ἦσαν πολλοί. ὁ οὐομένων ἢ πάλιν εἰς τρεῖς ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ, ἐκ ἐγγύτητος τὰ ἱερά. Ἐκ τούτων χαλεπῶς εἶχον οἱ στρατιῶται· καὶ γὰρ τὰ Περσέων ἐπέλεπεν ἂν ἔχοντες ἡλθον, καὶ ἀγορὰ οὐδεμία παρῆν.

Ἐκ τούτων συνεληθόντων εἶπε πάλιν Ξενοφῶν, ὦ ἄνδρες, ἐπὶ μὲν τῇ πρείᾳ, ὡς ὁραῖτε, τὰ ἱερά ἔπω γίγνεται. τὸ δ' ἐπιηδείων ὁρᾷ ὑμᾶς διωμύμεν· ἀνάγκη ἔν μοι δοκεῖ θύεσθαι περὶ αὐτὰ τούτα. Ἀναστὰς δὲ τις εἶπε, Καὶ εἰκότως ἄρα ἡμῖν ἔ γίγνεται τὰ ἱερά· ὡς γὰρ ἐγὼ, διὰ τὴν αὐτομάτῃ χρεὶς ἡκοντος πολλοῖς, ἡκουσα

erant multi. Cúmque rursus ter hostias de discessu consulerent, exta non erant læta. Ibi tum milites molestiâ adficiébantur; nam commeatus ille, quem secum huc profecti adtulerant, eos defecit, neque forum ullum rerum venalium præstito erat.

Hic cùm convenissent, ita rursus loquutus est Xenophon, Necdum felicia, milites, ad iter, uti videtis *ipsi*, sunt exta: at commeatu vos egere video: quapropter necesse est, meâ quidem sententiâ, hæc ipsâ de re deos consulere. Et surgens quidam, Consentaneum utique est, inquit, nos non posse litare: nam ut ego de quodam audiui, casu quodam navigio *huc*

ἀπὸ λῆξης μαντολόγοι. Th. Magist. Θύειν, ἐπὶ τῇ σφαιροδρόμῳ ἱερῶν. — Εἰ θύεται ἔ μόνον ἀπὸ τῆ σφαιροδρόμου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆ θύει. Et haud sanè crediderim perpetuum esse apud auctores, quod *Antoninus* notat, istorum verborum discrimen. Confusum certè videtur apud Nostrum, tum alibi, tum *Hist. Gr.* 1. 3. ferè mediâ: αὐτὸς δὲ ἐβλήθη ἰλθὼν θύσαι ἐν Αἰλίδι, ἢ θύσαι ἐν Αζαμίμῳ, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλεον, ἰθύντο.

1 Θουομένων ἢ πάλιν &c.] Suprà paulò aliâ orationis formâ rem eandem extulerat: Θουομένοις ἢ ἐπὶ τῇ &c. ubi participium potest conjungi cum ἐγγύτητος, vel etiam absolute, pariter ac θουομένων hoc loco, poni. Confer p. 447. n. 4. Hanc constructionis varietatem tùm non animadvertissent librarii, pessimè acceperunt Evangeli-

stæ verba Act. XXII. 17. ubi codices alii pro ὑποτίσαντες dant ὑποτίσαντες· pro σφαιροδρόμῳ, σφαιροδρόμῳ alii, alii σφαιροδρόμῳ. Quin & MS. Eton. hic loci perperam exhibet θουομένων.

2 Καὶ ἀγορὰ] Respice p. 440. n. 3.

3 Ηκουσα πρὸς ὅτι &c.] Steph. ὅτι expungendum, vel in ὁ mutandum, censuit. Rectius *Leutsch.* in atticismorum numerum ejus particulæ usum referendum suspicatus est. Noster eodem fermè modo loquitur in libello Περὶ Προσόδων, haud ità procul à fine: Εἰ δὲ αὐτὸς δακτύλιος ὡς, ἢ μίλλαντι πύσσει καὶ σφαιροδρόμῳ ὡς πόλεως σφαιροδρόμῳ, ὅτι ἐγγύτητος δὲ ὑπάρχειν, &c. Et in *Hist. Gr.* 1. 6. paulò ultra med. εἰ δὲ πρὸς ὡς, ἢ πρὸς αὐτὸς αὐτὸς ὡς ἐγγύτητος ὡς τούτου, ὅτι πρὸς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς

στιν

τινὸς ὅτι Κλέανδρος ἐκ Βυζαντίος¹ ἁρμοστὴς μέλλει ἤξειν, πολλὰ ἔχων ἑ τριήρεις. Ἐκ τούτων ᾧ² ἀναμένειν μὲν πᾶσιν ἐδόκει· ἐπὶ ᾧ τὰ ἐπιτήδεια ἀναγκαῖον ἦν ἔξιναι·³ καὶ ἐπὶ τούτῳ πάλιν⁴ ἐθύετο εἰς τρεῖς, καὶ ἔκ ἐξήνετο τὰ ἱερά· καὶ ἤδη ἐπὶ σκηνὴν ἰόντες τὸ Ξενοφώντος, ἔλεγον ὅτι ἔκ ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια. Ο δ' ἔκ ἂν ἔφη ἔξαρχεῖν, μὴ γιγνομένων τῶν ἱερῶν.

Καὶ πάλιν δ' ὑπεραίρα ἐθύετο, καὶ σχεδὸν τι πᾶσι ἡ στρατιὰ, διὰ τὸ μέλειν πᾶσιν, ἐκυκλῆτε περὶ τὰ ἱερά· τὰ δ' ἐθύματα ἐπιλελοίπη. Οἱ δ' ἐστρατηγοὶ ἔζηγον μὲν οὐ, συνεκάλεζ' δέ· εἶπεν ὁ Ξενοφών, ἴσως οἱ πολεμιοὶ συνειλεγμένοι εἰσὶ, καὶ ἀνάγκη μάχεσθαι· εἰ δ' ἂν καταλιπόντες τὰ σκεύη ὦν τῷ ἐρμυνῶ χωρεῖν,

heri adpulso, Cleander è Byzantio, cuius est praefectus, cum navigiis ac triremibus venturus est. Ibi tum visum quidem est omnibus expectandum esse; necessariò tamen ad com meatus parandos exeundum erat: atque hæc de re rursus ter maculatæ erant hostiæ, neque tamen læta fuerunt exta: & jam milites, cùm ad Xenophontis tabernaculum accessissent, com meatus se non habere aiebant. At ille se educturum eos negabat, nisi perlitatum esset.

Ac postridie rursus maculatæ erant hostiæ, atque totus fere exercitus, propterea quòd omnibus res curæ esset, spisso orbe sacra circumsteterunt: jamque eos defecerant hostiæ. At duces eos non eduxerunt quidem, sed tamen convocârunt: quare Xenophon, Fortassis, ait, collecti sunt hostes, ac pugnare necesse est: si ergo relictis sarcinis in loco hoc munito,

τοις &c. Adde quæ suprâ scripsimus p. 392. n. 5.

1 Ἀρμοστὴς] Vide p. 383. n. 5. Quòd verò scribitur in quibusdam cod. ἁρμοστὴς μέλλει ἔξει, absolum extra modum & absurdum est.

2 ἀναμένειν] Scil. Κλέανδρου ἐπὶ τῶν τριήρεων καὶ τῶν πολλῶν, uti Noster infra plenius rem eandem enarrat.

3 Καὶ ἐπὶ τούτῳ &c.] Suprà paulò dixerat, δεῦν θύειν περὶ αὐτῶν τῶν. Vide sis p. 396. n. 1.

4 ἐθύετο] Intelligendus videtur cum hoc verbo Ξενοφών. uti & mox infra, Καὶ πάλιν δ' ὑπεραίρα ἐθύετο, &c.

5 Ἐξήνετο μὲν ὁ, &c.] In quibusdam libris locus sic pessimè distinguitur, — ἐξήνετο μὲν, ὁ συνεκάλεσε δ'. quos sequutus est Amaseus. Noster suprâ p. 284. similiter dixit, Οὗτος δ' ἡ μίγας μὲν ὁ, καλὸς δ'. Et p. 325. διδούσης παχέας μὲν ὁ, πικρὰς δ'. ubi vide notata.

6 Καταλιπόντες τὰ σκεύη] Rectè huc τὰ σκεύη revocârunt Steph. Leuncl. Murei. quæ in MSto Eton. & editionibus antiquis non comparent. Porro, Leuncl. se τὰ σκεύη in quibusdam exemplaribus legisse testatur.

αὐτοῖς χαρίσασθαι, εὐρών τινα ἄνθρωπον Ἡρακλεώτην, ὃς ἔφη
κώμας ἐγγὺς εἶδέναι, ὅθεν εἴη λαβεῖν τὰ ἐπιτήδεια, ἡ ἐκήρυξε,
τὸ βεβλόμενον ἵεναι ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια, ὡς ἡγεμόνος ἐσόμενος. Επ-
ερχόμενος δὲ τὸν δροατίοις, καὶ ἀσκούς, καὶ θυλάκους, καὶ ἄλλας
ἀγέσεις, εἰς διχαλίαν ἀνθρώπων. Ἐπει δὲ ἦν ἐν τῇ κώμας, ὅ
διεσπείροντο ὡς ἐπὶ τὸ λαμβάνειν, ἐπιτίπτεσιν αὐτοῖς οἱ Φαρ-
ναβάδες ἱππεῖς πρῶτοι, (βεβλημένοι γὰρ ἦν τῶν Βιθυνῶν) βε-
βλόμενοι σὺν τοῖς Βιθυνῶν, εἰ δύναντο, ἀποκωλύσει τὰς Ἑλλή-
νας μὴ ἐλθεῖν εἰς τὴν Φρυγίαν. Οὗτοι οἱ ἱππεῖς ἀποκρίνεσθαι τῇ Ἑλ-
λήνων ἔμειον ἢ πεντακσίχους· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνέφυγον.

Ἐκ τούτων ἀπαγγέλλει τις ταῦτα τῶν διποπεφυγότων εἰς τὸ
στρατόπεδον. Καὶ Ξενοφῶν, ἐπειδὴ ἐκ ἐγγύχρητο τὰ ἱερὰ ταύτη
τῇ ἡμέρᾳ, λαβὼν βῆν ὑπὸ ἀμαξίας, (οὐ γὰρ ἦν ἄλλα ἱερεῖα)
σφαγισαίμηνος ἐβόησεν, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ μέγροι πενήτηνται ἐ-

gratificari volebat, cum Heracleoram quendam reperisset, qui
se diceret vicos nosse prope ab ipsis, unde commeatus petere
liceret, per præconem pronuntiavit ut, quicumque veller, ad
commeatus parandos exiret secum, ut qui se ducem ipsis præbi-
turus esset. Ibi sanè homines ferè bis mille cum spiculis, &
utribus, & faccis, aliisque vasis excurrunt. Cumque in vicos
pervenissent, ac jam hinc inde capiendi commeatus causâ se
spargerent, primi eos Pharnabazi equites invadunt, (nam hi
Bithynis opem laturos venerant) quippe qui cum Bithynis con-
iuncti, si possent, Græcos avertere volebant, nè Phrygiam in-
grederentur. Equites illi ex Græcis non pauciores quingen-
tis trucidant; reliqui quendam in montem se fugâ recipiebant.

Mox deinde eorum, qui fugâ evaserant, aliquis hæc in ca-
stra renuntiat. Et Xenophon, quoniam eo die perlitatum non
fuerat, sumptum de plaustro bovem (nam alia non supererant
animantia) cum mactasset, ad opem suis ferendam propera-
bat, cæterique aded eum sequenti sunt omnes, quinquaginta an-

1 Ἀνθρωπον Ἡρακλεώτην.] Lege p.
57. n. 2.

2 Ἐκήρυξε.] Respice p. 28. n. 5.
& p. 54. n. 5.

3 Ως.] Non similitudinem spe-
ciemve, sed rei veritatem, deno-
tat; eademque vis ejus est Marc. I.
22. & Joh. I. 14.

4 Ἀποκωλύσει τὰς — μὴ &c.] Eo-
dem fermè modo dicitur, atque p.
329. — ἵμπεδον ἔμει ἡδὲ ἀναγ, &c.

5 ἱερεῖα.] Vide p. 424. n. 2.

6 Πεντήκοντα.] Sic rectè MS. E-
ton. & vet. quædam edit. quibus-
cum consentit Amaseus. Codices
alii dant τελέκοντα. At magis con-
sentaneum

τῶν πάντες. Καὶ ἀναλαβόντες οὖν λοιποὺς ἄνδρας, εἰς τὸ στρατόπεδον ἀφικνῶν]. ¹ Καὶ ἤδη μὲν ἀμφὶ ἡλίκ δυσμᾶς ἦν, καὶ οἱ Ἕλληες μάλα ἀθύμως ἔχοντες ἐδειπνοποιοῦντο. Καὶ ² ἐξαπίνης ³ διὰ τῶν λασίων τῶν Βιθυνῶν πινες Ἰππηνόμοιοι ⁴ τοῖς περὶ φύλαξι, τὰς μὲν κατέκτανον, τὰς δὲ ἐδίωξαν μέχρ' εἰς τὸ στρατόπεδον. Καὶ κραυγῆς γινομένης, εἰς τὰ ὅπλα πάντες ἑδραμον οἱ Ἕλληες· καὶ διώκειν μὲν ἔκινεῖν τὸ στρατόπεδον νυκτὸς οὐκ ἀσφαλές ἐδόκει εἶναι· λάσια γάρ ἦν τὰ χωρία· ἐν δὲ τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέριον, φυλαττόμενοι ⁵ ἱκανοῖς φύλαξι μάχεσθαι.

Τὴν μὲν νύκτα ἔγωγε διήραρον· ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ οἱ στρατηγοὶ εἰς τὸ ἐρυμένον χωρίον ἡγήντο· οἱ δὲ εἰπόντες, ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα ἔκ τινος σκεύη. Πρὶν δὲ δρίσθαι ὥραν εἶναι, ⁷ ἀπεπαύρευσαν

nos non egressi. Cúmque viros illos reliquos recepissent, in castra revertuntur. Ac jam quidem solis occasus instabat, cùm Græci animis admodum debilitati coenam fumebant. Et Bythynorum nonnulli cùm repentè per loca silvis densa primas in excubias irruissent, alios occiderunt, alios ad ipsa usque castra persequuti sunt. Ac clamore excitato, ad arma Græci adcurerunt omnes: & hostem quidem persequi noctúque castra movere, tutum non esse videbatur: erant enim loca ea densa silvis: at in armis pernoctârunt, constitutis excubiis ad dimicandum idoneis.

Ita noctem exegerunt: cùmque illuxisset, duces in locum munitum ducebant; ac milites, sumptis armis vasisque, sequebantur. Antequàm autem prandii tempus esset, quàm in

sentaneum est, vacationem à militiæ laboribus annos quinquaginta potius, quàm triginta natis, fuisse datam.

¹ Καὶ ἤδη μὲν — καὶ οἱ ἄλλοι.] Vide p. 305. n. 1.

² Ἐξαπίνης.] Adi p. 323. n. 2.

³ Διὰ τῶν λασίων.] Scil. χωρίων. Plene mox infra scribit, λάσια γὰρ ἦν τὰ χωρία. Vide p. 336. n. 2.

⁴ Τοῖς περὶ φύλαξι.] Inspice p. 129. n. 3.

⁵ Ἱκανοῖς φύλαξι μάχεσθαι.] Post vocem φύλαξι ponendam σιγήν π-

λείαν censuit Muretus: deinde legendum, Καὶ τῇ μὲν νύκτι ἔγωγε &c. deleto verbo μάχεσθαι. quod tamen, in MSto quamvis etiam Eton. non extet, per me licet, retineas.

⁶ Διήραρον.] Vide p. 370. n. 3.

⁷ Ἀπεπαύρευσαν.] In Steph. Thes. reperitur id verbi sine auctore; in Constant. citatur tantum Appian. Eodem tamen utitur Dion. Hal. A. R. 1. 9. c. 8. Ὡς γὰρ ἤρξαντο — ἀπεπαύρευσαν τε καὶ ἀπεπύρουν οἱ ἄλλοι. ferè ut noster ἀπεπαύρευσαν — καὶ ἀπεπύρουν. Quare perperam libri qui-

ἡ ἡ εἰσόδος ἦν εἰς τὸ χωρίον, ἃ ἀπεσώρυσαν ἀπαίλα, καὶ ἀλι-
πνίεις τρεῖς πύλας. Καὶ πλοῖον ἐξ Ηρακλείας ἦκεν ἄλφιτα ἄ-
ρον, καὶ ἱερεῖα, καὶ οἶνον. Πρῶτ' ὁ ἀναστὰς Ξενοφῶν ἐθύετο ἐπιξό-
δια, ² καὶ γίνεσθαι τὰ ἱερά ³ ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἱερείῳ. Καὶ ἤδη τέλος
ἐχόντων τῶν ἱερῶν, ὅρα ⁴ αἰετὸν αἰσιν ὁ μάντις Ἀρεξίων Παρρά-
σιος, ⁵ καὶ ἡγήσασθαι κελεύει τὸν Ξενοφῶντα. Καὶ Διὰ δ' αὖτις τὴν
τάφρον, ⁷ τὰ ὅπλα τίθει, ⁸ καὶ ἐκήρυξαν ἀρξήσαντας ἐξίεναι
τὰς στρατιώτας σὺν τοῖς ὅπλοις, ⁹ τὸν δ' ὄχλον καὶ τὰ ἀνδράποδα

locum aditus erat fossam duxerunt, omniâque, tribus tantum
portis relictis, vallo præcludebant. Atque ibi tunc ex Hera-
clêâ venit navigium, quod farinam, & animalia, & vinum
vehebat. Xenophon autem manens surgens de discedendo ex-
ta consulebat, ac primâ statim hostiâ perlitatum est. Cùm-
que sacra jam peracta essent, Arexion Parrhasius vates aqui-
lam faustam conspicit, & Xenophontem corias ducere jubet.
Atque adeo ubi fossam transiissent, in armis consistunt, &
per præcones edixerunt, militibus exeundum esse armatis, ut
primum pransi essent, turbam verò imbellem cum mancipiis

quidam vet. in quibus est & MS. Eton. pro ἀπεσώρυσαν dant ἀπεσώ-
ρυσαν. Dionys. Hal. iterum ibid. l. 10. c. 21. — τὴν πύλιν αὐτῶν ἀπαί-
λας ἐστ. Adde sis Suid. in v. Ἀπι-
πιδόων.

1 Εθύετο ἐπιξόδια.] Frustrâ vo-
cem hanc in lexicis quæsieris.
Cæterum, similiter dixit p. 333.
ἀπαίλας — ἡγεμόσων — & p. 337.
σπῆλαι θύει, & hoc & illo loco vi-
de notata. Adde ex Thucyd. adlata
p. 460. n. 1. Eodem redit phrasis
ἐπ' ἐξοδῷ ἐθύετο, quâ usus est Noster
p. 454.

2 Καὶ γίνεσθαι τὰ ἐστ. Sic rectè
MS. Eton. Vulgò post γίνεσθαι le-
gitur καὶ quam quidem vocem
cum εἶναι junctam videre est pag.
273. 276 & alibi sæpè, non item
cum verbo γίνεσθαι. Huic utique cùm
adjuncta sint τὰ ἱερά, idem valere
videntur, quod ἐσθαρῶν τὰ ἱερά
quo genere loquendi suprà usus est

Noster p. 459. Vide & p. 460. n.
7. & p. 457. n. 4.

3 ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἱερείῳ.] Suprà p.
273. dixit ellipticè, καὶ τὰ ἱερά ἀ-
λά ἢ εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου. Et pau-
lo infra leges, καὶ ἐξήλθοι ἐπὶ τοῦ πρώ-
του ἐστ.

4 Αἰετὸν αἰσιν] Respice p. 432.
n. 6.

5 Ἀρεξίων Παρράσιος &c.] Legitur
& Ἀρεξίων Παρράσιος ἐστ. cui scriptu-
ra recepta omnino præferenda est,
cùm suprà pag. 457. vates idem
dicatur Ἀρεξίων Ἀρκίος. Parrhasius u-
tique sonat Arcadius. Vide Virg.
Æn. lib. 8. v. 344.

6 Καὶ ἡγήσασθαι κελεύει ἐστ.] Vide sis
quæ notavit doctiss. Kuhn. ad Pau-
san. l. 4. c. 16. sub init.

7 Τὰ ὅπλα τίθει.] Adi p. 350.
n. 3.

8 Καὶ ἐκήρυξαν] Consule p. 254.
n. 5.

9 Τὸν δ' ὄχλον] Lege p. 234. n. 5.

αὐτὸς καταλιπεῖν. Οἱ μὲν δὲ ἄλλοι πάντες ἐξήεσαν, Νέων δὲ
 ὅς· ἰδοὺ γὰρ κάλλιστον εἶναι, τῶτον φύλακα καταλιπεῖν τῷ ἐπὶ
 στρατοπέδῳ. Ἐπειδὴ ὅς οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ στρατιῶται ἀπέλιπον
 αὐτὸς, αἰχμυρόμυροι μὴ ἔπειθ, τῷ ἄλλων ἐπεξιώντων, κατέλι-
 πον τὰς ὑπὲρ πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη. Καὶ ὅτοι μὲν ἔμεινον·
 οἱ δ' ἄλλοι ἐπορεύοντο. Περὶν ὅς πέντε καὶ δέκα στάδια διεληλυ-
 θέναι, ἐπέτυχον ἤδη νεκροῖς· καὶ τὸ ἔραν τὸ κέρατος ποιησάμενοι
 κατὰ τὸν πρῶτος φανέντας νεκρὸς, ἔθαπτον πάντας ὅπως
 ἐπελάμβανεν τὸ κέρας. Ἐπειδὴ ὅς τὰς πρῶτας ἔταψαν, προ-
 αραγόντες, καὶ τὸ ἔραν αὐδὲς ποιησάμενοι κατὰ τὰς πρῶτας τῷ
 αὐτῶν, ἔθαπτον τὸ αὐτὸν τρόπον ὅπως ἐπελάμβανεν ἡ στρα-
 τία. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ ὁδὸν ἦχον τὴν ἐκ τῶν κομῶν, ἐνθα ἔκειντο
 ἀνδρόι, συννευγάντες αὐτὸς ἔταψαν.

ibidem esse relinquendam. Ac cæteri quidem exhibant omnes,
 præter Neonem: nam rectissime se facturos existimabant, si
 hunc eorum qui in castris manebant custodem relinquerent.
 Cum autem eos cohortium ductores militesque reliquissent,
 sibi dedecori fore putantes, si, cæteris exeuntibus, ipsi non
 sequerentur, eos tantum in castris reliquerunt, qui quadraginta
 & quinque annos egressi essent. Et hi quidem manebant;
 cæteri iter ingressi sunt. Priusquam quindecim stadia proces-
 serant, in castrorum jam inciderunt cadavera; itaque cum ex-
 tremam cornu partem juxta cadavera primum conspecta con-
 stituissent, quæcunque cornu amplectebatur, sepeliebant omnia.
 Posteaquam prima illa sepeliissent, progressi, rursum-
 que parte cornu extremâ juxta prima eorum quæ necdum se-
 pulta erant constitutâ, eodem modo, quæcunque comprehen-
 dere potuit exercitus, sepeliebant. Cumque ad viam venis-
 sent, quâ ex vicis iter erat, ubi jacebant frequentia, in unum
 comportârunt ea & sepelierunt.

1 Ἐπειδὴ ὅς οἱ &c.] MS. Eton. ἐπὶ
 ὅς οἱ &c. Μινειν legat ἔπειτα, &
 quæ sequuntur ad hunc modum,
 Ἐπειτα ὅς οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ στρατιῶται αἰ-
 χμυρόμυροι μὴ ἔπειθ τῷ ἄλλων ἐπεξιώντων,
 καταλιπον αὐτὸς τὰς ὑπὲρ πέντε καὶ τετ-
 τάρκοντα ἔτη. Edit. pleræque dant
 — ἀπέλιπον αὐτὸν, αἰχμυρόμυροι &c.
 Rectius MS. Eton. — ἀπέλιπον αὐ-

τὸς, &c. in quo etiam pro ἔπειθ
 legitur ἐφίπασθ, pro ἐπεξιώντων sim-
 plex ἐξιώντων, necnon post καταλιπον
 additur αὐτοῦ.

2 Τὴν ἐκ τῶν κομῶν] Scil. φέρονται
 vel ἄγουντο. Noster p. 247. ἡ δὲ (scil.
 ὁδὸς) αὐτὴ ἐστὶν ἐπὶ Σούτι π — φέροι,
 &c. — ἡ δὲ ἀπὸ τῶν ὁρίων — ἄς Κασδύ-
 χους ἄγῃ. Confer p. 351. n. 3.

Ἡδη ᾗ πέρα μεσότης τῆς ἡμέρας ἡ προαρχόντις τὸ κράτω-
μα ἔξω τῶν καμῶν, ἐλάμβανον τὰς Ὀπιτήδαια ὅ, τι τις ὁρᾷ ἐν-
τός τῆς Φάλαγγος. Καὶ ἔξαίφνης ὁρᾷσι τὰς πολέμους ὑπερ-
βάλλοντας κατὰ λόφους πινὰς ἐκ τῆς ἐναντίας, πεταγμένους ἐπὶ
Φάλαγγος, ἰππείας τε πολλὰς καὶ πεζύς· καὶ γὰρ Σπιθριδάτης
καὶ Ραθίνης ἦγον παρὰ Φαρναδάζου ἔχοντες δυνάμιν. Επεὶ
δὲ κατέιδον τοὺς Ἕλληνας οἱ πολεμιοί, ἔησαν ἀπέχοντες αὐ-
τῶν ὅσον πεντεκαίδεκα σταδίους. Ἐκ τούτου εὐθὺς Ἀρεξίων ὁ
μάντις τῶν Ἑλλήνων σφαιμάζει, καὶ ἐγένετο ἐπὶ τῇ πρώτῃ καλὰ
τὰ σφάγια. Ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει, “ Δοκεῖ μοι, ὦ ἄν-
δρες στρατηγοί, ἡ Ὀπιτιάδας τῇ Φάλαγγι λόχους φύλακας,
“ ἵνα, ἢν που δεῖ, ὥσιν οἱ Ὀπιθηθήσονται τῇ Φάλαγγι, καὶ
“ οἱ πολεμιοὶ πεταγμένοι ἐμπίπτωσιν εἰς πεταγμένους καὶ

Cum jam præterierat meridies, promotis copiis extra vi-
cos, commeatum quemcunque quis cerneret intra phalan-
gem capiebant. Et subito vident hostes per colles quosdam
exadversum iter facientes, in phalangem dispositos, tum e-
quites multos tum pedites: etenim Spithridates & Rhathi-
nes cum copiis à Pharnabazo missis adventabant. At postea-
quam Græcos conspexissent hostes, intervallo stadiorum ferè
quindecim iis distantes substiterunt. Tum verò statim Græ-
corum vates Arexion hostias mactat, ac primâ hostiâ perli-
tatum est. Hic Xenophon, “Censeo, duces, inquit, coh-
“ res subsidiarias à tergo phalangis esse collocandas, ut, sic-
“ ubi poscat usus, sint qui phalangi auxilium ferre, possint,
“ & hostes ordinibus turbatis in aciem instructam & integram

1 Προαρχόντις τὸ κράτωμα &c.] Alio atque alio modo legitur & distinguitur hic locus. Stephaniana ipse sequutus sum & distin-
guendi & scribendi rationem, mu-
tato tantum, quod ille exhibet,
ἐκ τῆς Φάλαγγος in ἐντός τῆς &c. Ad
hanc emendationem viam munit
MS. Eton. qui repræsentat ὄντ (corruptè sine dubio pro ἐντός) τῆς
Φάλαγγος. Leimcl. sic verba distin-
guit — προαρχόντις τὸ κράττωμα, ἔξω
τῶν καμῶν &c. Μιναί. pro ἔξω τῶν κα-
μῶν legendum ἐντός τῶν καμῶν &c. &

totum illud ἐκ τῆς Φάλαγγος indu-
cendum esse contendit.

2 Ὑπερβάλλοντες] Vide p. 251. n. 5.

3 Ἐπὶ Φάλαγγι] Ad p. 306. n. 4.
& p. 328. n. 1.

4 Ὅσον] Lege p. 293. n. 3.

5 Ἀρεξίων] Scribitur & Ἀρεξίων.
Vide p. 463. n. 5.

6 Καὶ ἰζήντο ἐπὶ τῇ &c.] Scil. ἰ-
ρεῖς, ut plenè supra p. 463. ubi vi-
de n. 3. & p. 276. n. 4.

7 Ἐπιπιάδας] Ad Anas. obser-
vat Steph. ἐπιπιάδας opponi τῷ ὀπι-
τιάδῃ, quod est, à fronte collocare.

N n n

“ἀπεραίς.” Συνοδοῦται ἡ ταῦτα πάντα πᾶσι. “Τρεῖς μὲν
 “πίνω, ἔφη, ἡ προηγείδε τὴν πρὸς τοὺς ἐναντίους, ὥς μὴ
 “ἐσηκώμεν, ἐπεὶ ὠφθήμεν καὶ εἶδομεν τοὺς πολεμίους· ἐγὼ
 “δὲ ἤξω τοὺς πελῶνταιους λόχους ἢ καταχωρίσας, ἢ περὶ
 “μὴν δοκῇ.”

Εκ τούτου οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον· ὁ δὲ, τρεῖς ἀφελὼν τὰς πελῶνταιας τάξεις, ἅνα διακοσίους ἄνδρας, τὴν μὲν δεξιὰν ἐπέταξεν ἐφίπιαται, ἀπολιπόντας ὡς πλέθρον· Σαμόλας Ἀχαιοὺς ταύτης ἤρχε τῆς τάξεως· τὴν δὲ δεξιὰν ἐπέταξεν ἐφίπιαται· Πυρίας Ἀρκὰς ταύτης

“incident.” Hæc omnia omnium adsensu erant adprobata. “Vos igitur, ait, eâ præcedite viâ quæ in hostes ducit, ut ne, posteaquam conspecti sumus & hostes vidimus, subsistamus: ego cohortibus extremis, prout vobis videtur, constitutis
 “mox adero.”

Post hæc illi placidè progressi sunt; & Xenophon cum tres postremos ordines, qui viris singuli ducentis constabant, à reliquis abduxisset, eorum alterum ad dextram, plethri ferè intervallo, subsequi iussit; huic ordini præerat Samolas Achæus: alterum ita disposuit ut loco medio sequeretur; huic Pyrias Arcas

1 Ταῦτα πίνω πᾶσι.] In MSto Eton. deest πίνω. In Ald. & Flor. legitur πινάπιασι. At vet. cod. habere πίνω πᾶσι testatur Steph.

2 Προηγείδε τὴν &c.] Supple ὁδόν. Quâ de ellipsi vide p. 247. n. 3.

3 Καταχωρίσας, ἢ περ &c.] Veteres quidam libri dant καταχωρίσας. Sed scriptura vulgata sine dubio retinenda est. Noster K. Π. pag. 450. αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο σπέντουμαι αὐτὸς καταχωρίζω, &c. Eodémque alibi usus est verbo: quod tamen in Constant. sine auctore reperitur. Caterum, pro ἢ περ, quod MS. Eton. præstat, edit. pleræque exhibent εἴπερ. Malé. Suprà p. 456. καὶ ἢ χωρίσω ἀπὸ πάντων, ἢ περ &c.

4 Ἠσύχως] MS. Eton. ἡσυχῶς. Non malé. Sic Noster K. Π. p. 364. ἡσυχῶς προηγείδε &c. ubi vide notata.

5 Ἀφελὼν &c.] Interprete Stephano, cum separasset, vel exemisset, &c. quasi secevisset à reliquo corpore.

6 Ἀνα] Adi p. 305. n. 6.

7 Ἐπίπιαται] Sic ex conjecturâ reposui. Prius legebatur in plerisque edit. ἐπιμψιν, in MSto Eton. ἐπίπιαται, quod pro ἐπιμψιν huic inferendum loco nonnulli censuerunt. Sed respuit, opinor, ἐπίπιαται articuli casus: neque enim, γνώμην ἐμὴν, cum ἐπίπιαται scripserit Xenophon, τὴν μὲν ἐπὶ τὸ &c. sed τὴν μὲν ἐπὶ &c.

8 Ἀπολιπόντας] Respicit αἰδρας seu σπαρτάτας voculὰ τὴν, cum intellecto nomine πᾶσι, comprehensos. Vide p. 449. n. 3.

9 Ἐπὶ τῷ μέσῳ &c.] MS. Eton. ἐπὶ τὸ μέσον &c. ut modò suprà ἐπὶ τὸ δεξιὸν &c. Sed cum mox sequatur

ἤρχε¹ τὴν δὲ μίαν ὁπὶ τῷ εὐωνύμῳ· φρασίας Ἀθηναῖς πῶ-
 τη ἐφείσκει. Προΐοντες δὲ, ἐπεὶ ἐγένοντο οἱ ἡγέμενοι ὅπῃ νά-
 πει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ, ἔσπον, ἀγνοοῦντες εἰ Διαβάτον
 εἴη² τὸ νάπῳ· καὶ παρεγγυῶσι στρατηγὸς καὶ λοχαγὸς
 παριέναι³ ὁπὶ τὸ ἡγεύμενον. Καὶ ὁ Ξενοφῶν, θαυμάσας ὅ-
 πῃ τὸ ἴσχον εἴη τέλει πορείαν, ³ καὶ τάχα ἀκούων τέλει παρεγ-
 γυλὸν, ἐλαυνεῖ ἢ ⁴ ἐδύνάτο τάχιστα. Ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, λέ-
 γει Σοφάνητος⁵, πρεσβύτατος ὢν τῶν στρατηγῶν, ὅτι οὐκ
 ἄξιον εἴη διαβαίνειν πεδῶν ὅν τὸ νάπος. Καὶ ὁ Ξενοφῶν ἀπα-
 δῆ⁶ ἰπολαβῶν ἐλέξεν,

“ Ἀλλ’ ἴτε μὲν με, ὦ ἄνδρες, οὐδένα πω κίνδυνον ⁷ προσε-

præerat: tertium ad sinistram collocavit; Phrasias huic Athe-
 nienfis erat præfectus. Procedentibus autem copijs, cum ad
 ingentem transituque difficilem saltum qui præcesserant per-
 venissent, constiterunt, propterea quod ignorabant an transiri
 posset saltus; atque adeò duces & cohortium præfectos hor-
 tantur ut ad frontem agminis transirent. Et Xenophon, ad-
 miratus quid illud esset quod iter impediret, ac celeriter eo-
 rum cohortationem audiens, quàm potuit citissimè ad ipsos
 progreditur. Cum convenissent, Sophænetus, inter duces na-
 tu maximus, operæ pretium fore negat saltum ejusmodi trans-
 ire. Et sermone festinanter suscepto Xenophon inquit,

“ Nôstis certè, viri, me voluntate meâ nullius unquam vo-

tur ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ, nihil hic mu-
 tandum. Caterùm, ἡμέτεροι ἵπποι
 delenda putat *Muretus*. Cujus vi-
 ri docti severioris sanè critices ali-
 bi non pauca vidimus specimina.
 Adī sis p. 452. n. 2. & p. 465. n. 1.
 & p. 462. n. 5.

1 Τὸ νάπος,] Vide p. 296. n. 4.

2 Ἐπὶ τὸ ἡγεύμενον.] Lege p. 150.
 n. 3.

3 Καὶ τάχα] Sic MS. Eton. & e-
 dit. principes. Legitur & καὶ τάχῳ.
 Sed vocibus poeticiis uti amat No-
 ster. Vide p. 349. n. 6.

4 Ἐδύνάτο] Edit. Steph. habet ἰ-
 δύνάτο, operarum, opinor, vitio.

5 Ὅτι οὐκ ἄξιον εἴη &c.] Hæc mi-
 hi quidem satis sana videtur scri-

ptura: cui tamen Steph. præfert le-
 ctionem hanc — ὅτι βέλῃς οὐκ ἄξιον
 εἰ εἴη Διαβάτος τοῖσδε ὅν τὸ νάπῳ·
 quam & MS. Eton, repræsentat,
 nisi quod particula εἰ ante εἴη in
 eo desit. *Muretus*. aliam excogita-
 vit, nimirum hanc, ὅτι βέλῃς ἄξιον,
 εἰ δὲ Διαβαίνειν &c.

6 Ἰπολαβῶν ἐλέξεν,] Respice p.
 186. n. 4.

7 Προξινόματα] Similiter προσξινῶ
 sonat αἶπος ποι τῷδε γένομα, apud
Ælian. l. 13. c. 33. — τῷδε σφύξινῳ
 αὐτῇ, ἢ τῆς &c. Atque ita ferè
Sophocl. in *Oed. Col.* v. 478. Ω φίλ-
 ταδ', ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προσξίνει.
Schol. Προξίνει] Δίχα μὲν καὶ πᾶν καὶ
 χρῆσιμον.

“νήσονται ὑμῖν ἐχέλαστον· οὐ γὰρ δόξης ὀρῶ δεομένης ὑμᾶς εἰς
 “ἀνδρείότητα, ἀλλὰ σωτηρίαν. Νῦν ᾗ ἕτως ἔχει· ἀμαχεῖ μὲν
 “ἐνθένδε ἔκ εἰσιν ἀπελθεῖν· ἣν γὰρ μὴ ἡμεῖς ἰώμεν ἐπὶ τὰς πο-
 “λεμίας, ἔτι ἡμῖν, ὅταν ἀπίωμεν, ἔφονταί, καὶ ὀπίσσω.
 “Ὁρᾷτε δὴ πόπρον κρεῖττον ἰέναι² ἐπὶ τὰς ἀνδρας προβαλλο-
 “μένους τὰ ὄπλα, ἢ μετὰβαλλομένους, ὅποθεν ἡμῶν ὀπίοντες
 “τὰς πολέμιας θεάσασθαι. Ἰστέ γε μέντοι ὅτι τὸ μὲν ἀπέναι ἀπὸ
 “πολεμίων, ἔδενι καλῶ ἔοικε· τὸ δὲ ἐφέπεισθαι, ἔ τῷ κακίῳ
 “ἰαροῦ³ ἐμποιεῖ. Εγὼ γὰρ ἔν ἡδίον ἀν σὺν ἡμίστεσιν ἐπόμεν, ἢ
 “σὺν διπλασίοις ἀποχωροῖην. Καὶ ταῦτας οἶδ’ ὅτι ἐπρόντων μὴ
 “ἡμῶν ἔδ’ ὑμεῖς³ ἐλπίζετε δεῖξασθαι ἡμᾶς· ἀπρόντων δὲ, πάντες
 “ἐπιδέμεσθαι ὅτι πολμήτεις ἐφέπεισθαι. Τὸ δὲ διαβάντας, ὅπ-
 “ωθεν νάπος χαλεπὸν ποιήσασθαι, μέλλοντας μάχεσθαι, ἂρ’ ἔχει

“bis periculi auctorem extitisse: nec enim ad fortitudinem
 “gloriā vobis opus esse video, sed incolumitate. Jam verò sic
 “se res habet: sine praelio sanè hinc discedere non licet; nam
 “nisi nos in hostes pergamus, sequentur illi nos & invadent,
 “cū hinc abierimus. Consideratè verò utrū satius sit in vi-
 “ros pergere obversis in eos armis, an ab eis averfis, hostes po-
 “nè nos invadentes spectare. Hoc certè quidem nōstis ab ho-
 “stibus utique discedere nihil honesti præ se ferre; at eosdem
 “insequi, etiam ignavioribus animos addere. Ego quidem
 “certè libentiùs hostes dimidiis cum copiis sequerer, quàm cum
 “duplo maioribus ab iis fecederem. Novi etiam nè vos qui-
 “dem sperare fore ut, nobis in eos invadentibus, illi nos susti-
 “neant; at verò si recedamus, scimus omnes fore ut persequi
 “nos audeant. Ut autem, eum ubi transierint, saltum impedi-
 “tum à tergo relinquunt ii, qui pugnaturi sunt, annon dignum

1 Ὁρᾷτε δὴ] Sic MS. Eton. & e-
 dit. Sierph. aliorumque. Legitur &
 Ὁρᾷτε δὲ &c.

2 Ἐπὶ τὰς ἀνδρας] Vide p. 446. n. 3.

3 Ἐλπίζετε] Phavor. Ἐλπίσεις, οὐ
 μένον ἐπ’ ἀγῶνι, ἀλλ’ ἀπλῶς ἐπὶ τῇ τῷ
 μέλλοντι ἐκείνῳ λέγεσθαι παρὰ Ἀπ-
 κῆς. Latini sic ferè usi sunt verbo
 spero. Virgil. Æneid. l. 4. v. 419.

Hunc ego si potui tantum sperare do-
 lorem,

Et &c.

Adde l. i. v. 547. Sic & Metel.
 ad Cicer. epist. fam. l. 5. ep. 1. Te
 tam mobili in me meoque esse animo
 non sperabam. Confer p. 212. n. 4.
 Porro, MS. Eton. habet ἐλπίζετε
 αὐτὸς δεῖξασθαι &c. nec malè: cū
 Nostro perquam gratus sit huius-
 modi pleonasmus. Vide sis p. 410.
 n. 3.

“ καὶ ἄρπάσῃ ἄξιον; Τοῖς μὲν γὰρ πολεμίοις ἔγωγε ² βε-
 “ λοίμην ἂν εὐπορᾶ πάντα φαίνομαι, ὥς ἀποχωρεῖν ἡ-
 “ μᾶς δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ χωρίου δὲ διδάσκειται ὅτι οὐκ ἔστι
 “ μὴ νικᾶσι σωτηρία. Θαυμάζω δ’ ἔγωγε, καὶ τὸ νῆπος τῶ-
 “ το ἔστι μᾶλλον φοβερόν νομίζει εἶναι τῶν ἄλλων, ὧν διαπε-
 “ πορεύμεθα χωρίων. ³ Πῶς μὲν γὰρ ἔδυσδιάτατον τὸ χωρίον,

“ *id est* quod etiam avidè arripiant? Velim equidem hostibus,
 “ quò discedant, omnia peragratu facilia videri: nos ab ipso
 “ loco doceri oportet, salutem nobis, nisi vincamus, minimè
 “ *sperandam* esse. At ego sanè miror, si quis saltum hunc for-
 “ midolosiores esse putat aliis, quæ peragravimus, locis.
 “ Nam quì fieri poterit, ut locus *hic* non sit transitu difficilis,

1 *Ἀρπάσῃ*] Hujus verbi vim re-
 cte exposuit Cl. *Raphel.* ad Philip.
 II. 6. *Ἀρπάζειν*, ait vir doctus, non
 tantum significat alienum vi au-
 ferre, sed etiam quod nobis of-
 fertur gratumque accidit, id expe-
 tendum atque optabile existima-
 re, cupidèque & ambabus, quod
 aiunt, manibus amplecti, eoque
 cum gaudio uti. Exemplum huic
 simile reperitur etiam apud No-
 strum, libel. *Περὶ Ἰαπτιχ.* ferè me-
 dio: — οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστόν, εἰ ἀρ-
 πάζει τὸν χαλκὸν &c. Eodem ferme
 sensu apud Latinos interdum ve-
 nit *rapio*; nempe pro avidè & fe-
 stinanter sumo. *Cicero* de Orat. I.
 3. c. 40. ad Ennianos illos,
 — *Vive Ulysses, dum licet*:

Oculis postremum lumen radiatum
rape.

non dixit, *cape*; non, *pese*: habe-
 ret enim moram sperantis diutius
 esse sese victurum; sed, *rape*. Hoc
 verbum est ad id aptatum, quod
 ante dixerat, — *dum licet*.

2 *Βελοίμην ἂν εὐπορᾶ*] Legitur in
 MSto Eton. & vet. quibusdam e-
 dit. *βελοίμην ἀνύπορᾶ πάντεσσιν*
φαίνομαι, &c. In edit. etiam Steph.
 & *Leuncl.* — ἀνύπορᾶ πάντα φαίνομαι

&c. Sed rectè tandem *Stephanus* in
 annotationibus scripsit, πάντα φαί-
 νομαι in antiquis exemplaribus re-
 periri; atque adeò pro *βελοίμην*
ἀνύπορᾶ reponendum esse *βελοίμην*
ἂν εὐπορᾶ. Cuperet enim, inquit,
 hostes ἀπχωρεῖν: quod essent fa-
 cturi, si omnia esse εὐπορᾶ existi-
 marent, non autem si ἀνύπορᾶ.
 Receptam lectionem in interpre-
 tationibus suis sequuti sunt *Amas.*
vet. Gall. auctor & Leuncl.

3 Πῶς μὲν γὰρ ἔδυσδιάτατον] Vox
 hæc in lexicis deest; in quibus &
 aliam huic cognatam, nempe *δυ-*
αόρετος, quæ reperitur supra I. I.
 p. 51. frustra quæsierit aliquis.
 Cæterum, plerique libri locum
 hunc sic repræsentant, Πῶς μὲν *δυ-*
διάτατοι &c. Sed rectè *Steph.* nega-
 tivam particulam εἰ nomini *δυσδιά-*
τατοι præfigi debere monuit: ut
 sit (verba sunt ejusdem viri erudi-
 ti) Πῶς μὲν γὰρ εἰ *δυσδιάτατοι*. Nam
 Πῶς εἰ *δυσδιάτατοι* perinde est, ac si
 citra interrogationem diceret, Πῶ-
 τως γὰρ *δυσδιάτατοι*. Præterea, mox
 legendum, — ἢ *πληγῇ τοσούτῃ*
ἰφίππωντι; & subaudiendum εἰ *δυσ-*
διάτατοι: ut sit, πῶς εἰ εἰ *δυσδιάτα-*
τοι ἢ *διηλυθῆσαν* ὄρη, ἢ *πληγῇ* &c.
 Sed

“εἰ μὴ νικήσωμεν τὰς ἱππέας; πῶς δὲ ἂν διελθύνταμεν ὄρη,
 “ἢν πελτασταὶ τοσούτοι ἐφείπωνται; Ἦν δὲ δὴ καὶ σωθῶμεν ὅππῃ
 “θάλατταν, ἢ πόσον τι νάπος ὁ Πόντος; ἐνθα οὐδὲ παλαιὰ ἐστὶ
 “πρὸ ἀπαύχοντα, ἔπε στίσις ᾧ θρηψόμεθα μέροντες· δεήσει δὲ,
 “ἂν θάψῃον ἢ ἐκεῖ θρώμεθα, θάψῃον ἐξίεναι πάλιν ἐπὶ τὰ ἐπι-
 “τήδεια. Οὐκ ἔν νῦν κρεῖττον ἡρασηκῶτας μάχεσθαι, ἢ αὐρεῖον
 “ἢ ἀναρίστους. Ἄνδρες, τὰ τι ἱερά ἡμῖν καλὰ, εἴ τε ἰοῖωνοι
 “αἴσιοι, ἢ τὰ τι σφάγια κάλλιπαι. Ἰωμεν ὅππῃ τὰς ἄνδρας.
 “Οὐ δὲ εἴ τι τῶνδε, ἐπεὶ ἡμᾶς πάντας εἶδον, ἡδέως δεηπῆσται,
 “ἐδ’ ὅπῃ ἂν ἐβέλωσι σκηνησται.”

7 Ἐντεῦθεν οἱ λοχαγοὶ ἡγήσασθαι ἐκέλευον, καὶ εἰς ἀντίλεγε.

“si equites non vicerimus? quī fieri poterit, ut non sint tran-
 “sire difficiles, quos jam superavimus montes, si tot peltastæ
 “nos insequantur? Quod si quidem salvi etiam ad mare per-
 “veniamus, quantus tandem saltus ipse Pontus est? ubi ne-
 “que sunt navigia quæ nos avehant, neque frumentum quo
 “alamur, isthic si manserimus: & si protinus eò perveneri-
 “mus, illicò rursùm ad parandum commeatum exeundum e-
 “rit. Quamobrem melius est nos modò pransos dimicare,
 “quàm cras impransos. Sunt, viri, nobis & exta læta, &
 “auguria felicia, & hostiæ pulcherrimæ. Pergamus adver-
 “sus homines. Non jam par est eos, posteaquam nos con-
 “spexerunt omnes, jucundè cœnare, vel quo velint loco ha-
 “bere tabernacula.”

Mox deinde cohortium præfecti ut ipsos in hostes duce-
ret hortati sunt, neque contradicebat quisquam. Itaque

Sed quorsum de jam superatis montibus mentio? Hoc certè vi-
detur innuere velle, eos, nili viam sibi vi facere velint, retrogredien-
tes, hostibus sibi à tergo relictis, iter difficile relegere coactum iri,
& montes ægrè alioqui jam supe-
ratos, nunc insequentibus tot ho-
stibus, nullâ ratione superatum iri.

2 Πόσον τι] Eleganter orationi sic solet inseri particula hæc. Suprà p. 459. καὶ χεῖδὲν τι πᾶσι &c. Adde p. 434. n. 6. Æschin. dial. 2.

sect. 10. οὐδὲν τι μέλλον &c. atque alibi passim.

2 Ἐκεῖ θρώμεθα,] Lege p. 395. n. 3.

3 Ἀναρίστους] Vide p. 261. n. 6.

4 Οἰωνοὶ αἴσιοι,] Respicere vide-
tur αἰσίων αἰσίων, cujus meminit p. 463. ubi vide n. 4.

5 Τὰ τι σφάγια] Adi p. 276. n. 4.

6 Ἰωμεν ἐπὶ τὰς &c.] Festinan-
tem concitatumque pulchrè de-
pingit oratio εὐσυνεστῶ. Vide sis p. 234. n. 2. & p. 446. n. 3.

7 Ἐντεῦθεν] Inspice p. 457. n. 6.

“ἀνδρείον τι καὶ καλὸν νῦν εἰπόντα καὶ ποιήσοιτα, μνήμην
“ἐν οἷς ἐθέλει παρέχειν ἑαυτοῦ.”

Ταῦτα ¹παρελαύνων ἔλεγε, ἔ ²ἅμα ³ὑφηγεῖτο φάλαγγιν,
καὶ οὗ ⁴πελταστὰς ἐκατέρωθεν ⁵πεισόμενος ἐπρεύετο ὅτι τὰς
πολέμους. ⁶Παρηγγέλλετο δὲ, τὰ δόρατα ὅτι τὸ δεξιὸν ὤμων
ἔχειν, ἕως ⁷σημαῖοι τῇ σάλπιγγι· ἔπειτα δὲ ⁸εἰς προσβολὴν
καθέντας ἔπειτα βάδην, καὶ μηδένα δρόμῳ διώκειν. Ἐκ τούτων
7 σύνθημα παρή, ΖΕΤΣ ΣΩΤΗΡ, ΗΡΑΚΛΗΣ ΗΓΕΜΩΝ. οἱ
ὅ ⁹πολέμιοι ὑπέμνον, νομίζοντες καλὸν ἔχειν τὸ χωρίον. Ἐπεὶ
δὲ ἐπλησίαζεν, ¹⁰ἀλαλάζαντες οἱ Ἕλληες πελτασταὶ ἔθεν
ὅτι οὗ ¹¹πολέμους, πρὶν τινὰ κελεύειν· οἱ δὲ πολέμιοι ἀντίοι

“*sanè est nunc aliquem virile ac præclarum aliquid loquutum*
“*& executum apud quos velit memoriam sui excitare.*”

Hæc copias prætervehens loquutus est, simulque ducem
phalangi se præstitit, & peltastis utrinque dispositis in ho-
stes pergebat. Mandatum etiam erat, ut hastas humero dex-
tro gestarent, donec tubâ signum dederit *tubicen*: deinde ve-
rò, cum eas ad oppugnationem *hostium* demiserint, pedeten-
tim sequerentur, ac nemo eos cursu insequeretur. Post hæc
teffera *per aciem* ibat, JUPITER SERVATOR, HERCU-
LES DUX. Hostes autem, quòd locum se commodum te-
nere putarent, subsistebant. At cum propius ad eos accede-
rent, Græci peltastæ clamore sublato in hostes cursu tende-
bant, priusquam eos quisquam juberet: ac hostes ex adverso

rectè exhibent ἰδύ τοι. Hæc autem
particula, licet aliàs dici soleat ex-
pletiva, sonat hoc utique loco, *sa-
nè, verò, quidem.*

1 Παρελαύνων] Quod paulò su-
prà his verbis expressit, *πρὶν τὴν
φάλαγγα.*

2 Ὑφηγεῖτο] Adi p. 265. n. 6.

3 Πεισόμενος ἐπρεύετο] Sic re-
ctius, opinor, ex conjecturâ *Leuncl.*
scripseris. Vulgò, *πεισόμενοι ἐπο-
ρεύετο*: quæ minùs benè cum ὑφη-
γεῖτο conjungi videntur.

4 Παρηγγέλλετο δὲ, καὶ &c.] Con-
sule sis quæ ad *Ælian.* Tacit. nota-
vit *Arctius* p. 151.

5 Σημαῖοι] Vide p. 348. n. 1.

6 Εἰς προσβολήν] In MSto Eton.
atque editis nonnullis *εἰς προσβολήν*
reperire est: quæ & *Stephano* & *Ar-
cerio*, loco cit. placuit scriptura.
At recepta mihi quidem huc qua-
drare videtur. *Thucyd.* l. 4. c. 12.
— *πρὸς τὸ προπαύειν* — ὃ ἔγνων τῆς
προσβολῆς πρῶτης. *Schol.* Τῆς προ-
βολῆς] ἀπὸ τῆς πρώτης.

7 Σύνθημα παρή, &c.] Vide p.
80. n. 2. p. 333. n. 3. p. 442. n. 1.
& p. præced. n. 7.

8 Ἀλαλάζαντες οἱ &c.] Respice
p. 262. n. 5.

ὤρμησαν, οἳ τε ἱππεῖς καὶ ¹ τὸ εἶδος τῶν Βιθυνῶν. ² καὶ τρέπον-
ται οὖν πελταστὰς ³ ἅμα. Ἐπεὶ δὲ ⁴ ὑπηντίαζεν ἡ Φάλαγξ
τῶν ὀπλιτῶν ⁵ ταχὺ ποροδουμένη, καὶ ἅμα ⁶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγ-
ξατο, ⁷ καὶ ἐπαιάνιζον, καὶ μετὰ ταῦτα ἠλάλαζον, καὶ ἅμα
καὶ δόρυ καὶ φέρον. Ἐνταῦθα οὐκέτι ἐδέξαντο οἱ πολεμιοί,
ἀλλ' ἐφύγον. Καὶ Τιμασίῳ μὲν ἔχων οὖν ἱππεῖς ἐφείπετο,
καὶ ἀπεκτίνυσαν ὅσους περ ἐδιώκοντο, ὡς ὀλίγοι ὄντες. Τῶν δὲ
πολεμίων ⁸ τὸ μὲν εὐώνυμον εὐθὺς διεσπάρη, ⁹ καὶ οἱ Ελ-
λίως ἱππεῖς ἦσαν· τὸ δὲ δεξιόν, ἅτε καὶ σφόδρα διακείμενον,
ἐπὶ λόφῳ συνέστη. Ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ Ἕλληνες ὑπομύοντας αὐ-
τοὺς, ἐδόκει ῥᾶσέν τε καὶ ἀκινδυνότατον εἶναι ἵεναι ¹⁰ ἥδη ἐπ'
αὐτοὺς. Παιανίσαντες οὖν, εὐθὺς ἐπρεύοντο· οἱ δὲ οὐχ ὑπέ-

irruerunt, tum equites tum Bithynorum globus; simulque pel-
tastas in fugam vertunt. Verum ubi gravis armaturæ militum
phalanx celeriter pergens occurrebat, simulque tuba sonuit,
& pæana canebant, & secundum hæc clamorem lætum tolle-
bant, simulque hastas demiserunt; tum sanè non ampliùs im-
perum sustinuerunt hostes, sed fugæ se dabant. Et Timasion
quidem eos cum equitibus insequabatur, ac quocunque pote-
rant, pauci utique qui essent, occiderunt. Et sinistrum qui-
dem hostium cornu, cui Græci equites oppositi fuerant, sta-
tim est dissipatum: at dextrum, utpote quod non valdè per-
sequentibus premebatur, in colle quodam constitit. Cum ve-
rò Græci eos subsistere viderent, tum facillimum videbatur
esse, tum periculo maximè vacuum in eos jam ire. Itaque
cum pæana cecinissent, continuò pergebant; at illi non sub-

¹ Τὸ εἶδος.] MS. Eton. & libri
quidam typis impressi dant τὸ εἶδος.
Sed hæ voces invicem sæpè per-
mutantur. Vide sis p. 450. n. 5.

² Καὶ τρέπονται &c.] Vide p. 444.
n. 4.

³ Ἀμα.] In MSto Eton. malè
deest. Eandem itidem voculam in
fine sententiæ positam videre est
Thucyd. l. i. c. 85. παρασκευάζοντι δὲ
τὸν πόλεμον ἅμα.

⁴ ὑπηντίαζεν.] Scil. suis in fugam
consequens.

⁵ Ταχὺ ποροδουμένη.] Hanc tamen
βιβλῶν sequi ex jussu oportebat.

Cum hoc loco conferas velim p.
313. n. 1.

⁶ Ἡ σάλπιξ ἐφθέγγετο.] Vide p.
262. n. 4.

⁷ Καὶ ἐπαιάνιζον.] Adi p. 348.
n. 6.

⁸ Τὸ μὲν εὐώνυμον.] Supple κίρας,
quod mox cum δεξιόν itidem in-
telligendum, atque aliàs passim.

⁹ Καὶ οἱ &c.] Vide p. 83. n. 3.

¹⁰ Ἡδη.] In MSto Eton. deest:
in quo etiam pro ἐπρεύοντο, quod
imox sequitur, ἐπικένοντο legitur. Sed
nec delendum quid, nec mutan-
dum videtur.

μειναν. Καὶ ἐνταῦθα οἱ πελτασταὶ ἐδίωκον, μέχρι τὸ δεξιὸν
¹ αὐτῶν διασάρη· ² ἀπείθανον δὲ ὀλίγοι· ³ τὸ γὰρ ἵππικόν φόβον
 παρείχε, τὸ τῶν πολεμίων, πολὺ ὄν. Ἐπεὶ δὲ εἶδεν οἱ Ἕλ-
 ληνες τό, τε φαρναβάξ ἵππικόν ἐπὶ σωεσηκός, καὶ οὗτο Βιθυ-
 νός ἵππικας πρὸς τήτας συναθροίζομενός, καὶ δὸτὸ λόφος π-
 νός καταθεωμένης τὰ γιγνόμενα, ⁴ ἀπειρήκεσαν μὲν, ὅμως δ'
 ἐδόκει καὶ ὅτι τέτους ἵππον εἶναι οὕτως, ὅπως διώκοντο, ὡς
 μὴ τεθάρρηκότες ἀναπαύσαιντο. Συναθροόμενοι δὲ πορεύον-
 ται. ⁵ Ἐντεύθεν οἱ πολέμιοι ἵππεις φεύγουσι ⁶ κατὰ τὰ πρᾶ-
 νους, ὁμοίως ὥστε ἵππων διακόμενοι· νάπος γὰρ αὐ-
 τὰς ὑπέδεχτο, ⁷ ὃ ἐκ ἡδίστου οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ πρᾶπετρά-
 ποντο διώκοντες· ⁸ ὅψια γὰρ ἦν. Ἐπανελθόντες δὲ εἶδα δὴ ἡ
 πρώτη συμβολὴ ἐγένετο, ⁹ στρατιῶμοι τρόπαιον, ἀπῆσαν ὅτι

stiterunt. Atque ibi tum peltastæ eos persequiebantur, donec
 dextrum etiam cornu dissiparetur: interfecti autem erant pau-
 ci tantum; nam equestres hostium copiæ, quæ multæ essent,
 Græcis metum incutiebant. At cum Græci viderent tum Phar-
 nabazi equitatum adhuc consistere, tum Bithynos equites ad
 eos congregari, deque colle quodam quæ fiebant omnia specta-
 re, labore quamquam erant defatigati, tamen in hos etiam ita,
 uti possent, eundum esse visum est, ut nè sumptâ fiduciâ re-
 quiescerent. Itaque instructi in eos tendunt. Mox deinde ho-
 stiles equites per locum declivem fugiunt, similiter ac si equiti-
 bus ipsos insequentibus urgerentur: nam saltus eos excipiebat,
 quod ignorabant Græci; antea autem à persequendo sese con-
 verterant; nam serum erat diei. Cum verò illum ad locum re-
 diissent ubi primus fuerat congressus, statuto tropæo, circa so-

¹ Αὐτῶν διασάρη] MS. Eton. parti-
 culam non agnoscit. Vide sis p.
 105. n. 5. Idem MS. necnon edit.
 quædam pro διασάρη dant διασά-
 ρη. Perperam.

² Απείθανον δὲ ὀλίγοι] Vide p.
 263. n. 1.

³ Τὸ γὰρ ἵππικόν] Vide p. 7.
 n. 4.

⁴ Απειρήκεσαν] Vide p. 337. n. 4.

⁵ Ἐντεύθεν] Vide p. 457. n. 6.

⁶ Κατὰ τὰ πρᾶνα] Vide p. 336.

n. 2.

⁷ ὃ ἐκ ἡδίστου] Rectius forsan
 scripseris ὃ ἐκ ἡδυστου, quem non in-
 gressi sunt.

⁸ ὅψια] Intellige δείλη vel ὥ-
 ρα. Integre dicitur Thucyd. l. 8. c.
 26. ὅψια δείλην ἢ ὥρην, &c. Et
 Marc. XI. 11. ὅψια ἢ ὥρην & ὥρην,
 &c. ubi ὥρην partem diei seu tem-
 pus generatim significat.

⁹ Στρατιῶμοι τρόπαιον] Consule
 p. 313. n. 3.

θάλατταν περὶ ἡλίου δυσμάς· εἰδότες γὰρ ἦσαν ὡς ἐξήκοντα ὅτι τὸ στρατόπεδον.

¹ Ἐντεῦθεν οἱ μὲν πολέμιοι εἶχον ἀμφὶ τὰ ἑαυτῶν, καὶ ἀπήγοντο τὰς οἰκέτας καὶ τὰ χρήματα ² ὅπῃ ἐδυνάστον παρωπείτω· οἱ δὲ Ἕλληες ³ ἀνέμεινον μὲν Κλέανδρον, καὶ ⁴ τὰς τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα, ὡς ἤζοντες· ἐξίστοντες δὲ ἐκάστης ἡμέρας συν τοῖς ὑποζυγίοις καὶ τοῖς ἀνδραπόδοις, ἐφέροντο ἀδελῶς ἡδὴ πυρρὰς, κριθαίς, οἶνον, ὄσπρια, μελίνας, σῦκα· ⁵ πάντα γὰρ εἶχεν ἡ χώρα, πολλὴν ἐλαίαν. Καὶ ὅποτε μὲν ⁶ καταμένοι τὸ στρατόπεδον ἀναπαύομενον, ἐξῆν ὅτι λείαν ἰέναι· ἔλαμβανον ἐξίστοντες· ὅποτε δὲ ἐξίοι πᾶν τὸ στρατόπεδον, εἰ τις χωρὶς ἀπελθὼν λαβοί τι, ⁷ δημόσιον ἐδοῦναι εἶναι. Ἡδὲ δὲ ἦν πολλὴ πάντων ἀφθονία· ⁸ καὶ γὰρ ἀγορὰν πάντοθεν ἀφικνῆντο ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, καὶ οἱ παρα-

lis occasum ad mare discesserunt; stadia enim ferè sexaginta erant *iis*, priusquam in castra pervenirent, conficienda.

Exin hostes in rebus suis curandis erant occupati, ac domesticos & facultates suas quò poterant longissimè abducebant: at Græci Cleandrum, & triremes, & navigia expectabant, tanquam mox ventura: quotidie autem cum jumentis & mancipiis exeuntes, absque metu jam triticum, hordeum, vinum, legumina, panicum, ficos reportabant: nam regio hæc omnium ferax erat, præterquam olei. Et quo quidem tempore exercitus in castris quiescendi causâ remanebat, licebat aliquibus ad prædam ire; & qui exierant prædam capiebant: cum verò universæ copię exhibant, si quis seorsum à cæteris aliquid digressus quid caperet, id publicum esse *iis* videbatur. Jam verò magna rerum omnium *ipsis* erat copia: nam commeatus undique de Græcis urbibus veniebant, & qui loca illa præter-

¹ Ἐντεῦθεν] Valet hic utique ἐν τούτῳ. Vide p. 372. n. 2.

² Ὅπῃ ἐδυνάστον &c.] Scribendum censuit Steph. ὅπῃ ἐδυνάστον &c. Ipse nihil mutaverim.

³ Ἀνέμεινον μὲν &c.] Respice p. 459. n. 2. MS. Eton. dat. ἀνέμεινον. Malé.

⁴ Τὰς τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα.] Vide p. 36. n. 2. & p. 69. n. 4.

⁵ Πάντα γὰρ εἶχεν &c.] MS. Eton. & edit. quædam vet. exhibent πάντα

τα γὰρ ἀγορὰν εἶχε, πλὴν &c. omittis ἡ χώρα. Malim lectionem vulgatam retinere.

⁶ Καταμένοι] Verbi auctorem nesciunt Lexicogr. quo tamen Noster ter suprâ pag. 392. usus est.

⁷ Δημόσιον ἐδοῦναι εἶναι.] Cujus semel iterumque decreti meminit infrâ.

⁸ Καὶ γὰρ ἀγορὰν &c.] Vide p. 440. n. 3.

πλέοντες ἄσμενοι ¹ κατῆγεν, ἀκόντες ὡς οἰκίζοιτο πόλιν, καὶ λιμὴν εἴη. ² Επεμπον δὲ καὶ οἱ πολέμοι ἤδη πωλησίον οἰκῶντες πρὸς Ξενοφῶντι, ἀκόντες ὅτι ἔτος πολίτῃ τὸ χαρίον, ἐρωτῶντες ὅ, τι δέοι ποιῶντας φίλως εἶναι. Ο δὲ ἐπεδείκνυεν αὐτὰς τοῖς γραῖαίταις. Κὰν τῷ Κλέανδρος ἀφικνεῖ, δύο ³ τεῖν-ρεις ἔχων, πλοῖον δὲ ἔδεν. ⁴ Εὐύγχανε ἦ τότε σθένοςμα ἔζωον, ὅτε ἀφίκετο, καὶ ὅτι λείαν ⁵ τινὲς εἰχόμενοι, ἄλλοι εἰς τὸ ὄρος. Ἐ εἰλήφισαν πρὸ βαλὰ πολλά· ὁκνῆτες ἦ μὴ ἀφαιρεθεῖν, ⁶ τῷ Δεξιππῷ λέγασιν, (ὅς ἀπὲδρα ⁷ τὸ πεντηκόντορον ἔχων ἐκ Τραπιζήτος) Ἐ κελεύει διασωσάμενα τὰ πρὸ βαλὰ, τὰ μὲν αὐτὴν λαβεῖν, τὰ ἦ σφίσιν αὐτοῖς ἀποδῆναι.

vehebantur, libenter *illuc naves* adpellebant, quodd audierant urbem *ibi* itatui, & *ei* portum adesse. Quin etiam hostes jam, qui prope *locum* habitabant, ad Xenophontem mittebant, quodd audierant eum oppidum eo loco condere, qui interrogarent quid ipsis faciendum esset ut in amicitiam reciperentur. Eos ille militibus ostendebat. Interea Cleander cum duabus *quidem* triremibus venit, sed navigio nullo. Fortè verò eo, quo venit, tempore, exercitus *è castris* fuerat egres-sus, cùm ad prædam etiam abirent nonnulli, alii in montem *quendam*: ac multa *illi* pecora ceperant; *quæ* cùm veriti es-sent nè *ipsis* adimerentur, Dexippo *rem* exponunt, (qui è Trapezunte cum quinquaginta remorum navi aufugerat) atque *eum* hortantur ut, pecora tutatus, *eorum* ipse partem sumeret, partem sibi ipsis restitueret.

¹ Κατῆγεν.] Hanc lectionem ex MSto Eton. restitui. Priùs edit. vet. quædam dedere κατεῖχον, Steph. & Leuncl. κατέπιμπον. Cæterùm, plenè scripseris κατῆγεν τὰς ναῦς εἰς λιμὴνα. Vide p. 341. n. 4. Porro, verbo, quod reposuimus, Noster usus est p. 343. — πλοῖα, κατῆγεν ἐπὶ τὸ ἔρ

² Επεμπον.] Vide p. 346. n. 4.

³ Τεῖν-ρεις ἔχων, πλοῖον &c.] Adi p. 475. n. 4.

⁴ Εὐύγχανε ἦ τότε &c.] Quidam libri dant Εὐύγχανε ἦ τότε, π. Sed rectè Steph. maluit τίτι.

⁵ Τινὲς οἰχόμενοι, ἄλλοι &c.] Verba sic rectè, opinor, repræsentat & distinguit edit. Steph. In aliis sic se habent, — τινὲς οἰχόμενοι ἄλλοι εἰς ἔρ. In MSto Eton. cui vet. quædam edit. accedunt, — τινὲς οἰχόμενοι, ἄλλοι εἰς ἔρ. Cæterùm, Leuncl. sic locum vertit, & seorsum nonnulli prædatum iuverant in monte, &c.

⁶ Τῷ Δεξιππῷ &c.] De quo vide p. 343.

⁷ Τὸ πεντηκόντορον.] Adi p. 343. n. 2.

Εὐθὺς δ' ἐκείνος ἀπελαύνει τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν,
καὶ λέγοντας ὅτι δημόσια ταῦτ' εἴη· καὶ τῷ Κλεάνδρῳ εὐθὺς
ἐλθὼν λέγει ὅτι ἀρπάζειν ἵππευράσιν. Ο δὲ κελεύει τὸν ἀρ-
πάζοντα ἄγειν πρὸς αὐτόν. Καὶ ὁ μὲν λαβὼν ἄρα τινὰ περὶ
τυχῶν δ' Ἀγασίας ἀφαιρεῖται· καὶ γὰρ ἦν αὐτῷ ὁ ἀγρόμυθος
2 λοχίτης. Οἱ δὲ ἄλλοι οἱ παρόντες τῶν στρατιωτῶν ἵππευράσι
3 βάλλειν τὸν Δεξιππον, 4 ἀνακαλουῦντες τὸν περὶ δότην. Εδεί-
κον δὲ καὶ τῶν τετραετῶν πολλοὶ, καὶ ἔφθον ἐπὶ τὴν θάλατ-
ταν. Κλεάνδρος δ' ἔφευγε. Ξενοφῶν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ
κατεκάλυόν τε, ὅτι τῷ Κλεάνδρῳ ἔλεγον ὅτι 5 οὐδὲν εἴη πρᾶγμα,
7 ἀλλὰ τὸ δόγμα εἴη αἴτιον, τὸ τῷ στρατεύματι, ταῦτα γινέ-
σθαι. Ο δὲ Κλεάνδρος ὑπὸ τοῦ Δεξιππου τε ἀνερεθίζόμενος, καὶ

Mox ille milites, qui circumstabant, & pecora hæc publica dicebant, abigit: cumque ad Cleandrum statim accessisset, ait milites hosce rapere ea adgredi. Ille raptorem ad se ducat adhortatur. Ilque aded, quem ceperat, quendam ducit; quem ei, cum supervenisset, Agasias eripit: etenim is qui ducebatur unus erat ex ipsius cohorte. At cæteri qui aderant milites Dexippum petere lapidibus adgrediuntur, proditorem eum altâ voce adpellantes. Quin ex iis etiam multi, qui huc triremibus fuerant advecti, metu fuere correpti, & ad mare fugerunt. Cleander ipse quoque fugiebat. Xenophon autem cæteri que duces eos remorabantur, Cleandρόque dicebant nihil esse periculi, sed decretum exercitus causam esse, cur hæc accidissent. At Cleander partim à Dexippo irritatus, partim

1 Τὸν ἀρπάζοντα] Vide p. 325. n. 1.

2 Λοχίτης.] Ad vocem hanc Synes. tantum citant Lexicogr.

3 Βάλλειν] Scil. Telis quibuslibet, præcipuè verò lapidibus. Hæc de re sic infra Xenophon, Καὶ καταδιέκλιζον ἑαυτοὺς, ἢ ἐπὶ περὶ τοῦ ἄλλου πρὸς βίαιον ἐξάρχον. Vide p. 21. n. 3.

4 Ἀνακαλῶντες τὸν περὶ δότην.] Sic Noſter K. Π. p. 208. ἀνακαλῶντες τὸν ἐνερ-
γῆτιν &c. De emphasi articuli vide K. Π. pag. 173. n. 1. Cæterum, in Mſto Eton. legitur ἀνακαλῶντες βάλλειν τὸν &c. At βάλλειν inducendum videtur.

5 Καὶ τῶν τετραετῶν] Amas. & Leuncl. τετραετῶν vertuntur renages: minùs, uti mihi quidem videtur, adcuratè. Thucyd. l. 6. c. 46. καὶ ἰδίᾳ ξένους ποικίλοι τῶν τετραετῶν, &c. Schol. Τῶν τετραετῶν] Τῶν ἐν τετραε-
σιν ἀφικόμενων.

6 Οὐδὲν εἴη πρᾶγμα,] Quâ de phraſi ſic Sieph. ad Amas. verſio-
nem, Gallicè ad verbum, Que ce n'efloit rien. i. e. Rem non eſſe huius-
modi, à quâ periculum aliquod immine-
ret. Adi p. 256. n. 1.

7 Ἀλλὰ τὸ δόγμα &c.] De quo vide pag. 475. n. 3.

αὐτὸς ἀχθεθεὶς ὅτι ἐφοβήθη, δόπολευσέσθαι ἔφη, ἔ κηρύξεν, μηδεμίαν πόλιν δέχεσθαι, ὡς πολεμίας. Ἦρχον ᾧ τότε πάντων τῶν Ἑλλήνων οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Ενταῦθα πονηρὸν εἶδοκε τὸ πρᾶγμα ἐκείνο εἶναι τοῖς Ἑλλήσι, καὶ εἶδοντο μὴ ποιεῖν ταῦτα. Ο δὲ, ὅτε ἂν ἄλλως ἔφη γνώσθαι, εἰ μή τις ἐκδώσῃ τὸν ἄρχαντα¹ βάλῃεν καὶ τὸ ἀφελόμενον. Ἦν δὲ, ὃν ἐζήτηι, Ἀγασίας,² Διὰ τέλος Φίλῳ τῷ Ξενοφῶντι.³ Ἐξ οὗ καὶ διέβαλεν αὐτὸν ὁ Δέξιππος. Ενπύθεν, ἐπειδὴ δόπορία ἦν, σωήραζον τὸ στρατόμα οἱ ἄρχοντες· καὶ ἔνιοι μὲν αὐτῶν⁴ παρ' ὀλίγον ἐπιουῶτο τὸν Κλέανδρον· τῷ δὲ Ξενοφῶντι ὅτε εἶδοκε⁵ Φαῦλον εἶναι τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναστὰς ἐλέγεν,

“Ὡ ἄνδρες στρατιῶν, ἐμοὶ ἔ Φαῦλον δοκεῖ εἶναι τὸ πρᾶγμα, “εἰ ἡμῖν ἔτιως ἔχων τὴν γνώμην Κλέανδρος ἀπεισιν, ὥσπερ λέγει.

gravatus quod trepidasset, indè se navigaturum aiebat, ac per præcones denuntiaturum, nè qua civitas eos, ut qui hostes essent, exciperet. Eo autem tempore Lacedæmonii Græcis omnibus imperabant.

Hic verò res ea Græcis videbatur esse perniciofa, eúmque aded rogabant hæc nè faceret. At is nequaquam aliter futurum aiebat, nisi quis eum qui primus lapides jecisset, eúmque qui captum eripuisset, dederet. Erat is, quem quærebat, Agasias, Xenophonti semper amicus; quâ de causâ Dexippus illum criminatus est. Mox deinde, cùm tam difficilis esset rerum status, viri principes exercitum congregabant: ac eorum nonnulli Cleandrum parvi faciebant; at Xenophonti res minimè contemnenda videbatur: isque aded cùm surrexisset orationem hanc habuit,

“Res mihi, milites, non nullius esse momenti videtur, “si Cleander erga nos ità, uti narrat, animatus discedat.

1 Ἦρχον ᾧ τότε &c.] Vide p. 213. n. 7.

2 Βάλῃεν] Vide p. 477. n. 3.

3 Διὰ τέλος] Sic apud *Ælian.* H. V. l. 12. c. 20. valet *semper*, *per omne tempus*: necnon ejusd. l. 14. c. 28.

4 Ἐξ οὗ] Supple αἰτίαι. Vide ejusdem vocis ellipsin p. 96. n. 2.

& p. 187. n. 1.

5 Παρ' ὀλίγον ἐπιουῶν] MS. Eton. & edit. quædam vet. habent παρὰ λῶν. Rectiùs Steph. & Leuvel. παρ' ὀλίγων rescribi curarunt. Similiter dicitur παρ' ὀλίγων ποιεῖσθαι, *Ælian.* V. H. l. 5. c. 3.

6 Φαῦλος] *Phaustotim*, Φαῦλος, τὸ κακόν, ἔ τι ἐντίλιν, καὶ μικρόν, ἔ ἐδάμναι.

"Εἰσὶ μὲν γὰρ ἤδη ἐγγὺς αἱ Ἑλληνίδες πόλεις· ¹ τῶ δ' Ἑλλάδος
 "Λακεδαιμόνιοι παρεστήκασιν· ² ἱκανοὶ δὲ εἰσι καὶ εἰς ἕκαστον
 "Λακεδαιμονίων ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι βύλονται διαπραγμάττειν.
 "Εἰ ἔν ἑστος πρῶτον μὲν ἡμᾶς Βυζαντίαν ἀποκλείει, ἐπειτα ἢ
 "τοῖς ἄλλοις ³ ἀρμοσταῖς ὡς ἀρχαίᾳ εἰς τὰς πόλεις μὴ δέχε-
 "σθαι, ὡς ⁴ ἀπιστουῦντας Λακεδαιμονίοις ἔανόμους ὄντας· ἐπὶ
 "ἢ ⁵ πρὸς Ἀναξίβιον τὸ ναύαρχον ἑστος ὁ λόγος πρὸς ἡμῶν ἤξει·
 "ὥστε χαλεπὸν εἶναι καὶ μένειν καὶ ἀποπλεῖν· καὶ γὰρ ἐν τῇ γῇ
 "ἀρχασι Λακεδαιμόνιοι ἔν τῇ θαλάττῃ τὸ νῦν χρόνον. Οὐκ-
 "ἐν δὲ ἔτε ἐνὸς ἀνδρὸς ἕνεκα ἔτε δύοιν ἡμᾶς σὺ ἄλλους τῶ
 "Ἑλλάδος ἀποκλείει, ἀλλὰ πεισέον ὅ, τι ἂν κελεύωσι· καὶ γὰρ
 "αἱ πόλεις ἡμῶν, ὅθεν ἐσμὲν, πείθον αὐτοῖς. ⁶ Εγὼ μὲν ἔν,
 "(ἔ γὰρ ἀκέρως Δέξιππον λέγειν πρὸς Κλέανδρον ὡς σὺ ἂν ἐ-
 "ποίησεν Ἀγασίας ταῦτα, εἰ μὴ ἐγὼ αὐτὸν ἐκέλευσα) ἐγὼ οὖν
 "ἀπλύω καὶ ὑμᾶς τῇ αἰτίας, καὶ Ἀγασίαν, ἂν αὐτὸς Ἀγασίας

"Sunt enim à nobis jam propè Græcæ urbes; & Lacedæmo-
 "nii Græciæ præsent: è Lacedæmoniis autem quivis unus,
 "quidquid vult, in Græci nominis urbibus efficere possit. Qua-
 "re si nos primùm ille Byzantio excludet, ac deinde præte-
 "ctis cæteris denuntiabit nè nos in urbes admittant, quasi qui
 "Lacedæmoniis minùs obsequentes & iniqui simus; etiam ad
 "Anaxibium navarchum hic de nobis veniet rumor; aded ut
 "difficile futurum sit & manere & navigiis hinc discedere: et-
 "enim terrâ Lacedæmonii & mari hoc tempore Græcis impe-
 "rant. Quapropter nec unius nec alterius hominis causâ nos
 "reliquos Græciâ nosmet prohibere par est, sed parendum
 "ipsis erit quidquid tandem jusserint: nam & urbes illæ, unde
 "sumus oriundî, iis dicto sunt audientes. Ego certè quidem,
 "(etenim Cleandro Dexippum dicere audio non facturum hæc
 "fuisse Agasiam, nisi ipse sic eum facere jussissem) ego inquam
 "& vos culpâ libero, & Agasiam, si me Agasias ipse dixe-

1 Τῶ δ' Ἑλλάδος &c.] Vide p. 379. *συντάξας.*

2 ἱκανοὶ δὲ εἰσι] Vide sis p. 171. *συντάξας.*

3 Ἀρμοσταῖς] Adi p. 441. n. 4.

4 ἀπιστουῦντας] Lege p. 168. n. 4.

5. *Leucl.* ut aliâ, scribit ἀπει-

5 Πρὸς Ἀναξίβιον] Vide p. 338.

Ceterum, pro ἐν δὲ *Sieph.* legen-
 dum conjicit ἐν δὲ *Θεο.*

6 Εγὼ μὲν ἔν, (καὶ &c.) Consule
 p. 200. n. 6.

“Φήσῃ ἐμὲ πινὸς τῶτων αἵτιον εἶναι, καὶ καταδικάζω ἑμαυτοῦ,
 “εἰ ἐγὼ ¹ πετροβολίας ἢ ἄλλας πινὸς βιαίως ἐξάρχω, τῆς ἐσχά-
 “της δίκης ἄξιός εἶναι, καὶ ὑφέξω τὴν δίκην. ² Φημί δὲ καὶ εἰ
 “πῖνα ἄλλον αἰτιάσθαι, ἐαυτὸν χρῆναι ὡς δαχύνειν Κλεάνδρῳ κρί-
 “ναι· ἔγω γὰρ ἂν ὑμεῖς ἀπολελυμένοι τῇ αἰτίας εἴητε. Ὡς ὅ
 “νυν ἔχει, χαλεπὸν, εἰ οἰόμενοι ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπαινῶν ἐπι-
 “μῆς πύχεσθαι, ἀντὶ τῶτων μὴδὲ ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις ἐσόμεθα,
 “ἀλλ’ εἰρόμεθα ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων.”

Μετὰ ταῦτα ἀναστὰς Ἀγασίας εἶπεν, “Εγὼ, ὦ ἄνδρες, ὁμνυ-
 “μι θεὸς καὶ θεᾶς, ³ ἢ μὴν μῆτε ἐμὲ Ξενοφῶντα κελεύουσι ἀφεί-
 “λέω τὸν ἄνδρα, ⁴ μῆτε ὑμῶν ἄλλου μὴδένα· ἰδόντι δὲ μοι ἄν-
 “δρα ἀγαθὸν ἀγόμενον τῇ ἐμῶν λοχιτῶν ὑπὸ Δεξιππῳ, (ὃν ὑ-
 “μεῖς ἐπίστασθε ὑμᾶς προσδόντα) δεινὸν ἔδοξεν εἶναι· ⁵ ἐ ἀφεί-
 “λόμην, ὁμολογῶ. Καὶ ὑμεῖς μὲν ⁶ μὴ ἐκδῶτε· ἐγὼ δ’ ἑμαυ-

“rit ad horum aliquid *faciendum* auctorem esse, atque *adeò* ad-
 “versus me ipsum sententiam *hanc* fero, si ego lapidationis
 “vel alius cujusdam violenti princeps sum, me *utique* extremo
 “supplicio dignum esse, ac *sanè* poenam subibo. Porro sentio,
 “si quem etiam alium accusat, eum debere se Cleandri judi-
 “cio exhibere: nam eâ ratione vos culpâ liberabimini. Ut
 “verò nunc *se res* habet, grave *profectò* si, cùm putemus in
 “Græciâ nos & laudem & honorem consequuturos, horum
 “loco *præmiorum* nè quidem pares reliquis erimus, verùm à
 “civitatribus Græcis arcebimur.”

Secundùm hæc Agasias cùm surrexisset, “Per deos, inquit,
 “deâsque, viri, juro neque sanè Xenophontem mihi præce-
 “pisse ut hominem *illum* eriperem, neque quenquam è vo-
 “bis alium; sed cùm ipse virum fortem ex cohorte meâ du-
 “ci à Dexippo viderem, (quem vos prodidisse scitis ipsi) gra-
 “ve *id* mihi visum est; atque *adeò* *hominem* eripui, fateor.
 “Nec tamen vos *Cleandro* me dedatis *neceffe* est: ego verò me-

¹ Πετροβολίας] In lexicis deest hæc vox.

² Φημί] Valet hic οἶομαι, uti supra p. 353. ubi vide n. 4. & apud Homer. sic sapissimè.

³ ἢ μὴν] Vide p. 140. n. 2.

⁴ Μὴτε ὑμῶν] Sic MS. Eton. & edit. pleræque. In Steph. opera-

rum forsan vitio, legitur ἡμῶν εἴς.

⁵ Καὶ] Adi p. 451. n. 3.

⁶ Μὴ ἐκδῶτε.] *Amas.* vertit. Neque *profectò* est quòd vos illum ad supplicium dedatis: intellecto scilicet τῷ ἀρεστῷ βαλῶν, quem comprehenderat Dexippus, non Agasiâ τῷ ἀφείλομένῳ, seu qui comprehensum illi eripue-

“τόν, ὡςπερ Ξενοφῶν¹ λέγει, ὡρμαγήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ,
 “²ὃ ἂν βύλη³ ποιῇται· τῆς ἐνεκα μήτε πολέμῃτε Λακεδαι-
 “μονίοις, ³σώζεσθε τε ἀσφαλῶς ὅπη θέλῃ ἕκαστος. Συμπίμ-
 “ψατε μὲντοι ὑμῶν αὐτῶν ἐλόμμοι πρὸς Κλεάνδρον, οἵτινες,
 “εἴαν τι ἐγὼ ὡρμαλίπω, καὶ λέξουσιν ὑπὲρ ἐμῆς ἐπ’ ἀρχῶν.”
 Εκ τῆς ⁴ἐδωκεν ἡ γραμὰ ἕστινας βύλοιτο προσιλόμενον ἵεναι.
 Ο δὲ παρέλιτο αὐτῷ στρατηγός. Μετὰ ταῦτα ἐπορεύοντο πρὸς
 Κλεάνδρον Αἰαγίας καὶ οἱ στρατηγοί, καὶ ὁ ἀφαιρείς ἀνὴρ ὑπὸ
 Αἰαγίας· καὶ ἔλεγον οἱ στρατηγοί,

“Επιμψεν ἡμᾶς ἡ γραμὰ πρὸς σε, ὦ Κλεάνδρε· ἐπεὶ ἐκέ-
 “λευσέ σε, εἴτε πάντας αἰτίας, κρίναντα σεαυτὸν χρῆσθαι
 “ὃ, τι ἂν βούλη· εἴτε ἕνα τινὰ, ἢ δύο, ἢ καὶ πλείους αἰτίας,
 “τῆς ἀξίως παρασχέιν σοι ἐαυτὸς εἰς κρίσιν. Εἴ τι ἔν ἡμῶν
 “τινὰ αἰτία, παρέσμεν σοι ἡμεῖς· εἴτε καὶ ἄλλον τινὰ, φράσων·

“ipsum, ut Xenophon *faciendum* censet, Cleandri iudicio ex-
 “hibeo, ut quidquid voluerit agat: nec hanc de causâ *opus est*
 “ut bellum cum Lacedæmoniis geratis, & incolumes omni-
 “no quò quisque vult evadatis. Verùm è vobis tamen ipsis
 “deligite quos *tecum* unà ad Cleandrum mittatis, quique, si
 “quid ego prætermisero, pro me tum dicant tum agant. Ibi
 tum *ei* concessit exercitus ut iis quos vellet delectis *ad illum*
 proficisceretur. Is autem duces delegit. Secundùm hæc ad
 Cleandrum Agasias ducisque, & vir ille quem *Dexippo* eri-
 puerat Agasias, pergebant; *ad quem ubi pervenissent* duces ver-
 ba fecerunt *hæc*,

“Exercitus, Cleander, nos ad te misit; teque hortatur, five
 “in omnes culpam conjicis, ut cùm iudicium *de iis* ipse feceris,
 “pro arbitrio tuo *eos* tractares; five unum aliquem, vel duos,
 “vel plures accusas, æquum censent ut hi se ipsos tuo exhi-
 “beant iudicio. Quare si quid *est in quo* nostrum quenquam
 “accuses, tibi nos adiuvamus; five alium quenquam, exponito:

eripuerat. Sed Agasias cum verbo
 rectiùs intelligi videtur.

¹ I Λίγξ,] Vide p. 116. n. 4.

² O ἂν βύληται] MS. Eton. ὅ, π
 αὐ &c. Sic paulò infrà ὅ, π αὐ βύλη.

³ Σώζεσθε] Legitur etiam σιζέ-
 σθι. Sed recepta lectio, quam MS.
 Eton. edit. Steph. Leuncl. aliaque

præstant, mihi quidem satis sana
 videtur.

⁴ Εδωκεν ἡ] Eodem sensu venit
 id verbi suprâ p. 139. lin. ult. Ad-
 de K. II. p. 27. n. 2.

⁵ Επιδόσθι] Sic MS. Eton. At
 editi plerique dant επιδύσθι. nec
 ità malè. Vide p. 449. n. 3.

“ἔδεις γάρ σι ἀπίσαι, ὅτις ἂν ἡμῖν ἐθελήσῃ πείθεσθαι.” Με-
 τα ταῦτα παρελθὼν ὁ Ἀγασίας εἶπεν, “Εγώ εἰμι, ὧ Κλέαν-
 “δρε, ὁ ἀφελόμενος Δέξιππον ἀγοντος τῶτον τὸν ἄνδρα καὶ
 “παῖεν κελεύσεις Δέξιππον. Τῶτον μὲν γὰρ οἶδα ἄνδρα ἀγα-
 “θὸν ὄντα. ² Δέξιππον δὲ αἰρεθέντα οἶδα ὑπὸ τῆς στρατίας
 “ἀρχεν ³ τὸ πεντηκοντήρῃς ἧς ἡγησάμεθα ὡς Τραπεζυντίων,
 “ἐφ’ ᾧ τι πλοῖα συλλεγεῖν, ὡς σωζοίμεθα καὶ δοποδράντα
 “Δέξιππον, καὶ παρόντα οὖν στρατιώταις, μεθ’ ὧν ἐσώσῃ.
 “Καὶ τὰς τι Τραπεζυντίους ἀπεστρέψαμεν τὴν πεντηκοντορον,
 “καὶ κακοὶ δοκῶμεν εἶναι Διὰ τῶτον αὐτοὶ τι, ⁶ τὸ ἐπὶ τῶ-
 “τῳ, δοπολώλαμεν πάντες. Ἡκεῖ γὰρ, ὥσπερ ἡμεῖς, ὡς ἀπ-
 “ρον εἴη περὶ ἀπὸντας τὰς ποταμούς τι Διὰβῆναι, καὶ σωθῆναι

“quippe nemo non sese tibi sistet, qui nobis parere voluerit.”
 Secundum hæc progressus in medium Agasias ait, “Ego sum,
 “Cleander, qui virum hunc abducenti Dexippo eripui, &
 “qui nostros ferire Dexippum iussi. Etenim hunc sanè virum
 “fortem esse nôram; Dexippum verò nôram ab exercitu le-
 “ctum fuisse, qui quinquaginta remorum navi, quam à Tra-
 “pezuntiis petiveramus, præesset, quò navigia colligeret, ut
 “incolumes evaderemus; eundemque Dexippum aufugisse scie-
 “bam, atque milites prodidisse, quibuscum incolumis eò per-
 “venerat. Atque ita tum Trapezuntios quinquaginta remo-
 “rum navi privavimus, & improbi propter hunc esse vide-
 “mur; tum ipsi, quod ad hunc attinet, perieramus omnes.
 “Nam, æquè ac nos, audierat, fieri non posse ut, si pedibus
 “illinc proficisceremur, fluvios trajiceremus, & in Græciam

[ὁ Κλέανδρ.] Sic MS. Eton. Libri editi exhibent ὁ ἄνδρῃς, &c. Sed MS. St. lectionem postulare videntur ista, quæ sub finem orationis huiusce dicit Agasias: Εἰ δὲ σὺ ὄγας, ἢ ἄλλος τις τῶν &c.

[² Δέξιππον ὃν αἰρεθέντα &c.] Re-
 spice p. 343.

[³ Τῆς πεντηκοντήρης.] Vide p. 476.
 n. 7.

[⁴ Εφ’ ᾧ π.] Thucyd. l. i. c. 103.
 ἐφ’ ᾧ τι ἐξέλασαν &c. Schol. ἂν πὶ δ, ἐπὶ
 τοῦ ἐξέλασαν. Aristoph. Plut. v. 1001.
 cum infinitivo: Εφ’ ᾧ τι οὐκ ἔστι μη-

δύναμι μ’ εἰλθεῖν ἱπ. i. e. ut nè posthac
 &c. & ibid. v. 1142. Εφ’ ᾧ τι οὐκ ἔστι
 σὺ μετρίχον αὐτὸς &c. Adde sis quæ
 scripsit Stephanus Append. de dial.
 Att. p. 130.

[⁵ Δέξιππον.] Confer p. 27. n. 1.
 & p. 103. n. 1. Immeritò vocem
 illam Μυρεῖ, delendam censuit.

[⁶ Τὸ ἐπὶ τῶτῳ.] Similiter No-
 ster Hist. Gr. l. 3. haud ita longè
 à fine: ὥστ, τὸ μὲν ἐπ’ αἰσίωναις εἶ-
 ναι, δοπολώλατι &c. Confer p. 61.
 n. 2.

“εἰς τὴν Ελλάδα. ¹ Τῶτον ἔν πιῶτον ὄντα ἀφελόμεν. Εἰ δὲ
 “οὐ ἦγες, ἢ ἄλλες τις τ ² παρὰ σὺ, ³ καὶ μὴ τ παρ ἡμῶν ἀπο-
 “δράντων, εὖ ἴοιτο ὅτι ἐδὲν ἂν πύτων ἐποίησαι. ⁴ Νόμιζε δὲ,
 “εἰάν ἐμὲ νῦν ἀποκλείνης, δι’ ἀνδρα δειλῶν τι ἔ πονηρὸν, ἀραθὸν
 “δοκτενίων.”

Ακούσας ταῦτα ὁ Κλέανδρος ἔφη ὅτι Δέξιππον μὲν ὥστε
 ἐπαινῆ, εἰ ταῦτα πεποιηκὼς εἴη· οὐ μύτοι ἔφη νομίζεν, ἀδ’
 εἰς ⁵ Παμπόνηρον ἦν Δέξιππος, ⁶ βίαν χεῖναι πάχην αὐ-
 τὸν, ἀλλὰ κελθέντα ⁷ (ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν ἀξιοῦτε) τῆς δι-

“incolumes perveniremus. Hunc ergo talem hominem eri-
 “pui. Quodd si tu eum abduxisses, vel ex tuis quispiam alius,
 “non autem ex iis qui à nobis aufugerunt, certo scias me
 “nihil horum facturum fuisse. Si verò me jam interficies,
 “velim existimes te virum fortem, ignavi & improbi causâ in-
 “terficere.”

Hæc cùm Cleander audiisset, non laudare se Dexippum aie-
 bat, si hæc fecisset: neque tamen existimare se aiebat, tamen si
 nequissimus esset Dexippus, vim ei inferendam esse, sed iudicio
 de eo facto, (quemadmodum jam vos etiam fieri postulatis) pœ-

1 Τοῦτον οὖν &c.] Vide p. 184.
 n. 3.

2 Παρὰ σὺ,] Ità MS. Eton. edit.
 Flor. aliæque. In Steph. & Leuncl.
 legitur παρὰ σοι. Mihi placet scri-
 ptura recepta; quâcum intelligas
 oportet *πιστοφθεις*, ἀπεκαλμίν, vel
 quid aliud his adfinem participium.
 Noster K. Π. p. 205. Ταῦτα γὰρ ὁ παρ’
 ἐμῷ (scil. *πιστοφθεις* vel *ἀπεκαλμίν*-
ος) λέγει· τοῖς δὲ παρ’ ὑμῶν &c.

3 Καί] Adi p. 255. n. 2.

4 Νόμιζε δὲ — δοκτενίων.] Eius-
 dem constructionis exempla repe-
 riuntur Matt. XI. 1. Luc. VII. 45.
 Act. V. 42. & aliàs sæpè in N. T.
 libris. *Aristoph.* in *Pluto* v. 945. —
Ζηῶσκα γὰρ ἦσαν αἱ — *Ælian.* V. H.
 l. 9. c. 41. *Μίμνησ* — ἀνθρώπος ὄν.
 Cæterùm, MS. Eton. dat — καὶ πο-
 νηρὸν, ἀνδρα ἀραθὸν &c.

5 Παμπόνηρος.] In lexicis exstat
 sine auctore. Eadem est ratio τῷ

παχέλιος, quo usus est Noster p.
 350. ubi vide n. 5.

6 Βίαν χεῖναι &c.] Sic MS. E-
 ton. *Stephanus* in quibusdam vet.
 cod. legi adnotavit, βία χεῖναι πύ-
 ρον αὐτὸν· unde scribendum for-
 san conjicit, βίαν χεῖναι &c. Edi-
 tiones pleræque exhibent, δίκην
 πάχην αὐτὸν· pro quibus scripsisse
 Xenophontem non dubitat *Leuncl.*
 δὲν βίαν πάχην αὐτὸν· quorum in-
 terpretatio sive scholion, ex ejus-
 dem viri docti mente, est lectio
 recepta. *Muretus* legit βίαν χεῖναι
 &c. Quam sequi malis scriptu-
 ram, optio, lector, sit tua.

7 (ὥσπερ καὶ ὑμεῖς νῦν ἀξιοῦτε) τῆς
 &c.] Sic mihi distinguendus vide-
 tur & legendus hic locus. Edit.
 vet. dant — ἀλλὰ κελθέντα ὥσπερ καὶ
 ὑμεῖς νῦν, ἀξιοῦτε τὴν δίκην λαχόν.
 mendosè scribitur vox ultima pro —
 λαχόν. Edit. *Stephan.* ἀλλὰ κελθέντα
 (ὥσπερ

κῆς τοῦχῃν. ¹ Νῦν μὲν ἔν' ἄπῃ, κατὰ λῃπνίης τῆτον τ' ἄνδρα·
 ὅταν δ' ἐγὼ κελεύσω, πᾶρις πρὸς τ' κρίσω. Αἰπιῶμαι ᾧ ἔτι
 τὴν στρατιάν, ² ἔτι ἄλλον ἔδνα· ἐπεὶ γὰρ ἔτις αὐτὸς ὁμολογεῖ
 ἀφελῆσαι τ' ἄνδρα. Ο δ' ἀφαιρεθεῖς εἶπεν, ³ Εγὼ, ὦ Κλέαν-
 δρε, εἰ καὶ οἶμι με ἀδικῶντά τι ἀγέσθαι, οὐτ' ἐπαιεν ἔδνα, ἔτ'
⁴ ἔβαλλον· ἀλλ' εἶπον ὅτι δημόσια εἴη πὰρ πρόσβαλα· ⁵ ἦν γὰρ τῶν
 στρατιωτῶν δόγμα, εἴτις, ὅποτε ἡ στρατιὰ ἐξίοι, ἰδία λήζοιτο,
 δημόσια εἶναι πὰρ ληφθέντα. Ταῦτ' εἶπον· καὶ ⁶ ἐκ τῶν με-
 λαδῶν ἔτις ἦγεν· ἵνα μὴ φθέγχοιτο μηδεὶς, ἀλλ' ⁷ αὐτὸς λα-
 βὼν τὸ μέρϑ, ἀφώσκει τοῖς ληστῶν ⁸ ὡς τὴν ῥήτραν πὰ

nam eidem irrogandam. Vos quidem jam discedite, hoc ho-
 mine relicto; & cum ego denuntiavero, ad iudicium adesto-
 te. Neque verò vel exercitum, vel alium quenquam accu-
 so, quando hic ipse quidem fateitur se hominem eripuisse. Is
 autem, qui ereptus fuerat, inquit, Ego, Cleander, etsi me
 quid iniquè patrantem abductum fuisse putas, neque percussi
 quenquam, neque lapidibus petii: at pecora tantum esse pub-
 lica dixi: nam decretum militum sic conceptum fuerat ut, si
 quis, cum exercitus exiret, seorsum à ceteris prædaretur, pub-
 lica essent quæ caperentur. Hæc dixi; atque ibi tum me
 prehensum duxit ille; ut nè quis de ipso quid enuntiaret, ve-
 rum ipse partem nactus, contra pactum bona prædatoribus

(ὡς τὴν ῥήτραν) ἀξιοῦται τῆς δίκης
 τοῦχῃν: at pro ἀξιοῦται scribingum
 tandem censuit Stephanus ἀξιοῦται.
 Leuncl. exhibet — ἀλλὰ περιθίτα,
 ὡς τὴν καὶ ὑμῖν τῶν, ἀξιοῦται τῆς δίκης
 τοῦχῃν.

¹ Νῦν μὲν οὖν &c.] De muta-
 tā orationis formā vide p. 385.
 n. 1.

² Οὐτ' ἄλλοι &c.] Sic MS. Eton.
 additā etiam ἵπ post ἔδνα, & edi-
 tiones vet. In Stephan. & Leuncl.
 scribitur ἔτι ἄλλοι ἔδνα, &c. No-
 ster supra p. 480. Similiter dixit —
 μὴτι ὑμῶν ἄλλοι μηδὲνα.

³ Εγὼ, ὦ Κλέανδρε, εἰ &c.] Sic
 recte Steph. & Leuncl. In MS. E-
 ton. edit. Flor. aliisque vet. legi-
 tur, Εγὼ, ὦ ἄνδρες, εἰ καὶ οἶμι &c.

omnino malé; non enim οἷα di-
 cendum erat, si plures adpellāset,
 sed οἷαδε.

⁴ ἔβαλλον] Adi p. 477. n. 3.

⁵ ἦν γὰρ τῶν &c.] Vide p. 475.
 n. 7.

⁶ Εκ τῶν] Consule p. 441.
 n. 5.

⁷ Αὐτὸς λαβὼν τὸ μέρϑ, &c.]
 Confer cum his quæ reperiuntur
 supra p. 477.

⁸ Παρὰ τὴν ῥήτραν] Etymol. m.
 ῥήτρα, σωθήκη, ὁμολογία. Hesych.
 ῥήτρα, σωθήκη, ἀπὸ λόγου — ῥήτρας,
 σωθήκη. Ἰ' ἡσυχ. ῥήτρα ἐστὶ συμφω-
 νία καὶ σωθήκη ἐπὶ πρὶ ῥητοῖς, ὅ ἐστι
 ὁμολογία. Adde K. Π. p. 90. n. 1.
 & Suid. in v. ῥήτρα.

ζήτημα. Πρὸς ταῦτα ὁ Κλέανδρος εἶπεν, Ἐπεὶ τοῖνυν πει-
πης εἶ, ²κατάμεινε, ἵνα καὶ πρὸς σὲ βουλευσώμεθα.

Εκ τούτου ³οἱ μὲν ἀμφὶ Κλέανδρον ἤρξαντο· τὴν δὲ στρα-
τιὰν σωῆγε Ξενοφῶν, καὶ συνεβόλευε πέμψαι ⁴ἄνδρας πρὸς
Κλέανδρον, ⁵παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν. Εκ τούτου
ἔδοξεν ⁶αὐτοῖς, πέμψαντας στρατηγούς καὶ λοχαγούς ⁷καὶ
Δρακόντιον τὸν Σπαρτιάτην, καὶ τῶν ἄλλων οἱ ἔδοκουν ἴππῃ-
δαιοὶ εἶναι, δεῖσθαι Κλεάνδρου κατὰ πάντα τρόπον ἀφῆναι τὰ
ἄνδρε. Ελθὼν οὖν Ξενοφῶν λέγει, “Εχεις μὲν, ὦ Κλέανδρε,
“οὗτον ἄνδρα· καὶ ἡ στρατιά σοι ἐφέτο ὅ, τι ἐβούλου ποιῆ-
“σαι καὶ πρὸς τῶν, καὶ πρὸς ἐαυτῶν ἀπάντων. Νῦν δὲ σε αἰ-
“τιῶμαι καὶ δέοντα, δοῦναι σφίσι τὰ ἄνδρε, καὶ μὴ κατα-
“καίνειν· πολλὰ γάρ ἐν τῷ πρῶτῳ χρόνῳ πρὸς τὴν στρατίαν
“ἐμοχθησάτην. Ταῦτα δὲ σὲ τυχόντες, ὑποιοῦντά σοι ἀν-

conservaret. Ad hæc Cleander, Quando verò talis es, hic
maneto, ut de te quoque deliberemus.

Secundum hæc Cleander cum suis prandium sumebat: Xe-
nophon autem exercitum congregabat, atque id consilii dedit,
ut ad Cleandrum quosdam mitterent, qui pro viris *deditis* de-
precarentur. Tum visum est ipsis ut, missis ducibus & cohorti-
um præfectis & Dracontio Spartiate, & ex aliis *quibusdam*,
qui viderentur esse idonei, Cleandrum omni ratione rogarent,
ut viros illos dimitteret. *Ad eum* igitur cum venisset Xeno-
phon orationem hanc habuit, “Habes, Cleander, viros, *quos*
“*volebas*; exercitusque *adeo* tibi permittit, ut quidquid tibi vi-
“sum fuerit, tum de his, tum de ipsis universis statueres.
“Nunc abs te petunt rogantque ut ipsis viros dones, néve *eos*
“interficias: nam superiori tempore multos pro exercitu labo-
“res exanclârunt. Hæc autem si abs te impetrent, pro his ti-

1 Επεὶ τοῖνυν πειπτός] MS. Eton.
edit. Flor. Lemcl. alizque vet. re-
præsentant, ἐπεὶ τοῖνυν τορὸς εἶς.
quam lectionem in loco vertendo
sequutus est Amas. Rectius Steph.
ex vet. cod. reposuit τοῖνυν.

2 Κατάμεινε,] Respice p 475. n.6.

3 Οἱ μὲν ἀμφὶ &c.] Vide p. 450.
n. 4.

4 Αἰσθῆται] Adi p. 468. n. 2.

5 Παραιτησομένους] Thom. Mag.
Παρανῆμαι, τὸ συγγνώμη αἰτῶ, καὶ
τὸ δέσποζῆμα. Aristid. ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς
προσέως ineunte, Παρανῆμα μὲν οὖν
οἶσθ' ὅτι πρὸς αὐτῶν εἶς. T. 2.
edit. Oxon. p. 116.

6 Αὐτοῖς, πέμψαντας] Vide p.
348. n. 1.

7 Δρακόντιον] De quo vide sis p.
334.

“πὶ τῶν, ἐὰν βάλῃ ἡγεῖσθαι αὐτῶν, καὶ ἐὰν οἱ θεοὶ ἴλεω ᾖσιν,
 “ἐπιδείξεν σοι καὶ ὥς κέσμιοί εἰσι, καὶ ὥς ἱκανοὶ τῷ ἀρχόντι πι-
 “θόμενοι τὰς πολεμίας σὺν τοῖς θεοῖς μὴ φοβέσθαι. Δέονται
 “δὲ σε καὶ τῶν, ὡς ἀρχομένων καὶ ἄρχαντα αὐτῶν, πείραν
 “λαβεῖν καὶ Δεξιππῆ καὶ σφῶν καὶ τῶν ἄλλων, ² οἷος ἕκαστος
 “ἔστι, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκαστος νῆμει.” Ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαν-
 “δρος, “Ἀλλὰ ³ ναὶ μὰ τὸν Σιῶ, ἔφη, ⁴ ταχύ τοι ὑμῖν δοτακρι-
 “νοῦμαι. Καὶ τῷ τε ἀνδρὶ ὑμῖν δίδωμι, καὶ αὐτὸς παρέσο-
 “μαι” καὶ ἐὰν οἱ θεοὶ ⁵ ὡς ἀδιδῶσί τι, ἐξηγήσομαι εἰς τὴν ἑλ-
 “λάδα. Καὶ πολλοὶ οἱ λέγει ὑπὲρ ἀντίοι εἰσιν, ἢ οὓς ἐγὼ περὶ

“bi pollicentur, si dux ipsorum esse velis, ac dii fuerint pro-
 “pitii, se tibi declaraturos & quàm modesti sint, & quàm ido-
 “nei qui, suo cùm imperatori pareant, hostes diis juvantibus
 “non metuant. Hoc etiam te rogant, ut, ed profectus atque
 “in ipsos imperio potitus, tam de Dexippo quàm de ipsis a-
 “liisq̃ue periculum facias, qualis quisque sit, atque justam sin-
 “gulis mercedem tribuas.” Hæc cùm audisset Cleander, “At
 “per Dioscuros, inquit, sine morâ vobis respondebo; atque
 “adeò tum viros *hosce* vobis dono, tum ipse adero; & si quid
 “dii concefferint, dux *vobis* in Græciam ero. Ac longè sa-
 “pè sermones hi contrarii sunt illis, quos ex quibusdam de

1 Ἀρχαντα αὐτῶν,] In MSto Eton. & edit. vet. exstat — ἰαυτῶν, in Steph. αὐτῶν.

2 Οἷος ἕκαστος ἔστι, καὶ τὴν ἀξίαν &c.] Locum sic distinctum, scriptum expositumque exhibere visum est. In MSto Eton. & edit. vet. ita se habet — οἷς ἕκαστος ἔστι, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκαστος ἔστι. omninò mendosè. Cæterum, Lenncl. sic vertit, quàm ipsorum quilibet sunt cuique tribuere possit: rectius, ut mihi quidem videtur, utut liberius, Amas. in hunc modum, quâ quisque fide ac virtute sit, atque ut pro merito cuique suo honorem habeas. Similiter Noster adhibuit ἀξίαν Κ. Π. p. 238. ἐπειδὴν περὶ οἱ σωσθήκει πύδωμαι, τότε τὴν ἀξίαν ἕκαστος — ποιήσομαι δὲ πιδιδίκα.

3 Ἀλλὰ ναὶ μὰ &c.] MS. Eton.

dat. Ἀλλὰ καὶ τὸν Σιῶ, &c. nec malè. Edit. vet. Ἀλλὰ καὶ μὰ τὸν Σιῶ, &c. Lenncl. Ἀλλὰ καὶ μὰ τὸν Σιῶ, &c. minùs rectè. Receptam lectionem exhibet edit. Steph. Cæterum, hæc uli formulâ, jurare solebant Lacedæmonii. Aristoph. Eip. v. 213. Ναὶ τὸν Σιῶ, &c. Schol. Οὐτὼ τοῦ Διοσκουρέους οἱ Λακεδαιμόνιοι Σιῶς ἔλεγον. Similiter Idem ad Avtop. v. 81. Hinc sua Phavor. ad v. Σιῶ. Apud Nostrium etiam Pali-machus Laco Hist. Gr. l. 4. ferè medio: Ναὶ τὸν Σιῶ, &c. Porro, in istiusmodi jurisjurandi formulis ναὶ & μὰ simul sæpè reperiri notissimum est.

4 Ταχύ τοι.] Vide p. 471. n. 8.

5 Παρεδιδῶσί τι,] Scil. latum ali-quod prosperumque portenderint.

“ὅμων ἐρίων ἤκουεν, ὡς τὸ τραγῆμα ¹ ἀφισῶτε διὰ Λακε-
“δαιμονίων.”

Εκ τῶν οἱ μὲν, ἐπαινοῦντες, ἀπῆλθον ἔχοντες τὸ ἄνδρ^α
Κλεάνδρ^{ον} δὲ ² ἐθύετο ὅτι τῇ πορείᾳ, καὶ σωῆν Ξενοφῶν-
τι φιλικῶς, καὶ ξενίαν σωθεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἑώρα αὐ-
τὸς τὸ παραγγελλόμενον εὐπύκτως ποιουῦντες, καὶ ³ μᾶλλον
ἐπεθύμει ἡγεμῶν εἶναι αὐτῶν. Ἐπεὶ μὲντοι ⁴ θυομένη αὐτῷ
ὅτι τρεῖς ἡμέρας ἐκ ἐγγυετο τὰ ἱερά, συγκαλέσας οὖν στρα-
τηγούς εἶπεν, “Εμοὶ μὲν ⁵ οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερά ἐξά-
“γειν· ὑμεῖς μὲντοι μὴ ἀθυμεῖτε τῶν ἐνεκα· ⁶ ὑμῖν μὲν γὰρ,
“ὡς εἶκε, δέδοται ἐκχομίσθαι οὖν ἄνδρας· ⁷ ἀλλὰ πορεύε-
“σθε. Ἡμεῖς δὲ ὑμᾶς, ἐπειδὴν ἐκείσε ἤκητε, δεξόμεθα ὡς
“ἀν δυνώμεθα κάλλιπα.”

“vobis audiui, vos exercitum scilicet ad defectionem à Lace-
“dæmoniis impellere.”

Hic illi qui ad Cleandrum missi fuerant, collaudato eo, cum
viris illis discesserunt: at Cleander exta de itinere consulebat,
& Xenophonte amanter utebatur, atque inter se amicitiam
hospitalem instituebant. Cum vero eos etiam videret compo-
sitè imperatum facere, magis etiam dux eorum esse cupiebat.
Verùm ubi, eo triduum rem sacram faciente, læta non erant
exta, convocatis ducibus hæc verba fecit, “Mihi læti quid of-
“ferre nolunt exta de copiis educendis ea consulenti: vos verò
“nè sitis idcirco demissis animis; nam vobis, uti videtur, con-
“cessum est ut viros hos exportetis: quin igitur pergite. Nos
“autem, posteaquam eò veneritis, quam potuerimus honestif-
“simè vos excipiemus.”

¹ Αφισῶτε] Sic MS. Eton. e-
dit. Flor. Steph. Lenncl. aliæque.
Legitur etiam ἀφισατο: & pro καὶ
πολλοὶ οἱ θεοὶ paulò ante, in MSto
illo & edit. vet. καὶ πολλοὶ οἱ θεοὶ.
Perperam.

² Εθύετο ἐπὶ τῇ &c.] Vide p. 454.
n. 4. p. 459. n. 3.

³ Μᾶλλον ἐπιθύμει &c.] MS. E-
ton. μᾶλλον ἐπὶ ἐπιθύμει ἡγεμῶν γενέ-
σθαι αὐτῶν.

⁴ Θυομένη αὐτῷ &c.] Adi p. 458.
n. 1.

⁵ Οὐκ ἐθέλει γενέσθαι &c.] Vide p.
457. n. 4. & cum ἐξάγειν intellige
εἰς τὸ.

⁶ Ὑμῖν — δίδεται] Plenè scri-
pseris, ὑμῖν — διὰ τῶν θεῶν — δίδεται
θεοῖς. Sic Noster Hist. Gr. l. 7. sub
init. ἐπὶ δὲ καὶ διὰ τῶν θεῶν δίδεται ὑ-
μῖν εὐτυχεῖν &c. Confer Mat. XIII.
11. ubi ad Hebraicum loquendi
genus perperam confugit Grosius.
Adde p. 481. n. 4.

⁷ Ἀλλὰ πορεύεσθε] Adi p. 471.
n. 6.

Εκ τούτου ἔδοξε τοῖς στρατιώταις δοῦναι αὐτῷ τὰ δημόσια
 πρόβατα. Ο δὲ, δεξάμενος, πάλιν αὐτοῖς ἀπέδωκε καὶ
 αὐτοὺς μὲν ἀπέπλεε. Οἱ δὲ στρατιῶται, θλασθέντες τὸν σίτον,
 ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι, καὶ τὰλλα, ἃ εἰλήφεον, ἐξέπορεύον-
 ται ¹ διὰ τῶν Βιθυνῶν. ² Ἐπεὶ δὲ ἔδει ἐντυγχάνειν, προδύ-
 μνοι πρὸ ὁρθῆς ὁδόν, ὥς ἔχοντες τι εἰς τὴν ³ Φιλίαν διεξελ-
 θεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς ⁴ πύμπαιιν ὑποσρέψαντας εἰλθεῖν μίαν
 ἡμέραν καὶ νύκτα. Τοῦτο δὲ ποιήσαντες, ἔλαβον πολλὰ καὶ
 ἀνδράποδα καὶ πρόβατα· καὶ ἀφίκοντο ⁵ ἑκταῖσι εἰς Χρυσό-
 πολιν ⁶ τῆς Χαλκηδονίας· καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἡμέρας ἑπτά, τὰ
 λάφυρα πωλόντες.

Tum militibus visum est ut pecora ei publica donarent. Il-
 le, cum ea accepisset, rursus iis reddidit; ac ipse quidem in-
 de solvit. Et milites, distributo frumento, quod comportâ-
 rant, aliisque rebus, quas ceperant, per Bithynos proficisci
 coeperunt. Cum autem, rectâ incedentes viâ, nihil offende-
 rent, ut aliquâ cum prædâ in *regionem* amicam transirent, vi-
 sum est ipsis ut versis retro pedibus diem unam ac noctem iter
 facerent. Hoc cum fecissent, multa tum mancipia tum peco-
 ra ceperunt: atque die sexto Chrysopolin Chalcedoniæ *oppi-*
dum pervenerunt; ibique dies septem manserunt, cum spolia
interea venderent.

¹ Διὰ τῶν Βιθυνῶν.] Vide p. 324.

n. 3.

² Ἐπεὶ δὲ ἔδει &c.] Quæ Steph.
 ad *Amas.* sic exponit, Cum nulla
 illis præda in eo itinere occurreret, quam
 in amicorum fines diverterent, secum

asportare possent.

³ Φιλίαν] Vide p. 326. n. 4.

⁴ Τύμπαιιν] Ad p. 402. n. 2.

⁵ Ἑκταῖσι] Respice p. 455. n. 1.

⁶ Τῆς Χαλκηδονίας] Consule p.
 122. n. 5.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ Ζ΄.

ΟΣΑ μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μὲν Κύρου ἐπισταζάν οἱ Ἕλληνες μέχρι τῆς μάχης, καὶ ὅσα, ἐπεὶ Κύρος ἐπελεύτησεν, ἐν τῇ πορείᾳ, μέχρις εἰς τὸ Πόντον ἀφίκνυντο, καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Πόντος ² πεζοὶ ἐξίοντες ³ καὶ πλεόντες ἐποίησαν, μέχρις ⁴ ἐξω τῆς σῆματος ἐγένοντο ἐν Χρυσοπόλει τῆς Ἀσίας, πάντες ἐν τῷ προόδῳ λόγῳ δεδήλωται.

Ἐκ τούτων ὁ Φαρνάβαζος, ⁵ φοβούμενος τὸ κράτευμα μὴ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν στρατεύηται, ⁶ πέμψας ⁷ πρὸς Ἀναξίβιον τὸν ναύαρχον, (ὁ δὲ εἵτοχεν ἐν Βυζαντίῳ ὧν) εἶδεν τὴν ἀναβάσιν τὸ κράτευμα ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ ὑποχρεῖτο πάντα ποιῆσαι αὐτῷ, ὅσα δέοι. Καὶ Ἀναξίβιος μετεπέμψατο τὰς στρατηγὰς καὶ λοχαγὰς τῆς στρατιᾶς εἰς Βυζάντιον καὶ ὑποχρεῖτο, εἰ διαβαῖεν, μι-

QUÆCUNQUE in expeditione cum Cyro superiore in *Asiam* susceptâ ad pugnam usque gesserint Græci, & quæ, posteaquam occubuisse Cyrus, in itinere, donec in Pontum pervenirent, quæque à Ponto pedibus egressi & navigatione usque fecerint, donec extra Ponti ostium in oppidum Asiae Chrysopolin venerunt, ea quidem superiore commentario expressa sunt omnia.

Post hæc Pharnabazus, cum metueret ne Græcorum exercitus in ditionem suam bellum inferret, missis ad Anaxibium navarchum (is autem Byzantii tum fortè erat) legatis, rogabat ut exercitum ex Asia trajiceret, atque adedò pollicebatur ei se facturum omnia, quæcunque fieri oporteret. Et Anaxibius duces militumque in cohortes distributorum præfectos ad se Byzantium arcessivit; ac pollicitus est, si trajicerent, mi-

1 Ὅσα μὲν δὴ &c.] Confer p. 337. n. 1.

2 Πεζοὶ] Inspice p. 456. n. 5. In MSto Eton. legitur πεζῶν.

3 Καὶ πλεόντες &c.] MS. Eton. καὶ ἐκπλεόντες ἐποίησαν, &c. Quidam etiam editi vet. exhibent ἐποίησαν.

4 Εξω τῆς σῆματος] Confer p.

262. n. 2.

5 Φοβούμενος τὸ &c.] Refer sis oculos ad p. 407. n. 5. Porro, pro ἀρχῇ MS. Eton. repræsentat χεῖρας.

6 Πέμψας] Inspice p. 476. n. 2.

7 Πρὸς Ἀναξίβιον] De quo vide

p. 338.

δοφορὰν ἔσοθαι τοῖς στρατιώταις. Οἱ μὲν δὲ ἄλλοι ἔφασαν
¹ βυλδοσάμενοι ἀπαγγεῖν. Ξενοφῶν δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἀπαλ-
 λάξοις ἤδη δὸτ' ἔσραπᾶς καὶ βύλοισι δόπολιν. Ο ἦ Ανα-
 ξίβιος ἐκέλευσεν αὐτὸν ² συνδιαβάντα, ἔπειτα ἔτως ἀπαλλάτ-
 τας. Εφη ἔν ταῦτα ποιήσειν.

Σεύθης δὲ ὁ Θραῦξ πέμπει ³ Μηδοσάδην, καὶ κελεύει Ξενο-
 φῶντα συμπροθυμείσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στρατόμα, καὶ εἶπεν,
 αὐτῷ ταῦτα συμπροθυμηθέντι οὐ μεταμελήσειν. Ο δ' εἶπεν,
⁴ Ἀλλὰ τὸ μὲν στρατόμα διαβήσεται· τίς γὰρ ἕνεκα μηδὲν ⁵ π-
 λείτω μήτε ἐμοί, μήτε ἄλλω μηδενί. Επειδὴν ἦ διαβῇ, ἐγὼ
 μὲν ἀπαλλάξομαι· πρὸς δὲ εἴς τ' ἀγαθόντας καὶ ⁶ ἐπικαι-
 ρίους ὄντας ⁷ προσφερέσω, ὡς ἂν αὐτῷ δοκῇ.

litibus datum fore stipendium. Et alii quidem se deliberatio-
 ne de re habitâ quid tandem statuerint ei renuntiuros aiebant;
 at Xenophon ei dixit ab exercitu se jam discessurum velleque
 adedè inde solvere. Anaxibius autem eum hortatus est ut unâ
 cum exercitu trajectus sic deinde demum ab eo discederet. Ita-
 que se facturum hæc aiebat.

Cæterùm interea Seuthes Thrax Medosadem mittit, Xeno-
 phontémque per eum hortatur id operam studiosè unâ cum ipso
 daret, ut exercitus trajiceret; aiebátque minimè futurum ut
 eum facti pœniteat, in id si alacri animo unâ cum ipso incubue-
 rit. Exercitus utique, aiebat Xenophon, trajiciet: nec hujus
 rei causâ quidquam vel mihi, vel alii cuiquam pendat necesse
 est. Verùm quamprimùm trajecerit, equidem discedam: erga
 eos autem, qui apud exercitum manebunt & rebus conficiendis
 erunt idonei, sic se gerat, ut ipsi visum fuerit.

¹ Βουλδοσάμενοι ἀπαγγεῖν] Sic rectè cum Stephano legitur. MS. Eton. & edit. quædam vet. dant βυλδοσάμενοι ἀπαγγεῖν: in Leimcl. etiam reperitur ἀπαγγεῖν. Cæterùm, observante Steph. cum ἔφασαν jungitur ἀπαγγεῖν, perinde ac si diceretur ἔφασαν ἀπαγγεῖν μὲν τὸ βυλδοσάμεναι.

² Συνδιαβάντα,] In lexicis deest.

³ Μηδοσάδην] Scribitur & Δημωσάδην.

⁴ Ἀλλὰ τὸ μὲν &c.] Sic rectè Steph. & Leimcl. In MS. Eton. & vet. quibusdam edit. pessimè scribitur Ἀλλὰ τὸ μὲν στρατόμα ἐ διαβήσεται. Muretus legit Ἀλλὰ τὸ μὲν στρατόμα μόνον διαβήσεται. Et Steph. quidem στρατόμα μόνον detortum fuisse suspicatus est.

⁵ Τελείτω] Vide p. 222. n. 3.

⁶ Ἐπικαίριος] Vide K. Π. p. 322. n. 1.

⁷ Προσφερέσω,] Vide p. 383. n. 3.

Εκ τῶν Δραβάνων πάντες εἰς Βυζάντιον οἱ στρατιῶται· καὶ μισθὸν μὲν ἐκ ἐδίδε οὗ Ἀναξίβιος· ἡ ἐκήρυξε δὲ, λαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη οὗ στρατιώτας ἐξίεναι, ὡς δότοπέμψων τε ἅμα² καὶ ἀρίθμὸν ποιήσων. Ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται ἤχοντο ὅτι ἐκ εἶχον ἀργύρου ἡπιστίζεσθαι εἰς τὴν πόρειαν, ἢ ὀκνηρῶς συνεσκευάζοντο.

Καὶ ὁ Ξενοφῶν Κλεάνδρῳ³ τῷ ἀρμοστῇ ξένος γεγεννημένῳ, προσελθὼν ἠπαύζετο αὐτὸν, ὡς ἀποπλευσόμενος ἦδη. Ὁ δ' αὐτῷ λέγει, Μὴ ποιήσης ταῦτα·⁴ εἰ δὲ μὴ, ἔφη, αἰτίαν ἔξεις· ἐπεὶ καὶ νῦν πινὲς ἦδη σὲ αἰπῶν⁵, ὅτι καὶ ταχὺ ἐξέρπη τὸ κράτευμα. Ὁ δ' εἶπεν, Ἀλλ' αἰτίας μὴ ἔγωγε ἐκ εἰμὶ τῶν, οἱ δὲ στρατιῶται αὐτοῖς ἐπισπασμῷ⁶ δεόμενοι, ἢ ἐκ ἐχοντες, διὰ τὸ ἀθυμῶσι⁷ πρὸς τὴν ἔξοδον. Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, ἐγὼ σοι συμβαλεύω ἐξελθεῖν μὴ ὡς πορευόμενον· ἐπειδὴ δ' ἔχω γῆν⁸ τὸ κράτευμα,

Exin milites universi in Byzantium trajiciunt; & stipendium quidem iis non dabat Anaxibius: at præconis voce edixit, ut sumptis armis vasisque milites oppido excederent, quasi eos dimittere simul & numerum inire vellet. Hic graviter ferebant milites se non habere pecuniam, quâ com meatum ad iter redimerent, atque adeò segniter vasa colligebant.

Ac Xenophon Cleandro Byzantii præfecto hospitio junctus, adiit eum & salutavit, quasi qui jam jam inde soluturus esset. At ille dicit ei, Nè feceris hoc: sin aliter, inquit, culpâ te neberis; cùm nunc etiam tibi jam culpæ dent nonnulli, quod non celeritèr sed ex oppido velut rependo egreditur exercitus. Et Xenophon, At ego certè quidem, ait, ejus rei non sum auctor; verùm milites ipsi quod com meatu egeant, nec quidquam habeant, idcirco segnibus sunt ad exeundum animis. At ego tamen, inquit Cleander, id tibi consilii do ut, quasi proficisci cum iis velis, oppido exeas: cùmque extra id fuerint,

1 Εκήρυξε] Vide p. 461. n. 2.

2 Καὶ ἀρίθμῳ ποιήσων.] Vide p. 355. n. 4.

3 Τῷ ἀρμοστῇ ξένος] Vide p. 479. n. 3. Sub finem libri sexti pag. 487. dixerat de seipso Noster & Cleandro, καὶ ξένος συνιστάλοισι. A. di p. 112. n. 2.

4 Εἰ δὲ μὴ.] Vide p. 411. n. 1.

5 Ἐπισπασμῷ] Hesych. Ἐπισπασμῶν, ἰφοδασμῶν.

6 Πρὸς τὴν ἔξοδον] Vide p. 347. n. 3.

7 Ἀλλ' ὅμως &c.] Ità edit. Steph. & Leuncl. In Flor. aliisque libris legitur Ἀλλ' ὁ μὴ ἔφη &c.

τότε ἀπαλλάττεισθαι. Ταῦτα πίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἐλθόντες
 πρὸς Αναξίβιον διαπραξόμεθα ἔτι. Ελθόντες ἔλεγον ταῦ-
 τα. Ο δὲ ἐκέλευσεν ἔτι πίνειν, ¹ καὶ τὴν ταχίστην ἐξίεναι συνε-
 σκιδασμύχης· καὶ ² προσωνειπείν, ὅς ἂν μὴ παρῇ ³ εἰς τὴν ἐξε-
 τασιν ἢ τὴν δριφμόν, ὅτι ⁴ αὐτὸς αὐτὸν αἰτιάσεται. ⁵ Ἐντεῦθεν
 ἐξήεσαν οἱ τε στρατηγοὶ πρῶτον, καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἤδη τε πάντες
 πάλιν ὀλίγων ἔξω ἦσαν, καὶ Ετεόνικος εἰσῆκει ὡρᾷ τὰς πύλας,
 ὥς, ὅποτεν ἔξω γένων) πάντες, ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὴν
 μοχλὸν ἐμβάλων.

Ο δὲ Αναξίβιος, συγκαλέσας οὖν στρατηγὸς καὶ τὰς λό-
 χαγὰς, ⁶ ἔλεγε, Τὰ μὲν Ὀπιτήδεια, ἔφη, λαμβάνετε ἐκ τῶν
 Θρακίων κωμῶν (εἰσὶ γὰρ αὐτόθι πολλὰ καὶ κρητὰ καὶ πυροὶ, καὶ
 τὰλλα τὰ Ὀπιτήδεια) λαβόντες γὰρ πορεύεσθε εἰς τὴν Χερρόνησον,
 ἐκεῖ γὰρ Κυνίσκος ὑμῖν μισθοδοτήσει. Ἐπακύναντες δὲ τινες τῶν
 στρατιωτῶν ταῦτα, ἢ καὶ τῶν λοχαγῶν τις, ⁷ διαγγέλλει εἰς τὸ

tum demum discedas. Hæc ergo, ait Xenophon, ad Anaxi-
 bium profecti ita conficiamus. *Ad quem* cum venissent expo-
 nebant ea. Hortatus autem est ille ut ita facerent, ac quam-
 primùm collectis vasis exirent *coriæ*; atque insuper denuntian-
 dum curarent futurum, ut is qui recensui *agendo* numeróque
ineundo non interfuerit, seipsum culpâ oneret. Mox deinde
 duces primùm exiêrunt, ac postea cæteri. Jámque aded om-
 nes, præter paucos, extra *oppidum* erant, & Eteonicus ad por-
 tas itabat, ut, cum egressi essent omnes, portas occluderet, ac
 pessulum obderet.

Anaxibius autem, convocatis ducibus & cohortium præfe-
 ctis, Commeatus, inquit, è vicis Thraciis sumite; (est ibi uti-
 que multum hordei triticique, & aliæ res necessariæ) *quos* cum
 sumpseritis in Cherronesum pergite, atque illic Cyniscus sti-
 pendium vobis numerabit. Hæc cum fortè audissent militum
 nonnulli, vel è cohortium etiam præfectis aliquis ad exercitum

ἰ Καὶ τὴν ταχίστην] Vide p. 278. αὐτὸν &c.

n. 3.

² Προσωνειπείν,] In lexicis non
 compareret.

³ Εἰς τὴν ἐξέτασιν] Vide p. 355.
 n. 3.

⁴ Αὐτὸς αὐτὸν &c.] Sic Steph. &
 Leuncl. In edit. vet. scribitur αὐτὸς

⁵ Ἐντεῦθεν] Vide p. 474. n. 5.

⁶ Ἐλεγε, τὰ μὲν — ἔφη,] Vide p.
 436. n. 2.

⁷ Διαγγέλλει εἰς &c.] Eadem est
 loquendi ratio, quæ reperitur Joh.
 VIII. 26. — ταῦτα λέγω εἰς τὸν κόσμον.
 Frustrâ itaque fuit Cl. Millius Pro-
 legom.

εράπνευμα. Καὶ οἱ μὲν στρατηγοὶ ἐπιωθάνοντο πρὸς τῷ Σεύθῃ, πώπρεα πολέμιος εἴη ἢ φίλος. Ἐπώπρεα Ἰλίου τῷ ἱερῷ ὄρεος δέοι πορεύεσθαι, ἢ κύκλῳ Ἰλίου μέσης τῆς Θράκης.

² Ἐν ᾧ δὲ οὗτοι ταῦτα διελέγοντο, ³ οἱ γὰρ στρατιῶται ἀναρπάσσοντες τὰ ὅπλα ⁴ θέουσι δρόμῳ πρὸς τὰς πύλας, ὡς πάλιν ⁵ πρὸς τὸ τείχος εἰσόντες. Ὁ δὲ Ετεόνικος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ὡς εἶδον πρὸςθρόνους οὗτον ὀπλίτας, συγκλείουσι τὰς πύλας, καὶ τὸ μοχλὸν ἐμβάλλουσιν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐκπύουσι τὰς πύλας, καὶ ἔλεγον ὅτι ἀδικώταται πάροισιν ἐκβαλλόμενοι εἰς οὗτον πολεμικούς· καὶ κατασχίσαι τὰς πύλας ἔφασκεν, εἰ μὴ ἐκόντες ἀνοίξουσιν. Ἄλλοι δὲ ⁶ αὐτῶν ἔθεντο πρὸς τὴν θάλατταν, καὶ ⁷ πρὸς τὴν χιλήν τῷ τείχεος ⁸ ὑπερβάλλουσιν εἰς τὸ πόντον· ἄλλοι δὲ οἱ ἐτόγχανον ⁹ ἐνδὸν ὄντες τῷ στρατιωτῶν, ὡς ὁρῶσι

effert. Et duces quidem de Seuthe percontabantur, utrū hostis esset an amicus: ac utrū iter per montem sacrum fit faciendum, an circulatim per mediam Thraciam.

Dum illi de his inter se colloquebantur, milites correptis armis cursu ad oppidi portas tendunt, quasi rursus intrā muros ingredi vellent. At Eteonicus & qui cum eo erant, ut adcurrentes viderunt gravis armaturæ milites, portas occludunt, ac pessulum obdunt. Milites autem portas pulfabant, seque gravissimā aiebant injuriā adfici, qui hostibus objicerentur; ac diffissuros se portas aiebant, nisi eas sponte suā aperirent. Ex iis verò alii ad mare currebant, & juxta muri chelen in urbem evadunt: alii de militibus qui intus fortè erant, ut quid

legom. N. Test. pag. 21. cū hanc quoque phrasin Solæcisimis suis adnumeravit.

1 Διὰ τῷ ἱερῷ &c.] Scholiast. ad Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. v. 1017. adnotatis de monte sacro, cujus meminit Noster p. 321. addit, ἐστὶ καὶ ἄλλο ἱερὸν ὄρος Θράκης. De his plura in Ind. Geogr.

2 Ἐν ᾧ] Adip. p. 343. n. 7.

3 Οἱ γὰρ &c.] Sic legendum coniecit Steph. Vulgò, οἱ περ.

4 Θέουσι δρόμῳ] Vide p. 81. n. 2.

5 Πρὸς τὸ τείχος] MS. Eton. εἰς τὸ τείχος &c.

6 Αὐτῶν] In MSto Eton. deest.

7 Πρὸς τὴν χιλήν] Schol. ad Thucyd. l. 1. c. 63. Χιλή, inquit, καλεῖται οἱ ἱμπεριῶντες πρὸς θάλασσαν τείχος περὶ ὅλην λιθὸν, Ἰλίου τῷ ἱερῷ βίαν, μὴ τὸ τείχος βλέπεται· εἰρηται δὲ πρὸς τὸ ἱοικίνα χιλή βίος. Sic & Suid. ad v. Adde J. Poll. l. 1. segm. 102. n. 22.

8 ὑπερβάλλουσιν] MS. Eton. dat. ὑπερεβαίνουσιν, ex interpretamento. Vide p. 251. n. 5.

9 Ἐνδόν] Vide p. 298. n. 1.

τότε ἀπαλλάττεσθαι. Ταῦτα πίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἐλθόντες
 πρὸς Αναξίβιον Διαπραξόμεθα ἕτως. Ἐλθόντες ἔλεγον ταῦ-
 τα. Ο δὲ ἐκέλευσεν ἕτω ποιεῖν, ¹ καὶ τὴν ταχίστην ἐξίεναι σπε-
 σκιδασμόν· καὶ ² προσανειπεῖν, ὅς ἂν μὴ παρῇ ³ εἰς τὴν ἐξέ-
 πασιν ἐπὶ τὸν δριφμόν, ὅτι ⁴ αὐτὸς αὐτὸν ἀπαύσεται. ⁵ Ἐντεῦθεν
 ἐξήρσαν οἱ τε στρατηγοὶ πρῶτον, καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἤδη τε πάντες
 πάλιν ὀλίγων ἔξω ἦσαν, καὶ Ετεόνικος εἰσήκει ὡρᾶ τὰς πύλας,
 ὥς, ὅπου τὰν ἔξω γένων) πάντες, ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὴν
 μοχλὸν ἐμβαλὼν.

Ο δὲ Αναξίβιος, συγκαλέσας οὖν στρατηγὸς καὶ τὰς λό-
 χαγὰς, ⁶ ἔλεγε, Τὰ μὲν Ὀπιτήδεια, ἔφη, λαμβάνετε ἐκ τῶν
 Θρακίων κωμῶν (εἰς ἣν αὐτόθι πολλαὶ κρηταὶ καὶ πυροὶ, καὶ
 πᾶλλα τὰ Ὀπιτήδεια) λαβόντες ἣν προέυεθε εἰς τὴν Χερρόνησον,
 ἐκῆ ἣν Κυνίσκος ὑμῖν μισθοδοτήσῃ. Ἐπακύναντες δὲ πινες τῶν
 στρατιωτῶν ταῦτα, ἣ καὶ τῶν λοχαγῶν τις, ⁷ ἀγαγγέλλει εἰς τὸ

tum demum discedas. Hæc ergo, ait Xenophon, ad Anaxi-
 bium profecti ita conficiamus. *Ad quem* cum venissent expo-
 nebant ea. Hortatus autem est ille ut ita facerent, ac quam-
 primum collectis vasis exirent *coriæ*; atque insuper denun-
 tiandum curarent futurum, ut is qui recensui *agendo* numeroque
ineundo non interfuerit, seipsum culpâ oneret. Mox deinde
 duces primum exierunt, ac postea cæteri. Jamque aded om-
 nes, præter paucos, extra oppidum erant, & Eteonicus ad por-
 tas stabat, ut, cum egressi essent omnes, portas occluderet, ac
 pessulum obderet.

Anaxibius autem, convocatis ducibus & cohortium præfe-
 ctis, Commeatus, inquit, è vicis Thraciis sumite; (est ibi uti-
 que multum hordei triticique, & aliæ res necessariæ) quos cum
 sumperitis in Cherronesum pergite, atque illic Cyniscus sti-
 pendium vobis numerabit. Hæc cum fortè audissent militum
 nonnulli, vel è cohortium etiam præfectis aliquis ad exercitum

¹ Καὶ τὴν ταχίστην] Vide p. 278. αὐτὸν &c.

π. 3.

² Προσανειπεῖν,] In lexicis non
 comparat.

³ Εἰς τὴν ἐξέπασιν] Vide p. 355.

π. 3.

⁴ Αὐτὸς αὐτὸν &c.] Sic Steph. &
 Leuncl. In edit. vet. scribitur αὐτὸς

⁵ Ἐντεῦθεν] Vide p. 474. n. 5.

⁶ Ἐλεγε, Τὰ μὲν — ἔφη,] Vide p.
 436. n. 2.

⁷ Διαγγέλλει εἰς &c.] Eadem est
 loquendi ratio, quæ reperitur Joh.
 VIII. 26. — ταῦτα λέγω εἰς τὴν ἑσπέρην.
 Frustrâ itaque fuit Cl. Millii Pro-
 legom.

γράψυμα. Καὶ οἱ μὲν στρατηγοὶ ἐπωθάνοντο πρὸς τῷ Σεύθῃ, πόπρεα πόλεμος εἴη ἢ φίλος. Ἐπότερα ἄρα τῷ ἱερῷ ὄρεος δέοι προεῖναι, ἢ κύκλῳ ἄρα μέσης τῆς Θράκης.

² Ἐν ᾧ δὲ οὗτοι ταῦτα διελέγοντο, ³ οἱ γὰρ στρατιῶται ἀναρπίσαντες τὰ ὅπλα ⁴ θέουσι δρόμῳ πρὸς τὰς πύλας, ὡς πάλιν ⁵ πρὸς τὸ τεῖχος εἰσόντες. Οὗ δὲ Επεόνικος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ὡς εἶδον προαφέντας οὗτο ὀπλίτας, συγκλείουσι τὰς πύλας, καὶ τὸ μυχλὸν ἐμβάλλουσιν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐκπλίουσι τὰς πύλας, καὶ ἔλεγον ὅτι ἀδικώτατα πάροισιν ἐκβαλλόμενοι εἰς οὗτο πολεμικοὺς καὶ καταρτίσειν τὰς πύλας ἐφασαν, εἰ μὴ ἔχοντες ἀνοίξουσιν. Ἄλλοι δὲ ⁶ αὐτῶν ἔειπον πρὸς τὴν θαλάσσαν, καὶ ⁷ πρὸς τὴν χελὴν τῷ τείχους ⁸ ὑπερβάλλουσιν εἰς τὸ πόντον. Ἄλλοι δὲ οἱ ἐτύγχανον ⁹ εἶδον ὄντας τῷ στρατιωτῶν, ὡς ὁρῶσι

effert. Et duces quidem de Seuthe percontabantur, utrūm hostis esset an amicus: ac utrūm iter per montem sacrum sit faciendum, an circulatim per mediam Thraciam.

Dum illi de his inter se colloquebantur, milites correptis armis cursu ad oppidi portas tendunt, quasi rursus intrā muros ingredi vellent. At Eteonicus & qui cum eo erant, ut adcurrentes viderunt gravis armaturæ milites, portas occludunt, ac pessulum obdunt. Milites autem portas pulfabant, seque gravissimā aiebant injuriā adfici, qui hostibus objicerentur; ac diffusuros se portas aiebant, nisi eas sponte suā aperirent. Ex iis verò alii ad mare currebant, & juxta muri chelen in urbem evadunt: alii de militibus qui intus fortè erant, ut quid

legom. N. Test. pag. 21. cū hanc quoque phrasin Solœcisimis suis adnumeravit.

1 Διὰ τῷ ἱερῷ &c.] Scholiaſt. ad Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. v. 1017. adnotatis de monte sacro, cujus meminit Noster p. 321. addit, ἐστὶ καὶ ἄλλο ἱερὸν ὄρος Θράκης. De his plura in *Ind. Geogr.*

2 Ἐν ᾧ] Adī p. 343. n. 7.

3 Οἱ γὰρ &c.] Sic legendum conjecit Steph. Vulgò, οἱπερ ἔσ.

4 Θέουσι δρόμῳ] Vide p. 81. n. 2.

5 Πρὸς τὸ τεῖχος] MS. Eton. εἰς τὸ τεῖχος ὧς.

6 Αὐτῶν] In MS. Eton. deest.

7 Πρὸς τὴν χελὴν] Schol. ad Thucyd. l. 1. c. 63. Χελή, inquit, καλεῖται οἱ ἔμπροσθεν τῷ πρὸς θαλάσσαν τεύχος πρὸς τὸν λιμένα, ἄρα τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλέπτειν: εἴρηται δὲ πρὸς τὸ ἰσχυρὴν χελὴν βοός. Sic & Suid. ad v. Adde J. Poll. l. 1. segm. 102. n. 22.

8 Ὑπερβάλλουσιν] MS. Eton. dat. ὑπερβαίνουσιν, ex interpretamento. Vide p. 251. n. 5.

9 Εἶδον] Vide p. 298. n. 1.

τὰ ὅππῃ τὰς πύλαις πρᾶγματ'α, διακόψαντες ταῖς ἀξίναῖς τὰ κλείθρα, ἀναπεισαννύσαι τὰς πύλας· οἱ δ' εἰσπύλησαν.

Ο ἦ Ξενοφῶν, ὡς εἶδε τὰ γιγνόμενα, δέσας μὴ ἐφ' ἀρπαγὴν τρέπειτο τὸ εὐρύπυμα, ἔ' ἀνήκεται κακὰ γήνοιτο τῇ πόλει, καὶ αὐτῷ, καὶ πῶς ἐραλῶταις, ἔφη, καὶ συνεισπύλῃ εἰσω τὰ πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ. Οἱ δὲ Βυζάντιοι, ὡς εἶδον τὸ εὐρύπυμα βία εἰσπύλησαν, φεύγουσιν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν εἰς τὰ πλοῖα, οἱ δὲ οἰκαδὲ· ὅσοι δὲ ἔνδον ἐτύγχανον ὄντες, ἔξω· οἱ δὲ καθεῖλκον¹ πᾶς τριήρεις, ὡς ἐν ταῖς τριήρεσι σώζοιντο· πάντες δὲ ὄντο δόταλωλένας, ὡς ἐαλωκίαις τῇ πόλει. Ο ἦ Ετεόνικος εἰς τὴν² ἄκραν ἀποφεύγει. Ο ἦ Αναξίβιος κατὰ δραμῶν ἐπὶ τῇ θάλασσῃ, ἐν ἀλιόπικῳ πλοῖῳ πρὸς ἐπὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εὐθὺς μετὰ πέμπτῃ ἐκ Χαλκηδόνος φερέσ· καὶ γὰρ³ ἱκανοὶ ἐδόκεν εἶναι οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει χεῖν τὰς ἀνδρας.

ad portas ageretur viderunt, asciiis ubi claustra percidissent, portas patefaciunt: illique adeo irrumpunt.

Xenophon, cum quid accideret videret, veritus ne ad urbis direptionem se converteret exercitus, atque inde mala gravissima in urbem, & sese, & milites ipsos redundarent, currebat ipse, & cum turbâ intrâ portas unâ irrumpit. At Byzantii, ut vi exercitum in urbem irruere viderunt, de foro in naves alii, alii domum fugiunt; ac quotquot intus erant, foras exeunt: alii triremes deducebant, ut in triremibus incolumes evaderent: omnes periisse se putabant, tanquam si urbs capta esset. In arcem autem fugit Eteonicus. Et Anaxibius ad mare cum decurrisset, navigio piscatorio in urbis arcem circumvehebatur, ac statim è Chalcedone præfidiarios milites arcessit: neque enim ii, qui erant in arce, virorum istorum impetum sustinere posse videbantur.

1 Τὰς τριήρεις, ὡς ἐν ταῖς &c.] Similiter paulo supra p. 492. καὶ Ετεόνικος εἰσπύλῃ πρὸς τὰς πύλας, ὡς — ἀποκλείουσι τὰς πύλας, &c. Apud Latinos usitata est eadem loquendi ratio. Vide sis Sancti. Min. l. 2. c. 9.

2 Ἀκρᾶς — ἀκρόπολιν] Prior vox ab Ἀπιασῷ redditur promontorium, posterior, arcem. Utramque voce

arcem rectius, opinor, Leucl. expressit. Hesych. Ἀκρᾶ, ἀκρόπολις. Thο. Magist. Οὐ μόνον ἄκρα πόλις ἢ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον. Phavorin. Ἀκρᾶ, ἀκρόπολις. Ἀκρᾶ πόλις ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως λέγεται, ἔ' ἄκρα μόνον. Eadem itidem loca Noster verbis diversis designavit supra p. 374. ubi vide n. 5.

3 ἱκανοὶ] Vide p. 479. n. 2.

Οἱ δὲ στρατιῶται ὡς εἶδον τὸν Ξενοφῶντα, περισσέπυσιν αὐτῷ πολλοί, καὶ λέγουσι, Νῦν ¹ σοι ἔστιν, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι. ² Ἐχει πόλιν, ἔχει τριήρεις, ἔχει χρήματα, ἔχει ἀνδρας τοσούτους. Νῦν, εἰ βούλοιο, σὺ τι ἡμᾶς ὀνήσαιο, καὶ ἡμεῖς σὲ ³ μέγαν ποιήσαιμεν. Ο δὲ ἀπεκρίνατο, Ἀλλ' εὖ-τε λέγει, καὶ ποιήσω ταῦτα. Εἰ δὲ τῶν ὀπλημάτων, ⁴ θέ-
 οθαι τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα· βαλόμενος αὐτοὺς κατηρε-
 μήσεται, καὶ αὐτὸς παρηγγύα ταῦτα, καὶ τὰς ἄλλας ἐκέλευσε
 παρεγγυᾶν, καὶ πῆσθαι τὰ ὅπλα. Οἱ δὲ, αὐτοὶ ὑφ' ἐαυτῶν
 πατήομενοι, οἱ τε ὀπλῖται ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ εἰς πεντήκοντα ἐπέ-
 νοντο, καὶ οἱ πελτασταὶ ὅτι τὸ κέρας ⁵ ἐκάπερον ὡς διεδρα-
 μήκεσαν. Το δὲ χωρίον ⁶ οἷον κάλλιστον ἐκταξαδαίεσι, τὸ

At milites ubi Xenophontem viderunt, frequentes ad eum adcurrunt, atque ita adloquuntur, Nunc tibi licet, Xenophon, virum te præbere. Urbem habes, habes triremes, habes pecuniam, tot viros habes. Nunc, si volueris, & tu nobis utilitatem adferre poteris, & nos te magnum efficere. Respondit ille, Enimverò rectè loquimini, atque hæc faciam. Verùm si hæc expetitis, quamprimùm in ordine armati consistite: quòd volebat utique eos pacare, idèd tum ipse cohortatione hæc utebatur, tum alios duces eadem cohortatione uti, atque ut milites sui armati consisterent curare, iussit. Illi sponte suâ sese instruentes, brevi tempore gravis armaturæ milites in quinquagenos erant dispositi, & peltastæ ad utrumque cornu cursu se receperant. Locus is, qui Thracius adpellatur, ad

¹ Σοι ἔστιν — ἀνδρὶ γενέσθαι.] Eadem constructione usus est Noster p. 201. ὡς ἀναγνώσις τι ὑμῖν προσήκει εἶναι. Et Plautus de Repub. l. 2. haud ita longè ab init. καὶ αὐτῷ (Gygi) ἔ-
 τω συμβαίνει, εἰς τοῦτο μὲν εἶναι τὴν σφαι-
 ρίδα, ἀδύνατον γίνεσθαι. ἔξω δ', ὁ δὲ λόγος. A-
 ristot. etiam Ethic. Nicom. l. 3. c. 7. ἢ ἡμῖν ἔστιν τι ἰπικαίσι καὶ φαύλοις εἶ-
 ναι. Et Aelian. H. V. l. 9. c. 9. Εὐμε-
 λε δ' αὐτῷ καλῶ εἶναι ὅτι. Eandem
 & Latini usurpârunt: Cicer. Tuscul. Disput. l. 1. c. 15. Licuit esse otioso Themistocli — Adde sis Sanæf. Min. l. 4. c. 12. Cæterum, de vi vocis

ἡμεῖς vide suprâ p. 61. n. 1.

² Ἐχει πόλιν, &c.] Sic suprâ p. 197. unâ eademque voce orationem pulchrè inchoatam vidimus: ubi vide n. 2. p. 196. Cæterum, esse hujusmodi repetitionum apud Ciceronem exempla notissimum est.

³ Μέγαν] Adi p. 200. n. 4.

⁴ Θέσθαι τὰ ὅπλα] Vide p. 463. n. 7. & p. 267. n. 3.

⁵ Ἐκάπερον] MS. Eton. edit. Flor. aliaque dant ἐκπίπρον. Rectius legitur cum Amas. & Leuncl. ἐκπίπρον.

⁶ Οἷον κάλλιστον] Sic suprâ p. 324. χωρίον οἷον κάλλιστον.

Θράκιον καλὸν μόνον, ἔρημον οἰκίῳν καὶ πεδινόν. Ἐπεὶ δ' ἔκειτο
πρὸ ὅπλα, καὶ κατηρεμήθησιν, συγκαλεῖ Ξενοφῶν τὴν στρατιάν, καὶ
λέγει ταῦτα,

“Οἱ μὲν ὀργίζεσθε, ὦ ἄνδρες στρατιῶν, καὶ νομίζετε δεινὰ
“πάσχειν ἑξαπατώμενοι, καὶ θαυμάζετε. Ἐάν δ' ἐγὼ θυμῷ χαρι-
“ζώμεθα, καὶ Λακεδαιμονίους τε καὶ τοὺς παρόντας ἑξ' ἑξαπάτης
“πρωρησώμεθα, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἑδὲν αἰτίαν διαρπάσωμεν,
“ἐνθυμήθητε ἂν ἔστω ἐντυφέν. Πολέμοιοι μὲν ἐσόμεθα ὁποδε-
“σθήμενοι Λακεδαιμονίοις τε καὶ τοῖς συμμάχοις· οἷος δ' ἐπὶ πό-
“λεμος ἂν γένοιτο, εἰκάζειν δὲ πάρεστιν, ἐωραχότας καὶ ἀναμνη-
“σθέντας καὶ νῦν δὲ γεγενημένα. Ἡμεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι εἰσήλ-

struendam aciem quàm pulcherrimus est, ab ædibus vacuus
& campestris. Posteaquam arma ritè disposita, militesque pa-
cati erant, Xenophon convocat exercitum, & hanc oratione
usus est,

“Vos quidem, milites, irasci, & existimare gravi vos, quip-
“pe fraude deceptos, injuriâ adfici, non miror. At iræ si ob-
“sequamur, & de Lacedæmoniis qui adsunt ob fraudem pœ-
“nas sumamus, urbemque nihil culpandam diripiamus, quæ
“deinde sequutura sint apud animos vestros expendite. Ho-
“stes sanè tum Lacedæmoniis tum sociis eorum palàm facti
“erimus: ac bellum quale futurum sit, jam iis licet conjici-
“cere, qui & viderunt & memoriâ repetunt ea, quæ non
“itâ pridem acciderunt. Nos utique Athenienses bellum ad-

1 Ἐκειτο πρὸ ὅπλα,] Vide p. 267.
n. 1.

2 Οἱ μὲν ὀργίζεσθε, ὦ &c.] De ar-
tificio hujus orationis vide Clar.
Blackw. Class. Sacr. v. 1. p. 112.
edit. 1. Adde omnino Chionis e-
pist. de Byzantio à Xenophonte
conservato.

3 Τῆς ἑξαπάτης &c.] Supple ἑ-
κα: quæ itidem exaudienda est
præpositio Hesiod. ἔργ. v. 329. Κρυ-
πτῶν ἐνὶ στήθεσσι λόγων, &c. Euripid. O-
rest. v. 749. — ἵσως σὺ θυγατὶρ
Θυμῶντος. Homer. Il. γ'. v. 366. Ἡ
τ' ἰφάμην ποιεῖται Ἀλέξανδρον κακῆτη-
τον. Eustath. p. 424. edit. Rom. ἡ-
γῶν, ἵσται τῆς κακίας. Ἀπὸ τῆς ἑλ-

ληφ. Isocrat. Panegy. p. 73. e-
dit. Steph. καὶ πολλοὶ μὲν οἱ πατέρες
ἡμῶν Μηδομοδὸν θάνατον κατέγοντο.
i. e. ἵσται Μηδομῶν.

4 Οὐδὲν αἰτίας] Plenè, κατ' ἐδὲν
&c. Similiter Homer. Il. α'. v. 153.

— ἔπ' ἐμοὶ αἰετοὶ ἔσονται.

5 Εἰσήλθομεν εἰς τὴν &c.] Similiter
dicitur Thucyd. l. 5. c. 36. ἐς ἀποδείξαι
ἰσχυρῶν. Bellum autem, opinor,
vult illud, quod apud Ægos flu-
men confecit Lyfander, classis A-
theniensium potitus, anno ante
natum Christum 403. Vide sis C.
Nep. in Lyfand. & Justin. l. 5. c. 6.
& seq. & Nostrium Hist. Gr. l. 2.
sub init.

" ὅμοιεν εἰς τὸ πόλεμον τὸ πρὸς τὰς Λακεδαιμονίους ἢ τὰς συμ-
 " μάχας, ἔχοντες τριήρεις, πᾶς μὲν ἐν θαλάτῃ, πᾶς δὲ ἐν
 " τοῖς νεωρίοις, ἔκ ἐλάτῃς τετρακοσίων, ὑπαρχόντων ἢ πολλῶν
 " χρημάτων ἐν τῇ πόλει, καὶ προσόδῃ ἔσσης κατ' ἐνιαυτὸν ἄπο τοῦ
 " τ' ἐνδήμων ἢ ἐκ τοῦ ὑπερορίας, ἢ μείον χιλίων ταλάντων ἄρ-
 " χοντες τε τὴν νήσων ἀπάσων, καὶ ἐν τῇ τῇ Ἀσίᾳ πόλεις πολλὰς
 " ἔχοντες, καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἄλλας τε πολλὰς, καὶ αὐτὸ τὸ τοιοῦτον
 " βυζάντιον, ὅπως νῦν ἐσμέν, ἔχοντες, κατεπολεμήθημεν ἔτιως,
 " ὥς ἵ πάντες ἐπίσταντε. Νῦν ἢ δὴ τί οἰόμεθα παθεῖν, Λάκε-
 " δαιμονίων μὲν καὶ τῶν Ἀχαιῶν συμμάχων ὑπαρχόντων, Ἀθηναίων
 " ἢ, καὶ ὅσοι ἐκείνοις πῶτε ἤντι σύμμαχοι, πάντων ἵ προσεζηγημέ-
 " νων; Τιοσαφέρνης δὲ, ἢ τ' ἐπὶ θαλάτῃ ἄλλων βαρβάρων
 " πάντων πολεμίων ἡμῖν ὄντων, πολεμιώτατος δ' αὐτῶν ἔστω ἄνθρωπος

"versus Lacedæmonios eorumque socios suscepimus, cum in
 "mari alias, alias in navalibus triremes, non pauciores qua-
 "dringentis haberemus; cumque magna esset in urbe nostra
 "pecuniæ copia, esset etiam reditus quotannis tam de civibus
 "quàm de locis exteris, non minùs mille talentorum; iidem-
 "que insulis omnibus imperaremus, & urbes multas in Asia
 "teneremus, in Europâ multas etiam alias, atque hoc ipsum
 "adeò Byzantium, ubi nunc sumus, teneremus, ita tamen de-
 "bellati sumus, uti nôstis omnes. Jam verò quid nos subituros
 "existimamus, cum Lacedæmonii & Achæi societate juncti
 "sint, cum ad hos Athenienses etiam, & quotquot illis tum e-
 "rant societate juncti, accesserint omnes? cum Tissapher-
 "nes, cæterique barbari omnes maris adcolæ nobis hostes
 "sint, cum maximè hostili sit in nos animo rex ipse superioris

1 Εἰ τις νεωρίοις.] Hesych. Νεώ-
 ριον, λιμεν. Hecrocras. Νεώρια καὶ
 νεώσκηροι μὴ πᾶσι νεώρια λέγεται ὁ τό-
 πος ὅπου εἰς αὐτὸν ἀνέλθοντες αἱ τριή-
 ρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθίσκονται.
 Phavor. Νεώριον λιμεν. ἔχοντες ὁ τό-
 πος ὁ ποιεῖται τὴν πλοῖα, ἥκα αὖ ἐλ-
 κυσθῶσι.

2 Ἀπὸ τοῦ τ' ἐνδήμων &c.] MS. E-
 ton. ἀπὸ τοῦ τῶν ἐν δῆμων. Cæterum,
 cum ὑπερορίας intellige γῆς vel χώ-
 ρους. Hesych. & Phavor. ὑπερορίας, ἐκ-
 τὸς τ' ἐρίων.

3 Πάντες ἐπίσταντε.] MS. Eton.
 πάντες ὁμοῖς ἐπίσταντε.

4 Τί οἰόμεθα.] Idem MS. τί ἂν οἰ-
 μέθα ἔστω.

5 Προσεζηγημένων.] Edit. vet.
 προσεζηγημένων; quas perperam se-
 quutus est Mas. MS. Eton. προσε-
 ζηγημένοι. Legitur etiam, teste De-
 phano, ἀρχαίων. Idem optimè re-
 ponendum curavit προσεζηγημένων.

6 Ἐπὶ θαλάτῃ.] Vide p. 35. n. 1.

7 Τῷ αὐτῷ βασιλείῃ.] Vide p. 1.
 n. 1.

“ βασιλέως; ¹ ὃν ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι τι τιλὸν δρχήν, καὶ
 “ ἀποκτενοῦντες, εἰ διωαίμεθα. ² Τῶτων δὲ πάντων ὁμῶ ὄν-
 “ των, ἔστι τις ἕτως ἄφρων, ὅστις οἶεται ἂν ἡμᾶς περνεῖσθαι;
 “ Μὴ, πρὸς θεῶν, μαινώμεθα, μηδὲ αἰσχροῦς ἀπολώμεθα, πο-
 “ λέμιοι ὄντες καὶ τοῖς πατράσι, καὶ τοῖς ³ ἡμετέροις αὐτῶν φί-
 “ λοις τε καὶ ⁴ οἰκείοις. Εν γὰρ ⁵ πόλεσιν εἰσὶ πάντες, ταῖς ἐφ’
 “ ἡμᾶς ⁶ στρατοσμήναις καὶ δικάως· εἰ βάρβαρον μὲν πόλιν
 “ ἐδεμίαν ἤθελήσαμεν καταχεῖν, ⁷ καὶ ταῦτα, κρατῶντες. Ελ-
 “ λωίδα δὲ, εἰς ἣν πρῶτον ἤλθομεν πόλιν, ταύτην ⁸ ἐξαλα-
 “ πάξομεν. Εγὼ μὲν τίνυν εὐχομαι, πρὶν ταῦτα ἴπιδεῖν ὑφ’
 “ ἡμῶν γινόμενα, μυρίας ἐμὲ γε κατὰ τὴν γῆς ὀργὰς γινέσθαι.
 “ Καὶ ὑμῖν συμβαλεύσω, Ελλῶνας ὄντας, τοῖς Ελλῶων πρὸς-
 “ σῆκοι περνομένης περνεῖσθαι τὴν δικάων τυγχάνειν. Εὰν δὲ

“ Afia? quem imperio spoliatum &c, si potuissimus, etiam in-
 “ terfectum venimus. His utique omnibus conjunctis, ecquis
 “ tam demens est, qui nos superiores evasuros existimet? Ne,
 “ per deos, infaniamus, néve turpiter pereamus, dum & patri-
 “ bus, & amicis nostris propinquisque hostes reddimur. Nam
 “ in illis hi sunt omnes civitatibus, quæ bellum nobis illaturæ
 “ sunt; ac jure sanè: si nullam quidem urbem barbaram, id-
 “ que, victoriâ potiti, voluerimus occupare; Græcam verò, in
 “ quam primùm venimus urbem, eam vastaverimus. Equidem
 “ opto, priusquam hæc à nobis facta videam, me sanè decies
 “ mille orgyas infra terram esse detrusum. Vobis etiam id con-
 “ filii dabo ut, cùm Græci sitis, salvo erga eos qui sunt Græ-
 “ corum principes obsequio, jus obtinere conemini. Quod si

¹ Οἱ ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι] Vide p. 381. n. 3.

² Τῶτων δὲ πάντων &c.] *Amas.* vertit, *Hæc cùm nobis simul omnia adversentur* &c. Minus perité. Voces enim istæ respiciunt Lacedæmonios, Achæos, aliósque modò memoratos.

³ ἡμετέροις αὐτῶν] Similiter *Homer.* Il. γ'. v. 180. Διὸς αὐτ' ἐμὸς ἴσκι κνωπιδόν, &c. Eandem loquendi formam usurpasse Latinos docebit *Sanct.* Min. l. 2. c. 13.

⁴ Οἰκείοις.] Vide p. 214. n. 3.

⁵ Στρατοσμήναις.] Hanc scripturam ex MSto Eton. restitui. Vulgò legitur *στρατοσμήναις*.

⁶ Καὶ ταῦτα,] *Æschin.* dial. 2. sect. 13. — πῶτοι ἐπιμητίαν ἐπὶ τῷ τῷ ὡς ἀφίλιμῳ ὄντι, ἢ ἔ, καὶ ταῦτα, ἢ τῶν &c. Id. dial. 3. sect. 2. — καὶ ταῦτα, ἐφ' ὅσα παρακαλῶν. Adde p. 440. n. 5. Heb. XI. 12.

⁷ Εξαλαπάξομεν.] Ex poeticiis illis est, quibus sæpenuerò utitur Xenophon. In edit. vet. malè scribitur *ἐξαλαπάξομεν*.

“μὴ διώηθε ταῦτε, ἡμᾶς δὲ ἀδικουμένους τῆς ἡγῆς Ἑλλά-
 “δος μὴ ἐρεοῦσθαι. Καὶ νῦν μοι δοκεῖ ²πέμψαντας Ἀναξίβιο
 “εἶπέν ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν βίαιον ποιήσοντας παρεληλύθαμεν εἰς
 “τὴν πόλιν, ἀλλ’ ἣν μὲν διωώμεθα, παρ’ ὑμῶν ἀγαθόν τι
 “³εὐρίσκεισθαι· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ δηλώσοντας ὑμῖν ὅτι οὐκ ἐξα-
 “πατώμενοι, ἀλλὰ πειθόμενοι ἐξέρχομεθα.”

Ταῦτε ἔδοξε· ἔπεμπον ⁴Ιερώνυμόν τε Ἡλείον ἐρῆντα ταῦ-
 τε, καὶ Εὐρύλοχον Ἀρκάδα, καὶ Φιλήσιον Ἀχαιοόν. Οἱ μὲν ταῦτα
 ἄρχοντο ἐρῆντες. Ἐπὶ δὲ ⁵καθημένων τῶν στρατιωτῶν, ⁶προσέρχεται
 Κυρατίδης Θηβαῖος, ⁷ὃς καὶ Φεύγων τὴν Ἑλλάδα περὶ, ἀλλὰ

“id obtinere non poteritis, hoc tamen nobis, injuriâ licet ad-
 “ficiamur, curæ esse oportet, ut nè Græciâ saltem exule-
 “mus. Atque hoc tempore censeo missis nuntiis Anaxibio
 “significandum, non ut vi uteremur ullâ in urbem hanc nos
 “rediisse, sed ut, si poterimus, commodi aliquid à vobis con-
 “sequeremur: sin minùs, ut saltem vobis ostenderemus nos
 “non dolo deceptos, sed parendi studio excessisse.”

Hæc omnibus fieri placuit: atque aded mittunt Hieronymum
 Eleum, qui hæc exponeret, & Eurylochum Arcadem, & Phi-
 lesium Achæum. Hi quidem hæc ut exponerent abiērunt.
 Dum milites eodem adhuc loco manebant, Cyratades Thebanus
 ad eos accedit, qui non Græciæ exul huc illuc vagabatur, sed

1 Γῆν Ἑλλάδος μὴ &c.] Suprà p.
 479. rem ferè eandem his expreslit
 vocibus, Οὐκ ἐν δὲ — ἡμᾶς — ἡ Ἑλ-
 λὰς ἀδικουμένη, &c. Placuit hic
 quoque Nostro poeticum adhibere
 verbum, quo & alibi usus est, pro
 communi περιεῖναι.

2 Πέμψοντας &c.] Vide p. 476.
 n. 2.

3 Εὐρίσκεισθαι.] Quo sensu venit
 id verbi *Ælian.* H. V. l. 3. c. 17. καὶ
 αὐτῷ συνεπείκει εὐρίσκειν. Confer *Matt.*
 XI. 29. XVI. 25. *Luc.* I. 30. Apud
 Latinos similiter invenire valet ac-
 quirere, consequi, &c.

4 Ιερώνυμον τε &c.] Hujus supra
 meminit p. 189. alterius, p. 267.
 tertii, p. 195.

5 Καθημένων τῶν &c.] *Thucyd.* l. 4.

c. 124. ἐθύλατο προΐσται ἐπὶ ταῖς ἡ-
 γήταις πόλεως. & μὴ κατῆλθεν. Schol.
 Καὶ μὴ κατῆλθεν] ἀρχῇσιν οἰσιν. Eadem
 nonnunquam est apud Latinos vis
 τῷ sedere.

6 Προσέρχεται] Κυρατίδης &c.] Mox
 infra legimus — τότε προσελθὼν &c.
 quâ de repetitione vide p. 479. n.
 6. Caterùm, in *MSto* *Æton.* scri-
 bitur Κοιρατίδης.

7 ὃς καὶ Φεύγων τὴν Ἑλλάδα &c.]
Leuncl. vertit — qui non exilii cau-
 sâ per Græciam hinc inde obvagaba-
 tur: habet *Amas.* etiam — Gra-
 ciam peragrabat: utroque peperam,
 uti mihi quidem videtur, jungen-
 te voces τὴν Ἑλλάδα cum περιεῖναι,
 quas jure optimo Φεύγων sibi vin-
 dicat.

¹ στρατηγῶν, καὶ ² ἐπαγγελλόμενοι, εἴ τις ἢ πόλις ἢ ἔθνος
στρατηγῶν δέοιτο· καὶ τότε προσελθὼν ἔλεγεν ὅτι ἔτιμος εἴη ἡ-
γεῖσθαι αὐτοῖς ³ εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θράκης, ἔνθα
⁴ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ λήψονται· ⁵ ἔς τε δὲ ἂν μολῶσιν, εἰς ἀ-
φρονίαν παρέξεν ἔφη καὶ οὔτα ἔπειτα.

Ακούσας ταῦτα οἱ στρατιῶται, καὶ τὰ πρὸς Ἀναξίβιον ἅμα
ἀπαγγελλόμενα· ἀπεκρίνατο γὰρ ὅτι πιθομένοις αὐτοῖς ἔμετα-
μελήσει, ἀλλὰ ⁶ ποῖς τε οἴκει τέλει ταῦτα ἀπαγγελεῖ, καὶ αὐ-
τὸς βελεύσειτο πρὸς αὐτῶν ὅ, τι δυνάμετο ἀγαθόν. Ἐκ τούτων οἱ
στρατιῶται τὸν τε Κυρατάδην δέχοντα στρατηγόν, καὶ ἔξω τοῦ
τόπου ἀπῆλθον. Ὁ δὲ Κυρατάδης ⁷ συντάσσεται αὐτοῖς εἰς

*muneris imperatorii cupidus, & ultro se offerens, si qua vel
civitas vel natio ducis egeret: isque adeo ad eos cum id tem-
poris accessisset, paratum se esse aiebat ad deducendum eos in
locum Thraciæ, qui Delta adpellatur, ubi multa bona essent
nacturi: ac dum iter facerent, ipsis se tum esculenta tum po-
tulentia copiosè suppeditaturum.*

Audiunt hæc milites, simulque ea quæ ab Anaxibio renun-
tiabantur: is enim futurum respondit, ut ipsos obedientiæ ne-
quaquam poeniteret, sed hæc se patriæ magistratibus renun-
tiatum, ipsumque eorum commodo quam posset optimè
consulturum. Tum Cyratadem milites ducem accipiunt, &
extra muros abiērunt. Et Cyratades iis constituit postridie se

¹ Στρατηγῶν,] MS. Eton. στρατηγῶν.
malè. Hesych. Στρατηγῶν, τὸ ἐπιθυμῶν
τῆς στρατῆς. Reposuerim, στρατηγῶν.
Suid. Στρατηγῶν, ἐπιθυμῶν τῆς στρατῆς,
& στρατηγῶν, στρατηγῶν ὁριζομένων.

² Ἐπαγγελλόμενοι,] Phavor. Ἐπι-
γίγνωμαι, τὸ ὑπογινώσκω, καὶ ὁμολογῶ.
Suid. Ἐπιγίγνωται· παρακαλεῖ, ἀξιοῖ.
Idem, λέγουσι ὅτι τὸ ἐπαγγελλομαι καὶ ἀν-
τιπρὸς ἀποτίθηται. ἢ αὐτῶν: quæ ex
Harpocrat. sumpsisse videtur.

³ Εἰς τὸ — τὸ &c.] Intellige, χω-
ρίον. Eustath. ad Dionys. v. 242. Ἰστὶν
ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἰσχυρὸς καὶ τῆς Θράκης τί-
ποτι εἰσὶν πρὸς Δέλτα καλούμενον.

⁴ Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ] Vide p. 454.
n. 2.

⁵ Εἰς πρὸς αὐτὸν μολῶσιν.] Sic MS. E-

ton. edit. Flor. aliæque: at Steph.
& Leuncl. malè dederunt — μολῶ-
σιν. Hesych. & Phavor. Μολῶν, ἔρχο-
μαι, πείθομαι, ἰλθεῖν, δρᾶν. Sophoc.
Ajac. v. 713. Μολὼν ἀναξὶ Ἀπόλλων

Ὁ ἔστι. Ibid. v. 1202. — ἔς τὸ ἔγχε
μῶλον, ἔστι.

Ταφῆς ἔστι.

⁶ Τοῖς τε οἴκει τέλει] Lege p.
166. n. 2.

⁷ Συντάσσεται] MS Eton. συν-
τίθηται, ex interpretamento. In
eodem MSto locus sic legitur, ἐκ
τούτων οἱ στρατιῶται τὸν τε Κυρατάδην
συντίθηται αὐτοῖς εἰς τὴν ἔσθ. iis om-
nibus ommissis, quæ inter Κυρατάδην
& συντάσσεται apud alios libros re-
periuntur.

τὴν ὑπεραίαν παρέσθαι ὅππῃ τὸ στρατόμα, ἔχων καὶ ἱερεῖα καὶ μάντιν, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τῇ στρατιᾷ. Ἐπεὶ δὲ ἐξῆλθον, ὁ Αναξίβις¹ ἐκλείσει τὰς πύλας, καὶ² ἐκήρυξεν ὅτι ὅστις ἀν³ ἄλλῳ ἐνδον ὦν τῶν στρατιωτῶν, πέπρασται. Τῇ δὲ ὑπεραίᾳ ὁ Κυρατάδης μὲν ἔχων τὰ ἱερεῖα καὶ τὴν μάντιν, ἦκε καὶ ἄλφιστα φέροντες εἶποντο αὐτῷ ἔκχον ἄνδρες, καὶ ἄλλοι οἶνον ἔκχον ἄνδρες, καὶ ἐλαιῶν τρεῖς, καὶ σκορόδων εἰς ἀνὴρ ὅσον ἐδυάτο μέγιστον φορτίον, καὶ ἄλλος κρεμμύων. Ταῦτα ἡ κατὰ⁴ θεμν⁵ ὡς ὅππῃ δάσμοσιν, ἐθύετο.

Ξενοφῶν ἡ μεταπεμφάμενος Κλέανδρον. ἐκέλευεν οἱ διαπραχῆαι ὅπως εἰς τὸ τεῖχος τε εἰσέλθοι, καὶ ἀποπλῦσαι ἐκ Βυζαντίου. Ἐλθὼν δὲ Κλέανδρος, μάλα μόλις, ἔφη, διπραχῆσθαι⁶ ἡκω λέγειν γὰρ Αναξίβιον ὅτι οὐκ ὀπηθήσειον εἴη οὐ μὲν στρατιώτας πλεονεξίαν εἶναι τοῦ τεύχους, Ξενοφῶντα δὲ ἐνδον· οὐδὲ Βυζαντίους δὲ στασιάζειν καὶ πονηρὰς εἶναι πρὸς ἀλλήλους· ὅμως δὲ εἰσπέναι, ἔφη, ἐκέλευσεν, εἰ μέλλει σὺν

ad exercitum cum animantibus & vate, cum potulentis & esculentis in usum exercitus, adfuturum. Postquam verò excessissent urbe, portas clausit Anaxibius, & per præconem prædicavit fore ut, si quis militum deprehenderetur intus, venderetur. Postridie Cyrtades cum animantibus & vate venit: atque eum viri sequebantur viginti, qui farinam, & viginti alii qui vinum, tres item qui olearum sarcinam, quam potuere maximam gestabant, ac unus aliorum sarcinam, ceparum item alius, quam maximam potuit, portabat. Hæc ubi tanquam in singulos dividenda deponi iussisset, sacra facere instituit.

At Xenophon cum ad se Cleandrum arcessisset, hortatur id sibi impetraret ut intra muros ingrederetur, & à Byzantio solveret. Cleander ubi rediisset, Àgrè admodum, inquit, re impetratâ venio: dicere enim aiebat Anaxibium minimè commodum esse, milites haud procul à muris esse, Xenophontem intus; Byzantios autem seditiosè se gerere sibi que invicem infestos esse: sed tamen, inquit, introire iussit, si quidem secum in-

1 ἱερῶν.] Adi p. 461. n. 5.

2 Καὶ ἐκήρυξεν] Vide p. 491. n. 1.

3 Ἄλλῳ ἐνδον] Vide p. 298. n. 2. & p. 490. n. 4.

4 Κατὰ θεμνός] Respice p. 28. n. 5.

5 Δάσμοσιν,] Steph. ad hanc vocem citat tantum Hesychium: ne hunc quidem Constant.

6 Εἰ μέλλει &c.] MS. Eton. εἰ

μέλλει σὺν αὐτῷ &c. Perperam.

¹ στρατηγῶν, καὶ ² ἐπαγγελματόμενοι, εἰ τις ἢ πόλις ἢ ἔθνος
στρατηγῆς δεοίτο· καὶ τότε προσελθὼν ἔλεγεν ὅτι ἐπιμος εἴη ἡ-
γεῖσθαι αὐτοῖς ³ εἰς τὸ Δέλτα καλεῦμενον τῆς Θράκης, ἔνθα
⁴ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ λήφονται· ⁵ εἰς τε δ' ἂν μολῶσιν, εἰς Ἀ-
φρονίαν παρέξεν ἔφη καὶ σῖτα ἔπειτα.

Ακούσας ταῦτα οἱ στρατιῶται, καὶ τὰ ὡρᾶ ἀναξίβους ἅμα
ἀπαγγελλόμενα· ἀπεκρίνατο γὰρ ὅτι πειθόμενοις αὐτοῖς ἔμετα-
μελήσει, ἀλλὰ ⁶ ποῖς τε οἴκει τέλεσι ταῦτα ἀπαγγελεῖ, καὶ αὐ-
τὸς βελεύσειτο πρὸς αὐτῶν ὅ, τι δυνάμετο ἀγαθόν. Ἐκ τούτων οἱ
στρατιῶται τὸν τε Κυρατάδην δέχονται στρατηγόν, καὶ ἔξω τοῦ
τάχους ἀπῆλθον. Ὁ δὲ Κυρατάδης ⁷ σωπιάσεται αὐτοῖς εἰς

muneris imperatorii cupidus, & ultro se offerens, si qua vel
civitas vel natio ducis egeret: isque adeo ad eos cum id tem-
poris accessisset, paratum se esse aiebat ad deducendum eos in
locum Thraciæ, qui Delta adpellatur, ubi multa bona essent
nacturi: ac dum iter facerent, ipsis se tum esculenta tum po-
tulentia copiosè suppeditaturum.

Audiunt hæc milites, simulque ea quæ ab Anaxibio renun-
tiabantur: is enim futurum respondit, ut ipsos obedientiæ ne-
quaquam poeniteret, sed hæc se patriæ magistratibus renun-
tiatum, ipsumque eorum commodo quàm posset optimè
consulturum. Tum Cyratadem milites ducem accipiunt, &
extra muros abiérunt. Et Cyratades iis constituit postridie se

¹ Στρατηγῶν,] MS. Eton. στρατηγῶν.
malè. Hesych. Στρατηγῶν, τὸ ἐπιθυμεῖν
τῆς στρατῆς. Reposuerim, στρατηγίας.
Suid. Στρατηγῶν, ἐπιθυμεῖν τῆς στρατηγίας,
& στρατηγῶνται, στρατηγίας δεῖξασθαι.

² Ἐπαγγελματοί,] Phavor. Ἐπα-
γγέλλομαι, τὸ ὑπαγγεῖναι, καὶ ὁμολογεῖν.
Suid. Ἐπαγγέλλομαι, παρακαλεῖν, ἀξιοῖ.
Idem, λίγυσι ὃ τὸ ἐπαγγέλλομαι καὶ ἀ-
πὸ τοῦ ὡρεσθῆναι. ἢ αἰτεῖσθαι: quæ ex
Hærodoti. sumpsisse videtur.

³ Εἰς τὸ — τὸ &c.] Intellige, χω-
ρεῖον. Eustath. ad Dionys. v. 242. Ἰστὶν
ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἱστῶν καὶ τῆς Θράκης πῆ-
ποι εἰσὶν πρὸς Δέλτα καλεῖμενοι.

⁴ Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ] Vide p. 454.
n. 2.

⁵ Εἰς τε δ' ἂν μολῶσιν.] Sic MS. E-

ton. edit. Flor. aliæque: at Steph.
& Leuncl. malè dederunt — πολλῶ-
ν. Hesych. & Phavor. Μολεῖν, ἔρχε-
σθαι, τεῖχεν, ἰλθεῖν, δραμεῖν. Sophoc.
Ajac. v. 713. Μολὼν ἀναξ Απολλων
Ὁ &c. Ibid. v. 1202. — ἔσ' ἐγὼ
μῆλω, &c.

Ταφῆς &c.

⁶ Τοῖς τε οἴκει τίλει] Lege p.
166. n. 2.

⁷ Σωπιάσεται] MS Eton. σω-
πῆσται, ex interpretamento. In
eodem MSto locus sic legitur, ἐκ
τούτων οἱ στρατιῶται τὸν τε Κυρατάδην
συνήγαγον αὐτοῖς εἰς τὴν &c. iis om-
nibus ommissis, quæ inter Κυρατάδην
& σωπιάσεται apud alios libros re-
periuntur.

τὴν ὑπεραίαν παρέσθαι ὅτι τὸ στρατόμα, ἔχων καὶ ἱερεῖα καὶ μάντιν, καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τῇ στρατιᾷ. Ἐπεὶ δὲ ἐξήλθον, ὁ Ἀναξίβις ἐκλείσει τὰς πύλας, καὶ ὁ κήρυξεν ὅτι ὅστις ἀν³ ἀλῶ ἐνδον ὦν τῶν στρατιωτῶν, πεπράσεται. Τῇ δὲ ὑπεραίᾳ ὁ Κυρατιάδης μὲν ἔχων τὰ ἱερεῖα καὶ τὸ μάντιν, ἦκε καὶ ἄλ-
φιστα φέροντες εἶποντο αὐτῷ εἶχον ἄνδρες, καὶ ἄλλοι οἶνον εἶ-
χον ἄνδρες, καὶ ἐλαιῶν τρεῖς, καὶ σκορόδων εἰς ἀνὴρ ὅσον ἐ-
δυάτο μέγιστον φορτίον, καὶ ἄλλος κρεμμύων. Ταῦτα ἡ κατὰ-
θέμενος ὡς ὅτι δάσμενον, ἐθύετο.

Ξενοφῶν ἡ μεταπεμφάμενος Κλέανδρον, ἐκέλευεν οἱ δια-
πραῖσαι ὅπως εἰς τὸ τεῖχος τε εἰσέλθοι, καὶ ἀποπλῦσαι ἐκ
Βυζαντίου. Ἐλθὼν δὲ Κλέανδρος, μάλα μόλις, εἶφη, διὰ
πραξάμενος ἦκε λέγειν γὰρ Ἀναξίβιον ὅτι οὐκ ὀπιτήδειον
εἴη οὗ μὲν στρατώτας πλεόντων εἶναι τοῦ τεύχους, Ξενοφῶντα
δὲ ἐνδον· οὗ Βυζαντίως δὲ στασιάζειν καὶ πονηρὸς εἶναι πρὸς
ἀλλήλους· ὅμως δὲ εἰσπέναι, εἶφη, ἐκέλευσεν, ὅ ἐι μέλλει σὺ

ad exercitum cum animantibus & vate, cum potulentis & es-
culentis in usum exercitus, adfuturum. Postquam verò exces-
sissent urbe, portas clausit Anaxibius, & per præconem prædi-
cavit fore ut, si quis militum deprehenderetur intus, venderetur.
Postridie Cyratades cum animantibus & vate venit: at-
que eum viri sequebantur viginti, qui farinam, & viginti alii
qui vinum, tres item qui olearum sarcinam, quam potuere maxi-
mam gestabant, ac unus alliorum sarcinam, ceparum item al-
lius, quam maximam potuit, portabat. Hæc ubi tanquam in
singulos dividenda deponi iussisset, sacra facere instituit.

At Xenophon cum ad se Cleandrum arcessisset, hortatur id
sibi impetraret ut intra muros ingrederetur, & à Byzantio sol-
veret. Cleander ubi rediisset, Aegrè admodum, inquit, re im-
petratâ venio: dicere enim aiebat Anaxibium minimè commo-
dum esse, milites haud procul à muris esse, Xenophontem in-
tùs; Byzantios autem seditiosè se gerere sibi que invicem infe-
stos esse: sed tamen, inquit, introire jussit, si quidem secum in-

1 ἱερεῖα.] Adi p. 461. n. 5.

2 Καὶ κήρυξεν.] Vide p. 491. n. 1.

3 Ἀλῶ ἐνδον.] Vide p. 298. n. 2.
& p. 490. n. 4.

4 Καταθέμενος.] Respice p. 28. n. 5.

5 Δάσμενον.] Steph. ad hanc vo-
cem citat tantum Hesychium: ne
hunc quidem Constant.

6 Εἰ μέλλει &c.] MS. Eton. εἰ
μέλλει σὺ αὐτῷ &c. Perperam.

ἑαυτῷ ἐκπλεῖν. Ο μὲν ἔν Ζενοφῶν ἀπασιόμενος τὰς στρατιώ-
τας, ἔσω ἔ τείχεα ἀπὴν σὺν Κλεάνδρῳ.

Ο ἦ Κυρατίδης τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ σὺν ἐκαλλίερῳ, ἔδ' ἐ-
διμέριζεν ἔδ' ἐν τοῖς στρατιώταις· τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὰ μὲν ἱερεῖα
εἰσὶν ὡς τὸ βωμὸν, ἔ Κυρατίδης ἑστειφανώμενος, ὡς θύ-
σων· προσελθὼν ἦ Τιμασίῳ ὁ Δαρδανεύς, ἔ Νέων ὁ Ἀσι-
ναῖος, καὶ Κλεάνωρ ὁ Ορχομενίος, ἔλεγον Κυρατίδῃ μὴ θύειν,
ὡς ἔχ' ἡγησόμενον τῇ στρατιᾷ, εἰ μὴ δώτῃ τὰ ἐπιθήδεια. ³ Ο ἦ
κελεύει διαμετρεῖσθαι. Επεὶ ἦ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, ὥς ἡμέρας
σὺν ἑκάστῳ θυεῖσθαι τῇ στρατιῶν, ἀναλαβὼν τὰ ἱερεῖα ἀπῆει,
ἔ τὸ στρατηγίαν ἀπειπών.

Νέων δ' ὁ Ασινάιος, καὶ Φρυγίσκος Ἀχαιὸς, καὶ Τιμασίῳ
Δαρδανεύς ἑπέμεινον τῇ στρατιᾷ, καὶ εἰς κώμας τῶν Θρα-
κῶν προσελθόντες τὰς κατὰ Βυζάντιον, ἐστρατοπεδεύοντο. Καὶ

*de enavigare velit. Quare Xenophon, militibus salutatis, cum
Cleandro intra muros ingressus est.*

At Cyratades primo quidem die *hostiis caesis* non litavit,
neque *aded* quidquam militibus distribuit: postridie ad aram
stabant victimæ, Cyratadesque coronâ redimitus, ut qui sa-
cra facturum esset: at *eum* cum adiisset Timasion Dardanus,
Neon etiam Asinensis, & Cleanor Orchomenius, Cyrata-
di interdicebant nè sacrificaret, quippe qui exercitui præfu-
turus non esset, nisi commeatus dederit. Tum ille *omnia*
certâ mensurâ distribui jubet. Cum autem ei multa abes-
sent, ut militum cuique *unius duntaxat* diei victus suppete-
ret, receptis animantibus, abivit, abdicato etiam munere im-
peratorio.

Neon autem Asinensis, & Phryniscus Achæus, & Timasion
Dardanus apud exercitum permansêre, progressique Thracum
in vicos ad Byzantium versûs *sitos*, castra sunt metati. Atque

¹ Ἐστειφανώμενος,] Consule p.276.
n. 1.

² Ασινάιος,] Pro quo invenitur
etiam scriptum, teste Steph. Αθη-
ναῖος.

³ Ο δ' κελεύει διαμετρεῖσθαι.] In
M^{sto} Eton. defunt omnia.

⁴ Αχαιὸς, καὶ Τιμασίῳ ἔστ.] MS.
Eton. habet — Αχαιὸς, καὶ Φιλήσιος

Αχαιὸς, καὶ Ξανθικλῆς Αχαιὸς, καὶ Τι-
μασίῳ ἔστ.

⁵ Ἐπέμεινον — προσελθόντες τὰς.] In
M^{sto} Eton. legitur ἐπέμεινον — προ-
ελθόντες κατὰ ἔστ. sine articulo. Ac
προελθόντες quidem, pro προσελθόν-
τες, reponendum, haud malè sta-
tuit olim Leunclavius.

οἱ στρατηγοὶ ἐκαστῶν, Κλεάνωρ μὲν καὶ Φρυγίσκος πρὸς Σεύ-
θην βελόμβου ἄγειν· (ἔπειθε γὰρ αὐτὰς, καὶ ἔδωκε τῷ μὲν
ἵππῳ, τῷ δὲ γυναικί) Νέων δὲ εἰς Χερρόνησον· οἰόμην, εἰ
ὑπὸ Λακεδαιμονίοις² γένοιτο, πάντος ἀν' ἀποσταίνειν τῆ στρα-
τείας. Τιμασίῳ δὲ πρὸς Ὀρμεῖον πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν
πάλιν διαβῆναι, οἰόμην ἀν' οἰκαδὲ κατελθεῖν. Καὶ οἱ στρα-
τῶται ταῦτα ἐβόλοντο. Διατελομένων δὲ τῆ χρόνου, πολλοὶ
τῶν στρατιωτῶν,³ οἱ μὲν, τὰ ὅπλα ληστεύοντες κατὰ τὰς χά-
ρας, ἀπέπλεον ὡς ἐδύναντο· οἱ δὲ, καὶ δίδοντες τὰ ὅπλα κατὰ
τῶν χωρῶν, εἰς τὰς πόλεις κατημίγνυντο. Ἀναξίβις δὲ
ἔχαιρεν ἀκύναν διαφθειρόμενον τὸ στρατόμαχον· τῶν γὰρ γε-
νημένων, ὥστε μάλιστα χαρίζεσθαι φαρναβάζῳ.

Ἀποπλέοντι δὲ Ἀναξίβει ἐκ Βυζαντίου σιταντὰ Ἀρίσταρ-
χος ἐν Κυζίκῳ, διαδοχῶν Κλεάνδρῳ, Βυζαντίου δὲ ἀρμο-
στῆς· ἔλεγε δὲ καὶ ὅτι ναύαρχος διαδοχῶν Πῶλος ὅσον οὐ

*ibi tum duces inter se diffidebant, volentibus Cleanore ac Phry-
nisco ad Seuthen copias ducere; (nam hos ille ut ita vellent ad-
duxerat, cum uni equum utique dedisset, foeminam alteri)
Neone verò in Cherronesum; quòd futurum existimaret ut,
si in ditionem Lacedæmoniorum venisset, copiis universis ipse
præesset. At Timasion ulterius in Asiam rursus trajicere ve-
hementer cupiebat, ratus hæc se ratione in patriam redire posse.
Milites etiam id fieri volebant. Dum autem terebatur tempus,
ex militibus multi, armis per agros distractis, inde, uti sanè po-
terant, partim navigabant; partim, armis etiam per agros tra-
ditis, in oppida incolis immisti se recipiebant. Gaudebat au-
tem Anaxibius, ubi copias dissipari audisset: nam hæc cum
ita fierent, Pharnabazo se maximè gratificari putabat.*

At Anaxibio è Byzantio solventi obviam venit apud Cyzicum
Aristarchus, Cleandro successor constitutus, ac Byzantii præfe-
ctus: aiebat autem Polum, qui in navarchi munus etiam suc-

1 Ἀγειν] Vide p. 304. n. 3.

2 Γένοιτο,] MS. Eton. γένοντο.

3 Οἱ μὲν, τὰ ὅπλα ληστεύοντες &c.]
Muretus legit οἱ μὲν τὰ ὅπλα ληστεύ-
οντες ἀπέπλεον, ὡς ἰδύμενοι· οἱ δὲ
καὶ εἰς τὰς πόλεις κατημίγνυντο. quæ
interjecta sunt delet. Tu vide sis
p. 466. n. 9.

4 Ὡστε — χαρίζεσθαι] Lennel. ver-
tit, gratificatum se &c. quasi legis-
set ὥστε — χαρίζεσθαι, vel ὥστε — ἀν-
ταχέζεσθαι. Vide sis p. 36. n. 3.

5 Ὅσον οὐ] Th. Magist. Οὐ μόνον,
Ὅσον ἔγωγε παρὶς, φησὶν, ἀλλὰ καὶ ὅσον
οὐ παρὶς ὡς Θεκυδίδης· ἀγγέλλεται
αὐτοῖς τὴν ἐν Πιλοπονήσῳ ταῦς ὅσον ἢ
παρ-

παρήη ἤδη εἰς Εὐλάσσον. Καὶ ὁ Ἀναξίβιος τῷ μὲν Ἀριστάρ-
χω Ἰππικῆς, ὅπως ἂν εὖροι ἐν Βυζαντίῳ τὴν Κύρη στρατιω-
τῶν ὑπολειμμένους, ἀποδόσθαι· ὃ ἡ Κλέανδρος οὐδένα ἐπι-
πράκει, ἀλλὰ καὶ ὅντι κάμνοντας ἐθεράπευεν, οἰκτεῖρων, καὶ
ἀναγκάζων οἰκία δέχεσθαι· Ἀριστάρχος δ' ἐπεὶ ἦλθε τάχιστα
ἐκ ἐλατῆος τετραυσιῶν ἀπιδόσθαι. Ἀναξίβιος ἡ ὤφρα πλεύσας
εἰς Πάριον, ² πέμπει ὤφρα Φαρναμάζον κατὰ τὰ συγκείμενα.
Ὁ δ' ἐπεὶ ἴδεται Ἀριστάρχον τι ἤκοντα εἰς Βυζάντιον ἀρμωσθῆναι,
ὁ Ἀναξίβιος ἔκετι ναυαρχῶντα, Ἀναξίβιος μὲν ἡμέλησε, πρὸς
Ἀριστάρχον δὲ ³ διεπράττει τὸ τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν Κυρίου στρα-
τεύματος, ὥστε καὶ πρὸς Ἀναξίβιον.

Εκ τούτου δὲ ὁ Ἀναξίβιος καλέσας Ξενοφῶντα, κελεύει ⁴ πά-
σῃ τέχνῃ πλεῦσαι ὅτι τὸ στρατόμαχος ὡς τάχιστα, καὶ συνέχειν
τι τὸ στρατόμαχος, καὶ συναθροίζει τῶν διασπαρμένων ὡς ἂν

cesserat, tantum non ad Hellespontum jam adesse. Et Ana-
xibius Aristarchum jubet eos vendere Cyri milites, quotcun-
que in Byzantio relictos reperiret: Cleander certe neminem
eorum vendiderat; imò etiam ægros curaverat, cum misera-
retur eos, & cives domo excipere cogeret: at Aristarchus
quamprimum Byzantium venit, non pauciores quadringenis
vendidit. Anaxibius autem in Parium cum navigasset, ad
Pharnabazum mittit secundum pacta. Is verò ubi animad-
vertit Aristarchum præfecturam auctum Byzantium venire, nec
Anaxibium amplius navarchi fungi munere, Anaxibium sanè
neglexit, & cum Aristarcho de Cyri copiis ea ipsa transigit,
quæ prius cum Anaxibio transegerat.

Ibi tum Anaxibius arcessito Xenophonte, hortatur eum ut
omni artificio quam celerrimè ad exercitum naviget, copias-
que contineat, & ex iis qui hinc inde sparsi erant quam possit

παρήγει. Extant verba Thucyd. l. 8.
c. 26. ubi tamen pro ὅσων ἐ legitur
ὅσων.

1 Ἐπιστάται,] Adi p. 358. n. 3.

2 Πέμπει — καὶ &c.] I. e. Stephano
exponente, misit ad Pharnabazum pro
iis, quæ pollicitus erat, obtinendis. Vel,
ut is, quæ pollicitus erat, præstaret.

3 Διεπράττει τὸν] Mavult Mures.
διεπράττει τὸν. Steph. quoque vel τι
expungendum, vel legendum δι-

πράττει τὸν, monet. Cæterum, vi-
de sis p. 489.

4 Πάντῃ τέχνῃ πλεῦσαι] In MSto
Eton. reperitur πάντῃ τέχνῃ & μηχαν-
ῇ πλεῦσαι &c. quas quidem voces
similiter conjunctas videre est Thu-
cyd. l. 5. c. 18. μήτῃ τέχνῃ, μήτῃ μη-
χανῇ μηδὲ μὴ.

5 Τὸ στρατόμαχος.] Sic MS. Eton.
edit. vet. & Leuncl. At in Steph.
legitur συνέχειν τι αὐτὸ καὶ &c. Sed
de

πλείους δύνῃ), ἔ παραγαγόντα εἰς Πέρινθον, διαβιβάζεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὁπταχιστα· καὶ δίδωσιν αὐτῷ τετρακόντορον καὶ Ἰππολὴν, ἔ ἄνδρα συμπέμπει κελεύοντα τὰς Περινθίους ὥσπερ ἔχιστα Ξενοφῶντα· προσέμψαι τοῖς ἵπποις ἵππῃ τὸ σράτευμα. Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν διαπελεύσας ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ σράτευμα· οἱ δὲ στρατιῶται ἐδέξαντο ἡδέως, καὶ εὖθις εἶποντο ἄσμενοι, ὡς διαβησόμενοι ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ὁ δὲ Σεύθης ἀκέστας ἤχοντα πάλιν Ξενοφῶντα, πᾶν πρὸς αὐτὸν χεῖρ ἰαλασίαν Μηδοσίδην, ἐδεῖτο τὴν στρατὸν ἄγειν πρὸς αὐτόν· ὑπαγγέμενος αὐτῷ ὅ, τι ὤρετο λέγων·² πείσειν. Ὁ δ' ἀπεκρίνατο αὐτῷ ὅτι· ἐδὲν οἷόν τι εἴη τέττων χυμῶδες. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀκέστας ὤχετο. Οἱ δ' Ἕλληνες ἐπεὶ ἀφίκοντο εἰς Πέρινθον, Νέων μὲν ἀποπρώσας, ἐστρατοπεδεύσατο χωρὶς, ἔχων ὡς ὀκτακιστὶς ἀνθρώπους· τὸ δ' ἄλλο σράτευμα πᾶν³ ἐν τῷ αὐτῷ ὄρει τὴν τεῖχος τῆς Περινθίου ἦν.

Μετὰ ταῦτα Ξενοφῶν μὲν ἔπραττε πρὸς πολλῶν, ὅπως ὅτι·

plurimos colligat, eoque cūm Perinthum deduxerit, in Asiam quā̃m citissimē transportet: ei dat etiam triginta remorum navem & epistolam, unāque virum cum eo mittit qui Perinthiis praeceperet, ut Xenophontem equis quamprimum ad exercitum deducerent. Atque Xenophon navi transvectus venit ad exercitum; militesque eum cum voluptate exceperunt, ac statim libenter sequebantur, utpote ē Thraciā in Asiam trajecturi.

At Seuthes posteaquam Xenophontem rursus venisse audisset, misso ad eum per mare Medosade, rogabat ut ad se copias duceret; cūm simul ei promissa faceret, quibus factis se id persuasurum putabat. Ei respondit Xenophon eorum nihil fieri posse. Et is quidem his auditis abiit. Graeci autem cūm Perinthum pervenissent, Neon suis ab exercitu abstractis, castra seorsum habebat, cum octingentis ferē hominibus: reliquae copiae omnes loco eodem propter Perinthiorum moenia erant constitutae.

Secundūm haec de navigiis agebat Xenophon, uti quampri-

de iteratā voce *σφάδμα* vide p. 482. n. 5.

1 Προπύμψαι] Pro quo ibidem legitur *ἀποπρώσας*.

2 Πείσειν.] Sic rectē libri editi. At in MSto Eton. comparēt *πεισέειν*.

3 Εἰ τῷ αὐτῷ] Vide p. 448. n. 2.

τάχιστο Δαρδανίαν εἰς τὴν Ἀσίαν. ¹ Ἐν ᾗ τῷ τῷ ἀφικόμενος Ἀρί-
σταρχος ἐκ Βυζαντίου ἀρμοσῆς, ἔχων δύο τριήρεις, πεπεισμένος
ὑπὸ Φαρναβάζου, τοῖς τε ναυκλήροις ἀπέειπε μὴ διάγειν. ² Ἐλ-
θὼν τε ἐπὶ τὸ σράπνυμα, εἶπε τοῖς στρατιώταις, μὴ περαινεῖσθαι
εἰς τὴν Ἀσίαν. Ο ἢ Ξενοφῶν ³ ἔλεγεν ὅτι Ἀναξίβιος ἐκέλευσε, καὶ
ἐμὲ πρὸς τῷ ἐπεμψεν ἐνθάδε. Πάλιν δ' Ἀρίσταρχος ἔλεξεν,
Ἀναξίβιος μὲν ἐκ ἐστὶ ναύαρχος, ἐγὼ ἢ ⁴ τῇδε ἀρμοσῆς· εἰ δέ
τινα ὑμῶν λήψομαι, ἐν τῇ θαλάττῃ καταδύσω. Ταῦτα εἰ-
πὼν, ὤχετο εἰς τὸ πῆχον. Τῇ δ' ὑστέρᾳ μετεπέμπετο οὗ-
ν στρατηγὸς καὶ λοχαγὸς τὸ σράπνυμα. Ἡδὴ ἢ ὅλῳ πρὸς τῷ
τείχεϊ, ἐξαγγέλλει πρὸς τῷ Ξενοφῶντι ὅτι, εἰ εἴσεις, συλληφθήσε-
ται, ἢ ἢ αὐτὸς πεπίστεται, ἢ καὶ Φαρναβάζου πείσθησιν. Ο
δὲ, ἀκούσας ταῦτα, αὐτὸς μὲν μετεπέμπεται, αὐτὸς δ' εἶπεν
ὅτι ἢ θύσῃ τι βέλαιο. Καὶ ἀπελθὼν ἐθύετο εἰ πρὸς αὐτὸν

mum in Asiam trajicerent. Interea verò cum Aristarchus præ-
fectus à Byzantio venisset, duabus cum triremibus, à Pharna-
bazo persuasus, naucleris nè *quemquam* transportarent inter-
dixit; & ad exercitum profectus, militibus edixit, nè *quis* in
Asiam trajiceret. At Xenophon aiebat Anaxibium *id sibi* man-
dasse; meque *aded*, *inquit idem*, hanc de causâ huc misit. Re-
tulit autem hæc Aristarchus, Anaxibius non est navarchus, e-
go verò hoc in loco munere fungor præfecti: quodd si quem
vestrûm cepero, mari demergam. Hæc ubi dixisset, in oppi-
dum discessit. Postridie duces *idem* & cohortium in exercitu
præfectos *ad se* arcessivit. Cùmque jam prope ab oppido ab-
essent, exponit quidam Xenophonti futurum ut, si introiret,
comprehenderetur, & vel isthic aliquid *supplicii* perferret, vel
etiam Pharnabazo traderetur. Ille, hæc ubi audisset, eos qui-
dem deducit, sese verò aiebat velle sacrum aliquod facere.
Atque *aded* cum discessisset, per exta quærebat permitterentne

¹ Ἐν τῷ τῷ] Vide p. 395. n. 5.
Cæterum, εἰς τὴν Ἀσίαν, quæ mo-
dò præcesserant, in MSto Eton.
desunt.

² Ἐλθὼν τε] Sic rectè MS. E-
ton. In editis legitur ἐλθὼν δὲ &c.
Sicph. etiam τε pro δὲ reponi vo-
luit. Pro καὶ ἀφικόμενος, quæ in cæ-
teris libris exstant, in MSto eo-

dem legimus μηδὲ ἀφικόμενος.

³ Ἐλεγεν ὅτι — καὶ ἐμὲ &c.] De
transitione hæc vide p. 385. n. 1.

⁴ Τῇδε] Phavor. Τῇδε, ἀπὸ τῆς ἐν-
τιδὲ (scrib. ἐνθάδε) λόγου τοῦ Αἰολίου.
Moschor. Τῇδε, ἀπὸ τῆς ἐνθάδε.

⁵ Θύσῃ τι — θύσῃ, εἰ &c.] Con-
sule pag. 457. n. 8. & p. 436. n. 4.

⁶ Αὐτὸς] MS. Eton. dat αὐτὸς.

οὐ θεοὶ περὶ αὐτῶν πρὸς Σεύθην ἄγειν τὸ στρατεύμα· ἰώρα γὰρ ἔτι
 διαβαίνειν ἀσφαλές ἐν, τρηρεὶς ἔχοντας τὰ καλύσιντες· ἔτ'
 εἰς Χερρόνησον ἐλθὼν κατακλεισθῆναι ἐβόλετο, καὶ τὸ στρατεύμα
 ἐν¹ πολλῇ σπάνει πάντων ἡμέρας· ἔνθα δὲ πείθεσθαι μὲν ἀνάγ-
 κη τῷ ὁκείῳ ἀρμολύῃ, τῶν δὲ Ἰππιδεῶν οὐδὲν ἐμμελλεν εἶναι τὸ
 στρατεύμα.

Καὶ ὁ μὲν ἀμφὶ πάντεσσι εἶχεν· οἱ δὲ στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχα-
 γοὶ ἡκοντες ὡς τὰς Δελφίνας, ἀπήγγαλλον ὅτι νῦν μὲν ἀπεί-
 ναι σφῶς κελεύει, τῆς δαίμονος δὲ ἡκεῖν²· ἔνθα καὶ δῆλη μάλ-
 λον ἐδόκει εἶναι ἡ Ἰππιδουλή. Οὗτος ξυνοφῶν, ἐπεὶ ἐδόκει³ τὰ
 ἱερά γινέσθαι καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ στρατεύματι, ἀσφαλῶς πρὸς
 Σεύθῃν ἵεναι, παραλαβὼν Πολυκράτην τὸν Ἀθηνῶν λο-
 χαγόν, καὶ παρὰ τῶν στρατηγῶν ἕκαστος ἄνδρα (+ πλὴν πε-
 ρὰ Νέων⁴) ὃν ἕκαστος Ἰππιδεῶν, ὥχετο⁵ τῆς νυκτὸς Ἰππὶ τὸ
 Σεύθῃ στρατεύμα ἐξήκοντα στάδια. Ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν αὐτοῖς,

sibi dii, id operam daret, ut ad Seuthen exercitum duceret :
 videbat enim neque tutum esse trajicere, cum is, qui prohi-
 biturus esset, triremes haberet ; neque in Cherronesum pro-
 fectus *isthic* concludi volebat, & in magnâ rerum omnium
 penuriâ exercitum versari : ubi sanè loci istius præfecto pare-
 re necesse foret, cum *tamen* commeatum nihil habiturus esset
 exercitus.

Atque his quidem de rebus occupatus erat Xenophon : du-
 ces autem & cohortium præfecti, ab Aristarcho reversi, re-
 nuntiabant jussisse eum, nunc quidem ipsos abire, redire verò
 sub vesperam : ibi tum infidiæ magis etiam manifestæ esse vi-
 debantur. Itaque Xenophon, ubi extra feliciâ esse videban-
 tur *atque adeò* tum sibi tum exercitui tutam ad Seuthen profe-
 ctionem polliceri, adsumpto Polycrate Atheniensi cohortis
 præfecto, & abs quovis duce (præterquam abs Neone) viro,
 cui quisque fidebat, noctu ad Seuthæ exercitum contendit,
 sexaginta *qui* stadia *aberat*. Cumque ab iis prope abessent,

1 Πολλῇ] In eodem MSto de-
 est ; uti & δὲ, quæ mox sequitur.

2 Εἴθε] Vide p. 216. n. 1. Sic
 suprâ sæpissimè.

3 Τὰ ἱερά ἡγιάξ καὶ &c.] Sic re-
 citè in edit. plerisque legitur. MS.

Eton. exhibet τὰ ἱερά καλὰ εἶναι καὶ
 &c. Tu vide sis p. 487. n. 5.

4 Πλὴν περὶ Νέων] Hic utique,
 referente Nostro p. 505. ἀπαρτίστους
 ἱπποπαιδίστατο χροῖσι, &c.

5 Τῆς νυκτὸς] Adi p. 451. n. 1.

Πιτυγχανεῖ¹ πυροῖς ἐρήμοις· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὥστε μετα-
 κεχωρηκέναι ποι τὸν Σεύθην. Επειδὴ δὲ θορύβου τε ἤσθετο
 καὶ σημαίνοντων ἀλλήλοις τῶν περὶ Σεύθην, κατέμαθεν ὅτι
 τούτου ἕνεκα τὰ περὶ² προκεκαυμένα εἴη τῷ Σεύθῃ³ πρὸ
 τῶν νυκτοφυλάκων, ὅπως οἱ μὲν φύλακες μὴ ὀρῶντο ἐν τῷ
 σκότει ὄντες, μήτ' ὅπου εἴεν· οἱ δὲ προσιόντες μὴ λανθάνοιεν,
 ἀλλὰ διὰ τὸ φῶς καθαφανεῖς εἴεν. Επεὶ ᾗ ἤσθετο, προσήμ-
 πει τὸν ἐρμηνεῖα ὃν ἐτύγχανεν ἔχων, καὶ εἶπεν κελεύει Σεύ-
 θῃ ὅτι Ξενοφῶν πάρεσι, βουλόμην⁴ συγγένεσθαι αὐτῷ. Οἱ
 δ' ἤρουν, εἰ ὁ Αθηναῖος, ⁴ ὁ δὲ τῷ στρατῷ⁵. Επει-
 δὴ δ' εἶφη οὗτος εἶναι, ἀναπηδήσαντες ἑδῶκεν· καὶ ὀλίγον
 ὑπερον παρήσαντο πελτασταί⁶ ὅσον διακῆσοι, καὶ ὄχλαζόντες
 Ξενοφῶντα καὶ οὖν σὺν αὐτῷ, ἦγον πρὸς Σεύθην. Ο δ' ἦν

ignes quosdam desertos offendit: atque adeò primum Seuthen
 aliquò secessisse arbitrabatur. Verùm ubi tumultum sentie-
 bat, militesque Seuthæ sibi invicem omnia significantes, in-
 tellexit eâ de causâ Seuthen ignes ante nocturnos excubito-
 res accendisse, ut nè conspicerentur excubitores tenebris uti-
 que tecti, neque quo loco essent perspicì posset: at illi contrâ,
 qui accederent, minimè laterent, sed per ignium lucem essent
 conspicui. Id ubi animadvertit, quem fortè tunc habebat in-
 terpretem, præmittit, ac dicere Seuthæ jubet, adesse Xeno-
 phontem, qui cupiat ipsum convenire. Interrogabant illi,
 num is sit Atheniensis ille, de Græcorum exercitu. Illum ip-
 sum esse cùm dixisset, exultantes ad Seuthen properabant: at-
 que paulò post peltastæ circiter ducenti aderant, adsumptum-
 que Xenophontem cum suis ad Seuthen ducebant. Erat is

¹ Πυροῖς ἐρήμοις.] MS. Eton. & edit. quædam vet. dant πυρρῶν ἐρή-
 μους. Sed πυροῖς in vet. cod. invenit Steph. & sequentia lectionem hanc comprobant. Vocat autem (verba sunt Stephani) ignes desertos, circa quos nulli custodes erant.

² Προκεκαυμένα εἴη τῷ &c.] Eodem planè modo suprâ pag. 235. dicitur σπινθίμια ἢ τῷ &c. ubi vide n. 3.

³ Πρὸ τῷ νυκτοφυλάκων.] Sic MS. Eton. & edit. Flor. atque hanc scripturam sententiâ suâ comprobavit

Steph. In plerisque edit. legitur πρὸς τῶν &c. Vide sis p. 279. n. 5. Caterùm, νυκτοφύλαξ in lexicis non comparet: in iisdem deest etiam πρὸς καίνομα.

⁴ Ο δὲ τῷ στρατῷ.] Idem exstat loquendi genus Matt. XV. 1. Marc. XV. 43. Joh. I. 45. Act. X. 38. & alibi sæpè.

⁵ Εδῶκεν.] Ρηαυον. Διῶκει εἰσ-
 τι τὸ ἀπλῶς κτ' αὐτῶν ἰλαύνειν — κτ'
 ἐπὶ τῷ διελθεῖν.

⁶ Οὖν.] Adi p. 465. n. 4.

¹ ἐν τύρσῃ μάλα φυλαττόμενος, καὶ ἵπποι παρὶ αὐτὴν κύκλῳ ἐγκεχαλινωμένοι. Διὰ γὰρ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλῃσεν ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ² ἐφυλάττετο· ἐλέγετο γὰρ καὶ πρόφθεν ³ Τήρης, ὁ τότε πρόγονος, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ πολὺ ἔχων στρατόμα, ὑπὸ τῶν τῶν ἀνδρῶν πολλὰς ἀπολέσαι, καὶ τὰ σκυοφόρα ἀφαιρεθῆναι· ἦσαν δὲ οὗτοι ⁴ Θυοὶ, πάντων λεγόμενοι εἶναι μάλιστα νυκτὸς πολεμικώτατοι.

Επεὶ δὲ ἐγγὺς ἦσαν, ἐκέλευεν εἰσελθεῖν Ξενοφῶντα ἔχοντα δύο, οὓς βούλοιο. Επειδὴ δὲ ἔνδον ἦσαν, ἠπάλλοντο μὲν πρῶτον ἀλλήλους, καὶ κατὰ τὸν Θράκιον νόμον ⁵ κέρατα οἴνου παρῴπιον· (παρῴω δὲ καὶ Μηδοσιδῆς τῷ Σεύθῃ, ὅσπερ ἐπέσβλεν αὐτῷ πάντοτε) ἔπειτα δὲ Ξενοφῶν ἤρ-

in turri quadam, ubi sibi valde cavebat, equique eam frenati undique circumstabant: nam præ metu equos interdum pascebat, noctu excubias agebat: etenim ferebatur antehac etiam Teres, hujus progenitor, cum magnas in hac ipsa regione copias haberet, earum complures, ab his ipsis viris casus amisisse, impedimentisque fuisse exutus: hi autem erant Thyni, qui noctu maximè omnium esse bellicosissimi dicebantur.

Cum jam propius accessissent, jussit Seuthes Xenophontem cum duobus, quos vellet, ingredi. Posteaquam ingressi essent, primum se mutuò salutabant, ac more Thracio vini cornua sibi propinabant: (aderat autem Seuthæ Medosades quoque, qui ab eo legatus quoquoersus mitti solebat) deinde Xenophon his uti

1 Ἐν τύρσῃ] Vide p. 346. n. 1.

2 Εφυλάττετο] Vide p. 144. n. 5.

3 Τήρης, ὁ τότε &c.] Thucyd. lib. 2. c. 29. Ο δὲ Τήρης ἄνθρωπος (nam hunc, opinor, vult Noster) ὁ τῷ Σιτάλκῃ πατὴρ, πρῶτος Οδρύσαις τὴν μεγάλην βασιλείαν ἱππλίοις τῆς ἄλλης Θράκης ἱππίοισι. De Sitalcā non-nihil jam supra dictum p. 425. n. 5.

4 Θυοὶ] MS. Eton. Βιδυνοί.

5 Κέρατα οἴνου &c.] Athen. lib.

11. c. 7. Κέρατα· τὰς πρῶτας λίγα-
ται τοῖς κέρασι τῶν βοῶν πίνα· ὅπ-
δὲ τοῖς κέρασι ἵπποι, δῆλοι ἐκ τῆ καὶ
μίχελι νῦν λίγαται, ὅταν συμμίσχῃται

τῇ οἴνῃ τὸ ὕδωρ, καὶ οὕτως φάσκοντες· καὶ
τὸ ἀγγεῖον δὲ, ἐν ᾧ κίραται ὁ οἶνος,
κρητὴρ, ἀπὸ τῆ συγκριπῆσαι ἐν αὐτῇ
τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τῆ κίρατος, οἷον κρη-
τὴρ, ἀπὸ τῆ αἰς τὸ κίρας ἐγγυῆσαι τὸ
πῶμα. Dein (paucis interjectis)
pergit, Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ ἰσοδόμενῃ τῆς
Αισαίας διηγούμενος τὸ παρὰ τῇ Θρά-
κι Σιύθῃ συμπόσιον, χάρις οὕτως· Ἐπὶ
δὲ Ξενοφῶν σὺν τοῖς μετ' αὐτὸν ἀσπασ-
σας τὴν Σαύθην, ἠπάλλοντο μὲν πρῶ-
τοι ἀλλήλους, καὶ μετὰ τὸν Θράκιον νόμον
κέρατα οἴνου παρῴπιον. Scrib. παρῴπι-
ον. Adde p. 424. n. 3. & Phavorin.
in v. Κίρας.

χρῆτο λέγειν, Ἐπιμύσας πρὸς ἐμὲ, ὦ Σεύθη, εἰς Χαλκηδὸναι
 πρῶτον Μηδοσάδην τέτυνι, δειόμενός με συμπεροθυμηθῆναι δια-
 βῶναι τὸ στρατόμα ἐκ τῆς Ἀσίας· καὶ ὑποχρῆνός μιν, εἰ ταῦ-
 τα πράτταμι, εὖ ποιήσας, ὥς ἔφη Μηδοσάδης ἔπος. Ταῦτα
 εἰπὼν, ἐπῆρετο τῇ Μηδοσάδην εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἶπεν. Ο δ' ἔφη.
 Αὐθις ἦλθε Μηδοσάδης ἔπος, ἐπεὶ ἐγὼ διέβην πάλιν Ἰππὶ τὸ
 στρατόμα ἐκ Παρίας, ὑποχρῆνός μιν, εἰ ἀγοίμι τὸ στρατύ-
 μα πρὸς σὲ, πᾶλλα τί σοι ² Φίλω χρήσασθαι καὶ ἀδελφῶ, ³ καὶ
 τὰ Ἰππὶ θαλάττῃ μοι χωρεῖα, ὧν σὺ κρατεῖς, ἐποδοῖαι ὡς
 σὺ. Ἐπὶ τέτοις πάλιν ἐπῆρετο Μηδοσάδην εἰ ἔλεγε ταῦτα. Ο
 δ' ἐσυνέφη καὶ ταῦτα. Ἰθι νῦν, ἔφη, ἀφῆρηται τέττω, τί σοι
 ἀπικρινάμην ἐν Χαλκηδόνι. Πρῶτον ἀπικρίνω ⁴ ὅτι τὸ στρα-
 τόμα Διὰβήσοιτο εἰς Βυζάντιον, καὶ οὐδὲν τέττω ἕνεκα δέοι τε-
 λῆναι ἔτι σοι ἢ τ' ἄλλω· αὐτὸς τ', ἐπεὶ Διὰβαίης, ἀπέναι ἔφη-
 δα· καὶ ἐγένετο ἕτως, ὥσπερ σὺ ἔλεγας. Τί γὰρ ἔλεγον, ἔφη,

verbis coepit, Medosadem hunc, Seuthe, primum Chalcedo-
 nem ad me misisti, me rogans id operam studiosè unà tecum
 darem, ut exercitus *noster* ex Asiā trajiceret; additā etiam hāc
 pollicitatione te, si id facerem, gratiam relaturum, uti *quidem*
 Medosades hic aiebat. Hæc fatus, Medosadem interrogabat
 num ex veritate hæc proferret. Ille *vera esse* dixit. Rursus, *in-*
quit Xenophon, Medosades hic *ad me* venit, posteaquam è Pario
 ad exercitum iterum trajeci, *simulque* pollicitus est, si copias
Græcis ad te ducerem, cum aliis in rebus te pro amico & fra-
 tre me habiturum, tum ad mare *sita* oppida, quæ tuā sunt in
 potestate, mihi à te *data* fore. Tum rursus Medosadem inter-
 rogabat num hæc dixisset. Ille verò & hæc *ita esse* concedebat.
 Age jam, inquit *Xenophon*, huic narrato, quid apud Chalcedo-
 nem tibi responderim. Primum, *ait*, respondisti in Byzan-
 tium trajecturas copias, nec opus esse vel tibi vel cuivis alii
 quidquam hujus rei causā penderet *aliquis*; téque ipsum, quam-
 primum trajecisses, *ab exercitu* discessurum aiebas: atque ita
 sanè, uti tu dicebas, evenit. At enim, aiebat *Xenophon*, quid

¹ Ἐπιμύσας — Μηδοσάδην &c.] De
 quo supra p. 490. de ταῦτα vide p.
 59. n. 1.

² Φίλω χρήσασθαι] MS. Eton. φίλω
 μοι χρήσασθαι &c.

³ Καὶ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ] In eodem
 MSto legimus καὶ ὅσα πρὸς θαλάττῃ
 &c. Ad p. 355. n. 1.

⁴ Ὅτι τὸ στρατόμα &c.] Vide p.
 489. & seq.

ὅτε κατὰ ¹ Σηλυμβρίαν ἀφίκου; Οὐκ ἔφηθα οἷόν τ' εἶναι, ἀλλ' εἰς Πέρηνθον ἐλθόντας διαβαίνειν εἰς τὴν Ἀσίαν. Νυνὶ πίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, πᾶρριμι καὶ ἐγὼ καὶ ὕτος Φρυγίσκος, εἰς τῶν στρατηγῶν, καὶ Πολυκράτης οὗτος, εἰς τῶν λοχαγῶν· καὶ ἔγω εἰσὶν ὁπότε τῶν στρατηγῶν ὁ πιστότατος ἐκάστω, πλὴν ² Νέωνος ὁ Λακωνικῆς. Εἰ ἔν βέλει πιστέραν εἶναι τὴν περᾶ-
ξιν, καὶ ἐκείνους κάλεσον. Τὰ δ' ὅπλα σὺ ἐλθὼν εἰπὲ, ὦ Πολυκράτης, ὅτι ἐγὼ κελεύω καταλιπεῖν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ κατα-
λιπὼν τὴν μάχαιραν εἰσιθί.

Ακούσας ταῦτα ὁ Σεύθης εἶπεν ὅτι οὐδενὶ ἂν ἀπισήσκειν Ἀθλιωαίων· ³ καὶ γὰρ ὅτι συγγενεῖς εἶεν εἰδέναι, καὶ φίλους

dicebam, cū Selymbriam *ad me* perveniebas? Negabas fieri posse, sed ad Perinthum profectos in Asiam trajicere *debere*. Enimverò, inquit Xenophon, jam & ipse adsum & *mecum* ὑπὸ Phryniscus hic, ducum unus, & Polycrates hic, cohortium præfectorum unus: sunt foris etiam à ducibus *missi*, eorum cuique fidelissimi, præterquam à Neone Laconico. Quare si rem majori fide vis agi, fac & illi arcessantur. Tu verò, Polycrates, *ad eos* proficiscere dicitόque me hortari, ut arma *foris* relinquant; ac ipse gladio illic relicto ingredi.

Hæc cū Seuthes audisset, nulli se dixit Atheniensi diffidere: etenim scire se aiebat *eos* esse *sibi* cognatos, atque *aded* amicos

[Σηλυμβρία] MS. Eton. dat Σηλυμβρία. Edit. Flor. Σηλυμβρία. De quo loco Leunclavius sic: "E-
"go cū istic essem, nec à Tur-
"cis, nec ab ipsis Græcis aliter
"hoc oppidum nominari audivi,
"quàm Σηλυμβρία, Silyurian, non
"Selybrian, minùs Selymbrian:
"quod sanè cū corruptum esse
"iudicem marginibus alteram il-
"lam scripturam (scil. Σηλυμβρία,
"Selybrian) adnotavi". Hæc ille.
Apud Ptolem. quidem l. 3. c. 11.
scribitur Σηλυμβρία. Strabone etiam
lib. 7. p. 491. interprete, Σηλυμβρία
est ἡ τῷ Σάλυος πόλις, cū βερία so-
net πόλις, eodem auctore, Θερμασί.
At vulgatam scripturam satis tuen-

tur alii. Herodot. lib. 6. c. 33. edit. Gron. — καὶ Σηλυμβρία π. καὶ δεκ. Steph. Byz. Σηλυμβρία πόλις Θερμασί-
κιστης δ' ἀπὸ Σάλυος. Βερία γδ καὶ
Θερμασί ἡ πόλις. Adde Plin. H. N.
l. 4. c. 11. Mel. l. 2. c. 2. Xen.
Hist. Gr. l. 1. hand longè ab init.
& Indic. Geograph.

² Νέωνος τῷ Λακωνικῷ.] Idem Α-
ρναῖος plerumque dici solet. Steph.
Byz. Ἀσίη, πόλις Λακωνικῆ — τὸ ἰδι-
ον, Ἀρναῖος, τῷ Ἀρναῖος ὅς. Ad
Indic. Geograph.

³ Καὶ γδ ὅτι συγγενεῖς δεκ.] Πθυ-
γὰ l. 2. c. 101. Παρθίαιος δ' (scil.
Ἀλεξάνδρου) — Στρατιώται τῶν ἰαυτῶν
ἀδελφῶν εἰδὼσι Σεύθην, ὅς.

χειτό λέγειν, ¹ Επεμψας πρὸς ἐμὲ, ὦ Σεύθῃ, εἰς Χαλκηδόνα
 πρῶτον Μηδοσάδην τῆτονι, δέόμενός με συμπορομηθῆναι δια-
 βύωαι τὸ στρατόμα ἐκ τῆς Ἀσίας καὶ ὑποχρέμνους, εἰ πῶ-
 τα πράτταμι, εὖ ποιήσων, ὥς ἔφη Μηδοσάδης ἔπος. Ταῦτα
 εἰπὼν, ἐπήρετο τὸ Μηδοσάδην εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἶπεν. Ο δ' ἔφη.
 Αὐτὸς ἦλθε Μηδοσάδης ἔπος, ἐπεὶ ἐγὼ διέβην πάλιν ὅτι τὸ
 στρατόμα ἐκ Παρίε, ὑποχρέμνους, εἰ ἄροισι τὸ στραπυ-
 μα πρὸς σέ, πᾶλλα τέ σοι ² φίλῳ χρηστοῦ καὶ ἀδελφῷ, ³ καὶ
 τὰ ὅτι θαλάττη μοι χωρία, ὧν σὺ κρατεῖς, ἔσονται ὡς οὖν
 σὺ. Ἐπὶ τῆτοις πάλιν ἐπήρετο Μηδοσάδην εἰ ἔλεγε ταῦτα. Ο
 δὲ σωέφη καὶ ταῦτα. Ἰθι νῦν, ἔφη, ἀφήγηται τάτῳ, πῇ σοι
 ἀπεκρινάμην ἐν Χαλκηδόνι. Πρῶτον ἀπεκρίνω ⁴ ὅτι τὸ στρα-
 τόμα Δαδῆσιτο εἰς Βυζάντιον, καὶ οὐδὲν τέττα ἕνεκα δέοι τε-
 λῆν ἔτι σοι ἔτ' ἄλλῳ· αὐτὸς τ', ἐπεὶ Δαδαιῆς, ἀπέναι ἔφη-
 οτα καὶ ἐγένετο ἔτῳ, ὥσπερ σὺ ἔλεγες. Τί γὰρ ἔλεγον, ἔφη,

verbis coepit, Medosadem hunc, Seuthe, primum Chalcedo-
 nem ad me misisti, me rogans id operam studiosè unà tecum
 darem, ut exercitus *noſter* ex Asiâ trajiceret; additâ etiam hâc
 pollicitatione *te*, si id facerem, gratiam relaturum, uti *quidem*
 Medosades hic aiebat. Hæc fatus, Medosadem interrogabat
 num ex veritate hæc proferret. Ille *vera esse* dixit. Rursus, *in-*
quit Xenophon, Medosades hic *ad me* venit, posteaquam è Pario
 ad exercitum iterum trajeci, *simulque* pollicitus est, si copias
Græcas ad te ducerem, cum aliis in rebus te pro amico & fra-
 tre me habiturum, tum ad mare *sita* oppida, quæ tuâ sunt in
 potestate, mihi à te *data* fore. Tum rursus Medosadem inter-
 rogabat num hæc dixisset. Ille verò & hæc *ita esse* concedebat.
 Age jam, inquit *Xenophon*, huic narrato, quid apud Chalcedo-
 nem tibi responderim. Primum, *ait*, respondisti in Byzan-
 tium trajecturas copias, nec opus esse vel tibi vel cuivis alii
 quidquam hujus *rei* causâ penderet *aliquis*; téque ipsum, quam-
 primum trajecisses, *ab exercitu* discessurum aiebas: atque ita
 sanè, uti tu dicebas, evenit. At enim, aiebat *Xenophon*, quid

¹ Επεμψας — Μηδοσάδην &c.] De
 quo supra p. 490. de τῆτονι vide p.
 59. n. 1.

² Φίλῳ χρηστοῦ] MS. Eton. φίλῳ
 μοι χρηστοῦ &c.

³ Καὶ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ] In eodem
 MSto legimus καὶ ὅσα πρὸς θαλάττῃ
 &c. Adi p. 355. n. 1.

⁴ Ὅτι τὸ στρατόμα &c.] Vide p.
 489. & seq.

ὅτε κατὰ ¹ Σηλυμβρίαν ἀφίκου; οὐκ ἔφηθα οἷόν τ' εἶναι, ἀλλ' εἰς Πέρηνθον ἐλθόντας διαβαίνειν εἰς τὴν Ἀσίαν. Νυνὶ τῶν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, πάρεμι καὶ ἐγὼ καὶ ἕτος φρυγίσκος, εἰς τῶν στρατηγῶν, καὶ Πολυκράτης οὗτος, εἰς τῶν λοχαγῶν· καὶ ἔγω εἰσὶν ἄπο τῶν στρατηγῶν ὁ πιστότατος ἐκάστω, πλὴν ² Νέωνος ὃ Λακωνικῆς. Εἰ ἔν βύλει πιστότερον εἶναι τὴν πρᾶξιν, καὶ ἐκείνους κάλεσον. Τὰ δ' ὅπλα σὺ ἐλθὼν εἰπὲ, ὦ Πολύκρατες, ὅτι ἐγὼ κελεύω καθ' ἡμῶν καὶ αὐτοὺς ἐκεῖ καθ' ἡμῶν τὴν μάχαιραν εἶσθαι.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης εἶπεν ὅτι οὐδενὶ ἂν ἀπισήσειεν Ἀθηναίων· ³ καὶ γὰρ ὅτι συγγενεῖς εἶεν εἰδέναι, καὶ φίλους

dicebam, cū Selymbriam ad me perveniebas? Negabas fieri posse, sed ad Perinthum profectos in Asiam trajicere debere. Enimverò, inquit Xenophon, jam & ipse adsum & tecum unà Phryniscus hic, ducum unus, & Polycrates hic, cohortium præfectorum unus: sunt foris etiam à ducibus missi, eorum cuique fidelissimi, præterquam à Neone Laconico. Quare si rem majori fide vis agi, fac & illi arcessantur. Tu verò, Polycrates, ad eos proficiscere dicitόque me hortari, ut arma foris relinquant; ac ipse gladio illic relicto ingredi.

Hæc cū Seuthes audiisset, nulli se dixit Atheniensi diffidere: etenim scire se aiebat eos esse sibi cognatos, atque adeò amicos

¹ Σηλυμβρία] MS. Eton. dat Σηλυμβρία. Edit. Flor. Σηλυμβρία. De quo loco Leunclavius sic: "Ego cū istic essem, nec à Turcis, nec ab ipsis Græcis aliter hoc oppidum nominari audivi, quàm Σηλυμβρία, Silyurian, non Selybrian, minùs Selymbrian: quod sanè cū corruptum esse iudicem marginibus alteram illam scripturam (scil. Σηλυμβρία, Selybrian) adnotavi". Hæc ille. Apud Ptolem. quidem l. 3. c. 11. scribitur Σηλυμβρία. Strabone etiam lib. 7. p. 491. interprete, Σηλυμβρία est ἡ τῆς Σήλυος πόλις, cū βερία sonet πόλις, eodem auctore, Θρακισί. At vulgatam scripturam sat̄s tuen-

tur alii. Herodot. lib. 6. c. 33. edit. Gron. — καὶ Σηλυμβρία π καὶ &c. Steph. Byz. Σηλυμβρία πόλις Θρακίας· κτελεῖται δὲ ἀπὸ Σήλυος· βερία γὰρ καὶ Θρακίας ἡ πόλις. Adde Plin. H. N. l. 4. c. 11. Mel. l. 2. c. 2. Xen. Hist. Gr. l. 1. haud longè ab init. & Indic. Geograph.

² Νέωνος τῆς Λακωνικῆς.] Idem Ασπασίος plerumque dici solet. Steph. Byz. Ἀσπασίη, πόλις Λακωνικῆ — τὸ ἰδιόχον, Ασπασίη, καὶ Ασπασίη &c. Ad Indic. Geograph.

³ Καὶ γὰρ ὅτι συγγενεῖς &c.] Thucyd. l. 2. c. 101. Παροδίκας δὲ (scil. Ἀλιζάνδρου) — Στρατονίκη τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν δίδωσι Σεύθῃ, &c.

εὖνους ἔφη νομίζειν. Μετὰ ταῦτα δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον οὗς εἶδε, πρῶτον Ξενοφῶν ἐπῆρετο Σεύθῳ, ¹ τί δέοιτο χεῖσθαι τῇ στρατιᾷ. Ο δ' εἶπεν ὧδε, Μαισαίδης ἦν μοι πατήρ, ἐκείνου δ' ἦν ἀρχὴ ² Μελανδέπαι, καὶ Θυνοὶ, καὶ Θρανίψαι. Ἐκ ταύτης ἔν τῃς χώρας, ἐπεὶ πα ³ Οδρυσῶν πράγματα ⁴ ἐνόησεν, ἐκπεσὼν ὁ πατήρ, αὐτὸς μὲν θνήσκει νόσῳ· ἐγὼ δ' ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ ⁵ Μηδόκῳ τῷ νῦν βασιλεῖ. Ἐπεὶ δὲ ⁶ νεανίσκος ἐγενόμην, οὐκ ἐδωαίμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποδλέπων· καὶ ἐκαθεζόμεν ⁷ ἐνδίφρελος αὐτῷ ἱκέτης δ' ἐναί μοι ὁπίσθας ⁸ διωατὸς εἴη ἄνδρας, ὅπως καὶ τὰς ἐκβαλόντας ἡμᾶς, εἴ τι διωαίμην, κακὸν ποιοίην, καὶ ζῶην μὴ εἰς τὴν ἐκείνῃς τράπεζαν ἀποδλέπων, ⁹ ὥσπερ κύων. Ἐκ τῶν μοι δι-

eos benevolos esse existimare. Secundum hæc ubi ii, quos oportebat, ingressi fuerant, primum Seuthen interrogabat Xenophon, quam ad rem exercitus uti operâ cuperet. In hunc autem ille modum loquutus est, Mæsadēs mihi pater fuit, ac sub illius imperio erant Melandēptæ, & Thyni, & Thranipsæ. Ex hac tandem regione, cū res Odryssarum laborarent, exactus pater, morbo ille quidem interiit: atque ego parente orbus apud Medocum, qui nunc rerum potitur, educatus sum. Posteaquam adolevi, non potui sic vivere, ut alienam ad mensam usque respicerem: atque aded in sellâ sedebam ei supplex ut mihi daret quot posset viros, quod & eis, qui nos ejecerant, si quod possem, incommodum ferrem, neque ita viverem ut, tanquam canis, ad ipsius mensam semper respicerem. Tum ille mihi &

¹ Τί δέοιτο &c.] Hanc lectionem ex MSto Eton. restitui. Edit. Flor. & Leuncl. exhibent τί οἶστο — Steph. ὅ, τι οἶστο &c. Eodem illo verbo διομαῖ, mox infra utitur Seuthes, dum Xenophontis interrogationi respondet. Vide etiam p. 116. n. 3.

² Μελανδέπαι &c.] MS. Eton. Μελαυδέπαι — Τρανίψαι.

³ Οδρυσῶν] Scribi solet etiam cum simpl. σ.

⁴ ἐνόησεν] Hesych. Νοῶν, (ἀ νοῶν) φασιάζειν. Add. Jul. Poll. l. 8. segm. 152. Eandem vim obtinet verbum apud Demosth. Phil. 3. haud

ita longè ab init. ὡς νοῶσι & φασιάζουσι ὡς αὐτοῖς.

⁵ Μηδόκῳ] Leuncl. legendum suspicatur Αμμόδοκῳ.

⁶ Νεανίσκος] Vide p. 115. n. 4.

⁷ ἐνδίφρελος] In MSto Eton. edit. Flor. aliisque vet. ἐν δίφροις. At in iisdem libris mox infra reperitur ἐνδίφρεις. Dicebantur autem ἐνδίφρεις, οἱ ἐν ταῖς δίφροις, uti Noster infra, παρὰ Σεύθῳ κατήμεροι.

⁸ διωατὸς] MS. Eton. διωατὴν cui recepta anteferenda est.

⁹ ὥσπερ κύων.] In eod. MSto desunt.

δωσι τὰς ἀνδρας καὶ τὰς ἵππους, οὓς ὑμεῖς ὄψεσθε, ἐπειδὴν ἡμέρα γένηται. Καὶ νῦν ἐγὼ ζῶ τὰς ἐχθρας, ληϊζόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πατρῴαν χώραν. ¹ Εἰ δέ μοι ὑμεῖς ὠφθαλμοφανοῖσθε, οἰμαὶ ἂν σὺν τοῖς θεοῖς ῥαδίως διαπολαβῶν τὴν δόχην. Ταῦτ' ἐστίν, ἃ ἐγὼ ² ὑμῶν δέομαι.

Τί ἔν' ἂν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, σὺ δύναιο, εἰ ἔλθοιμεν, τῇ τε στρατιᾷ διδόναι καὶ τοῖς λοχαγεῖς καὶ τοῖς στρατηγοῖς, λέξον· ἵνα ἔπι ³ ἀπαγγείλωσιν. Οἱ δ' ὑπέχετο τῷ μὲν στρατιῷ ⁴ Κυζικηνόν, τῷ δ' ὑπὸ λοχαγῷ διμοιρίαν, τῷ δ' ὑπὸ στρατηγῷ περαιμοιρίαν. Ἐ γὰρ ὁπίσθην ἂν βάλωνται, Ἐ ζεύγη, καὶ χωρίον Ἰππὶ θαλάτῃ περικυκλωμένον. Ἀν δ', ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ταῦτα ⁵ πειρώμενος μὴ διαπραΰνωμαι, ἀλλὰ τις φόβος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἢ, δέξῃ ⁶ εἰς τὸ σωτὴρ, ἂν τις βάλῃ) ἀπέναντι πρὸς σε; Οἱ δ' εἶπε, Καὶ ἀδελφὸς γε ποιήσεται, Ἐ ἐνδιφρέας, Ἐ κρινωνέας ἀπάντων ὧν ἂν δυνώμεθα ⁷ κτή-

viros dedit & equos, quos, ubi dies illuxerit, vos videbitis. Atque *aded* jam cum his ita vivo, ut è regione meâ patriâ mihi prædæ sint agendæ. Quod si ad me vos accesseritis, facile me diis juvantibus imperium recuperaturum arbitror. Hæc sunt, quæ à vobis ego peto.

Quid ergo tu, inquit Xenophon, exercitui & præfectis cohortium & ducibus dare possis, si ad te veniamus, exponito; ut *id* hi *cæteris* renuntient. Et ille militi Cyzicenum pollicebatur, cohortis præfecto duplum, duci quadruplum; & agri quantum vellent, & *boutu* juga, & oppidum munitum ad mare *situm*. Quod si, ait Xenophon, hæc *ita* moliar ut non perficiam, sed metus quidam *nobis* à Lacedæmoniis sit *injectus*, tuâmne in *regionem nostrum* aliquem admittes, qui ad te conferre se velit? Aiebat is, Et fratres sanè *eos* faciam, & fellarum compotes, & participes omnium, quæ parare potue-

¹ Εἰ δέ μοι] In Steph. edit. legitur operarum, dubio procul, vitio, Εἰ δέ μοι ὄψε.

² Ὑμῶν] In MS. Eton. non reperitur.

³ Ἀπαγγείλωσιν] Sic rectè MS. Eton. edit. vet. & Steph. Paulò infra, καὶ ἀπαγγείλωσιν ἑκάστη &c. Pessimè Leuncl. dedit ἐπαγγείλωσιν.

⁴ Κυζικηνόν, τῷ δὲ &c.] Vide p.

439. n. 2. Cæterum, de istiusmodi donorum analogiâ legè sis quæ scripsit Lips. de milit. Rom. l. 5. dial. 16.

⁵ Πειρώμενος μὴ &c.] MS. Eton. πειρώμενοι μὴ διαπραΰνωμαι, &c.

⁶ Εἰς τὴν] Scil. χώραν. Vide p. 326. n. 4.

⁷ Κτήσομαι.] MS. Eton. dat κτήσομαι.

σαιοῦ. Σοὶ δ', ὦ Ξενοφῶν, καὶ θυγατέρα δώσω, ¹ καὶ εἴ τις σοὶ ἐστὶ θυγάτηρ, ² ὠνήσμεθα Θρακίῳ νόμῳ· καὶ Βισάνθην οἴκησιν δώσω, ὅπερ ἐμοὶ κάλλιστον χωρίον ἐστὶ ³ τ' ἐπὶ θαλάττῃ.

Ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ ⁴ δεξιάς δόντες καὶ λαβόντες, ⁵ ἀπήλαιον· καὶ πρὸ ἡμέρας ἐγένοντο ὅππῃ τῷ στρατοπέδῳ, καὶ ἀπήγγειλαν ἕκαστοι τοῖς πέμψασιν. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ⁶ πάλιν ἐκάλει οὗτον στρατηγὸς καὶ λοχαγούς· τοῖς δὲ ἔδοξε τῷ μὲν πρὸς Ἀρίσταρχον ὁδὸν εἶσαι, τὸ δὲ στρατόμα συγκαλέσαι. Καὶ σωῆλθον πάντες, πλὴν οἱ Νέων ⁷. οὗτοι δὲ ⁸ ἀπείχον ὥς δέκα στάδια. Ἐπεὶ δὲ σωῆλθον, ἀναστὰς Ξενοφῶν εἶπε ταῦδε,

“ Ἄνδρες, Ἀπαλλεῖν μὲν ἔνθα βουλόμεθα, ⁷ Ἀρίσταρχος
“ ὁδὲ, τελήρεις ἔχων, κωλύει· ὥστ' εἰς πολλὰ οὐκ ἀσφαλές
“ ἐμβαινέν· οὗτος δὲ αὐτὸς εἰς Χερρόνησον κελεύει βία ⁸ Διὰ

rimus. Tibi verò, Xenophon, etiam filiam dabo, ac si tibi filia est, eam more Thracio emam; atque Bisanthem dabo ubi habitet, quod mihi oppidum eorum omnium quæ ad mare sita sunt pulcherrimum est.

Hæc cum audiissent, dextrâsque dedissent & vicissim accepissent, discesserunt: ac ante diem exortum ad castra venerunt, & rem singuli, uti gesta erat, iis narrabant, à quibus missi fuerant. Ubi verò illuxit dies, Aristarchus iterum duces & cohortium præfectos ad se vocabat: his visum est ad Aristarchum non esse eundem, sed exercitum esse convocandum. Atque adeò convenerunt omnes, præterquam Neonis copiae; hæ autem decem ferè stadia ab illis aberant. Posteaquam convenissent, Xenophon surgens hæc oratione usus est,

“ Quominus, viri, ed navigemus quò volumus, Aristarchus
“ hic, à triremibus instructus, vetat: adeò ut haud tutum sit in
“ navigia conscendere: is verò ipse nos per montem sacrum in

¹ Καὶ εἴ τις σοὶ &c.] Adi sis p. 4. Dissertat. I. K. Π. præmissæ.

² ὠνήσμεθα] Consule *Archæol.* Gr. I. 4. c. 11. Adde *Thevenosii* iter orientale I. I. c. 41.

³ Τῶν ἐπὶ θαλάττῃ.] Scil. κειμένων, Quâ de ellipsi vide p. 355. n. I.

⁴ Καὶ δεξιάς δόντες &c.] Respice p. 140. n. 4.

⁵ Ἀπήλαιον.] Vide p. 225. n. 5.

⁶ Ἀπείχον] Sic rectè MS. Eton. Vulgò scribitur ἀπείχον.

⁷ Ἀρίσταρχος ὁδὲ &c.] Respice p. 506. & p. 492. Cæterum, in MS. Eton. deest ὁδὲ.

⁸ Διὰ τῆ ἰσθμῶς] Vide p. 493.

n. I.

“τὸ ἱερὸν ὄρας προεῦεσθαι· ἦν δὲ κρατήσαντες τέττα, ἐκεῖσε ἔλ-
 “θωμεν, ἔτε πωλήσειν ἐπὶ φησὶν ¹ ὑμᾶς, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ,
 “ἔτε ἐξαπατήσεσθαι ἐπὶ ὑμᾶς, ἀλλὰ ² λήψεσθαι μισθὸν μᾶλλον·
 “ἔτε περὶ ὁψεσθαι ἔτι, ὥσπερ νυνὶ, ἐνδεομένους τῷ ἐπιτηδείῳ.
 “Οὗτος μὲν ταῦτα λέγει· Σεύθης δὲ φησὶν, ἀνὰ πρὸς ἐκείνους
 “³ ἴητε, εὖ ποιήσιν ὑμᾶς. Νῦν οὖν σκέψασθε πότερον ἐνθάδε
 “μὴνόντες τῷτο ⁴ βλαλεύσεσθε, ἢ εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόν-
 “τες. Εμοὶ μὲν ἔν δοκεῖ, ἐπεὶ ἐνθάδε οὔτε δργύριον ἔχομεν,
 “ὥστε ἀγοράζειν, ἔτε ἀνευ ἀργυρίου ⁵ ἕως λαμβάνειν τὰ ἐπιτή-
 “δεια, ἐπανελθόντας εἰς τὰς κώμας, ὅθεν οἱ ἡτίκας ἕως λαμ-
 “βάνειν, ἐκεῖ ἔχοντας τὰ ἐπιτήδεια, καὶ ἀκρόντας ⁶ ὅ, π τίς ὑ-
 “μῶν δεῖται, αἰρεῖσθαι ὅ, π ἂν ὑμῖν δοκῇ κράτιστον εἶναι. Καὶ
 “⁷ ὅτω, ἔφη, ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴ χεῖρα.” ⁸ Ἀνέτειναν πάν-

“Cherronesum vi penetrare jubet : quodd si hoc superato il-
 “luc veniamus, nec jam se vos amplius venditurum ait, uti
 “apud Byzantium fecerat, nec vos amplius circumventurum,
 “sed stipendium potius accepturos vos ; nec amplius se vos
 “neglecturum, uti nunc, dum commeatu egetis. Hæc ille
 “dicit : at Seuthes, si ad ipsum vos conferatis, se vobis com-
 “modaturum ait. Nunc igitur confiderate utrū hīc manere
 “ac de hoc deliberare velit, an ad loca ubi commeatus habe-
 “ri poterit reverfi. Ipse certē quidem cenſeo, cū hīc neque
 “pecuniam habeamus, quā quid emanus, neque ſine pecuniā
 “commeatum ſumere nos ſinant, ut in vicos reſſi, unde
 “eum victi ſumere nos ſinant, & ibi commeatum parantes,
 “atque audientes quam ad rem veſtrā quis indigeat operā,
 “deligamus quod vobis optimum eſſe videbitur. Et cui ve-
 “ſtrum hæc probantur, is manum tollat.” Suſtulerunt om-

¹ Ὑμῶς, ὥσπερ &c.] MS. Eton.

Ὑμῶς : & ſic mox infra — ἐπὶ ὑμῶς
 &c. Porro, vide pag. 504. Edit.

Steph. dat ὥσπερ ὁ &c.

² Λήψεσθαι] Idem MS. dat λή-
 ψιδι : in quo etiam μῶλλον, quod
 mox ſequitur, deest.

³ Ἰητε,] Sic optimè MS. Eton.
 Vulgò legitur ἦτε.

⁴ Βουλεύσεσθαι] Edit. Leuncl. per-
 peram exhibet βουλόμεσθαι. Ipſe ſe-
 quutus ſum MS. Eton. edit. Flor.

& Steph.

⁵ ἕως] I. e. Incolæ. Vide p. 440.
 n. 1.

⁶ Ὅ, τι τίς &c.] Vide p. 328.
 n. 2.

⁷ Ὅτω, ἔφη,] Sic MS. Eton. In
 libris vulgatis legitur ὅτω ὑμῖν.
 quod ferri nequit. Murei, rectiùs
 legit ὑμῶν.

⁸ Ἀνέτειναν πάντες.] Vide p. 314.
 n. 2.

πες. “Απίοντες πίνυν, ἔφη, συσκάλλεσθε· καὶ ἐπειδὴν παρ-
“αγγείλη τις, ἔπειθε τῷ ἡγουμένῳ.”

Μετὰ τὸτο Ξενοφῶν μὲν ἡγήτο, οἱ δὲ εἶποντο. Νέων ᾗ καὶ
πρὸς Ἀριστάρχην ἄλλοι ἐπειθον ἀποτρέπεσθαι· οἱ ᾗ δὲ ὑπήκουον.
Ἐπεὶ δὲ ὅσον τελέωνται σταδίους παρεληλύθεισαν, ἀπαντὰ Σεύ-
θης. Καὶ ὁ Ξενοφῶν ἰδὼν αὐτὸν, προσελάσας ἐκέλευσεν, ὅ-
πως πλείων ἀκρόντων εἴποι αὐτῷ, ἢ ἐδόκει συμφέρειν. Ἐπεὶ
ᾗ προσῆλθεν, εἶπεν ὁ Ξενοφῶν, Ἡμεῖς πορεύομεθα ὅπως μέλλει
τὸ σπράγγμα εἶναι τροφὴν· ἐκεῖ δὲ ἀκρόντες καὶ σὺ² καὶ τὸ τῷ
Λακωνικῷ, αἰρησόμεθα ἢ ἂν κράνται δοκοῖν εἶναι. Ἦν δὲ ἡμῖν
ἡγήσῃ ὅπως πλείους εἰσιν ἐπιτήδεια, ὑπὸ σὺ νομιζόμεν³ ξενίζεσθαι.
Καὶ ὁ Σεύθης εἶπεν, Ἀλλὰ οἶδα κώμας πολλὰς ἀθρόας, καὶ
πάντα ἐχέουσας τὰ ὀπιτήδεια, ἀπεχέουσας ἡμῶν ὅσον⁴ διελθόν-
τες ἂν ἡδέως δρισώμεν. Ἠγὼ πίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν. Ἐπεὶ ᾗ
ἀφίκοντο εἰς αὐτὰς⁵ τὴν δείλην, σωῆλθον οἱ στρατιῶται, καὶ εἰ-

nes. “Abite igitur, inquit, & sarcinis collectis *ad iter* vosmet
“parate; cūque denuntiaverit aliquis, ducem sequimini.”

Postea Xenophon ducem se præbuit, eūque sequebantur
illi. At Neon aliique ab Aristarcho *missi* regressum suadebant;
quibus illi non auscultabant. Cūque ad triginta stadia pro-
cessissent, Seuthes eis occurrit. Et Xenophon eum conspicu-
tus, *ipso* adequitaret hortatus est, ut ipsi quamplurimis au-
dientibus *ea* diceret, quæ ex re fore viderentur. Cū acces-
sisset, Xenophon *ita* loquutus est, Nos *ed* pergimus, ubi exer-
citus nactus est alimenta: ibi & te & Laconici *nuntiis* au-
ditis, quæ optima videbuntur esse deligemus. Quare si nos
ed duces, ubi plurimus est commeatus, hospitio nos abs te ar-
bitrabimur excipi. Et Seuthes, Novi verò, inquit, multos
vicos confertos, copiæque rerum omnium abundantes, qui
tanto à nobis spatio distant, quanto confecto jucundè pransu-
ri simus. Ducito igitur, inquit Xenophon. Cūque tempore
pomeridiano ad eos accessissent, convenère milites & hu-

1 Ὅπως πλείων] MS. Eton. ha-
bet ὅπως ὀππλείων.

2 Καὶ τὸ τῷ Λακωνικῷ] I e. καὶ τὸ
τῷ Ἀριστάρχῃ ἀγγέλον vel ἐπαγγελ-
μοῦται.

3 Ξενίζεσθαι] MS. Eton. & edit.
Flor. dant ἐξενιάζ.

4 Διελθόντες — ἀρισημέν.] In
MSto Eton. legitur ἀπιδόντες —
δρισημέν. Quam si quis sequatur
lectionem, mutet idem oportebit
ἡμῶν in ὑμῶν.

5 Τῆς δείλης] Vide p. 75. n. 1.

πε Σεύθης παῖδε, Εγὼ, ὦ ἄνδρες, δέομαι ὑμῶν στρατεύεσθαι
 πρὸς ἐμοί· καὶ ὑποχρῆσθαι ὑμῖν ἡ μὲν δώσειν Κυζικηνόν,
 ἡ λοχαγοῖς τε καὶ στρατηγοῖς τὰ νομιζόμενα· ἔξω δὲ τούτων,
 τὸν ἄξιον τιμήσω· σίτα δὲ καὶ ποτὶ, ὥσπερ καὶ νῦν, ἐκ τῆς
 χώρας λαμβάνοντες ἔχετε· ὅπσια δὲ ἂν ἁλίσκεται, ἀξιώσω
 αὐτὸς ἔχειν, ἵνα ταῦτα ἁπαλύνω ὑμῖν τὸν μισθὸν πο-
 ρίζω. Καὶ πᾶσι μὲν φεύγοντα καὶ διποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἱκα-
 νοὶ εὐσμέθεα διώκειν καὶ μαστύειν· ἣν δὲ τις ἀνδίστηται, σὺν ὑμῖν
 περρασόμεθα χειρὸς. Επήρετο Ξενοφῶν, Πόσον δὲ διπὸ θα-
 λάττης ἀξιώσεις σπένδειν σοι τὸ σπένδμα; Ο δὲ ἀπεκρί-
 νατο, Οὐδαμῇ ὥλειον ἐπὶ ἡμερῶν, μείον δὲ πολλαχῇ.

jusmodi orationem habuit Seuthes, Ego, viri, à vobis peto ut
 mecum expeditionem suscipiatis; atque adeò menstruum sti-
 pendium vobis Cyzicenum me daturum polliceor, cohortiùm-
 que præfectis & ducibus quæ his dari consueverunt: præter
 hæc, dignum præmiis ornabo: esculenta verò & potulenta de
 hoc agro, uti modò, sumpta vobis suppetent: quæ autem cap-
 ta fuerint, ea ut ipse obtineam æquum censebo, quòd iis vendi-
 tis stipendium vobis suppeditem. Ac nos quidem terga dantes
 & aufugientes persequi poterimus & investigare; quòd si quis
 resistat, eum vestrà ope nostram in potestatem redigere cona-
 bimur. Ibi tum Xenophon interrogabat, Quàm longè à mari
 ut te sequatur exercitus æquum censebis? Respondit, ille,
 Nusquam longius septem dierum itinere, ac sæpè minús.

1 Τὴ μὲν — Κυζικηνόν,] Respi-
 ce p. 394. n. 2 & 3. Cæterum, in
 MS^{to} Eton. inter δάσειν & Κυζικη-
 νὸν exstant τῶς στρατιῶταις.

2 Λοχαγοῖς τε καὶ στρατηγοῖς τε &c.]
 Scil. τῶ μὲν λοχαγῷ διμοίριαν, τῶ δὲ
 στρατῷ περαιομένην, uti Seuthes
 suprà p. 513. pollicitus est. Vide
 n. 5. p. 514.

3 Ἀλίσκω,] MS. Eton. ἀλίσκω.

4 Διατίθω] Hesych. Διαθήσκω,
 τιμωρήσεται — πείσκει. Phavor. Δια-
 θέσκω, (scrib. διαθήσκω) τιμωρήσεται, —
 ἢ πείσκει. Repone πείσκει. Etymol.
 in. & Suid. Διατίθω, λαμβάνεται
 ἐπὶ τῷ πωλεῖν τὰ πρῶτα. Suid. &
 Phavor. Διαθήσκω, ἀπὲρ τῷ διποδιδράσκω.

Thom. Magist. Διατίθωμαι παθητικῶς,
 τὸ ἀλίσκωμαι, καὶ τὸ πωλεῖν. Hæc uti-
 que verbi vis est K. Π. p. 300. πω-
 λεῖν δὲ τὰς καπὶλως καὶ ἐμπόρους — καὶ
 ταῦτα ἀλίσκωμαι, &c. Et Arrian.
 de exped. Alex. l. i. c. 2. Ἀλίσκω-
 δρος ὁ τῇ μὲν λείαν — Λυσαιῶν καὶ Φιλό-
 τα παροδὺς ἀγρίοις. Et rectius
 forsan eadem illi vis tributa fuerit
 suprà p. 488. Οἱ ὅς στρατιῶται, ἀγρί-
 οίς τὸ σίτην, ὡς &c.

5 Φεύγοντα & διποδιδράσκοντα] Vide
 sis pag. 399. n. 2. & p. 125. n. 5.
 Et de μαστύειν p. 395. n. 2.

6 Πλείον ἐπὶ ἡμερῶν,] Supple,
 πλείον ἢ ὅδον, &c. Integre Noster
 mox infra dicit, ὅτι Μήδων μὲν ἄνω
 εἶη

¹ Μετὰ ταῦτα ² ἐδίδoto λέγειν τῷ βουλομῆνῳ. Καὶ ἔλεγον πολλοὶ ³ κατὰ ταῦτα, ὅτι παντὸς ἀξία λέγῃ Σεύθῃς. ⁴ χειμῶν γὰρ εἴη, καὶ ἔτε οἰκαδὲ ἀποπλεῖν τῷ βελομῆνῳ δυνάτον εἴη. Διαγρυῖσαι τε ⁵ ἐν φιλίᾳ ἔχ' οἷόν τ' εἴη, εἰ δέοι ἀνδράμενος ζῆν. ἐν δὲ τῇ πολεμίᾳ Διατρίβειν καὶ τρέφεσθαι ἀσφαλέστερον μὲν Σεύθῃ, ἢ μόνος. ὄντων ἀγαθῶν τούτων. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, ⁷ εὖρημα ἐδόκει εἶναι. ⁸ Ἐπὶ τούτοις εἶπε Ξενοφῶν, εἰ τις ἀντιλέγῃ, λεγέτω· εἰ δὲ μὴ, ⁹ ἐπιψηφίζετε ταῦτα. Ἐπεὶ δὲ οἱ εἰς ἀντίλεγον, ἐπιψηφίσαντο, ἔδδοξε ταῦτα. Εὐθὺς δὲ Σεύθῃ εἶπεν ὅτι συστρατεύσιντο αὐτῷ.

Secundum hæc cuique facta, qui quidem vellet, dicendi potestas. Atque multi pariter dixerunt, Seuthen quantivis æstima-
manda proponere: hyemem enim adesse, neque domum na-
vigare, qui vellet, posse: neque fieri posse ut in amicorum
regione permanerent, *is* si vivendum sit quæ coëmerent: at
in hostili agro commorari *eos* & ali *posse* tutius cum Seuthe,
quàm si soli sint; cum tot se offerant commoda: quodd si insu-
per stipendium acciperent, lucri *id* loco fore videbatur. Post
hæc Xenophon, Si quis, ait, *quidquam* velit contradicere, pro-
ferat: sin autem, suffragiis hæc comprobate. Cum nemo con-
tradiceret, ea suffragiis comprobârunt, atque decretum de his
factum est. Statimque Seuthæ narrat *Xenophon*, velle eos unâ
cum ipso expeditionem suscipere.

εἰς δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδὸν, ἔτε.

¹ Μετὰ ταῦτα] Edit. Steph. ex-
hibet Μετὰ δὲ ταῦτα ἔτε.

² Ἐδίδου] Vide p. 481. n. 4.

³ Κατὰ ταῦτα] Vulgò, κατὰ ταῦτα.
quam si scripturam mavis, phras
exponenda videtur in his utique
conditionibus, quas proposuit Sen-
thes. Murel. mavult κατὰ ταῦτα. Add.
p. 338. n. 4. & p. 439. n. 5.

⁴ Χειμῶν γὰρ εἴη,] MS. Eton. re-
præsentat χειμῶν γὰρ ἔτε.

⁵ Τῷ βελομῆνῳ] Idem MS. τῷ τῷ-
το βελομῆνῳ ἔτε.

⁶ Ἐν φιλίᾳ] Adi sis p. 483. n. 3.
Porro, pro εἴη, quod mox sequi-
tur, MS. Eton. dar. ἔτε. Malé.

⁷ Εὖρημα] Vide p. 136. n. 3. He-
sych. & Phavor. Εὖρημα, ἐπιτυχία. Ad-
positè ad hunc locum.

⁸ Ἐπὶ τούτοις] Consule p. 248.
n. 4. & p. 428. n. 4.

⁹ Ἐπιψηφίζετε] Sic partim ex
MSto Eton. partim ex conjecturâ
rescripti. In MSto legitur, ἐπιψη-
φίζετε. In libris editis, ἐπιψηφι-
ζετε, & paulò post, ἐπιψηφίσαν-
τε, & paulò post, ἐπιψηφίσαντο, quod
in ἐπιψηφίσαντο, priori emendatio-
ni congruenter, mutandum est.
Recte autem ita scripsisse nos, do-
cebit discrimen illud inter activam
& mediam verbi huius formam,
quod indicavimus suprâ p. 434. n.
2. & alibi. Porro, Noster infrâ,
huius ubi decreti meminit, ver-
bo

Μετὰ τῷτο οἱ μὲν ἄλλοι κατὰ τάξεις ἐσκήλυον· στρατηγὸς δὲ καὶ λοχαγὸς ὅτι δαῖπνον Σεύθης ἐκάλεισε, πολλοὺς καὶ μὴν ἔχων. Ἐπεὶ δὲ ὅτι θύραις ἦσαν, ὡς ὅτι δαῖπνον ἰόντες, ἦν τις Ἡρακλείδης Μαρωνεὶτης· οὗτος περσιῶν ἐνὶ ἐκάσῳ, οὐσιπνας ὥστε ἔχειν τὴ δουῶναι Σεύθῃ, πρῶτον μὲν πρὸς Παριανὸς πνας, οἱ παρῆσαν Φιλίαν Δίαπραχόμυροι· πρὸς Μήδοκον τὸν Οδρυσιῶν βασιλέα, καὶ δῶρα ἄγοντες αὐτῷ τε καὶ τῇ γυναικί, ἔλεγεν ὅτι Μήδοκος μὲν ἄνω εἴη δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδόν· Σεύθῃ δὲ, ἐπειδὴ τὸ στρατόμα τῷτο εἰληφεν, ἄρχων ἐσσιτο ὅτι θαλάττῃ· γέγων οὖν ὦν, ἱκανώτατος ἐσσι ὑμᾶς καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν· ἦν εὖν σωφρονῆτε, τῷτω δώστετε ὅ, τι ἄγετε· καὶ ἀμεινεν ὑμῖν· Δακείσεται, ἢ εἰάν Μη-

Post hæc alii quidem secundum ordines suos tabernacula posuerunt: duces verò & præfectos cohortium ad cœnam invitavit Seuthes, qui tum vicum, qui propè aberat, tenebat. Et cum jam ad portas adessent, tanquam ad cœnam ingressuri, Heraclides quidam ibi erat Maronites: is singulos adgressus, quos habere arbitraretur, Seuthæ quod donarent, primum quidem Parianos quosdam, qui amicitia cum Odryssarum rege Medoco ineundæ causâ venerant, ac tum ipsi tum uxori ejus munera adferebant, dicebat Medocum esse in regione superiori, quæ duodecim dierum itinere à mari abesset; Seuthen, posteaquam copias has accepit, regioni ad mare pertinenti imperaturum: finitimus igitur cum fuerit, vobis & prodesse & obesse plurimum poterit: quapropter si sapitis, huic dabitis quidquid adfertis: ac aptius certè in rem vestram collocabitur, quàm si Me-

bo medio utitur: πάντες μὲν ἐλέγχεσι οὖν Σεύθῃ ἴσαι, πάντες δὲ ἐπιψηφίσασθαι τὰντα. Hanc scripturam Cl. etiam Kustero placuisse tandem inveni.

I Ηι της Ηρακλείδης &c.] Demetrius (qui dicitur) Phaler. sect. 156. Καὶ κατηγορεῖται δὲ, inquit, ἀποκριμμένην εἰσὶν ὁμοῖον· ὡς περὶ παρὰ Ξενοφῶνι ὁ Ηρακλείδης, ὁ παρὰ τοῦ Σεύθῃ, περσιῶν τῶν στυδιπῶν ἐκείσῳ, καὶ πῶς δωρεῖσθαι Σεύθῃ ὁ τις ἔχῃ· ταῦτα γὰρ καὶ χεῖρον πῶς ἐμφαίνει, & κατηγορεῖται ὅτι ἀποκριμμένη. A. shen. l. 6. c. 13. Αἰσθηχίδης δὲ ὅν τῇ

πειραστῇ τῇ ἰσχυρῇ, Αἰρήσιππος, Φησὶν, ὁ Σπαρτιάτης, ἄνθρωπος ἐμπερὶας φαῦλος, ἔτι δοκῶν χρηστὸς εἶναι, πῶς δὲ ἔχων ἐκ κατακεία λόγον, καὶ στρατιῶτα τὸς εὐπόρους μέχρι τῆς τῆς διπλῆς. Τοῦτο ἦ καὶ Ηρακλείδης ὁ Μαρωνίτης (sic enim apud hunc scribitur) ὁ Ζεύθῃ (repono οcyῦς Σεύθῃ) ὁ Θερακῶν βασιλείας πόλεως, οὐ μνημονεύει Ξενοφῶν ἐκ ἐπιδόμῃ Αναστάσιως.

2 Πρὸς Μήδοκον τὸν &c.] Sic MS. Eton. & Muret. Vulgò, πρὸς Μήδοκον τὸν &c.

3 Διακείσεται.] MS. Eton. & vet. quædam edit. dant Δακείσεται.

δόκω τῷ πρόσω οἰκῆν δῶτε. ¹ Τάτ' οὖν μὲν ἔτι πρὶν εἰπεῖν. Αὐ-
 ρις ἡ Τιμασίῳ τῷ Δαρδανεῖ προσελθὼν, ἐπεὶ ἤκεν αὐτῷ εἶ-
 ναι καὶ ἐκπώματα ἔτι πιδας βαρβαρικὰς, ἔλεγεν ὅτι ² νομί-
 ζοιτο, ὅπῃ δὲ πῶν καλέσας Σεύθης, δωρεῖσθαι αὐτῷ οὐ-
 κληθέντας· ἔπειτα δ' ἂν ³ μέγας ἐνθάδε γένῃ, ἱκανὸς ἔσται σε ἔ-
 οἰκαδὲ κατὰγειν, καὶ ἐνθάδε πλεόντων ποιῆσαι. Τοιαῦτα ⁴ πρὸς-
 μῆναιτο, ἐκαστῷ προσιών. Προσελθὼν ἡ καὶ Ξενοφῶντι, ἔλεγε, Σὺ
 καὶ πόλεως μεγίστης εἶ, καὶ πόλιν Σεύθῃ τὸ σὸν ὄνομα μέγιστον ἐστὶ·
 καὶ ἐν τῇδε τῇ χώρᾳ ἴσως ἁγιάσεις καὶ τείχη λαμβάνειν, ὥσ-
 περ καὶ ἄλλοι τῶν ὑμετέρων ἔλαβον, καὶ χώραν ἁγίον ἔν σοι ἔ-
 μεγαλοπρεπέστατα τιμῆσαι Σεύθῃ. Εὖντος δέ σοι ὧν παλαιῶν
 εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ὅσῳ ἂν μείζω τέτων δωρήσῃ, τοσάτω μείζω
 ὑπὸ τέτ' ἀγαθὰ πείσῃ. Ἀκούων ταῦτα ὁ Ξενοφῶν, ἠπότε· ἔ-
 γο' διαβεβήκει ἔχων ἐκ Παρίε, εἰ μὴ παῖδα καὶ ὅσων ἐφόδιον.

doco procul hinc habitanti donetis. Atque iis hoc ita persuasit. Deinde ad Timasionem Dardanum cum accessisset, quod au-
 dierat eum habere tum pocula tum tapetes barbaricos, in mo-
 re esse aiebat, ut si quando ad coenam aliquos vocet Seuthes,
 vocati munera quaedam ipsi donent: is autem si magnus hic
 fuerit, vel restituere te in patriam, vel hic locupletem facere
 poterit. Huiusmodi eos adfatu ambiebat, singulos adgressus.
 Ad Xenophontem quoque cum accessisset, Tu & maximâ, in-
 quit, ex urbe ortus es, & nomen tuum apud Seuthen maxi-
 mum est: fortassis etiam hâc in regione tum oppida voles tum
 agrum obtinere, quemadmodum & alii vestrum obtinuerunt:
 quamobrem te dignum fuerit, magnificentissimis muneribus
 Seuthen ornare. Hoc certè tibi consilii do, ut qui sis erga te
 benevolus: novi enim futurum ut quantò ampliora, quam
 horum fuerint, munera donaveris, tantò amplioribus ab hoc
 beneficiis adficiare. Hæc cum audierat Xenophon, hæsitaba-
 bat: nec enim, cum è Pario trajecerat, quidquam habebat,
 nisi puerum & ad viaticum quantum pecunie satis esset.

¹ Τάτ' οὖν μὲν ἔτι πρὶν εἰπεῖν. Idem MS. Τά-
 τ' οὖν μὲν ἔτι πρὶν.

² Νομίζοιτο,] Phavor. Νομίζεσθαι,
 ὡς τῷ νομίμως προτίπεται — νομιμὸν
 ἐστὶ. Sic supra paulò p. 517. τὰ νο-
 μιζόμενα sunt, quæ in more institu-
 τisque erant posita. Cæterum, mo-
 ris fuisse Thracum ut acciperent

munera, potius quàm darent, scri-
 bit etiam Thucyd. l. 2. c. 97.

³ Μέγας] Vide p. 495. n. 3.

⁴ Πρὸς μῆναιτο] Suid. & Phavor. Προ-
 μῆναι, προσεῖναι, προσμενησθῆναι. De
 προσεῖναι vide p. 467. n. 7.

⁵ Ἀγιάσεις] Leuncl. vertit merebe-
 ris: quod Xmas. est voles.

¹ Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον ὑπὲρ τὸ δεῖπνον, τῶν τε Θρακῶν οἱ κράτιστοι τὸ τότε παρόντων, καὶ οἱ στρατηγοὶ, καὶ οἱ λοχαγοὶ τῶν Ἑλλήνων, ² καὶ εἰ τις πρὸς ὅτια παρῆν δαπνὸς πόλεως, τὸ δεῖπνον μὲν ἦν καθημένους κύκλῳ· ἔπειτα δὲ τρίποδες εἰσπυλνέχθησαν πᾶσιν· ³ ἔτι δὲ ὅσον εἴκοσι, κρεῶν μεσθὶ νενεμημένων, καὶ ἄρτοι ⁴ ζυμῆται μεζαίοι προσεπερυνημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασιν. Μάλιστα δὲ ⁵ αἱ τραπέζαι κατὰ οὗτον ξένους αἰεὶ ἐτίθεντο· νόμος γὰρ ἦν. Καὶ πρῶτος τῶν ἐπὶ Σεύθης· Ανελόμδου οὗτον παρακελεύουσιν αὐτῷ ἄρτας, ⁶ δίσκλα κατὰ μικρὸν, καὶ ⁷ διερρίπτεται

Ubi ad coenam ingressi fuissent, & Thracum qui tum aderant præstantissimi, & Græcorum duces cohortiūque præfecti, & si qui ab urbe aliquā legati aderant, coena iis in orbem sedentibus erat parata: deinde tripodes omnibus adlati erant; hi numero erant ferè viginti, carnibus divisis pleni; panesque fermentati magni carnibus adfixi erant. In primis autem fercula semper juxta hospites ponebantur: nam is genti huic mos erat. Ac Seuthes hoc primus faciebat; Cum panes juxta se sitos sumpsisset, eos minutim frangebat, & hinc inde jaciendo

1 Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον &c.] *Athen.* l. 1. c. 13. Θρακίαν δὲ δεῖπνον μεσημερίαν ἔπειτα εἰς τὴν (repono, ἐσθλὴν) Ἀναστάσεως, τὸ πρὸς Σεύθῃ ἀφ' ἧς συμποσίαι εἰς ταύτας. Ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθον ὑπὲρ τὸ δεῖπνον κ. τ. λ. De ratione veterum auctorum verba citandi, quam *Athen.* aliique sequuti sunt vide pag. 301. n. 4. & alibi.

2 Καὶ εἰ τις πρὸς ὅτια] Vide p. 355. n. 5. de vi particulæ ἢ: & p. 388. n. 3. & p. 67. n. 3. de πρὸς ὅτια.

3 Οὗτον δὲ ὅσον εἴκοσι,] Lectionem hanc agnoscit *Athen.* l. 2. c. 10. Καὶ ἔπειτα οὗτον δὲ ὅσον εἴκοσι, εἰς τὴν Ἀναστάσεως γραφὴν, τρίποδες εἰσπυλνέχθησαν πᾶσιν· ἔτι δὲ ὅσον εἴκοσι &c. Idem similiter l. 4. c. 13. In MS^{to} Eton. legitur ἔτι δὲ ὅσον κρεῖων &c. Et illud εἴκοσι in aliis vet. cod. deesse testatur *Steph.*

4 Ζυμῆται] MS. Eton. ζυμῆται.

Etymol. m. etiam Ex τῷ ζύμῃ, ζυμῆται, ἄρτος ποῖος· οἱ δὲ ἄρτοι ζυμῆται, οἱ μεζαίοι. Respicit, opinor, hunc *Xen.* locum. At *J. Poll.* l. 6. segm. 32. habet ἄρτοι ζυμῆται; sic enim ibi scribitur, nec non l. 6. segm. 62.

5 Αἱ τραπέζαι] *Atas.* & interpres *Athen.* vertunt mensæ: minùs rectè; nisi vox mensæ sit ipsis posita pro fercula, vel lances; nam eam sic exponit Cl. *Burman.* ad *Petron.* Satyr. p. 157. *J. Poll.* l. 6. segm. 84. Τραπεζαὶ δὲ καὶ τὰ πρὸς τὰς ἐπὶ αὐτῶν πηγύδας. ubi lege quæ notârunt *Jung.* & *Seb.*

6 Δίσκλα] In lexicis stat ἀδελφῶν τως.

7 Διερρίπτεται] MS. Eton. *Athen.* & edit. quædam vet. ἰρρίπτεται. In quibus tamen reperitur ἀφ' ἧς πρὸς paulò infrâ: nisi quodd apud *Athen.* scribatur ἀφ' ἧς πρὸς.

U u u

οἷς αὐτῷ ἐδόκει· Ἐπὶ κρέα ὠπαύτως, ὅσον μόνον γένουαζ ἐαυ-
τῷ καταλιπών. Καὶ οἱ ἄλλοι ἧ' ¹κατὰ ταῦτα ἐπίεν, καθ' ἑς
αὐτῶν τρέπεζαι ἕκαστο. Ἀρκάς δέ τις ²Ἀριστος ὄνομα, Φαρίην
δεινός, τὸ μὲν διαρρίπτειν ³εἰς αὐτὴν χαίρειν, λαβὼν ἧ' εἰς τὴν χεῖρα
ὅσον τριχοίνικον ἄρτον, καὶ κρέα θέμενος ἐπὶ τῇ γόνατι, ἐδείπνι·
κέραια δ' οἶνον ⁴περιέφερον, καὶ πάντες ἐδέχοντο· ὁ δ' Ἀριστος,
ἐπεὶ παρ' αὐτὸν φέρων τὸ κέρας ὁ οἰνοχόος ἦν, ⁵εἶπεν, ἰδὼν τὴν
Ξενοφῶντα ὡς κεῖται δειπνῶντα, Εκείνω, ἔφη, δός· χολάζει γὰρ
ἤδη, ἐγὼ δ' ⁶ἔπω. Ἀκίστος ὁ Σεύθης τὴν Φωνήν, ἠρώτα τὸν
οἰνοχόον τί λέγοι. Ο δὲ οἰνοχόος εἶπεν· Ελλωλίζεν γὰρ ἠπίστα-
το. ⁷Ενταῦθα μὲν ἤδη γέλως ἐγένετο.

Ἐπεὶ δὲ περὶ χώρει ⁸ὁ πόσις, εἰσῆλθεν ⁹ἄνθρωπος Θράξ, ἵπ-
πον ἔχων λευκόν· καὶ λαβὼν κέρας μεσὺν, εἶπε, Προπινω σοι,

dividebat quibus ipsi visum est; itidemque carnes dividebat,
eā tantum portione sibi relictā, quæ ad gustandum satis esset.
Alii etiam, juxta quos fercula sita essent, his similia faciebant.
Arcas verò quidam, cui nomen Aristus, admodum vorax, ci-
baria disjiciendi ritum prætermittebat, sumptoque in manum
pane trium chœnicum, & carnibus in genua impositis, cœ-
nabat: vini autem cornua circumferebant, omnesque acci-
piebant: sed Aristus ille, ubi ad eum pincerna cornu ferens
venisset, dixit, intuitus Xenophontem non amplius cœnan-
tem, Illi tradito: nam illi jam otium est, at mihi nondum.
Eam vocem cum audisset Seuthes, pincernam interrogabat
quid ille diceret. Et rem narrabat pincerna: quippe Græcè
loqui callebat. Ibi jam risus factus est.

Cum autem potatio procederet, Thrax quidam ingressus est,
equum album ducens: & sumpto cornu pleno, Propino, inquit,

¹ Κατὰ ταῦτα] Quidni & hic,
ut supra p. 517. scripserit aliquis
κατὰ ταῦτα &c.

² Ἀριστος] Apud Athen. loco cit.
scribitur Ἀρόστus.

³ Εἰς αὐτὴν χαίρειν,] Elegante hâc
phrasi utitur Æschin. dial. 2. sect.
38. Ἀλλὰ τάττης μὲν τὰς λόγους, ἢ δ'
ἐγὼ, ἰάσθαι χαίρειν, i. e. missos facie-
mus. Et Plato in Phæd. p. 49. edit.
Franc. — εἰς αὐτὴν χαίρειν τὸ σῶμα, &c.

⁴ Περιέφερον] Scil. ministri. Vi-
de p. 515. n. 5. & p. 519. n. 5.

⁵ Εἶπεν — ἔφη,] Adi p. 492. n. 6.

⁶ Οὔπω.] MS. Eton. ἔδην. Sed
Athen. loco cit. receptam lectio-
nem præstat.

⁷ Ενταῦθα μὲν ἤδη γέλως ἐγένετο.] In
MSto Eton. desunt. In Athenæo
reperiuntur.

⁸ Ο πόσις] Vide p. 135. n. 1.

⁹ Ἄνθρωπος Θράξ,] Adi p. 244. n. 9.

ὦ Σεύθῃ, καὶ τὸν ἵππον τῆτον δωρῶμαι, ἐφ' οὗ καὶ διώκων ὄν
 ἂν ἐθέλης, αἰρήσεις, καὶ δποχωρῶν οὐ μὴ δείσης τὸν πολέ-
 μιον. Ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν, ἕτως ἐδωρήσατο προπίνων, καὶ
 ἄλλος ἱμάτια τῇ γυναικί. Καὶ Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσα-
 το Φιάλην δρυραῖν, καὶ πέπιδά ἀξίαν δέκα μνῶν. Γνήσιππος
 δὲ πρὸς Αἰθναῖος ἀναστὰς εἶπεν ὅτι δρχαῖος εἴη νόμος καλλι-
 στος, τὰς μὲν ἔχοντας διδόναι τῷ βασιλεῖ τιμῆς ἕνεκα· τοῖς δὲ
 μὴ ἔχουσι διδόναι τὸν βασιλέα· ἵνα καὶ γὰρ, ἔφη, σοὶ ἔχω δω-
 ρεῖσθαι καὶ τιμᾶν. Ο δὲ Ξενοφῶν ἠπορεῖτο ὅ, τι ποιήσει· καὶ γὰρ
 ἐτύγχανεν, ὡς τιμώμενος, ἐν τῷ πωλησιμαίᾳ τῳ Διφρῳ Σεύθῃ
 καθήμενος. Ο δὲ Ἡρακλείδης ἐκέλευσεν αὐτῷ τὸ κέρας ὀρέξαι
 τὸ οἰνοχόον. Ο δὲ Ξενοφῶν (ἥδη γὰρ ὑποπεπωκὼς ἐτύγχανεν)
 ἀνέστη παρράλῃως δεξάμενος τὸ κέρας, καὶ εἶπεν, “³ Εγὼ δέ σοι,

tibi, Seuthe, & equum hunc dono, quo *vestis* & persequens
 quemcunque voles, capies, & retrocedens hostem nequa-
 quam metuas. Alius puerum, quem adduxerat, ita Seuthæ
 donabat propinans, & alius vestimenta in usum uxoris. Et
 Timasion ei propinans argenteam phialam, ac tapete minis
 decem æstimandum, donabat. Et Athenienfis quidam Gne-
 sippus surgens priscum esse morem aiebat pulcherrimūque,
 ut ii, qui *quid* habeant, regi *aliquid* honoris causâ dent; iis
 verò, qui nihil habeant, rex *ipse aliquid* det: ut ego quoque,
 inquit, habeam quod tibi donem & quo tibi honorem red-
 dam. At Xenophon quid faceret dubitabat; etenim, ut *vir*
 honoratus, in sellâ Seuthæ proximâ sedebat. Jamque Hera-
 clides pincernæ mandârat, ut ei cornu porrigeret. Et Xe-
 nophon (quippe qui jam paulò largiùs bibisset) accepto cor-
 nu confidenter surrexit, atque hæc verba fecit, “Ego verò,

¹ ἠπορεῖτο ὅ, τι] MS. Eton. ἠπο-
 ρεῖτο τι &c. Sed nil mutandum.
 Similiter Herodot. l. i. c. 47. — ἐπει-
 ρωτῶντες ὅ, τι ποιῶνι τυγχάνοι ὁ &c. Et
 sic alibi sæpe alii.

² ὑποπιπκὼς] Schol. ad Aristoph.
 Αυσσερ. v. 396. ὑποπιπκῶν exponit
 μεθύσσει· υποπίπει γὰρ, μεθύσσει. Sic
 & Suid. Pessimè in plerisque libris
 legitur υποπιπκῶς. Idem men-
 dum in alia tum Xenophontis tum
 aliorum auctorum invasit loca. Vi-

de sis Leopard. emendat. l. 9. c. 23.

³ Εγὼ δέ σοι, ὦ &c.] Æschinem
 condiscipulum suum imitatus est
 Noster, qui auctore Laëti. l. 2.
 segm. 34. Socratem sic adloquu-
 tus est, Πῖνός ἐμι, καὶ ἄλλο μὲν ἔδωκεν ἔχω,
 διδομι δέ σοι ἱματίον. Similiter Se-
 neca de Benef. l. i. c. 8. Socrati cuncta
 multa multi pro suis quisque facultati-
 bus offerrent; Æschines pauper audi-
 tor, Nihil, inquit, dignum te quod da-
 re tibi possim, invenio. — Itaque dono
 tibi;

“ὦ Σεύθη, δίδωμι ἑμαυτὸν καὶ σὺ ἔμοις τούτοις ἑταίρους,
 “φίλος εἶναι πῶς· καὶ εἰδέναι ἀκρίβως, ἀλλὰ πάντας ἡ μάλ-
 “λον ἑμοὶ σοὶ βεβλομένους φίλος εἶναι. Καὶ νῦν πάρεστιν οὐ-
 “δέν σε προσαιτῶντες, ἀλλὰ καὶ προσέμετροι καὶ πονεῖν ὑπὲρ
 “σὲ καὶ προσκινδιυνέειν· μεθ’ ὧν, ἂν οἱ θεοὶ θέλωσι, πολλ-
 “λὴν χώραν τὴν μὲν ἀπολήψῃ, πατρίαν ἔσται, τὴν δὲ κτή-
 “σῃ· πολλὰς δὲ ἵππους, πολλὰς δὲ ἀνδράς καὶ γυναῖκας κα-
 “λὰς κτήσῃ, ἔς τ’ ἀληξέσθαι δεήσει, ἀλλ’ αὐτοὶ φέροντες παρέ-
 “σονται πρὸς σε δῶρα.” ² Ἀναξάς ὁ Σεύθης σιωπῶν, καὶ

“Seuthe, meipsum tibi do meosque hos socios, ut fidi simus
 “amici: neque horum quenkum invitum tibi do, sed omnes eo
 “animo, ut magis etiam, quam ipse sim, tibi esse amici velint.
 “Ac jam adsunt, non ita sane ut à te quidquam petant, sed
 “etiam cupidi tum labores tum pericula tuâ causâ subeundi;
 “quorum operâ, diis volentibus, regionem amplam partim
 “recuperabis, quippe quæ patria fit, aliam acquires: multos
 “præterea equos, viros multos mulierisque pulchras acquires,
 “quos prædari non necesse erit, sed ipsimet ad te dona feren-
 “tes aderunt.” Tum surgens Seuthes simul cum eo bibit, &

tibi quod unum habeo, me ipsum — *Vides*, inquit idem auctor, quomodo animus inveniat liberalitatis materiam, etiam inter angustias.

1 Μᾶλλον ἑμοὶ] MS. Eton. dat μᾶλλον ἢ πᾶσι.

2 Ἀναξάς ὁ Σεύθης &c.] Sic libri editi, quos vidi, omnes. *Athen.* paulo aliter — Καὶ ὁ Σεύθης ἀναξάς σιωπῶν, καὶ &c. ut in editis Xenoph. exemplaribus. MS. Eton. — συγκατακιδάσκατο μὲν τὸ κίρας. *Suidas*: Κατακιδάσκειν· χειρὶ· ἔδος ἢ Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τῶ οἶνος οἱ συμποσίται ὅσον διώκοντες, τὸ λοιπὸν τῶ οἶνου κατὰ χάριν καὶ τῶ ἰμυτίων τῶν συμποσίων ὅπερ ἔλεγον κατακιδάσκειν. Οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῇ ζ' τῶ Κύρου Ἀναξάς. Μένεται τῆς καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις. Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· Ἀναξάς ὡς εὐδὺς σιωπῶν, & συγκατακιδάσκατο τὸ μετ' αὐτῶ κίρας. *Pessimè* ὡς εὐδὺς, pro ὁ Σεύθης. Sed

& quæ sequuntur sic legenda putat *Clar. Kuster*. — σιωπῶν, καὶ συγκατακιδάσκατο ὡς τῶ μετ' αὐτῶ τὸ κίρας. *Opinor*, rectè. Nisi mavis — συγκατακιδάσκειν καὶ τῶ μετ' &c. *Leuncl.* autem legit συγκατακιδάσκατο τῶ &c. atque adeo vertit — & illi, qui proximus ab ipso erat, partem porrigebat. Celeber. etiam *Grammianus* hoc verbum ex *Eustathio* in textum restituendum censuit. Sed magis mihi placet verbum vulgatum, tum quod adferat id *Suidas*, tum quod *Plato* etiam morem illum vinum effundendi tangat de *Leg.* l. i. fere medio: Σκυθαὶ δὲ καὶ Θράκες ἀκράτω πάντας καὶ γυναικίς τε καὶ αὐτοῖς, & καὶ τῶ ἰμυτίων κατὰ χάριν, καλὸν καὶ εὐδαίμονι ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδύειν νομίζουσι. Hæc *Platonis* verba (mutato tantum, uti fit, ἀκράτω in ἀκρατοποσίαις) exscripsit *Athenæus* l. i. c. 8. extremo,

συγκατοικέδατε τῷ μετ' αὐτὸ τὸ κέρας. Μετὰ ταῦτα εἰσῆλ-
θον Κερασσιωτᾶνοι, οἱ σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγγιν ¹ ὠ-
μοβοΐναις, ² ρυθμούς τε καὶ οἶον ³ μαγάδι σαλπίζοντες. Καὶ
αὐτὸς Σεύθης ἀναστὰς ἀνέκραγέ τε πολεμικόν, καὶ ἐξήλατο,
ὥππερ βέλος φυλαττόμενον, μάλα ἐλαφρῶς. Εἰσῆσαν δὲ
καὶ γελωτοποιοί.

Ὡς δ' ἦν ἡλιος Ἰπὶ δυσμαῖς, ἀνέστησαν οἱ Ἕλληες, καὶ
εἶπον ὅτι ὦρα εἴη ⁴ νυκτοφύλακας καθιστάειν, καὶ σιύθη-
μα παραδιδόναι. Καὶ Σεύθην ἐκέλευον παραγγεῖλαι ⁵ ὅ-
πως εἰς τὰ Ἕλληωνικὰ στρατόπεδα μηδεὶς τῶν Θρακῶν εἴσει-
σι νυκτός. ⁶ οἳ τε γὰρ πολέμιοι Θράκες ἡμῖν, καὶ ὑμεῖς οἱ φί-
λοι. Ὡς δ' ⁷ ἐξήσαν, σιωπῆσιν ὁ Σεύθης, ⁸ οὐδέν τι μεθύον-

cornu in eum, qui unà cum ipso erat, effudit. Post hæc in-
gressi sunt Cerasuntæi, qui tibiis ac tubis è crudo bovis corio
factis signum dant, in numerum & tanquam magade tubis ca-
nentes. Ac Seuthes ipse surgens, bellicum quiddam vocifera-
batur, &, quasi telum vitaret, agiler admodum exsiliebat.
Ingressi sunt & joculatores.

Jam verò sole se inclinante, surrexerunt Græci, ac tempus ef-
fe aiebant nocturnos excubitores constituendi, & tesseram dan-
di. Hortabantur etiam Seuthen ut suis denuntiaret nè quis Thra-
cum noctu Græcorum castra ingrederetur: sunt enim, aiebant,
tam hostili in nos animo Thraces, quàm vos amici. Posteaquam
egrederentur, etiam Seuthes unà cum ipsis surgebat, ebrio re

¹ ὠμοβοΐναις.] In quibusdam li-
bris malè scribitur ὠμοβοΐναις, in A-
then. ὠμοβοΐναις. Ad. sis p. 322. n. 2.

² Ρυθμούς.] Vide p. 426. n. 4.

³ Μαγάδι.] MS. Eton. μαγάδι.
Athen. l. 4. c. ult. Ο ἵ μαγάδης κα-
λέμενος αὐλός, ὁ ἔ παλαιομαγάδης ὀνο-
μαζόμενος, ἐν ταυτῷ ὄξυν καὶ βαρὺν
φθόγον ἐπιδείκνυται — Οἶδα δὲ ὅτι καὶ
μαγάδης ὄργανόν ἐστιν ἐσπυτὸν, καὶ ἁπλῶς
καὶ κίθαρα, λύρα, βάρβιτον. Adde γ.
Poll. l. 4. segm. 61. & Menf. lect.
Attic. l. 4. c. 20.

⁴ Νυκτοφύλακας.] Consule p. 503.
n. 3.

⁵ Ὅπως — μηδεὶς — εἴσει.] Steph.

dicendum fuisse suspicatur εἰσῆν vel
potius εἰσίοι, non εἰσεσι. Sed cum
εἰσεσι vicem futuri indicativi re-
præsentet, nihil mutandum vide-
tur. Eadem constructione utitur
Aristoph. Νῆφ. v. 256. — ὅπως μὴ
θύσῃτι.

⁶ Οἳ τε γὰρ &c.] Supple, ἴφασιν
vel ἱεῖσιν — & vide pag. 281. n. 5.
Cæterum, in MS. Eton. sic se ha-
bet locus — ὥς γδ Θράκες (omisso
πολέμιοι) ὑμῖν καὶ ἡμῖν &c.

⁷ Εξήσαν.] Idem MS. exhibet
ἀνέστησαν.

⁸ Οὐδέν τι.] MS. Eton. ἐδὲν ἔτι.
Malé. Vide p. 470. n. 1.

τι εἰκώς. Εξελθὼν δ' εἶπεν, ¹ αὐτὸς οὖν στρατηγὸς δόπικα-
λέοις, ὦ ἄνδρες, οἱ πολέμιοι ἡμῶν οὐκ ἴσασί πῶς τὴν ² ἡμετέ-
ραν συμμαχίαν· ἦν οὖν ἐλθόμεν ἐπ' αὐτὸς πρὶν φυλάττασθαι
ὥς μὴ ληφθῆναι, ἢ παρασκάδασθαι ὥς ἀμυνάσθαι, μά-
λιστα ἂν λάβοιμεν χρήματα καὶ ἀνθρώπους. Συναπὴν γὰρ ταῦ-
τα οἱ στρατηγοί, ἔφη, ἡγεῖσθαι ἐκείδουσιν. Ο δ' εἶπε, Παρασκά-
σάμενοι ἀναμνηστέ· ἐγὼ δ', ὅπταν καιρὸς ³ εἴη, ἥζω παρ' ὑ-
μᾶς· καὶ τὰς πελταστὰς καὶ ὑμᾶς ἀναλαβὼν, ἡγήσομαι σὺν
τοῖς θεοῖς. Καὶ ὁ Ξενοφὼν εἶπε, Σκέψαι πόινυν, εἴπερ νυκτὶς
πορεύσμεθα, εἰ ὁ Ἑλληνικὸς νόμος ⁴ κάλλιον ἔχει· μεθ' ἡμέ-
ραν μὲν γὰρ ἐν ταῖς πορείαις ἡγείσθαι τῶν στρατεύματων, ὁ-
ποῖον αἱ περὶ τὴν χώραν συμφέρει, εἴαν τε ὀπλιτικόν, εἴαν τε
ἵππικόν· νύκτωρ δὲ νόμος τοῖς Ἑλλήσιν ἐστὶν ἡγεῖσθαι τὸ βρα-
δυτάτον· οὕτω γὰρ ἤκιστα διασπᾶται τὰ στρατεύματα, καὶ ἤκι-
στα λανθάνουσιν ἀποδιδράσκοντες ἀλλήλους· οἱ δὲ διασπα-

nullâ similib. Et cùm exiisset, vocatis ad se ducibus ipsis,
Necdum, viri, inquit, hostes nostri de societate inter nos ini-
tâ quidquam sciunt: quare si in eos invaserimus, priusquam
fibi nē capiantur caverint, vel ad nos propulsandos se parave-
rint, sic maximè capiemus opes atque homines. Hæc duces
suâ sententiâ comprobabant, atque ut in hostem duceret horta-
bantur. Et ille, Ubi vos, inquit, ad iter faciendum paraveri-
tis, expectate; atque ego, cùm opportunum fuerit, ad vos
veniam: peltastisque & vobis adsumptis itineris, diis juvanti-
bus, dux ero. Et Xenophon, At consideres velim, inquit, si
quidem iter noctu nobis faciendum erit, an mos Græcus sit
melior quàm vester: nam interdum exercitum in itineribus fa-
ciendis, eâ semper pergendi ratione institutâ quæ ad locum con-
venit, antecedere solet vel gravis armatura vel equitatus; no-
ctu verò moris Græcorum est ut pars exercitus tardissima præ-
cedat: nam ita copiæ minimè distrahuntur, minimèque fieri
potest ut alii ab aliis clam secedant: at partes exercitus distra-

¹ Αὐτὸς] Valet hic forsan μέγας.
Vide p. 317. n. 6. & p. 131. n. 1.

² ἡμετέραν] Hanc lectionem ex-
pressit Amasæus. Vulgò legitur ὑ-
μετέρων.

³ Εἴη — παρ' &c.] MS Eton. ἢ
— αἰεὶ. Sed nil mutandum.

⁴ ἡγείσθαι] Sic MS. Eton. Hac-
tenus editi representarunt ἡγεῖσθαι.

⁵ Οἱ δὲ διασπᾶσθαι &c.] Desunt
hæc omnia in MSto Eton. quæ
reperiuntur inter ἀλλήλους & καὶ
ἀγνοῦντες.

θύντες πολλάκις καὶ περιπίπτουσιν ἀλλήλοις, καὶ ἀγνοῦντες κακῶς ποιῆσαι καὶ πάσχειν. Εἶπεν ὁ Σεύθης, Ὁρθῶς τε λέγετε, ἔ τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσονται. Καὶ ὑμῖν μὲν ἡγεμόνας δώσω, τῷ περὶ στυγμάτων δὲ ἐμπειροτάτους τῆ χώρας, αὐτοὺς δ' ἐφέφορον τελευταῖος, τὰς ἵππους ἔχων· ταχὺ γὰρ πρῶτος, ἂν δέη, παρέσομαι. ¹ Σύνθημα δ' εἶπον ² Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν συγγένειαν. Ταῦτ' εἰπόντες ἀνεπαύοντο.

Ἡνίκα δ' ἦν ἀμφὶ μέσας νύκτας, παρὰ Σεύθης, ἔχων δὲ ἵππεας πεθωρακισμένους, καὶ δὲ πελταστὰς σὺν τοῖς ὅπλοις. Καὶ ἐπεὶ παρέδωκε δὲ ἡγεμόνας, οἱ μὲν ὀπλίται ἡγεμῶντος, οἱ δὲ πελτασταὶ εἶποντο, οἱ δὲ ἵππεῖς ὠπιοφυλάκην. Ἐπεὶ γὰρ ἡμέρα ἦν, ὁ Σεύθης παρέλαυνεν ³ εἰς τὸ πρῶτον· ἔπῃνεσε τὸν ἑλληνικὸν νόμον· πολλάκις γὰρ ἔφη ⁴ νύκτωρ αὐτοῖς, καὶ σὺν ὀλίγοις ποροδόμενοι, ἀποπαροῦσαι σὺν τοῖς ἵπποις

ita saepe in se invicem incurrunt, & per ignorantiam laedunt & laeduntur. Rectè dicitis, ait tandem Seuthes, atque vestro huic instituto parebo. Et vobis quidem duces dabo eos, qui inter nati maximos regionis sunt huius peritissimi; ipse autem loco ultimo subsequar cum equitatu: quippe statim, si res poscat, in primâ acie adero. Tesseram autem dabant Athenienses propter cognationem. His dictis quievêre.

Cum jam nox media adpetiisset, Seuthes aderat, cum equitibus loricatis, & cum peltastis armis instructis. Cumque duces itineris dedisset, gravis armaturæ milites præcedebant, peltastæ sequebantur, à tergo agmen tutabantur equites. Cum illuxisset dies, Seuthes in frontem proventus est; Græcorumque aded collaudavit institutum; saepe enim accidisse aiebat ut ipse noctu, cum vel exiguis cum copiis iter faceret, cum equitatu à

¹ Σύνθημα] Adi p. 472. n. 7.

² Ἀθηναῖοι κατὰ &c.] MS. Eton. dat Ἀθηναίων. quam scripturam sequutus, Minervam fuisse tesseram, Binghamius versionis Anglic. auctor non indoctus autumavit. Ablancortius censuisse videtur ipsam vocem Ἀθηναῖοι tesserae loco propositam fuisse. At ejus potius, quæcunque tandem vox esset, auctores, opinor, erant Athenienses;

quippe quòd Græci jam militarem operam Seuthæ navarent, qui Atheniensibus cognatione junctus erat: uti suprâ p. 512. atque aded munus hoc ipsis Græci cæteri minùs inviderent.

³ Εἰς τὸ πρῶτον] Vide p. 238. n. 7.

⁴ Νύκτωρ αὐτοῖς &c.] Sic suprâ p. 517. ἀξιώσιν αὐτοῖς ἔχει. Adde p. 402. n. 2.

ἀπὸ τῶν πειζῶν· νῦν δὲ, ὥσπερ δέῃ, ἀθρόοι πάντες ἅμα τῇ
 ἡμέρᾳ φαινόμεθα. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν περιμύθετε αὐτῶ, καὶ ἀνα-
 παύεσθε· ἐγὼ δὲ σκεψάμενός τι ἤζω. Ταῦτ' εἰπὼν ἡλαυνε
 δι' ὄρους, ὁδὸν πῖνα λαβὼν. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς χιόνα πολ-
 λὴν, ἐσκέψατο ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ, εἰ εἴη ἰχνη ἀνθρώπων ἢ προη-
 γούμενα ἢ ἐναντία. Ἐπεὶ δὲ ἀτρυβῶν ἑώρα τὴν ὁδόν, ἥκει
 ταχὺ πάλιν, καὶ ἔλεγε, Καλῶς, ὦ ἄνδρες, ἔσσι, εἰάν θεὸς
 θελήῃ. οὐ γὰρ ἀνθρώπων λήσομεν ὀπιπεύοντες. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 ἡγήσομαι τοῖς ἵπποις, ὅπως, ἂν τινα ἴδωμεν, μὴ διαφυ-
 γῶν σημήνῃ τοῖς πολεμίοις· ὑμεῖς δὲ ἔπειθε· καὶ λειψήτε,
 τῷ εἶδῳ τῶν ἵππων ἔπειθε· ὑπερβάαντες δὲ τὰ ὄρη ἤζομεν
 εἰς τὰς κώμας πολλὰς τε καὶ εὐδαιμονας.

Ἡνίκα δὲ ἦν ἕκτον ἡμέρας, ἤδη τε ἦν ὀπί τοῖς ἄκροις,
 καὶ κατιδὼν τὰς κώμας, ἤκεν ἐλαιῶν πρὸς τοὺς ὀπλί-

peditibus divelleretur: nunc, uti fieri oportet, simul atque il-
 luxerit dies conferti omnes conspiciuntur. At vos hinc me expe-
 ctate, ac requiescite; ego aliquid speculatus veniam. Hæc
 cum dixisset per montem equo vectus est, viam quandam na-
 ctus. Cumque ad nivem multam venisset, in viâ, exstarentne
 hominum vel anteriora spectantia vel contraria vestigia, ex-
 ploravit. Et ubi viam non tritam esse videbat, celeriter re-
 dit &, Præclarè, inquit, viri, res nobis succedet, deo volente:
 nam homines clam adoriemur. At ego cum equitatu præce-
 dam, ut nē, si quem videamus, elapsus is hostibus adventum no-
 strum significet: vos verò sequimini; ac si à tergo relictī fue-
 ritis, equorum vestigia sequimini: ubi autem montes supera-
 verimus, ad vicos multos opulentosque veniemus.

Cum meridies adpetiisset, in vertices jam evaserat, & cum
 in vicos despexisset, ad gravis armaturæ milites equo incitato

1 Ηλαυνε] Vide p. 514. n. 5.

2 Εν τῇ ὁδῷ,] In MSto Eton. defunt. Ibidem pro πρὸς ἡμέρας, quod paulò post sequitur, scribitur πρὸς ἡμέρας.

3 Ηκει ταχύ] Idem MS. ἡκει πάλιν, omisso ταχύ. Sed ἡκει Ἀπικόν est; ἡκει, κριτότερον: uti Thom. Magist. in v. Ηκει.

4 Ηγήσομαι τίς ἵπποις] Supple

σὺν τοῖς ἑσσι. Vide p. 131. n. 1.

5 Υπερβάαντες] MS. Eton. ὑπερβάλλοντες. nec malè. Vide p. 493. n. 8. & p. 465. n. 2.

6 Μίσσην ἡμέρας,] Thom. Magist. Μίσσην ἡμέρας, καὶ μεσημέρια, καὶ μεσῶσαι ἡμέρας· μίσση δὲ ἡμέρα, κρινόν.

7 Πρὸς τὴν &c. MS. Eton. — εἰς τὴν &c.

τας, καὶ ἔλεγεν, Αφῆσω ἤδη καταθεῖν οὗ μὲν ἰππέας εἰς τὸ πεδῖον, πύς δὲ πελταστὰς ὅπῃ τὰς κώμας. Αλλ' ἐπεθεὶ ὡς ἂν διώκοι τάχιστα, ὅπως, ἂν τις ὑφιστῇται, ἀλέξῃθε. Ακούσας ταῦτα ὁ Ξενοφῶν, κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου. Καὶ ὅς ἤρετο, Τί καταβαίνεις, ἐπεὶ ἀπεύδειν δεῖ; Οἶδα, ἔφη, ὅτι οὐκ ἐμὲ μόνον δεῖ· οἱ δὲ ὀπλῖται θάττον δραμοῦνται καὶ ἡδῖον, ἢ ἂν καὶ ἐγὼ πεζὸς ἡγῶμαι.

Μετὰ ταῦτα ἦρχετο καὶ Τιμασίων μετ' αὐτῷ, ἔχων ἰππέας ὡς πενταράκοντα τῶν Ἑλλήνων. Ξενοφῶν δὲ παρηγγύησε οὗ εἰς τριάκοντα ἔτη παριέναι ἀπὸ τῶν λόχων εὐζώνους. Καὶ αὐτὸς μὲν ἑτέρωχάζε, τέττας ἔχων· Κλεάνωρ δὲ ἡγεῖτο τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐπεὶ δ' ἐν τῇ κώμῃς ἦσαν, Σεύθης ἔχων ὅσον πεντήκοντα ἰππέας, ἑξοσελάσας εἶπε, ὦ Ξενοφῶν, ἂ

venit &, Dimittam, inquit, jam equites ad incurfiones in planitiem faciendas, & peltastas in vicos. At sequimini quàm potestis celerrimè, ut, si quis nobis restiterit, opem feratis. Hæc cùm audiisset Xenophon, de equo descendit. Et quærebatur ille, Cur descendis, cùm festinatione sit opus? Novi, inquit, non me solùm opus esse; & hi gravis armaturæ milites celeritè current ac libentius, si & ipse pedes agmen duxero.

Post hæc cum eo Timasion etiam abiit, cum Græcorum equitibus ferè quadraginta. Xenophon autem milites triginta circiter annos natos, qui expediti essent, à cohortibus ad se procedere iussit. Atque ipse cum his citato gradu currebat; & Cleanor Græcos cæteros ducebat. Posteaquam verò in vicos venissent, Seuthes, cum equitibus ferè quinquaginta, equo advectus, Hæc sanè, Xenophon, inquit, evenerunt, quæ

1 Αἰ ἐ ἐγὼ] In MSto eodem deest καί. malé.

2 Εἰς τριάκοντα] MS. Eton. edit. Flor. alisque libri exhibent πιντήκοντα. Receptam lectionem præstant edit. Steph. & Leuncl. Vide tamen p. 462. n. 4.

3 Ἀπὸ τῶν λόχων] In eodem MSto, edit. vet. & Leuncl. legitur ἀπὸ τῶν λοχαγῶν. Sed rectius Steph. scripturam receptam repræsentavit.

4 Ἑτέρωχάζε] Hesych. & Phavor. Τροχάσας, αὐτῶν, δραμῶν, πεζογῶν.

Suid. Τροχάζειν, ἀγχιέχειν. Eodem hoc verbo usus est Noster Hist. Gr. l. 7. ferè medio: καὶ τὸ μὲν πρῶτον πεζῶς ἡγῶντο, ἵπποι δὲ ἑσπέρησαν.

5 Πιντήκοντα] MS. Eton. τριάκοντα.

6 Προσελάσας] Sic rectè MS. Eton. Vulgò legitur περὶσελάσας. Hæc autem invicem permutari solere plus vice simplici jam suprà notavimus.

7 Ταῦτα δὲ.] Scil. ἐστί. Quà de eliphi vide p. 340. n. 5.

X x x

οὐ ἔλεγες· ἔχον] οἱ ἄνθρωποι· ἀλλὰ γὰρ οἱ ἵπποις¹ ἔρημοι οἰ-
χονταί μοι, ἄλλος ἀλλαχῇ διώκων· καὶ δέδοικα, μὴ συστάνῃς
ἀθροοὶ πρὸ κακῶν τι ἐργάσωνται οἱ πολέμιοι. Δεῖ γὰρ καὶ ἐν ταῖς
κώμασι² καταμένειν τινας ἡμῶν· μετὰ γὰρ εἰσιν ἄνθρώπων.
Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, σὺν οἷς ἔχω, τὰ ἄκρα καταλή-
ψομαι· σὺ δὲ Κλεάνορα κέλθου διὰ τὸ πεδὶν ὥρταίναι τὴν
φάλαγγα ὥσθι τὰς κώμας. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐποίησαν, συνη-
λίθησαν ἀνδράποδα μὲν ὡς χίλια, βόες γὰρ διαχίλιοι, καὶ ἄλ-
λα πρὸς ἑκατὸ μύρια. Καὶ τότε μὲν αὐτὰ³ ἠυλίθησαν.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ⁴ κατακαύσας ὁ Σεύθης τὰς κώμας παν-
τελῶς, καὶ οὐδεμίαν οἰκίαν λιπῶν, (ὅπως φόβον ἐνθῆναι καὶ
τοῖς ἄλλοις οἷα πείσονται, ἂν μὴ πείθωνται) ἀπῆε πάλιν.
Καὶ τὸν μὲν λείαν ἀπέπεμψε⁵ διὰ τὴν Ἡρακλείδην εἰς
Πέρηνθον, ὅπως μισθὸς γένηται τοῖς στρατιώταις· αὐτὸς δὲ
καὶ οἱ Ἕλληες ἐστρατοπεδεύσαντο ἀνὰ τὸ Θυωῶν πεδίον. Οἱ
δ' ἐκλιπόντες, ἐφύγον εἰς τὰ ὄρη.

tu dicebas; capti sunt homines: verum equites à me soli dis-
cesserunt, alio alibi *hostes* persequente: atque adedò metuo nè
hostes, densum in globum alicubi collecti, malo *eos* aliquo
adficiant. Cæterum in *his* etiam vicis remanere quosdam no-
strum oportet; sunt enim hominibus referti. Ego verò, in-
quit Xenophon, cum his qui mihi adfunt, vertices occupabo:
tu Cleanori præcipe ut per planitiem phalangem propter vi-
cos extendat. Hæc cum fecissent, mancipia circiter mille
collecta sunt, boves autem bis mille, & pecorum aliorum
decem millia. Ac tum quidem ibi commorati sunt.

Postridie Seuthes, cum vicos prorsus exussisset, ac nè unam
quidem domum reliquisset, (quò aliis etiam metum incuteret
de iis quæ *ipsi* perpassuri essent, nisi ipsi parerent) rursus abivit.
Ac prædam quidem ad Perinthum, *ibi* ab Heraclide venden-
dam, misit; ut *ex ea* stipendium militibus conficeretur: ipse
autem & Græci in Thynorum planitie castra metati sunt. At
illi *sedibus suis* relictis in montes se fugâ recipiebant.

1 Ἐρημοί] I. e. soli, sine duce cæ-
terisque copiis. Hos utique paulò
antè in planitiem immiserat, p.
præced.

2 Καταμένειν] Vide p. 482. n. 5.

3 Ἡυλίθησαν.] Adi p. 253. n. 6.

4 Κατακαύσας] Consule p. 29.
n. 5.

5 Διαπήγνυται] Lege p. 512. n. 2.

6 Ὅπως ἂν μισθὸς γένοιτο.] MS. Eton.
que ità statuerat p. 512.

Ἦν δὲ χιών πολλή, καὶ ψύχ^{θη} οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ, ὃ
 1 ἐφέροντο ὅτι δειπνον, ἐπήγνυτο, 2 καὶ ὁ οἶν^{ος} ἐν τοῖς ἀγ-
 γείοις, καὶ τῶν ἐλλύων πολλῶν καὶ ῥίνες 3 ἀπεκαίοντο καὶ ὠ-
 τα. Καὶ τότε δῆλον ἐγένετο, ὅτι ἔνεκα οἱ Θράκες 4 τὰς ἀλωπε-
 κίδας ὅτι ταῖς κεφαλαῖς φορεῖσι καὶ τοῖς ὠσὶ, 5 καὶ χιτῶνας οὐ
 μόνον περὶ τοῖς στήθεσι, ἀλλὰ 6 καὶ τοῖς μηροῖς καὶ 7 ζεῖρας

Erat autem nix multa, & frigus *acerbum* adeò, ut aqua, quam
 ad coenam ferebant *ministri*, eo concreveret, & vinum ipsum
 in vasis; Græcorumque multorum & nares deurerentur & au-
 res. Atque *ibi* tum perspicuum erat, quamobrem pelles vul-
 pinas circum capita Thraces & aures gestent, *itemque* tunicas
 non modò circa pectora, sed *ipsa* etiam femora; sagula etiam

1 Εφέροντο] Scil. *ministri*. Vide
 p. 522. n. 4. Cæterum, activè iti-
 dem ponitur id verbi p. 425.

2 Καὶ ὁ οἶνος ἐν &c.] In MS. E-
 ton. καὶ ὁ οἶνος ὁ ἐν &c.

3 Απικαίοντο] Pro quo legitur
 ἀπικαίοντο, ἀπικαίναντο, ἀπικαίοντο.
 Pessimè. De verbo recepto consu-
 le p. 291. n. 1.

4 Τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ &c.] Sig-
 nificationis ejus, quam vox ἀλωπε-
 κίς hoc loco postulat, exemplum
 se desiderare ait *Steph.* in *Thef.*
 nec ullum profert *Constant.* Cæte-
 rum, morem hunc Thracum tan-
 git eruditiss. *Monfauc.* *Antiq.* il-
 lustr. T. 4. part. 1. p. 31. *Herodot.*
 1. 7. c. 75. Θρήναις δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφα-
 λῇσι ἀλωπεκίαις ἔχοντες, &c.

5 Καὶ χιτῶνας οὐ &c.] Libet hic
 proferre, quæ de Thraciâ Thraciæ-
 que populis cecinit *Ovid.* *Trist.* 1. 3.
 el. 10. v. 13 & seq.

Nix jacet: & jactam nec sol
 pluviæve resolvunt:

Indurat Boreas, perpetuam-
 que facit.

Ergo, ubi delcuit nondum
 prior, altera venit:

Et solet in multis bima ma-
 nere locis.

Tantaque commoti vis est A-
 quilonis, ut altas

Æquet humo turres, testaque
 rapta ferat.

Pellibus & futs arcent malè fri-
 gora braccis.

Oraque de toto corpore sola
 patent.

Sæpè sonant moti glacie pen-
 dente capilli,

Et nitet inducto candida bar-
 ba gelu:

Udaque consistunt, formam ser-
 vantia testæ,

Vina: nec hausta meri, sed
 data frustra bibunt.

Adde *Trist.* 1. 5. el. 7. v. 49.

6 Ζεῖρας] Sic scribendum ὀξύ-
 τως: cùm libri hætenus editi men-
 dosè repræsentent Ζεῖρας. Etymol.
 m. Ζεῖρας, χιτῶνις ἀνακικλωπυμῖνοι, ἢ
 ἀνὰ κλωοι. *Ξενοφῶν.* Καὶ Ζεῖρας μέχρι τῶν
 ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, ἀλλ' ἔχλα-
 μύδα. Ubi notandum articulum
 ante ποδῶν reperiri, sicut in *MSto*
Eton. *Harrocat.* Ζεῖρας, ἥτοι σεῖρας, ὡς
 πῖς, ἢ ἰνδυμῶν, ὃ ἐπικρύβοντο μὲν τὰς
 χιτῶνας, ὡς περὶ ἱφαιπιδίους. Deinde,
 citato *Lyfiâ*, verba hæc *Xenoph.*
 adducit, malè scribens ἐν ἑκτῇ ἀνα-
 βάσει, pro ἐν ἑκτῇ. Adde *Suid.*
Phavor.

μέχρι ποδῶν ἵππῳ ἔχουσιν, ἀλλ' ἐχλαμύδας. ΑΦ-
 ραῖς δὲ τῶν αἰχμαλώτων ὁ Σεύθης εἰς τὰ ὄρη, ² ἔλεγεν ὅτι,
 εἰ μὴ ³ καταβήσονται οἰκήσοντες καὶ πείσονται, ὅτι κατακαύσῃ καὶ
 τῶν τὰς κώμας ἐπὶ τὸν σῆτον, καὶ ἀπολοιῶνται τῷ λιμῷ. ⁴ Εκ
 τούτων κατέβαινον καὶ γυναικες ἐπαῖδες καὶ οἱ πρεσβύτεροι·
 οἱ δὲ νεώτεροι ἐν ταῖς ὑπὸ τὸ ὄρη κώμας ἠυλίζοντο. Καὶ
 ὁ Σεύθης καταμαθὼν, ἐκέλευσε τὸν Ξενοφῶντα τῶν ὀπλιτῶν
 οὗτων νεωτέρους λαβόντας συνέπεσθαι. Καὶ ⁵ ἀναστάντες τῆς νυκ-
 τὸς ἅμα τῇ ἡμέρᾳ παρήσαν ἵππῳ ἔκ κώμας· καὶ οἱ μὲν παλῶ-
 σαι ἐξέφυγον· (πλησίον γάρ ἦν τὸ ὄρη) ὅσους δὲ κατέλαβον,
 κατηκύνισεν ἅπαντας ὁ Σεύθης.

⁶ Επιοδίνης δὲ ἦν τις Ολυνθίου παιδεραστής, ὃς ἰδὼν

ad pedes usque demissa in equis *sedentes* habeant, non chlamy-
 das. Et Seuthes, ex captivis *quibusdam* in montes dimissis, *per*
 eos denuntiavit, ni descenderent ad sedes suas incolendas, &
 ipsi parerent, ipsorum etiam se vicos exusturum & frumentum,
 ipsosque adeo fame perituros. Ibi tum & mulieres & pueri &
 seniores descenderunt: at juniores in vicis sub monte *suis* com-
 morati sunt. Et Seuthes id ubi intellexisset, Xenophontem
 hortatus est, ut adsumptis ex gravi armaturâ natu maximis ip-
 sum sequeretur. Atque adeo cum noctu surrexissent, primâ
 luce ad vicos venerunt: ac *hostium* maxima pars inde fugâ abi-
 vit; (nam mons erat in vicino) quosunque verò ceperunt, *eas*
 omnes jaculis confixit Seuthes.

Erat autem Olynthius quidam puerorum amator Episthenes,

Phavor. & Hesych. De Arabibus sic
 Herodot. l. 7. c. 69. ζειράς ὑπὸ ζωσμέ-
 νοι ἴσασ. & c. 75. Θρηίκης δὲ, ἐπὶ μὲν
 τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπικίας ἔχοντες, ἱσρα-
 πύοντι, αὖτις δὲ τὸ σῶμα κίχωνται· ἐπὶ δὲ
 ζειράς φειδοίλημοι ποικίλας.

1 Τῶν αἰχμαλώτων] Supple πιάς.
 Vide p. 259. n. 1. Adde p. 527.
 lin. 4.

2 Ελεγεν ὅτι — ὅτι] Adi p. 392.
 n. 5.

3 Καταβήσονται οἰκήσοντες] In lo-
 co vertendo lectionem hanc, κατα-
 βήσονται καὶ πείσονται, ὅτι ὅτι. expres-
 sit Lennel. vulgatam ἄπασ. opinor,

rectius.

4 Εκ τούτων] Sic rectè edit. Steph.
 In aliis petperam legitur Εκ τῶ-
 των ὅτι.

5 Αναστάντες] Consule p. 250. n. 5.

6 Επιοδίνης δὲ &c.] Idem forsan
 hic Olynthius, qui suprà p. 304.
 Amphipolitanus dicebatur. Λακων-
 ικὸς itidem pag. 511. n. 2. adpella-
 tur Νέων, qui dici solet aliàs Ασπιδίος.
 Steph. Byz. Ἀμφίπολις, πόλις Μακεδ-
 ονίας καὶ Θράκης, ἥτις ὅτι. — τὸ ἱδρυκὸν
 Ἀμφιπολίτης. Idem, Ολυνθός, πόλις
 Θράκης, αὖτις τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδ-
 ονίας — ὁ πόλις, Ολυνθίος, ὅτι.

καλὸν παῖδα ἡδύσκοντα ἄρτι, πέλῃην ἔχοντα, μέλλοντα ἀποθνήσκειν, πρὸς δραμῶν ξενοφῶντα ἰκέτευσε βοηθῆσαι παιδὶ καλῷ. Καὶ ὃς πρὸς ἐλθὼν τῷ Σεύθῃ δέεται μὴ δποκτεῖναι τὸν παῖδα· καὶ τῷ Ἐπιθένης διηγείται τὸν τρόπον, καὶ ὅτι λόχον ποτὲ συνελήξατο, σκοπῶν οὐδὲν ἄλλο, ἢ εἴ τινες εἶεν καλοί· καὶ μετὰ τῶν ἡν ἀνὴρ ἀγαθός. Ο δὲ Σεύθης ἤρετο, ἢ καὶ ἐθέλοις ἂν, ὧς Ἐπιθένης, ὕπερ τῶν δποθανεῖν; Ο δὲ ἑπανατείνας τὸν τράχηλον, Παιε, εἶπεν, εἰ κελεύει ὁ παῖς, καὶ μέλλῃ χάριν εἶδέναι. Ἐπήρετο ὁ Σεύθης τὸν παῖδα εἰ παύσειεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκείνου. Οὐκ εἶα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκέτοκε μὴδ' ἕτερον κατακάνειν. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἐπιθένης πειλαδὼν τὸν παῖδα, εἶπεν, ὦρα σι, ὧς Σεύθῃ, πρὸς τῶνδε μοι διαμάχεσθαι· καὶ γὰρ μεθήσω τὸν παῖδα. Ο γὰρ Σεύθης γελῶν, ταῦτα μὲν εἶα· ἔδοξε δ' αὐτῷ αὐτὸς αὐλοῖσθαι, ὥστε μὴ ἐκ τῶν τῶν καμῶν οἱ ἐπὶ τῷ ὄρει

qui cūm puerum pulchrum jam pubescentem, peltam tenentem, *mox* moriturum conspiceret, ad Xenophontem adcurrit suppliciterque *eum* oravit, ut opem puero formoso ferret. Et is ad Seuthen progressus rogabat nē puerum interficeret; *simul*que Episthenis ingenium narrat, eūmque *adeo* cohortem aliquando collegisse, cūm nihil aliud spectaret, quā si qui formosi essent; & cum his strenuum se virum præbere *consuevisse*. Quærebat Seuthes, Vellésne, Episthenes, pro hoc mori? At ille cervice extensâ, Ferito, inquit, si puer *sic* jubet, ac gratiam habiturus est. Puerum interrogabat Seuthes, num eum pro ipso feriret. *Id fieri* non sinebat puer, sed supplex orabat ut neutrum interficeret. Ibi tum Episthenes puerum complexus, *Tempus est*, inquit, Seuthe, ut de hoc mecum depugnes; non enim puerum dimittam. Seuthes ridens, hæc omittebat: visum autem est ei hoc loco commorandum esse, ut nē his ex vicis *ii*, qui in monte *erant*,

1 Ἠδύσκοντα ἄρτι,] *Thom. Magist.* Ἠδύς — καλῶς ἢ ἡδύσκον. Adcurtius *Matris Attic.* Ἠδύσκον, ἐπὶ τῶν παίδων δολοφονῶν ἡδύς, ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον, Ἀπικῶς. Idem, Ἀρπ, οἱ μὲν Ἀπικῶς τὸ πρὸς ὀλίγον· οἱ γὰρ Ἐλλῶς καὶ πρὸς τὸν λίγον.

2 Ὑπὲρ τῶν δποθανεῖν;] *Mox* leges — εἰ παύσειεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκείνου.

Phrasi illâ Noster *vicariam* planē mortem denotat; nec aliud, utut aliam interpretationem sibi finxere Sociniani, voluit Apostolus Rom. V. 8. his verbis, *Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε*, i. e. *vice nostrâ*, ut nos scilicet mortis pœnâ liberaremur.

3 Ἴνα μὴ ἐκ] *MS. Eton.* ἵνα μὴδ' ἐκ ἐν.

τρέφονται. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν τῷ πεδίῳ ὑποκαταβάς ¹ ἐσκή-
νκ· Ξενοφῶν δ' ἔχων τὰς ἐπιλέκτας, ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ὄρος ἀνω-
τάτῳ κώμῃ, καὶ οἱ ἄλλοι ² ἑλλύμενοι, ἐν τοῖς ὄρειοις τοῖς κα-
λουμένοις Θραξί, πωλησίον κατεσκήνωσαν.

Ἐκ τούτου ³ ἡμέραι οὐ πολλὰ διετρίβοντο, καὶ οἱ ἐκ τοῦ
ὄρους Θράκες καταβαίνοντες πρὸς τὸν Σεύθην περὶ ὁμήρων
καὶ πονδῶν διεπράττοντο. ⁴ Καὶ Ξενοφῶν ἐλθὼν ἔλεγε τῷ
Σεύθῃ ὅτι ἐν πονηροῖς τόποις σκηνῶεν, καὶ πωλησίον εἶεν οἱ
πολέμιοι· ἥδιον δ' ἂν ⁵ ἐξω αὐλίζεσθαι ἔφη ⁶ ἐν ἰσχυροῖς ἀνὴρ-
χοῖς μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς πενίοις, ὥστε ἀπολέσθαι. Οὗ δὲ θάρ-
ρειν ἐκέλευε, καὶ ἔδειξεν ὁμήρους παρόντας ⁷ αὐτῷ. Ἐδέοντο
δὲ καὶ τὰ Ξενοφῶντος καταβαίνοντες πινεὶ τῶν ἐκ τοῦ ὄρους
συμπέσσαι σφίσι πινεὶ πονδῶν. Οὗ δὲ ὠμολόγει, καὶ θάρρειν

alerentur. Atque ipse cum paulum descendisset in planitie ta-
bernacula collocavit: at Xenophon cum delectis, in vico sub
monte supremo, cæterique Græci, apud Thracas qui montani
dicuntur, prope *ab iis* tentoria posuerunt.

Postea dies haud multi consumebantur, cum Thraces ex
monte ad Seuthen descendentes de obsidibus & induciis age-
bant. Ac Xenophon Seuthæ, cum *ad eum* venisset, iniquis in
locis se tabernacula collocasse dicebat, hostesque *ab ipsis* prope
abesse: libentius autem se extrâ commoraturum aiebat in lo-
cis potius munitis quàm angustis adeò, ut *periculum sit nè ibi*
pereant. At ille bono eum esse animo iussit, *simulque* monstra-
vit obsides ipsi qui aderant. Nonnulli etiam ex iis, qui in mon-
te *erant*, descendentes Xenophontem rogabant ut inducias ipsis
impetraret. Ille facturum se recipiebat, bonoque ut essent ani-

¹ Ἐσκήνκ.] Mox mutatâ conju-
gatione adhibet κατεσκήνωσαν. Vide
p. 286. n. 3. & Cl. Blackwal. Class.
sacr. v. I. p. 132.

² ἑλλύμενοι, ἐν τοῖς &c.] Muret. de-
let illud ἐν, & legit τοῖς ὄρειοις κα-
λουμένοις Θραξί &c. Est quidem Ori-
tarum infra p. 537. mentio; si mo-
dò sana sit loci scriptura, vulgò re-
cepta. Mihi certè ὄρειων pro ὄρειων
ibi reponendum videtur. Quare
nihil hic loci mutatum velim; nisi
quis cum Stephano, adsentientibus

vet. quibusdam cod. artic. τοῖς an-
te καλουμένοις deleverit.

³ ἡμέραι & πολλὰ] MS. Eton. ἡ-
μέραι τε πολλὰ &c.

⁴ Καὶ Ξενοφῶν ἐλθὼν &c.] Sic e-
dit. Steph. & Leuncl. At ἐλθὼν illud
in MSto Eton. & vet. quibusdam
cod. non compareret.

⁵ ἐξω] Scil. τὴν κώμην.

⁶ ἐν ἰσχυροῖς] MS. Eton. ἐν ἰσ-
χυροῖς. Minus rectè.

⁷ αὐτῷ] Sic edit. Leuncl. In
Steph. vet. & MSto Eton. αὐτῶν.

ἐκέλευε, καὶ ἡγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεται περὶ
μυῖους Σεύθη. οἱ δὲ ἄρα ταῦτ' ἔλεγον κατασκοπῆς ἕνεκα.

Ταῦτα μὲν τῆς ἡμέρας ἐγένετο· εἰς δὲ τὴν ὀπιοῦσαν νύκ-
τα ὀπιτίθενται ἐλθόντες ἐκ τοῦ ὄρους οἱ Θυνοί. καὶ ἡγε-
μῶν μὲν ἦν ὁ δεσπότης ἐκάσσης οἰκίας· χαλεπὸν γὰρ ἦν ² ἄλ-
λῳ ταῖς οἰκίας, σκότους ὄντι, ἀνδρίσκων ἐν ταῖς κώμαις·
καὶ γὰρ αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεστέφοντο μεγάλοις σταυροῖς, τῶν
προβάτων ἕνεκα. ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο κατὰ ταῖς θύρας ἐκάστου
οἰκήματι, οἱ μὲν εἰσηκόντιζον, οἱ δὲ τοῖς σκυτέλοις ἔβαλλον,
ὅς ἔχεν ἔφασκεν, ὡς δαπνίζοντες τῶν δευράτων ταῖς λόγχαις·
οἱ δὲ ἐνεπίμπρασαν· καὶ Ξενοφῶντα ὀνομασί καλοῦντες, ἔξ-
ιόντα ἐκέλευον ἀποθνήσκειν, ἢ αὐτοὶ ἔφασκεν κατακαυθήσε-
σθαι αὐτόν.

καὶ ἤδη τε διὰ τῆς ὀρόφου ἐφαίνετο πῦρ, ὃ ἐντεθωρακισ-
μένοι ³ οἱ περὶ Ξενοφῶντα ἐνδον ἦσαν, ἀσπίδας καὶ μαχαίρας καὶ
κράνη ἔχοντες. καὶ Σιλανὸς Μακέσι, ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα
ῶν, σημαίνει τῇ σάλπηγι· καὶ εὐθὺς ἐκπηδῶσιν ἑσπασμένοι

mo hortabatur; spondebat etiam nihil ipsos mali habituros, Seuthæ si parerent. At hæc illi speculandi causâ proponebant.

Hæc die quidem agebantur: nocte verò insequente Thyni monte degressi *Græcos* invadunt. Et domûs cuiusque dominus dux erat: nam ægrè alius domos, dum tenebræ *terrâ inducæ* erant, in vicis invenire potuit; etenim domus vallis magnis undique muniebantur, pecorum causâ. Posteaquam ad ædificii cuiusque fores venissent, alii *in eas* jacula intorquebant, *eas* alii clavis percutiebant, quas habere se aiebant, ut hastarum cuspides decuterent; alii incendio faciendo operam dede-
runt; Xenophontemque nominatim adpellantes, exire jube-
bant ac mortem occumbere, alioqui se isthic ipsum combustu-
ros aiebant.

Jamque aded per tectum ignis conspiciebatur, & Xenophon quique circum ipsum erant loricati intus erant, scutis & gla-
diis & galeis armati. Ac Silanus quidem Macestius, annos duo-
deviginti natus, tubâ signum dat: statimque ii etiam, qui in

1 Τῆς ἡμέρας] *Thom. Magist.* Νυκ-
τὶς ἐ ἡμέρας Ἀττικῶι λέγουσιν· ἡγαν, ἐπὶ
τῇ νυκτὶ, καὶ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ — Vide p.

2 Ἄλλῳ] *MS. Eton.* ἄλλως.

3 Οἱ περὶ Ξενοφῶντα] Vide p. 435.

n. 3.

παρ' ἑξίφῃ καὶ οἱ ἐκ τῶν ἄλλων ἱσκηνομάτων. οἱ δὲ Θράκες φεύ-
γουσιν, ὡς περ δὴ πρότερος αὐτοῖς, ὅπουθεν περὶ βαλλόμενοι ταῖς
πέλταις· καὶ αὐτῶν ὑπεραλλομένων οὐδὲν ἑαυρὸς ἐλήφθησάν τι-
νες κρεμασθέντες, ² ἐνιοχομένων τῶν πελίων ἐν ταῖς σκευαῖς· ³ οἱ
δὲ καὶ ἀπέθανον, διαμαρτύντες τῶν ἐξόδων· οἱ δὲ Ἕλληνες ἐδίωκον
ἐξω τῆς κώμης. Τῶν τε Θυνῶν ὑπερσφέντες τινες ἐν τῷ σκο-
τει, οὐδὲν παρὰ τρέχοντας παρ' οἰκίαν καιομένην ἠκόντιζον εἰς
τὸ φῶς ἐκ τῆς σκοτίας· καὶ ἔτρωσαν ἱερώνυμόν τε καὶ Ἐνοδίαν τὴν
λοχαγόν, καὶ Θεαγένην δὲ Λοκρὸν τὴν λοχαγόν· ἀπέθανε δὲ οὐ-
δεὶς· κατεκαύθη μύρτοι καὶ ⁴ ἐοδὴς τινῶν καὶ σκεύη. Σεύθης
δὲ ἦκε βοηθήσων σὺν ἐπὶ ἡ ἵππευσιν· ταῖς πρώτοις, καὶ τὴν σιλ-
πυγκτὴν ἔχων τὸ Θράκιον. ⁶ Καὶ ἐπεὶ περ ἦσθελο, ὅσον περ χρό-
νον ⁷ ἐβόηθη, πρὸς τὸν ⁸ τὸ κέρας ἐφθέρθη αὐτῶν· ὥστε καὶ τὰ το

aliis erant domiciliis, indè cum ensibus districtis exfilierunt.
Ac Thraces in fugam sese dant, prout ipsis sanè mos erat, pel-
tis in terga rejectis: cùmque hi valla transilire conabantur,
nonnulli eis suspensi capti sunt, peltis in vallis impeditis, non-
nulli etiam interierunt, quòd ab exeundi locis aberrassent:
Græci extra vicum eos insequiebantur. Et ex Thynis nonnulli
reverfi per tenebras, eos, qui præter domum ardentem trans-
currebant, missis è tenebris in lucem jaculis petebant; & tum
Hieronymum tum Enodiam cohortis præfectum vulnerarunt,
Theagenem etiam Locrensem cohortis præfectum: nemo ta-
men mortuus est: verùm vestis nonnullorum & impedimenta
exurebantur. Venit autem Seuthes cum septem equitibus pri-
mis, opem laturus, tubicinem etiam secum ducens Thracium.
Et posteaquam rem animadvertit, quamdiu ad opem ferendam
currebat, tamdiu etiam ei cornu sonabat: adedò ut hoc quoque

1 Σκηνομάτων.] Adi p. 127. n. 6.

2 Ενιοχομένων.] In MSto Eton. le-
gitur ἐνιοχομένων: in eod. deest ἐν
ante τοῖς σκευαῖς.

3 Οἱ δὲ.] Vide p. 403. n. 1.

4 Εοδὴς τινῶν καὶ σκεύη.] Sic MS.
Eton. At in plerisque edit. legi-
tur ἐστὶν ὧν καὶ σκεύη. Muret. mavult.
— ἐστὶν ὧν τὰ σκεύη.

5 Τοῖς πρώτοις.] I. e. vel princi-
pibus, vel iis qui primi ad Seuthen re-
dierant. Is enim suprà p. 530. di-

xerat, ἀλλὰ καὶ οἱ ἵπποις ἔρημοι εἶχον-
ταί μοι, &c.

6 Καὶ ἐπεὶ περ ἦσθελο,] Muret. le-
git, Καὶ ἐπεὶ περὶ σκεύη, &c.

7 Εβόηθη,] Eodem viro docto
exponente, est μὲν βοῆς ἔσθ'· quo-
modo verbum exponit Schol. in
Thucyd. l. 1. c. 107. Εβόηθησαν δὲ ἵπ-
ποι αὐτῶν] ἰδραμοὶ μὲν βοῆς κατ' αὐτῶν.
Similiter idem ad ejusd. l. 2. c. 94.
atque alibi.

8 Τὸ κέρας] Vide p. 121. n. 4.

φόβον συμπαρέειχε τοῖς πολεμίοις. Ἐπεὶ δ' ἦλθεν, ¹ ἐδέξιτό τε καὶ ἔλεγεν ὅτι οἰοῖτο τεθνεώτας πολλὰς εὐρίσκειν.

Ἐκ τῆς οὗτο ἔξοδος δὲ τῶν ὁμήρων τε αὐτῶν παραδού-
ναι, καὶ ὅτι τὸ ὄρεον, εἰ βέλεται, συστρατεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ,
αὐτὸν εἶσθαι. Τῇ ἔν ὑστεραίᾳ πᾶσι δίδωσιν ὁ Σεύθης τῶν ὁμή-
ρων, πρεσβυτέρους ἀνδρας, τὲς κρατίστους, ὡς ² ἔφασαν, ³ τῶν
ὁρειῶν· καὶ αὐτὸς ἔρχεται σὺν τῇ δυνάμει. Ἡδὴ δ' εἶχε καὶ
τριπλασίαν δυνάμειν ὁ Σεύθης· ὅτι γὰρ ⁴ τῶν Ὀδρυσῶν, ἀκόν-
τες αὐτῶν πρῶτοι ὁ Σεύθης, πολλοὶ κατέβαινον συστρατεύομε-
νοι. Οἱ ἤ θύοι, ἐπεὶ εἶδον διὰ τὸ ὄρεον πολλὰς μὲν ὀπλίτας,
πολλὰς δὲ πελταστὰς, πολλὰς δὲ ἵππους, καταβάντες ἰκέ-
τῳσιν ἀναισθητοῦ καὶ πάντα ὁμολόγησαν ποιήσιν, καὶ τὰ πι-
στὰ λαμβάνειν ἐκέλευον. Ὁ δὲ Σεύθης καλέσας τὸν ἔξοδος

metum hostibus simul adferret. Cū venisset, benignè Graecos salutabat ac existimasse se dicebat futurum ut multos mor-
tuos offenderet.

Ibi tum rogat Xenophon ut ipsi traderet obsides, unaque cum eo in montem, si velit, milites educeret: sin autem, sibi hoc permitteret. Itaque postridie Seuthes ei tradit obsides viros ætate longius provectos, maximâ, uti aiebant, apud montanos dignitate; atque ipse cum suis copiis venit. Habebat autem jam Seuthes copias triplo majores: nam ex Odrysibus multi, cū quas res gereret Seuthes audissent, ut ipsum in eo bello juvarent descenderant. Thyni, cū de monte multos gravis armaturæ milites, peltastas multos, multos equites vidissent, descenderunt & suppliciter rogabant ut fœdus cum ipsis iniret: ac spondebant omnia se facturos, atque fidei ut acciperet pignora petebant. Seuthes vocato ad se Xenophon-

¹ Ἐδέξιτό τε καὶ] Ità edit. Steph. In aliis legitur ἐδέξιτο καὶ εἶπε. sine π. Phavor. Δεδίξμα, ἀποδύχμα, φιλοφρονέμα. Δεδίξται, ἀποδύχται, φιλοφρονέται.

² Ἐφασαν.] Vide p. 440. n. 1.

³ Τῶν ὁρειῶν.] Sic utique scribendum videtur: neque ex vulgò receptâ hujus loci scripturâ scil. τῶν ὁρειῶν, emendanda sunt quæ legimus p. 534. n. 2. uti censuit Mu-

ret. sed ad hunc potius emendandum locum viam iste patefecit. Oritarum quidem meminere auctores; at sedem iis ab his gentibus, quas Noster hoc loco memorat, longo intervallo divisam tribuunt. Thraces montani quin huc quadrent, dubium non est.

⁴ Τῶν Ὀδρυσῶν] Ità hic loci scribitur. Vide sis p. 512. n. 3.

τα, ἐπεδείκνυν ἀ λέγειεν καὶ ὅτι ἂν ἔφη ἀπείσομαι, εἰ Ξε-
νοφῶν βούλοιο ¹ τιμωρήσασθαι αὐτὰς τῆς Πιθιδέως. Ο δὲ
εἶπεν, Ἀλλ' ἐγώ γε ἰκανὸν ² νομίζω δίκην ἔχειν, εἰ οὗτοι δοῦ-
λοι ἐσονται αὐτ' ἐλευθέρων· συμβαλεῖν μὲντοι ἔφη αὐτῷ, πε-
λοπόν ὁμήρους λαμβάνειν ὅτ' ὀδυατωτάτους κακὸν τι ποιῇν,
ὅτ' δὲ γέροντας οἴκει ἑᾶν. Οἱ μὲν ἔν ³ ταύτῃ πάντες παρο-
ωμολόγουν.

⁴ Ὑπεράλλασσι ἧ πρὸς τὰς ὑπὲρ Βυζαντίου Θρακίας, εἰς τὸ
Δέλτα καλεόμενον· αὕτη δὲ ἦν ἐκείνι δόρυ ⁵ Μαισιῶδ' ἀλλὰ
⁶ Τήρ' ὧ Οδρυσῶν δόρυ καὶ πινός. Καὶ ὁ Ηρακλείδης ἐνταῦθα
⁷ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας παρῆν. Καὶ Σεύθης ἐξαγαγὼν ⁸ ζεύγη

te, quæ illi dicerent demonstrabat: negabátque fœdus se cum
iis initurum, si vellet Xenophon, propterea quod ipsum adorti
fuissent, de iis poenas sumere. At ego certè, inquit Xenophon,
gravî satis poenâ multatos eos arbitror, si pro liberis servi fiant
isti: verum hoc ei se consilii dare aiebat, ut in posterum obfi-
des acciperet illos, qui ad incommodi quid ferendum maximè
valerent, fenes domi relinqueret. Et omnes quidem eo loco
his adfentiebantur.

Cæterum ad Thracas transeunt supra Byzantium sitos, in lo-
cum qui Delta adpellatur: regio hæc non jam erat sub Mæsa-
dis imperio, sed Teris Odryssi cujusdam prisca. Et Heraclides
huc venit cum prædæ pretio. Ac Seuthes cum mulorum juga

¹ Τιμωρήσασθαι — τῆς &c.] Vide
p. 496. n. 3. de phrasi: de re ipsâ
p. 534.

² Νομίζω δίκην] MS. Eton. νομί-
ζω καὶ οὖν δίκην &c.

³ Ταύτῃ] Phavor. exponit ἔτω,
τις τῶν πτόπων. Schol. in Thucyd. l. 2.
c. 91. ἔτος· ἢ ἀπὸ τῆς, καὶ τῆς τοῦ μέ-
ρου. Suid. τὰς ἐνικί, ἢ ἔτω. Est
ubi sonat hic, eo loco. Plaut. epist. 7.
haud ita procul à fine: ὁ δὲ ἐν τῇ πῇ
ταύτῃ κινδυνεύει. Ariemid. Onirocrit.
l. 2. c. 3. ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων,
i. e. ἐν ταύτῃ χώρῃ. Quo sensu No-
ster pag. 506. adhibuit τῇδε: ubi
vide n. 4. & p. 304. n. 1. quem
pleniùs, in hunc utique locum si
quadret, Xenophontis ipsius ver-

bis sic expresseris — πάντες καὶ ταύ-
ται οἰκούντες &c.

⁴ Ὑπεράλλασσι] Vide p. 493. n. 8.

⁵ Μαισιῶδ',] Seuthæ scil. patris;
de quo p. 512. Vulgò malè scribi-
tur hoc loco Μησιῶδ'.

⁶ Τήρ' ὧ Οδρυσῶν] De quo vide
p. 509. n. 3. Cæterum, legitur e-
tiam Τήρ' ὧ Οδρύσας — Τήρ' ὧ Οδρυ-
σῶν — Τήρ' ὧ Οδρυσῶν.

⁷ ἔχων τὴν τιμὴν τῆς &c.] Quâ de
re lege p. 530.

⁸ Ζεύγη ἡμιονικῶν] Thom. Magist.
Ορεικὸν ζεύγος, ἢ ἡμιονικόν. Mar. At-
tic. Ορεικὸν ζεύγος, Ἀθηναῖος ἡμιονικόν,
Ἑλληνικὸς. Sed haud rarò falluntur
Grammatici, cæteroquin de literis
Græcis optimè meriti.

ἡμιονικὰ τρία, (ὃ γὰρ ἦν πλείω) τὰ δ' ἄλλα βοεῖα, καλέσας
Ξενοφῶντα ἐκέλευσε λαβεῖν, τὰ δ' ἄλλα διανεῖμα τοῖς στρατη-
γοῖς καὶ λοχαγοῖς. Ξενοφῶν δὲ τὰδ' εἶπεν, Εμοὶ μὲ πίνυν δρεκεῖ
καὶ αὐτῆς λαβεῖν. τῆς δὲ πῆς στρατηγοῖς δωρεῶν, οἱ σὺν ἐμοὶ
ἡκολύθη, καὶ λοχαγοῖς. Καὶ τὸ ζευγὼν λαμβάνει ἐν μὲ Τιμα-
σίαν ὁ Δαρδανεύς, ἐν δὲ Κλεάνωρ ὁ Ορχομένιος, ἐν δὲ Φρυνίσκος
ὁ Ἀχαιεύς. τὰ δὲ βοεῖα ζεύγη πῆς λοχαγοῖς² καλεμέρισε. Τὸν
δὲ μισθὸν ἀποδίδωσιν, ἐξελυθὸς ἤδη ἔμηνος, εἰκοσι μόνον
ἡμερῶν. ὁ γὰρ Ἡρακλείδης ἔλεγεν ὅτι ὃ πλείον ἐμπωλήσῃ. Ὁ
ἐν Ξενοφῶν³ ἀχθεοθεῖς εἶπε, Δοκεῖς μοι, ὦ Ἡρακλείδη, ὅς ὡς
δεῖ κηδεσθαι Σευθῆ. εἰ γὰρ ἐκῆδῃ, ἥκεις ἂν πλήρη φέρων τὸ μι-
σθόν, καὶ⁴ προσδανεοίμενος, εἰ μὴ γ' ἄλλως ἐδύνω, ἢ ἀποδό-
μενος τὰ σὺν ἡμῶν.

⁵ Ἐντεῦθεν ὁ Ἡρακλείδης ἡχθέσθη τε, καὶ ἔδεισε μὴ ἐκ
τῆς Σευθοῦ φιλίας ἐκβληθεῖν· καὶ ὅ, τι ἐδύνατο ἀπὸ ταύ-

tria produxisset, (nec enim ipsi plura erant) reliqua boum, Xe-
nophontem *ad se* vocavit eaque ut acciperet hortatur, cætera
ducibus & cohortium præfectis distribueret. Xenophon au-
tem his verbis usus est, Mihi verò satis est ut posthac *aliquid*
accipiam: at his *ea* ducibus, qui me sequuti sunt, & cohorti-
um præfectis largire. Itaque Timasion Dardanus ex jugis u-
num accipit, Cleanor Orchomenius unum, unum Phryniscus
Achæus: boum juga inter cohortium præfectos partitus est.
At stipendium *militibus*, tametsi jam mensis exiisset, viginti
tantum dierum perfolvit: aiebat enim Heraclides, pluris se
predam vendere non potuisse. Itaque Xenophon gravatus,
Mihi videris, inquit, Heraclides, non ita uti oportet Seuthæ
prospicere: nam si *rationibus ejus* prospexisses, stipendium in-
tegrum reversus adtulisses, vel fœnore acceptâ præter hanc
pecuniâ, aliter quidem si non potuisses, tuisque vestibus di-
venditis.

Hic graviter commotus est Heraclides, ac nè ab amicitia
Seuthæ excluderetur metuebat: atque adeò ab illo die quâ-

1 Αὔθης] Phavor. Τὸ δὲ Αὔθης ση-
μαίνει τὸ πάλιν, καὶ μὴ ταῦτα.

2 Κατιμέρισι.] MS. Eton. repræ-
sentat κατιμερίδι.

3 Αχθεοθεῖς εἶπεν.] MS. idem ha-
bet ἀχθεοθεῖς εἶπεν ἐπομόσας, Δο-

κεῖ ἐπε.

4 Προσδανεοίμενος.] In lexicis
deest. Eo tamen utitur & *Lyfias*,
Υπὲρ τῶν Αχαιῶν. *χρημ.* p. 157. ε-
dit. *Steph.*

5 Ἐντεῦθεν.] Vide p. 492. n. 5.

της τῆς ἡμέρας Ξενοφῶντα διέβαλλε πρὸς Σεύθῳ. Οἱ μὲν δὴ στρατιῶται Ξενοφῶντι ἐνεκάλουν, ὅτι οὐκ εἶχον τὸν μισθόν· Σεύθης δὲ ἤχθετο αὐτῷ, ὅτι ἐντόνως τοῖς στρατιώταις ἀπῆνται τὸν μισθόν. Καὶ τέως μὲν αἰεὶ ἐμέμνητο ὡς, ἐπειδὴν ὅππῃ θάλατταν ἀπέλθοι, παραδώσει αὐτῷ¹ Βισάνθῳ, καὶ Γάνον, καὶ Νέον τεῖχ². Ἀπὸ δὲ τῆς τῆς χρόνου ἔδενος ἐπὶ τῶν ἐμέμνητο. Ο μὲν γὰρ Ηρακλείδης καὶ τοῦτο Ἀλκιβιάδης, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ἦν, τείχη παραδιδόναι ἀνδρὶ διώκῃν ἔχοντι.

Εκ τῆς οὖν μὲν Ξενοφῶν ἐβαλεῖτο τί χρὴ ποιεῖν³· πρὶν δ' ἐπὶ ἄνω στρατεύεσθαι· ὁ δ' Ηρακλείδης, εἰσαγαγὼν οὖν ἄλλας στρατηγὰς πρὸς Σεύθην, λέγειν τε ἐκέλευεν αὐτὸς ὅτι ἔδεν ἂν ἡττον σφίσι ἀράγοιεν πῶς στρατὸν ἢ Ξενοφῶν, τὸν τε μισθὸν ὑπάρχοντο αὐτοῖς ἐνὸς ὀλίγων ἡμερῶν³ ἐκπλεῶν παρέσταναι δυοῖν μηνῶν· συστρατεύεσθαι τε ἐκέλευε. Καὶ ὁ Τιμασίαν εἶπεν, Εγὼ μὲν τοῖνυν οὐδ' ἂν πέντε μηνῶν μισθοῦ μέλλῃ εἶναι, στρατευσαί-

cunque ratione poterat Xenophontem apud Seuthen criminebatur. At verò milites in Xenophontem culpam conjiciebant, quòd stipendium non accepissent: Seuthes etiam ei succensebat, quòd enixè stipendium pro militibus *ab eo* exigeret. Atque antea quidem semper memoraverat, se posteaquam ad mare pervenisset, Bisanthem, & Ganum, & Novum castellum ei traditurum: ex eo verò tempore nullius jam amplius horum mentionem faciebat. Nam & hoc calumniis usus dixerat Heraclides, tutum *utique* non esse, castella viro tradere qui exercitum haberet.

Dehinc Xenophon deliberabat, quid de expeditione in superiorem regionem porro statuendum esset: & Heraclides, introductis ad Seuthen ducibus cæteris, tum hortabatur eos ut dicerent nihilo se minùs posse copias ducere quàm *posset* Xenophon, tum stipendium eis duùm mensium integrum paucos intra dies adfuturum pollicebatur; tum hortabatur ut se socios expeditionis præberent. Et Timasion, Equidem, ait, non si *vel* quinque mensium stipendium *numeratum* fuerit, abique Xe-

¹ Βισάνθην & Γάνον, &c.] De his omnibus consulendus est *Ind. Geogr.*

² Περὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν &c.] *Scil.* militæfine adversùs Thracas, suprà By-

zantium sitos, uti p. 538. unà cum Seuthe duceret.

³ *Εκπλεῶν*] In MSto Eton. delet.

μην ἂν ἄνευ Ξενοφῶντος. Καὶ ὁ Φρυνίσκος καὶ Κλεάνωρ συνωμολόγουν Τιμασίῳ.

Ενταῦθεν Σεύθης ἐλοιδόρει τὸν Ηρακλείδην ὅτι οὐ παρακαλεῖ¹ τὸν Ξενοφῶντα. Εκ δὲ τότε ὤρκαλῃσιν αὐτὸν μόνον. Ο δὲ, γὰρ τοῦ Ηρακλείδου πρὸ πανουργίαν, ὅτι βάλειτο αὐτὸν διαβάλλειν πρὸς τοὺς ἄλλους στρατηγούς, παρέρχεται λαβὼν τὰς περὶ στρατηγούς πάντας καὶ τὰς λοχαγούς· καὶ ἐπεὶ πάντες ἐπέδωκαν, συνεστρατεύοντο, ἃ ἀφικνῶνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ Πόντον, διὰ τῶν² Μελινοφάγων καλαμῶν Θρακῶν, εἰς τὸν³ Σαλμυδησόν. Εἶτα τῶν εἰς τὸ Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλὰ⁴ ὀκέλασι καὶ ἐκπίπῃσι·⁵ τῆναρος γὰρ ἐστὶν⁶ ἑπταπλὺ τῆς θαλάττης. Καὶ οἱ Θράκες οἱ κατὰ ταῦτα οἰκιστῆς,⁷ σήλας ὀρεσιμέλῃοι, τὰ καθ' αὐτὰς⁸ ἕκαστοι ἐκπίπῃοντα ληΐζοντα.

nophonte ad bellum proficiscar. Phryniscus etiam & Cleanor cum Timasione consentiebant.

Ibi tum Seuthes Heraclidem objurgabat, quod Xenophontem non advocasset. Dein ipsum solum advocant. Verum ille, cognita Heraclidæ vafriaciâ, quod vellet ipsum cæteros apud duces invidiosum reddere, ad Seuthem progreditur ducibus omnibus & cohortium præfectis secum sumptis: ac ubi omnes in Seuthæ sententiam erant adducti, unâ cum eo milites in expeditionem educebant, & itinere sic facto ut ad dextram Pontum haberent, per Thracas, qui Melinophagi adpellantur, Salmydessum perveniunt. Ibi de navibus, quæ in Pontum feruntur, multæ in brevibus impinguntur & ejiciuntur in litus: nam palustre vadum isthic est maris in longum spatium porrectum. Ac Thraces iis in locis habitantes, stelis per intervalla statutis, ea prædantur singuli, quæ in litora sibi adjacentia ejiciuntur:

1 Τὸν Ξενοφῶντα.] Idem MS. dat. — καὶ Ξενοφῶντα.

2 Μελινοφάγων] Stephan. Byz. Μελινοφάγοι, ἰδιότῃ Θράκης· Ξενοφῶν δὲ ἀναβάσειν ἰδοῦμαι, — Plura lege in Ind. Geogr.

3 Σαλμυδησόν.] In MS. Eton. reperitur Αλμυδησόν· in edit. Steph. aliisque vet. Σαλμυδησόν. Consule Ind. modò memoratum.

4 Οκέλασι καὶ ἐκπίπῃσι.] Suid. Οκέλα· ὡς σαρμῆ· ἐκρίπτεται· Εἰ-

ρηται ἐπὶ τῇ νηϊ. Vide p. 452. n. 1.

5 Τῆναρος] Suid. Τῆναρον· ἀφ' ὧν καὶ κρήνηροι τόποι· πηλώδη πλάγη· ἢ ἰλὺς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος ἐ ποσσῶν, καὶ βοτάνης ἐπιφανομένης τῷ ὕδατι.

6 ἑπταπλὺ] Adi p. 264. n. 5.

7 Σήλας ὀρεσιμέλῃοι.] Ità MS. Eton. & edit. quas vidi, omnes. Malim ipse ἰρεσιμέλῃοι· & mox infra ἰρεσιμέλῃοι, pro ὀρεσιμέλῃοι —

8 ἕκαστοι &c.] MS. Eton. & edit. quædam habent ἕκαστοι.

¹ πῶς δ' ἐλέγοντο, πρὶν ὁρίσασθαι, ἀρπάζοντες πολλοὶ ὑπὸ ἀλλήλων ἀποθνήσκουσιν. Ἐνταῦθα εὐρίσκονται πολλάι μὲν κλί-
ναι, πολλὰ δὲ κιβώτια, πολλάι δὲ βίβλοι, ἔτι πάλαι πολλὰ,
ὅσα ἐν ξυλίνοις ² τεύχεσι ναύκληροι ἄγασιν. Ἐντεῦθεν ταῦτα
κατασφραγίσαντες, ἀπήεσαν πάλιν. ³ Ἐνθα δὲ Σεύθης εἶχε
στράτευμα πλεον τῶ Ἑλληνικῷ· ἐκ τε γὰρ Οδρυσῶν πολὺ ἐτι
πλείους καταβεβήκεσαν, καὶ οἱ αἰεὶ περὶ πόλιν σιωτρετεύοντο.
Κατηλυσίθησαν ἢ ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὲρ ⁴ Σηλυμβρίαν, ὅσον πεν-
τήκοντα σταδίας ἀπέχοντες τῆς θαλάττης. Καὶ μισθὸς μὲν οὐ-
δεὶς πω ἐφαίνετο· πρὸς ἣ τ' Ξενοφῶντα οἱ τε στρατιῶται πάν-
τες χαλεπῶς εἶχον, ὅ, τε Σεύθης σὺν ἐπὶ οἰκείῳς διέκειτο, ἀλλ'
ὅποτε συγγενέσθαι αὐτῷ βεβλήμενος ἔλθοι, πολλὰ ἤδη ἀρχολίαι
⁶ ἐγίνοντο.

Ἐν δὲ τῷ τῷ χρόνῳ, σχεδὸν ἤδη δύο μηνῶν ὄντων, ἀφι-
κνῶν) Χαρμίνος τε ὁ Λακων καὶ Πολύνεικος ὡς οἱ Θίμβρων.

prius autem quàm *istas* statuissent, de iis traditum est multos
prædæ intentos se invicem interfecisse. Ibi multi inveniuntur
lecti, arculæ multæ, multi libri, aliæque res multæ, quas na-
viculatores in vasis ligneis vehere solent. Dehinc, *locis* his in
potestatem *Seuthæ* redactis, rursus abiērunt. Ibi tum *Seuthes*
plures, quàm *Græcæ* essent, copias habebat: nam & ex *O-*
drysis multò plures etiam descenderant, & *omnes* prout usque
imperio parebant belli se socios addebant. Confederunt autem
in campo supra *Selymbriam*, cùm à mari quinquaginta circi-
ter stadia abessent. Ac stipendium quidem nullum usquam ad-
parebat; verùm & milites omnes *Xenophonti* succensebant,
nec *Seuthes* ampliùs eo familiariter utebatur, sed quoties ip-
sum conveniendi cupidus adibat, multæ jam *tum* occupatio-
nes *quæ* impedirent, quò *minùs* *Xenophontem* *conveniret*, erant
simulatæ.

Hoc verò tempore, cùm jam duo propè menses *elapsi* fue-
rant, *Charminus* *Lacon* & *Polynicus* à *Thimbrone* veniunt;

¹ Τίως] *Suid.* Τίως· οἱ ῥήτορες ἐπὶ
τῷ ὁρίεσθαι, ἢ πάλαι. *Add.* p. 440.
lin. 4.

² Τεύχεσι] *Etymol.* in. Τεῦχος ση-
μαίνει πρῖον, τὴν πολεμικὴν ὅπλα, καὶ τὴν
τὴν πῶς, ἔστιν ἀγασίον π.

³ Ἐνθα δὲ] *Vide* p. 507. n. 2.

⁴ Σηλυμβρίαν,] *MS.* *Eton.* Ση-
λυμβρίας. *Edit. vet.* Σηλυμβρίας. *Vide*
p. 511. n. 1.

⁵ Πάντες χαλεπῶς] *Idem MS.* ex-
hibet πανχαλεπῶς. *Vide* p. 350. n. 5.

⁶ ἐγίνοντο] *Sic edit.* *Steph.* *MS.* *E-*
ton. dat ἰφαίνοντο. *Edit. vet.* ἐγίνοντο.

καὶ λέγουσιν ὅτι Λακεδαιμόνιοις δοκεῖ στρατεύεσθαι ὡς ἐπὶ Τισσαφέρνην, καὶ Θίμβρων ἐκπέπλευκεν ὡς πολεμήσων· καὶ δεῖται ταύτης τῆς στρατίας, καὶ λέγει ὅτι ² δαρείκους ἐκάστῳ ἔσται μισθὸς ³ ἑμνήος, καὶ τοῖς λοχαγοῖς διμοιρία, καὶ τοῖς στρατηγοῖς πετραμοιρία. Ἐπὶ δ' ἦλθον οἱ Λακεδαιμόνιοι, εὐθύς ὁ Ηρακλείδης, πυθόμενος ὅτι ³ ἐπὶ τὸ στραπευμα ἦκας, λέγει τῷ Σεύθῃ ὅτι κάλλιον γενήσῃ. Οἱ μὲν γὰρ Λακεδαιμόνιοι δέον ⁴ ἔσται στρατεύματος, σὺ δ' ἔχεις· ἀποδίδες γὰρ τὸ στραπευμα αὐτοῖς χαριεῖς, σὲ γὰρ ἐκ-
ἐπὶ ἀπαιτήσας τὸν μισθόν, ἀλλ' ἀπαλλάξον ⁵ ἐκ τῆς γῆς.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης, κελεύει παρῆγε· καὶ ἐπεὶ εἶπον ὅτι ὅτι τὸ στραπευμα ἦκας, λέγει ὅτι τὸ στραπευμα ἀποδίδωσι, φίλος τι καὶ σύμμαχος βούλεται εἶναι· καλεῖ τι αὐτὸς ὅτι

nuntiántque *Græcis*, decreviffe *Lacedæmonios* bellum *Tissapherni* facere; *Thimbronémque* eo cum classe profectum esse consilio ut bellum illud gereret; atque exercitu hoc egere, & dicere cuivis *militi* daricum in menstruum stipendium fore *numeratum*, præfectis cohortium duplum, ducibus quadruplum. Posteaquam *Lacedæmonii* venissent, mox *Heraclides*, cum eos ad exercitum venisse audisset, melius rem succedere *Seuthæ* narrat: *Lacedæmonii* enim, *inquit*, exercitu egent, tu verò eo non jam amplius egēs; at si exercitum ipsis tradideris, gratiam apud eos inibis, & *militēs* stipendium à te non exigent amplius, sed terrâ hâc excedent.

Hæc cum audisset *Seuthes*, suis præcipit ut *Lacedæmonios* ad se deducerent; & ubi dixissent ad exercitum se venisse, tradere se ipsis exercitum ait, ac cum *Lacedæmoniis* amicitiam & societatem jungere se velle: eos item ad mensam hospita-

1 Ως ἐπὶ] In MS. Eton. deest vocula prior. Malé. Vide p. 462. n. 1. Similiter *Attianus* exped. l. 6. c. 15. — πρὶν πυθόμεναι *Μισσηκῶν* ὅτι ἄρμηται ὡς ἐπὶ αὐτὸν *Ἀλέξανδρον*. Eadem occurrunt voculæ, sic posita Act. XVII. 14.

2 Δαρείκους — ἑμνήος,] Adi p. 5. n. 2. & p. 513. n. 4.

3 Ἐπὶ τὸ στραπευμα ἦκας,] Ver-tenda forsan — ad exercitum petendum se venisse. Sic sæpe hâc phrasi usus est Noster. K. Π. p. 9. ἐπὶ τῷ

το ἔρχονται — ubi vide n. 1. Ibid. p. 74. ὅτι ἐγὼ μὲν παρὲς σὶ ἦλθον ἐπὶ δό-
γῳρον, i. e. *argenti petendi causâ* — *Oeconóm.* haud ità longè ab init. Οἶμαι δ' αἰ καὶ ἐπὶ τῷ ἔλθοντος σὺ, &c. Et aliàs sæpe.

4 Ἐκ τῆς γῆς.] MS. Eton. dat — ἐκ τῆς γῆρας.

5 Καλεῖ τι — ἐπὶ ξενίᾳ,] Sic ex conjecturâ rescripti. Similiter supra Noster p. 423. ἐπὶ ξενίᾳ ἢ ἐδύχα-
το &c. ubi vide n. 1. Hactenus le-
gebatur — ἐπὶ ξενίᾳ &c.

ξενία, καὶ ἐξένιζε μεγαλοπρεπῶς. Ξενοφῶντα ᾧ ὁ καλεῖ, ὁ δὲ
τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἕδνεα. Ερωτῶντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων
τίς ἀνὴρ εἴη Ξενοφῶν, ἀπεκρίνατο ὅτι πᾶς μὲν ἄλλα εἴη οὐ κα-
κός, ¹ Φιλοστράτου δὲ καὶ διὰ τὸ χεῖρόν ἐστιν αὐτῷ. Καὶ
οἱ εἶπον, Ἀλλ' ἡ ² δημαγωγία ³ ὁ ἀνὴρ τῶν ἀνδρῶν; Καὶ ὁ Η-
ρακλείδης, Πάνυ μὲν ἔν, ἔφη. Ἀρ' ἔν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν
ἐναντιώσται ὡς τῆς ἀπαγωγῆς; Ἀλλ' ἦν ὑμεῖς, ἔφη ὁ Ηρα-
κλείδης, συλλέξαντες αὐτὸς ὑπόχρηθε τῷ μισθόν, ὀλίγον ἐκεί-
νω ⁴ προσχόντες, ἀποδραμοῦνται σὺν ὑμῖν. Πῶς ἂν, ἔφα-
σαν, ἡμῖν συλλεγείεν; Αὐρίον ὑμᾶς, ἔφη ὁ Ηρακλείδης, πρῶ-
τον ἄξιον πρὸς αὐτὸς καὶ οἶδα, ἔφη, ὅτι ἐπειδὴν ὑμᾶς ἴδωσιν,
ἄσπεδοι σπυδαμοῦνται. Αὕτη μὲν ἡ ἡμέρα οὕτως ἐλήξε.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἄγχι ἐπὶ τῇ σπάρτῃ τῶν Λακωνῶν Σεύ-
θης τε καὶ Ηρακλείδης, καὶ συλλέγεται ἡ στρατιά· τῷ δὲ Λακωνε
ἐλεγέτην ὅτι Λακεδαιμονίοις δοκεῖ πολεμεῖν Τισσαφέρνη τῷ ὑ-

vocat, & magnificè excepit. Xenophontem autem non vocat,
neque è ducibus alium quenquam. Et Lacedæmoniiis interro-
gantibus qui vir esset Xenophon, cætera non malum esse re-
spondit, at militum amantem; & propterea rem ipsi pejùs ce-
dere. Atque illi, Num milites is, inquit, ductui suo obse-
quentes habet? Et Heraclides, Omnino, inquit. Nonne igitur,
aiunt illi, nobis etiam adversabitur quo minùs exercitum
abducamus? Atqui si vos, ait Heraclides, iis collectis stipen-
dium promiseritis, levi illius ratione habitâ, vobiscum cursu
abscedent. Quî ergo fieri poterit, aiunt Lacedæmonii, ut cau-
sâ nostrâ colligantur? Cras manè, inquit Heraclides, vos ad
eos ducemus; ac novi, ait, fore ut, quamprimum vos viderint,
libenter concurrant. In hunc modum is dies exactus est:

Postridie Seuthes & Heraclides Laconas ad exercitum du-
cunt, ac copiarum unam in locum colliguntur: Lacones dicebant
decrevisse Lacedæmonios Tissapherni bellum facere, qui vos,

¹ Φιλοστράτου] In lexicis stat
ἀδιστάτως.

² Δημαγωγία] Est autem δημαγω-
γία, (sunt Steph. ad Arist. verba)
blanditiis atque aliis artibus homines ad
se pellicere, & quasi obstricta eorum
studia tenere.

³ ὁ ἀνὴρ] Adi p. 25. n. 4.

⁴ Προχόντες.] Sic rectè locum,
opinor, distinxit Leuncl. ut προσχόν-
τες, æquè ac συλλέξαντες — ὑποχρηθεῖ-
σθαι. ad Laconas illos referatur. Ste-
phan. omisâ post προσχόντες distin-
ctione, legit — προσχόντες ἀποδραμοῦ-
νται &c. quasi participium illud mi-
lites respiceret.

μᾶς ἀδικήσαντι· ¹ ἣν ἔν ἦτε σὺν ἡμῖν, τὴν τε ἐχθρὸν τιμωρήσε-
σθε, καὶ ² δαρεῖκόν ἕκαστος οἷσθ' ἑ μὲν ὅς ὑμῶν· λοχαγὸς δὲ, τὸ
διπλὸν· στρατηγὸς δ', τὸ τετραπλὸν. Καὶ οἱ στρατιῶται ἄσμενοί
τε ἦκον, καὶ εὐθὺς ἀνίσταται τις τῶν Ἀρκάδων τῶν Ξενοφώντων
κατηγορήσων. Παρῆν δ' καὶ Σεύθης, βαλόμενος εἰδέναι τί πρᾶ-
χθήσεται· ³ ἔν ἐπηκόῳ εἰσὶν ἑ, ἔχων δ' ἑρμηνεῖα· συνίει δ' ἑ αὐ-
τὸς Ἑλλήνεσι τὰ πλείεστα. Ἐνθα δὲ λέγει ὁ Ἀρκάς, Ἀλλ' ἡμεῖς
μὲν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ πάσαι ἂν ἡμεῖς παρ' ὑμῖν, εἰ μὴ Ξε-
νοφῶν δεῦρο ἡμᾶς πείσας ἀπήγαγεν· ἐνθα δὲ ἡμεῖς μὲν τὸ δεῦρον
χειμῶνα στρατεύομενοι ⁴ ἐ νύκτα ⁵ ἑ ἡμέραν ⁶ εἰδέναι πεπαισμένα· ὁ δ'
τὰς ἡμετέρας πέντας ἔχει· καὶ Σεύθης ἰδίᾳ μὲν ἐκείνου ⁷ πεπλάλη-
κεν, ἡμᾶς δ' ἀποστρεφὲς τὸ μισθόν· ⁸ ὥστε, ὅρα πρῶτος λέγων, ἐγὼ

inquiunt, injuriā adfecit: quare si cum nobis profisciscamini, tum hostem ulciscemini, tum daricum unusquisque vestrum in menstruum stipendium feret; cohortis præfectus, duplum; dux, quadruplum. Ac milites quidem libenter hæc audierunt, statimque ex Arcadibus quidam surgit eo consilio ut Xenophonem accusaret. Aderat etiam Seuthes, qui rei eventum scire cuperet; & in loco stabat, de quo omnia audire posset, adhibito interprete; sed & ipse pleraque Græcè dicta intelligebat. Ibi tum hanc orationem habuit Arcas ille, Nos certè, Lacedæmonii, jam pridem apud vos fuissetis, si Xenophon huc nos in suam adductos sententiam non abduxisset; ubi tametsi sævæ hyemis tempore & noctu & interdiu munia obierimus militaria, nihil possidemus; at ille labore nostro partis fruitur: quin & Seuthes illum privatim ditavit, at nos stipendio defraudat: itaque, inquit iste qui primus verba fecit, ego

¹ Ἡν ἔν ἦτε] MS. Eton. & vet. quædam edit. exhibent ἦν οὖν ἦτε &c. Malé. Tu vide sis p. 515. n. 3.

² Δαρεῖκον — τῷ &c.] Vide p. 543. n. 2.

³ Ἐν ἐπηκόῳ] Vide p. 215. n. 2.

⁴ Πεπαισμένα] Hanc scripturam in quibusdam exemplaribus se reperisse testatur Steph. Vulgò scribitur πεπαισμένα: cui recepta lectio omnino anteferenda est. Adi p. 428. n. 5.

⁵ Πεπλάληκεν] MS. Eton. & e-

dit. vet. representant πεπλούσηκεν.

⁶ Ὡστε, ὅρα &c.] Hoc ordine, uti mihi quidem videtur, construenda sunt verba, ὥστε ἐγὼ μὲν, ἵφθ' ὅρα πρῶτος λέγων, εἰ ἔσθ' c. ut ὅρα πρῶτος λέγων sint auctoris, non Arcadis istius de seipso, verba. Cæterum, *Leunct.* vertit *quo sis ut ego, qui primus sententiam dico, si &c.* Steph. & ἵφθ' & ἡ postigmen post λέγων expungi debere, & ὅρα πρῶτος λέγων ἐγὼ simpliciter, vel ἐγὼ μὲν ὁ πρῶτος λέγων, potius dicendum fuisse putavit.

μὲν, ἔφη, εἰ τῶτον ἴδοιμι καταλαβόντα, καὶ δόντα δίκην ὧν
ἡμᾶς περιέλκε, καὶ τὸν μισθὸν ἂν μοι δικάω ἔχειν, καὶ εἶδεν ἂν
ἐπὶ τοῖς πεποιημένοις ἀχθεσθαι. Μετὰ τῶτον ἄλλος ἀνέστη, ὁ-
μοίως καὶ ἄλλος. Εὖ τῶν Ξενοφῶν ἐλέξεν ὧδε,

“² Ἀλλὰ πάντα μὲν ἀνθρώπων ὄντα περισδοκᾶν δεῖ, ὅπο-
“τε καὶ ἐγὼ μὲν ὑφ’ ὑμῶν ³ αἰτίαν ἔχω, ἐν ᾧ παλίστην περ-
“συμίαν ἐμαυτῷ γε δὴ μοι δοκῶ συνειδέναι, ὡς ὑμᾶς παρε-
“χρημένῳ. Απετραπὴν μὲν γε ἤδη οἰκαδὲ ὀρμώμενος μὰ
“τὸν Δία, οὔτι πωθανόμην ὑμᾶς εὖ περαττεῖν, ἀλλὰ
“μᾶλλον ἀκῶν ἐν δόπορις εἶναι, ὥς ὠφελήσων εἴ τι διωαί-
“μην. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον, Σεύθου τῆτος ⁴ πολλοὺς ἀγγέλους
“πρὸς ἐμὲ πέμποντες, καὶ πολλὰ ὑπαχνουμένου ἐμοί, εἰ
“πέσαιμι ὑμᾶς πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν, τοῦτο μὲν οὐκ ἐπεχεί-
“ρησαι ποιεῖν, ὥς αὐτοὶ ὀπίσσεσθε. ἦγον δὲ ὅθεν ὤμην τάχιστα

fanè, si lapidibus hunc obrutum videam, & poenas dantem
pro eo quòd nos huc illuc traxit, & stipendium me accepisse
arbitror, & nihil ampliùs laboribus exanclatis fore crucia-
tum. Post hunc surrexit alius, itidémque alius. Secundùm
hæc Xenophon in hanc sententiam verba fecit,

“Homini certè quidem omnia sunt expectanda, cùm & ipse
“à vobis in eo accusèr, in quo mihi fanè ipsi conscius esse vi-
“deor, plurimum me vestrì studium præstitisse. Cùm jam do-
“mum profectò iter instituerem, inde me fanè huc averti, non
“quòd prosperà vos uti fortunà intelligerem, sed potiùs quòd
“vos summas in angustias adductos esse audirem, ut vos si quo
“possem adjumento sublevarem. Posteaquam veni, Seuthes
“hic licèt multos ad me nuntios mitteret, & mihi multa polli-
“ceretur, si vobis persuaserim ut ad ipsum veniretis, hoc non
“adgressus sum, uti nôstis ipsi; sed eò vos duxi unde putabam

¹ Ἐπὶ τοῖς πεποιημένοις] Hanc le-
ctionem præstat MS. Eton. In e-
dit. Flor. Steph. Leuncl. aliisque le-
gitur — ἐπὶ τοῖς πεποιημένοις ὅς. ad-
fertur etiam — ἐπὶ τοῖς πεποιημέ-
νοις ὅς.

² Ἀλλὰ πάντα μὲν ἄνθρωποι &c.] Iso-
cras. ad Demon. pag. 11. edit. Steph.
Νόμιζι μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρώπων βί-
ωσιν· ἔτι γὰρ, ἔτι ἐν τῇ, ἐστὶν ἀνθρώ-
πων.

ἐν τῇ· ἔτι ἐν τῇ, ἐστὶν ἀνθρώ-
πων. Plura huc
facientia congeffit Diobani Serm.
103. Euripid. Hypsip. v. 6. Αἰτῶν
ἐδὲν, πάντα δὲ ἐλπίζον χρεῖαν.

³ Αἰτίαν ἔχω.] Sic mihi quidem
legendum videtur: & sic paulò in-
fra Noster — ὑφ’ ὑμῶν αἰτία ἔχοιμι
ὅς. Vulgò scribitur αἰτίας ἔχω.

⁴ Πολλοὺς ἀγγέλους — καὶ &c.] Vi-
de p. 505 & 510.

“ ἂν ὑμᾶς εἰς τὴν Ἀσίαν Διὰβῶμαι. ¹ Ταῦτα γὰρ καὶ βέλτετε
 “ ἐνόμιζον ὑμῖν εἶναι, καὶ ὑμᾶς ἡδεῖν βυλομένους. ² Ἐπεὶ δὲ
 “ Ἀριστάρχῳ ἐλθὼν σὺν τριῖν ἐκάλυψε Διὰπλεῖν ³ ἡ-
 “ μᾶς, ἐκ τῆς (ὅπερ εἶχες δῆπρ ἦν) συνέλεξα ὑμᾶς, ὅπως
 “ βουλοσάμεθα ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. ⁴ Οὐκ οὖν ὑμεῖς ἀκούοντες
 “ μὲν Ἀριστάρχου ὁπιπᾶτοντος ὑμῖν εἰς Χερρόνησον πορεύεσθαι,
 “ ἀκούοντες δὲ Σεύθῃ παύσαντος ἑαυτῶν συστραπύεσθαι, πάν-
 “ τες μὲν ἐλέγετε σὺν Σεύθῃ ἵεναι, πάντες δὲ ἔπεψθηφίσα-
 “ δε ταῦτα; ⁵ Εἰ τι ἔν ἐγὼ ἐνταῦθα ἡδίκησα, ἀγαγὼν ὑμᾶς
 “ ἐνθα πᾶσιν ὑμῖν ἰδόκει, εἴπατε. Ἐπεὶ γὰρ μὴν ψεύδεσθαι ἤρ-
 “ ζατο Σεύθῃς παρὶ τῶ μιθοῦ, εἰ μὲν ἐπαινώ αὐτὸν, δικαίως
 “ ἂν με αἰτιῶσθε καὶ μισοῖτε· εἰ δὲ παύσθαι αὐτῷ πάντων μά-
 “ λιςτα φίλος ὢν, νῦν πάντων διαφορώτατός εἰμι, πῶς ἐπὶ δι-
 “ καίως, αἰσθόμενος ὑμᾶς ἀπὸ Σεύθῃ, ὑφ’ ὑμῶν αἰτίαν ἔχοι-

“ in Asiam vos celerrimè trajicere posse. Id enim & vobis esse
 “ utilissimum arbitrabar, & vos *id* velle noveram. Verùm ubi
 “ Aristarchus cum triremibus venit ac nos *in Asiam* velis trans-
 “ mittere vetuit, tunc (quod utique consentaneum erat) voca-
 “ vi vos ad concionem, ut quid esset agendum deliberaremus.
 “ Nonne vos cùm audiretis Aristarchum vobis præcipientem
 “ ut in Cherronesum proficisceremini, audiretis etiam Seu-
 “ then *id* vobis suadentem ut cum eo expeditionem suscipere-
 “ tis, omnes cum Seuthe proficiscendum esse dixistis, omnes
 “ *id* vestris suffragiis comprobastis? Quamobrem si quam ego
 “ injuriam ibi feci, qui vos *eo* duxerim quò vobis omnibus *au-*
 “ *ci* placuit, enuntiate. Posteaquam verò Seuthes de stipen-
 “ dio fidem fallere cœpit, eum si laudo, jure me accusetis,
 “ atque odio habeatis: sin autem antehac ei cùm essem ami-
 “ cissimus, nunc *ab eo* maximè omnium diffideo, quì fieri ad-
 “ huc *possit ut*, cùm vos Seuthæ prætulerim, jure à vobis ac-

1 Ταῦτα γὰρ βέλτετε] Adi p. 428. n. 3. & p. 285. n. 4.

2 Ἐπεὶ δὲ Ἀριστάρχος &c.] Lege p. 305.

3 Ημεῖς,] Sic MS. Eton. edit. vet. Steph. Male Lenncl. ὑμεῖς de-
 dit.

4 Οὐκ οὖν ὑμεῖς &c.] Hæc interro-
 gativè proposita, secus atque so-

lent intelligi, videntur. Lege p. 514 & 518.

5 Ἐπεψθηφίσαδε ταῦτα;] Adi p. 518. n. 8.

6 Εἰ τι ἔν &c.] MS. Eton. Τί οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα ἡδίκησα, ἀγαγὼν ὑμᾶς ἐν-
 θα πᾶσιν ὑμῖν ἰδόκει; omisissis & &c.
 πατε. Idem MS. pro Ἐπεὶ γὰρ μὴν &c.,
 dat Ἐπεὶ δὲ ὑμῖν &c.

"μὲν πρὶν ὧν πρὸς τῶν Διφίερομαι; Ἀλλ' ἔπειτα ἂν ὅτι ἔ-
 "στα καὶ τὰ ὑμέτερα ἔχοντα ὥρῃ Σεύθῃ, ¹ τεχνάζειν. ² Οὐ-
 "χρὺν δῆλον τοῦτό γε, ὅτι ἔπειρ' ἐμοὶ ³ ἐτέλει τί Σεύθῃς, οὐχ
 "οὕτως ἐτέλει δῆπεν, ὡς ὧν τε ἐμοὶ δοίη σεροῖτο, καὶ ἄλλα
 "ὑμῖν δόποισιν; Ἀλλ' οἶμαι, εἰ ἐδίδου, ὅτι τούτῳ ἂν ἐδί-
 "δου, ὅπως ἐμοὶ δὲς μείον, μὴ δόποδοίη ὑμῖν τὸ πλεόν. Εἰ
 "πίνυν οὕτως ἔχειν οἶατε, ἔστιν ὑμῖν αὐτὰ μάλα μαλαίαν
 "ταύτην ⁴ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀμφοτέροις ἡμῖν ποιῆσαι, εἰ ἂν ⁵ πρᾶτ-
 "τητε αὐτὸν τὰ χρήματα. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθῃς, εἰ ἔχω
 "τὶ παρ' αὐτοῦ, ἀπαιτήσῃ μὲν τοὶ δικαίως, εἰ ἂν μὴ βεβαίῳ
 "τῷ περὶ αὐτοῦ, ἐφ' ἣ ἐδωροδοκῶμεν. Ἀλλὰ πολλοὶ
 "μὲν δοκῶ δεῖν τὰ ὑμέτερα ἔχειν· ὁμνύω γὰρ ὑμῖν θεοῦς

"cuser iis de rebus de quibus cum hoc homine diffideo? At di-
 "cetis forsitan fieri posse ut acceptis à Seuthe stipendiis vestris,
 "artificiosâ dissimulatione utar. Nonne hoc manifestum est, si
 "quid mihi pendit Seuthes, id eum non sic utique pependisse,
 "ut tum illis quæ mihi daret privaretur, tum vobis alia perfol-
 "veret? Enimverò arbitror, si quid ille mihi dedisset, eâ cau-
 "sâ daturum fuisse, ut mihi datâ minore *summâ*, vobis maiorem
 "non redderet. Quodd si rem sic se habere existimatis, vobis
 "statim licet rem *dolose ex pacto* conficiendam irritam utrique
 "nostrum reddere, si pecuniam ab ipso exegeritis. Nam satis
 "constat Seuthen, si quid ab eo accepi, repetiturum jure sanè,
 "si rem *dolose ex pacto* conficiendam, cujus *conficiendæ* causâ
 "muneribus fueram corruptus, ratam non fecero. Enimverò
 "multum abest ut *stipendia* vestra acceperim: nam per omnes

1 Τεχνάζειν.] Est, *Snida* exponen-
 te, τὴν πεινύοντος τὴν διαπείρασιν — Pha-
 vorino, μηχανάσθαι.

2 Οὐκὲν &c.] Hæc quoque in-
 terrogativè prolata videntur: vi-
 de p. 547. n. 4

3 Επέλει] Vide p. 490. n. 5.

4 Τὸ περὶ αὐτοῦ] *Snid.* & *Phavor.*
Περὶ αὐτοῦ χρηστέον μὴ πᾶσι λογικῇ οὐρε-
 γεια· ἰδίως δὲ κυριώτερον, ἢ καὶ προσι-
 ριστοῖ, ταύτην, ἢ κατ' ἄρτην ἢ κακίαν κα-
 ῖν γνην χρυσίδα. Idem, *Περὶ αὐτοῦ* ἢ αὐ-
 τοῦ. *Phavor.* Καὶ περὶ αὐτοῦ, ἢ αὐτοῦ-
 δία. Repone, ἢ αὐτοῦ. *Adi* lis

Comment. doctiss. *Casaub.* in *Polyb.*
 p. 187. & suprà p. 440. n. 4.

5 Περίηται] *Phavor.* & *Tho. Ma-*
gist. *Περίηται*, ἢ μέντοι τὸ πᾶσι ἐπὶ πᾶσι,
 ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶν, ὃ καὶ ἀπαιτῶν λί-
 γον. *Thucyd.* l. 1. c. 99. οἱ γὰρ Ἀθη-
 ναῖοι ἀπαιτῶν ἐπαιτῶν, &c. *Schol.* Ἀ-
 παιτῶν ἐπαιτῶν] ἀπαιτῶν ἀπαιτῶν.
Æschin. dial. 2. sect. 31. — τῶν
 μισθῶν περὶ αὐτοῦ; i. e. pro iis merce-
 dem exigentes?

6 Μοι δοκῶ] Sic suprà pag. 546.
 μοι δοκῶ συνεδίστασθαι. *Adi* p. 124.
 n. 5.

“ἀπάντας ἔ πίσεις, μηδὲ ἀ ἐμοὶ ἰδίᾳ ὑπέαχθῃ Σεύθῃς, ἔχεν
 “πάρεισι ἢ αὐτὸς, καὶ ἀκῶν σῴσιδέ μοι εἰ Πιορκῶ. Ἰνα δὲ
 “μᾶλλον θωμάσητε, ἰσχυρόμενυμι μηδὲ ἀ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ
 “ἔλαβον εἰληφέναι, μὴ τίνυν μηδ’ ὅσα τ’ λοχαγῶν ἐνιαι. Καὶ
 “τί δὴ ταῦτα ἐποίει; Ωμιην, ὦ ἄνδρες, ὅσω μᾶλλον συμφέ-
 “ροιμι ἢ τῶν τ’ τότε πένιαν, πῶς τῶ μᾶλλον αὐτὴν φίλον μοι
 “ἔσεσθαι, ὅπῃ δυνήσῃ. Εγὼ ἢ ἅμα ὁρῶ αὐτὸν εὖ πράττον-
 “τα, καὶ γινώσκω δὴ αὐτὸς τὴν γνώμην. Εἴποι δὴ τις ἂν,
 “Οὐκ οὖν αἰσχρὴν ἔτω μαρῶς ἔξαπατώμεν; Ναὶ μὰ Δία
 “ἡσχρύνωμεν μάλιστα, εἰ ὑπὸ πολεμίου γε ἔτῳς ἔξηπατήσῃ
 “ἢ φίλῳ δὲ ὄντι ἔξαπατᾶν αἰσχρὸν μοι δοκεῖ εἶναι, ἢ ἔξαπα-
 “τῶσθαι. Ἐπεὶ εἰ γε πρὸς φίλους ἐστὶ φυλακὴ, πάντας οἱ-

“deos deasque juro, me nē illa quidem habere, quæ mihi pri-
 “vatim promittebat Seuthes: adest ipse, & cū hæc audiat
 “novit an pejerem. Ut verò magis etiam admiremini, hoc
 “quoque jurejurando confirmo me non ea, quæ duces accepe-
 “runt alii, accepisse, imò verò nē quidem ea, quæ de cohorti-
 “um præfectis nonnulli acceperunt. Et quamobrem tandem
 “hæc feci? Existimabam, milites, quantò æquiore animo
 “paupertatem, quā tum premebatur, unā cum hoc perferrem,
 “tantò eum mihi amiciorem futurum, cū talem se præbere
 “valeret. Ego verò jam simul eum prosperā uti fortunā vi-
 “deo, & animum ejus cognosco. Jam dixerit forsā aliquis,
 “Annon igitur erubescis aded te stultè decipi? Profectò eru-
 “bescerem, si ab hoste in hunc modum deceptus essem: at
 “homini amico turpius esse duco, si amicum ipse decipiat, quā
 “si decipiatur. Si qua porrò erga amicos est cautio, vos om-

1 Συντόμευμι.] In lexicis deest.

2 Τύτω.] Seuthen digito mon-
 strat. Caterum, uti Noster hic di-
 cit *συμφέροιμι τύτω &c.* Sic *Plaut.*
Trin. 2. 2. 60. Mureto observante,
tolerare alicujus egestatem, dixit.

3 Οὕτως.] MS. Eton. dat *ὄντ &c.*

4 Φίλῳ δ’ ὄντι.] Eleganter *πλειονά-
 ζει* participium, uti & p. 546. *Αλλὰ
 πάντα μὲ ἀνθρώπων ὄντι &c.* Eiusdem
 ferè sententiæ dictum Phocioni tri-
 buit *Ælian. H. V. 1. 2. c. 16. — πρ-*

ελθὼν ἄς τὸς Ἀθηναίους, ἀκκλησίᾳ ἔστη,
*ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐμμενῇ ἀγνοοῦσι, πᾶ-
 ν οὐδὲν πεπαιδευμένους καὶ πλεονεκτῶς
 ἔπιν. Βύλομαι μάλιστα π ὑφ’ ὑμῶν παθεῖν
 κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτὸς π ὑμῶν κακῶς δρᾶ-
 σθαι.*

5 Ἐπεὶ.] Eadem est voculæ vis
*Ælian. 1. 3. c. 10. Ἐπεὶ τοῖ Λακωνικοῖς
 καὶ &c. i. e. Est deinde verè &c.* Ad
*K. Π. p. 81. h. 1. Nisi mavis hic
 ἐπεὶ vertere Alioquin, atque adeò
 ellipticam locutionem esse, sic uti-
 que exponendam, statuis, εἰ δὲ μή,*
scil.

“δα ὑμᾶς¹ διαφυλαξαμένους, ὥς μὴ παρὰ τὴν τέττω πρὸς
 “φασιν δικαίαν μὴ δοποδιδόναι ὑμῖν ἀ ὑπέχετο· οὔτε γὰρ ἡδύ-
 “κῆσαιμεν πύτον οὐδέν, οὔτε κατεβλακεύομεν τὰ τέτυ, οὔτε
 “μὴν κατεδειλιάσαιμεν ἔδην, ἐφ’ ὃ, π ἡμᾶς ἕτος παρεκάλεσεν.
 “Ἀλλὰ φαίητε ἂν, ἔδῃ τὰ ἐνέχυρα τίτε λαβεῖν, ὥς, μὴδὲ εἰ
 “ἐβούλετο, ἐδυώτο ἑξαπατᾶν. Πρὸς ταῦτα δὲ ἀκούσατε, ἀ
 “ἐγὼ ἐκ ἂν ποτε εἶπον τέττω ἐναντίον, εἰ μὴ μοι ἡ παντάπυσιν
 “² ἀγνώμονες ἐδοκεῖτε εἶναι, ἢ λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι. Ανα-
 “μνήσθητε γάρ³ ἐν ποίοις πῶν ὄντες πράγμασιν ἐτυγχάνετε,
 “ἐξ ὧν ὑμᾶς ἐγὼ ἀνήγαγον πρὸς Σεύθην. Οὐκ εἰς μὲν Πέρην-
 “θον, εἰ περὶ στήτε τῇ πόλει, Ἀρίσταρχος ὑμᾶς ὁ Λακεδαιμόνιος
 “ὥς εἰα εἰσπέναι, δοποκλείσας τὰς πύλας; ⁴ ὑπαίθριοι δὲ
 “ἐξω ἐς στρατοπέδευετε; μέσος δὲ χειμῶν ἦν; ἀγορᾶ δὲ ἐλξη-
 “θε, πᾶντα μὲν ὀρώντες τὰ ὦντα, πᾶντα δὲ ἔχοντες ὅταν
 “ὠνήσῃτε; Ανάγκη δὲ ἦν μῦθον ὅτι Θράκης· (τελήρεις γὰρ

“nes cavisse novi, nè huic occasionem justam præberetis, quò
 “minùs ea vobis redderet quæ pollicitus est: nèque enim ul-
 “là hunc injuriâ adfecimus, neque per inertiam rebus ipsius
 “detrimenti quidquam adtulimus, neque sanè quidquam, ad
 “quod nos ille adhortatus est, præ formidine refugimus. Ve-
 “rùm dixeritis *forſitan*, pignora tunc fuiſſe capienda, ut nè,
 “etiamſi vellet, decipere poſſet. Ad ea velim audiatſis, quæ
 “contra ipſum nunquam ego proferrem, niſi mihi vel omni-
 “no iniqui homines, vel admodum erga me ingrati eſſe vi-
 “deremini. Recordamini utique qualibus in moleſtiis fui-
 “ſtis, è quibus ego vos ad Seuthen deduxi. Annon vos in
 “Perinthum, ſi ad urbem *quidem* accederetis, Ariſtarchus La-
 “cedæmonius, portis occluſis, ingredi vetabat? *annon* caſtra
 “ſub dio foris habebatis? *annon* media erat hiems? *annon* fo-
 “ro utebamini, cùm *in eo* rerum venalium penuriam videre-
 “tis, cùm haud quid vobis ſuppeteret, quo *commeatus* coëme-
 “retis? Neceſſe verò erat in Thraciâ manere: (nam triremes

ſcil. ἑξαπατᾶν αἰχρὸν ἔστι, ἢ ἑξαπατᾶ-
 δαι — Confer p. 435. n. 5.

1 Διαφυλαξαμένους,] Idem MS. φυ-
 λαξαμένους & pro πάντας edit. Steph.
 dat πᾶσαν.

2 Ἀγνώμονες,] Hſych. & Phavor.
 ſunt ἄσπελοι, ἀσύχνηστοι, ἐκαστογνώμο-

νες, ἀναίεδοι — Adde p. 152. n. 3.

3 Εν ποίοις τισὶν] Vide p. 380.
 n. 7.

4 Υπαίθριοι] Vide p. 384. n. 2.

5 Ὅταν ὠνήσῃτε:] Ità edit. Steph.
 & Leuncl. In MS to Eton. legitur ὅ-
 ταν ὠνήσῃ: in vet. edit. ὅτε ὠνήσῃ.

“¹ ἐφορμῶσιν ἐκώλυον διαπλεῖν) εἰ ᾗ μύοι τις, ² ἐν πολέμῳ
 “χώρα εἶναι, ἔνθα πολλοὶ μὲν ἵππεῖς ἐναντίοι ἦσαν, πολλοὶ δὲ
 “πελτασταί. Ἡμῖν δὲ ὀπλιτικὸν μὲν ἦν, ὡς ἀθρόοι μὲν ἰόντες
 “ἐπὶ ταῖς κώμαις, ἴσως ἂν ἐδυνάμεθα σίτον λαμβάνειν ἐδὲν τι
 “ἀφθονον· ὅτῳ ᾗ διώκοντες ἂν ἢ ἀνδραπόδα ἢ πρόσβαλα καὶ
 “λαμβάνοιμεν, οὐκ ἦν ἡμῖν· ἔτι γὰρ ἵππικόν ἔτι πελταστικόν
 “ἐπὶ ἐγὼ συνεσηκὸς κατέλαβον παρ’ ὑμῖν. Εἰ οὖν, ἐν τοιαύ-
 “τῃ ἀνάγκῃ ὄντων ὑμῶν, μηδὲ ὀνίνασθαι μισθὸν πρῶσαιτήσας,
 “Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον, ἔχοντα ἵππεας καὶ πελ-
 “ταστας, ὧν ³ ὑμεῖς προσεδέσθε, κακῶς ἂν ἐδόκην ὑμῖν βε-
 “βηλεῦσθαι ⁴ παρ’ ὑμῶν; Τέτων γὰρ δήπου κρινωνήσαντες, καὶ
 “σίτον ἀφθονώτερον ἐν τῇ κώμῃς εὐρίσκετε, ἀλλὰ τὸ ἀναγκά-
 “ζεσθαι οὗτο ὁρᾶσθαι κατὰ παρὰ δὴν μᾶλλον φεύγειν· καὶ προ-
 “βάτων καὶ ἀνδραπόδων μέτεσθε. Καὶ πολέμιον ἐδένα ἔτι

“in statione manentes, quo minùs trajiceremus, impedi-
 “bant) quòd si quis ibi maneret, *necesse erat* in agro hostili
 “versari, ubi multi *nobis* equites oppositi erant, peltastæ mul-
 “ti. Nobis autem gravis sanè aderat armatura, ut si in vi-
 “cos conferti invasissimus, frumenti non magnam *profectò* co-
 “piam capere forsàn potuissimus; verùm quo vel mancipia
 “vel pecora persequendo comprehenderemus, nobis non ad-
 “erat: nec enim adhuc ego vel equitum vel peltastarum co-
 “pias apud vos coactas reperi. Si ergo, tali cùm necessita-
 “te premeremini, nullo prorsus stipendio postulato, Seuthen
 “vobis socium conciliarem, qui & equites habebat & pel-
 “tastas, quibus vos egebatis, malène commodis vestris con-
 “suluisse videbar? Nimirum his certè sociis usi, & frumen-
 “tum copiosius in vicis reperistis, proptereà quòd Thraces
 “magis festinanter fugere cogerentur; pecorum etiam &
 “mancipiorum participes fuistis. Ac nullum ampliùs hostem

1 Εφορμῶσιν] *Harocrat. Εφορμῶν*,
 ἀπὸ τῆς ἐφορμῆς· τὸ μὲν γὰρ κατὰ πᾶσαν ὁρ-
 μῶν ἵππησιντα καὶ ὀνίνασθαι, ἔτι
 ἔστιν. 7. Poll. lib. 1. segm. 122. Τὸ
 ᾗ φυλάττειν πᾶς, ἐφορμῶν, καὶ καυλαχέειν
 ubi vide quæ notavit doctif. *Kuhn*.
 Adde *Suid.* in v. Εφορμῶν, & quæ
 ibi scripsit *Cl. Kuhl.*

2 Εἰ πολέμῳ χώρῃ] Ultima vox

in MSto Eton. deest: non malè.
Adi p. 488. n. 3.

3 Ὑμεῖς] Sic MS. Eton. edit.
vett. & *Steph.* Malè *Leumcl.* ἡμεῖς.

4 Παρ’ ὑμῶν;] In eodem MSto
 & vet. edit. legitur παρὸς ὑμῶν; in
Steph. & *Leumcl.* reperitur scriptura
 recepta. Vide *sis* p. 508. n. 3.

"ἐωρῶμεν, ἐπεὶ δὴ τὸ ἱππικὸν ἡμῖν προσεγένητο·¹ τίως ᾗ θάρ-
 "σαλέως ἡμῖν² ἐφείποντο οἱ πολέμιοι καὶ ἱππικῶ καὶ πελ-
 "τασικῶ, καλύοντες μηδαμῇ κατ' ὀλίγους ἀποσκεδαννυμέ-
 "νους τὰ Ἰππιτήδεια ἀφθονώτερα³ ἡμᾶς πορίζεσθαι. Εἰ δὲ
 "δὴ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτῃ τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ
 "πολιῶ μισθὸν⁴ προστελεῖ τῆς ἀσφαλείας, τοῦτο δὴ τὸ
 "παῖθμα τὸ χέτλιον; καὶ διὰ τῆτο οὐδαμῇ οἶεσθε χεῖναι
 "ζῶντά μ' ἀνείναι; Νῦν δὲ δὴ πῶς ἀπέρχεσθε; Οὐ διὰ
 "χειμάσαιντες μὲν ἐν ἀφθόνοις τοῖς Ἰππιτηδαίοις, περὶ τὸν δὲ
 "ἔχοντες τῆτο ὅ, τι ἐλάβετε παρὰ Σεύθῃ;⁵ τὰ γὰρ τῶν πο-
 "λεμίων ἐδαπανᾶτε· καὶ ταῦτα πράττοντες, ἔτε ἄνδρας ἐπέ-
 "δετε ὑμῶν αὐτῶν ἀποθανόντας, οὔτε ζῶντας ἀπεβάλετε. Εἰ
 "δέ τι καλὸν πρὸς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ βαρβάρους ἐπέπρακτο ὑ-
 "μῖν, οὐκ ὅκεινο σὼν ἔχετε, καὶ πρὸς ὅκεινοις νῦν ἄλλην εὐ-
 "κλειαν προσειλήφατε, καὶ τὰς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θρᾷκας, ἐφ'

"vidimus, posteaquam nobis equestres accesserint copiae: prius
 "autem audacter hostes cum equitum & pelastarum agmine
 "nos insequabantur, impediētes quo minus usquam exigui
 "numero effusi commeatus largiores nobismet pararemus.
 "Quodd si is sanè qui ad hanc vobis securitatem conciliandam
 "operam contulit, non admodum amplum insuper pro securi-
 "tate stipendium pependerit, hæccine calamitas illa gravis est?
 "ac propter hanc me nequaquam vivum dimittere vos debere
 "putatis? Nunc autem quomodo abitis? Annon hieme in
 "magnâ copiâ commeatûs actâ, & hoc ex abundanti haben-
 "tes quod à Seuthe accepistis? nam quæ hostium erant ea con-
 "sumpsistis: atque dum ita agebatis, neque viros vestrâ de
 "numero peremtis ullos vidistis, neque vivos amisistis. Quodd
 "si quid à vobis adversus barbaros in Asiâ præclarè gestum e-
 "rat, nonne id incolume habetis, & ad ea nunc aliam adjun-
 "xistis gloriam, victis etiam Thracibus in Europâ sitis, contra

¹ Τίως] Vide p. 542. n. 1.

² Εφείποντο — ἱππικῶ &c.] Adi
p. 528. n. 4.

³ Ἡμᾶς] In MSto Eton. & vet.
edit. deest.

⁴ Προστέλει] In lexicis deest.
De vi præposit. vide p. 31. n. 1.
De phrasi μισθὸν ἀσφαλείας vide p.

397. n. 5. Add. p. 548. n. 3.

⁵ Ζῶντά μ' ἀνείναι;] Sic edit. quas
vidi, omnes. MS. Eton. dat ζῶντα
ἐμὲ ἀνείναι.

⁶ Τὰ γὰρ τῶν πολεμίων &c.] I. e.
Stephano exponente, non enim coacti
fuistis in victum impensam facere, cum
cum vobis hostes suppeditarent.

“οὓς ἐστρατεύεσθε, κρατήσαντες; Εγὼ μὲν ὑμᾶς ὁ Φημί δι-
 “καίως ἂν, ὧν ἐμοὶ χαλεπαίνετε, τούτων τοῖς θεοῖς χάριν
 “εἶδέναι ὡς ἀγαθῶν. Καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, τοιαῦτα. Ἀγε-
 “τε δὴ πρὸς θεῶν, καὶ τὰ ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἔχθ. Εγὼ μὲν
 “γὰρ ὅτε πρῶτον ἂπῆρα οἰκάδε, ἔχων μὲν ἔπαινοι πολλοὶ
 “πρὸς ὑμῶν ἀπεπορόδομιν, ἔχων δὲ δι’ ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν
 “ἄλλων Ἑλλήνων εὐκλειαν. Ὀπίσθιόν μιν δὲ ὑπὸ Λακεδαιμό-
 “νιων. (ὃ γὰρ ἂν με ἔπεμπον πάλιν πρὸς ὑμᾶς) νῦν δ’ ἀπέρ-
 “χομαι πρὸς μὲν Λακεδαιμονίους ὑφ’ ὑμῶν διαβεβλημένῳ,
 “Σεύθῃ δὲ ἀπεχθόμενος ὑπὲρ ὑμῶν, ὃν ἤλπισ’ ἂν εὖ ποιήσεις
 “μεθ’ ὑμῶν, ἃ δόξοφῶν καὶ ἐμοὶ καλὴν καὶ παισίν, εἰ ἄγε-
 “νοιντο, καταστήσομαι. Ὑμεῖς δὲ, ὑπὲρ ὧν ἐγὼ ἀπήχθημαι τε
 “πλεῖστε, καὶ ταῦτα πολὺ κρείττοσιν ἐμαυτῷ, πραγματευό-
 “μενός τε οὐδὲ νῦν πῶ πᾶσαυμαι ὅ, τι δυνάμει ἀγαθόν, ποι-
 “αύτην γνώμην ἔχετε πρὸς ἐμοῦ. Ἀλλ’ ἔχετε μὲν με, οὔτε Φεύ-

“quos bellum intulistis? Equidem aio diis meritò gratiam à
 “vobis habendam pro iis *ipsis*, tanquam pro beneficiis, quo-
 “rum causâ mihi succensetis. Atque hæc rerum vestrarum est
 “conditio. Agite jam per deos, meæ quoque quomodo se ha-
 “beant, confiderate. Ego utique cùm domum navigaturus
 “primùm solverem, discedebam multâ apud vos laude orna-
 “tus, gloriam etiam cæteris à Græcis per vos consequutus:
 “quin & Lacedæmonii mihi fidem habebant; (alioqui enim
 “me ad vos non remisissent) at nunc *itâ* discedo *ut* apud La-
 “cedæmonios à vobis in crimen adductus *sim*, & Seuthæ ve-
 “strâ causâ invifus, de quo cùm vobis adjuvantibus benè me-
 “ritus essem, fore sperâram ut *apud ipsum* tum mihi tum libe-
 “ris, si *qui* forent, perfugium honestum compararem. Vos au-
 “tem, quorum ego causâ maximo sum in odio, idque apud
 “multò me potentiores, & *quibus* nè nunc quidem quodcun-
 “que possum commodi moliri defino, talem de me opinio-
 “nem habetis. Enimverò habetis jam me, quem neque fu-

[ὁ Φημί] Adi p. 480. n. 2.

2 Ἀπῆρα &c.] Similiter *Ælian.*
*H. V. l. 3. c. 26. ἀπῆρην ἐς Πελοπόν-
 νησον, &c.* Et *l. 8. c. 5. ἀπῆρα γὰρ βυ-
 λόδροι &c. Thucyd. lib. 7. c. 19. δὲ τὸ
 τὸ Πελοποννήσου ἀπῆραν, sine præposit.*
Herodian. lib. 3. c. 15. ἀπῆρα γὰρ τὸ Βερε-

πινίας ἠγάπησαν.

3 Ἀπεροφῶν] Consule p. 148. n. 3.

4 Γίνοιντο,] Sic legendum rectè
 statuit *Steph.* eandem etiam scrip-
 pturam in loco vertendo expressit
Leuncl. Vulgò legitur γίνοιτο.

5 Καὶ ταύτην] Adi p. 598. n. 6.

“γοντα λαβόντες, ἔτε δ' αὖτις ἀποδιδράσκοντα· ἦν ᾗ ποιήσῃτε ἀ λέγει
 “τε, ἴστε ὅτι ἄνδρα ἑκατακάνοντες ἔσσεσθε, ² πολλὰ μὲν δὴ πρὸ
 “ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα, πολλὰ ᾗ σὺν ὑμῖν πνήσαντα καὶ κινδύ-
 “νεύσαντα, καὶ ἐν τῷ μέρει ἑ ὧρα τὸ μέρος. θεῶν ᾗ ἱλαῶν
 “όντων, καὶ τρώπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν σησάμενον·
 “ὅπως δέ γε τῶν Ἑλλήνων μηδενὶ πολέμιοι γένοισθε, πᾶν ὅσον
 “ἐγὼ ἐδιωάμην, ³ πρὸς ὑμᾶς Δακεδαιμόνιον. Καὶ γὰρ οὖν
 “νῦν ὑμῖν ἔξοστι ἀνεπλήρητος πορεύεσθαι, ὅποι ἂν ⁴ ἔλθῃτε καὶ
 “κατὰ γλῶσσαν καὶ κατὰ θάλατταν. ⁵ Ὑμεῖς δὲ, ὅτι πολλὰ ὑμῖν
 “εὐπορία φαίνεται, ⁶ καὶ πλεῖτε ἔνθα δὴ ἴππῳ μεῖτε πάλας,
 “δίονται δὲ ὑμῶν οἱ τὸ μέγιστον διωάμενοι, μισθὸς δὲ φαί-
 “νεται, ἡγεμόνες δὲ ἡγεῖσιν Λακεδαιμόνιοι, κράτιστοι νομιζό-
 “μενοι εἶναι, ⁷ νῦν δὲ καιρὸς δοκεῖ ὑμῖν εἶναι ὡς τάχιστα ἐμὲ
 “κατακτανεῖν; ⁸ Οὐ μὲν, ὅτι γε ἐν ταῖς ἀπορίοις ἤμεν, ὡ πάν-

“gientem comprehendistis, neque se subducere cupientem :
 “quodd si ea, quæ dicitis, feceritis, scitote vos virum illum
 “peremturos, qui pro vobis certè sæpè vigilaverit, multos
 “vobiscum labores adferit & pericula, tum partibus suis tum
 “aliorum functus; atque, diis faventibus, multa victos ob bar-
 “baros tropæa vobiscum statuerit; eum denique, qui omni stu-
 “dio, quantum vires suppetebant, ut nè cum Græcorum ullo
 “inimicitias suscipere, contenderit. Ac jam certè vobis
 “licet citra reprehensionem, quocunque volueritis, terrâ ma-
 “ricque proficisci. Vos verò, quia magna rerum omnium ad-
 “paret copia, & quò jam dudum cupitis navigandi potestatem
 “nacti estis; operâ vestrâ potentissimi egent homines; stipen-
 “dium ostentatur; duces adsunt Lacedæmonii, qui præstan-
 “tissimi habentur, idcirco tempus jam opportunum esse cense-
 “tis, ut me quamprimùm occidatis? Non ita tamen de me sta-
 “tuistis, cùm in summis angustiis versaremur, ô maximè om-

1 Κατακάνοντες ἔσσεσθε,] Vide p. 380. n. 7.

2 Πολλὰ] Respice p. 270. n. 3.

3 Πρὸς ὑμᾶς] In MSto Eton. de-
sunt.

4 Θέλητε] MS. Eton. dat ἔλθ-
εσι.

5 Ὑμεῖς] Respicit νῦν δὲ καιρὸς
δοκεῖ &c. quâ de loquendi ratione

vide p. 221. n. 1: Add. K. Π. p.
420. n. 1.

6 Καὶ πλεῖτε ἔνθα &c.] Vide sis
p. 70. n. 3: Adde p. 291. n. 4.

7 Νῦν δὲ καιρὸς &c.] Cum inter-
rogatione hæc legenda rectè puta-
vit Steph.

8 Οὐ μὲν,] Scil. καιρὸς ἐδίδκει ὑμῖν
εἶναι.

“ τῶν μνημονικώτατοι· ἀλλὰ καὶ πατέρω ἐμὲ ἐκαλεῖτε, καὶ
 “ αἱ ὡς εὐεργέτα μεμνηόμεν ὑπὸ λαχνοῦδε. Οὐ μύθοι ² ἀγνώ-
 “ μονες ἔδ’ οὗτοι εἰσιν, οἱ νῦν ἤκουες ἐφ’ ὑμᾶς· ὥς, ὡς ἐγὼ
 “ οἶμαι, ἔδ’ ἐς τούτοις δοκεῖτε βελτίονες εἶναι, τοῖσιν ὄντες πρὸς
 “ ἐμὲ.” Ταῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο.

Χαρμῖνος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος ἀναστὰς, εἶπεν αὐτοῖς, Ἀλλ’
 ἐμοὶ μύθοι, ὦ ἄνδρες, οὐ δικαίως γε δοκεῖτε τῷ ἀνδρὶ τέτοιον
 χαλεπαίνειν· ³ ἔχω γὰρ καὶ αὐτὸς αὐτῷ μαρτυρῆσαι· ⁴ Σεύθης
 γὰρ, ἐρωτῶντος ἐμὲ καὶ Πολυνέικου πρὸς Ξενοφώντος, τίς ἀνὴρ εἴη,
 ἄλλο μὲν ἔδ’ ἐν εἴχε μεμψέσθαι, ἄρα δὲ ⁵ Φιλοξερατιώτην ἐφ’
 αὐτὸν εἶναι· ⁶ διὸ καὶ χεῖρον αὐτῷ εἶναι ⁷ πρὸς ἡμῶν τε τῶν Λακε-

“nium memores! sed patrem me adpellabatis, sempérque vos
 “mei tanquam de vobis præclarè meriti recordaturos pollice-
 “bamini. Verùm nec hi quidem, qui ad vos modò venerunt,
 “iniqui sunt iudices; aded ut, ego quidem uti arbitror, neque
 “his meliores esse videmini, quòd hoc modo vosmet erga me
 “geratis.” Hæc loquutus finem dicendi fecit.

Et Charminus Lacedæmonius surgens in hanc sententiam
 verba fecit, Mihi sanè, viri, non jure viro huic succensere
 videmini; nam & ipse possum pro eo testimonium dicere:
 Seuthes enim, cùm ego & Polynicus de Xenophonte inter-
 rogabamus, qui vir esset, nihil aliud quod in eo reprehende-
 ret habebat, quàm quòd eum per esse militum studiosum di-
 ceret: eaque de causâ pejore eum esse tum apud nos Lace-

1 Μνημονικώτατοι.] Hanc lectio-
 nem omnes, quos videre licuit,
 repræsentant libri: de quâ sic Ste-
 phanus: “Defendi posse videretur
 “μνημονικώτατοι, dicendo ironice
 “accipi; nisi sequeretur ἀγνώμονες.
 “Rursum tamen non ignoro α-
 “μνημονικώτατοι (quod alioqui lo-
 “co optimè convenire dicerem)
 “durum videri posse: quare hic
 “quoque ἐφελκυστὶς esse volo. For-
 “tasse tamen μνημονικώτατοι aliâ e-
 “tiam ratione defendi possit: ni-
 “mirum ut hic sit sensus, Vos qui
 “alioqui optimè memores eorum
 “estis, quibus invidiam vos mihi

“conflare posse existimatis.” Mi-
 hi placet lectio vulgata, ejusque
 interpretatio ironica. Sic infra p.
 560. ὡς θαυμάσιότατοι, &c.

2 Ἀγνώμονες.] Vide p. 550. n. 2.

3 ἔχω.] Adi p. 124. n. 6.

4 Σεύθης γὰρ &c.] Respice p. 544.

5 Φιλοξερατιώτην.] Adi p. 544.
 n. 1.

6 Διὸ καὶ χεῖρον &c.] Suprà p.
 544. scripserat & ἀπὸ τοῦ χεῖρον ἴσθαι
 αὐτῶν.

7 Πρὸς ἡμῶν.] Sic MS. Eton. et
 dit. vet. & Leimcl. Male Steph. —
 πρὸς ὑμῶν &c.

δαιμονίων καὶ πρὸς αὐτοῦ. Ἀναστὰς δὲ τῆς τῆς ἑυρύλοχος ὁ
 Λασιότης Ἀρκὰς εἶπε, Καὶ δοκεῖ δέ μοι, ὦ ἄνδρες Λακεδαι-
 μόνιοι, τὸ τοῦ ὑμᾶς πρῶτον ἡμῶν γραῖναι, ὡς δὲ Σεύθῃ ἡμῖν
 τὸ μισθὸν ἢ πρῶτον ἢ ἐκόντος ἢ ἄκοντος, καὶ μὴ πρῶτον ἡμᾶς
 ἀναγκάζειν. Πολυκράτης ὁ Ἀθηνῶν εἶπεν ἀναστὰς ὑπὲρ Ξενο-
 φῶντος, Ὁρῶ γέμην, ὦ ἄνδρες, εἶφῃ, καὶ Ἡρακλείδην ἐνταῦθα
 παρόντα· ὅς παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν,
 πᾶσι δόποδοίμενος, ἔτι Σεύθῃ ἀπέδωκεν ἔτι ἡμῖν τὰ γινόμε-
 να, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας πέπαται. Ἦν ἔν σωφρονῶμεν, ἔξο-
 μεθα αὐτοῦ· καὶ γὰρ δὴ ἔπος γέ, εἶφῃ, Θραξ ἔστιν, ἀλλὰ Ἕλλη-
 ῶν Ἕλληνας ἀδικεῖ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη· καὶ

dæmonios tum apud ipsum loco. Post hunc surgens Eurylo-
 chus Lufiensis Arcas, Censeo equidem, ait, Lacedæmonii, ut
 in hac re primum fungamini imperatorum erga nos officio, *πι-
 πτω* ut à Seuthe vel volente vel invito stipendium nobis im-
 petretis, neque prius, *quàm id effeceritis*, nos hinc abducatis.
 Polycrates autem Atheniensis surgens pro Xenophonte verba
 fecit, Video sanè, viri, inquit, Heraclidem etiam hic adesse;
 qui sumptis rebus nostro labore partis, iisque venditis, neque
 Seuthæ neque nobis coactam ex his pecuniam tradidit, sed ip-
 se eam interversam possidet. Quare si sapimus, eum prehen-
 demus: non enim is sanè, inquit, Thrax est, sed Græcus Græ-
 cos injuriâ adficit.

Hæc cum audiisset Heraclides, admodum erat exterritus; &

1 ἑυρύλοχος ὁ Λασιότης &c.] Vox
 Ἀρκὰς immeritò Steph. & Leuncl. sus-
 pecta est. Noster suprà p. 267. ἑυ-
 ρύλοχος ὁ Λασιότης Ἀρκὰς &c. Porro,
 MS. Eton. perperam exhibet Λα-
 σιώτης. Steph. Byz. Λασι, πόλις Ἀρ-
 κιδίας — ὁ πολίτης Λασιότης (scrib.
 forf. Λασιός) ἔ Λασιότης.

2 Πρῶτον] Vide p. 548. n. 5. Ad-
 de Luc. III. 13. Cæterum, MS. E-
 ton. habet ἀναπρῶτον. & mox ἀνα-
 γκαζεῖν pro ἀναγκάζειν.

3 Εἶπεν — εἶφῃ.] Vide p. 522. n. 5.

4 Καὶ Ἡρακλείδην &c.] Inspice p.
 539.

5 Τὰ γινόμενα.] Quo ferè sensu
 participium hoc adhibuit Thucyd.
 I. 6. c. 54. καὶ Ἀθηναῖοι ἀκροῦν μισθὸν
 πρὸς αὐτοῖς τὸ γινόμενον, &c.

6 Πέπαται.] Vide p. 545. n. 4.

7 Ἐξόμεθα αὐτοῦ.] Phrasin Steph.
 Gallicè exponit, nous nous attacherons
 à lui. Similiter Aristoph. Πλ. v.
 101. — μὴ ἀποῖν ἐξόμεθα σοι. i. e. — te
 retinebimus, vel à te nequaquam disce-
 demus. Lucian. Timon. ferè medio:
 καὶ μοι ἔπευ ἰχθυόσας τῆς χλαμυδὸς —
 i. e. chlamydi adherens, vel chlamydem
 prehensam tenens.

8 Καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν] Malè Leuncl.
 aliique

προσελθὼν τῷ Σεύθῃ λέγει, Ἡμεῖς, ἦν σωφρονῶμεν, ¹ ἄπι-
 μεν ἐνπύθεν ἐκ τῶν τῶν Πικρεταίας. Καὶ ἀναβάντες ἔπι
 οὗ ἵππους, ² ὥχοντο ἀπελαύνοντες εἰς τὸ ἐαυτῶν στρατόπε-
 δον. Καὶ ἐντεῦθεν Σεύθῃς πέμπει ³ Εὐβοζέλμιον πρὸς ἐαυτὸν ἐρ-
 μηνεῖα πρὸς Ξενοφῶντα, ὃς κελεύει αὐτὸν καταμεῖναι παρ' ἐαυ-
 τῷ ἔχοντα χιλίας ὀπλίτας· καὶ ὑπαρνεῖτο αὐτῷ δοπιδῶσιν πρὸς
 τὴν χωρίαν τὴν ⁴ ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ τὰ ἄλλα, ἃ ὑπέχετο. ⁵ Καὶ
 ἐν ἀπορήτῳ ποιησάμενος, λέγει ὅτι ἀκήκουσεν Πολυνείκην ὥς, ὅτι
 ὑποχείμενος ἔσται Λακεδαιμονίοις, σιφῶς ἀποδάνοι ὑπὸ Οἰμ-
 βρων. ⁶ Ἐπέπελλον δὲ ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι πολλοὶ ξένοι τῷ
 Ξενοφῶντι, ὥς ἀξέβηλη μῆκος εἴη, καὶ φυλάττειν αὐτὸν δεοί. Οἱ
 δὲ ἀκούων ταῦτα, δύο ⁷ ἱερεῖα λαβὼν, ⁸ ἔθυσεν τῷ Διὶ τῷ Βα-

ad Seuthen cū accessisset, Nos, ait, si sapimus, hinc ex ho-
 rum potestate discedemus. Itaque consensis equis citatissime
 in sua castra reversi sunt. Et confestim Seuthes Ebozelmium
 interpretem suum ad Xenophontem mittit, eūque hortatur
 ut apud se cum mille gravis armaturæ militibus maneat; polli-
 cetur etiam ei se daturum tum castella ad mare sita, tum alia,
 quæ fuerat pollicitus. Et re in secretis positā, narrat audisse
 se de Polynico futurum ut, si Lacedæmoniorum in manus ve-
 nerit, à Thimbrone certò intereat. Hoc & alii multi hospi-
 tes Xenophonti per epistolas significabant, eum nimirum ca-
 lumniis esse oppressum, atque aded cavere sibi debere. Hæc
 ille cū audiret, duobus sumptis animantibus, iisque Jovi im-

aliisque distinctionem posuerunt
 post προσελθὼν. Noster supra p.
 520. Ἀδρις δὲ Τιμωσίαν τῇ Δαρδα-
 νείᾳ προσελθὼν, &c. Ibidem, Προσιλ-
 θὼν δὲ καὶ Ξενοφῶντι, ἔλθει, &c. & p.
 533. Καὶ ὅς προσελθὼν τῷ Σεύθῃ &c.
 & sic passim.

¹ Ἀπὸ μὲν ἐνπύθην] Adi p. 124. n.
 4. & p. 492. n. 5.

² Ὡχοντο ἀπελαύνοντες] Vide p.
 149. n. 4.

³ Εὐβοζέλμιον] MS. Eton. Αἰβο-
 ζέλμιον.

⁴ Ἐπὶ θαλάττῃ,] Vide p. 497.
 n. 6.

⁵ Καὶ ἐν ἀπορήτῳ ποιησάμενος,

&c.] Leuncl. vertit Secretò etiam re-
 mittias &c. Amas. in hunc mo-
 dum, Addis tanquam arcanum, &c.
 Aliud phrasin significare putavit
 Stephanus; quod tamen non indi-
 cavit.

⁶ Ἐπέπελλον] Sic rectè edit. Steph.
 & Leuncl. In MS. Eton. & edit.
 vet. legitur Επιμπελον &c.

⁷ ἱερεῖα] Adi p. 501. n. 1.

⁸ ἔθυσεν τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἡμέτερος πό-
 πος, &c.] Vide p.
 506. n. 5. & p. 432. n. 1. Locu-
 tio autem sic supplenda videtur
 ἔθυσεν τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἡμέτερος πό-
 πος, &c.

σιδεῖ, πότρεά οἱ ἰ λώϊον καὶ ἄμενον εἴη μένειν ὥσθ' αὖ Σεύθῃ² ἐφ'
οἷς Σεύθης λέγῃ, ἢ ἀπέναι σὺν τῷ στρατεύματι. Αὐαρεῖ ἢ αὖ-
τῷ ἀπέναι.

Εντῷθεν Σεύθης μὲ ἀπεστράφη περὶ τοῦτο πρὸς τὸν ἑλ-
ληνες ἐσκήνησαν εἰς κώμας, ὅθεν ἐμελλον πλεῖστα ἐπισιτισόμενοι
³ ἐπὶ θάλατταν ἦκεν. Αἱ δὲ κώμαι αὐτῶν ἦσαν δεδομένας ὑπὸ
Σεύθης Μηδοσάδῃ. Οὐρῶν ἔν' ὁ Μηδοσάδης διαπαντὶ ὄρεα τὰ ἐν
τῇ κώμας ὑπὸ τῇ ἑλλήνων, χαλεπῶς ἔφερε· καὶ λαβὼν ἄνδρα
Οδρύσην δυνατώτατον τῶν ἀνθρώπων κατὰ βελήκετων, ἔκ' ἐπὶ πᾶσι ὅσον
⁴ πεντήκοντα, ἔρχεται, καὶ προσκαλεῖται Ξενοφῶντα ἐκ τῆς ἑλλή-
νικῃς στρατεύματος· καὶ ὅς, λαβὼν πᾶσι τῶν λοχαγῶν καὶ ἄλλας
πᾶσι τῶν ὀπισθοδείων, προσέρχεται. Εἰς δὲ λέγει ὁ Μηδοσά-
δης, Ἀδικεῖτε, ὡς Ξενοφῶν, τὰς ἡμετέρας κώμας πορνεύετε,
Προλέγομεν σὺν ὑμῖν, ἐγὼ περὶ πατέρ' αὐτοῦ Σεύθῃ, καὶ ὁδε ἀνὴρ πα-
ρὰ⁵ Μηδοκῇ ἦκων ἐκ τῆς ἀνω βασιλείας, ἀπέναι ἐκ τῆς χώρας.

*molatis eum consulebat utrum melius ipsi satiisusque foret apud
Seuthen conditionibus iis quas proposuerat Seuthes manere, an
cum exercitu discedere. Significat ei Jupiter discedendum
esse.*

Dehinc Seuthes longius à Græcis castris motis abscessit ;
Græci verò in vicis tabernacula posuerunt, unde commea-
tum naçti plurimum ad mare erant profecturi. Ipsi autem hi
vici Medosadæ fuerant à Seuthe donati. Itaque cùm Medo-
sades absumi à Græcis ea, quæ in vicis essent, videret, gra-
viter id ferebat ; atque adeò cùm secum sumpsisset virum O-
drysem eorum potentissimum, qui è superiore Thraciâ descen-
derant, equitesque ferè quinquaginta, Græcorum ad castra ve-
nit, ac de exercitu Græco Xenophontem ad se arcessit. Et
ille, adjunctis sibi nonnullis cohortium præfectis aliisque ido-
neis, ad eum accedit. Ibi tum Medosades, Injuriosi in nos es-
stis, inquit, Xenophon, qui vicos nostros vastetis. Quare vo-
bis, ego Seuthæ nomine, atque hic, qui à Medoco superioris
Thraciæ rege venit, prædicimus, ut hæc de regione discedatis :

¹ Λώϊον καὶ ἄμενον] Vide p. 442.
n. 2.

² ἐφ' οἷς] Inspice p. 285. n. 2.

³ ἐπὶ θάλατταν ἦκεν.] MS. Eton.
exhibet εἰς θάλατταν ἦκεν.

⁴ πεντήκοντα,] MS. idem πεντήκον-
τα. Passim hæc invicem permutantur.

⁵ Μηδοκῇ — τῷ ἀνω &c.] Lege
pag. 512. & p. 519.

ἰ εἰ δὲ μὴ, ὅκ' ὀπιτρέψομεν ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν ποιῇτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίους ἀλεξήσομεθα.

Ὁ δὲ Ξενοφῶν ἀκούσας ταῦτα, εἶπεν, “² Ἀλλὰ σὺ μὲν ποιεῖς αὐτὰ λέγοντι καὶ δότι κερύνασθαι χαλεπὸν· τῷδε δὲ ἐνεκα τῷ νεανίσκῳ λέγω, ³ ἵν' εἰδῇ οἱοί τε ὑμεῖς ἔσθε, καὶ οἱοὶ ἡμεῖς. Ἡμεῖς μὲν, ἔφη, πρὶν φίλοι γινώσθαι ὑμῖν, ἐπορεύομεθα διὰ ταύτης τῆς χώρας ὅπου ἐβυλόμεθα, ἣν μὲν ἐθέλοισιν πορεύεσθαι, ἣν δὲ ἐθέλοισιν κατακαίοντες. Καὶ σὺ, ὅποτε πρὸς ἡμᾶς ἦλθες πρεσβύων, ὑπλίζου παρ' ἡμῖν, ὅδενα φερόμενος τῶν πολεμίων. Ὑμεῖς δὲ ὅκ' ἦτε εἰς τὴνδε τὴν χώραν, ἢ, εἰ ποτε ἔλθοιτε, ὡς ἐν κρηττόνων χώρα ὑπλίζεσθε ἐγκεχαλινωμένοις τοῖς ἵπποις. Ἐπεὶ ὅτι ἡμῖν φίλοι ἐγίνεσθε, καὶ δι' ἡμᾶς ἔχετε τὴνδε τὴν χώραν, νῦν δὲ ἐξελάνετε ἡμᾶς ἐκ τῆς χώρας, ἣν παρ' ἡμῶν ἐκόντων κατὰ κράτος παρελάβετε ὡς γὰρ αὐτὸς οἶδα, οἱ πολεμίους ἐκ ἡσσαν ἱκανοὶ

fin autem, vobis istas injurias facere non permittemus, sed si agrum nostrum infestetis, tanquam hostes vos ulciscemur.

Cum hæc audiisset Xenophon, “At tibi quidem, ait, talia dicenti vel respondere grave est: hujus tamen adolescentis causâ dicam aliquid, ut quales vos sitis, & quales nos, cognoscat. Nos quidem prius, inquit, quàm vobis amici facti sumus, per hanc regionem quacunque nobis libitum est, iter faciebamus, quàm voluimus vastantes, quàm voluimus exurentes. Atque tu, quoties ad nos legatus veniebas, apud nos commoratus es, hostium neminem metuens. Vos verò hanc in regionem non veniebatis, aut si aliquando veniretis, tanquam in viribus præstantiorum agro frenatis equis commorati estis. Postea verò quàm nobis amici facti estis, & operâ nostrâ regionem hanc tenetis, ex regione jam nos expellitis, quàm à nobis volentibus vi captam accepistis: ut enim ipse nôsti, hostes nos hinc pellere

1 Εἰ δὲ μὴ,] Vide p. 491. n. 4.

2 Ἀλλὰ σὺ μὲν ποιεῖς &c.] I. e. Stephano interprete, Ne respondeo quidem tibi libenter.

3 ἵν' εἰδῇ οἱοί] MS. Eton. & edit. pleræque dant εἰδῇ οἱοί τε &c. Sed Steph. & Leuncl. meritò placuit lectio recepta.

4 Ἡλθες πρεσβύων,] Lege p. 490. & 509.

5 Ὑπλίζεσθε ἐγκεχαλινωμένοις &c.] p. 552. n. 2.

6 Νῦν δὲ] Sic rectè Leuncl. In MSto Eton. edit. Steph. & vet. legitur νῦν δὲ &c.

“ ἡμᾶς ἐξελαύνειν. Καὶ ¹ οὐχ ὅπως δῶρα δοὺς καὶ εὖ ποιή-
 “ σαι, ἀνθ’ ὧν εὖ ἔπαθες, ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, ἀλ-
 “ λὰ πορβομοδρούς ἡμᾶς οὐδ’ ἐναυλιοθλῦσαι, ὅσον διῶσσαι,
 “ ὅππῃ ἔπεις. Καὶ ταῦτα λέγων, ἔπε θεὸς αἰαχύνῃ, ἔτε τὸν-
 “ δε τὸν ἄνδρα, ὃς νῦν σε ὁρᾷ πλεχθέντα· πρὶν ᾧ ἡμῖν φίλον
 “ ᾔχεσθαι, ² ἀπὸ ληθείας τὸν βίον ἔχοντα, ὡς αὐτὸς ἔφησθα.
 “ Ἀτὰρ τί κ’ ἐπεὶ ἔμε ταῦτα λέγεις; ἔφη· ἔ γ’ ἐγὼ ἐπὶ ἄρ-
 “ χῳ, ³ ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις ὑμεῖς παρεδώκατε τὸ εὐαγγέλιον
 “ ἀπάγειν, ⁴ ἔδ’ ἐμὲ πᾶσι καλεῖσθαι, ⁵ ὡς θυμασσοῦνται, ὅ-
 “ πως ὥσπερ ἀπηχθάνομεν αὐτοῖς, ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦγον, ἔτω
 “ καὶ χαρσαίμεν νῦν ἀποδιδέας.”

Ἐπεὶ ᾧ ταῦτα ἤκουσεν ⁶ ὁ Οδρύσης, εἶπεν, Ἐγὼ μὲν, ὦ Μηδό-
 σαιδες, ⁷ κατὰ τὴν γῆς καθ’ ὅσοντα ὑπὸ τῆς αἰαχύνῃς, ἀκύνων ταῦτα.

“ non potuerunt. Ac non modò non munera largitus & be-
 “ neficia pro iis, quæ accepisti beneficiis, nos ablegare velis,
 “ sed nè quidem nobis proficiscentibus castra metandi pote-
 “ statem, quantum in te est, facis. Atque hæc dum profers,
 “ neque deos revereris neque hunc hominem, qui te modò
 “ ditatum videt; cùm priusquàm nobis amicus factus fuisses,
 “ ex latrocinio, quemadmodum aiebas ipse, victitares. At e-
 “ nim cur hæc mihi dicis? ait: non enim imperium amplius
 “ habeo, sed Lacedæmoniis vos exercitum abducendum tradi-
 “ distis, me nè quidem *ad vos* advocato, ὁ maximè admirabi-
 “ les; ut quemadmodum in illorum odium incurri, quo tem-
 “ pore *ad vos exercitum* duxi, ità jam *eundem iis* tradendo gra-
 “ tiam etiam apud ipsos inirem.”

Hæc cùm Odryses ille audivisset, Equidem, ait, Medo-
 fades, dum hæc audio, præ pudore in terram demergor.

¹ Οὐχ ὅπως &c.] Similiter has
 voculas adhibet *Thucyd.* lib. 3. c. 42.
 — ἐχ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὴδ’ ἀπαι-
 ζον, i. e. non solum nullā rēnā, sed
 πὲ ὕλλā quidem &c. ubi vide quæ
 notavit Clar. Duker. Denotant e-
 tiam non modò non, nulla licet eas
 particula sequatur negativa. De-
 mosth. ἐπεὶ σιφ. ferè med. οὐχ ὅπως
 χεῖραν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας &c.
 i. e. non modò nullam iis gratiam ha-
 bes, sed etiam mercede &c.

² Ἀπὸ ληθείας &c.] Lege p. 508.

³ Ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις &c.] MS.
 Eton. dat ἀλλὰ Λακεδαιμόνιοι οἷς ὑ-
 μοῖς &c.

⁴ Οὐδ’ ἐμὲ πᾶσι καλεῖσθαι,] Re-
 spicit, opinor, ea quæ scripserat su-
 præ p. 527. & 530.

⁵ ὡς θυμασσοῦνται,] Dicit ironi-
 cè, uti supra p. 555. ὡς πάντες μνη-
 μοσυνώμενοι.

⁶ Ὁ Οδρύσης,] De quo p. 558.

⁷ Κατὰ τὴν γῆς καθ’ ὅσοντα &c.] A-
 pud

Καὶ εἰ μὲν πρόσθεν ἠπιστάμην, σὺκ' ἂν σπυκηχολήθησά σοι· καὶ νῦν ἄπειμι·¹ οὐ γάρ ἂν Μήδοκός με ὁ βασιλεὺς ἐπαινοίη, εἰ ἐξελαύνοιμι σὺν εὐεργέταις. Ταῦτ' εἰπὼν, ἀναβὰς ὅππ' ἴππον ἀπῆλαιψε, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἄλλοι ἵππεις, πλὴν πεττιῶρων ἢ πάντες. Οὗ δὲ Μηδοσάδης (ἐλύπει γὰρ αὐτὸν ἡ χώρα πορθεμένη) ἐκέλευε τὸν Ξενοφῶντα καλέσαι τῷ Λακεδαιμονίῳ.² Οὗ δ' Ἀπολαβῶν σὺν Ὀπιτηδειοτάτῃς, προσῆλθε τῷ Χαρμίνῳ καὶ τῷ Πολυνείκῳ, καὶ ἔλεξεν ὅτι καλεῖ αὐτοὺς Μηδοσάδης, προσερῶν ἅπερ αὐτῷ, ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας. Οἷμα ἂν σὺν, ἔφη,³ ἡμᾶς ἀπολαβεῖν τῇ στρατιᾷ τὸν ὀφειλόμενον μισθόν, εἰ ἐποιεῖ ὅτι δέειτο ὑμῶν ἡ στρατιὰ⁴ σιναναπεῖσαι τὸν μισθὸν ἢ παρὰ ἐκόντων ἢ παρὰ ἄκοντων⁵ Σεύθου· καὶ ὅτι πύτων τυχόντες,⁶ προθύμως μὲν ἂν σιωπέεσθαι ὑμῖν⁶ φασί· καὶ ὅτι δίκαια ὑμῖν δοκεῖσι λέγειν· καὶ ὅτι ὑπε-

Et si quidem ea prius scivissem, non te fuisset huc sequutus; atque aded nunc abeo: nec enim me Medocus rex laudaverit, si viros benè de nobis meritos expulerim. Hæc cum dixisset, equo conscenso discessit, unaque cum eo abiire cæteri equites, extra quatuor aut quinque. At Medosades (quippe cui dolebat, quod regio vastabatur) Xenophontem hortabatur ut duos illos Lacedæmonios ad se vocaret. Et ille sumptis secum hominibus maximè idoneis, ad Charminum ac Polynicum accessit, Medosademque eos vocare dixit, qui eadem utique illis, quæ ipsi, significare velit, è regione nimirum ut excedant. Quare arbitror, inquit, nos consequuturos stipendium exercitui debitum, si dixeritis id à vobis petere milites ut ipsos in impetrando à Seuthe, vel volente vel invito, stipendio adjuvetis; eosque fore dicere, si hæc obtinuerint, ut libenter vos sequantur: eosdem vobis videri jure hæc proferre; vosque aded ipsis

pud Κ. Π. p. 422. reperitur καθ' ὅσον δ' ὑπὸ τ' αἰσχύνῃς, &c. Haud ab-
similiter supra p. 498. dixit Noster
Εγὼ μὲν ταῖς ἐντολαῖς, πρὸς ταῦτα ἐπι-
θεῖν ὅφ' ἡμῶν ἡρώδης, μυρία ἑκατὶ καὶ
πέντε τῇ γῆς ὀργάνῃς ἡρώδης.

1 Οὐ γάρ] MS. Eton. ἔδ' γὰρ &c.

2 Οὗ δ' ἀπολαβῶν] MS. idem Καὶ
ὁ λαὸς &c.

3 Ἡμᾶς] MS. Eton. ὑμᾶς.

4 Σιναναπεῖσαι &c.] Noster su-
pra dixerat p. 556. — παρὰ Σεύθου
ἡμῖν τ' μισθοὶ παρὰ ἡμῶν ἢ ἐκόντες ἢ ἄκον-
τες, &c. ubi vide n. 2. Cæterum,
σιναναπεῖσαι in lexicis deest.

5 Προθύμως μὲν] Vocula hæc in
MSto Eton. non comparet.

6 Φασί] Scil. στρατιῶν in στρατῷ
intellecti; quod etiam de τυχόντες
observandum. Vide p. 466. n. 8.

B b b b

χεοθε αὐτοῖς τότε ἀπέναι, ὅταν τὰ δίκαια ἔχωσιν οἱ στρατιώ-
ται. ¹ Ἀκούσαντες οἱ Λάκωνες ταῦτα, ἔφασαν εἶναι, καὶ ἄλλα
ὅποια ἂν δύνωνται κρατίστα· καὶ εὐθὺς ἐπιδύοντο ἔχοντες πάν-
τας ² τοὺς ἱππικαίους. ³ Ἐλθόντων δὲ ἔλεξε Χαρμῖν^Θ, ⁴ Εἰ
μέν τι σὺ ἔχεις, ὦ Μηδοσίδης, πρὸς ἡμᾶς λέγειν· εἰ δὲ μὴ,
ἡμεῖς πρὸς σε ἔχομεν. Ο δὲ Μηδοσίδης μάλα ὑφαιμνύων,
Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, λέγω καὶ Σεύθης ταῦτα, ὅτι ἀξιοῦμεν τὰς
φίλους ⁵ ἡμῖν γενημένους μὴ κακῶς πάσχειν ὑφ' ὑμῶν· ὅ, τι
γὰρ ἂν τέως κακῶς ποιῇτε, ἡμᾶς ἤδη ποιῇτε· ἡμέτεροι γὰρ
εἰσιν. Ἡμεῖς τοίνυν, ἔφασαν οἱ Λάκωνες, ἀπίοιμεν ἂν, ἀπὸτε
τὸν μισθὸν ἔχοιεν οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπραΰναντες· ⁶ εἰ δὲ μὴ,
ἐρχόμεθα μὲν ἔτι νῦν βοηθήσοιτες τέτοις, καὶ πτωρησόμενοι ἄν-
δρας, οἱ τέως παρὰ τὰς ὀρκας ἠδίκησαν· ἢ ἢ ἔτι ὑμεῖς τοιού-
τοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρχόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν.

esse pollicitos tum *demum* abituros vos, cum *jus sum* obtine-
rint milites. Quæ cum audiissent Lacones, *hæc* sese dicturos
aiebant, & alia quæcunque possent adpositissima: statimque
cum omnibus idoneis pergebant. Cum *ad Medosadem* venis-
sent, Charminus, *Dicito*, inquit, si quid habes quod nobis dicas,
Medosades; sin autem, nos *quod dicamus* tibi habemus. Me-
dosades autem perquam demissè, Ego verò, ait, & Seuthes
hæc dicimus, nos *utique* rogare ne amici qui nobis facti sunt à
vobis lædantur; nam quidquid his detrimenti inferatis, nobis
id continuò infertis; quippe nostri sunt. At nos certè, aie-
bant Lacones, discedemus, cum stipendium acceperint ii, qui
vobis hæc effecerunt; sin *est* autem *ut* non accipiant, venimus
jam eis opem laturi, & homines ulturi illos, qui in eos contra
jurisjurandi religionem injurii fuerunt: quòd si vos ejusmodi
estis *homines*, hinc incipiemus jus obtinere.

1 Ἀκούσαντες οἱ Λάκωνες &c.] Lo-
cum sic distinxit Steph. Paulò ali-
ter Leuncl. Ἀκούσαντες οἱ Λάκωνες, ταῦ-
τα ἔφασαν &c.

2 Τὰς ἱππικαίους.] Adi p. 490.
n. 6.

3 Ἐλθόντων] MS. Eton. Ἐλθόν &c.

4 Εἰ μὲν τι σὺ &c.] Est loquendi
genus ellipticum, de quo scripta
lege K. II. p. 538. n. 3. & p. 657. n.

1. Adde Eustath. ad *Hom.* II. α'. p.
112. Sententiam explere licet ad-
dendo λέγει post λέγειν. Imò etiam,
inquit Steph. videri cuiquam posset
hoc locum illius occupasse. Mihi
placet vulgata lectio.

5 Ἡμῖν] In MSto Eton. deest.
In edit. plerisque legitur ὑμῖν. Mi-
nùs rectè.

6 Εἰ δὲ μὴ,] Adi p. 491. n. 4.

Ο ὃ Ξενοφῶν εἶπεν, Εθέλοιτε δι' αὐτῶν, ὧν Μηδόσσιδες, τέπις
 ὀπιτρέψαι, (ἐπεὶ δὲ φατὲ φίλως εἶναι ὑμῶν) ἐν ὧν τῇ χώρᾳ
 εἰσμεν, ὁπότ' αὐτῶν ψηφίσαν), εἴθ' ὑμᾶς ὡς ὁρᾷ ἐκ τῆς χώ-
 ρας ἀπέναι, εἴθ' ἡμᾶς; Ο ὃ ταῦτα μὲν ἔκ εἴφῃ ἐκέλευε ὃ
 μάλιστα αὐτῶν ἐλθεῖν τῷ Λάκωνε πρὸς Σεύθην πρὸς τὸν μισθόν,
 καὶ οἶσθαι αὐτῶν Σεύθην ἀκούειν· εἰ δὲ μὴ, Ξενοφῶντα σὺν αὐτῷ
 πέμπειν, καὶ συμπράττειν ὑπαχνεῖτο· εἰδὼς ὃ τὰς κώμας μὴ
 καίειν. Εντυῖθεν πέμπεται τὸν Ξενοφῶντα, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἐδό-
 κεν ὀπιτηδεύονται εἶναι. Ο δ' ἐλθὼν λέγει πρὸς τὸν Σεύθην,
 “Οὐδὲν ἀπαιτήσαν, ὧν Σεύθη, πάρειμι, σὲ, ἀλλὰ διδάξων
 ὡς αὐτὸν διώωμαι, ὡς οὐ δικαίως μοι ἡχθέσθης ὅτι ὑπὲρ τῶν
 στρατιωτῶν ἀπήτην σε ἀπὸ τῆς αὐτοῖς προθύμιας· σὲ γὰρ
 ἐγώ γε ἔχῃ ἡττον ἐνόμιζον εἶναι συμφέρον ἀποδοῦναι, ἢ ἐκεί-
 νοις ἀπολαβεῖν. Πρῶτον μὲν γὰρ οἶδα μὴ ὅτι θεὸς εἰς τὸ
 φανερόν σε τέτλς καταστήσαντας, ἐπεὶ γὰρ βασιλέα σε ἐποίη-

Et Xenophon, Velitísne, inquit, Medosades, his *ipsis* permit-
 tere, (quandoquidem amicos esse vestros dicitis) quorum in
 regione sumus, ut utrumlibet decernant, vósne regione *hác* æ-
 quum sit excedere, an *verò* nos? At ille *hæc se permissurum* ne-
 gavit; sed hortabatur ipsos potissimum Laconas ad Seuthen de
 stipendio *actum* venirent; seque existimare *aiebat* futurum ut
 Seuthes *illis* auscultaret; sin minus, Xenophontem ut secum
 mitterent, & se *ei in hoc negotio* operam navaturum polliceba-
 tur: cæterum rogabat nè vicos exurerent. Ibi tum Xenophon-
 tem mittunt, *eosque* unà cum illo qui maximè idonei esse vi-
 derentur. Is ad Seuthen cùm venisset *hanc* orationem habuit,
 “Adsum, Seuthe, non abs te quidquam petiturus, sed demon-
 straturus, ut potero, non jure te mihi succensuisse, quòd abs
 “te pro militibus peterem, quæ libenter iis pollicitus fueras:
 “nam ego sanè non minùs existimabam tibi fore commodum
 “reddere, quàm illis accipere. Primum enim hos scio post
 “deos illustri te loco constituisse, quippe qui te regionis am-

1 Προσηκόν] Hanc lectionem ex-
 hibet MS. Eton. cujus locum *πρὸς*
αὐτῶν in libris plerisque editis occu-
 pavit.

2 Οἶσθαι] A verbo pendet ex
 orationis serie petendo; nimirum
 ἴφῃ vel alio huic adfini.

3 Ακούειν] MS. Eton. dat *πρὸς*
αὐτῶν, quod glossam sapit.

4 Πέμπειν] *Stephano* placuit *πέμ-
 ψειν*. Ipse vulgatam maluit.

5 Σὲ.] In MSto Eton. non re-
 peritur.

"συν πολλῆς χώρας καὶ πολλῶν ἀνθρώπων· ὥς ἐχ' οἶόν τ' ἐστὶ
 "λαμβάνειν ἔτε ἢν τι καλὸν ἔτε ἢν τι αἰσχρὸν ποιήσης. Τοιᾶ-
 "τω δ' ὄντι ἀνδρὶ μέγα μὲν ²μοι δοκεῖ εἶναι, μὴ δοκεῖν ἀχα-
 "ρίτως διποπέμψαθ' ἀνδρας εὐεργέτας, μέγα δ' εὖ ἀκούειν
 "ὑπὸ ἑξακιχλίων ἀνθρώπων· τὸ ἧ μέγιστον, μηδαμῶς ἀπι-
 "στον σωτὸν καταστήσαι ὅ, τι λέγεις. Ὅρῳ γὰρ τῶν μὲν ἀπίστων
 "ματαίους καὶ ἀδιουάτους καὶ ἀτίμους οὗ λόγους πλανωμένους·
 "οἱ δ' ἂν φανεροὶ ὥσιν ἀλήθειαν ἀσχευῖντες, τῶν οἱ λόγοι,
 "ἢν τι δέωνται, ἔδ' ἐν μείον διῶν) ἂν ἔσοιτο, ἢ ἄλλων ἢ βία·
 "ἢν τι πινὰ σωφρονίζεν βέλων), γινώσκω τὰς τῶν ἀπει-
 "λὰς ἐχ' ἡτίον σωφρονίζοντας, ³ἢ ἄλλων τὸ ἤδη καλᾶζειν· ἢν
 "τέτω τι ὑπαχθῶν) οἱ τοῖσ' τοῖς ἀνδρες, ἔδ' ἐν ⁴μείω ἀπαπεί-
 "πειν, ἢ οἱ ἄλλοι ὡς ἀχρηῖμα δίδόντες. Αναμνήθητι ἧ καὶ σὺ
 "πὶ ⁵προτιλίσεις ἡμῖν συμμαχίας ἡμᾶς ἐλάσεις. Οἶδ' ὅτι ἔ-
 "δ' ἐν· ἀλλὰ περυσθεὶς ἀληθεύσειν ἀ' ἐλεγε, ἐπ' ἡρας ποσά τις

"plæ multorumque hominum regem fecerint : aded ut latere
 "nequeat, sive honestum aliquod seu turpe quid feceris. Ma-
 "gnum autem ego in huiusmodi esse viro arbitror, non videri
 "homines de ipso bene meritos nullâ relatâ gratiâ ablegâsse ;
 "magnum etiam à sex millibus hominum laudari : maximum
 "omnium, nequaquam committere ut in iis quæ dixeris parum
 "fidei merearis. Video enim infidorum hominum sermones va-
 "nos esse & vis expertes & honoris hinc inde vagari : at qui
 "palàm veritatem exercent, eorum verba, si quid ab aliis pe-
 "tant, non minùs possunt, quàm vis aliorum : & si quem ad
 "modestiam revocare velint, non minùs horum minas ad fa-
 "nitatem animi reducendam valere animadverto, quàm poe-
 "nas quas alii continuò sumunt : si cui etiam quid pollicean-
 "tur ejusmodi viri, nihilo minùs aliquid eos perficere, quàm
 "alios statim dando. Quin tu in memoriam redito, quid prius
 "nobis pependeris quàm socios tibi nos adjunxeris. Certè
 "nihil : sed creditus fore verax in iis quæ dicebas, tot homi-

1 Αἰσχρὸν] MS. idem habet κα-
κὸν &c.

2 Μοι δοκεῖ εἶναι.] Ibidem legitur
— μοι ἰδούκει &c.

3 Ἡ ἄλλων τὸ ἤδη &c.] In MS.
Eton. & vet. edit. legitur ἢ ἄλ-
λην τι δὴ καλᾶσθαι. Sed rectiùs Steph.

& Leuncl. — τὸ ἤδη καλᾶζειν repræ-
sentârunt.

4 Μείω ἀπαπείπειν.] MS. Eton.
μειον ἀπαπείπειται, &c.

5 Προτιλίσεις.] In Constant. Thes.
non reperitur.

“ ἀνθρώπους συστρέψουσιν αὐτὸν καὶ ἡ κατεργασιαδαὶ σοὶ δόχῃν οὐ
 “ πενήτηντα μόνον ἀξίαν τελάντων, (ὅσοι οἶοντα δέιν εἶσι νῦν
 “ ἀπολαβεῖν) ἀλλὰ πολλαπλασίων. Οὐκ ἔν τῷ μὲν πρῶτον
 “ ² τὸ πιστεύουσαί σε (τὸ καὶ τὴν βασιλείαν σοὶ κατεργασμένον) τέ-
 “ των τῶν χρημάτων ὑπὸ σὲ πηγάσκει. Ἰθὺ δὲ, ἀναμνήθητι
 “ πῶς μερὰ ἡγᾶς τῷ κατὰ πρᾶξαι, ὃ νῦν κατὰ σφραγισμένους ἔ-
 “ χεις. Εγὼ μὲν οἶδ' ὅτι εὖ ἔω ἀντὶ νῦν πεπερασμένον μᾶλλον
 “ ³ σοὶ καταπραχθῆναι, ἢ πολλαπλάσια τέτων τῶν χρημάτων
 “ γνέσθαι. Εμοὶ πόνηται μείζον βλάβος καὶ αἰσχρὸν δοκεῖ εἶναι, τὸ
 “ παῦται νῦν μὴ καταχεῖν, ἢ τότε μὴ λαβεῖν, ὅσω περ χαλε-
 “ πώτερον ἐκ πλοσίων πένητα γνέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλοσίων καὶ
 “ ὅσω λυπηρότερον ἐκ βασιλείας ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ
 “ βασιλεύσασθαι. Οὐκ ἔν ἐπίσταται μὲν ὅτι οἱ νῦν σοὶ ⁴ ὑπήκοοι γνό-

“ nes ad militandum tecum excitâsti, & ad comparandum tibi
 “ imperium non solum quinquaginta talentis, (quæ hi jam à te
 “ capere se debere putant) sed multò pluribus æstimandum.
 “ Ergo primum fides quæ tibi habebatur (quæ regnum etiam
 “ tibi acquisivit) abs te his ipsis pecuniis venditur. Agedum,
 “ memoriâ repete quàm magni æstimâris id te efficere potuisse,
 “ quod jam tuam in potestatem redactum possides. Novi ego
 “ te optaturum potius fuisse ut tibi efficerentur quæ jam facta
 “ sunt, quàm ut pecunias multò majores iis, quæ nobis debentur,
 “ consequereris. Atqui mihi tantò majus damnum atque tur-
 “ pius esse videtur, non jam ea retinere, quàm tum non oc-
 “ cupâsse, quantò è divite pauperem fieri gravius est, quàm
 “ ab initio divitias non habuisse; quantòque acerbius est ex
 “ rege privatum palàm evadere, quàm ab initio non regnâs-
 “ se. Enimverò nôsti eos, qui tuo nunc subiecti sunt impe-

1 Κατεργασιαδ] MS. Eton. συγ-
κατεργασιαδ &c.

2 Τὸ πιστεύουσαί σε &c.] Sic rectè
locum legendum putavit Leuncl.
In MSto Eton. legitur — τὸ πιστεύ-
ουσαί σε, καὶ τὴν βασιλείαν σοὶ κατεργα-
σασθῆναι &c. In edit. Flor. & Steph.
— τὸ πιστεύουσαί σε, καὶ τὴν βασιλείαν
σοὶ κατεργασθῆναι τούτων &c. Sed
Stephano se tandem probavit lectio
Leuncl. Cæterum, hoc modo le-
git Murei. Οὐκ ἔν τῷ μὲν πρῶτον τὸ

πιστεύουσαί σε, τὸ τὴν βασιλείαν σοὶ κα-
τεργασθῆναι, &c. Idem cum Ama-
sæo sententiam interrogativè pro-
poni censet.

3 Σοὶ — ἢ πολλαπλάσια — γνέσθαι.]
Consule Cl. Blackwal. Class. Sacr.
p. 4. v. 2.

4 Ὑπήκοοι] In MSto Eton. edit.
vet. & Steph legitur ἰπήκοοι, quod
in ὑπήκοοι rectè Leuncl. & Murei. mu-
tandum censuerunt.

" μῆροι, ἔ¹ Φιλίᾳ τῇ σῇ ἐπέειπτοσαν ὑπὸ σὲ ἀρχεῖσθαι, ἀλλ'
 " ἀνάγκη² καὶ ὅτι ὅππῃ χειροῖεν ἂν πάλιν ἐλεύθεροι γίνεσθαι,
 " εἰ μὴ τις αὐτοὺς φόβῳ³ κατέχοι. Ποτέρως οὖν οἶσι μᾶλλον
 " ἂν φοβῆσθαι τε αὐτὰς, καὶ φρονεῖν τὰ πρὸς σε, εἰ ὁρῶεν σοι
 " ὅτ' ἔραπιώτας οὕτω Λακεδαιμόνους, ὥς νῦν τε μένοντας ἂν,
 " εἰ σὺ⁴ κελεύεις, αὐτίς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι· ἄλ-
 " λας τε, τῶν πρὸς σὲ ἀκρόντας πολλὰ ἀγαθὰ, ταχὺ ἂν
 " σοι⁵ πρὸς ὃ σὺ βέλοιο ὡς γίνεσθαι· ἢ εἰ καταδοξάσειαν
 " μήτε ἂν ἄλλας σοι ἐλθεῖν, δι' ἀπιστίαν ὅκ τῶν νῦν γενομένων,
 " τῶν τε αὐτοῖς εὐκτέρως εἶναι ἢ σοί; Ἀλλὰ μὴν ἔδεν πᾶσι
 " ἡμεῶν λειφθέντες ὑπείξαι σοι, ἀλλὰ πρὸς αὐτῶν διορίᾳ.
 " Οὐκοῦν νῦν καὶ τῶτο κίνειν⁶, μὴ λάβωσι πρὸς αὐτῶν
 " τινὰς τῶν, οἱ νομίζουσιν ὑπὸ σὲ ἀδικεῖσθαι, ἢ καὶ τῶν
 " κρείττωνας ὅτ' Ἰακεδαιμονίους, εἰαν οἱ μὲν ἔραπιώται ὑπὸ
 " ἁνῶνται πρὸς τυμὸν αὐτοῖς συστρατεύεσθαι, ⁴ εἰαν ὡς⁷ σοὶ
 " ἀναπράξωσι, οἱ δὲ Ἰακεδαιμόνιοι, διὰ τὸ δέεσθαι τ' ἔρα-
 " rio, non amicitia tuâ adductos fuisse ut tibi parerent, sed
 " necessitate: eosque libertatis recuperationem adgressuros,
 " nisi quis metus eos retineret. Utrum igitur magis eos arbi-
 " traris in metu futuros, & in partibus tuis perstuturos, si mi-
 " lites eo erga te animo esse viderint, ut & jam, si tu jubeas,
 " maneat, & celeriter, si sit opus, revertantur; atque alios,
 " præclara de te multa ex his audientes, celeriter ad te quam-
 " cunque ad rem eorum uti velis opera, accessuros; an si opi-
 " nionem conceperint neque venturos ad te alios, ob diffiden-
 " tiam ex iis ortam quæ modò facta sunt, & hos amicior in
 " ipsos esse animo quàm in te? Enimverò nequaquam mul-
 " titudine certè à nobis superati tibi cessere, sed præ inopia
 " præsidum. Quapropter hæc etiam in parte periculum est,
 " nè de his quosdam sibi sumant præfides, qui se injuriâ à te
 " adfici putant, vel etiam his præstantiores Lacedæmonios, si
 " milites quidem alacrius se cum iis expeditionem suscepturos
 " polliceantur, hi utique si pecunias à te debitas exigendo conse-
 " quantur, Lacedæmonii verò iis, propterea quòd exercitu in-

¹ Φιλίᾳ τῇ σῇ] Vide p. 321. n. 6.

² Κελεύεις,] Sic aptius scribi pu-
 tarent Steph. & Murel. Vulgò scri-
 bitur κελεύεις.

³ Πρὸς ὃ σὺ βέλοιο] MS. Eton,

ὅποτε βούλοιο —

⁴ Εἰαν παρὰ σε &c.] MS. idem
 habet εἰαν πρὸς σε. scil. χρημα-
 τα. & pro ἀναπράξωσι ibid. ἀναπρά-
 ξωσιν.

“πᾶς, ¹ συναινέσωσιν αὐτοῖς ταῦτα. Οἱ γὰρ οἱ νῦν ² ὑπὸ σοί
 “Θράκες ἡρόδοτος πολὺ ἂν προθυμότερον ἴοιεν ἐπὶ σε ἢ σὺν σοί,
 “ἐκ ἁδελόν· σὺ μὲν γὰρ κρατῶντες, θαλερὰ ὑπάρχει αὐτοῖς·
 “κρατεῖς μὲν ἢ σὺ, ἐλευθερία. Εἰ ἢ καὶ τῇ χώρᾳ προσοείδω
 “ἤδη τι δεῖ, ὡς σὺς ἔσῃς, πῶς αὖ οἱ, ³ ἀπαθῇ κακῶν αὐ-
 “τὴν εἶναι μᾶλλον, εἰ ἔτι οἱ στρατιῶται ἐκλαβόντες ἀ ⁴ ἐγκα-
 “λῶσιν, εἰρήνην καταλιπόντες οἴχοιντο, ἢ εἰ ἔτι τι μέλειεν ὡς
 “⁵ ἐν πολέμῳ, σὺ τε ἄλλως πειρῶο πλείονας τέτων ἔχων ⁶ ἀν-
 “τιπράσσειν δέουσαι, δεομένους τῇ ἐπιηθείῳ; Ἀργύριον ἢ πῶς
 “ἂν πλεονάζωσιν, εἰ τέτοις τὸ ὀφειλόμενον ἀποδοθῇ, ἢ
 “εἰ ⁷ ταῦτά τε ὀφείλοιο, ἄλλως τε ⁸ κρείττονας τέτων δεοί μι-

“digeant, de his adsentiantur. Obscurum certè quidem non
 “est, eos Thracas, qui tuo jam imperio subjecti sunt, multò
 “alacrius adversus te quàm tecum perrecturos: nam te im-
 “perium obtinente, servitus iis adest; te superato, libertas.
 “Quodd si etiam regioni jam nonnihil prospiciendum est,
 “quippe quæ tua sit, utro modo eam malis fore magis immu-
 “nem existimas, si milites hi receptis iis quæ non sine crimi-
 “natione poscunt, pace relictâ discedant; an si & hi ma-
 “neant tanquam in hostico, & tu des operam ut cum pluri-
 “bus, quàm ii sint, *militibus*, commeatu quibus erit opus, ad-
 “versus eos castra constituas? Utro præterea modo plus ex-
 “pendetur pecuniæ, si his debitum *stipendium* persolvatur, an
 “si & illud debeatur, & alii his potentiores sint mercede con-

1 Συναινέσωσιν αὐτοῖς ταῦτα.] No-
 ster K. Π. pag. 631. — ταῦτά σοι
 συναινέσων. Utrobique cum ταῦτα
 rectè forsan intellexeris κατέ.

2 ὑπὸ σοί.] MS. Eton. & edit.
 vet. ὑπὸ σὺ ἔσῃ. Sed sana est scri-
 ptura vulgata. *Thucyd.* l. 7. c. 64.
 — ὑπὸ Συνοικιστοῖς ἐπὶ τῷ γήρῳ ἔσῃ.
 Exemplis pluribus, quæ passim oc-
 currunt, citandis tempero.

3 ἀπαθῇ κακῶν.] Vocem ultimam
 non agnoscit MS. Eton. quam ta-
 men libri editi rectè representant.
Suid. ἀπαθῆς, ὃ μὴ πῶς κακῶν ἐλθε-
 ρός. Οἱ ἢ κακῶν πῶς πῶς ἀπαθῆς
 ἔμειναν.

4 ἐγκαλῶσιν.] Quo sensu venit

id verbi apud *Isocrat.* Trapez. pag.
 367. Ἀλλὰ δὴλοι ὅτι πᾶς μὲν τελευτήσας
 δραχμῆς ἐκλήλυσεν ἑμὲ χαλεπὸν ἔμπε-
 Idem orat. contra Euthyn. pag.
 402. ταῦτά τελευτήσας μὲν ἐπὶ τῷ
 ὅτι χαλεπὸν ἔμπε, ἀλλ' ἔσῃ.

5 ἐν πολέμῳ.] Ad p. 551. n. 2.

6 ἀντιπράσσειν δέουσαι.] In lexicis
 reperitur sine auctore. Eo tamen
 ulus est & *Herodian.* l. 3. c. 4.

7 ταῦτά.] Vide p. 547. n. 1.

8 κρείττονας.] *Leuncl.* & *Amas.*
 vertunt majores copia, major exerci-
 tus; quasi scripserat hic auctor
 πλείονας τέτων, uti paulò suprà. Sed
 aliud sonat vox κρείττονας, scil. ar-
 mis potentiores, alios qui superent, eo-
 rumque

“οὐδ’ οὐκ; Ἀλλὰ γὰρ Ἡρακλείδῃ, ὡς πρὸς ἐμὲ ἐδήλῃ, πάν-
 “πολυ τὸτο δεκά τὸ δαγύριον εἶναι. Ἡ μὲν πολὺ γὰρ ἐστὶν ἑ-
 “λαττον νῦν σοι καὶ λαβεῖν τὸτο καὶ ἀποδοῦναι, ἢ, πρὶν ἡμᾶς
 “ἐλθεῖν πρὸς σε, τὸ δέκατον τὸτο μέρος. ² καὶ γὰρ ὁ δριθμὸς
 “οὐρίζων ἐστὶ τὸ πολὺ καὶ ὀλίγον, ἀλλ’ ἡ δύναμις ἔτε ἀποδιδόν-
 “τος καὶ ἔτε λαμβάνοντος. Σοὶ ᾗ νῦν ἡ κατ’ ἐνιαυτὸν πρόσσδος
 “πλείων ἐστὶν, ἢ πρόσθεν τὰ παρόντα, ἀκέκμησθαι. Εγὼ μὲν,
 “ὡς Σεύθῃ, ταῦτα, ὡς φίλῃ σου ὄντος, σὺ παρενοχλήμην, ὅπως
 “σύ τε ἄξιός δοκίμης εἶναι ὧν οἱ θεοὶ σοι ἔδωκαν ἀγαθῶν, ἐγὼ
 “τε μὴ διαφθαρεῖν ἐν τῇ στρατιᾷ. Εὐ γὰρ ἴσθι ³ ὅτι νῦν ἐγὼ ἔτ’
 “ἀν ἐχθρὸν κακῶς ποιῶμαι βελομήδης διωθθεῖν σὺν ταύτῃ τῇ
 “στρατιᾷ, ἔτ’ ἀν, εἰ σοι πάλιν βελομήνῃ βοηθῆται, ἱκανὸς ἀν-
 “γχοίμην. Οὕτω γὰρ πρὸς ἐμὲ ἡ στρατιὰ διάκειτο. Κάτιτοι αὖ-
 “τιν σε μάρτυρα σὺν τοῖς θεοῖς εἰδόσι ποιῶμαι, ὅτι ἔτε ἐγὼ ἑ-
 “χω παρὰ σὺ ἐπὶ τοῖς στρατιώταις ἔδεν, ἔτε ἤτησαι πῶποτε εἰς

“ducendi? At enim Heraclidæ, uti mihi declarabas, hæc pe-
 “cunia per esse magna videtur. Atqui certè pecunia hæc, sive
 “eam accipias sive persolvas, multò minor est tibi nunc, quàm
 “pars ejus esset decima, priusquam ad te venimus: non enim
 “numerus est qui multum ac parvum definit, sed facultas tum
 “ejus qui dat tum ejus qui accipit. Tibi verò jam major est
 “singulos in annos proventus, quàm prius facultates, quas pos-
 “sidebas, omnes. Equidem, Seuthe, ità tibi, tanquam amico,
 “prospiciebam, ut & tu dignus iis bonis videreris, quæ dii ti-
 “bi dederunt, & ego in exercitu non opprimerer. Nam cer-
 “tè te scire volo me exercitûs hujus ope neque hostem, si ità
 “vellem, damno adficere posse, neque posse, si rursus vellem
 “opem tibi ferre, idoneum ei ferendæ me præstare. Eo scili-
 “cet erga me animo est exercitus. Atqui teipsum cum diis
 “qui omnia nôrunt testem adhibeo, me neque militum causâ
 “quidquam abs te habere, neque unquam proprium in usum

rûmque adedò injurias propulsare
 valeant & ulcisci. Sic modò suprâ
 — καὶ τῶν κρείττους τὸς Λακιδαι-
 μόνους &c.

1 Ἡρακλείδῃ.] MS. Eton. Ἡρακλεί-
 δης &c.

2 Οὐ γὰρ ὁ ἀριθμὸς &c.] Idem
 MS. sic locum repræsentat, Οὐ γὰρ

δριθμὸς ἐστὶν ὁ οὐρίζων &c. Sed rectè
 Atticèque dicitur οὐρίζων ἐστὶ pro οὐρί-
 ζει. Vide p. 554. n. 1.

3 Οἱ νῦν ἐγὼ οὐτ’ ἀν ἐχθρὸν &c.]
 In MSto Eton. alius est verborum
 ordo; nimirum hic οὐτ’ ἀν ἐχθρὸν
 βελομήδης ἐγὼ κακῶς ποιῶμαι &c.

“ τὸ ἴδιον τὰ ἐκείνων, ἔτε αὐτὸς ὑπέσχετο μοι ἀπότησθαι. Ομνυμι δὲ
 “ σοι μηδ’ ἀποδιδόντος δέξασθαι, εἰ μὴ καὶ οἱ σπλιώται ἐμελ-
 “ λον τὰ ἐαυτῶν συναπολαμβάνειν. Αἰσχρὸν γὰρ ἦν τὰ μὲν ἐμὰ
 “ ἀλαπεπράχθαι, τὰ δὲ ἐκείνων ὡς εἰορᾶν ἐμὲ κακῶς ἔχοντα,
 “ ἄλλως τε καὶ τιμώμενον ὑπ’ ἐκείνων. Καίτοιγε Ἡρακλείδῃ λη-
 “ ρος πάντα ἐδόκει εἶναι ² πρὸς τὸ δργύριον ἔχειν ὅκω πάντος
 “ τρέψαι· ἐγὼ δὲ, ὦ Σεύδη, εἰδὲν νομίζω γε ἀνδρὶ, ἄλλως τε
 “ καὶ ἄρχοντι, κάλλιον εἶναι κτῆμα εἰδὲ λαμπρότερον δρετῆς καὶ
 “ δικαιοσύνης καὶ θυνασιότητος· ὁ γὰρ ταῦτα ἔχων πλεῖστα μὲν ὄν-
 “ των φίλων πολλῶν, πλεῖστα δὲ καὶ ἄλλων βελομενῶν χυρέσθαι·
 “ καὶ εὖ μὲν πράττειν ἔχει τὰς συνηθησμενύς· εἰάν δέ τις σφα-
 “ λῇ, εἰσπανάξῃ τὴν βοήθησόντων. Ἀλλὰ γὰρ εἰ μήτε ἐκ τῶν ἐμῶν
 “ ἔργων κατέμαθες ὅτι σοι ὅκω τῇ ψυχῇ φίλος ἦν, μήτε ἐκ τῶν
 “ ἐμῶν λόγων διώσασθαι τὴν γνώμην, ἀλλὰ ὅττι τὴν στρατιωτῶν
 “ λόβης κατανόησον· ³ παρήδα γὰρ, ⁴ καὶ ἡκεῖς εἰς ἔλεγον οἱ ψέ-

“ *ea* petiisse, quæ illorum erant, neque *ea* quæ mihi pollicitus
 “ es postulasse. Imò jurejurando tibi adfirmo me nec acceptu-
 “ rum *ea* fuisse, si obtulisses, nisi etiam milites debita *ipsis* sti-
 “ pendia simul essent accepturi. Nam turpe fuisset res meas
 “ quidem esse confectas, res verò illorum, malè licèt se habe-
 “ rent, me negligere, præsertim cùm ab illis honore fuerim
 “ ornatus. At enim Heraclidæ omnia nugæ videntur esse præ-
 “ argento quâvis ratione comparato: ego verò, Seuthe, nul-
 “ lam certè arbitror esse homini, ac præsertim ei qui cum im-
 “ perio sit, possessionem pulchriorem vel splendidiorem virtu-
 “ te & justitiâ & generositate: nam qui his præditus est, di-
 “ ves est *propterea* quòd ipsi multi adsint amici, dives etiam
 “ quòd alii *ipsi* adeste velint; & cùm fortunâ utitur prosperâ,
 “ habet qui unâ gaudeant; sin qua res ipsi minùs succedat,
 “ eorum non est inops qui opitulentur. Enimverò si neque de
 “ factis meis perspexisti me amicum tibi ex animo fuisse, ne-
 “ que ex verbis meis id cognoscere potes, saltem militum ver-
 “ ba considerato: aderas enim, & quæ illi dicerent, qui vi-

1 Περιεργῶν] In edit. vet. legitur
 περιεργῶν: quod in περιεργῶν rectè mu-
 tārant Steph. & Leuncl. Cæterum
 MS. Eton. habet περιεργῶν.

2 Πρὸς τὸ &c.] Comparationi
 itidem inservit ea præpositio apud

Platon. epist. 7. p. 1284. edit. Fran-
 cof. — τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ αὐτῷ ἐν ὡς
 ταῦτά μοι βλαῖον.

3 Παρήδα γὰρ.] Lege p. 545.

4 Καὶ ἡκεῖς εἰς] Muretus maluit
 — καὶ ἡκεῖς αὐτῷ &c. In MS. Eton.
 C c c c legi.

“ μιν ἐμὲ βυλόμενοι. Κατηγόρην μὲν γάρ με πρὸς Λακεδαι-
 “ μονίους, ὡς σὲ πρὸς πλείονος πισοίμην ἢ Λακεδαιμονίους· αὐ-
 “ τοὶ δ’ ἐνεκάλαν ἐμοί, ὡς μᾶλλον ἐλοίμην ὅπως τὰ σὺ κα-
 “ λῶς ἔχοι, ἢ ὅπως τὰ ἑαυτῶν· ἔφασαν δὲ με καὶ δῶρα ἔχειν
 “ πρὸς σὲ. Καίτοι τὰ δῶρα ταῦτα πότερον οἶσι αὐτοὺς, κα-
 “ χόνοιάν τινα ἢ ἐνιδόντας μοι πρὸς σέ, αἰτιάσασθαι με ἔχεν πα-
 “ ρα σὲ, ἢ παρορμήσαν πολλὴν πρὸς σὲ κατανοήσαντας; Εγὼ
 “ μὲν οἶμαι ἅπαντας ἀνθρώπους εὖ νοίαν δεῖν δοπεδείκνυσθαι τέ-
 “ τω, παρ’ ἧς ἂν τις δῶρα λαμβάνῃ. Σὺ δὲ, πρὶν μὲν ὑπη-
 “ ρεῖσθαι τι πρὸς ἐμὲ, ἐδέξω ἡδέως ἔομμασι καὶ φωνῇ ἔξενίοις,
 “ καὶ ὅσα ἔσσιτο ὑπὸ χνέμενος ὅσα ἐνεπίμπλασθαι· ἐπεὶ ᾧ κατέ-
 “ πρᾶξας ἀπέβλεψα, καὶ γένηται ὅσον ἐγὼ ἐδιωάμην μέγιστος,
 “ νῦν ἔγωγε με ἄλκιμον ὄντα ἐν τοῖς στρατιώταις πολυμᾶς ἑτοιμαῖν;

“tuperare me volebant, audiebas. Nimirum in eo me co-
 “ ram Lacedæmoniiis accusabant, quasi te pluris quàm Lace-
 “ dæmonios facerem; iidem mihi objiciebant, malle me tuis
 “ quàm ipforum rebus consultum; etiam munera me aiebant
 “ abs te accepisse. At verò munerum horum abs te accepto-
 “ rum utrùm eos, quòd malevolentiam in me quandam erga
 “ te animadverterent, me infimulasse existimas, an quòd stu-
 “ dium erga te summum perspicerent? Equidem arbitror ne-
 “ minem non benevolentiam erga illum declarare debere, à
 “ quo munera acceperit. Tu verò me, priusquàm ullà in
 “ re operam tibi navassem, suaviter & vultu & voce & do-
 “ nis hospitalibus exceperisti; nec quæ futura essent pollicen-
 “ do satiatus fuisti: at posteaquam perfecisti quæ volebas, &
 “ meâ quantam ego dare potui operâ maximus evasisti, nunc
 “ ita me apud milites honore spoliatum audes contemnere?

legitur καὶ ἡμεῖς αὖ ὅτι. In eodem
 ante κατανοήσαν reperiatur πάντας.

1 ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως ὅτι. Ibidem le-
 gitur ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως ὅτι.

2 Ενιδόντας μοι] Vulgò ἐνιδόντας
 μοι ὅτι. Sed reponendum μοι Steph.
 & Leuncl. statuerunt. Verbo cog-
 nato casum eandem tribuit & Phi-
 zarch. in Romulo, p. 21. edit. Pa-
 ris. ἐνιδόν δὲ τῶν παρορμήσαν τὸ παρρη-
 λίστοι καὶ ὅτι. Additur etiam non-
 nunquam præpositio, ea licet jam

verbo inhæreat: Thucyd. l. i. c. 95.
 ὅτι καὶ ἐν τῇ Παιονίᾳ ἐκείδον —

3 Πάντας ἀνθρώπους — παρ’ οὗ ἂν
 τις] Vide p. 252. n. 6. Caterum,
 MS. Eton. dat — πάντας ἀνθρώπους
 εὖ νοίαν νομίζον δὲ ἀποδείκνυσθαι τέτρω,
 παρ’ ἧς ἂν δῶρα τις λαμβάνει.

4 Περιορᾶν;] Post verbum hoc
 ponendam interrogationis notam
 censuit Stephanus; cui libens ac-
 cedo.

“ Ἀλλὰ μὴν ὅτι σοὶ δόξῃ δόποδ' ἔναι πιστεύω καὶ τὸν χρόνον διδά-
 “ ξειν σε, καὶ αὐτὸν γὰρ σε ἐκ ἀνέξεως τὰς σοὶ παρομιχὰς εὐεργε-
 “ σίαν ὁρῶντα ἐγκαλεῖνταί σοι. Δέομαι ἔν σ'· ὅταν ἀποδίδως,
 “ παρομιχάσαι ἐμὲ ὡς αἱ τοῖς στραπώταις τοῖς πῶτον ποίησαι, οἷόν
 “ περ ἔ παρ' ἐλαθεῖς.”

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Σεύθης ¹ κατηράσατο τῷ αἰτίῳ ἔ μὴ πά-
 λαι δόποδε δόσῃ τ' μισθόν· (καὶ πάντες τ' ² Ἡρακλείδην ὑπώπ-
 τεύουσι εἶναι) ³ Εγὼ γάρ, ἔφη, ἔτε διενεχθήην πῶποτε δόποσερῆσαι,
 ἀποδώσω τε. Ἐξηῦθεν πάλιν εἶπεν ὁ Ξενοφῶν, Ἐπεὶ τίινυν ἀπο-
 δίδοναι βέλῃ, νῦν ἐγὼ σε δέομαι δι' ἐμὲ ἀποδιδόναι, καὶ μὴ
 παρεῖναι με διὰ σε ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ νῦν τε καὶ ὅτε
 πρὸς σε ἀφικόμεθα. Οὐδ' εἶπεν, Ἀλλὰ ἔτε τοῖς στρατιώταις ἔση
 δι' ἐμὲ ἀλημότερος· ἂν τε μένης παρ' ἐμοὶ χιλίας μόνους ὀπλίτας
 ἔχων, ἐγὼ σοὶ ⁴ τὰ τε χωρία ἀποδώσω ἔ ταῖλα, ἃ ὑπεσχόμην.

“ At enim confido tempus ipsum te docturum ut quod debes
 “ persolvendum esse statuas; téque aded ipsum non amplius
 “ laturum ut eos, qui sua in te profuderunt beneficia, tecum
 “ de stipendiis expostulare videas. Itaque te oro ut, cum de-
 “ bita persolvis, talem me apud milites, qualem accepisti, red-
 “ dere studeas.”

Hæc cum Seuthes audiisset, execrabatur eum per quem ste-
 tisset, quo minus stipendium jam dudum persolutum fuisset:
 (atque eum omnes Heraclidem esse suspicati sunt) Ego enim,
 inquit, neque in animo unquam habui vos illo fraudare, &
 persolvam. Tum rursus Xenophon, Quandoquidem igitur
 persolvere statuis, jam ego te rogo ut per me persolvas, ne-
 que me alio propter te nunc apud exercitum loco neglectum
 relinquant, atque quo fuerim id temporis cum ad te venimus.
 Et ille, Per me verò, ait, neque apud milites eris inhono-
 rator; & si cum solis mille gravis armaturæ militibus apud
 me manseris, ego tibi & castella dabo & alia, quæ promisi.

¹ Κατηράσατο] MS. Eton. κατη-
 γρήσατο.

² Ἡρακλείδην ὑπώπτουσαι] Idem
 MS. post Ἡρακλείδην exhibet τοῦ-
 τος.

³ Εγὼ γάρ, ἔφη,] Perperam apud
 edit. Flor. Steph. Lenncl. aliâque

scribitur, Εγὼ γάρ, ἔφη, &c. MS.
 Eton. omnino rectè dedit — ἔφη,
 scil. Seuthes.

⁴ Τὰ τε χωρία δόποδ' ὅσω καὶ &c.]
 Respice pag. 540. Cæterum, MS.
 Eton. exhibet — καὶ τὰ ἄλλα πάν-
 τα, ἃ &c.

¹ Ο ἥ παλιν εἶπε, Ταῦτα μὲν ἔχειν ἔτῳς ἔχ' οἷόν τε· ἀποπέμ-
πε ἥ ἡμᾶς. Καὶ μὲν, εἶπε ὁ Σεύθης, καὶ ἀσφαλέστερον γὰρ σοὶ
οἶδα ὅτι παρ' ἐμοὶ μένειν ἢ ἀπέναι. Ο ἥ παλιν εἶπεν, Ἀλλὰ τ'
μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ· ἐμοὶ ἥ μένειν ἔχ' οἷόν τε· ὅπως δὲ ἂν
ἐγὼ ἐντιμώτερος ᾶ, νόμιζε ἔσσι τῆτο ἀγαθὸν ἔσεσθαι. Ἐντεῦθεν
λέγει Σεύθης, ² Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω, ἀλλ' ἢ μικρόν τι, καὶ
τῆτό σοι δίδωμι, ³ τάλαντον· βῆς δὲ ἑξακκοσίας, καὶ πρῶτα
εἰς πετρακιοχίλια, καὶ ἀνδράποδα εἰς ἑκασι καὶ ἑκατόν.
Ταῦτα λαβὼν, ⁴ καὶ οὗ τ' ἀδικησάντων σε ὁμήρους πρὸς λα-
βὼν, ἀπθι. Γελάσας ὁ Ξενοφῶν εἶπεν, Ἦν ἔν μὴ ἑξαρκῇ ταῦ-
τα εἰς τ' μισθόν, τίνος τάλαντον φήσω ἔχειν; Ἀρ' οὐκ ἐπειδὴ
μοι καὶ ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, ⁵ ἄμεινον φυλάττεσθαι οὗ πέ-
τρεας; Ἡκεῖς ἥ πρὸς ἀπειλὰς. Τότε μὲν δὴ αὐτὸς ⁶ ἔμειναν.

Rurfus Xenophon, Fieri non potest, inquit, ut hæc ità se ha-
beant : quin nos dimittito. Atqui, ait Seuthes, novi certè tu-
tius futurum tibi si apud me maneat, quàm si discedas. Ille
rurfus, Laudo sanè, inquit, curam tuam : at mihi nequaquam
integrum est manere : verùm ubicunque ego honoratior fue-
ro, id *velim* existimes è re tuâ etiam futurum. Ibi tum Seu-
thes, Argenti nihil, ait, nisi paulum aliquid, habeo : atque
hoc, *unum scilicet talentum*, tibi do : boves *mibi sunt* sexcen-
ti, oviùmque circiter quatuor millia, & mancipia ferè cen-
tum & viginti. His acceptis, obsidibùsque eorum qui te læ-
serunt adsumptis, abito. Subridens Xenophon, Si tandem,
ait, hæc ad stipendia *persolvenda* non suffecerint, cu us talen-
tum *me* habere dicam? Annon, quoniam mihi abeunti peric-
ulum imminet, ut mihi à lapidibus caveam satius fuerit?
Audisti certè minas. Ac tum quidem isthic manserunt.

1 Ο δὲ παλιν &c.] Hæc omnia,
quæ reperiuntur inter *ὑποχόμεναι* &
Ο δὲ παλιν εἶπεν, Ἀλλὰ &c. in MSto
Eton. defunt.

2 Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω, ἀλλ' ἢ &c.]
Inspice p. 307. n. 6.

3 Τάλαντον.] Consule indicem
huiusmodi vocibus explicandis de-
stinatum.

4 Καὶ τὰς τῶν ἀδικησάντων &c.]
Scil. Thynorum : de quibus lege
p. 535.

5 Ἀμεινον φυλάττεσθαι τὰς πέτρεας ;]
Dubium non est, quin illas hic
ἀπειλὰς intelligat Xenophon, qua-
rum meminerat p. 546. atque adeò
rectè Sieph. & Leuncl. *πίτρες* repo-
nendum curârunt ; cùm pro eo MS.
Eton. & edit. vet. exhibeant *ἰχθύες* ;
Ad illam emendationem apertè
ducit verbum *καταλωδίστα*, quo
Arcas ille, Xenophonti inimicus,
suprà, loco citato, usus est.

6 ἔμειναν,] MS. Eton. dat *ἔμειν*.

Τῇ δ' ὑστεραία ἀπέδωκεν αὐτοῖς ἃ ὑπέχετο, καὶ οὖν ταῦτα ἐλάσσοντας σὺνέπεμψεν. Οἱ ᾗ στρατιῶται ¹ τέως μὲν ἔλεγον ὡς Ξενοφῶν οἰχοῖτο πρὸς Σεύθην οἰκήσων, καὶ ἃ ὑπέχετο αὐτῷ ἀποληψόμενοι· ἐπεὶ ᾗ αὐτὸν ἤκοντα εἶδον, ἤδησαν τε ἔκ προσέ-
θεον. Ξενοφῶν δ', ἐπεὶ εἶδε Χαρμῖνον καὶ Πολύνεικον, ² ταῦτα, ἔφη, καὶ σέσωσται δι' ὑμᾶς τῇ στρατιᾷ, καὶ ὡς ἀδίδωμι αὐτὰ ἐγὼ ὑμῖν· ὑμεῖς ᾗ ³ Διαπτήμενοι διάδοτε τῇ στρατιᾷ. Οἱ μὲν οὖν, ὡς ἑλασσόντες καὶ λαφυροπώλας καταστῆσαντες, ἐπώλυν, καὶ ⁴ πολλὴν εἶχον αἰτίαν. Ξενοφῶν ᾗ ἔκ προσῆς, ἀλλὰ φανερός ἦν οἴκαδε ὡς ἀσκευαζόμενος· ⁵ καὶ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο Ἀθήνησι περὶ Φυγῆς. Προσελθόντες ᾗ αὐτῷ οἱ Ἰππιδεῖοι ἐν τῷ στρατεύματι, εἰδόντο μὴ ἀπελθεῖν ⁶ πρὶν ἀπαράγοι τὸ στρα-
τευμα, ⁷ καὶ Θίμβρωνι ὡς ἀδοίῃ.

Postridie *Seuthes* quæ pollicitus iis fuerat tradidit: simulque misit qui ea abigerent. Milites autem interea aiebant Xenophontem ad *Seuthen* profectum esse ut apud eum habitaret, eaque reciperet quæ ipsi *Seuthes* promiserat: verum ubi redeuntem eum viderunt, lætati sunt & ad eum adcurrerant. Xenophon autem, posteaquam Charminum & Polynicum vidit, Hæc, inquit, per vos exercitui conservata sunt, eademque vobis ego trado: vos his divenditis exercitui pecuniam inde coactam distribuite. Et illi quidem, his acceptis & manubiarum venditoribus constitutis, ea vendebant, & magnoperè accusabantur. At Xenophon ad eos non accedebat, sed palàm se ad iter in patriam comparabat: necdum enim Athenis suffragium de eo in exilium mittendo latum erat. Cùm verò quidam de exercitu idonei ad eum accessissent, orabant nè prius discederet quàm copias abduxisset, & Thimbroni tradidisset.

1 Τέως μὲν] Vide p. 368. n. 5.

2 Ταῦτα, ἔφη, &c.] Id jam respicit auctor, quod antea p. 561. Lacedæmoniis dixerat: Οἶμαι ἂν οὖν, ἔφη, ἡμεῖς ἀπολασθῆναι τῇ στρατιᾷ τὸν οἰκόμενον &c. Adde Eurylochi verba, quæ p. 556. reperire est.

3 Διαπτήμενοι] Vide p. 530. n. 5.

4 Πολλὴν εἶχον &c.] Adi p. 546. n. 3.

5 Οὐ γάρ πω ψῆφος &c.] Lege sis hæc de re scripta in *Dissertat.* I. K. Π. præmissæ p. 5 & seq. Cæterum, idem loquendi genus usurpat *Thucyd.* l. I. c. 119. — Ψῆφον ἐπῆκτο ἰππιδεῖοι ἐπὶ τῷ στρατεύματι &c. Ibid. c. 125.

— Ψῆφον ἐπῆκτο &c.

6 Πρὶν ἀπαράγοι] MS. Eton. πρὶν ἀπὸ ἀπαράγοι &c.

7 Καὶ Θίμβρωνι] De quo p. 542.

Ενπεῦθεν διέπλευσαν εἰς Λάμφακον· καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρας υἱὸς δ' τὰ ἐνύπνια¹ ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. Οὗτος συνήδετο τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἐπέ-
 στω· καὶ ἡρώτα αὐτὸν πόσον χρυσίον ἔχῃ. Ο δ' αὐτῷ ἐπιμόσους
 εἶπεν, ² ἢ μὴν ἔσταις μὴδ' ἐφόδιον ἱκανὸν οἰκαδε ἀπίνῃ, ³ εἰ μὴ
 ἐπόδοίῃ τ' ἵππον ἢ ἀμφὶ αὐτὸν εἶχῃν. Ο δ' αὐτῷ οὐκ ὀπί-
 στευεν. Επεὶ δ' ⁴ ἐπεμφαν Λαμφακῆν οἱ Ξένια τῷ Ξενοφῶντι,
 καὶ θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεσήσατο τὸν Εὐκλείδην, ἰδὼν τὰ ἱε-
 ρὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν ὅτι πείθοιτο αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα.
 Ἀλλ' οἶδα, ἔφη, ὅπ, καὶ μέλλῃ ποτὲ γηῆσεσθαι, Φανείλαι τι ἐμ-
 πόδιον, εἴαν μὴδ' ἄλλο, σὺ σωτῶ. Συνομιολόγῃ ταῦτα ὁ Ξε-
 νοφῶν. Ο δ' εἶπεν, Εμπόδιος γάρ σοι ὁ Ζεὺς ὁ Μελίχιος ἐστὶ.

Hinc in Lampsacum velis transmiserunt; ac Xenophonti Euclides vates Phliasius, ejus Cleagoræ filius, qui somnia in Lyceo pinxit, fit obviuus. Is Xenophonti, quod saluus rediisset, gratulabatur; eumque interrogabat quantum auri haberet. Hic ei jurejurando interposito dixit, nè quidem certè domum redeunti viatici satìs fore, nisi equum venderet & quæ circa se haberet. Ei fidem non habebat Euclides. At posteaquam Xenophonti hospitalia dona misissent Lampsaceni, atque ille Apollini sacra faciens Euclidem juxta se constitisset, intuitus exta Euclides credere se jam aiebat ipsi non esse pecuniam. At certè video, ait, etiamsi olim adfutura sit, impedimentum quoddam adparere, si nullum aliud, tu tibi eris impedimento. Confitebatur hæc Xenophon. Et ille, Impedimento nimirum, ait, tibi est, Jupiter Milichius: *συνώμιον*

1 Εἰς Λυκείῳ] De Lyceo consule *Archæolog. Græc.* l. i. c. 8.

2 ἢ μὴν] Vide pag. 480. n. 3. Adde p. 539. n. 3.

3 Εἰ μὴ ἐπόδοι τ' ἵππον] Equum hunc Epidaurium fuisse tradit *Ælian.* H. V. lib. 3. c. 24. Epidaurum autem equis fuisse celebrem docet *Virgil* *Georg.* l. 3. v. 44. — domitrixque Epidaurus equorum.

4 Επεμψας — ξένια] *Adi* p. 333. n. 1.

5 Ὁ Ζεὺς ὁ Μελίχιος] Jovis hanc

ἱππονομίαν sæpè agnoscunt auctores.

Thucyd. l. i. c. 126. Εστὶ γὰρ ἢ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἱερὰ Μελίχιος μερίση, &c. ubi vide quæ *Cl. Duker.* notavit. *Aristoph.* *Neph.* v. 407.

Νὴ Δι', ἔγωγ' ἐν ἀπὸ τῶν ἐπιμψῶν ποτὲ Διασίοντιν *Schol.* Ἀθήνησιν ἱερὰ Μελίχιος Διὸς, μὲν δὲ &c. Adde *Meurs.* in *Thef.* cap. 7. Ceterum, deos plures idem illud cognomen sortitos esse ex *Pausan.* l. 10. ferè extremo constat.

καὶ ἐπὶ ῥέλο εἰ ἤδη ποτὲ θύσειεν, ὥσπερ οἶκοι, ἔφη, εἰώθειν ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι καὶ ὀλοκαυτῶσαι. Ο ἦ ἐκ ἔφη ἔξ ὅτε ἀπεδήμησε περὶ θυκέναι τέτρω τῷ θεῷ. Συνεβέβλευσεν ἔν αὐτῷ ² θύεσθαι, καὶ ἔφη συνοίσειν Ἰππὶ τὸ βέλπιον. Τῇ δὲ ὑπεραίει ὁ Ξενοφῶν ³ παρελθὼν εἰς Οφρύγιον ἐθύετο, καὶ ὀλοκαυτῶ ⁴ χοίρους τῷ πατρὶϊ νόμῳ· καὶ ἐκαλλιέρε. Καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώτοντες τῷ στραπύματι· καὶ

que interrogabat anne jam aliquando rem sacram fecisset, quemadmodum domi, inquit, ego pro vobis sacrificare totaque victimas exurere solebam. Negabat Xenophon se ex quo patriâ absuisset deo huic sacrificasse. Quare suadebat Euclides ut ei rem sacram faceret, idque ipsi profuturum aiebat. Postero autem die Xenophon ad Ophrynum progressus rem sacram faciebat, & porcos ritu patrio totos cremabat; estque tum perlicitum. Atque eodem die venit Biton unaque cum eo Euclides, qui pecuniam exercitui daturi essent: & hi

1 Ολοκαυτῶν.] Holocaustorum non infrequens est mentio apud τὰς ἔξω. Noster K. Π. p. 599. ἐθυσαν τῷ Διὶ, καὶ ὀλοκαυτῶσαν τὰς ταύρους· ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ, καὶ ὀλοκαυτῶσαν τὰς ἵππους. De Gallis Strabo l. 4. p. 303. βοσκήματα ἔσποντοῖα θηρία καὶ ἀγρῶπες ὀλοκαυτῶν. Meirodor. in Ionicis, citante Plutarcho Sympos. l. 6. quaest. 8. — Σμυρναῖον τὸ παλαιὸν Αἰολαῖς ὅστις θύσει Βερερᾶς τῶρον μέλαινα, ἔσποντοῖα, ἀντίδροι ὀλοκαυτῶσιν.

2 Θύεσθαι, καὶ ἔφη &c.] MS. Eton. dat θύεσθαι καὶ ἂν εἰώθειν, καὶ ἔφη &c. Perperam edit. vet. θύεσθαι, καὶ ἔφη &c.

3 Παρελθὼν.] Minus rectè Steph. παρελθὼν εἰς &c. Vide p. 502. n. 5. Ceterum, in MSto Eton. & edit. vet. participium omittitur.

4 Χοίρους τῷ πατρὶϊ &c.] Varro de Re Rust. l. 2. c. 4. Ab suillo genere pecoris immolandi initium primum sumptum videtur: cuius vestigia &c. Vide Mansf. Eleusin. c. 7. &

Bochari. Hieroz. l. 3. c. 29. Ceterum, MS. Eton. pro πατρὶϊ exhibet πατρὶα. minus rectè, si Grammaticos audiamus. Thom. Magist. Πατρὶα, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρῆνται — πᾶτεραι δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἱερῆ. Anthon. Πάτεραι Πατρίων καὶ Πατρικῶν διαφέρει· Πατρὶα μὲν τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρῆνται· Πατρικὰ, οἱ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτεραι δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἱερῆ. Thucyd. l. 4. c. 118. — πατρίους νόμοις χροῦμενοι — ubi MS. quidam dat πατρίους. Idem l. 8. c. 76. — τὰς πατρίους νόμους — ubi MSS. πατρίους. Alian. H. V. l. 7. c. 19. καὶ το πᾶτεραι αὐτοῖς ἱερῆ. ubi è Mstis Periz restituit πᾶτεραι, cum antea legeretur πατρίων. Lucian. Solocist. haud ita longè ab init. ἰκαίως ἔχω τὰ πατρία, — ubi vide quae notavit Grav. Idem in Patriæ encom. propè ab init. habet — θύει πατρίων. Certant, uti vides, inter se librarii & Gram. inter quos licet arbitratu tuo componas.

¹ Ξενοῦνται τε τῷ Ξενοφῶντι, ὃς ἵππον, ὃν ἐν Λαμφάκῳ ἀπέδοτο πενήτηντα δαρεικῶν, ὑποπτεύοντες αὐτὸν δι' ἐνδεῖαν πεπρακέναι, ὅτι ἤκουον αὐτὸν ἡδεῖν τῷ ἵππῳ, λυσίμυροι ἀπέδοσαν, καὶ τὴν τιμὴν οὐκ ἤθελον ἀπολαβεῖν.

Εντεῦθεν ἐπορεύοντο ² Διὰ τὴν Τροίαν, καὶ ὑπερβάντες τὴν Ἰδην, εἰς Αντανδρον ἀφικνούμεται πρῶτον· εἰς ὧν θάλασσαν πορδύμυροι ³ τῆς Λυδίας, εἰς Θήβης πεδίον. Εντεῦθεν δὲ Ατραμυθίαν καὶ Κερτονίαν παρ' Αταρνέα εἰς Καίκαν πεδίον ἐλθόντες, ⁴ Πέργαμον καταλαμβάνουσιν τὴν Μυσίαν. Ενταῦθα δὲ Ξένος Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλει τῆς Ερετριέως γυναικὶ, καὶ Γοργίωνος καὶ Γογγύλης μητρὶ. Αὕτη δὲ αὐτὰ φεράζει ὅτι Ασιδάτης ἐστὶν ἐν τῷ πεδίῳ, ἄνθρωπος Πέρσης· τῆτον ἔφη αὐτὸν,

cum Xenophonte hospitium faciunt, equumque quem Lampfaci quinquaginta daricis vendiderat, quod suspicarentur Xenophontem eum propter inopiam vendidisse, quoniam illum equo delectari audierant, cum redemissent Xenophonti reddiderunt, pretiumque ejus redempti à Xenophonte recipere noluerunt.

Hinc per Trojam profecti sunt, & superatâ Idâ primò ad Antandrum perveniunt; deinde propter mare Lydiæ itinere factò, ad Thebes campum. Illinc per Atramyttium & Certonium juxta Atarnen ad Caici campum profecti, Pergamum Mysiæ urbem perveniunt. Hic Xenophon hospitio excipitur apud Hellada Gongyli Eretrienfis uxorem, & Gorgionis Gongylique matrem. Significat autem hæc ipsi Asidaten esse in planitie, hominem natione Persam: hunc aiebat,

¹ Ξενοῦνται τε τῷ &c.] *Amas.* veritit invitârunt illi quidem Xenophontem &c. Rectius, opinor, *Leuncl.* in hunc modum — hi cum Xenophonte hospitii necessitudine inisâ &c. Infra paulò aliâ usus structurâ Noster dicit, ξυνῶνται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι &c. ubi ξυνῶνται παρὰ πρὶν sonat hospitio excipi &c.

² Διὰ τὴν Τροίαν,] MS. Eton. exhibet Τρωάδ &c. Sed satis sana est lectio vulgata. *Steph. Byz.* Τροία, χώρα τὴν Ἀσίαν, ἢ περὶ τὴν &c. Similiter *Servius* ad v. i. *Æneid.* Troja, regio *Asiæ.*

³ Τῆς Λυδίας,] MS. Eton. dat τὴν

Ἀσίαν. quomodo scribi debere censet *Leuncl.* Vide plura de locis mox sequentibus in *Ind. Geogr.*

⁴ Πέργαμον — τὴν Μυσίαν,] *Scil.* πόλιν. Vide p. 488. n. 6. Vulgò legitur τὴν Ἀσίαν. Sed receptam lectionem præstat MS. Eton. Consule *Ind.* modò adpellatum.

⁵ Ἄνθρωπος Πέρσης.] Vide p. 522. n. 9.

⁶ Αὐτὸν — καὶ αὐτὸν,] Respice p. 532. n. 2. & p. 78. n. 3. Similiter repetit Noster pronomen Κ. Π. p. 48. ὃς, ἢ ἐπ' ἐκείνους ἡμῖς ἐλαύνωμεν, ὑποπτεύοντες πάλιν ἡμᾶς ἐκείνοι. Sic & Rom. VII. 21. iteratur *ipse*.

εἰ ἔλθοι τ' νυκτὸς σὺν τετρακείοις ἀνδράσι, λαβεῖν αὐν, καὶ αὐτὸν, καὶ γυναῖκα, καὶ παῖδας, καὶ τὰ χρήματα· εἶναι ᾗ πολλά. Ταῦτα δὲ καθηγησομένης ἐπέμψεν τὸν τε αὐτῆς ἀνεψιόν, καὶ Δαφναγόραν, ὃν πατρὶς φίλος ἐποιεῖτο. Ἐχὼν ὅν οἱ Ξενοφῶν τέτταρας παρ' ἐαυτοῦ, ἐθύετο. Καὶ Ἀγασίας ὁ Ἠλεῖος μάντις παρὼν εἶπεν ὅτι κάλλιστα εἶεν τὰ ἱερὰ αὐτῶ, καὶ οἱ ὁ ἀνὴρ αὐτῷ ἀλώσιμος εἴη. Δειπνήσας ὅν ἐπορεύετο, τέτταρες τε λοχαγὸς τέτταρες μάλιστα φίλους λαβὼν καὶ πέντε γενημένους Δαφναγῶν, ὅπως εὖ ποιήσῃ αὐτὰς. Συνερχόμενον ᾗ αὐτῶ καὶ ἄλλοι βίαιοι, εἰς ἑξακσίους· οἱ ᾗ λοχαγοὶ ἀπὸ λαυνοῦ, ἵνα μὴ μεταδοῖεν τὸ μέρος, ὥς ἐποίμων δὴ χρημάτων.

Ἐπεὶ ᾗ ἀφίκοντο παρὶ τὰς μέσας νύκτας, τὰ μὲν περὶ ὄντα ἀνδράποδα τ' τύρσιος καὶ χρήματα πλεῖστα ἀπέδρα αὐτὰς ὄρσμελόντας, ὥς τ' Ἀσιδάτην αὐτὴν λάβοιεν, καὶ τὰ ὀκείνα. Πυρρομαχὴν δ' ἐπεὶ ἐκ ἐδύνατο λαβεῖν τ' τὴν τύρσιν, (ὑψη-

si noctu cum trecentis viris pergeret, posse Xenophontem & ipsum, & uxorem, & liberos, & opes capere; easque adeo magnas esse. Misit etiam qui ad hæc perficienda duces ipsi forent, tum consobrinum suum, tum Daphnagoram, quem maximi faciebat. Itaque Xenophon cum hos apud se haberet, hostiam mactabat. Et Agasias Eleus vates, qui tum aderat, extra ei perpulchra esse, hominemque ab eo posse capi aiebat. Quare cum coenasset, iter ingressus est, sumptis secum cohortium præfectis sibi amicissimis, iisque qui fideles se semper præbuerant, ut aliquo eos beneficio adficeret. Cum eo egrediuntur etiam alii, id cæteris invitis conati, ferè sexcenti: verum cohortium præfecti citatis equis ab his discesserunt, ut nè prædæ partem acciperent, quasi opes utique istæ paratæ essent.

Cum ad locum nocte ferè mediâ pervenissent, mancipia quæ circum turrim erant resque aliæ plurimæ aufugerunt ab iis, dum cætera negligebant, ut ipsum cum suis Asidaten caperent. Cumque turrim oppugnando capere non possent, (nam

1 Ἀγασίας] MS. Eton. Βασίας.

2 Ἀλώσιμος] Vide p. 345. n. 2.

3 Βίαιοι,] I. e. βία τῶν ἄλλων. quâ phrasi mox infra utitur auctor — Γογγύλῳ — ἐξέρχεται —

βία τῆς μετῆς, &c.

4 Πυρρομαχὴν] Eodem hoc verbo usus est Noster K. Π. p. 469.

5 Τὴν τύρσιν,] Vide p. 346. n. 1;

D d d d

λὴ γὰρ ἦν, καὶ μεγάλη, καὶ ἑσπεμαχῶνας ἔανδρας πολλὰς καὶ
μαχίμους ἔχουσα) διορύττειν ἐπεχείρησεν ἡ πύργον. ὃ τῷ
χος ἦν ὅτι ὀκτὼ πλίνθων ἢ γήινων τὸ εὖρον. Ἀλλὰ δὲ τῇ ἡ-
μέρᾳ διαρῶρυκτο· καὶ ὡς τὸ πρῶτον διεφάνη, ἐπάταξεν ἐνδο-
θεν ἑβηπόρῳ τις ὀβελίσκῳ Διαμπερὲς τὸ μῆρὸν τῆ ἐγγυατάῳ·
τὸ δὲ λοιπὸν ἐκτοξεύοντες ἐπίουον μὴδὲ παρμέναι ἐπὶ ἀσφα-
λεῖς εἶναι. Κεκραγόντων δ' αὐτῶν καὶ πυροσφύοντων, ἐκδοθηδὸν
Ἰταβέλιος μὲν ἔχων πλὴν ἑαυτῆς δυνάμιν, ἐκ Κομανίας ἢ ὁ-
πλίται φρεροὶ, καὶ ἱππεῖς Ὑρκάνιοι, καὶ οὗτοι βασιλέως μι-
θοφόροι, ὡς ὀγδοήκοντα, καὶ ἄλλοι πελτασταὶ εἰς ὀκτακιστὰς·

alta erat, & magna, habebátque propugnacula virósque &
multos & ad pugnandum idoneos) eam perfodere conati sunt.
Murus autem erat octo laterum terreorum latitudine. Die
verò illucescente perfossus erat; & ubi primùm *pervia* adpa-
rebat, eorum quidam, qui erant intus, veru transfigendis bo-
bus factò femur ejus, qui *ad turrim* proximè accesserat, trans-
fodit: deinde sagittas excutiendo efficiebant ut ampliùs nè il-
lam *versùs* progredi quidem tutum esset. Clamantibus autem
iis & faces accensas tollentibus, Itabelius cum copiis suis, i-
téque ex Comaniâ gravis armaturæ milites præfidiarii, equi-
tésque Hyrcanii, iisque regis stipendiarii, ferè octoginta, &
alii peltastæ circiter octingenti, ad opem ferendam excurrunt:

1 Προμαχῶνας] In lexicis repe-
ritur vox sine auctore. Lexic. Gr.
Lat. vet. Προμαχῶν, propugnaculum.
Exstat etiam ἐσπεμαχῶνας apud ὃ.
Poll. l. 7. segm. 120.

2 Τὸν πύργον.] Vocem hanc &
τύρον tanquam synonymas adhi-
buit Hesych. uti videre est su-
prà p. 283. n. 4. Confer p. 494.
n. 2.

3 Γήινων] Auctorem non agno-
scunt Lexic.

4 Βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ] Leuncl.
vertit, veru pugnandis bobus factò &c.
Hesych. & Phavor. Βουπόρους ὀβελός,
μεγάλους ὀβελίσκους. Horum me-
minit etiam ὃ Poll. l. 9. segm. 77.
ubi doctiss. Hamsterr. scribit se exi-

stimare *verna* quæcunque majora,
quorum præcipuè in affandâ bo-
vinâ erat usus, isto nomine adpel-
lata. Suid. etiam verba hæc Xe-
noph. citat in v. Ὀβελός. ubi ἰσθν
pro ἰσθν exhibet.

5 Τὸ δὲ λοιπὸν] Vide p. 122.
n. 3.

6 Πυροσφύοντες.] Suid. Πυροσφύ-
οντες ἱεράτη. Καὶ πυροσφύοντες τὴν σφ-
ηρίαν ἀπὸ τῆς ἐκφαίνουσης. sumptâ
metaphorâ à φρυκταροῖς, qui in spe-
culis sublata face navigantibus aut
errantibus noctu ostendunt, quò
cursum dirigant.

7 Ὀπλίται φρεροὶ, &c.] MS. E-
ton. exhibet ὀπλίται Λαοσφύροι ἐκ
ἡρώων ἱππεῖς &c.

ἄλλοι δ' ἐκ Παρθενίας, ἄλλοι δ' ἐξ Ἀπολλωνίας, καὶ ἐκ τῶν πλησίον χωρίων, ἔϊπνις.

Ενταῦθα δὴ ὥρα ἦν πῶς ἔσαι ἡ ἄφοδος σχεπεῖν· καὶ λαβόντες ὅσοι ἦσαν βίες καὶ πρῶτα, ἡλαυνόν, καὶ τὰ ἀνδράποδα ἐντὸς ἡ πλαισίῳ ποιησάμενοι· ἐπὶ ταῖς χερμασίῳ ἐπὶ πρῶτον ἔχοντες τὸν νῦν, ἀλλὰ μὴ φυγὴ εἴη ἡ ἄφοδος, εἰ καταλιπόντες τὰ χερμάτα ἀπίοιεν, καὶ οἱ τε πολέμιοι θρασύτεροι εἴεν, καὶ οἱ στρατιῶται ἀθυμότεροι· νῦν δὲ ἀπήσαν ὥς περὶ τῶν χερμάτων μαχόμενοι. Ἐπεὶ δὲ ὥρα ἦν Γογγύλῳ ὀλίγους μὲν εὖ ἑλλῶας, πολλοὺς δὲ τοὺς ὀπικεμένους, ἐξέρχεται καὶ αὐτὸς βία τῆς μητρὸς, πλὴν ἑαυτὸς διώαμιν ἔχων, βεβλόμενος· συμμεταχεῖν τὰ ἔργα· συνεβόηθη δὲ καὶ Προκλῆς ἐξ

alii item, iidemque equites, ex Parthenio, alii ex Apolloniâ, & locis vicinis.

Ibi jam tempus erat ut quomodo fieret discessus considerarent: atque aded bobus, quotquot *isthic* erant, & ovibus sumptis, *idemque* mancipiis intrâ quadratum agmen receptis, progrediebantur; non jam de opibus cogitantes, sed nê discessus fugæ similis esset, si relictis rebus jam partis abirent, atque tum hostes audaciores, tum milites animis essent demissioribus: jam verò ita discedebant, ut pro rebus *his* pugnaturi viderentur. Cum autem Gongylus Græcos esse paucos videret, multosque esse qui eos urgerent, ipse quoque invitâ matre cum suis copiis egreditur, quippe qui vellet unâ cum aliis facti particeps esse: opem simul ferebat etiam Procles ex

1 Ηλαυνον,] Vide p. 528. n. 1. A *Leucl.* construitur id verbi cum βίες καὶ πρῶτα: idemque aded verit abigebant omnia.

2 Πλαισίῳ] Adi p. 230. n. 6.

3 Γογγύλῳ] De quo p. 576.

4 Βία τῆς μητρὸς,] Vis phraseos omnino latuit versionis Angl. auctorem. Sed sic sæpè scriptores elegantissimi. *Thucyd.* l. 1. c. 43. μή τι θυμώχως δὲχοντο βία ἡμῶν, &c. Idem l. 1. c. 68. βία ἡμῶν εἶχον — i. e. invitis nobis. Similiter *Isocras.* in *Hel.* laud. p. 214. edit. *Steph.* — βία Θεοφάνη —

5 Συμμεταχεῖν] Verbi hujus nulla à Lexicogr. proferuntur exempla: cum tamen eo usi fuerint auctores optimi. *Euripid.* *Bacc.* v. 63. — συμμεταχέσω χερῶν. *Lucian.* in *Charidem.* haud ita longè ab init. — ὡς αὐτὸν εὖ ἀναχάξω συμμεταχέσω αὐτῷ &c.

6 Προκλῆς, — ὁ δὲ &c.] Suprà pag. 110. — ἔλθῃ Προκλῆς, ὁ Τευθραίας ἀρχὴν γερωνός, δὲ Δαρκουίτου τῷ &c. ubi vide n. 1. Perperam *Atmas.* vertit — à *Damario* missus *Procles* &c. Locum etiam male distinxit *Steph.* vet. edit. sequutus; nimirum

¹ Ελισαίρνης καὶ Τάθρανιάς, ὁ δὲ Δαμαράτης. ² Οἱ δὲ πᾶσι
Ξενοφῶντα, ἐπεὶ πάντες ἤδη ἐπέζοντο πρὸ τῶν τοξομάτων καὶ
σφενδονῶν, περὶ ὁμοῖοι κύκλῳ, ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν
τοξομάτων, ³ μόλις Διαβαίνουσι τὸν ⁴ Κάϊχον ποταμὸν, τε-
τραμήροισι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις. Ἐνταῦθα καὶ Ἀγασίας Στυμφά-
λιος ὁ λοχαγὸς πτερώσκετο, ⁵ τὰ πάντα χρόνον μαχόμενος πρὸς
τὰς πολεμίστας. Καὶ Διατῶζονται ἀνδράποδα ὡς Διακῶσια
ἔχοντες, καὶ ⁶ πρὸς αὐτὰ ὅσον θύματα.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ θυσάμενοι ὁ Ξενοφῶν, ἐξάγει νύκτωρ πᾶν
τὸ στρατεύμα, ὅπως ὁπμακροτάτην ἔλθοι τῆς Λυδίας, ⁷ ὥστε
μὴ διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι φεῖσθαι, ἀλλ' ἀφυλακτεῖν. Οἱ δ' Ἀσι-
δάτης, ἀκούσας ὅτι ⁸ πάλιν ἐπ' αὐτὸν περὶ ὁμοῖοι εἰς Ξενοφῶν,
⁹ καὶ παντὶ τῷ στρατεύματι ἤξει, ¹⁰ ἐξαυλίζεται εἰς κάμας

Elisarne ac Teuthraniâ, qui à Damarato genus ducebat. Ii au-
tem qui circa Xenophontem erant, cum jam sagittis & fundis
valde premerentur, sic iter facientes ut in orbem agmen con-
verterent, quod haberent arma sagittis opposita, difficulter Cai-
cum amnem transeunt, cum dimidia propè pars faucia esset.
Ibi tum Agasias etiam Stymphalius cohortis præfectus vulne-
ratus est, qui perpetuè adversus hostes dimicasset. Atque ita
salvi tandem evadunt, cum mancipia haberent ferè ducenta,
& pecora quæ ad sacrificia satis essent.

Postero die Xenophon factâ re sacrâ copias omnes noctu e-
ducit, ut quàm longissimè progredieretur in Lydiam, adeò ut
hostes, propterea quod ipse propè esset, metum non haberent,
sed incautè se gererent. At Asidates, cum audiisset Xenophon-
tem iterum de copiis adversus ipsum ducendis exa consuluisse,
totòque cum exercitu venturum, turre relictâ in vicos castra

mirum sic — Προκλῆς ἐξ Ελισαίρνης,
καὶ Τάθρανιάς ὁ δὲ Δαμαράτης.

¹ Ελισαίρνης.] Scribitur & Αλισαίρ-
νης. Vide Ind. Geogr.

² Οἱ δὲ πᾶσι Ξενοφῶντα.] Adi p.
450. n. 4.

³ Μόλις.] Inspice p. 352. n. 5.

⁴ Κάϊχον.] MS. Eton. dat Κάριχα-
σιν: quam lectionem expressit A-
mas. Tu vide sis Ind. modò adpel-
latum.

⁵ Πρὸς αὐτὰ ὅσον θύματα.] Sic su-

prà p. 520. dixit — πάντες καὶ ὅσοι
ἐφάδον.

⁶ Οπμακροτάτην.] Supple ἰδὲν, &
vide pag. 457. n. 8.

⁷ ὥστε μὴ.] MS. Eton. εἰς τὸ μὴ
εἶναι.

⁸ Πάλιν ἐπ' αὐτὸν περὶ ὁμοῖοι.] Ple-
nè scripseris — πάλιν πρὸς τὸν ἐπ' αὐτὸν
περὶ ὁμοῖοι εἶναι.

⁹ Καὶ παντὶ τῷ &c.] Vide p. 559.
n. 5.

¹⁰ Εξαυλίζεται.] In lexicis fru-
stra

ὑπὸ τὸ Παρθενικὸν πύλισμα ¹ ἐχούσας. Ἐνταῦθα οἱ περὶ
Ξενοφῶντα συμπεριτυχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτὸν,
καὶ γυναῖκα, καὶ παῖδας, καὶ ὄν ² ἵππους, καὶ πάντα ³ τὰ
ὄντα· καὶ ἔτω ³ τὰ πρὸ πύργου ἱερὰ ἀπέβη. Ἐπειτα πάλιν ἀφ-
ικνεῖνται εἰς Πέργαμον. Ἐνταῦθα ⁴ τὸ θεὸν ὅς ἐκ ἡπάσαις ὁ Ξενο-
φῶν· σπεύσας αὐτὸν ᾧ καὶ οἱ Λάκωνες, καὶ οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ ἄλ-
λοι στρατηγοὶ, καὶ οἱ στρατιῶται, ὥστε ἐξαίρετα λαμβάνειν, ἔ-
ππους, καὶ ζεύγη, καὶ τὰλλα· ὥστε ἰκανὸν εἶναι καὶ ἄλλον ἤδη εὖ
ποιεῖν.

⁵ Ἐκ τῶν Θίμβρων πρὸς ἡρόδωτος παρέλαβε τὸ στρατό-
μα, καὶ συμμίζας τῷ ἄλλῳ Ἑλληνικῷ ἐπιδέμεται πρὸς Τισσα-
φέρην καὶ Φαρνάβαζον.

moveret sub oppidum Parthenicum pertingentes. Hic Xeno-
phon ipsiúsque milites in eum incidunt, & ipsum capiunt,
& uxorem, & liberos, & equos, & bona omnia: atque ita
priora quæ portenderant exta evenerunt. Pergamum deinde
rursus perveniunt. Ibi tum deum Xenophon non culpabat:
nam conjunctâ operâ effecere Lacones, & cohortium præ-
fecti, & duces alii, & milites, ut eximia acciperet, & equos,
& juga, & alia quædam: adeo ut jam alii etiam benefacere
posset.

Secundum hæc cum venisset Thimbron exercitum accepit,
& cum eum reliquis copiis Græcis conjunxisset bellum Tissa-
pherni & Pharnabazo intulit.

strâ quæfiveris: quod & de συμ-
περιτυχάνουσιν, paulo post occurren-
te, notandum venit.

¹ Ἐχούσας.] Idem valet ἔχει Her-
odot. l. 4. c. 42. ὅς, ἐπεί τι τινὶ δώ-
ρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσει τινὶ ἐκ τῶ Νεί-
λου ἔχουσαν εἰς τὸν Ἀργεῖον κόλπον,
&c. Thucyd. l. 6. c. 62. ἔχον ἐς Ἰμ-
ραὶν ἔσ.

² Τὰ ὄντα.] Phavor. ὄντα καὶ τὰ
ὑπάρχοντα κρινῶς, ἥτοι τὰ ἐν ἀφαιρέσει
κτῆματα.

³ Τὰ πρὸ πύργου ἱερὰ &c.] Respicit
ea, quæ dixerat Agasias Eleus p.
577. ὅτι κρήνηται εἶναι τὰ ἱερὰ ἔσ. No-
ster, quod ad phrasin adtinet, si-

militer K. Π. p. 498. — πῶς ἀπὸ
θήκης τὰ ἐκ τῆ ἔσ.

⁴ Τὸν θεὸν ὅς ἐκ ἡπάσαις] Jovem
scil. Milichium, de quo p. 574. Ca-
terum, in MSto Eton. & edit. vet.
deest ἐκ ante verbum: in edit. Steph.
& Leuncl. legitur — τὸν θεὸν ἡπά-
σαις — Sed rectè tandem Leuncl.
veterum librorum lectionem ad-
mittendam censuit, modò ut ver-
bo recepto particula negandi fue-
rit præposita.

⁵ Ἐκ τούτου Θίμβρων &c.] De
quo vide p. 542. Adde omnino
quæ scripsit Noster Hist. Gr. l. 3.
sub init.

Ἀρχόντες ᾗ οἶδε τ' ¹ βασιλέως χώρας, ὅσων ἐπὶ ἤλθμεν, Λύ-
 δίας, ² Ἀρτίμας· Φρυγίας, ³ Ἀρτακάμας· Λυκαονίας ἔ Καππα-
 δοκίας, ⁴ Μιθραδάτης· Κιλικίας, ⁵ Συέννεσις· Φοινίκης καὶ Ἀ-
 ραβίας, ⁶ Δέρνης· Συρίας καὶ Ασυρίας, ⁷ Βέλεσις· Βαβυλωνός,
⁸ Ρωπάρας· Μηδείας, ⁹ Ἀρβάκας· Φασιανῶν καὶ Εσπεριτῶν,
¹⁰ Τηρέαζος· (¹¹ Καρδύχοι δὲ, καὶ ¹² Χάλυβες, καὶ ¹³ Χαλ-
 δαῖοι, καὶ ¹⁴ Μάκρωνες, καὶ ¹⁵ Κόλχοι, καὶ ¹⁶ Μοσυνοίχοι, καὶ
¹⁷ Κοῖτοι, καὶ ¹⁸ Τιβαρηνοὶ, αὐτόνομοι) Παφλαγονίας, ¹⁹ Κορύ-
 λας· Βιθυνῶν, ²⁰ Φαρνάβαζος· τ' ἐν Εὐρώπῃ Θρακῶν, ²¹ Σεύ-
 θης.

Præfides autem tractûs regis imperio subiecti, quem pera-
 gravimus, hi erant, Lydiæ, Artimas; Phrygiæ, Artacamas;
 Lycæoniæ & Cappadociæ, Mithradates; Ciliciæ, Syenne-
 sis; Phœniciæ & Arabiæ, Dernes; Syriæ & Assyriæ, Be-
 lefis; Babylonis, Roparas; Mediæ, Arbacas; Phasianorum
 & Hesperitarum, Teribazus; (Carduchi verò, & Chalybes,
 & Chaldæi, & Macrones, & Colchi, & Mosyncæci, &
 Coeti, & Tibareni sui juris erant) Paphlagoniæ, Corylas:
 Bithynorum, Pharnabazus; Thracum in Europâ sitorum, Seu-
 thes.

¹ Βασιλῆως.] Vide p. 388. n. 4.

² Ἀρτίμας.] Ἀρτίμας quendam
 Noster, Phrygiæ magnæ princi-
 pem, memorat K. Π. pag. 102.

³ Ἀρτακάμας.] Est & nomen Sa-
 trapæ, quem Phrygiæ magnæ præ-
 fecit Cyrus ille magnus, K. Π. p.
 638.

⁴ Μιθραδάτης.] Scribitur etiam
 Μιθριδάτης. Vide supra p. 162. n. 3.
 & p. 224, 225.

⁵ Συέννεσις.] De quo vide p. 17
 & seq.

⁶ Δέρνης.] Hic primum, ni fal-
 lor, Nostro memoratus.

⁷ Βέλεσις.] Adi p. 39.

⁸ Ρωπάρας.] Alibi, quod sciam,
 apud Xenophontem non occur-
 rit.

⁹ Ἀρβάκας.] P. 63. scribitur Ἀρ-
 βάκας.

¹⁰ Τηρέαζος.] Noster p. 284.

Ο δὲ τόπος ὅτις Ἀρμενία ἐκαλεῖτο ἡ
 αὐτὴ ἰσπεριον. Unde liquet, per He-
 speritas auctorem voluisse Arme-
 nios occidentales. Ὑπαρχος δ' αὐτῆς
 (scil. Ἀρμενίας) ἦν Τηρέαζος, ἐστ.

¹¹ Καρδύχοι.] Vide p. 247.

¹² Χάλυβες.] Vide p. 288, 303,
 306, 319.

¹³ Χαλδαῖοι.] Vide p. 271.

¹⁴ Μάκρωνες.] Vide p. 324.

¹⁵ Κόλχοι.] Vide p. 327.

¹⁶ Μοσυνοίχοι.] Vide p. 362.

¹⁷ Κοῖτοι.] Scribitur & Κοῖται.
 Nomen supra non occurrit. Vide
 Ind. Geogr.

¹⁸ Τιβαρηνοὶ.] Vide p. 377.

¹⁹ Κορύλας.] Vide p. 381.

²⁰ Φαρνάβαζος.] Vide p. 489.

²¹ Σεύθης.] Vide p. 490.

¹ Αριθμὸς συμπύσης τῆς ὁδῦ τ' ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, σταθμοὶ Διακῆσοι δεκαπέντε, ὡρασίγγαι χίλιοι ἑκατὸν πενήκοντα, ² στάδια τελομύρια τετρακίχλια, Διακῆσαι πενήκοντα πέντε. ³ Χρόνος πλῆθος τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, ἑνιαυτὸς καὶ τρεῖς μῆνες.

Itineris autem totius adscendendo & descendendo *confecti* mensura *hæc est*, castra ducena quindena, parasangæ mille centum quinquaginta, stadia triginta quatuor mille, ducena quinquaginta quinque. Temporis spatium adscendendo & descendendo *consumpti*, annus & tres menses.

¹ Αριθμὸς τῆς &c.] Consule p. 122. n. 4. & p. 379. n. 1. necnon *Præfat.*

² Στάδια τελομύρια &c.] MS. Eton. *στάδια μύρια* &c. in quo de-

est etiam Διακῆσαι.

³ Χρόνος πλῆθος &c.] Adi p. 379. n. 1. & ibid. n. 6. Consule *Præfat.*

INDEX

INDEX GEOGRAPHICUS

Urbium, Oppidorum & Fluminum clariorum, Regionibus etiam ipsis, earumque Incolis subinde memoratis, de quibus in *Αναβάσις* fit mentio.

A:

ACHERUSIAS Cherfonesus. Quod *Acherusias* dicta, juxta *Heracleam*, undique à mari est alta & prærupta, & in Occidentem vergit ad mare *Bithyniæ*, — & quod illic videtur esse ad *Inferos Descensus*, asserit, post *Nymphim*, *Scholiaſt.* in *Apollon. Argon.* l. 2. v. 730, & seqq. quos vide. *Diodor.* Sic. verò juxta *Memphim* esse dicit *Acherusiam Paludem*, per quam corpora in pratum quoddam deportabantur, & illic in *Cryptis* reponerantur. l. 1. p. 61, ubi luculenter ostendit *Græcorum de Inferis Commenta*, cum illis quæ in *Ægypto* etiamnum fiant convenire.

Ænians, Gens Græca, ad montem *OEtam*, supra *Ætolos*, (quibus illos ac *Dolopas* adnumerat *Plin.*) inter *Locros* & *Doridem*, in Confinio *Theſſaliæ* ad quam referuntur *Magneſes*. Variæ autem fuerunt *Ænianum* migrationes.

Antander, Urbs sub *Ida* juxta *Myſiam* *Æolidis*, ad *Adramyttenum Sinum* sita, quæ ab *Antandro* *Æolum* duce nomen habet, *Steph. Byz.* Alii alias nominis Causas asserunt.

Apollonia; plures fuerunt, etiam in *Asiâ minore*, urbes illius nominis. Sed procul dubio hæc, de quâ agitur, fuit vel *Apollonia* ad *Rhyndacum fl.* vel (quod probabilius videtur) decima *Apollonia* *Stephani*, quæ *Straboni* est *Apollonias*, juxta *Thyatira*, quæ & *Φεγεσσι* fuisse innuitur.

Arabia. *Strabone* auctore, *Mesopotamia* partes ad meridiem vergentes, & à montibus remotas, siccas & steriles, *Arabes Scenitæ* incolunt. Multi autem *Arabes*, qui in aliis & aliis habitabant locis, ita à tabernaculis cognominati sunt, quæ *ciliciis* metabantur ubi libuit. Sed *Arabia* istius nomen unde fuerit deductum his etiam verbis indicavit *Strabo*. Nam *Armeniorum*, *Syrorum*, & *Arabum*, multum *Cognitionis* præ se ferunt nationes, sermone, vitâ, corporum formâ, maxime ubi degunt in vicinâ: Idque ostendit *Mesopotamia*, ex tribus his conflata populis; maxime enim in illis similitudo apparet. En itaque *Arabia* in *Mesopotamiâ*! *Latrociniis* autem dediti semper fuerunt *Arabes* illi, *Saraceni* postea vocati teste *Ammiano Marcell.* quod nomen ab *Essarak* (hoc est *Arabicâ linguâ*, *ἁσπράκι καὶ νομαδὶν*) ut etiam hodie à vicinis dicuntur, deduci putat *Jos. Scaliger.* in *Emendat. temporum*.

Aramyttium, variè à variis scribitur; Alii enim scribunt cum d, *Adr.* Alii cum t, *Att.* &c. Est autem urbs, inquit *Steph.* juxta *Cæcum*, *Myſiæ* annem. *Ptolem.* in *Phrygiâ* majore collocat *Ἀδραμύττων*, quæ *Sinui* dat nomen. Teste *Bocharto*, Nomen *מִדְיָן אֶרֶץ* *Aframudi* est Regio lutoſa. *Phœnicium* *מִדְיָן* *Mud*, pro luto, *Philo Byblius* *μῦτ* scribit, & exponit *ἰλύς*, lutum, vel *ὕδατος μίξις* *σῆψις*, aquosæ *mixtionis* putredinem.

Araxes,

Araxes, fl. qui Ptolemæo (ut censent Bochart. & Delisle) est *Χαράξ*: Straboni *Αρξίας*: Ammiano Marcellino *Aboras*; & Ranzwolfo *Chabu*, neglecto r. Cellarius verò dissentit, quia propior est *Chaborus* Thapfaco, quam pro spatio definiti itineris, nempe 50 Parasangarum. Sed fieri potuit, ut Exercitus circumduceretur, vel ut Persæ Itineris Duces falsò supputarent; quorum utrumque sæpè in hac Expeditione evenisseprehenditur. Vox *Aras* rapidum alveum significat, unde Persæ nomen illud multis fl. tribuerunt. *Forster*. Cum autem, Ptolem. auctore, plures per Mesopotamiam fluxerint Amnes, quorum non adduxit nomina, relinquitur etiamnum aliquis dubitandi locus, quisnam ille fuerit, quem Araxis nomine designavit Xenophon. Vide *Masca*.

Armenia, ἡ ἀπὸς Ἑσπερίων, eorum est Regio qui *Ἑσπερίων* nomine veniunt *Ανατολῶν* extremâ. Hæc verò videtur fuisse Armeniæ Majoris pars maximè occidentalis.

Asine; Plures fuerunt Civitates hujusce Nominis in Peloponneso, ut Messenia & Argolica; Hanc postremam, licet ab Argis non procul distantem, quidam hic intelligunt. At Scylax & Steph. Asinem stricte loquendo Laconicam agnoscunt. Et Strabo, l. 8. dicit, quod post Tænarum naviganti versus Onugnathon & Maletis, occurrit Amathus; inde ASINE, & Spartæ navale Gythium &c. Vide quoque Thucyd. l. 4. sectt. 13 & 54. & Schol. & Xenoph. Hellen. l. 7.

Aspendus, Pamphyliæ Urbs valde populosa, condita ab Argivis, inquit Strabo, sita fuit, teste Arriano, magnâ ex parte, in asperâ præruptaque rupe, quam Eurymedon fl. adluebat.

Atarneus, est, Civitas Æolidis, ex adverso Lesbi, inter Pitanen & Adramyttium.

B.

Bisanthe, dicta & *Παιδίον*, auctore Ptol. Samiorum Colonia, juxta Propontidem sita erat in Thraciâ, non valdè procul ab Isthmo Chersonesi nec à Melane fluvio. Seuthes pag. 514. dicit, hoc sibi oppidum eorum omnium quæ ad mare sita sunt pulcherrimum esse.

Bithyni iidem sunt qui & Thracæ Asiatici. Isti enim (Thracæ) transgressi in Asiam, vocati sunt Bithyni, prius appellati (ut ipsi aiunt) Strymonii, quod Strymonem adcolebant: à suisque Sedibus exacti sunt à Teucris & Mysis, inquit Herodotus; qui etiam inter populos à Cræso subactos recenset Chalybas, Paphlagones, Thracas, Thynos & Bithynos &c. vide & Eustath. ad Dionys. v. 322. Bebrycum autem illa fuit Regio, quam occuparunt Bithyni.

Byzantium, Urbs in Bosphoro Thracio notissima; nunc Constantinopolis dicta. *Byzas* (inquit Eustath. ad Dionys. v. 804.) dux fuit Classis Megarensium, qui etiam Byzantium condiderunt. Ceterum (ait Herodotus) Bosphori locus quem rex Darius, Scythas invasurus, ponte commisit, conjectanti mihi medius videtur inter Byzantium & Templum Mercurii, quod supra fauces est. Is autem locus, teste Polybio, quinque stadiis abest ab Asiâ.

C.

Cænæ, *Καίνας* (verisimiliter pro *Καίνας*) est, inquit Steph. urbs ad Tigrim fl.

Cæici Campus Mysorum erat, teste Herodoto; Cui accedit Strabo; Mysia, inquit, in mediterraneis ab Olymperiâ ad Pergamenam est porrecta, & Campum Cæici dictum; nempe ab

E e e e

illo

illo fl. ipsum alluente, qui in Sinum Elaiticum, Adramytteni partem, inter Pitanem & Elœam, fluit.

Calpes Portus in Thraciâ Asiaticâ situs fuit, & nomen fortasse à Calpâ fl. ipsum alluente accepit, cujus meminit *Ptol.*

Carduchii, *Cardueni*, *Cordæi*, *Gordi*, *Gordici*, hodie *Curdes*; Populi ad Tigrim, in Armeniâ & Assyriâ confiniis, habitantes, qui tribuuntur Mediâ à *Stephano*, Parthiâ à *Strabone*; Parthiâ scil. Regno, non Regioni propriè sic dictâ, quæ procul inde fuit, inter Hyrcaniam & Carmaniam. Hi etiam nunc Hospitibus & viatoribus feri sunt. In Carduchiis autem Montibus (quos vel Tauro cohæsisse, vel ipsius Tauri partem fuisse verisimile est) Arcam Noæ substituisse, non levibus de Causis statuere viri eruditi.

Carmande, scribi debeat *Χαρμῆνδῃ*, quæ *Bocharto* est *כלמר* *Chilmud*, *Ezech.* XXVII. 23. *Syr.* *כלמרא* *Chalmadda*, pro *כלמנרא* *Chalmanda*, *Xenophonti* *Charmanda* 70 Intt. vertunt *Χαρμῆνδῃ*. De quâ *Steph.* citat hæc *Sophæneti*, in *Cyri adfensu*, verba: *Sed juxta Babylonias Pylas seu Portas, ultra Euphratem, urbs condita erat, nomine Charmande.*

Castoli Planities. Pro *Καστωλῷ*, nonnulli *Καστωλῷ*, alii *Πακτωλῷ* legendum putant; sed Lectio vulgata omnino retinenda esse videtur. *Castoli Campus*, inquit *Steph.* *Doriensium* est, cui *Xenophon* perhibet. Sic autem est dictus, quod *Lydi Castolas* vocant *Dorienses*. *Erat* serò in *Lydiâ* urbs *Castolus*.

Caystri Campus, cui nomen etiam urbis cum Incolis tribuit *Xenophon*, ab illo longè diffitus est, cujus *Eustath.* ad *Dionys.* v. 837. alique passim meminere, de hoc silentes. At pluribus urbibus u-

num & idem sæpè inditum est nomen. Quidni ergò *Caystri Campus* in *Phrygiâ* superiore posueris?

Celænæ, Urbs quæ Caput olim *Phrygiæ* magnæ fuit, ab Incolis Opibusque felix, tum *Perfici Regis*, tum *Cyri Regiâ* nobilis.

Centrites Armeniam à *Cadurchorum Agro* separans fl. cujus nomen à *גתר*, *Gethere*, vel *Getere* (de quo *Gen.* x. 23.) duci suspicatus est *Bochart.* [Hujus fl. cursum, qui, juxta *Delisse*, ad Orientem est, *Forsterus* ad Occidentem esse contendit; nec Argumentis probabilibus caret, quæ eundem esse *Lyci Brachium* suadeant.]

Ceramorum Forum. *Κεραμῶν* quidem, *Cariæ* oppidi, mentio est satis crebra, quod *Doridi* tribuit *Ptol.* At situs iste loci cum *Itineris Cyri* ratione minùs convenit. Rectius autem in illam *Mysiæ* partem quadrat *Ceraneæ*, *Phrygiæ* vulgò adscriptum Oppidum, de quo *Plinius*, memoratis ibidem *Celænis* & *Colossis*, mentionem facit. Dici autem videtur *Ceramorum Forum*, perinde atque apud Romanos, *Forum Clodii*, *Julii*, *Appii Forum* &c.

Cerasûs, *Artiani* tempore *Pharnacæ* dicta, Urbs Græca, propè *Pontum Euxinum* sita, quæ *Xenophontis* *Ævo* *Colchidi*, postea verò *Ponto* tributa est. Nomen autem (juxta *Eustath.* ad *Dionys.* v. 437.) accepit *Ἰσὶ τῷ Πρωτῷ τῷ Κερατῶν*, quibus etiam nunc abundat. Ad Urbis Annum DCLXXX. *Lucullus* primùm *Cerasos* vexit è *Ponto*: Annisque CXX post (scil. à *Xcoto* nato XLVII) trans Oceanum in *Brianniam* usque pervenire. *Plin. Nat. Hist.* l. 15.

Cersus, fl. qui verisimiliter crebris iis adnumerandus est *Rivis*, *Plani-*

Planiciem Ciliciæ, quæ vergit ad Mare, distinguuntibus, quorum meminit *Q. Curt.*

Certonium, Civitas Mysiæ, quæ Herodoto *Κερών* esse videtur. Ipse enim & *Plinius* Carenem juxta Atarneam posuerunt; qui situs satis convenit cum Xenophontea Narratione. Cæterum *Steph.* ex Theopompo adfert urbem nomine *Κυτώνιον, μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας*; quam, cum ejus Scriptura minùs à Xenophonteo *Κερωνίῳ* discedat, forsan hìc aliquis libentius intellexerit.

Chalcedon, antiqua Urbs Bithyniæ, ad Bosphorum, in orâ Ponti sita, ex adverso Byzantii, condita est à Megarensibus, inquit *Strabo*. Synodus OEcumen. 4ta illic contra Eutychianos habita est, Anno 451.

Chalus. Hujusce fl. Nomen haud alibi reperies. Cl. Delisle, Conjecturâ ex ipso Cyri Itinere factâ, eum fuisse suspicatur cui hodie nomen est *Alep*. Conjecturæ præsidium petit ex voce *Alep*, seu *Chalib*, quâ prioris loco utuntur Arabes. Nam *Chalib*, inquit ille, à *Chalo* Xenophonteo derivari videtur.

Chalybes, p. 319. Eos Diodorus Sic. Chalcidenses vocat; apud quem tamen pro *Χαλκιδίων* legendum videtur *Χαλδαίων*. *Chaldei* autem Strabone teste, *Chalybes* antiquitus vocabantur. Pag. verò 377. mentio fit alterius Gentis, ab hac longo satis intervallo distantis, cui idem contigit nomen. Solebant utique Barbari isti passim per inculta loca vagari; Nomenque adeo suum communicare diversis Locis, in quibus aliquamdiu commorati erant. Chalybum etiam intra Halyn sitorum meminerunt Herodot. & Ephorus. Chalybes

etiam Mosynæcis vicinos & subiectos agnoscit Eustath. ad Dionys. v. 467. *Habitant verò [Tibareni scil.] inquit, ut & Chaldei, usque ad Armeniam minorem; — post quos sunt Chalybes; — hosce Chalybes, alii Chalbios vocant. Est autem Gens Pontica, juxta Thermodontem &c.* Hos quoque *Strabo* Chaldæorum nomine designasse videtur.

Charadra, propriè *Alvens* seu *Vallis*, quem Torrens rapido suo impetu *Εχέαρις*; Item ipse Torrens. Hanc *Plinii* *Zerbin* esse putavit Bochart. nomen deducens à verbo *זרי* *Zerab* vel *Zarab*, (propriè, *effluere more Torrentis*) quo non solum *Chaldei*, inquit, sed & *Hebræi* utuntur, & *Arabes*.

Chersonesus Thraciæ, Peninsula est, inter Hellespontum ad Ortum, & Melanem sinum ad Occidentem, in Mare Ægeum excurrens. Urbes præcipuæ fuerunt, Cardia, Callipolis (nunc Gallipoli) Sestus, Elæus &c. Isthmus ejus 37 Stadia longus erat.

Chrysopolis, Oppidum ultra Chalcedona, septentrionem versus, è regione Byzantii, in Bithyniâ. *Vocata fuit*, inquit *Steph.* *Χρυσόπολις*, ut quidem aliqui dicunt, tempore Imperii Persarum illic colligentium Aurum proveniens ex *Crinitibus*. Plures autem *ἀπὸ Χρυσῶ, vel Χρύσις, Chryseidis & Agamemnonis Prole*, nomen deducunt.

Cæti vel Cæta, Gens Pontica, juxta, vel inter Mosynæcos & Tibarenos, in Thermodontis fl. viciniâ.

Colchi, Gens Euxini Ponti orientale Litus occupans; cujus non iidem apud omnes Termini. Colchi autem proprii à Phaside ad Dioscuriadem in Septentriones habitârunt. Regio nunc Mengrelia vocatur, à *Manralis*, qui inter Gentes

tes illam incolentes à Ptol. nominantur.

Colchorum Montes; Ii fuisse videntur Moschici Montes, qui Armeniam majorem ab Iberiâ & Colchide separabant in Septentrione. Teste Strabone, Armeniæ Montes, *Moschici*, *Scoedises*, & *Paryadres*; hi omnes *Tauri Montis*, *Austrinum Armeniæ latus conficiem*, *partes sunt*, *Septentrionem versùs ab eo quodammodo abruptæ, & prolapsæ usque ad Caucasum, oramque Euxini Maris, quæ à Colchide ad Themiscyram porrigitur*. Geogr. I. II.

Colossæ, Urbs Phrygiæ magnæ haud exigua, propè exitum Lyci in Mœandrum sita; quam maxime nobilitavit Epist. D. Pauli ad Incolas ejus scripta.

Comania; Hic locus vix apud Geographos reperitur, scil. viciniâ Pergami. Proculdubio fuit Castellum aliquod, non procul à Caïco fl.

Corfotes, Urbs, quæ vix apud quenquam, excepto Xenophonte, occurrit. Quod autem dicitur *ἐρφύμν*, id ostendit voce *ἐρφύμν* non semper significari locum planè asperum, in quo nihil præter Sabulum, Saxa, Ferasque, reperiatur; cum Græci triduum ibi manserint, cibaria suppeditante Agro.

Cotyora, eadem videtur esse urbs, quæ Melæ *Cotyros*. Arriani tempore jam fuit tantum *Vicus*; isque non magnus. Apud Steph. dicitur esse *Vicus ad Pontum*.

Cydnus, *inclytus Amnis*, *Tarsum* mediam interfluens; non spatio aquarum, sed liquore memorabilis &c. *Q. Curt.* Oriuntur autem in illâ *Tauri parte*, quæ suprà *Tarsum* est, inquit Strabo, & *Ostia habet post Anchialē, juxta locum qui Rhegma vocatur*.

Cyzicus, inclyta Mysiæ minoris Urbs, ad Propontidem & Æsepi fl.

ostium, in Insulâ eodem Nomine, Continenti duobus Pontibus junctâ.

D.

Dana; forsan legendum *Adæna*, quæ ejus locum apud alios Scriptores obtinere solet, hodiè *Adæna* dicta. Et Ciliciæ quidem urbs ab iisdem dicitur: eam verò Xenophon quàm proximè Ciliciam, in Cappadociâ tamen, collocasse videtur.

Daradax, fl. aliis Scriptoribus ignotus. Hic forsan est, qui *Marsyas* vocatur à Plinio, non ille qui in Orontem, sed qui in Euphratem labitur, & à Ptol. dicitur *Singas* sed hæc Hypothesis magnis laborat Incommodis.

Dardanum, Urbs Troadis, Abydo finitima, ad Promontorium Dardanium, quæ eo fere situ fuisse videtur, quo hodiè Arx *Dardanello*; cui in Thraciæ litore objacet Castellum aliud ejusdem Nominis.

Delta aliis *Delcon*, hodiè Gyllo est *Derton*, inquit *Brutius*; Locus Thraciæ, suprà Byzantium, cui (ut & pluribus aliis locis) id nominis inditum fuisse verisimile est, à *Similitudine Figuræ*, inquit Steph. Sic Euxinus Arcui assimilatur; Alexandria Chlamydi militari; Italia Hederæ; Iberia Pelli bovina; Naxus Ramo vineæ; Peloponnesus Folio; Sardinia vestigio hominis; & Lybia Trapezio. Plura vide passim apud Eustath. ad Dionys.

Drilæ, Gens Pontica, quos Arrianus *Sannos* fuisse putat.

E.

Elisarne, *Ἀλίσαρνα* apud Steph. & *Ἀλίσαρπια* apud Strab. Oppidum Mysiæ majoris.

Ephesus, hodiè *Efeso*; Urbs Ioniæ, ad Mare Ægeum, propè Ostia Caystri

Caystri fl. ab Amazonibus, ut fertur, anno 40 post captam Trojam, condita; celeberrima Dianæ *ναῖος*, sive Aeditua (Act. XIX. 35.) Olim magnum Emporium, & Conventus juridicus Joniæ ac Lydiæ; nunc Vicus. Magnificentissimum illius Templum, inter Portum & Urbem situm, eadem nocte quâ natus est Alexander M. ab Herostrato quodam, ut nomen memoria sceleris extenderet, exustum est; mox verò aliud, priori præstantius, ædificârunt Asiatici.

Euphrates, fl. notissimus. Oritur autem, inquit *Plinius*, in *Præfecturâ Armeniæ majoris Caranitide* &c. In Septentrionalibus Tauri partibus Fontes ejus posuit Strabo; quos à Tigridis fontibus, ad meridiem illius Montis sitis, circiter 2500 Stadia distare putat. *Xenophon* verò, pag. 250. *Καὶ τὸ Εὐφράτης τι πῶς πηγὰς ἔλγεται ἔωσεν τὸ Τίγρητος εἶναι*; ubi non de visis, sed de auditis loquitur, indeterminatè. Nisi fortè ille fontes designat, quâ Orientem spectat Amnis; hic de brachio quodam occidentali loquitur. A Mose vocatur (Gen II. 14.) *פְּרָאִת* *Phrath*, *Εὐφράτης*, vertentibus 70 Intt. *Mesopotamia* (quasi *Interamnis*, seu *Medamnis*) sic dicta est, quòd inter hunc fl. & Tigrim jacebat; de quâ *Dionys.* v. 993. Sic;

Τὴν δὲ περικτιόνην μέσσην ποταμῶν εὐπράτην.

G.

Ganus, oppidum in orâ Propontidis; cujus nomen, inter alia Thraciæ oppida, recensent *Scylax* & *Plinius*, in *Corpiliçâ* Regione.

Gymnias; Eadem *Diodoro* dicitur *Gymnasia*; nec facîle plura de illâ apud alios Scriptores invenies. Juxta australem partem montium Colchidis, non procul à The-

chi, sita fuisse videtur. Quod autem dicitur fuisse Urbs ampla opulentaque incolis frequens, inde conjiciatur Emporium fuisse ad fl. aliquem, forsan Phasin, situm.

H.

Halys, nunc *Otmagiu*h sive *Aly*, fl. est, qui Oram Ponti seu Paphlagoniæ legentibus sese offert. *Hic fl. olim Regni Cræsi, & [mox] Persarum terminus fuit*; — Fluit autem, non (ut *Herodotus* inquit) à Meridie, sed ab ortu Solis: ubi autem se exsolvit in mare, *Sinopensium & Amisepnorum iura agrosque separat*; *Arr. Peripl.* Haly nomen est *ἁλὸς ἁλῶν*, à Salibus quos præurlabitur. Fontes habet in Cappadociâ, propè Ponticam, apud *Cambyſenam* &c. inquit Strabo.

Harmene, Civitas vel Vicus Sinopensium, cum portu. Paphlagoniam, teste *Melâ*, finit; sed ultra eam Regionis illius limites extendit *Xenophon*.

Harpasus. Apud Auctores recentiores, qui Itinera sua scriptis mandarunt, hunc fl. HARPASON nomine venire testatur *Cl. Delille*; *Tournefort* *Arpagi* vocat.

Heraclea, *Ptol.* & in nummis dicitur *Πόντος Ηρακλεία*, ut ab aliis ejusdem nominis distingueretur. A *Lycô* (inquit *Arr.*) ad *Heracleam*, urbem Græcam, Doricam, Megarensium Coloniam, 20 Stadia; ubi portus navium. Strabo illam fuisse dicit *Μιλησίαν* (legunt *Casaubon.* & *Palmer.* *Μεγαρέων*) *Κτίστος*. In maris Euxini litore posita, eo fuisse putatur in loco, ubi hodie *Penderachi*.

Hesperitæ; vide Armenia &c.

Hyrcanii; Hyrcanius Campus fuit in Lydiâ, circa Thyatira. Hunc, inquit Strabo, sic nominaverunt Persæ à Colonis ex Hyrcaniâ eò adductis. In eo fuit Oppidum Hyrcania. vide *Cellar. Geogr. Ant.* Utrum ex parvo

parvo illo Tractu, an ex amplâ Regione in superiore Asiâ oriundi fuerint equites illi Hyrcanii Xenophontis, iudicet Lector.

I.

Jasionium litus. Ptol. & Arrian. mentionem faciunt Jasonii Promontorii, hodiè *Capo di S. Thomas* (Plinius etiam fluminis) in Capadociâ, inter Polemonium & Cotyora, à Polemonio 130 Stadia distantis, teste Arriano. Hic probabile est Jasionium litus intelligi. Cum autem dicuntur Græci (pag. 437) postquam Armena solvissent, hoc litus & Ostia Thermodontis & Halyos præterveſti (quæ tamen jam illis à tergo erant) referendum est potius ad Navigationem à Cotyoris ad Arminenem, & supponendum videtur, quòd Xenophon, hos Commentarios longo post tempore scribens, memoriâ lapsus est, ut notat solertiss. *Forſter*.

Ida, Mons Trojæ (Myſiæ etiam, ex mente *Mela*, Æolidiſve) *Judicio Paridis memoratus*; orientem Solem, aliter quàm in aliis terris solet conspici, ostendit. — Primò autem parvis urbibus adſperſus est; — gremio interiore Campus THEBE nomine; AD-RAMYTTION, *Aſtyram, Chryſam*, oppida, eodem quo dicta sunt ordine adiacentia, continet; in altero latere ANTANDRUM. *Mela*. Ejus cacumen vocabatur *Gargarus*.

Iconium, hodiè *Cogni*, urbs, Lycaoniæ vulgò attributa, ad Tauri terminos; cujus mentio fit *Act. XIV*. Etiamnum ampla est & probè munita. Distat 100 circiter Milliaribus ab orâ Maris Pamphili, ad Boream.

Iris, hodiè *L'Iris* vel *Casalmach*; De hoc sic Strabo; *Alius autem* (scil. fl.) equalibus serè ab eo (i. e. Thermodonte) spaciis semper distans, Iris nomine, per Phanaeram

fluat, eandem perlabens Planitiem. Oritur in ipsâ Ponticâ Regione (ex Argæo monte) ac postquam Comana, Ponti urbem, pertransiit &c. apud Strab. legenda.

Iſſos nunc *L' Ajazzo*; De eo sic *Mela*: *At in Recessu*, inquit, intimo [Iſſici nempe Sinus] locus est magni aliquando discriminis, fusorum ab Alexandro Persarum fugientisque Darii spectator ac testis. Nunc ne minimâ quidem, tunc ingenti urbe celebris Iſſos fuit. Stadia circiter 15 distabat ab oppositâ Orâ.

L.

Lampsacus Urbs Myſiæ minoris, cum portu commodo, Phocæensium Colonia, ad Helleſpontum, ubi exit è Propontide, sita, inter Parium & Abydum, è regione Callipolis; idcirco Themistocli à Persarum Rege donata, ut inde Vinum, quo abundabat, fumeret.

Larissa. Nulla reperitur Urbs sic vocata, in regione de quâ Xenophon hic agit. Quare Bocharto videtur accedendum, qui suspicatur hanc Larissam esse *Resen* (de quâ Moſes, Gen. x. 12.) tum propter convenientiam Sitis & Descriptionis utriusque; tum quia Civitates quæ Larissæ vocatæ sunt, Græcæ fuerunt; cum tamen nullæ in Assyriâ ante Alexandrum M. extiterint Urbes Græcæ. Et verisimile est, Græcis rogantibus cujus Urbis essent Rudera, Assyrios respondisse *לרסן* *Laresen*, addito *le*, Genitivi notâ; atque illud *Laresen* mutatum esse in *Λαρίσσαν*, forsan ut ad Græcam Elegantiam accommodaretur.

Lycus, fl. Paphlagoniæ, per Mariandynos in Pontum Euxinum fluens; 20 Stadiis ab Heracleâ distans, teste Arriano.

Lydiæ Mare. Strabo asserit quòd *Lydi*

Lydi incoluerunt Thebes Campum, qui fuit propè Trojam. *Sylax* quoque *Lydiæ* meminit circa *Astynam* & *Adramyttium*. Hinc illud *Xenophontis* MARE *LYDIÆ* esse videtur. In quibusdam locis, *Phrygiæ*, *Lydiæ*, *Cariæ*, *Mysiæ*que partes, inter se concurrentes, difficulter discernuntur, inquit *Strabo*, l. 13. Regiones autem illæ omnes *Cræso* *Lydiæ* Regi, & mox *Perlis*, *Lydiâ* cum *Metropoli*, *Sardibus*, devictâ, paruerunt.

M.

Macrones, Gens in extremitate *Cappadociæ*, in *Colchidis* & *Armeniæ* confinio, ad *Pontum* pertinens, *Becheribus* australior. Hos nunc *Sannos*, sed vulgariùs, *Tsanos* vocamus, inquit *Eustath.* ad *Dionys.* v. 766.

Mæander, vulgò *Madre*, flexuosus *Amnis*, *Lydiam* recurſibus perfundens. Oritur autem è *Lacu* in *Monte Aulocrone*, plurimisque adfunditur *Oppidis*, & augetur fluminibus crebris, ita sinuosis flexibus fluens, ut sæpè credatur reverti. Inter *Prienen* & *Pyrrham* Mare subit *Myrtoum*.

Mariandyni, *Populi Bithyniæ* vel *Paphlagoniæ*, in confinio, in orâ *Maris Euxini*, inter *Heracleam* ad *Occasum* & *Cytorum* ad *Austrum*.

Maronea, hodiè *Marogna*, *Thraciæ* urbs, in *Ciconum Agro*, ad *Ismari* fl. Ostia, medio inter *Nesum* fl. & *Ænon* Urbem *Itinere*. Ibi priùs habitasse ferunt *Ciconas*, qui ad *Ismarum* erant. Hæc verò postea *Chiorum* Colonia facta est. *Marciani* *Heracleotæ* *Periegeſis*. Atque e quidem *Thraciæ* Litoris pars maxima *Græcis* referta erat *Colonis*. Hinc *Heracledes Maronites*, *Græcus* audit, pag. 556. vide & *Heroti* l. 7.

Marſyas, fl. media *Celœnarum* *Mœnia* interfluens, fabulosis *Græcorum* *Carminibus* inclutus; juxta *Q. Curt.* A *Mæandro*, juxta *Apaniam*, quam circumfluit, recipitur.

Mæsea, fl. fontes habens propè *Nisibim*, & totam ferè *Mesopotamiam* dividens. Hunc à *Ptol. Saocaram* appellatum fuisse censuit doctiss. *Bochart*. *Cellario* verò *Ptolemæi Saocoras* idem esse videtur ac *Xenophontis* *Araxes*, propter *Distantiam* ab illo assignatam. vide *Araxes*.

Melandeptæ; MSS. *Eton.* & *reg. Paris.* exhibent *Μελαειδίται*. Est autem, teste *Steph.* *Μελαειδία Χώρα Σιθωνίας* (non *Σικωνίας*) *Regio Sithonia*. At *Herodot.* *Sithoniam* supra *Sinum Toronaicum* ponit; quod huc minimè convenit. *Plinius* verò & *Solinus* alios memorant *Sithonios* circa *Ponti Euxini* *Litora* habitantes; *Horum* *Pars* esse potuerant *Melandiæ*. Fuit & *Melantias*, *Thraciæ* vicus, ad *Athyram* fl. 102 *Stadiis* *Byzantio* distans. *Situs* cum *Xenophontea* *narratione* conciliari possit; *Nomen* verò minùs discrepare videtur. Quid si vox *Μελαειδίται* ducta sit dè τῆ Μέλαιος, fluvio *Thraciæ*, non valde procul à *Bisanthe*; & supponantur *Melanditæ* ad ejus ripam *Orientalem* habitasse? Docti judicent. vide *Thranipse Bisanthe*.

Melinophagi, *Populi Thraciæ*, supra *Byzantium*, sic dicti, quòd *μελίω*, i. e. *Panico*, vescerentur.

Mespila; Hanc *Stephanus* *Mispilam* vocat, quam *Medorum Urbem* esse dicit, *Xenophontis* *Ανάβαιον* citans.

Miletus, hodiè vulgò *Melasso*, urbs in *Cariâ*, præcipua, & inter antiquissimas *Jonicarum*, haud longè

longè à Mæandri ostiis jacens; Thaletis & Anaximandri patria; Lanâ & stragulis pretiosis nobilitata. *Multa quidem*, inquit Strabo, *hujus Civitatis præclara opera*: nullum autem illustrius, quàm multitudo Coloniarum. Nam & Euxinum Pontum Colonis omnem implevit, & Propontidem, & multa alia loca.

Mosynœci, Populi Cappadociæ ad Pontum Euxinum, inter Cytorum & Cerasunte longo tractu incolentes, Tibarenis finitimi. *Quidam* [Septempaganorum] inquit Strabo, *etiam in Arboribus aut Turriculis habitant*; quæ cum Mosyni dicantur, ipsis Mosynacorum appellatio inde obtigit.

Myriandrus. Strabo hanc urbem in Orâ Sinûs Issici collocat; quippe quod Sinus iste in Syriam etiam pertingeret. Sita autem erat ad Montis Amani radices, in Ciliciæ confinio, intra Promontorium Rhossicum, juxta Alexandriam penes Issum, nunc Scandarîn dictam.

N

Novum Castellum, five Murus, Νέον Τείχος; apud Plin. *Novum Tichos*; est locus Thraciæ, cujus etiam meminit Scylax. Utrum autem vocem Τείχος verteris *Castellum*, an *Murum*, haud multum interest; cum & *Murus* denotet *Arcem*, *propugnaculum*. Cæterum plura Τείχεα hic loci extitisse, scribit etiam Herodot.

O

Odryssæ, Populi Thraciæ circa Hebrum fl. teste Solino. Hornum Imperium, quâ pertinebat ad mare, collocavit Thucydides inter Abderam & Istrum; mediterranea verò ejus statuit à Byzantio ad Læos & Strymonem, regnante Sitace l. 2do.

Olympia, Urbs Elidis, in Agro

Pisæo sita; ubi erat Fanum Jovis Olympii, & Lucus Oleastris confitus. Huc confluebat universa Græcia, ad celebrandum Gymnica Certamina Sacra, κατὰ πινυτιηίδα, vel ut planius dicam, inquit Tzetzes, κατὰ μῆνας πινυτιηίδας. Schol. in Lycophr. Cassandr. v. 41. *Gymnasia*, sane pulchra, erant extra Urbem, teste Xenoph. in Hellen. l. 3. c. 19.

Ophrynum, Oppidum Troadis, prope Dardanum. *Ibi Hectoris Lucus in loco conspicuo*, inquit Strabo.

Opis, Pagus est, inquit Strabo, circumstantium locorum Emporium. At Herodoto πόλις dicitur: Similiter Arriano, πόλις ad Tigrim sita. Bagdad eundem, vel penè eundem, situm hodie obtinere putatur.

P

Paphlagonia, Regio Asiæ, inter Pontum Euxinum ad Boream, & Galatiam ad Meridiem, litoralem Oram versùs à Parthenio fl. ad Halyn, vel etiam Irim, extensa.

Parium, Civitas Mysiæ minoris, cum Portu, ad Propontidem, inter Cyzicum ad Septemtr. & Lampacum ad Merid. sita. *Parium*, inquit Strabo, *condiderunt Milesii, Erythrai & Parii*, viz. Insulares, à quibus procul dubio nomen duxit.

Parthenium, Plinio est Oppidum Mysiæ, ad Troadem.

Parthenius, hodie *Parteni*, alias *Dolap*, fl. Bithyniæ, in Paphlagoniæ confinio, inter Tium & Amastrim urbes in mare exiens. *Quidam* autem illum sic dictum putant, quia per loca florida fertur; alii quòd ejus Fluentum esset quietum & Παρθενῶδες,

ὡς ἀρετὰ παρθέων, ὡς αἰὲρ Παρθένος εἶσι. Steph. Byz.

Sic quiescè profluens, sicut mollis & virgo incedit.

Peltæ, Urbs Phrygiæ magnæ. Populi

Populi *Pelensi*, *Plinio* & *Ptol.* sed in *Lycaoniâ*.

Pergæ, hodie *Pirgi*, Urbs *Pamphylia*, inter *Celstrum* & *Cataractem* fluvios, 60 *Stadiis* à mari remota, teste *Strabone*.

Pergamus, Urbs *Mysia* majoris, ad *Caicum* amnem, quæ *Attalorum* Regia, & *Galen*i Patria fuit. *Alexandria* & *Pergami* Reges, inquit *Plin.* *Bibliothecas* magno certamine *instituer*e cæperunt. Regia *Bibliotheca* illic, teste *Galeno*, 200,000 *Librorum* constitit. *Charia Pergamena*, ibidem inventa, à loco nomen duxit.

Perinthus, quæ & *Heraclea*, Urbs *Thraciæ* cum Portu, in orâ *Propontidis* sita, *Samiorum* Colonia.

Phasiani, Gens ad ripas *Phasidis* fl. (quisquis tandem ille fuerit) habitans, *Armenia* parti occidentali contermina, eiusque *Satrapia* adjuncta.

Phasis forsan est *Phasis* ille *Constantini* *Porphyrogeniti*, cuique nomen *Erax* etiam inditum erat. Ità sentit *Clariss. Delisle*. Vide *Araxes*. *Forster*. ipsum *Colchicum* *Phasim* esse, *Græcorum* *Carminibus* celebratum, suspicatur, qui, juxta *Strabonem* & *Dionys.* ex *Armenia* *Montibus* oritur. Imò quidem illum fluere volunt à *Montibus*, quos *Ptol.* *Caucasios* vocat, in *Moschorum* Agro, quâ vergit ad Occasum, haud procul ab ipsis *Euphratis* fontibus. Ex *Phaside* *Phasiani*, Aves.

Pholoe, hodiè *Xiria*, Mons *Arcadicus*, inquit *Strabo* [cum *Oppido*] proximè super *Olympiam* jacet, cuius imi procursus in *Pisæâ* sunt *Regione*. Est sylvosus, nivosus, excelsus. Hujus meminit *Ovid. Fast. l. 2.*

Testis eris *Pholoe*, testes *Stymphalides* undæ.

Physcus, *Straboni* & *Ptol.* *Κάνθος*,

Arriano *Βήμυλος*, *Curtio* *Bumello*, *Plinio* *Abisiris*, *Ammiano* *Adjava*, teste *Bocharto*. *Gaugamela* rigabat, vicum *Alexandri* victoriâ nobilitatum, 600, vel 500 (ut qui minimum tradidère) *Stadiis* ab *Arbelis* distantem, in *Aturiâ*, hoc est, inter *Tygrim* & *Lycum* in *Assyriâ* situm. Addit *Strabo* *Gaugamelis* nomen esse à *Darii* *Hystaspis* *Camelo* quodam (qui cum ejus *Commeatum* in periculosâ *Expeditione* adversus *Scythas* portasset, hunc locum in *Alimentum* accepit) & interpretatur *Domum*, *Bochartus* *Censum* vel *Tributa*, *Cameli*.

Pisidæ, Gens barbara, quorum alii sunt planè montani; alii utrinque usque ad radices montium pertinent; *Steph.* *Pamphylia* versùs & *Myliadem* siti sunt, finitimi *Phrygiis*, *Lydis* & *Caribus*, inquit *Strabo*. [*Lycaonia* licet ultra *Pisidiam* est, in partibus tamen cis *Taurum* à *Romanis* fuit censa; unde & ipsa ad partem *Asia* quæ intra *Taurum* est, referri debet. Fuit quidem ad *Taurum*, fuit in *Tauro*; at non ultra eum fuit. *Cellar.*]

Portæ *Ciliciæ* *Syriæ*que. Ex duabus angustis in *Syriam* *Ciliciam*que viis, geminisque *Pylis* sive Portis, *Amanicæ*, paulò superiores & reduciore à mari, in *mediterraneis* sunt, in *Amano* monte, qui à *Tauro* proveniens in illas desinit. Per has *Darius* intravit *Ciliciam*. Ast aliæ, quæ dicuntur *Ciliciæ* sive *Syræ* *Pylæ* (per quas *Cyrus* minor, & post illum *Alexander*, in *Syriam* penetrârunt) propiores mari, nec verò disjunctæ longius, sed vicinæ *Amanicis*. Hæ *Pylæ*, communis *Ciliciæ* *Syriæ*que *Terminus*, post *Issum* sunt. Nec verò statim ab illâ urbe incipiunt, sed (si propriè illas, & ubi angustissimæ sunt, intelligas,) interjecto

quo spatio viæ non modico, sed vel 5 circiter parasangarum. Eas Xenophon brevissimas facit; & ubi Portarum speciem angusto transitu habent, tantummodò *Pylarum* nomine dignas censet; secus ac Alij, qui illas propiùs Ißum, ubi angustioris viæ initium est, incipiunt nominare. Xenophon dicit utrimque Pylis, sic verè angustis, munimentum cum præsidio adpositum fuisse, Cilicum illic, hic Syrorum; Tunc autem Syennesis (licet sub Persarum Rege, ipse tamen) Rex Ciliciam tenebat; vide *Cellar*.

Pylæ, in finibus extant Mesopotamiæ sive *Arabie* desertæ, quæ Babyloniam attingit, juxta Euphratem, & procul dubio in Chaldaeorum Montibus, si ultra borealem istius fluminis Ripam extendebantur. Nominis (aliis quoque sat multis locis inditi) rationem exponunt Geographi, quodd angustus ibi, inter Montes, quasi per *Portas*, transitus sit. vide *Eustath. ad Dionys. v 437.* vide & *Charmande*.

Pyramus, Leucosyrus priùs dictus, fl. Ciliciæ, in Cataoniâ ex Tauro Monte oriens, marique infra Mallum urbem exceptum.

S.

Salmydessus, quæ & *Halmydesus*, Oppidum Thraciæ, in Orâ Ponti Euxini, inter Byzantium & Apolloniam. Urbis, inquit doctiss. *Cellarius*, & Litoris & Sinûs commune nomen fuit: Urbe excisâ, Litoris & Sinûs nomen apud Scriptores posterioris Ævi mansit.

Sardis, Urbs magna, in latere Tmoli montis, ad auriferum Pactolum, Lydiæ Metropolis, in quâ fuit Ager ille Cyri minoris, conseptus & diligenter confitus, de quo *Xenophon in OEcon.* & *Cicero, l. de Senectute.*

Sarus, fl. qui oritur in Cappadociâ, paulò suprà Comanam urbem, quam alluit, deinde per Ciliciam fluens, in mare Cilicium cadit, inter Ostia fl. Pyrami ad Ortum, & Cydni ad Occasum.

Scilûs, *urbs Triphyliaca*, inquit Steph. non procul ab *Elide* urbe; *prope Olympiam*, inquit Strabo. Cum Scilluntii ab Eleis ad Pisæos, tunc eorum Hostes, defecissent, victi ac deleti sunt. Sed postea Lacedæmonii hoc Oppidum, Eleis ereptum, Xenophonti jam exuli dederunt; Ubi Hellenica sua, teste Plutarcho, & verisimiliter *Asiatica*, conscripsit. Tandem verò Elei, Sciluntem adorti, nimium cunctantibus Lacedæmoniis, Prædium diripuerunt, & Xenophontem cum familiâ fugere coegerunt.

Scythini; alij legunt *Ταυκύντιοι*; Steph. Byz. *Σκυθνοί*; Cappadociæ populi, qui forsan Barbaris illis *Ἐπὶ Κομμήταις*, quorum meminit Strabo, adnumerandi sunt. De Scythiis memorat Diodor. Sic. l. 2. quodd iniù ad *Araxem fl.* perpauci admodum, & propter Ignobilitatem contempti, habitabant; Postea verò Imperium valde dilatârunt. Scytheni, forsan istorum Reliquiæ fuerunt, qui ab illâ viciniâ non migrârunt. Et quemadmodum pro *Πάρθῃ* legitur aliquando *Παρθένῃ* (Gens olim Scythica) cur non etiam ponatur *Σκυθνοί* pro *Σκύθαι*?

Selymbria, *Ptol. Σηλυβρία*, hodie Selivree, Urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium & Perinthum.

Sinope hodie *Sinopî*, Urbs Ponti celeberrima, Diogenis Cynici Patria, & postea Mithridatis Regia. Fuit antiqua quidem; sed, antè deductam eò Milesiorum Coloniam, minùs firma, minùsque clara.

clara. *Naturæ providentiâ benè comparata est* [hæc Urbs,] inquit Strabo; incumbit enim Cervici iniquisdam *Peninsule*; à cuius *Isthmi* (duobus tantum Stadiis patentis) *utraq; parte, Porius sunt & Navalia, ac Pelamydum capturæ mirabiles.*

Sitace; Psitace, Urbs, inquit Steph. *ad Tigrim sita*; à quâ *Babylonia* pars *Susidi* proxima *Sitacene* appellabatur, postea *Apolloniatis* dicta, teste Strabone. *Græci ad illam ducti, à recto itinere multum aberrarunt; transierunt enim juxta Babylonem, tanquam Susa tendentes, ad quæ Iser erat per Sitacen, ad Eum Babylonis (à quâ 500 Stadiis distabat) sitam.*

Soli, hodiè Palesoli, maritima Ciliciæ urbs, inter Lamum fl. & Tarsum, olim à Rhodiis Argivisque possessa; postea verò à Pompeio Instauratore Pompeiopolis dicta. A Cræso, inquit Diogen. Laërt. in Solone, in Ciliciam profectus [Solon] urbem condidit, atque ex suo nomine Solos vocavit; in quâ Athenienses aliquot Colonos statuit, qui tractu temporis τῶν Φωνῶν ἀποξενώσαντες, cum patriam vocem corripissent, σολοικίζεν, Soloecizzare, dicti sunt. vide & Eustath. ad Dionys. v. 875.

Syria. Hanc Xenophon ultra Euphratem protulit. Similiter etiam Scriptores sacri Syros in Mesopotamiâ collocarunt, 2 Sam. x. 16. & Gen. xxviii. 6, 7. De hac Plinius; *juxta Syria litus occupat, quondam terrarum maxima, & pluribus distincta nominibus. Namque Palaestina vocabatur, quâ contingit Arabas, & Judea, & Coele, dein Phœnice: & quâ recedit intus, Damasce-na: ac magis etiamnum meridiana, Babylonia. Et eadem Mesopotamia, inter Euphraten & Tigrim: &c. Idem, Xenophontis narrationi congruenter, Regionem hanc vicinam dispersam fuisse scribit.*

T.

Taochi, Populus interius in Pontum, inquit Steph. Hos aliqui Taus vocant; Ibi hodiè TAOCHIR in Tabulâ Georgiæ, ponitur, teste Clariss. Delisse.

Tarsus, Ciliciæ Caput; multorum insignium Virorum Patria; Ortu B. Pauli imprimis illustrata. Strabo, post multas alias Opiniones, hanc verisimiliorem, sed fabulis quoque admixtam, habet. Tarsus, inquit, sita est in Campo, & Colonia Argivorum, qui Jūs querendæ causâ cum Triptolemo vagati sunt.

Teleboas; Pulchellus hic fl. Euphratis esse Brachium videtur, quâ Orientem maximè spectat.

Teuthrania, Oppidum Mysiæ majoris, cum Regione cognomine, amplius 70 Stadiis distans à Pitana & Elæa, Pergamum versus, ut notavit Strabo; à Teuthrante, Telephi patre, qui ibi regnavit olim, sic dicta. Hujus Præfecturam, cum Elisarne, ab Avis acceptam, possidebat Procles à Demarato oriundus, qui Regno Spartano depulsus, ad Darium Hy-staspis transierat, à quo, inquit Herodotus, magnificè exceptus est, territorioque & urbibus donatus. Posteros ejus longo tempore in Asia permansisse ferunt, inquit Pausan. in Lacon. cum quo confer Xenoph. Hellen. l. 3. sect. 4.

Thapsacus, Urbs ætate Plinii Amphipolis dicta. Eam Ptol. juxta Euphratem quidem, at in Arabiâ desertâ posuit; scil. in Deserto Arabiæ adjacente fuit, sed intra Syriæ fines, ut testantur Plin. & Steph. Zeugma habuit ad occasum 2000, & Tigrim ad Ortum 2400 Stadiis distantes, teste Strabone. Nobilis evasit Transitu Euphratis. Ad hujus Pontem transit Alex. M. Thapsakh autem Transium, vel forsan

forſan hic *Vadum* ſignificat. Certe Incolas adulatos eſſe, quando Cyro dixerunt flumen illic vado tranſiri non poſſe, patet ex Ptolemaeo & ex recentioribus Itinerariis. Hæc Urbs Iſraelitici Regni Limes fuiſſe videtur, Davidis & Solomonis tempore; 1 Reg. IV. 24.

Thebes Campus, in Myſiâ majore, juxta Adramyttium, nomen duxit ab antiquo Oppido, *Thebe*, ab Achille everſo, quod memoravit *Homerus*, Iliad. 6. 691.

Λύριοις Ἀγροῖς, καὶ τῆς αἰῶνος.

Hujus Rex fuit Eetion, Andromaches Pater. Hæc eſt quarta Thebe Stephani, ſita in Ciliciâ *Hypoplaciâ*, propè *Trojam*. Cilices enim (à Cilicibus extra *Taurum* ſuis longè diſtantes, inquit Strabo) & Leleges *Homerus* in illo tractu poſuit, Myſorum portiones, quibus poſteà *Æolii* ſucceſſerunt. Hæc Cilicia, ſi ex nomine conjicere licet, ſita fuit ſub, vel infra Πλάκειον, urbem ad Rhyndacum fl. (teſte Scylace) quam Steph. Πλάκην vocat, & urbem Hellespontiam eſſe dicit; niſi fortè ſubjeſta fuerit alicui Monti in viciniâ, Πλακίον dicto; quod vox magis propriè ſignificat.

Theche, Mons ſacer, qui apud Diodor. Sic. hic vocatur Χένιον: in MSS. quibuſdam legitur Ηχης. Arrianus Ιſπος Ορος inter Ceraſuntein & Trapezuntein collocat, 90 Stadiis à Ceraſonte; ad quem eſſe Urbem & Portum dicit. Eundem hunc Montem intellexiſſe videtur *Apollonius Rhodius* (Αρρνιαυτ. 6. v. 1017.) quem Ιſπος Ορος vocat; ubi Scholiaſtes, Mons, inquit, ſic dictus, qui ad Pontum Euxinum pertinet; addit etiam, quòd *Agatho* dicit illum diſtare 100 Stadiis à Trapezunte.

Thermodon, fl. Cappadociæ, ortus ad Caſtellum quod vocant Phanarœam, præterque radices Amazonii Montis lapius, Themifcyræ planitiem, Amazonum olim, ut fertur, Domicilium, perlabitur, ac inter Themifcyram ad Occaſum, & Polemonium ad Ortum, in Pontum Euxinum influit.

Thracia, ut quidam volunt, à *Θῆρις* *Thiris* Japheti filio (Gen. x. 2.) ſic dicta; alii ab *Aſperitate* Incolarum, aut Soli Cœlique; Europæ Regio magna, Mari *Ægæo* ad Austrum, Propontide (quâ ab Aſiâ ſeparatur) ad Ortum & Mari Euxino definita; A Mœſia ſuperiori & inferiori ad Occaſum & Boream Hæmo monte diviſa; à Macedoniâ pariter ad Occidentem, Strymone quondam, ſed deinceps Neſto fl. diſterminata. Bithynia quoque aliquando Thracia *Aſiatica*, à Thracibus Colonis, dicebatur.

Thranipſæ MS. Eton. Τερνίτζα. Nefcio an Vox illa apud ullum alium Scriptorem occurrat. Nec mirum; *Thracia* enim, Plinii tempore, in 50 *Strategias* erat diviſa. Οὐνόμαστα ἢ πολλαῖς ἔχουσι καὶ χῶροις ἰσχυροῖ. *Thracæ* habent multa nomina ſingularum Regionum ſinguli, inquit Herodot. I. 5. c. 3. Conſtat *Bifanthem* & *Salmydeſum* ſitas fuiſſe in Locis quæ Seuthes ſibi vindicabat, vel, adjuvantibus Græcis, ſubegit; hæc ad Boream, propè *Thyniadem Promontorium*, ad Pontum Euxinum; Illa ad Austrum, non procul ab Iſthmo Chersonēſi, ad Propontidem. Ubinam verò, in tanto intervallo, habitârint Thranipſæ, difficile eſt dictu.

Thymbrium; Hoc Phrygiæ ſuperioris urbibus adnumerandum eſſe docent Steph. & Pausan. ſi cum iis modò, quæ de Midæ fonte ſcripſit

psit hoc loco Xenophon, Pausaniæ verba conferantur.

Thyni, Populi Thraciæ, ex adverso Bithyniæ, ubi Thynias Promontorium & Oppidum. Fuerunt & alii Thyni (*Asiatici* nempe) Bithynis vicini, qui postea communi Bithynorum nomine vocati sunt. Hinc illud,

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Tibareni, Populi Cappadociæ, quos Strabo cum Chaldæis (qui Xenophonti sunt Chalybes) & Sannis (qui olim Macrones dicebantur) conjungit. His in visu lusuque summum Bonum erat, teste Melâ.

Tigris, à *celeritate*, inquit Curtius, quâ defluit, *Tigri nomen inditum est: quia Persicâ linguâ Tigrim sagittam appellant*; Alii Nomen ejus, ut & Lyci & Capri, vicinorum illi fluminum, à Bestiis ejusdem nominis derivant. Fluvius est Asiæ percelebris, Mesopotamiam ad Ortum terminans, eamque ab Assyriâ & Sufianâ separans, & Babyloniam interfecans; qui Euphrate recepto, in Sinum Persicum propè Teredonem influit. De ejus Fontibus Auctores alii alia scripsere. Plinius hæc: *Oritur Tigris in Regione Armeniæ majoris, fonte conspicuo*. Strabone teste, à Tauro Monte in Seleuciam defertur. Plures Tigres adfert Herodotus. Xenophon forsitan ejus voluit fontes, qui ad Orientem vergit. vide *Euphrates*.

Tralles, *Urbs Lydiæ*, inquit Steph. propè *Meandrum fluvium*. Post *Magnesiâ* [*Meandri*] inquit Strabo, *via Tralles ferens, ad levam habet Mesogidem Montem, à Dextrâ Meandri Campum*.

Trapezus, nunc Incolis *Tarabosan*, Italis *Trebisonda*, Cappadociæ Urbs ampla, cum Portu capaci ad

Mare Ponticum; quo loco Ormaritima incipit in Boream flecti, Colchos versùs. Longo post tempore Græcorum Imperatorum aliquando sedes fuit. In arduâ Peninsulâ sita fuit, & *vasso monte clausa*, inquit Plin.

Troja, quæ & *Troas*, Regio Phrygiæ minoris, ad Ægæum Mare, inter Æolidem & Hellespontum. Nomen illi dedit vetus Troja seu Ilium, nobilissima quondam Priami Regia, sed ita excisa, ut jam Strabonis tempore nullum ejus exstaret vestigium.

Tyriæum, Urbs quæ *Hierocli* Grammatico ΤΥΡΑΙΟΝ dicta est, & Pisidiæ adscripta. Stephani ΤΥΡΟΣ videtur esse, *Urbs* itidem, eodem auctore, & *Lydiæ* & *Pisidiæ*: Straboni Τυριαίων est, vel potius ex fide MSS. ΤΥΡΙΑΙΟΝ.

Z.

Zabatus, hodie ZAB, auctore Clar. Delisle. Existimavit doctif. Bochart. quoddam fuit Ammiani Marcell. *Diabas* vel *Diavas*, דִּיבָא *Diava*, id est, *Lupus*, vel *lupinus*; undè Græcè dicitur Λύξ. Certum est, inquit, *Zaten* fl. *Xenoph.* l. 3. eundem esse cum *Zabato*, de quo l. 2. egerat. In secundo enim narrat Græcos fl. *Zabaton* attigisse; ad quem cum moras necterent, proditi & interempti sunt præcipui illorum Duces. Tertio deinde libro, telam retexens institutionis Narrationis, refert Græcos, primò percussos, mox Oratione suâ erectos, in mortuorum locum alios suffecisse duces. Quo facto demum *Zaten*, id est, *Zabaton*, de quo priùs, instructo agmine trajecisse. Hunc porro eundem esse cum Lyco, probat idem vir doctif. cum ex Amplitudine; tum quia, illo trajecto, nullus alius occurrit Græcis usque ad Montes Car-

398 INDEX GEOGRAPHICUS.

Carduchiorum, præter Torrentem
sine Nomine. vide *Bochari Geogr.*
Sacr. l. 4. c. 19. Lycus autem ille,
(qui apud Ptol. *Adongis*, *Lencus*,
perperam, abundante literâ s, scri-
bitur) est fl. Assyriæ. Ptolemæus
tres fluvios per Assyriam in Ti-

grim desert, *Lycum*, *Caprum*, &
Gorgum, omnes inter Ninum (quæ
vetus olim Ninive) & Seleuciam,
pari quasi inter se distantia, ita
ut Lycus Nino sit propior; Gor-
gus Seleuciæ; medius inter hos
Caprus. vide Cellar.

F I N I S.

Books Printed for and Sold by *James Fletcher* in the *Turl*,
O X F O R D.

XXXIX Articuli Ecclesiæ Anglicanæ, textibus Sacr. Script. & Patrum primævorum Testimoniis confirmati, brevibusque Notis illustrati. Adjectis insuper Nominibus Auctorum locisque in quibus Doctrina in Articulis contenta fufius explicatur. Auctore Edv. Welchman Archidiacono Cardigan.

Xenophontis Memorabilium Socratis Dictorum Libri IV, Græcè & Latine, cum notis Integris Ernesti aliorumque selectis; nunc variis etiam novis observationibus adaucti & illustrati. Huic Editioni accedunt Capitum, Verborum & Phrasium Indices locupletissimi.

An Enquiry into the Scripture Doctrine concerning Future Punishment, occasion'd by some late writings, particularly Mr. Whiston's Discourse of Hell Torments, by Matt. Horbery B.D. Fellow of Magd. Coll. Oxon.

Plutarchi Demosthenis & Ciceronis Vitæ Parallelæ nunc primam separatim editæ. Græca recensuit, Latine reddidit, notis illustravit, Phil. Barton A.B. Coll. Nov. Socius.

The Genuineness of Lord Clarendon's History vindicated, Mr. Oldmixon's Slander confuted, and the true State of the Case represented, by John Burton B.D. Fellow of Eton College.

Platonis Dialogi Quinque Gr. Lat. Recensuit, notisque illustravit Nath. Forster A.M. Coll. Corp. Christi Oxon.

Enquiry into the Medicinal Virtues of Bristol-Water, and the Indications of Cure which it answers, by George Randolph M.D.

Leland's Itinerary, 9 Vol. publish'd by Mr. Hearne, 2d Edit.

Rossi Warwicensis Hist. Reg. Angliæ, per Hearne, Edit. 2da.

Famiani Stradæ Prolusiones Academicæ.

Homeri Ilias Græce Edit. altera.

